C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Jestrab_a_rybarka-Vychod_Modreho_mesice.pdb

PDB Name: Green Simon R-Vychod modreho me
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2007
Modification Date: 10.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Simon R. Green
VÝCHOD MODRÉHO MĚSÍCE

Věnování:
Mé matce a mému otci,
kteří tu byli vždycky,
když jsem je potřeboval.

V těch dávných dobách žili hrdinové i padouši a zemí kráčela temnota. Žili tam draci, které bylo nutné zabít, princezny, které bylo nutné zachránit a rytíři v blýskavém brnění konali statečné činy.
O těch časech se traduje mnoho pověstí plných příkladného hrdinství a odvážných kousků hodných obdivu.
Tento příběh mezi ně nepatří.

Východ Modrého měsíce

1
HONBA ZA DUHOU
Princ Rupert mířil na svém jednorožci do nitra Neprůchodného lesa, zlověstně hleděl skrz jemný déšť a otráveně pátral rukou po bleše, která se mu schovávala někde pod hrudním plátem. Navzdory studenému dešti se silně potil pod tíhou svého brnění a náladu měl pod psa. „Jeď, synu, a skol draka.“ řekl král Jan a všichni dvořané jásali. Proč by také nejásali - oni se nemusejí vydat na cestu a čelit drakovi. Nebo jet přes Neprůchodný les v plné zbroji během období dešťů. Rupert vzdal hledání blechy a nemotorně se pokusil upravit si ocelovou helmici, ale vůbec si nepomohl; voda mu stále crčela za krk.
Vysoké, hustě rostlé stromy lemovaly úzkou stezku a přecházely v zeleň stejně temnou a ponurou jako byla princova nálada. Po kmenech stromů se pnuly silné a dužnaté větve révy a jako propletené provazce klesaly z větví k zemi. Nad Neprůchodným lesem viselo těžké, chmurné ticho. V hustém porostu se nepohnulo jediné zvíře, nebylo slyšet ptačí zpěv. Jedinými zvuky zůstávalo šumění kapek dopadajících na zem z větví stromů zatížených vodou a tlumený dusot kopyt jednorožce. Pokryta hustým bahnem a opadaným listím byla křivolaká prastará stezka zrádnější než obvykle a jednorožec šel ještě pomaleji než obvykle, klouzaje s princem Rupertem hlouběji do nitra Neprůchodného lesa.
Rupert se nad sebou zamyslel a zhluboka smutně si povzdechl. Celý život byl uchvácen skvělými hrdinskými činy svých předků, o kterých slýchal z příběhů vyprávěných slavnostně vážným tónem za dlouhých zimních večerů. Vzpomněl si na chvíle, kdy jako dítě sedával s vypoulenýma očima a ústy dokořán před krbem ve Velkém sále a s příjemným rozechvěním naslouchal příběhům o lidožravých obrech a harpyjích, kouzelných mečích a magických prstenech. S hlavou plnou legend o svých předcích si Rupert už v raném věku přísahal, že se jednoho dne i on stane hrdinou, tak jako prastrýc Sebastian, který strávil tři roky života plněním tří úkolů, jež nakonec osvobodily princeznu Elaine z Věže bez dveří. Nebo jako děd Eduard, jenž se sám odvážil střetnout s děsivou Noční čarodějnicí, která si udržovala svou nápadnou krásu koupelemi v krvi mladých dívek.
A teď, když se mu konečně naskytla šance stát se hrdinou, všechno zpackal. V podstatě z toho vinil minstrely. Stále jen opěvovali hrdiny, kteří díky čistotě svých srdcí přemohli tucet nepřátel jediným máchnutím meče, takže se nikdy nedostali k důležitým tématům, například jak ochránit zbroj před deštěm, jak se vyhýbat neznámým druhům ovoce způsobujícím běhavku či jak nejlépe vykopat latrínu. Rupert se usilovně propracovával ke skutečně mizerné náladě, když tu jednorožec sebou trhl. „No tak!“ zvolal princ.
Jednorožec si namyšleně odfrkl. „Tobě tam nahoře se to lehko řekne. Tobě je to jedno, já jsem ten, kdo to tu odedře. Ta zbroj, co máš na sobě, váží nejmíň tunu. Brzy mi upadnou záda.“
„Já jsem v sedle už tři týdny,“ bez soucitu poznamenal Rupert. „Takže v mém případě to nejsou záda, co mi brzy upadne.“
Jednorožec zařehtal a znenadání prudce zastavil, až málem shodil prince ze sedla. Aby udržel rovnováhu, Rupert se chytil jeho dlouhého spirálovitého rohu.
„Proč jsme zastavili? Je snad cesta příliš blátivá? Máš strach, že si ušpiníš kopyta?“
„Jestli se mi chceš vysmívat, můžeš klidně sesednout a pokračovat pěšky,“ zabručel jednorožec. „Pokud sis nevšiml,

před námi visí hustá pavučina blokující cestu.“
Rupert si ztěžka vzdychl. „Předpokládám, že chceš, abych se na to podíval?“
„Jestli tě můžu prosit.“ Jednorožec začal neklidně šoupat nohama, až z toho princ začal mít mořskou nemoc. „Vždyť víš, jak nesnáším pavouky...“
Rupert rezignovaně zaklel a neobratně seskočil ze sedla. Jeho brnění při každém pohybu hlasitě protestovalo. Zabořil se dobré tři palce hluboko do bahna a hodnou chvíli se zmítal na místě, než nabyl rovnováhy. Nikoliv bez obtíží otevřel průzor helmice a znepokojeně si prohlížel mohutnou pavučinu. Cestu zatarasila silná bílá vlákna, na kterých se jako drahokamy v hustých řadách blýskaly kapky vody. Rupert se zamračil. Který pavouk dokáže upříst deset stop vysokou pavučinu? Opatrně se k ní přiblížil, vytasil meč a zasekl ho do vlákna hmoty. Ostří zůstalo pevně zaseknuté a Rupert si musel pomoci druhou rukou, aby ho vůbec vyprostil.
„Dobrý začátek,“ poznamenal jednorožec.
Rupert si zvířete nevšímal a zamyšleně hleděl na pavučinu. Čím déle si ji prohlížel, tím méně mu připomínala pavoučí síť. Na struktuře pavučiny něco nehrálo. Provazce byly spletené v sukovitých trsech a visely z horních větví jako vlající fábory a z dolních větví klesaly v podobě hustých chomáčů zapuštěných do bahna cesty. Vtom Rupert pocítil, jak mu na týlu zlehka vstávají vlasy - uvědomil si, že ačkoliv bylo úplné bezvětří, síť se neustále chvěla.
„Ruperte,“ oslovil ho tiše jednorožec.
„Někdo nás sleduje, že?“
„Ano.“
Rupert svraštil čelo a pozdvihl meč. Někdo či něco je sledovalo už od rozednění, kdy přejeli hranice Neprůchodného lesa. Něco, co se skrývalo v temnotě a nechtělo z ní vystoupit. Rupert se pohyboval opatrně a ujistil se, že má pod nohama pevnou zem. Kdyby došlo k boji, husté bahno by mu dělalo potíže. Sundal si helmici a položil ji na zem k okraji cesty; úzké průzory mu příliš bránily v rozhledu. Když se napřimoval, rozhlédl se nejistě okolo a najednou strnul, když zahlédl útlou, pokřivenou siluetu pohybující se mezi stromy. Byla vysoká jako člověk, ale neměla lidské pohyby. Na jejích tesácích a drápech se zablýskl paprsek světla, než zmizela zpět do skrytu temnoty. Déšť bubnoval Rupertovi na hlavu a on ho nechával stékat po tvářích, zkamenělý hrůzou.
Celý Neprůchodný les halila tma. Kam až sahala paměť, vládla v této části Lesa věčná noc. Nikdy tu nesvítilo slunce a ať už tam žilo cokoliv, nikdy to nepoznalo denní světlo. Kartografové nazvali toto místo Temný les a varovali čtenáře: Zde jsou démoni. Po celé věky se mezi Lesním královstvím a Temným lesem rozprostíral Neprůchodný les, bludiště bažin a trnitých keřů, kde číhala zákeřná smrt, jíž jen máloco uniklo. Tiché šelmy se plížily bylím a popínavými rostlinami zarostlými stezkami a vyčkávaly na neopatrný krok své kořisti. Jenomže v posledních třech měsících se i Lesní zemí kradla podivná stvoření nepřirozených tvarů, která se neodvažují vyjít na světlo. Občas, když je slunce bezpečně za obzorem, osamělý chalupník může zaslechnout škrábání na dveřích zajištěných závorou či na okenicích a ráno pak najde ve dřevě hluboké rýhy a v chlévě potrhaná zvířata.
Neprůchodný les už není hranicí.
Zde jsou démoni.
Rupert se snažil překonat strach a pevněji sevřel svůj meč - tíha chladné oceli mu dělala dobře. Dvakrát před sebou máchl zářící čepelí. Pozdvihl zrak k temným mračnům zakrývající slunce; stačil by jediný paprsek a nestvůra by pelášila do bezpečí svého brlohu, ale Rupert měl jako obvykle smůlu.
Je to jenom démon, pomyslel si rozzlobeně. Jsem plně ozbrojen a umím dobře zacházet s mečem. Ten démon nemá šanci.
„Jednorožče,“ řekl tiše a oči přitom nespouštěl z temného místa, kde naposledy viděl démona, „raději by ses měl schovat někde za stromem. A drž se dál od bitvy, nechci, aby ses nechal zranit.“
„Přesně tohle mě napadlo už dávno,“ ozval se tlumený hlas. Rupert se rozhlédl, pátraje po jednorožci schovaném za nějakým silným kmenem kdesi v dálce.
„Pěkně děkuji,“ řekl Rupert. „Co kdybych potřeboval tvou pomoc?“
„Pak bys měl problém,“ odpověděl jednorožec pevně. „Protože já se odsud nehnu. Poznám démona hned, jak ho ucítím. Démoni žerou jednorožce, víš?“
„Démoni žerou všechno,“ opáčil Rupert.
„No právě,“ řekl jednorožec a zmizel zpět za stromem.
Nikoliv poprvé si princ přísahal, že najde muže, který mu jednorožce prodal, a osobně provede něco velice nepříjemného s každou z vyčnívajících částí jeho švindlířské anatomie.
Rupert zaslechl lehký šelest po levé straně a zrovna se začal otáčet, když ho démon udeřil do zad. Těžké brnění ho převážilo dopředu a Rupert spadl rovnou do mazlavého bahna. Vyrazil si dech a z natažené ruky mu vypadl meč. Pohledem zachytil, jak se nad ním tyčí temná pokřivená postava a pak mu na záda dopadlo něco těžkého. Ruka se silnými drápy sevřela jeho krk a tlačila mu hlavu dolů k zemi až mu bahno pronikalo do očí. Rupert kolem sebe zoufale zmítal rukama a snažil se dostat nohy pod tělo, ale jeho železem okované boty jen bezvládně sklouzly do bahna. Pocítil píchání na prsou, jak lapal po dechu, a do otevřených úst mu vniklo rozbředlé bláto.
Jak sebou marně zmítal a házel, narůstala v něm panika. Šíleně se mu točila hlava a hučelo mu v uších, když vydechl poslední vzduch, který mu zbýval v plicích. Jedna jeho paže zůstala zaklí-něná pod hrudním plátem a díky náhlé inspiraci ji použil jako páku, která mu pomohla převrátit se na záda a uvěznit svíjejícího se démona pod tíhou svého brnění.
Ležel tak po dlouhé, drahocenné minuty, kdy mohutně a sípavě lapal po dechu a vytíral si bláto z očí. Zavolal na svého jednorožce, aby mu přiběhl na pomoc, ale bez odezvy. Démon vztekle bušil do brnění neohrabanými pěstmi a pak vymrštil pařát a silnými drápy natrhl Rupertovi tvář. Princ zasténal bolestí, když mu drápy přejížděly po lícní kosti, a

zoufale se pokoušel dosáhnout na meč. Toho pohybu démon využil a vyklouzl zpod brnění. Rupert se rychle převalil na bok, uchopil meč a navzdory mazlavému bahnu vyskočil hbitě na nohy. Tíha brnění učinila každý pohyb mnohem namáhavějším a Rupert, vrávorající před nahrbeným démonem, cítil, jak se mu odkrvuje hlava a krk.
Pokřivený a znetvořený tvor připomínal v mnoha ohledech člověka, avšak jediný pohled do jeho hladových očí bez zornic svědčil o přítomnosti zla. Démoni zabíjejí, aby žili, a žijí, aby zabíjeli - jako temnota snášející se nad krajem. Rupert pevně sevřel meč a soustředil se na to, aby vnímal démona čistě jen jako svého soupeře. Byl to soupeř silný, rychlý a smrtící, ale takový byl i on sám, když si zachovával zdravý rozum. Je třeba, aby se dostal z bláta a postavil se na pevnou zem. To proradné bahno dávalo démonovi příliš velkou výhodu. Opatrně udělal krok dopředu. Démon si dychtivě protáhl paťáty a v šíleném úsměvu odhalil řady špičatých zubů. Rupert před sebou dvakrát máchl mečem a démon ze strachu před chladnou ocelí ustoupil kousek zpět. Rupert pohlédl za temné stvoření ve snaze najít pevnou půdu a po tom, co uviděl, mu po tváři projel trhavý úšklebek uspokojení. Poprvé pocítil, že má šanci vyhrát.
Uchopil meč oběma rukama, zhluboka se nadechl a pak podnikl přímý útok na shrbeného démona. Dobře věděl, že pokud upadne, je z něho mrtvola. Démon pozpátku uskočil mimo dosah meče a zůstal stát těsně před špičkou jeho čepele. Rupert útočil dál ve snaze udržet se na nohou. Démon se zašklebil a znovu uskočil dozadu, právě doprostřed mohutné pavučiny, která tarasila cestu. Rupert se prudce zastavil a rozmáchl se mečem, připravený zasadit smrtící ránu, když vtom strnul hrůzou při pohledu na silné bledé provazce sítě, které se samy omotaly kolem démona. Ten sebou začal divoce zmítat a potom zavyl bolestí, když síť začala vypouštět čirou vazkou kyselinu, jež se při dopadu na zem vypařovala. Rupert, fascinován nechutným obrazem, sledoval, jak zápasící démon zmizel uvnitř obřího pulzujícího zámotku, který ho pohltil od hlavy k patě. Poslední trhavé pohyby rychle odumřely, jakmile pavučina strávila svou krmi.
Rupert unaveně spustil meč a opřel se o něj, aby ulevil svým bolavým zádům. Do úst mu stékala krev a on ji vyplivoval. Tak kdo je tady hrdina? Kysele se usmál a sundal si nákrčník. Jeho nádherné leštěné brnění bylo zalepené usychajícím bahnem a rozryté hlubokými škrábanci démonových pařátů. Bolelo ho celé tělo a hlava mu tepala bolestí. Pozvedl třesoucí se ruku k obličeji a ucuknul při pohledu na čerstvou krev - ještě ke všemu svou vlastní. Zastrčil meč do pochvy a ztěžka usedl na okraj cesty nevšímaje si čvachtajícího bláta.
Koneckonců, nevedl si tak zle. Nebylo mnoho těch, kdo stanuli tváří v tvář démonovi a přežili, aby o tom mohli vyprávět. Rupert pohlédl na nyní už nehybný zámotek a ušklíbl se. Nebyl to právě ten nejhrdinštější způsob vítězství a zajisté ne ten nejsportovnější, ale démon byl mrtev a on naživu, takže to skončilo přesně tak, jak si přál.
Sňal si železné rukavice a opatrně si prsty přejížděl po zraněné tváři. Rány byly široké a hluboké a táhly se od koutku oka až k ústům. Raději bych si je měl vyčistit, pomyslel si, ještě napůl omámený. Potřásl hlavou a rozhlédl se kolem. Během boje déšť ustal, ale blížil se večer, slunce začalo zapadat a temnota se prohlubovala. V těchto dnech se stmívalo rychleji, i když už bylo téměř léto. Z převislých větví stále kapala voda a v nehybném vzduchu visel silný, zatuchlý pach pižma. Rupert pohlédl na zámotek v pavučině a otřásl se při vzpomínce na to, jak blízko sítě se sám ocitl, když si chtěl prosekat cestu. Nebezpečí mělo mnoho podob, zvláště v Neprůchodném lese.
Otráveně si vzdychl. Ať je unavený sebevíc, je čas vydat se na cestu.
„Jednorožče! Kdepak jsi?“
„Tady,“ ozval se uctivý hlas z nejtemnější houštiny.
„Tak vylezeš, nebo si mám pro tebe přijít?“ zabručel princ. Chvíli bylo ticho a pak jednorožec nesměle vyšel na pěšinu. Rupert probodával zvíře vyčítavým pohledem, před kterým nebylo kam uhnout.
„Tak kde jsi byl, když jsem nasazoval krk v boji s démonem?“
„Schovaný v bezpečí,“ opáčil jednorožec. „Nic rozumnějšího mě nenapadlo.“
„Proč jsi mi nepomohl?“
„Víš,“ odpověděl jednorožec s chladnou logikou, „pokud bys na něj nestačil ani s mečem a v plné zbroji, pak nevím, jakou pomoc bych ti mohl poskytnout.“
Rupert si povzdechl. Několik posledních dnů ho naučilo nehádat se s jednorožcem.
„Jak vypadám?“
„Příšerně.“
„Pěkně děkuji.“
„Nejspíš ti zůstanou jizvy,“ dodal jednorožec povzbudivě.
„Skvělé. To jsem potřeboval.“
„Měl jsem za to, že k hrdinům jizvy patří?“
„Kdo tohle vymyslel, měl by se dát vyšetřit. Zatraceni minstrelové... Tak mi pomoz vstát, jednorožče.“
Zvíře rychle přiklusalo k princi, ten se natáhl, pevně se uchopil třmenu a pomalu se vyprostil z bahna. Jednorožec trpělivě stál, když se princ unaveně opíral o jeho bok, a čekal až se bolest v jeho ranách uklidní natolik, aby se pokusil vyšvihnout do sedla.
Jednorožec si ho ustaraně prohlížel. Princ Rupert byl vysoký mladý muž kolem pětadvacítky, ale krev, únava a vyčerpání přidaly jeho tváři dobrých dvacet let. Kůže orosená potem měla šedavý nádech, oči mu planuly skelným, horečnatým pohledem. Očividně na tom nebyl tak dobře, aby mohl jet dál, ale jednorožec věděl, že hrdost princi nedovolí to vzdát.
„Ruperte...“ začal jednorožec.
„No?“
„Co kdybys mě... chvíli vedl? Víš přece, jak mi to v takovém blátě klouže.“
„Tak jo,“ souhlasil Rupert. „To není špatný nápad. Povedu tě.“
S hlavou unaveně svěšenou na prsou se princ natáhl a uchopil uzdu. Jednorožec ho pomalu a opatrně vedl kolem

nehybného zámotku a dál po cestě hlouběji do nitra Neprostupného lesa.

O dva dny později byl Rupert opět v sedle a rychle se blížil k hranici mezi Neprostupným a Temným lesem. Bolesti se díky pytlíku bylinek, který mu před odjezdem vnutil dvorní astrolog, už téměř utišily, a přestože princ postrádal pohled do zrcadla, zdálo se, že rány na tváři se pěkně zacelily. Když se to vzalo kolem a kolem, Rupert se cítil o něco veseleji, nebo přinejhorším jen lehce sklesle.
Jeho úkolem bylo zabít draka, ale popravdě řečeno, už celé věky nikdo žádného neviděl a bylo pravděpodobné, že se přestěhovali do pověstí. Pro Ruperta už staré legendy ztratily kouzlo. Je to jen samá čest a sláva, není v nich nic o důležitých věcech jako jak to či ono zabít bez toho, aby to zabilo vás. 'Protože je vaše srdce čisté' člověku příliš nepomůže, když čelí drakovi. Vsadil bych se, že ten můj chrlí oheň, pomyslel si Rupert sklíčeně. Usilovně přemýšlel nad nějakým rozumným argumentem, který by mu umožnil vrátit se skoro se ctí, když tu se o pozornost přihlásil jeho močový měchýř. Rupert si povzdechl a navedl jednorožce ke kraji cesty. To byla další věc, o které se minstrelové nikdy nezmiňovali.
Rychle seskočil na zem a počal rozepínat složitou sestavu štítů brnění, které mu chránily slabiny. Zvládl to právě včas a nonšalantně si pohvizdoval, když se vyprazdňoval na kmen stromu.
Pokud se jeho dieta brzy nezlepší, bude jediným hrdinou, který šel do bitvy s otevřeným poklopcem...
Ta představa ho přiměla k rozhodnutí. Jakmile byl s tím, co dělal, hotov, začal ze sebe Rupert strhávat brnění. Nosil tu zatracenou věc jedině proto, že si byl jist, že tradice od něho vyžaduje nošení brnění na výpravě. K šípku s tradicí, pomyslel si vesele Rupert. Nálada se mu zlepšovala s každým odtrhnutým kusem plechu, který přistál v bahně cesty. Po krátkém uvažování se rozhodl nechat si okované boty - možná bude chtít někoho nakopnout. Oděn jenom v kožený kabátec, kalhoty a svůj nejlepší plášť, cítil se Rupert poprvé po dlouhých týdnech konečně pohodlně. Jistě, cítil se také rozhodně zranitelněji, ale vzhledem k tomu, jak mu v poslední době přálo štěstí, brnění by na něm stejně nejspíš zrezivělo.
„Nesnáším trávu," postěžoval si mrzutě jednorožec.
„Tak proč ji potom žereš?" zeptal se Rupert, zatímco si připínal pás s mečem.
„Mám hlad," odvětil jednorožec a s odporem přežvykoval. „A protože nám civilizovaná píce došla už před týdny..."
„Co je na trávě špatného?" jemně se otázal Rupert. „Koně žerou trávu v jednom kuse."
„Já nejsem kůň!"
„To jsem nikdy netvrdil..."
„Jsem jednorožec, a to čistokrevný, a mám právo na veškerou péči a pozornost. Myslím tím oves a ječmen a..."
„Tady v Neprostupném lese?"
„Nesnáším trávu," mručel jednorožec. „Hrozně mě nadýmá."
„Zkus trochu bodláčí," navrhl Rupert.
Jednorožec se po něm zle podíval. „Připomínám ti snad, byť jen vzdáleně, osla?" otázal se výhrůžně.
Rupert se otočil, aby skryl potlačovaný smích, a zahlédl tucet skřetů, kteří se vynořili z temnoty a zahradili jim cestu. Byli to tři až čtyři stopy vysocí hubení hastroši se špičatýma ušima, ozbrojení krátkými rezavými meči a čímsi jako zubatými sekáčky na maso. Jejich špatně padnoucí bronzová a stříbrná brnění byla zjevně uloupena lidem, kteří tudy cestovali, a v jejich tvářích se zračil nepřátelský škleb, jenž dával jasně najevo, co se asi přihodilo původním majitelům zbroje. Rupert, který se zlobil sám na sebe, že se nechal skřety tak snadno překvapit, tasil meč a změřil si je zlostným pohledem. Skřeti nervózně potěžkali své zbraně a podívali se jeden na druhého. Po nekonečně dlouhý okamžik se nikdo nepohnul.
„Tak tam přece nestůjte," zavrčel zlostný hlas ze tmy. „Na něj!"
Skřeti neochotně přešlápli z nohy na nohu.
„Všimli jste si, jak je ten jeho meč velký?" ozval se nejmenší skřet.
„A podívejte, co jizev má na tváři a na všechnu tu zaschlou krev na brnění," zašeptal uznale další ze skřetů. „Musel zmasakrovat tucty lidí, že je tak zřízený."
„Nejspíš z nich nadělal sekanou," dodal nešťastně ten nejmenší.
Rupert před sebou nedbale dvakrát máchl mečem a jeho ostří se zablesklo v celé své délce. Skřeti nepříliš ochotně pozvedli zbraně a mimovolně se pro větší pocit bezpečí stáhli k sobě.
„Tak alespoň zabte toho koně," navrhl hlas ze tmy.
„Koně?" Jednorožec trhnul hlavou a z očí podlitých krví mu planula zuřivost. „Koně? A co je podle vás ta věc na mém čele? Ozdoba? Jsem jednorožec, ty pitomče!"
„Kůň nebo jednorožec, jaký je v tom rozdíl?"
Jednorožec zahrabal do země a sklonil hlavu, takže světlo dopadalo na jeho zlověstně špičatý roh.
„Jasně. Už jsem to pochopil. Jeden po druhém nebo všichni naráz: na něj!"
„Je moc pěknej, náčelníku," mumlal nejmenší skřet.
Rupert pobaveně hodil pohledem po jednorožci. „Vidíš, a já tě považoval za zbabělce ze zásady."
„Teď jsem příliš naštvaný," zavrčel jednorožec. „Bát se budu později, až na to bude čas. Sežeň mi tu pakáž do řady a já je nabodnu hezky najednou. Předvedu jim ražniči, na které jen tak nezapomenou."
Skřeti začali opatrně ustupovat.
„Tak už se s tím nepárejte a zabijte toho zatraceného pocestného!" zahřímal hlas ze tmy.
„Když o to tak strašně stojíš, tak si ho zabij sám!" odsekl nejmenší skřet, zatímco se rozhlížel, kudy by utekl. „Stejně je to všechno tvoje vina. Měli jsme ho přepadnout nečekaně, jako to děláme vždycky."
„Potřebovali jste získat nějaké bojové zkušenosti."

„K šípku s bojovejma zkušenostma! Měli jsme se držet toho, v čem jsme dobří - připlížit se a zaútočit s drtivou převahou.“
Ozval se hluboký povzdech a náčelník skřetů majestátně vystoupil ze tmy. Měl široká ramena, svalnatou postavu a s výškou téměř pěti stop to byl největší skřet, jakého kdy Rupert viděl. Náčelník típl ohavně vypadající doutník o měděnkou potažený bronzový krunýř brnění a pohlédl na skřety, tlačící se v těsném chumlu uprostřed cesty. Znovu povzdechl a znechuceně potřásl hlavou.
„Jen se na sebe podívejte. Jak z vás mám udělat bojovníky, když nechcete bojovat? Tak v čem je problém? Je to jen jeden člověk!“
„A jednorožec,“ upozornil nejmenší skřet.
„Tak dobrá. Jeden člověk plus jednorožec. Co na tom? Teď jsme lupiči, pokud to nevíte. Máme číhat na bezbranné kolemjdoucí a brát jim jejich cennosti.“
„Mně nepřipadá jako bezbranný,“ reptal nejmenší skřet. „Podívej se, jaký má odporně velký meč.“
Skřeti s morbidním zaujetím pozorovali Ruperta, který si procvičoval seky a výpady. Jednorožec za ním poklusával vpřed a vzad a mířil rohem střídavě na různé skřety, což vůbec neposilovalo jejich sebedůvěru.
„No tak, hoši,“ prohlásil skřeti náčelník zoufale. „Přece vás nezastraší někdo, kdo jezdí na jednorožci?“
„Co to s tím má společného?“ zeptal se nejmenší skřet. Náčelník zamumlal něco, z čeho bylo rozumět pouze slovo 'panic' Všichni skřeti se podívali na Ruperta a někteří se začali významně pochechtávat.
„Být princem není žádná legrace,“ namítl Rupert a proti své vůli se začervenal. „Vám se na tom něco nelíbí?“
Pevně sevřel meč a jediným máchnutím usekl vyčnívající větev. Odseknutý konec dopadl na zem s hrozivým žuchnutím.
„Skvělé,“ procedil nejmenší skřet mezi zuby. „Teď jsme ho doopravdy namíchli.“
„Mohl bys sklapnout!“ zaječel náčelník. „Hele: je nás tu třináct a on je sám. Když vyrazíme všichni naráz, musíme ho dostat.“
„Chceš se vsadit?“ ozval se anonymní hlas odněkud ze zadních řad.
„Ticho! Až vám řeknu, všichni na něj. Na něj!“
S pozvednutým mečem vyrazil náčelník kupředu a ostatní skřeti ho neochotně následovali. Rupert vykročil proti nim, pečlivě zamířil a omráčil náčelníka ranou do hlavy. Ostatní skřeti prudce zabrzdili, podívali se na svého ležícího vůdce a bleskurychle odhodili zbraně. Rupert je sehnal dohromady, popohnal trochu vzad, aby se nedostali ke zbraním, opřel se pohodlně o strom a přemýšlel, co dál. Jako lupiči byli tak neschopní, že opravdu neměl to srdce je zabít. Mezitím se náčelník posadil, zatřepal hlavou, aby se probral k plnému vědomí, a pak s plným vědomím litoval, že tak učinil. Podíval se na Ruperta a snažil se přitom tvářit vzpurně. Nedalo se říct, že by se mu to příliš dařilo.
„Říkal jsem ti, že třináctka nosí smůlu,“ poznamenal nejmenší skřet.
„Dobře,“ prohlásil Rupert. „Teď mě všichni poslouchejte, řeknu vám, co uděláme. Slíbíte, že odsud zmizíte a dáte mi pokoj, a já vám slíbím, že vás nepředhodím svému jednorožci nasekané na úhledné kostičky. Co vy na to?“
„Je to fér,“ rychle odpověděl nejmenší skřet. „Velice fér.“
Ostatní skřeti souhlasně pokyvovali hlavami.
„Mohli bychom dostat zpátky svoje zbraně?“ zeptal se náčelník.
Rupert se usmál. „Vypadám snad jako blázen?“
Náčelník pokrčil rameny. „Za zkoušku to stálo. Dobrá, pane hrdino, jsme dohodnuti.“
„A nebudete se mě snažit sledovat?“
Náčelník skřetů se na prince zaškaredil. „Vypadám snad já jako blázen? Potom, co jste s nimi provedl, mi bude trvat celé týdny, než z téhle bandy udělám zase bojovou jednotku. Pokud jde o mě, pane hrdino, budu víc než spokojen, jestliže vás už nikdy neuvidím.“
Vstal a vedl skřety zpět mezi stromy. Během několika vteřin zmizeli v šeru. Rupert se usmál a zastrčil meč. Konečně začal dostávat ten rytířský grif do ruky.

O hodinu později, když Rupert opustil Neprostupný les a překročil hranici Temného lesa, se rychle setmělo. Vysoko nad jeho hlavou se k sobě skláněly ztrouchnivělé stromy a svými propletenými bezlistými větvemi clonily slunce, takže se Rupertovi zdálo, že během krátké chvilky se odpoledne změnilo v temnou noc. Zastavil jednorožce a ohlédl se přes rameno, ale denní světlo ho nechtělo následovat za hranici Temného lesa. Rupert se tedy otočil zpět, povzbudivě popleskal jednorožce po šíji a čekal, až si jeho oči přivyknou tmě. Kmeny ztrouchnivělých stromů zářily lehkým světélkováním fosforeskujících hub na jejich povrchu a Rupertovi se zdálo, že v dáli krátce zahlédl pruh světla, jako by někdo pootevřel dveře a zase je rychle zavřel ze strachu, že světlo přiláká nechtěnou pozornost. Rupert se nervózně ohlédl a snažil se zachytit byť i sebeslabší zvuk, ale v temnotě bylo ticho jako v hrobě. Ve vzduchu visel těžký nasládlý pach smrti a rozkladu.
Jeho oči konečně přivykly tmě natolik, že dokázal rozeznat stezku, která vedla přímo do srdce Temného lesa, a tak pobídl jednorožce, aby se po ní vydal. V naprostém tichu zněl dusot kopyt až nebezpečně hlasitě. Nekonečnou nocí vedla pouze jediná cesta. Byla to úzká rovná pěšina, která přetínala temnotu z jednoho konce na druhý už celé věky, takže si nikdo nepamatoval, kdo ji prosekal a proč. Temný les byl velice starý a svá tajemství si nechával pro sebe.
Rupert se neustále rozhlížel kolem sebe s rukou položenou na jílci meče. Vzpomněl si na démona, se kterým bojoval v Neprostupném lese, a mráz mu přejel po zádech. Vstoupit do Temného lesa bylo vědomé riskování života, ale pokud vůbec někdo věděl, kde hledat draka, pak to byla Noční čarodějnice.
Ovšem za předpokladu, že po všech těch letech byla stále ještě naživu. Než Rupert vyrazil na cestu, dvorní astrolog mu pomáhal bádat v hradním archivu po mapě, která by ho mohla dovést k dračí sluji. Žádnou nenašli, což prince

bezmezně potěšilo, ale narazili na oficiální zprávu o setkání dědečka Eduarda s Noční čarodějnicí. Tato překvapivě krátká pověst (překvapivě krátká proto, že nejnovější píseň o této události sestávala z nekonečných sto třiceti sedmi veršů) obsahovala letmou zmínku o drakovi a náznak, že čarodějnice žijící ve vyhnanství zřejmě dosud přebývá ve své chýši v Temném lese nedaleko hranic s Neprostupným lesem.
„I za předpokladu, že bych byl natolik pošetilý, abych hledal ženštinu, jejímž hlavním zájmem je připravovat lidi proti jejich vůli o krev," připustil váhavě Rupert, „nenapadá mě jediný rozumný důvod, proč by mi právě ona chtěla pomáhat."
„Je jisté," opáčil tajemně astrolog, „že k vašemu dědečkovi byla mimořádně laskavá."
Rupert si astrologa pátravě prohlédl a dožadoval se detailů, ale astrolog neměl chuť se zpovídat. Rupert nevěřil astrologovi ani natolik, co doplivnul proti větru, ale jelikož neměl ani ponětí, jak jinak draka nalézt...
Rupert mířil stále hlouběji do místa věčné noci. V přítmí se hrozivě rýsovaly nestvůrné siluety křivých stromů, jediným zvukem byl pravidelný dusot kopyt jednorožce, a i ten zněl v neúprosné tmě poněkud tlumeně. Nejednou Rupert zastavil jednorožce a rozhlédl se po okolí. Napínal oči, aby pronikl zrakem tmou, protože si byl jistý, že něco strašlivého číhá jen kousek za hranicí viditelnosti. Ale nikdy nenašel nic než ticho a tmu. Neměl s sebou lucernu, a tak ze suchého stromu ulomil větev, aby si vyrobil pochodeň, ale ztrouchnivělé dřevo se mu rozpadlo v ruce. V neproniknutelné tmě ztratil docela pojem o čase, ale hustě rostlé stromy na obou stranách se postupně rozestoupily a Rupert dal jednorožci povel k zastavení. Před nimi se rozprostírala malá paseka, jejíž hranici určovaly fosforeskující houby na kmenech stromů. Uprostřed paseky stál temný obrys něčeho, co musela být chatrč čarodějnice. Rupert pohlédl na noční oblohu, ale nespatřil Měsíc ani hvězdy, které by mu posvítily na cestu, jen temnou prázdnotu, která se zdála nekonečná.
„Víš jistě, že je to dobrý nápad?" zašeptal jednorožec.
„Ne," odvětil princ. „Ale je to nejlepší šance jak najít draka."
„Upřímně řečeno, ani tenhle nápad mi nepřipadá jako bůhvíjak skvělý," zabručel jednorožec.
Rupert se pousmál a seskočil ze sedla. „Ty tu zůstaň a já půjdu prozkoumat tu chatrč."
„Snad mě tu nechceš nechat samotného?" polekal se jednorožec.
„Chceš se raději setkat s Noční čarodějnicí?" zeptal se ho Rupert.
Jednorožec rychle odklusal z cesty a schoval se za nejbližším stromem.
„Vrátím se, co nejdříve to půjde," slíbil mu Rupert. „Tak nikam nechoď."
„Tohle byla ta nejzbytečnější rada, jakou jsem kdy dostal," poznamenal jednorožec.
Rupert vytasil meč, zhluboka se nadechl a opatrně vyšel na paseku. Zdálo se, že svými tichými kroky dělá hrozný rámus a tak se dal do běhu, přičemž nahrbil záda v očekávání rány, kterou by však nejspíš stejně nestačil zaznamenat. Chatrč čarodějnice se před ním krčila jako spící šelma, okolo dveří a okenic prosvítala matně rudá záře. Rupert se před chatrčí prudce zastavil, opřel se zády o hrubou dřevěnou stěnu a divoce se rozhlédl, jestli ho něco nesleduje. V temném šeru se nepohnul ani lístek a jediný zvuk pronikající tmou byl jeho vlastní sípavý dech. Nasucho polkl a chvíli stál, aby chytil dech. Pak popošel a velice decentně zaklepal na dveře chatrče. Dveře se prudce otevřely a prince oslepila jasně rudá záře. Vtom se ze dveří vynořila veliká kostnatá ruka s dlouhými křivými prsty a chytila ho za krk. Princ sebou mohl jen bezmocně zmítat a kopat, když ho ruka vtáhl dovnitř.
Stará shrbená ženština za sebou kopnutím zavřela dveře a upustila Ruperta nezdvořile na špinavý koberec. Zatímco se princ posadil a masíroval si bolavý krk, Noční čarodějnice se ďábelsky zachechtala a promnula si pokřivené ruce.
„Omlouvám se," řekla a zašklebila se. „To dělám kvůli své pověsti, víš? Tu a tam musím provést něco surového, jinak by se říkalo, že jsem změkla. Tak copak tu hledáš?"
„Myslel jsem, že byste mi mohla pomoct," zachraptěl princ.
„Pomoct?" zopakovala čarodějnice a pozvedla křivé obočí. „Víš jistě, že jsi ve správné chatrči?" Černá kočka, která jí seděla na rameni, podrážděně zaprskala a jala se třít bokem o dlouhé šedé vlasy své paní. Čarodějnice ji začala nepřítomně hladit.
„Řekni mi jediný rozumný důvod, proč bych tě teď neměla proměnit v žábu," otázala se čarodějnice.
Rupert jí ukázal svůj meč. Čarodějnice se zlověstně ušklíbla.
„Schovej ho nebo ti na něm udělám uzel."
Rupert o tom chvíli uvažoval a pak zasunul meč zpět do pochvy. „Myslím, že jste znala mého dědečka," začal opatrně.
„Možné to je," odvětila ležérně čarodějnice. „Svého času jsem poznala hodně mužů. Jak se jmenoval?"
„Eduard, král Lesního království."
Čarodějnice na něj upřela prázdný pohled a pak blesky v jejích očích rázem zmizely. Pomalu se obrátila a usedla do starého rozbitého houpacího křesla u krbu.
„Ano," pronesla konečně, jakoby pro sebe. „Vzpomínám si na Eduarda."
Tiše seděla v houpacím křesle a zírala do prázdna, čehož Rupert využil k tomu, aby vstal a rychle se rozhlédl kolem. Chýši naplňovala matné rozptýlené světlo, které jako by vycházelo odevšad najednou, ačkoliv nebylo vidět jedinou lampu. Stěny se odkláněly od podlahy v různých úhlech a vysoko na trámech pištěli netopýři. Po zdi se plížil stín kočky, ale chyběla tu kočka, která by ho vrhala. Z prázdného, začouzeného krbu vykukovalo planoucíma očima něco temného a beztvarého.
Rupert zvědavě pozoroval Noční čarodějnici. Teď, když se ho nesnažila vylekat, už nepůsobila tak hrozivým dojmem. Jak se tiše houpala v křesle s kočkou na klíně, vypadala spíš jako něčí babička, scvrklá šedovlasá stará dáma se zády shrbenými věkem. Byla žalostně vyhublá a muka strádání zanechala v její tváři hluboké vrásky. To nebyla ta Noční čarodějnice z pověstí, černovlasá svůdkyně mužů, hrozivé stvoření z temnoty. Byla to jen unavená stará žena, žijící ve vzpomínkách na lepší časy. Pozvedla oči a zachytila Rupertův pohled.
„Ano, jen si mě prohlédni," řekla tiše. „Kdysi jsem bývala překrásná. Tak krásná, že muži urazili stovky mil, jen aby mi

složili poklonu. Králové, císaři, hrdinové; mohla jsem si vybrat kohokoliv z nich. Ale žádného jsem nechtěla. Stačilo mi, že jsem... krásná.“
„Kolik mladých dívek muselo umřít, abyste byla krásná?“ zeptal se Rupert přísně.
„Přestala jsem je počítat,“ řekla čarodějnice. „Tenkrát mi na tom nesešlo. Byla jsem mladá a slavná a muži mě milovali. Na ničem jiném nezáleželo. Jak ti říkají, chlapče?“
„Rupert.“
„Měl jsi mě tenkrát vidět, Ruperte. Byla jsem tak překrásná. Tak půvabná.“
Jemně se usmála a zhoupla se v křesle, myšlenkami v minulosti.
„Byla jsem mladá a mocná a podmanila jsem temnotu své vůli. Přes noc jsem si postavila palác z ledu a diamantů a sjeli se lordové a dámy z tuctu královských dvorů, aby mi vzdali hold. Nikdo si ani nevšiml, když zmizelo pár vesnických děvčat. A i kdyby, stejně by jim to bylo jedno.
A tenkrát přišel Eduard, aby mě zabil. Nějak se dozvěděl pravdu a přišel očistit Lesní zemi od mé zlé moci.“ Tiše se zasmála. „Mnoho nocí setrval z vlastní vůle v mých chladných síních. Byl vysoký, statečný a krásný a nikdy se mi nepoklonil. Ukázala jsem mu divy i děs, ale zlomit jsem ho nedokázala. Tančívali jsme v mém sále, jen my dva v obrovské prázdné síni z blýskavého ledu, s lustry z krápníků. Pomalu jsem ho začala mít ráda a on měl rád mě. Byla jsem mladá a hloupá a věřila jsem, že naše láska přetrvá navěky.“
„Trvala měsíc.“
„Potřebovala jsem čerstvou krev a Eduard to nechtěl dovolit. Miloval mě, ale byl král a měl odpovědnost ke svému lidu. Nemohl mě zabít, ale já jsem se nemohla změnit. Takže jsem počkala, až usne, a pak jsem opustila palác i Lesní království a přišla jsem žít do téhle temnoty, kde není nikdo, kdo by viděl, že jsem ztratila svou krásu.
Mohla jsem ho zabít a ponechat si své tajemství. Mohla jsem zůstat mladá, krásná a mocná. Ale měla jsem ho ráda. Svého Eduarda. Byl jediný, koho jsem kdy milovala. Nejspíš je už po smrti.“
„Už více než třicet let,“ řekl Rupert.
„To už je roků,“ zašeptala. Klesla jí ramena a čarodějnice si promnula své pokřivené ruce. Zhluboka se nadechla a výdech se jí trochu třásl. Pak pohlédla na Ruperta a unaveně se usmála.
„Tak ty jsi z Eduardova rodu. Máš některé jeho rysy, chlapče. Co bys ode mě chtěl?“
„Hledám draka,“ řekl Rupert tónem, který, jak doufal, naznačoval, že by nejraději žádného nenašel.
„Draka?“ Čarodějnice na něj chvíli tupě zírala a pak se po její vráskčité tváři rozlil široký úsměv. „Draka! Ať se propadnu, začínáš se mi líbit, chlapče. Celé roky se toho nikdo neodvážil. Není divu, že ses nebál přijít za mnou!“ Obdivně si ho prohlédla a Rupert se snažil ze všech sil působit skromně. „Takže, poklade, tohle je tvůj šťastný den. Ty hledáš draka a já tady docela náhodou mám mapu, která tě přímo k jednomu zavede. Výhodná koupě. Nechám ti ji za sníženou cenu - pouhé dva litry krve.“
Rupert se po ní zle podíval. Čarodějnice pokrčila rameny.
„Za pokus to stálo. Jelikož jsi z Eduardova rodu, upravím nabídku. Mapa je tvá, máš ji mít zadarmo. Pokud si vzpomenu, kam jsem tu zatracenou věc dala.“
Pomalu se zvedla z křesla, shodila kočku z klína a odbelhala se prohlédnout hlubiny rozbitého dubového sekretáře na druhém konci místnosti. Rupert se nejistě zamračil. Původně byl pevně odhodlán zabít Noční čarodějnici, jestliže se mu k tomu naskytne příležitost, ale přestože mu právě naprosto lhostejným hlasem oznámila, že zavraždila tolik mladých dívek, že je nakonec sama přestala počítat, jaksi se najednou nemohl k takovému činu přinutit. V jistém zvláštním smyslu mu jí bylo líto: ty dlouhé roky strávené o samotě v Temném lese ji už potrestaly dost a dost. Možná víc než dost. Čarodějnice najednou stála před ním a on překvapením uskočil, když mu vložila do rukou otrhaný pergamenový svitek.
„Tady máš, chlapče, tohle tě dovede rovnou k němu. Jestli se dostaneš tak daleko. Pro začátek musíš projet napříč Temným lesem až na jeho konec. Bylo zatraceně málo těch, kteří to dokázali a přežili, aby o tom mohli vyprávět.“
„Až sem jsem se dostal,“ opáčil Rupert sebejistě.
„Tady poblíž hranic s Neprostupným lesem je pořád trochu světla,“ řekla čarodějnice. „Za touhle pasekou už ale není nic než tma. Dávej pozor, Ruperte. Nekonečnou nocí vane studený vítr, který s sebou nese pach krve a smrti. Hluboko v Temném lese se něco pohybuje, něco... strašlivého. Kdybych nebyla tak stará, měla bych strach.“
„Umím se o sebe postarat,“ odpověděl stroze Rupert a položil dlaň na jílec meče.
Čarodějnice se unaveně usmála. „Je vidět, že jsi z Eduardovy krve. On si také myslel, že chladnou ocelí se dá všechno vyřešit. Když se na tebe dívám, je to skoro jako bych viděla jeho. Svého Eduarda.“ Najednou se jí zatřásl hlas, otočila se k Rupertovi zády a bolestivě odkulhala přes pokoj, kde znovu usedla do houpacího křesla. „Do toho, chlapče, jen jdi. Běž a hledej svého draka.“
Rupert zaváhal. „Mohl bych... pro vás něco udělat?“
„Jdi už,“ řekla Noční čarodějnice chraptivě. „Nech mě o samotě. Prosím.“
Rupert se otočil, vyšel z chatrče a tiše za sebou zavřel dveře.
Noční čarodějnice seděla sama před krbem a lehce se houpala v křesle. Po chvíli se jí pomalu zavřely oči a ona usnula. A byla znovu mladá a krásná a Eduard k ní přišel a tančili spolu celou noc v sále paláce z třpytivého ledu.

Po několika dalších dnech, které strávil na cestách, došly Rupertovi poslední zásoby. V Temném lese nežila žádná zvěř a ta trocha vody, co zde našel, odporně páchla rozkladem. Samou žízní ho pálilo v krku a hlad se ozýval tupou bolestí v břiše.
Společně s chatrčí Noční čarodějnice opustil Rupert i poslední zbytky světla. Tma se stala neproniknutelnou a naprosté ticho působilo skličujícím dojmem. Neviděl na cestu před sebou, na jednorožce pod sebou, ani na svou ruku,

kterou si držel přímo před očima. Jedinou známkou ubíhajícího času mu bylo strniště, které mu vyrůstalo na bradě. Když se s jednorožcem blížili do nitra Temného lesa, Rupert se cítil stále slabší a slabší. A ačkoliv se zastavovali pokaždé, když je přepadla únava, nemohl spát. Tma okolo mu nedovolila usnout.
Ve spánku by se k němu mohlo něco nepozorovaně připlížit.
Přejel si rukou po suchých rozpraskaných rtech a pak se zamračil, když pocítil, že se jednorožec zastavil. Chtěl se ho zeptat, co se děje, ale jazyk mu otekl tak, že mu téměř vyplňoval celá ústa. Bolestivě seskočil ze sedla, opřel se o bok jednorožce, a čekal, až se bude cítit natolik silný, aby se chvíli udržel na nohou. Několik kroků klopýtal vpřed s rukama nataženýma před sebou a sténal bolestí, když mu trní probodávalo kůži. Po pečlivějším prozkoumání objevil, že úzká cesta je zarostlá hustým spletencem větví šípkového keře. Rupert vytasil meč a ke svému překvapení zjistil, že zeslábl natolik, že ho musel držet oběma rukama. Sebral zbytek sil a nemotornými trhavými pohyby se jal prosekávat trním zarostlou cestu. Jednorožec ho pomalu následoval a jeho vznešená hlava s rohem se unaveně skláněla k zemi.
Princ musel pokaždé napnout všechny síly, aby pozdvihl meč k dalšímu úderu, překonávaje nesnesitelnou bolest v pažích a na prsou. Tvář a ruce měl rozdrásané houževnatým trním, ale byl tak unavený, že rány sotva vnímal. V nejistém sevření rukou se meč zdál čím dál těžší, nohy se mu třásly vyčerpáním, ale nevzdával se. Byl přece Rupert, princ Lesního království. Zahubil démona, překonal Temný les a ať se propadne, jestli se nechá porazit ubohým šípkovým křoviskem. Divoce před sebou máchal mečem a dál klestil cestu skrz křoviny. Náhle hlasitě vykřikl, když k němu pronikl záblesk slunečního světla a zaplašil tmu.
Rupert pozdvihl ruku, zastínil si tvář před oslepující září a klopýtal kupředu. Dlouho nemohl dělat nic než bolestivě mžourat skrz prsty; po tvářích mu stékaly slzy z podrážděných očí. Nakonec ale přece jen odkryl tvář a přimhouřenýma očima hleděl na výjev před sebou. Poté, co se princ vynořil z Temného lesa, ocitl se na strmém svahu a pod ním se rozprostíralo rozlehlé území obhospodařovaných polí pšenice, kukuřice a ječmene, dozrávajících v září poledního slunce. Dlouhé stromořadí vysokých dubů sloužilo coby větrolam a sluneční paprsky se odrážely od blýskavé hladiny řeky. Nízké kamenné zídky označovaly hranice polí a mezi nimi se vinula úzká prašná cesta, která mířila k obrovské temné hoře hrdě se tyčící na obzoru, jejíž vrchol se ztrácel v mracích.
Byla to hora jménem Dračí doupě.
Rupert konečně odtrhl zrak od zlověstně vyhlížejícího skaliska a zmateně se rozhlédl kolem sebe. Ani ne tucet kroků od okraje Temného lesa zurčel prudký potůček vyvěrající z podzemního pramene. Poskakoval přes kameny, uháněl po svahu dolů a blýskal se v záři slunce. Rupert upustil meč a vrávoravým krokem se belhal kupředu, kde klesl na kolena u bublající vody. Smočil v potoce ruku, zdvihl ji k ústům a opatrně olízl prsty. Voda byla průzračně čistá a Rupert pocítil příval čerstvých slz, když se sklonil a ponořil obličej do potoka.
Hltal chladivou vodu tak žíznivě, až se z toho rozkašlal, ale pak se s vypětím sil od potůčku odplazil. Příliš mnoho vody najednou by vyvolalo nevolnost. Lehl si naznak na jarní trávu s příjemným pocitem plnosti. Kručení v žaludku mu připomnělo, že už celé dny nejedl, ale to mohlo nějakou dobu počkat. V tu chvíli se cítil tak dobře, že se mu vůbec nechtělo hýbat. Pohlédl na jednorožce, který pomalu pil vodu z potoka, a poprvé po mnoha dnech se usmál. Podepřel se loktem a ohlédl se zpět směrem odkud přišel. Temný les tam stál tichý a zádumčivý a jasné sluneční světlo nepronikalo ani palec za jeho hranici. Od vysokých trouchnivých stromů se táhl chladivý vánek. Při pohledu na temnotu se Rupert zeširoka usmál a pocítil chuť krve z bolestivě popraskaných rtů, ale nevěnoval tomu pozornost.
„Zdolal jsem tě," řekl tiše princ. „Zdolal!"
„Já jsem taky pomáhal," připomněl se jednorožec. Rupert se obrátil a pohlédl na zvíře, které k němu shora starostlivě shlíželo. Natáhl se k němu a polaskal ho na nozdrách.
„Bez tebe bych to nedokázal," přiznal Rupert. „Byl jsi se mnou, když jsem tě nejvíc potřeboval. Děkuji."
„Rádo se stalo," opáčil jednorožec. „Tak tedy, rád bych se teď chvíli popásal na téhle báječné trávě a nechci být rušen dokud neskončím. Vyjádřil jsem se jasně?"
Rupert se zasmál. „Ovšem. Jen jdi. Slunce je vysoko na obloze a já musím dohnat spoustu dní spánku. Potom... myslím, že ti ukážu, jak hrát se pstruhy na honěnou."
„Nevíš, proč bych se měl starat rybám o zábavu?" zeptal se jednorožec. Ale princ už spal.

Rupertovi s jednorožcem to trvalo skoro celý měsíc, než dorazili k hoře zvané Dračí doupě. Pravidelná strava a čerstvá voda výrazně posílily jejich tělo i ducha, ale Temný les zůstával do princovy paměti zapsán nesmazatelným písmem. Každý večer, když rudé slunce zapadlo za obzor, Rupert rozdělal velký oheň, přestože noci byly teplé a v okolí se nepotulovaly žádné nebezpečné šelmy. A každou noc, než se konečně poddal spánku, notně na oheň přiložil, aby měl světlo v případě, že by se probudil před úsvitem. Spal neklidným spánkem, pronásledován zlými sny, na které se snažil zapomenout. Poprvé od doby, kdy byl malý chlapec, se opět bál tmy. Každé ráno se probouzel zahanben, proklínal svou slabost a v duchu si sliboval, že nikdy víc nepodlehne svému strachu. A každý večer po západu slunce znovu rozdělával oheň.
Jak plynuly dny, Dračí doupě se přibližovalo, impozantní ve své velikosti, a Rupert si byl stále méně jistý tím, co udělá, až dojede k jeho úpatí. Podle mapy, kterou mu dala Noční čarodějnice, měl dračí jeskyni najít někde u vrcholu hory. Čím blíže k ní však byl, tím méně mu připadalo možné, aby člověk dokázal vylézt na vrchol strmé čedičové zdi, která tu před ním čněla a vyplňovala obzor. Přesto, navzdory všem jeho pochybám, navzdory bezdůvodnému strachu, který ho pronásledoval noc co noc, Ruperta ani na okamžik nenapadlo vrátit se. Už byl příliš daleko a překonal příliš mnoho, než aby to vzdal teď, když cíl byl už na dohled.
Jeď, synu, a skol draka. Dokaž, že jsi užitečný trůnu.
Časně ráno, kdy byl vzduch ještě chladný nocí, Rupert vyrazil do předhůří. Řídnoucí tráva a zakrslé křoviny brzy ustoupily holé skále, vymleté a obroušené větrem a deštěm. Cesta vedoucí po úbočí hory stoupala strmě vzhůru a

jednorožec tiše klel, když opatrně kličkoval po nerovné stezce. Rupert nespouštěl oči z cesty před sebou a snažil se nemyslet na strmý svah za zády. Stezka byla čím dál užší a zrádnější, a pak ji náhle přerušil široký pás kamenné suti.
Jednorožec se podíval na lehce klouzající kameny, které jim zahrazovaly cestu, a zapřel se kopyty na místě.
„Na to zapomeň. Jsem jednorožec a ne horská koza."
„Ale je to jediná cesta nahoru. Až se dostaneme na druhou stranu, bude to už hračka."
„Nedělám si starosti s cestou nahoru, ale s cestou dolů. Pravděpodobně proběhne velkou rychlostí s větrem svištícím kolem uší."
Rupert si povzdechl a seskočil ze sedla. „Tak dobrá. Vrať se a počkej na mě u úpatí. Dej mi dva dny. Když se do té doby nevrátím..."
„Ruperte," začal pomalu jednorožec, „nemusíš to přece dělat. Mohli bychom se vrátit a oznámit královskému dvoru, že jsme žádného draka nenašli. Nikdo by se nic nedozvěděl."
„Ale já bych to věděl," řekl Rupert.
Jejich pohledy se setkaly a pak jednorožec sklonil hlavu.
„Mnoho štěstí, pane."
„Děkuji ti," odpověděl Rupert a rychle se otočil.
„Buď opatrný," zamumlal jednorožec. „Hrozně nerad bych si zvykal na nového jezdce." Na úzké stezce se opatrně obrátil čelem vzad a zamířil zpátky dolů po svahu.
Rupert zůstal chvíli stát a poslouchal vzdalující se dusot kopyt. U úpatí bude jednorožec v bezpečí. Kdyby nenarazili na kamenitou suť, musel by si najít jinou záminku, aby poslal jednorožce zpět. Teď neměl nic než sám sebe a vědomí vlastní odpovědnosti. Bylo zbytečné, aby riskovali život oba. Rupert se otřepal, aby si pročistil hlavu, a prozkoumal hromadu kamení před sebou. Vypadala nebezpečně. Po obvodu měřila dobrých čtyřicet stop, i když byla sotva deset stop široká. Jediný chybný krok a zřítil by se se sutí rovnou dolů. Rupert letmo pohlédl na hloubku pod sebou a nasucho polkl. Dolů to byl pěkný kousek cesty. Kdyby mu ujela noha, nejspíše by dorazil k úpatí ještě před jednorožcem. Kysele se zašklebil a opatrně vykročil na kamennou suť.
Pod jeho tíhou se kameny rozhoupaly a Rupert čekal se zatajeným dechem, až se zase uklidní. Pomalu, krok za krokem, postupoval po suti. Nespěchal a před každým krokem pečlivě vyzkoušel stabilitu kamení, než na něm spočinul plnou váhou. Přes všechno úsilí se však díky sesouvajícímu se kamení stále více sunul k okraji cesty a začal si uvědomovat, že tohle nezvládne. Jeho plášť se divoce zmítal v poryvech větru a pod nohama cítil pohyb kamení. Aby čelil vichru, musel přenášet váhu, což způsobilo, že mu štěrk pod nohama ubíhal jako voda a nemilosrdně ho nesl k okraji cesty. Rupert se naplocho natáhl přes násep a zabořil ruce do kamení, čímž pohyb zpomalil, až se nakonec zastavil docela, s jednou nohou visící přes okraj náspu. Slyšel zvuk padajícího kamení, odrážejícího se od skalní stěny.
Od pevné skály ho dělilo sotva pět stop suti, ale stejně dobře to mohlo být i pět mil. Rupert ležel bez hnutí a snažil se nedýchat.
Nemohl ani tam, ani zpět; sebemenší pohyb by mohl znamenat smrt. Vtom princ zamyšleně svraštil čelo. Napadlo ho řešení. Nepatrný pohyb by ho nezachránil, ale s rychlým výpadem za použití všech sil by snad šanci měl. Buď se zachrání, nebo zemře. K čertu s tím, řekl si, nezahubí-li mne tahle kamenná suť, nejspíš se o to stejně postará drak.
Jediným pomalým promyšleným pohybem přesunul nohy pod sebe a chodidla zabořil do štěrku. Sesuv suti ho posunul o další kus blíže k okraji. Rupert se zhluboka nadechl a odrazil se směrem k pevné skále za hranicí suti. Při nešikovném dopadu si vyrazil dech, ale nataženou rukou se pevně zachytil o skalní výčnělek. Zůstal viset celým tělem přes okraj cesty. Nejprve nohama bezmocně hledal oporu a skopával přitom ze skály další laviny kamení, ale nakonec se zachytil i volnou rukou a pomalu se vytáhl na pevnou cestu. Pak odklopýtal dál od okraje a tam se zhroutil. Roztřásl se po celém těle vyčerpáním a srdce mu bušilo jako o závod. Nerovná kamenná cesta, na které teď ležel, mu připadala zázračně pohodlná.
Po chvíli odpočinku se ztěžka a bolestivě postavil na nohy. Po zoufalém boji s kamením měl tělo celé bolavé a dlaně pořezané o ostré hrany. Bez láhve s vodou, která zůstala u jednorožce, si nemohl ani vyčistit rány, takže se spokojil s druhým nejlepším řešením - ignoroval je. Pevně doufal, že se nezanítí; nejbližší ranhojič byl zatraceně daleko. Starosti hodil pro tuto chvíli za hlavu, otočil se zády k suti a unaveným krokem se vydal po hrbolaté cestě, která ho měla dovést k drakovi.
Po nějakém čase cesta najednou zmizela a nahradila ji zdánlivě nekonečná linie úzkých schůdků vytesaných do strmé skalní stěny. Rupert odvrátil pohled od této scény a rozhlédl se přes dlouhý svah směrem k Lesu, který se z výšky mnoha mil zdál docela maličký a velmi vzdálený. Lítostivě si povzdychl, otočil se zpět ke schůdkům a zahájil výstup.
Schůdky byly křivé a hrbolaté a Rupert brzy začal pociťovat ostrou bolest v nohou a v zádech, jak hodinu za hodinou udržoval stále stejné tempo. Kamenné schodiště se před ním i za ním táhlo kam jen dohlédl a po chvíli se naučil nezvedat hlavu a soustředit se jen na schůdky, které měl přímo před sebou. Jak stoupal stále výš, vzduch se postupně ochlazoval a silný vítr snášel z vrcholu hory sněhovou plískanici. Rupert se schoulil do svého tenkého pláště a stoupal dál. Cestou jím lomcovaly silné poryvy větru a vháněly mu slzy do očí. Zimou necítil ruce a nohy, od úst se mu kouřilo a přesto stoupal stále dál, krok za krokem, navzdory zimě, ostrému větru i vlastní bolesti.
Byl princ Rupert z Lesního království a byl připraven utkat se s drakem.
Linie schodů končila a přecházela v úzkou římsu převislého skaliska před vchodem do jeskyně. Tam Rupert zůstal nejistě stát, nedbal ledového větru, který mu tiskl plášť k tělu, nevnímal ani svůj vlastní zrychlený dech, jenž mu vysušoval hrdlo, ani pálení v prsou. Ve strmé skalní stěně před ním se otevírala jeskyně jako hluboká rána zející temnotou. Rupert vykročil pomalu kupředu a svaly na nohou se mu třásly vyčerpáním. Mapa Noční čarodějnice nelhala. Konečně našel svého draka. Od okamžiku, kdy opustil královský dvůr, neustále přemítal, jaké to asi bude, až se s ním setká. Jestli bude... mít strach. Teď nadešel ten okamžik a popravdě řečeno, necítil nic zvláštního. Dal dvoru své

slovo, a tak byl tady. Nevěřil, že dokáže zabít draka, teď stejně jako nikdy předtím. Někde hluboko v duši vždy cítil, že směřuje k vlastnímu konci. Pokrčil rameny. Dvůr čekal, že zemře; možná by mohl přežít všem navzdory. Vytasil meč a zaujal nejlepší možnou pozici, jakou mu dovolovala úzká skalní římsa. Snažil se nemyslet na strmý svah za svými zády a soustředit se jen na správnou formulaci své výzvy.
Když se to všechno vzalo kolem a kolem, ještě nikdy ve svém životě se necítil méně hrdinsky než nyní.
„Odporná obludo, já, princ Rupert z Lesního království, tě tímto vyzývám k boji! Vylez a bojuj se mnou!“
Následovala dlouhá pomlka a pak se z hloubky jeskyně ozvalo hlubokým hlasem: „Prosím?“
Princ, který se najednou cítil poněkud směšně, uchopil pevněji svůj meč a výzvu zopakoval. Následovala další dlouhá pauza, pak se drak zvolna vynořil z temnoty, přičemž zaplnil celý otvor jeskyně svým mohutným tělem. Rupert zaujal bojový postoj. Dlouhá vlnící se křídla pokrývala dračí tělo jako pruhovaný, smaragdově zelený kabát sepnutý na hrudi hrozivými pařáty. Nad princem se vztyčilo jemně se vlnící tělo dlouhé od čenichu ke
špičce ocasu dobrých třicet stop a pokryté lesklými zelenými šupinami, netvor na něj upřel své planoucí zlaté oči.
Rupert pozdvihl meč a drak se zeširoka usmál, odkrývaje přitom tucty velice ostrých zubů.
„Ahojky,“ řekl drak. „Dneska se nám ale udělalo hezky, co říkáš?“
Rupert bolestně zamrkal. „Ty vůbec nemáš mluvit,“ prohlásil pevně. „Měl bys strašlivě zařvat, zahrabat pařáty v hlíně a pak na mě zaútočit ohnivým dechem.“
Drak o tom chvíli přemýšlel. Z nozder mu vyšly dva malé obláčky dýmu. „A proč?“ zeptal se konečně.
Rupert spustil meč, který se mu zdál čím dál těžší, a opřel se o něj. „Hmm,“ řekl pomalu. „Je to tradice, řekl bych. Vždycky to tak bylo.“
„Se mnou tedy ne,“ odpověděl drak. „Proč mě chceš zabít?“
„To je dlouhý příběh,“ řekl princ.
„Myslel jsem si to,“ zabručel drak. „Pojď raději dál.“
Zacouval zpět do jeskyně a po chvíli váhání ho Rupert následoval dovnitř, kde, jak se brzy ukázalo, byl tunel. V jistém smyslu cítil Rupert zlost z toho, že nemusel bojovat. Strávil tolik času přípravou na tento okamžik, a teď se zdálo, že zbytečně. Přemýšlel o tom, jestli si s ním netvor jen tak nepohrává, ale nevypadalo to tak. Kdyby ho chtěl drak zabít, byl by už mrtev. Princ nešikovně klopýtal dolů chodbou a jakmile za ním zmizelo světlo, na čele mu zaperlil studený pot. Neproniknutelná temnota mu připomněla Temný les, takže byl docela rád, když ji po chvíli vystřídala mdlá záře rudého světla ohniště. Pospíšil si tedy ke světlu a vyběhl z ústí tunelu za drakem, jenž na něj trpělivě čekal v obrovské kamenné sluji, která napříč mířila přes pět set stop. Její stěny zdobila největší sbírka motýlů, jakou Rupert kdy viděl.
„Myslel jsem, že draci hromadí zlato a stříbro,“ řekl Rupert a ukázal na stovky vzorně naleštěných závěsných skříněk.
Drak pokrčil rameny. „Někteří sbírají zlato a stříbro. Někteří drahé kameny. Já sbírám motýly. Jsou přece stejně krásní, nemyslíš?“
„Jistě, jistě,“ řekl princ rychle, když drakovi horce zažhnulo v nozdrách. Zastrčil meč, posadil se na zem naproti ležícímu drakovi a zvědavě ho pozoroval.
„Copak se ti nezdá?“ zeptal se drak.
„Jsi trochu jiný, než jsem čekal,“ přiznal Rupert.
Drak se zasmál. „Tak už to s legendami občas bývá.“
„Ale ty umíš mluvit!“
„Ty přece taky.“
„No, to ano, ale já jsem člověk...“
„Toho jsem si všiml,“ opáčil suše drak. „Podívej, většinu legend, ve kterých jsme velcí, silní, zlí a požíráme lidi ať už z jakéhokoliv důvodu nebo bezdůvodně, vymysleli draci, aby tak zastrašili lidi a ti se jim vyhnuli.“
„Ale...“
„Poslyš,“ pokračoval drak a naklonil se kupředu. „V souboji jeden na jednoho mám proti člověku navrch, ale žádný drak nemůže porazit armádu.“ Drak tiše zasyčel a jeho zlaté oči hleděly někam skrz Ruperta na něco, co mohly vidět jen ony. „Kdysi dávno jsme my draci létali po obloze a ovládali celou zemi. Slunce nás hřálo do křídel, když jsme se vznášeli nad mraky a pozorovali svět pod sebou. Holými pařáty jsme ze skal dolovali zlato a stříbro a náš hřmotný řev otřásal zemí. Všechno živé z nás mělo strach. A pak přišel člověk se svým mečem a kopím, s brněním a armádou. Měli jsme se spojit dokud to ještě šlo, ale neudělali jsme to. Hádali jsme se mezi sebou, přeli se a nenáviděli navzájem, střežili jsme jeden před druhým svoje vzácné poklady. A jeden po druhém jsme také padli. Naše časy už minuly.“
Drak chvíli zadumaně ležel a pak se vrátil do reality. „Proč jsi mě přišel vyzvat na souboj?“
„Mám tak prokázat, že jsem hoden stát se králem.“
„A chceš mě zabít?“
Rupert pokrčil nejistě rameny. „Bylo by to snazší, kdybys byl tím netvorem, za kterého jsi považován. Nevraždil jsi náhodou ženy a děti, nepálil jejich stavení na troud, neloupil dobytek?“
„Ovšemže ne,“ ohradil se překvapeně drak. „Za jakého netvora mě to považuješ?“
Rupert pozdvihl obočí a drak měl tu slušnost, že se zatvářil maličko provinile. „No dobrá, možná jsem tu a tam nějakou tu vesnici srovnal se zemí a příležitostně sežral pár děvčat, ale to už je hrozně dávno. Byl jsem přece drak a takové věci se ode mě očekávaly. Teď už jsem ve výslužbě.“
Následovala dlouhá odmlka. Rupert se zahleděl do jemně praskajících plamenů ohně. Tohle rozhodně nebylo to, co čekal.
„Ty mě nechceš zabít?“ zeptal se draka.
„Ani ne. Jsem na tyhle hlouposti už trošku starý.“
„To mě nechceš ani sežrat?“

„Ne," prohlásil drak rozhodně. „Z lidí mě pálí žáha."
Následovala další dlouhá pauza.
„Poslyš," řekl nakonec drak. „Tím, že mě zabiješ, máš prokázat, že jsi hoden trůnu, že ano?"
„Ano," řekl princ. Alespoň tím si byl jist.
„A co takhle přivést draka živého? Není to snad ještě hrdinštější čin?"
Rupert se nad tím zamyslel. „To by možná šlo," řekl pomalu. „Nikdo ještě nedokázal zajmout živého draka..."
„Takže jsme domluveni!"
„Tobě by nevadilo nechat se zajmout?" zeptal se Rupert udiveně.
Drak se rozesmál. „Malá dovolená mi jen prospěje. Cestovat po cizích krajích, potkávat nové lidi; přesně tohle potřebuju." Zamyšleně se podíval na Ruperta a pak mu pokynul, aby se naklonil blíž. „Ehm... princi..."
„Ano?"
„Nezachraňuješ taky náhodou princezny? Já jen, že bych tu jednu měl a už jí začínám mít plné zuby."
„Ty tady vězníš princeznu?" zakřičel Rupert, vyskočil na nohy a sáhl po jílci meče.
„Nekřič tak!" zasyčel drak. „Ještě tě uslyší! Já ji tu nevězním. Nic by mě nepotěšilo víc, než kdyby mi ukázala paty. Nějaká zatracená rada starších mi ji sem poslala jako oběť a já neměl to srdce ji zabít. Vrátit se nemůže a já ji přece jen tak nevyhodím. Myslel jsem, že bys ji mohl vzít pod svou ochranu..."
Rupert se pomalu zase posadil a jemně si promnul bolavé čelo. Právě když si začínal myslet, že má všechno pod kontrolou, mu zase někdo změní pravidla hry.
„Je to opravdová princezna?"
„Pokud vím, je."
„Tak co s ní je?" zeptal se opatrně Rupert.
„Draku!" ozval se pronikavý výkřik z postranní chodby. Drak sebou trhnul.
„Tohle s ní je."
Princezna vtrhla do jeskyně z jedné z bočních chodeb a při pohledu na prince se prudce zastavila. Rupert se nemotorně postavil. Princezna měla na sobě dlouhé vlající šaty, které snad kdysi byly bílé, ale teď na nich byly různobarevné skvrny od zaschlého bláta a sazí. Byla mladá, mohla mít sotva něco přes dvacet let, a byla spíš pohledná než krásná. Hluboké modré oči a plné rty ostře kontrastovaly se spíše mužským tvarem čelisti. Dlouhé světlé vlasy jí spadaly téměř až k pasu ve dvou pečlivě spletených copech. Vysoká byla okolo šesti stop, štíhlá, s pěkným držením těla. Zatímco Rupert přemýšlel nad nejvhodnějšími slovy, kterými by princeznu pozdravil, ta zavýskala radostí a rozběhla se k němu, aby se mu pověsila kolem krku. Rupert o krok ucouvl.
„Můj hrdino," cukrovala princezna, zatímco se skláněla a nosem ho šimrala na uchu. „Ty jsi mě přišel zachránit!"
„Tedy, vlastně ano," vykoktal Rupert a pokusil se vymanit z jejího objetí, aniž by to působilo příliš nezdvořile. „K vašim službám. Jsem princ Rupert..."
Princezna ho objala tak pevně, až mu vymáčkla vzduch z plic. S drakem jsem byl více v bezpečí, pomyslel si Rupert, když se mu před očima roztančily hvězdičky. Princezna ho konečně pustila a o krok odstoupila, aby si ho mohla lépe prohlédnout.
Nemůže být o mnoho starší než ona, pomyslela si, ale čerstvé jizvy, které hyzdily jeho pravou tvář mu dodávaly tvrdý a nebezpečný výraz. Dlouhé štíhlé paže měl poškrábané a potlučené, rány pokryté čerstvě zaschlou krví. Kožený kabátec i kalhoty vypadaly, že už toho mají také hodně za sebou, i jeho plášť byl v hrozném stavu. Když se to vzalo kolem a kolem, mladík vypadal spíš jako bandita než jako princ. Princezna se nejistě zamračila a pak jí zacukaly koutky úst. Když se to vzalo kolem a kolem, ona nejspíš také nevypadala jako princezna.
„Kde máš brnění?" zeptala se.
„Nechal jsem ho v Neprůchodném lese," odpověděl Rupert.
„A tvůj oř?"
„Na úpatí hory."
„Doufám, že máš s sebou alespoň meč?"
„Samozřejmě," řekl Rupert a tasil ho, aby jí ho ukázal. Princezna mu jej vytrhla z ruky, zaujala pevný postoj a předvedla několik zkušených švihů.
„To by šlo," rozhodla a vrátila meč Rupertovi. „Tak do toho."
„A do čeho?" zeptal se zdvořile Rupert.
„Do boje s drakem, samozřejmě," odpověděla princezna. „Proto jsi snad tady, ne?"
„Aha," řekl Rupert. „To už jsme s drakem projednali a přivedu ho k nám na královský dvůr živého. A tebe samozřejmě také."
„To ale není čin hodný úcty," opáčila princezna.
„Ale ano, je," řekl drak.
„Ty se do toho nepleť," odsekla princezna.
„S radostí," odvětil drak.
„Na čí jsi vlastně straně?" otázal se Rupert, který cítil, že potřebuje veškerou podporu, kterou může mít.
„Na straně kohokoliv, kdo mě osvobodí od téhle princezny," řekl drak procítěně.
Princezna ho nakopla.
Rupert na okamžik zavřel oči. Slíbil si, že až se vrátí na královský dvůr, přesvědčí minstrely, aby pozměnili slova svých písní. Věci, které prožíval, bylo rozhodně nutné zveřejnit. Zdvořile si odkašlal a princezna se k němu kvapem otočila.
„Jak se jmenuješ?"
„Julie. Princezna Julie z Hillsdownu."

„Tak tedy, princezno Julie, máš dvě možnosti. Buď se vrátíš se mnou a s drakem na můj hrad, nebo tu zůstaneš docela sama.“
„Přece mě tu nenecháš?“ polekala se princezna. „To by docela určitě nebyl čin hodný úcty.“
„Tak se dívej,“ řekl Rupert.
Julie zamrkala a pak se otočila k drakovi, který nepřítomně zíral na strop jeskyně a z nozder vypouštěl různobarevné kroužky dýmu.
„Ty bys mě tu jen tak nenechal. Že ne?“
Drak se široce usmál a dlouhé řady zubů mu ve světle ohně zářily červeným nádechem.
Julie na něj upřela zlostný pohled. „Jen počkej,“ procedila výhrůžně mezi zuby.
„Mohli bychom, prosím, vyrazit?“ zeptal se Rupert. „Můj jednorožec na mě nebude čekat déle než dva dny.“
„Ty jezdíš na jednorožci?“ podivil se drak. Rupert se otočil k princezně a zjistil, že mu rudnou tváře.
„Není snadné být princem. Je to otázka pokrevnosti. To poslední, co dynastie potřebuje, je, aby se všude kolem rojili levobočci, kteří si činí nároky na trůn. Takže svobodný šlechtic musí zůstat... čistý.“
„To je pravda,“ přisvědčila princezna. „To byl důvod, proč mě rada starších poslala sem nahoru.“
Drak taktně zakašlal. „Je to k tvému hradu daleko, Ruperte?“
Rupert se chystal odpovědět, ale pak se musel chytit Juliiny paže, protože se mu začala točit hlava. Nohy se mu divoce rozklepaly a princ se rychle posadil, aby předešel pádu.
„Co je s tebou?“ zeptala se Julie, která jej podepírala, když si sedal na podlahu jeskyně.
„Jen si musím trochu odpočinout,“ zamumlal vyčerpaně a třesoucí se rukou si přejel po bolavých spáncích. „Je tu horko. Za chvíli budu v pořádku.“
Drak si prince zblízka prohlížel. „Ruperte, jak ses dostal sem nahoru?“
„Šel jsem po cestě, až jsem došel ke kamenné suti. Přelezl jsem ji a pak jsem pokračoval po schůdcích nahoru.“
„Ty jsi sem přišel pěšky? V tomhle počasí?“ Julie pohlédla na Ruperta s uznáním. „Já jsem přijela uprostřed léta na mule, doprovázena eskortou sedmi strážců, a přesto nám cesta sem trvala celé čtyři dny.“ Vzala jeho zubožené ruce do svých a trhla sebou. „Máš tak studené ruce, že ani necítíš bolest z rozdrásané kůže, že? Musíš být promrzlý na kost. Je zázrak, že ses dosud udržel na nohou.“
Rupert jen rozpačitě pokrčil rameny. „Jsem v pořádku, jen trochu unavený. To je všechno.“
Julie a drak si vyměnili pohledy.
„No ovšem,“ řekl drak. „Poslyš, můžeš se zatím ohřát u ohně a pak vás oba snesu dolů. Dnes je na létání krásný den.“
„Jistě,“ řekl ospale Rupert. „Krásný den... na létání.“
Brada mu pomalu klesla na prsa a princ usnul, jako by ho do vody hodil. Princezna ho něžně položila na zem, přikryla ho kožešinami a pak mu vyčistila a obvázala zranění na rukou. Rupert to nevnímal, ale poprvé od chvíle, kdy opustil Temný les, ho ve spánku nepronásledovaly zlé sny.

Několik hodin spánku pomohlo Rupertovi nabrat síly a za chvíli už trochu neobratně seděl drakovi na ramenou a objímal ho kolem krku, jako by se ho nikdy nechtěl pustit. Princezna Julie seděla hned za Rupertem a držela se ho právě tak pevně, ne-li víc.
„Nesnáším výšky,“ přiznala princezna přidušeným hlasem.
„Nejsi sama,“ ujistil ji Rupert. Rozhlédl se kolem po temných mračnech pokrývajících oblohu a otřásl se, když na plošině před vchodem do jeskyně zavál poryv ostrého větru. „Jestli tohle je na létání krásný den, pak bych nechtěl vidět ten špatný.“
„Připraveni?“ zeptal se drak a dychtivě si protahoval křídla.
„Ehm...“ vydal ze sebe Rupert.
„Tak se držte,“ zvolal drak. Rychle se rozběhl kupředu, vrhl se přes okraj skalního převisu a padal dolů jako kámen. Když se řítili dolů, vítr kolem nich jen hvízdal a Rupert pevně zavřel oči. Pak drak náhle roztáhl křídla, čímž připravil své pasažéry o dech, a po chvíli krkolomného zmítání se pád přeměnil v řízené plachtění. Rupert za chvíli opatrně otevřel oči a nakoukl přes drakovu šíji, aby se rozhlédl. Po tom, co uviděl, litoval, že tak učinil. Osetá pole ležela v dálce jako barevná mozaika. Na severu se rozprostíral Neprůchodný les s Temným lesem, který byl jasně rozlišitelný od okolí jako zhoubný vřed parazitující na těle, jehož je součástí. Potom střemhlav zamířili k zemi a Rupert polkl s náhlým pocitem nepříjemného sucha v ústech. Když se nad tím zamyslel, raději by nakonec dal přednost pěší cestě dolů. Drak mocně máchl křídly a potom je naplno roztáhl, jak přešel do mírně kodrcavého přistání, při kterém Rupertovi praštěly všechny kosti v těle. Nakonec složil křídla a rozhlédl se kolem sebe.
„A jsme tady. Nebylo to vzrušující?“
„Vážně vzrušující,“ řekl Rupert.
„Vítr svištící kolem uší udělá jednomu dobře,“ řekl drak. „Ehm... teď už byste ze mě mohli slézt, co říkáte?“
„Teprve si na tu myšlenku zvykáme,“ odpověděla princezna. „Můj žaludek si stále ještě myslí, že je nahoře v oblacích.“
Opatrně uvolnila sevření paží, kterými objímala Ruperta a oba si pak vzájemně pomohli slézt s drakových zad. Pocit pevné půdy pod nohama jim nikdy předtím nepřipadal tak příjemný a uklidňující. Drak přistál v místech, kde začínala horská cesta. Rupert se rozhlédl. Jak předpokládal, po jednorožci nebylo ani stopy.
„Jednorožče! Jestli tu nebudeš, než napočítám do deseti, prodám tě do ZOO, kde se na tobě budou vozit děti!“
„To by sis nedovolil!“ ozval se šokovaný hlas zpoza blízkého skaliska.
„Být tebou, nesázel bych na to,“ zabručel Rupert.
Následoval okamžik ticha a pak jednorožec vystrčil hlavu a podlézavě se usmál. „Vítej zpátky, pane. Představíš mě svým přátelům?“

„Tohle je princezna Julie. Zachránil jsem ji.“
„Cha!“ odfrkla si hlasitě princezna.
„A tohle je drak. Vrací se s námi na hrad.“
Jednorožec opět zmizel za skaliskem.
„Jednorožče, buď vylezeš sám, nebo pro tebe pošlu draka. Nebo ještě hůř, mohl bych pro tebe poslat princeznu.“
Julie ho kopla do kotníku. Rupert se statečně usmíval a v duchu si odpřisáhl, že prvnímu minstrelovi, zpívajícímu o radostech dobrodružství, provede něco velice nepříjemného. Jednorožec neochotně vyklusal z úkrytu a zastavil se v bezpečné vzdálenosti od draka.
„Ó, takže ses rozhodl přidat se k nám?“ zeptal se Rupert.
„Jen pod nátlakem.“
„On dělá všechno pod nátlakem,“ vysvětlil Rupert princezně.
„Já jsem to slyšel!“ Jednorožec se nešťastně podíval na draka. „Nepředpokládám, že by tohle stvoření bylo vegetarián.“
Drak se usmál. Ve slunečním světle se zableskly jeho špičaté zuby.
„Myslel jsem si, že ne,“ povzdechl si jednorožec.

Temný les se před nimi rozprostíral s děsivou majestátností: temnotou obklopené shnilé stromy v bezhvězdné noci, která nikdy nepoznala měsíční světlo. Cesta, kterou předtím prosekal trním, se před ním nyní otevírala a Rupert, čelo orosené potem, s hrůzou pozoroval tuto průrvu vedoucí porostem. Ani celé dlouhé týdny, kdy putoval k Dračímu doupěti a zpět, nestačily, aby ze sebe Rupert setřásl hluboko zakořeněný strach, kterým ho obestřela temnota. Náhle se otřásl, když ho ovál chladivý vzduch vanoucí směrem od tlejících stromů a přinesl s sebou pach rozkladu. Ruka se mu svezla k jílci meče, jako by se snažila najít útěchu či kuráž. S narůstající hrůzou se Rupertův dech stával těžkým a nepravidelným.
Znovu už ne. Prosím, už ne.
„Temný les,“ řekla princezna s úzkostí v hlase. „Myslela jsem, že je to jen pověst, příběh k zastrašení dětí za temných nocí. Zapáchá to, jako by tam něco umřelo. Víš jistě, že k Lesnímu království musíme jít právě tudy?“
Rupert na souhlas jen kývl hlavou v obavě, že jeho hlas by mohl prozradit, jak ho skličuje pouhý pohled do tmy. Museli projít Temným lesem. Nebyla jiná cesta. Přesto však stále váhal, stál bez hnutí vedle jednorožce, neschopen učinit jediný pohyb směrem k začínající věčné noci, která už okusila jeho duši a chtěla ji dostat celou.
„Myslím, že bych mohl s tebou a Julií Temný les přeletět,“ řekl pomalu drak. „Ale to by znamenalo nechat tu jednorožce.“
„Ne,“ řekl okamžitě Rupert. „To neudělám.“
„Díky,“ řekl jednorožec.
Rupert jen krátce kývl, oči stále upřené do nekonečné temnoty.
„Tak pojďme,“ řekla nakonec princezna. „Čím dřív vyrazíme, tím dřív budeme na druhé straně.“ Tázavě se podívala na Ruperta.
„Já nemůžu,“ vydechl bezmocně.
„Co je to s tebou?“ odsekla princezna. „Bojíš se snad tmy?“
„Ano,“ přiznal tiše Rupert. „Bojím.“
Julie na něj s úžasem pohlédla a všimla si jeho bledých tváří a třesoucích se rukou.
„Děláš si legraci, že? To přece nemůžeš myslet vážně. Bát se tmy?“
„Zmlkni,“ okřikl ji jednorožec. „Nic nechápeš.“
„Myslím, že já to možná chápu,“ řekl drak. Jeho velké zlaté oči obezřetně prozkoumávaly temnotu. „Temný les byl starý, už když já jsem byl mladý, Julie. Pověst tvrdí, že tu vždycky byl a vždycky bude. Temný les dal jednou provždy celé zemi jasně najevo, že kdokoliv do něj vstoupí, dává všanc tělo i duši.“ Drak chvíli upřeně zíral do tmy a pak od ní s obtížemi odtrhl zrak. „Ruperte, co se ti stalo v Temném lese?“
Rupert se snažil najít slova, která by vyjádřila onu hrůzu noci, ale žádná nenašel. Jednoduše věděl bez nejmenšího stínu pochyb, že pokud znovu vstoupí do Temného lesa, přijde tam buď o život, nebo o zdravý rozum. S velkým úsilím odtrhl zrak od temnoty. Jednou už Temnému lesu úspěšně čelil; mohl by to zvládnout znovu. Zoufale se upnul na tuto myšlenku. Ta dlouhá noc jej poznamenala, ale nezlomila. Možná, že tentokrát bude cesta snazší. Měl dostatek jídla i vody a k tomu společníky. Měl dokonce i dřevo na louče.
Jestli teď couvnu, už se budu navěky bát tmy.
Rupert se zhluboka nadechl a vydechl.
„Ruperte,“ zopakoval drak. „Co se ti stalo v Temném lese?“
„Nic,“ odvětil Rupert. „Vůbec nic. Pojďme.“
Pobídl jednorožce kupředu, ale zvíře zaváhalo a ohlédlo se na prince.
„Ruperte, nemusíš to přece dělat...“
„Hni sebou, zatraceně,“ zašeptal Rupert a jednorožec ho tiše následoval do Temného lesa. Za jednorožcem šla Julie a nakonec šel drak, po jehož tvrdé kůži ostré trní keřů neškodně sjíždělo s marným chrastěním.
Noc je pohltila v okamžiku, kdy vešli do Temného lesa, a Rupert se kousl do rtu, aby nevykřikl, když se ocitl ve tmě. Zmizely typické zvuky přírody jako ptačí zpěv, hlasy zvířat a šelest větru a nahradilo je nepřerušené, chmurné ticho. V temnotě číhali démoni. Rupert je neviděl, ale cítil, že tam jsou. Všechny instinkty ho nutily zapálit louč, ale neodvážil se. Světlo by přilákalo démony a Rupert se svou družinou by se uprostřed trnitých keřů stal snadným terčem. A tak pokračoval rychle kupředu, uhýbal před trny, které se mu zabodávaly do tápajících rukou. Cesta se zdála užší, než jak si

ji pamatoval, ale trnitá křoviska zanedlouho zmizela a princ šeptem vybídl své společníky, aby na chvíli zastavili. Vytáhl z vaku křesadlo a po několika neúspěšných pokusech se mu podařilo zapálit louč. Záře tančícího plamene se zdála podivně tlumená, jako by Temný les nechtěl na svém území dovolit ani tak nepatrné světlo. Úzkou pěšinu lemovaly křivé a pokroucené tlející stromy s větvemi bez listí a s hlubokými trhlinami v kůře, odkrývajícími prohnilá jádra kmenů. Rupert však s děsivou jistotou cítil, že jsou stále živé.
„Ruperte...“ ozvala se Julie.
„Teď ne,“ řekl nesmlouvavě Rupert. „Pojďme.“
Skupina pomalu kráčela po křivolaká cestě v malém ostrůvku světla a mířila do nitra temnoty.
Netrvalo dlouho a objevil je první démon. Shrbený zrůdný tvor se krčil v místě, kam dopadaly poslední zbytky světla louče, a sledoval je z přítmí krvavě rudýma očima. Rupert vytasil meč a démon tiše zmizel zpátky do skrytu tmy.
„Co to sakra bylo?“ zašeptala Julie.
„Démon,“ odvětil krátce Rupert. Jizvy na jeho tváři počaly tepat známou bolestí. Podal Julii louč a vykročil kupředu, aby se rozhlédl. Na pokraji slyšitelnosti vnímal slabé šelestivé pohyby. Pak světlo louče pomalu odhalilo náznaky zrůdných pokřivených stvoření, která se shrbeně šourala před nimi i za jejich zády. Jejich planoucí oči bez jediného mrknutí zíraly zpoza tlejících stromů na prince a jeho družinu. Rupert pozdvihl meč, ale chladná ocel jako by ztratila svou moc a princ nepocítil obvyklé uspokojení.
„To snad není možné,“ řekl tupě. „Démoni přece nikdy neloví v tlupě. To ví každý.“
„Tihle démoni to očividně nevědí,“ poznamenal drak. „A teď se, prosím tě, vrať. Jsi od nás na můj vkus trochu daleko.“
Rupert se vrátil k ostatním. Démoni se stále přibližovali.
„Proč nezaútočí?“ zeptala se tiše Julie.
„Neraď jim,“ procedil jednorožec mezi zuby. „Třeba jen nemůžou uvěřit, že by někdo byl tak pitomý a vběhl jim do tak zjevné pasti. Já sám tomu nemůžu věřit, a přitom to právě dělám.“
„Mají nahnáno z draka,“ usoudil Rupert.
„To je od nich velmi rozumné,“ opáčil drak.
Rupert se pokusil o úsměv, ale vyšel z toho spíš škleb. Veškerou sebekontrolu soustředil na to, aby slepě nezaútočil na skupinu démonů. Strach mu stahoval vnitřnosti a rozklepal ruce, ale on se rozhodl, že mu nepropadne. Ještě ne. Na rozdíl od tmy, démony lze porazit. Pevně sevřel meč a vykročil kupředu. Démoni couvli do temnoty a byli ti tam. Julie pomalu vydechla úlevou a plamen louče začal plápolat, jak se princezně rozklepaly ruce, které předtím násilím udržovala v klidu. Rupert za nimi hleděl do neproniknutelné tmy, rozladěn z toho, že se démoni vyhnuli přímému střetu a odepřeli mu tak uvolňující pocit boje. Rychlým pohybem zasunul meč zpět do pochvy a vedl svou družinu dál do nitra nekonečné noci.
O něco později dorazili na malou paseku a na chvíli se zastavili, aby si odpočinuli, než půjdou dál. Julie rozdělala uprostřed paseky oheň, zatímco Rupert rozmístil po jejím obvodu louče. Jakákoliv opatrnost byla zbytečná, bylo jasné, že démoni je mohli najít, kdykoliv se jim zlíbilo. Rupert zapálil poslední louč a vrátil se zpět ke žhnoucímu ohni. Plápolavé plameny zahnaly tmu a teplo ohně zahřívalo jeho na kost prokřehlé tělo. Rupert si unaveně sedl vedle Julie a zamračil se; při své první cestě Temným lesem takovou zimu nezažil. Dokonce si nepamatoval ani tuto mýtinu. Pokrčil nechápavě rameny, přiložil do praskajícího ohně další větev a přitáhl si plášť těsněji k tělu. Na druhé straně ohniště ležel v pološeru jednorožec a podřimoval. Drak odešel kamsi do tmy, nejspíš zastrašit démony. Rupert potajmu pohlédl na Julii. Princezna seděla schoulená pod jedinou přikrývkou, kterou s sebou měli, třásla se zimou a natahovala ruce k plápolajícímu ohni.
„Tu máš,“ řekl stroze Rupert a svlékal si plášť. „Je ti zima.“
„Tobě přece taky,“ řekla Julie. „Já si vystačím.“
„Opravdu?“
„Jistě.“
Rupert už dál nenaléhal.
„Jak daleko je to na konec Temného lesa?“ zeptala se Julie, když si Rupert zapínal plášť.
„Já nevím,“ přiznal princ. „Čas tady plyne jinak. Má první cesta mohla trvat dny, nebo i týdny; ve tmě člověk ztratí veškerý pojem o čase. Tentokrát alespoň máme jídlo, vodu a dřevo na otop. To by mělo pomoci.“
„Ty jsi prošel Temný les bez světla a bez zásob?“ Julie pohlédla na Ruperta s něčím, co klidně mohla být úcta, ale hned zase odvrátila zrak stranou. Když potom opět promluvila, tón jejího hlasu byl zcela neutrální. „Jaký je tvůj hrad, Ruperte?“
„Starý,“ řekl Rupert a usmál se. „Bude se ti tam líbit.“
„Myslíš?“
„Ovšem. Všichni budou chtít, abys tam byla šťastná.“
„Proč by měli?“ řekla tiše Julie a zírala do ohně. „Jsem jen obyčejná princezna bez věna. I kdyby mi rada starších dovolila vrátit se, mezi mnou a trůnem stojí sedm sester. A oni mi to stejně nedovolí.“
„Proč ne?“
„Protože...“ Julie se na něj vážně podívala. „Nebudeš se mi smát?“
„Slibuji.“
„Utekla jsem. Chtěli mě vdát za nějakého prince, kterého jsem nikdy neviděla. Z politických důvodů. Však to znáš.“
„Já vím,“ řekl Rupert. „Pokrevnost.“
„Takže jsem utekla. Nedostala jsem se ani k hranicím. Měli už sedm princezen a osmou nepotřebovali, takže mě poslali do dračí sluje.“ Julie stále hleděla do ohně. „Můj otec podepsal rozsudek. Můj vlastní otec.“
Rupert jí konejšivě položil ruku na rameno, ale princezna před ní uhnula.

„Netrap se tím," řekl rozpačitě. „Všechno se vyřeší. Najdu způsob, jak tě přivést zpátky domů,"
„Já ale nechci jít domů. Pokud jde o ně, jsem po smrti. A já sama si někdy přeju, aby to tak bylo!"
Vyskočila na nohy a odběhla do tmy. Rupert vstal a chtěl se vrhnout za ní.
„Nedělej to."
Rupert se rozhlédl a uviděl draka, který ho sledoval ze stínu. „Proč ne?"
„Nechce, abys ji viděl plakat," odpověděl drak.
„Aha." Rupert rozpačitě přešlápl a opět se posadil.
„Za chvíli bude zpátky," řekl drak a šel si sednout vedle prince.
„Ano. Kdybych jí mohl pomoci, udělal bych to."
„Ovšem. Julie není tak špatná. Na to, že je člověk."
Rupert se málem usmál. „Každý máme svoje problémy."
„Ty taky?"
„Samozřejmě. Proč myslíš, že jsem se vydal na tuhle zatracenou výpravu?"
„Kvůli cti, slávě, nebo lásce k dobrodružství?"
Rupert se na něj jen podíval.
„Promiň," omluvil se drak.
„Jsem druhorozený syn," řekl Rupert. „Nemohu dědit, dokud je můj bratr naživu."
„A nechceš zabít vlastního bratra." Drak chápavě přikývl.
Rupert si odfrkl. „Nemůžu ho vystát. Kdybych ho ale vyzval k boji, Lesní království by se rozpadlo v občanské válce. Proto mě otec vyslal na tuto výpravu. Předpokládalo se, že mě zabiješ a zbavíš tak krále nepříjemného problému."
„Tvůj vlastní otec tě poslal na smrt?"
„Ano," řekl tiše Rupert. „Můj vlastní otec. Oficiálně měla výprava potvrdit, že jsem hodný trůnu, ale každý věděl, jak je to doopravdy. Včetně mě."
„Ale když jsi to věděl, proč jsi to udělal? Nemusel ses mi přece postavit."
„Jsem princ Lesního království," odpověděl Rupert. „Dal jsem své slovo. Kromě toho..."
„Ano?"
Rupert pokrčil rameny. „Dalším problémem mé rodiny jsou peníze. Jsme na mizině."
„Na mizině? Vždyť vládnete celému kraji! Jak můžete být na mizině?"
„V zemi vypukl už druhý hladomor, baroni odmítají platit daně a pokud naše měna ještě o něco klesne, pak se bude hodit tak akorát na vršky od lahví."
„A sakra," řekl drak.
„Přesně tak. A sakra."
„Takže, když mě přivedeš domů, stejně ti to moc nepomůže."
„Vlastně vůbec ne," připustil princ. „Když nepočítáme poklad, který jsi měl schovávat, dračí kůže se velmi cení, jak víš. Stejně tak i dračí zuby. A pokud jde o dračí..."
„Vím, jakou mají cenu, děkuji," řekl mrzutě drak. „Sám si jich cením ze všech nejvíc."
Rupert se začervenal a odvrátil pohled. „No, myslím, že už chápeš, jaký mám problém."
„Budu o tom přemýšlet," slíbil drak.
„Mohli byste být zticha a nechat mě spát?" zabručel mrzutě jednorožec.
Princezna se vrátila z temnoty s poněkud oteklýma očima, což nikdo taktně nekomentoval, a posadila se k ohni.
„O čem jste si vy dva povídali?" zeptala se.
„Zdá se, že tady princova rodina je ve finančně špatné situaci," řekl drak.
„Na mizině," upřesnil jednorožec.
„Možná, že až dokončím tuto výpravu, měl bych se vydat na další," řekl pochmurně Rupert. „Půjdu za duhou hledat hrnec zlata."
„Klidně si jdi, ale pěšky," poznamenal jednorožec.
„Konec duhy," řekl pomalu drak. „To není jenom legenda."
„Chceš říct, že skutečně existuje?" zeptala se Julie.
Drak zaváhal. „Občas ano."
„Jak ho můžu najít?" zeptal se Rupert.
„Nemůžeš. On si najde tebe." Drak se zachmuřil a hledal správná slova. „Konec duhy není jen místo, je to také stav mysli. Když ho dosáhneš, můžeš najít, po čem toužíš, ale nemusí to být to, co očekáváš. Existuje jisté zaklínadlo..."
Náhle všichni strnuli a vyskočili na nohy, když zaslechli, jak kdesi ve tmě praskla větev. Rupert vytasil meč a Julie vytáhla z boty zlověstně vyhlížející dýku. Jednorožec se těsně přitiskl k drakovi a nervózně hrábl kopytem. Vtom louče rozmístěné po obvodu paseky jedna po druhé zablikotaly a zhasly a tma zahalila paseku jako velká přílivová vlna.
„Zase nás našli," řekl Rupert.
Na paseku vkročila vysoká, vyhublá a mrtvolně bledá postava a usedla k ohništi. Paňáty se jí po obou stranách těla neklidně třásly. Ze široké ropuší hlavy zíraly bez jediného mrknutí matně zářící oči. Zatímco Rupert s družinou s němým úžasem sledovali tento výjev, z temnoty se vynořovali další a další démoni. Někteří kráčeli po dvou nohách, jiní po čtyřech a ještě jiní se plazili břichem v bahně. Světlo ohně se jim rudě odráželo od tesáků a drápů. Žádný z těch tvorů se tvarem druhému nepodobal, ale všichni dělali dojem zlých stvoření s temnou duší. Rupert pozvedl meč a vykročil kupředu. Ropuší démon mu vyrazil děsivé rychlými skoky po nerovné zemi vstříc. Rupert se postavil do střehu, ale pak na poslední chvíli uskočil stranou, takže démon se jen prohnal kolem něj. Princův meč opsal veliký oblouk a zaťal se démonovi hluboko do zad. Vytryskla temná krev a démon padl k zemi, kde se tiše svíjel, než ho jednorožec znehybnil

dobře mířenou ranou kopytem. Ostatní přízraky, které až dosud všechno pozorovaly, se vytratily zpět do tmy.
„Jak to s námi vypadá?“ zeptala se Julie.
„Bledě,“ odvětil Rupert a dvakrát před sebou máchl mečem. „Je jich tu moc.“
„Ale my máme s sebou draka,“ namítla Julie. „Každý přece ví, že draka nikdo nedokáže zabít, kromě hrdinů, jejichž srdce jsou čistá.“
„To jsou jen legendy,“ řekl unaveně drak. „Jsem starý, Julie. Starší, než si umíš představit. Oči už mi neslouží, v zimě trpím revmatismem a oheň jsem nechrlil už celé roky. Vlastně ani nevím, jestli to ještě dovedu. Ne, Julie, draci jsou stejně smrtelní jako všichni ostatní.“
„Chceš tím říct, že nemáme žádnou šanci?“ zeptala se tiše Julie.
„Vždycky je nějaká šance,“ řekl Rupert a pozvedl meč
„Takhle ne,“ řekl drak. „Musíš podniknout Honbu za duhou.“
„O čem to mluvíš?“ odsekl Rupert s očima stále upřenýma na stíny číhající mezi trouchnivými stromy.
„Konec duhy. Znám zaklínadlo, které tě přenese rovnou na to místo. Pokud na to máš dost sil. Kdo dokáže jít za duhou, tomu se dostane, po čem jeho srdce nejvíc touží, ať je to cokoliv.“
„Zkus použít to zaklínadlo,“ řekla Julie. „Živou mě ti netvoři nedostanou. Slyšela jsem o nich děsivé příběhy.“
Rupert zachmuřeně přikývl. Také je slyšel.
„Pozor!“ vykřikla Julie. Rupert vydal válečný pokřik a obouruč máchl mečem proti démonům, kteří vyrazili ze skrytu temnoty. Čepel se blýskala v rychlých, zlověstných obloucích a kosila protivníky jako přezrálou pšenici. Všude kolem stříkala krev, ale démoni byli docela zticha, dokonce i když umírali. Ticho Temného lesa narušoval jen dusot nohou na zemi a zvuk Rupertovy čepele, zasekávající se do těl démonů. Drak se vztyčil do celé své výšky a zaútočil na démony, trhaje je na kusy. Mrtvá a umírající těla se kupila v kruhu kolem draka na zkrvavené zemi, ale stále přicházeli další. Julie zabodla svou dýku do vybouleného oka jednoho z démonů a odkopla jeho mrtvolu stranou. Jednorožec jí rychle přiběhl na pomoc, z jeho rohu a kopyt kapala krev. Rupert, stále ve střehu, svým mečem sekal do útočníků s vražednou zručností, ale pokaždé, když nějakého zabil, ze tmy se vynořil další a zaujal místo prvního. Cítil, jak jeho svaly ochabují, ruce i záda jej bolely a každé další máchnutí mečem mu připadalo namáhavější. Rupert si toho ale nevšímal. Měsíce potlačovaný pocit frustrace si teď vybíjel na útočnících a s dravčím výrazem vytvářel mečem kolem sebe hotová jatka. A pak bylo najednou po všem. Démoni se stáhli zpět do bezpečí tmy, zanechávajíce své mrtvé za sebou. Rupert pomalu spustil meč a s hlasitým oddechováním, které mu působilo bolest v prsou, se rozhlédl kolem. Paseka byla pokrytá krví a mrtvými těly. Zlost už ho úplně přešla, bylo mu zima, cítil únavu a slabou nevolnost. Byl naučen užívat meč způsobem, který náležel k jeho postavení, ale jeho nově nalezený pocit radosti ze zabíjení ho zneklidňoval. Potěšení z vraždy bylo typické pro démony. Najednou ho znechutil pohled na krev kapající z čepele jeho meče, a tak ho zasunul do pochvy, aniž by ho očistil. Nasucho polkl a rozhlédl se po ostatních, jestli v pořádku přežili boj. Zdálo se, že drak vyvázl naprosto bez zranění, i když na drápech a zubech měl jasně rudé skvrny od krve. Bílá srst jednorožce byla potřísněna krví, částečně i jeho vlastní. Julie byla naoko zabraná do čištění dýky, ale ruce se jí třásly. Rupert pomalu potřásl hlavou. Teď, když pominul vztek, který ho udržoval v akci, přepadla ho únava a slabost a celý se roztřásl. Opět však zaslechl tichý šelest a pohyb v temnotě za mýtinou. Otočil se k drakovi.
„Tak už použij to zatracené zaklínadlo,“ řekl princ ostře. „Jestli nás napadnou znovu, je s námi konec.“
Drak přikývl. „Všechno je na tobě, Ruperte. Nejprve uvidíš v dálce světlo, jakoby maják a potom ti divoká magie ukáže cestu. Jdi po ní. To je Honba za duhou. Co na ní najdeš, záleží na tobě.“
Rupert jen zíral do tmy a jeho vnitřní hlas říkal: Já nemůžu. Bylo už tak dost těžké vrátit se do Temného lesa ozbrojen, se světlem a s přáteli, ale nechat je tady a vydat se do tmy jen tak sám... Copak jsem toho už neudělal dost? Nemůžu se vrátit zpět do tmy! Mám strach!
„Ruperte?“
Mám strach!
„Začni se zaklínáním,“ pobídl draka.
„Nachystej se,“ řekl drak. „Potřebuji chvíli na přípravu.“
Rupert chladně přikývl a poodešel k jednorožci.
„Postarej se mi o princeznu, prosím.“
„Ručím ti za ni životem,“ slíbil jednorožec. „Když nemám jinou možnost, dokážu být taky hrdina, víš?“
„O tom jsem nikdy nepochyboval.“ Princ se usmál.
Jednorožec nejistě zahrabal nohama. „Koneckonců, už jsem zažil horší výpravy, pane.“
„Nechci ani pomyslet na to, jaké to muselo být.“
„Kdybys byl radši zticha,“ řekl láskyplně jednorožec. „A dávej na sebe pozor při Honbě za duhou. Docela jsem si zvykl mít tě nablízku a občas si ti postěžovat.“
Rupert objal jednorožce okolo krku a otočil se k Julii, která už na něj čekala. Nabídla mu kapesníček.
„Zástava dámy,“ řekla. „Hrdina s sebou vždycky nosí zástavu přízně dámy.“
„Vždycky jsem si přál nějakou mít,“ řekl Rupert. Zastrčil si kapesníček do vnitřní kapsy otrhaného koženého kabátce.
„V pořádku jej přinesu zpět.“
„Přiveď zpět hlavně nějakou pomoc, to je důležitější.“ Julie se náhle naklonila k Rupertovi a políbila ho. „A ty se taky vrať v pořádku, jinak ti to nikdy neodpustím.“
Odběhla stranou do tmy. Princ pozdvihl ruku k ústům. Tak alespoň o tomhle minstrelové nelhali. Drak k nim přistoupil.
„Jsi připraven?“
Rupert pohlédl do tmy. Mám strach. Ale dal jsem své slovo.
„Připraven jako vždycky. A ty?“

Drak přikývl. „Zaklínadlo bylo vyřčeno.“
Rupert vytasil meč, pozvedl jej a podal drakovi. „Tohle dej Julii. Při běhu by mi jen překážel.“
„Ovšem,“ řekl drak.
„Světlo!“ vykřikl jednorožec. Rupert se ohlédl. Z hloubky Temného lesa vycházela rudá záře.
„To je ono!“ zvolal drak, ale Rupert už vyrazil kupředu. Na okraji paseky prorazil skrz démony dříve, než ho mohli zastavit. Ve tmě před ním se utvořila pěšina a zdálo se, jako by mu pod nohama zářila a třpytila se. Z temnoty se vynořil démon a chtěl mu zastoupit cestu, ale vydal jen výkřik a upadl, když vyšlehl záblesk a zaplavil cestu světlem. Rupert jen letmo pohlédl na nehybné tělo a proběhl kolem něj. Za sebou zaslechl první zvuky boje, to když houf démonů zaútočil na jeho společníky. Snažil se běžet ještě rychleji a chvatně míjel stromy Temného lesa. V okolní tmě cesta jasně zářila. Z rychlého dýchání ho bolelo v prsou a po bocích mu stékal studený pot, ale princ nevnímal ani bolest, ani strach, dopředu ho hnala zoufalá snaha zachránit své přátele. Nevěděl, jak dlouho už běží, cesta se před ním stále třpytila a maják se zdál být stále stejně daleko. Nezáleží na tom, jak rychle běžíš, říkal mu jeho vnitřní hlas. Důležité je, jak hodně to chceš. Nohy se mu vyčerpáním třásly a on s hrůzou pozoroval, jak cesta před ním pomalu mizí. Snažil se ještě zrychlit, křičel bolestí, která jím pronikala, ale zakopl a natáhl se právě ve chvíli, kdy světlo cesty zablikotalo a zhaslo.
Odpusť, Julie, pomyslel si zoufale, když ho pohltila tma. Tolik jsem chtěl být tvým hrdinou.
Vtom zahřmělo a temnotu zaplavilo světlo. Rupert se postavil na nohy a kolem něj se v kaskádách spouštěly k zemi jasné barevné tóny. Stál tam ohlušen hřměním toho ohromného vodopádu. Čas jako by se zpomalil a pak docela zastavil. Rupert, oslněn zářícími barvami, zaklonil hlavu a pozvedl ruce k té duhové nádheře.
Náhle však duha zmizela a noc byla temnější než předtím.
Rupert tam chvíli jen tak stál omámený úžasem z krásy konce duhy a pak pomalu svěsil hlavu a rozhlédl se. Kde se duha dotkla starých pokřivených stromů, kmeny se narovnaly a bezlisté větve vytvořily v baldachýnu koruny otvor, kterým pronikalo měsíční světlo a tvořilo světelný kruh, v jehož středu stál princ. Na zemi před ním ležel meč. Rupert se shýbl a zvedl jej. Byl to docela obyčejný meč, ostrý a dobře vyvážený. Rupert se hořce usmál, když se kolem něho stáhla tma. Poklad konce duhy... zase jen další legenda. Z dálky se k němu donesl zvuk bitvy a Rupert se jal hledat třpytivou cestu, která by ho odvedla zpět k obléhaným přátelům. Ještě jednou potěžkal meč a rozběhl se Temným lesem zpět.
Vběhl na mýtinu a v prvním okamžiku uviděl jen změť skákajících a útočících démonů. Drak na ně vyrážel údery ocasu i křídel, od kterých se rudě odrážela záře ohně. Z jeho děsivě vyhlížejících zubů stékala proudem krev. Julie se krčila za drakem s mečem v rukou a dávala pozor, aby mezi ní a démony stále zůstával oheň. Její šaty byly prosáklé krví. Po jednorožci nebylo ani stopy. Zatímco Rupert váhal na okraji mýtiny, jeden z démonů unikl drakově pozornosti, srazil princeznu k zemi a sklonil se nad ní. Rupert vykřikl a vrhl se vpřed. Do cesty mu skočil jiný démon, ale Rupert ho přesekl na dva kusy a bez zastavení běžel dál. Několik dalších démonů mu zastoupilo cestu. Rupertovi se zdálo, jako by jeho meč nic nevážil a krev démonů zkrápěla zemi jako děsivá rosa.
Doběhl k démonovi, který napadl princeznu, ale ta už ho pilně párala mečem. Pohlédla na prince, který teď před ní stál a otřela si tvář zkrvavenou rukou.
„Dal sis načas, co?“
Rupert se ušklíbl a pak se postavili s princeznou zády k sobě s meči ve střehu, neboť se k nim znovu blížili démoni. Julie ovládala meč s překvapivou zručností, ve tváři zuřivost a odhodlání. Rupert se měl co otáčet a máchal mečem, aby znovu a znovu zabíjel, ale věděl, že nemá naději. Stvůry vyskakovaly z temnoty ve zdánlivě nekonečných počtech a on se už teď cítil vyčerpaný. Nakonec ho museli přemoci. Jedinou šancí pro jeho společníky byla princova Honba za duhou a on zklamal. Rupert sykl bolestí, když mu jeden z démonů přejel drápy po hrudi. Probodl démona, ale cítil, jak mu krev silným pramenem stéká po boku. Strašně se mu motala hlava, ale bolest mu nedovolovala omdlít. Další démoni útočili a Rupert věděl, že není dost rychlý, aby je všechny zastavil. Tiše proklel nepřítomného jednorožce za jeho zbabělost a za to, že ponechal přátele svému osudu, a pevněji uchopil meč. Doufal, že smrt bude rychlá.
Vtom se drak vztyčil v celé své starodávné slávě a do noci vyšlehl oheň. Démoni se skrčili a padali zasaženi dračím dechem jako sežehnuté listí. Jiní se chvíli váleli po zemi v tiché agonii, než znehybněli docela. Drakova nádherná hlava se zmítala vpřed a vzad a čistila mýtinu od démonů, až plamen zaplápolal a zhasl.
V posledních paprscích světla Rupert zahlédl, jak démoni, kteří přežili, spěchají k ostatním, jež na ně čekali v temnotách za okrajem paseky. Tam byli další. Vždy jsou nějací další. Rupert pomalu spustil meč a opřel se o něj. Raději si nechtěl sedat, protože měl strach, že by už nevstal. Jeho síla je silou deseti mužů, neboť jeho srdce je čisté. Minstrelové.
Rupert si tiše povzdechl. Julie se náhle posadila vedle něj, jak jí nohy vypověděly službu. V očích měla vyčerpání, ale kupodivu jí zůstalo dost sil, aby udržela meč. Ruperta popadl vztek, když si všiml, že krev na jejích šatech nepochází jen z démonů. V úděsu hleděl na rozsah jejích zranění a tiše zaklel. Kéž by ji jen neodváděl z dračí sluje; kéž by ji nebyl přivedl do Temného lesa; kéž by ji nebyl opustil a nehnal se za legendou... Kéž by. Jsi statečná dívka, Julie, pomyslel si unaveně Rupert. Zasloužíš si někoho lepšího než jsem já. Zahleděl se do tmy; pohled na Julii ho příliš bolel. Slyšel, jak se démoni shromažďují. Zdálo se, že jich je nekonečně mnoho. Rupert se ohlédl po drakovi. Ten se unaveně krčil u ohně, napůl utržené křídlo schlíple viselo a z rány na dmoucí se hrudi mu proudem vytékala zlatá krev. Pomalu zvedl velkou hlavu a prohlížel si krví potřísněného prince.
„Doběhl jsi ke konci duhy?“
„Ano,“ řekl Rupert. „Byl překrásný.“
„Co jsi tam našel?“
„Meč. Jen obyčejný meč.“ Rupert se neúspěšně snažil potlačit hořkost v hlase a hodil meč před sebe na zem. Drak si prohlédl meč a pak odvrátil zrak.

„Divoká magie je často... rozmarná," řekl s očima upřenýma do tmy. „Démoni jsou téměř připravení. Ještě poslední útok a bude po všem."
„Přece se jen tak nevzdáme?" protestoval Rupert. „Dvakrát jsme už jejich útok odrazili..."
„Jsem zraněný, Ruperte," řekl prostě drak. „Taky jsem už na podobné nesmysly příliš starý."
Rupert potřásl hlavou a snažil se vzbudit v sobě alespoň trochu zlosti, aby potlačil narůstající zoufalství. „Co je s jednorožcem?"
„Je tamhle," ukázal drak.
Rupert pohlédl směrem, který mu drak gestem naznačil. Ani ne tucet stop od ohně ležel pod haldou démoních těl jednorožec a nehýbal se.
„Jednorožče!" Rupert klopýtal ke svému padlému oři a poklekl k němu. Jednorožec se pokusil zvednout zkrvavenou hlavu, ale nemohl.
„Mohl bys, prosím, mluvit tišeji? Bolí mě hlava."
Jednorožec měl boky pokryté krvavými šrámy a měl přelámaná žebra. Roh měl ulomený až u hlavy, kde mu zůstal jen vroubkovaný pahýl.
„Moc mě to mrzí," řekl Rupert. „Moc."
„Není to tvoje vina," odpověděl jednorožec. „Měl jsi vidět ty ostatní. Našel jsi konec duhy?"
Rupert přikývl, neschopný slova.
„Tak co tomu říkáš? To je ale výprava, co příteli? Navěky o nás budou minstrelové zpívat písně."
„A všechno v nich překroutí," řekl Rupert.
„Ani by mě to nepřekvapilo," souhlasil jednorožec. „Myslím, že teď budu chvíli spát, kamaráde. Jsem unavený."
„Jednorožče?"
„Jsem tak unavený."
„Jednorožče!"
Vedle prince se objevila Julie a dřepla si po jeho boku.
„Kvůli mně přišel o svůj roh," řekl hořce Rupert. „Co jsem pro něj kdy udělal já, kromě toho, že jsem ho vodil do nebezpečí?"
„Byl to tvůj přítel," řekla něžně Julie.
Nemohla ho víc zranit, ani kdyby se o to snažila.
„Ruperte!" zvolal drak. „Démoni!"
„Přinesla jsem ti meč," řekla Julie, když se oba namáhavě postavili na nohy, a podala Rupertovi meč, který našel u konce duhy. Rupert zlostně pohlédl na meč a pocítil, jak v něm sílí hněv. Všude kolem viděl démony, kteří se rojili na mýtině a přinášeli s sebou věčnou noc. Od tesáků a drápů se jim odrážela záře ohně. Drak byl připraven čelit útočníkům, zraněný, ne však poražený. Julie stála před princem, zkrvavená, ne však zlomená, a čekala, až si vezme meč a bude bojovat po jejím boku. A jednorožec mu umíral u nohou.
Byl to tvůj přítel.
Rupert se natáhl a uchopil meč. Plný hněvu a smutku si uvědomil, že mu nezbývá, než zemřít jako hrdina a vzít s sebou co možná nejvíc nepřátel. Pozvedl meč nad hlavu a pak jako by všechen jeho hněv, všechna bolest a všechno odhodlání přešlo do čepele meče a z ní ven, do věčné noci a dál, jako výstřel na protest proti temnotě. Z čepele vytrysklo světlo a ozářilo mýtinu. Démoni se přikrčili a pak se obrátili na útěk, když se s hlasitým hřmotem vodopádu na Temný les snesla duha.
Čas jako by se zpomalil a pak docela zastavil. Zářivé barvy zaplašily noc a zkosily démony, kteří padli na krví prosáklou zem a už nevstali. Blýskavé světlo na ně však stále svítilo, až se jejich pokřivená těla rozpustila, vsákla do země a zmizela. Pak se ztratila i duha a Temný les se opět ponořil do tmy.
V náhlém tichu se praskání ohně rozléhalo velmi hlasitě. Mýtinu zaplavilo měsíční světlo, pronikající kruhovým otvorem v baldachýnu větví a okolní stromy se v místech, kde se jich dotkla duha, narovnaly. Rupert pomalu spustil meč a prohlížel si ho, ale byl to opět jen obyčejný meč. Vida, řekl si nakonec, zdá se, že některé legendy jsou pravdivé...
„Mohl by mi někdo vysvětlit, jak je možné, že nejsem mrtvý?" zeptal se jednorožec.
„Jednorožče!" Rupert se chvatně otočil ke svému zvířecímu příteli, který se neobratně zvedal na nohy. Všechny rány měl zacelené a ani z tlamy a nozder už mu netekla krev. Rupert zíral na jednorožce a pak pohlédl na vlastní zranění. Měl na sobě zajímavou sbírku jizev, ale bolest byla ta tam. Cítil se skvěle.
„Já jsem taky v pořádku," ozval se veselý hlas za princem a než se ten mohl otočit, Julie ho obdařila jedním ze svých nejlepších medvědích objetí, kterým svá slova potvrdila. Zatímco se snažil popadnout dech, držela ho kolem ramen. Pak běžela obejmout draka, který si cvičně protahoval uzdravené křídlo.
„Řekl by mi, prosím, někdo, co se tady děje?" dožadoval se jednorožec.
„Přivolal jsem duhu a zachránil ti tak život," odpověděl Rupert a usmál se od ucha k uchu.
„Aha," pochopil jednorožec. „Vždycky jsem věděl, že se mi jednou budeš k něčemu hodit."
Rupert se zasmál a opatrně zasunul duhový meč do pochvy. Pocit radosti ho naplňoval jako voda dávno vyschlou studnu. Potom však jeho smích ustal, když si pozorněji prohlédl jednorožce.
„Co se děje?" zeptalo se zvíře se zamračeným pohledem.
„Něco se na tobě změnilo," řekl zamyšleně princ.
„Nic mi není," řekl jednorožec a otáčel hlavu, aby si sám sebe co nejlépe prohlédl.
„Propána," řekl Rupert, když mu to došlo.
„Tak co je?"
„Ehm," váhal Rupert a zoufale hledal taktní formulaci problému.

„Hej," zvolala Julie, když spolu s drakem došli k princi, „co se stalo s jednorožcovým rohem?"
„Co se stalo s čím?" jednorožec zašilhal ve snaze svůj roh najít, ale uprostřed čela mu nezbylo nic než kostnatý pahýl.
„Démoni ti ho ulomili, když jsi byl zraněný," vysvětloval Rupert. „Duha zřejmě jen léčí zranění. Nedokáže nechat znovu narůst, o co jednou přijdeš."
„Můj roh!" zaječel jednorožec. „Každý si teď bude myslet, že jsem kůň!"
„To ani za milión let," ujistil ho Rupert.
„Mohl bych mezitím, s dovolením, něco navrhnout?" zeptal se drak. „Co takhle abychom odsud uháněli pryč, jako by nám za patami hořelo? K hranicím Temného lesa to ještě máme pěkný kus cesty a v temnotě se bezpochyby pořád skrývá dost dalších démonů."
„To je pravda," souhlasila Julie. „Noční můra skončila, ale noc trvá navěky."
„Navěky ne," řekl tiše Rupert a ruka mu klesla na jílec duhového meče. „Každá noc přijde a jednou zase odejde."

2
NÁVRAT DOMŮ
Asi o dva měsíce později Rupert s Julií, drakem a jednorožcem unaveně kráčeli po dlouhé křivolaká cestě směrem k Rupertovu hradu. Rupert jel na svém jednorožci, zatímco Julie seděla drakovi na ramenou. Jak princ, tak princezna měli na sobě kožené kabátce, kalhoty a tlusté kožichy. Během posledních měsíců se ochladilo a Lesem vytrvale vál studený vítr.
„Hrdina se vrací domů," poznamenala Julie. „Neměla by tu hrát kapela nebo tak něco?"
„První minstrel, kterého uvidím, by se měl ve vlastním zájmu dát na útěk," řekl Rupert. „Mám minstrelů až po krk."
Drak si taktně odkašlal. „Nerad se o tom zmiňuji, Ruperte, ale vyslali tě na výpravu, abys přinesl dračí poklad plný zlata a drahokamů. Nebo přinejmenším části těla zabitého draka, které jsou zřejmě neméně hodnotné. Ty místo toho přivedeš draka živého, který nemá žádnou cenu, princeznu bez věna a ani jediný zlaťák, který bys získal při svém pozoruhodném tažení.
Rupert se ušklíbl. „Ještě pořád mám duhový meč."
Julie se s hrůzou obrátila k princovi. „Snad bys ho nechtěl prodat?"
Princ pokrčil rameny. „Lesní země potřebuje peníze víc, než já tenhle magický meč. Šlechtic má svou odpovědnost, víš?"
„Vím," odpověděla Julie. „Bude těžké vrátit se ke všem těm nesmyslům. Zpátky k formálním róbám, etiketě a dvorním dámám, které ti zakážou vše, u čeho by mohla být legrace."
„Já tam budu s tebou," slíbil Rupert.
Julie se usmála. „To mi pomůže," řekla, natáhla se k jeho ruce a stiskla ji.
Cesta, po které putovali, byla lemována vysokými majestátnými duby, jejichž mohutné větve zářily zlatavým podzimním listím. Teprve se schylovalo k večeru, ale slunce už bylo nízko nad obzorem. Rupert se zamračil, když studený vítr zavanul mezi stromy. Zdálo se, že zima letos přijde brzy. Jako by Les neměl dost jiných starostí... Pomalu potřásl hlavou a zhluboka se nadechl, vychutnávaje tu známou silnou vůni dřeva, listí a hlíny, která prosycovala vzduch a oznamovala mu, že je skoro doma. Doma. To slovo vyvolalo v Rupertovi spoustu vzpomínek, z nichž jen velice málo bylo šťastných. Rupert pokynul jednorožci, aby zastavil, a otočil se k drakovi.
„Ehm, draku... Myslím, že by bylo lepší, kdybys... tedy..."
„Kdybych se na čas ztratil z dohledu?" Drak se usmál a odhalil řady ostrých zubů. „Rozumím, Ruperte. Nechceme zatím vyvolávat paniku, je to tak?"
„Přesně tak. Pro ně bude už tak dost těžké představit, že mě zase rádi vidí, natož aby se ještě vyrovnávali s tvou přítomností."
„To je fér," souhlasil drak. Skrčil se a trpělivě čekal, až princezna opatrně sleze na zem. Pak beze spěchu odbočil z cesty, odkráčel mezi okolní stromy a zmizel.
Rupert zůstal hledět s otevřenou pusou. „Nevěděl jsem, že draci dokážou být neviditelní."
„To neumíme," ozval se hlas z dálky mezi stromy. „Ale umíme se velice dobře maskovat. Jak jinak myslíš, že získáváme potravu? Když dojde na plížení se za kořistí, drak dlouhý třicet stop není zrovna nenápadný, víš?"
„Dobrá," řekl Rupert. „Dobrá. Přivedu tě ukázat později, až královskému dvoru objasním všechny záležitosti. A, draku... jestli narazíš na nějaké malé, tlusté a přihlouplé ptáčky, nejez je. Jsou z králova výnosu chráněným druhem.
„Pozdě," opáčil drak prostě.
Rupert rezignovaně potřásl hlavou. „No dobře, stejně už bylo načase snížit zase jednou stavy ptáka dodo." Obrátil se k Julii, která netrpělivě čekala uprostřed cesty.
„Pokud jsi skončil," řekla zlověstným tónem, „začíná se připozdívat..."
„Ano, jistě," souhlasil Rupert. „Hrad je kousek po cestě dolů; už tam skoro jsme." Zaváhal a pak seskočil ze sedla.
„Co to zase děláš?" zeptala se ho Julie.
„Víš," řekl Rupert rozpačitě, „nevypadalo by dobře, kdybych se vrátil v sedle jednorožce a ty bys šla po svých. Po zbytek cesty bys na něm měla jet ty."
„Ne, díky," řekl Julie.
„Opravdu myslím, že by bylo lepší..."
„Ne," řekla pevně Julie.
„Proč ne?"
„Protože já nemůžu jet na jednorožci, proto!"
Rupert sklonil hlavu k zemi a kopal do prachu cesty.

„Aha," řekl nakonec.
„Co mělo tohle znamenat?"
„To znamená, že přemýšlí," vysvětloval jednorožec. „To je vždy zlé znamení."
„No tak nemám právo jezdit na jednorožci," řekla Julie. „To je toho."
„Bohužel, tady to problém je," odpověděl Rupert. „Jednorožče, zchroml jsi."
„Ne, nezchroml," namítl jednorožec.
„Ale ano, zchroml," trval na svém Rupert. „To je důvod, proč já i Julie musíme pěšky."
„Předpokládám, že chceš, abych kulhal," povzdechl si jednorožec.
„Konečně ti to došlo," řekl Rupert. „A dělej to přesvědčivě, nebo dohlédnu, abys nedostal celý měsíc nic než trávu."
„Tyrane," zabručel jednorožec a pomalu vykročil vpřed, zkoušeje pro efekt různé druhy kulhání. Rupert s Julii si vyměnili úsměv a vykročili za jednorožcem.
Husté stromy brzy ustoupily mýtině, pak se objevil hradní příkop a nakonec i hrad. Rupert se zastavil na okraji hradního příkopu a zamračil se při pohledu na zdvižený padací most; obvykle byl zavřený jen v případech nebezpečí. Jeho tvář se zachmuřila ještě víc, když spatřil prázdná cimbuří. V duchu prošel všechna místa Lesní země, kudy cestovali poté, co opustili Temný les. Určitě neprobíhala válka ani povstání, jinak by si všimli vypálených hospodářství a mrtvol, ležících na poli jako potrava pro krvelačné havrany. Mor? Rupert se náhle otřásl, když si uvědomil, že od svého návratu neviděl živou duši, ale zdravý rozum ho rychle upozornil na to, že by tu přinejmenším plály sírové ohně a na dveřích by byly kříže.
„Co se děje?" zeptala se Julie.
„Nejsem si jistý." Rupert pohlédl nahoru na strážnici u citadely. „Hej, stráže! Spusťte most!"
Zatímco netrpělivě čekal na odezvu, Julie si se zájmem prohlížela hrad.
„Není moc velký, že?" řekla nakonec.
Rupert se ironicky usmál. Musel uznat, že Lesní hrad na první pohled nepůsobil právě úchvatným dojmem. V kamenném zdivu zely praskliny a díry od účinků větru a deště a vysoké věže s cimbuřím byly křivé a rozbité. Přesto však polorozpadlé cimbuří a břečťanem porostlé zdi stále vyvolávaly v princi hluboký dojem. Hrad tu vždy pevně stál navzdory válkám a morovým ranám, navzdory tmě a zubu času ochraňoval princovy předky, kteří vládli zemi. Jeho zdi povily čtrnáct generací vládců Lesního království, čtrnáct generací služby dvoru. Rupert tiše povzdechl. Někdy pro něj bylo těžké nést tíhu minulosti na svých ramenou. I když většinu svého jinošství se modlil za to, aby mohl z hradu uniknout, přesto přese všechno to byl pořád jeho domov a on byl rád, že je zase zpátky.
„Vypadá mnohem lépe zevnitř," ujistil princeznu.
„To by měl," opáčila princezna.
„Máme tu čtyři oddělená křídla, v každém je na tisíc komnat, dvanáct hodovních síní, tři plesové sály, pokoje pro služebnictvo a pro stráže, stáje, nádvoří..."
Julie zírala na skromně vyhlížející hrad, ne víc než tři sta stop široký a sotva sto stop vysoký. „To všechno že máte? Tady?"
„Jistě," pokračoval princ lhostejným tónem. „Hrad je větší zevnitř než zvenčí."
„Jak je to možné?"
„To se zeptej architektů," opáčil Rupert s úšklebkem.
„Tisíc komnat v každém křídle," přemýšlela princezna. „Jak to můžete vytopit?"
„Většinou netopíme," přiznal Rupert. „Doufám, že máš s sebou teplé spodní prádlo."
„Kolik je na hradě celkem pokojů?"
„To nikdo přesně neví," odvětil Rupert a začal litovat, že s tím tématem vůbec začínal. „Některé komnaty jsou na hradě jen určité dny v roce. A nikdo není schopen najít jižní křídlo, které se ztratilo už před dvaatřiceti roky. Teď na podzim to dělá asi pět tisíc dvě sté čtrnáct pokojů. Alespoň myslím. Ale neměj strach, pokud se držíš hlavních chodeb, jsi v naprostém bezpečí."
Před Juliinou odpovědí ho zachránil drsný hlas vycházející ze strážnice.
„Hej! Vy tam u příkopu! Jděte odsud, nebo si z vás já a moji kámoši uděláme živé terče."
Rupert pohlédl na temné střílny nad padací mříží. Až bude uvnitř, bude mít pár ostrých slov pro velitele stráží. Na strážnici bezpochyby vypukne panika, až rozpoznají jeho hlas.
„Spusť most, člověče!" zvolal vznešeně a zaujal královskou pózu.
„Zmiz," zněla odpověď. Jednorožec hlasitě zaržál. Rupertovi se ruka svezla na jílec meče.
„Copak nevidíš, kdo jsem?" zeptal se přísně.
„Ne," odpověděl hlas. „A ani mě to nezajímá."
„Jsem princ Rupert!"
„To tedy nejsi," opáčil hlas.
„Víš jistě, že jsme u správného hradu?" zeptala se něžně Julie.
„Bohužel ano," odvětil jednorožec. „Teď vidíš, proč jsme tak rádi mimo domov."
„Říkám ti, že jsem princ!" zakřičel Rupert a byl si dobře vědom, jak to asi musí působit na princeznu.
„Tak už toho nech," řekl hlas znuděně. „Každý přece ví, že Rupík se vydal zabít draka. Je pohřešovaný a nejspíš mrtvý. A teď vypadněte, vy tuláci, nebo napneme luky a psi dnes povečeří dříve než obvykle."
„Tuláci?!" vykřikl Rupert. „Já ho zabiju! Všechny je zabiju!"
„Jen klid, jen klid," mírnila ho Julie a odhodlaně se chytla Rupertovy paže, aby mu tak zabránila tasit meč. „Dělá jen svou práci, víš; nejsme právě oblečení jako šlechta."
Rupert pohlédl na jejich potrhané a ušpiněné šaty a ještě víc se zamračil.

„Strážce! Máš poslední šanci!“
„Vypadni, trhane.“
Rupert se pomalu dostával do rozpoložení, v němž mohl každou chvíli vybuchnout, když tu se zpoza stromů za jeho zády ozval klidný hlas. „Počkej moment, princi Ruperte, já už to s ním vyřídím.“
Chvíli se nic nedělo a pak se objevilo třicet stop dlouhé rozzlobené dračí tělo, které pokropilo Ruperta, Julii a jednorožce sprškou listí a větviček. Mocná křídla draka v mžiku vynesla na zvednutý most a máváním ho udržela na místě, zatímco zaťal drápy do dřeva, které povolilo jako by to byl papír. Hlídka ve strážnici propadla krátkému, ale zato hlučnému záchvatu paniky a strážci se s křikem o pomoc dali na útěk. Drak znovu silně mával křídly a zatahal proti rumpálu, který držel most ve zdvižené poloze. Šupiny, pokrývající jeho námahou naběhlé svaly, se třpytivě leskly. V řetězech to zavrzalo a Rupert s Julií a jednorožcem poodstoupili do bezpečné vzdálenosti - právě včas, když most s třesknutím dopadl přes příkop. Za nadšeného potlesku Ruperta a Julie drak sletěl dolů k ostatním.
„To se ti povedlo,“ poznamenal jednorožec. „Teď proti nám nejspíš vyšlou celou proklatou armádu.“
Rupert převedl své přátele přes most, který se otřásal pod tíhou drakova těla. V příkopu se něco pohnulo a Julie se zadívala na kalnou pěnu, pokrývající špinavou vodu kanálu.
„Chováte v příkopu krokodýly, Ruperte?“
„Už ne,“ odpověděl nepřítomně a nespouštěl přitom zrak z obrovských dvojitých vrat na druhé straně strážnice. „Mívali jsme je, ale pak se v příkopu usadilo něco jiného a všechny je sežralo.“
„Co to bylo?“
„Nejsme si jisti,“ přiznal Rupert. „Vlastně na tom ani nezáleží. Jestli to žere krokodýly, určitě to dokáže ohlídat příkop...“
Masivní dubové dveře se před nimi pomalu otevřely a Rupert vedl své přátele přes strážnici na hradní nádvoří. Zastavil se hned u vnitřní brány a zamračeným pohledem se rozhlížel kolem sebe. I takhle pozdě k večeru by tu měli být trhovci se svými stánky a rušný dav smlouvajících vesničanů i měšťanstva. Měli by tu být kejklíři a cikáni, brusiči nožů a potulní klempíři, jakož i žebráci a kněží. U bran mají stát stráže a střelci je mají sledovat z cimbuří. Namísto toho se před ním rozprostíralo tiché a prázdné nádvoří. Nebyly tu koše s uhlím ani louče, které by přerušovaly šero a na nádvoří vládla hustá tma. Rupert popošel pomalu vpřed a jeho kroky se v nezvyklém tichu ozývaly velmi hlasitě. „Kde sakra všichni jsou?“
Jeho slova se ozvěnou vracela od okolních vysokých kamenných zdí, ale odpovědi se nedočkal.
„Už jsem viděla hřbitovy, které byly živější,“ procedila skrz zuby Julie.
„Jestli uvidím něco, co jen vzdáleně připomíná kříž na dveřích, tak odcházím,“ prohlásil jednorožec a nervózně zakoulel očima. „Něco tu není v pořádku; cítím to v kostech.“
„Buď zticha,“ vyštěkl po něm Rupert. „Kdyby se rozšířil mor, neotevřeli by nám brány, drak nedrak.“
„Chápu to, doufám, správně, že normálně tady není tak... mrtvo,“ ujišťoval se drak.
„Ne, obvykle ne,“ opáčil stroze Rupert. Zastavil se u paty dlouhého schodiště, které vedlo do vstupní síně, a zachmuřeně se zahleděl na zavřené vstupní dveře. „Zemi musí ohrožovat nějaké nebezpečí. Něco natolik hrozivého, že hrad museli opustit i jeho obránci a zůstal izolovaný od vnějšího světa.“ Podíval se nahoru na opuštěné ochozy i můstky a znenadání se zachvěl. „Ale jaká hrozba by...“
„Temný les,“ odpověděl mu tichý hlas. Rupert se otočil na místě, meč v ruce, když nádvoří náhle zalilo světlo pochodně. Na vrcholu schodiště stála vysoká, impozantní postava v kroužkovém brnění, jejíž silueta se částečně rýsovala na pozadí pomalu se otvírajících vstupních dveří. Byla vidět široká ramena, dominující nad svalnatým tělem, a pochodeň rudě ozařovala obrovskou dvoubřitou sekeru, kterou postava svírala v ruce. Z haly vyběhl tucet ozbrojených stráží podpořit tichou, nehybnou siluetu. Julie tasila meč a významně se postavila vedla Ruperta.
„Tvoji přátelé?“ zeptala se lhostejným tónem Julie.
„Ani bych neřekl,“ odvětil Rupert.
Dlouhou chvíli stáli všichni bez hnutí, načež vysoká postava spustila sekeru a usmála se.
„Vítejte doma, princi Ruperte.“
„Díky, sire protektore. Je příjemné být zase zpátky.“ Rupert se lehce uklonil, ale meč si ponechal v ruce. „Jsi překvapený, že mě vidíš?“
„Nijak zvlášť.“ Protektor zamyšleně pohlédl Rupertovi přes rameno. „Vidím, že jste našel draka.“
„Přesně tak,“ řekl klidně Rupert. „Tak odvoláte své stráže nebo mu mám říct, že k večeři je prostřeno?“
Protektor se zasmál a mávnutím ruky propustil stráže. Poté majestátně sešel dolů po schodech pozdravit se s princem a jeho přáteli. Princ a protektor zamyšleně hleděli jeden na druhého a Julie se zamračila, když si všimla, že ani jeden z mužů neschoval svou zbraň. Protektor ji znepokojoval. Muselo mu být už nejméně čtyřicet, ale mohutnou válečnou sekeru držel, jako by to byla pouhá hračka. Tvrdý, nesmlouvavý obličej hyzdily staré jizvy a stálý lehký úsměv ostře kontrastoval s jeho chladnýma temnýma očima. Oči vraha, pomyslela si Julie a otřásla se. Jen tím, jak tam stál, ji... zneklidňoval.
„Takže,“ začal Rupert mírným hlasem. „Jaká je tady situace?“
„Nic nového, Výsosti,“ odpověděl protektor. „Stále ještě vás mohu zabít.“
„Pro dobro říše?“
„Ano, Výsosti. Pro dobro říše.“
Upřeně se na sebe zadívali a Rupert uhnul pohledem první. Protektor pohlédl na Julii.
„A kdopak je asi tohle?“
„Princezna Julie,“ odpověděl mu Rupert. Protektor se lehce uklonil. „Kdybyste mě, Výsosti, na chvíli omluvil, dohlédnu, aby připravili pokoj pro vašeho hosta.“ Obrátil se a beze spěchu vystoupal schody ke vstupní hale.
Rupert polohlasem zaklel a se zbytečnou prudkostí zasunul meč do pochvy. Julie nejistě pohlédla na vzdalujícího se

protektora a pak schovala meč i ona.
„Co mělo znamenat to s tím zabíjením?“ zeptala se tiše. „Jsem druhorozený syn, vzpomínáš?“ řekl neradostně Rupert. „Můj bratr je první v pořadí na trůn, ale na královském dvoře jsou jisté frakce, které by mě rády využily jako figurku ve svém boji o moc. Povinností protektora je ochraňovat Říši. Kdyby měl pocit, že tím zabrání občanské válce, zabije mě bez váhání. Věděl jsem to odjakživa. Očekávalo se ode mne, že zemřu během tažení a zbavím tak ostatní spousty starostí. Místo toho jsem se vrátil v obtížné době a on má strach, že se pokusím využít situace, ať už je jakákoliv.“
„Udělal bys to?“ zeptala se Julie. „Myslím, využil bys situace?“
„Nevím,“ odvětil Rupert. „Myslím, že...“
„Tiše,“ sykl drak. „Vrací se zpátky.“
Vzhlédli a uviděli, že se u dveří vstupní síně tlačí houf dvořanů a dvorních dam. Protektor pomalu scházel po schodech doprovázen čtyřmi ozbrojenými strážci, oděnými do zlaté a šarlatové, a Julii se ruka opět svezla k meči.
„To je v pořádku,“ rychle ji uklidnil Rupert. „Je to jen doprovod.“
Julie podezíravě pohlédla na strážce a zdálo se, že se trochu uklidnila, ale Rupert si všiml, že ruka jí zůstala na jílci.
Zdvořilé odkašlání obrátilo jeho pozornost zpět k protektorovi, který před ním trpělivě postával.
„Ano, sire protektore?“
Protektor si prince podrobně prohlížel. „Máte na tváři pozoruhodné jizvy, Výsosti.“
„Nehoda při holení.“
„A co se stalo s vaším brněním?“
„Nechal jsem ho v Pralese. Překáželo mi.“
Protektor pomalu potřásl hlavou. „Poslal jsem zprávu o vašem příjezdu na královský dvůr, Výsosti. Myslím, že byste měl složit poklonu svému otci.“
Rupert sebou trhl. „Nemůže to počkat?“
„Obávám se, že ne.“ Protektorův hlas zněl zdvořile, ale jeho chladný upřený pohled nepřipouštěl jakýkoliv jiný názor. „Jak jste se asi dovtípil, máme jisté problémy.“
Rupert opatrně přikývl. „Zmínil ses o Temném lese...“
„Ano, Výsosti. Rozpíná se.“
Rupert zůstal nevěřícně zírat na protektora. Hranice Temného lesa se neposouvaly ani o palec za celé století. „Jak rychle se rozšiřuje?“
„Půl míle denně. Neprůchodný les už zachvátila dlouhá noc a démoni jsou roztroušeni po celém Lese. Temný les sem dorazí během několika měsíců. Pokud nenajdeme způsob, jak ho zastavit.“
„Zastavit? Cožpak ho nedokážete ani zpomalit?!“ Rupert nevěděl, jestli se má smát nebo plakat. Potlačil touhu popadnout protektora a vytřást z něho, co to všechno má znamenat, ale přinutil se mluvit klidným hlasem. „Vraceli jsme se skrz Temný les, sire protektore. To místo je plné démonů. Měli jsme štěstí, že jsme vyvázli životem, a to jsme s sebou měli draka.“
„Máme přece dobře vycvičené vojáky,“ odpověděl protektor mírným tónem.
„Opravdu?“ opáčil Rupert. „A kde?“ Nápadně se rozhlédl po opuštěných ochozech, ale protektor nepohnul brvou.
„Démoni napadli odlehlé vesnice a statky, Výsosti. Museli jsme jim na pomoc vyslat všechny strážce a zbrojnoše, které jsme mohli postrádat. Nejvzdálenější osady jsou evakuovány, ale protože nikdo se neodvažuje cestovat v noci, jde to pomalu. Příliš pomalu. Každou noc ztrácíme stále více mužů. Démoni se naučili být... prohnaní.“
„Ano,“ řekl tiše Rupert a vzpomínal. „Teď loví v tlupách.“
„To je nemožné,“ řekl protektor rozhodně.
„Hlouposti,“ nesouhlasila Julie. „Viděla jsem to na vlastní oči.“
„Démoni neumějí spolupracovat,“ trval na svém protektor. „Když padne noc, objeví se na okraji mýtiny a vyhlížejí z temnoty svýma očima, které v šera září jako žhavé uhlíky. Zatím se k hradu nepřiblížili, ale každou noc je jich o něco více. Zdá se, jako by... na něco čekali.“
Rupert se zamyšleně kousl do rtu. Pokud zbývají měsíce, než sem dorazí Temný les, co dělají démoni tak daleko od věčné tmy? A kde se skrývají během dne? Znechuceně potřásl hlavou.
„Vzhledem k tomu, že mám s Temným lesem nejčerstvější zkušenost, zřejmě jsem nejpovolanější... Raději se půjdu pozdravit s otcem.“
„Ano, Výsosti.. Dvůr vás očekává. Se vší úctou, Výsosti, nečekejte nic velkého. Každá frakce dvora má svůj plán, jak naložit s Temným lesem, a všechny jsou k ničemu. Váš otec naslouchá všem, a proto se ještě nic neudělalo. Snažte se mu to vysvětlit, Výsosti; je třeba učinit rozhodnutí. Král už to nemůže nadále odkládat.“
Rupert se zamyšleně podíval na protektora. Něco se na něj chystalo, to bylo jasné. Když ho naposledy všichni oslovovali Výsosti, dopadlo to tak, že ho poslali do Temného lesa pátrat po drakovi.
„Kde je Harald?“ zeptal se podezíravě. „On byl v rodině vždycky ten praktický.“
Protektor pokrčil rameny. „Nemyslím, že váš bratr opravdu věří na Temný les.“
Rupert si odfrkl. „Tak to se budu muset zatraceně rychle postarat, aby změnil názor. Dobrá, doveď mě ke dvoru. Ne, počkej chvíli, musím si s tebou ještě něco vyřídit. Ten strážce u brány...“
„Už jsme ho přeložili jinam,“ řekl protektor. „Myslím, Výsosti, že už jsme ztratili dost času. Dvůr čeká.“
„Jen ať čeká,“ přidal se drak. „Chci s tebou mluvit.“
Sklonil svou obrovskou hlavu, až dostal své velké zlaté oči do stejné výšky s protektorovými. Ozbrojený doprovod zmateně ucouvl, ale protektor se nehnul z místa.
„Rupert je můj přítel,“ začal drak. „A ty jsi mu vyhrožoval smrtí.“ Drakovi náhle vyšlehly z nozder zářivé jiskry a pak z nich vyšly dva malé obláčky dýmu, které se významně vznášely vzhůru nehybným nočním vzduchem. Protektor

nehnul brvou. ,
„Mám své povinnosti," řekl pevně.
„K čertu s tvými povinnostmi," odsekl drak.
Protektor pohlédl na Ruperta, který sledoval jejich rozhovor s neskrývaným potěšením. Celý život prožil v protektorově stínu a věděl, že jeho život nebo smrt závisí na rozmaru tohoto muže. Teď se karta obrátila a on si chtěl tuto chvíli vychutnat. Protektor si všiml Rupertova úšklebku a neochotně se obrátil zpět k drakovi.
„Jestli se Rupertovi cokoliv stane," pokračoval drak, „srovnám tenhle hrad se zemí. Rozumíš?"
„Rozumím," odpověděl protektor. „Už ti někdo řekl, že ti z huby páchne síra?"
„Draku!" zvolal rychle princ, když uviděl, jak drak zlověstně napřáhl drápy. „Není to špatný nápad, ale - velmi nerad to připouštím - budeme ho potřebovat."
„Děkuji," řekl suše protektor.
Drak ještě na okamžik spočinul pohledem na protektorovi a pak se opět vzpřímil. Z nozder mu stále vycházel dým a okázale si začal brousit drápy o příhodný výběžek kamenného zdiva. Protektor se podíval na Ruperta.
„Myslím, že byste měl svého mazlíčka naučit vybranějším způsobům, Výsosti."
Rupert pokrčil rameny. „K čemu potřebuje způsoby někdo, kdo měří třicet stop a chrlí oheň? A, sire protektore, neměl byste říkat mému příteli mazlíček. Mohl by se rozzlobit."
Drak se široce usmál. Protektor sledoval řady blýskavých ostrých zubů a okázale se obrátil zády k drakovi.
„Jestli jste připraven, Výsosti, váš otec..." • „Já vím," řekl Rupert. „Nesnáší, když ho druzí nechají čekat. Pojďme, Julie. Julie?"
„Je tamhle," naznačil gestem jednorožec.
Rupert se ohlédl a spatřil Julii právě ve chvíli, kdy uštědřila kopanec do žeber jednomu ze stráží a udeřila dvorní dámu. Julie se očividně dobře bavila. Už měla po krk toho, že ji tu všichni přehlížejí, a tak se vydala podívat, co je kolem zajímavého. Nedošla však daleko, když se jí do cesty postavila dvorní dáma honosící se křehkou krásou svých bezmála čtyřiceti let, v doprovodu znuděně vyhlížejícího mladého strážce.
„Hmm, princezna?" podivila se lady Cecelie a pohrdavě pohlédla na Juliin kožený kabátec a kalhoty. „A... odkud přesně?"
„Z Hillsdownu," odpověděla Julie a s krvácejícím srdcem si prohlížela ozdobnou róbu lady Cecelie. Složitě šitý šat opatřený
četnými vycpávkami a zdobený stovkami polodrahokamů halil lady Cecelii od ramen až ke kotníkům a byl tak těžký, že se v něm mohla pohybovat jen drobnými krůčky. Masivní vlající rukávy byly dost široké, aby se do nich schoval menší pes, a vydutý dekolt byl alespoň částečně vyztužený žebrovaným korzetem, jenž stahoval lady Cecelii štíhlý pas. Lady Cecelie dělala dojem bohaté, krásné aristokratky. A byla si toho dobře vědoma. Může mi to být jedno, pomyslela si Julie. Já korzet nepotřebuju. „Hillsdown," zopakovala lady Cecelie zamyšleně. „Možná se mýlím, drahoušku, ale vždy jsem měla za to, že Hillsdown je vévodství. A vévodství přece nemůže mít princezny. Stejně, vesnické tituly nejsou opravdové, že? Chci říct, že ve slušné společnosti nic neznamenají." Uštědřila Julii graciézní úsměv, aby tak zdůraznila, že ačkoliv Julie zřejmě do vyšších kruhů nepatří, o lady Cecelii v tomto směru není nejmenších pochyb.
Raději bych ji neměla udeřit, pomyslela si Julie. Rupert už má i tak dost problémů.
Naklonila se a pečlivě sledovala róbu lady Cecelie. Kromě korzetu byly pod látkou patrné i různé kostice, všité přímo do šatů, které tak dávaly postavě tvar přesýpacích hodin. „Jak v tom můžete dýchat?" zeptala se. „Zlehka," odvětila chladně lady Cecelie. „Tady se tak obléká každý?"
„Každý, kdo něco znamená. Jistě i vesnická nižší šlechta dokáže při pohledu na oděv rozpoznat módu vyšších vrstev."
Nepraštím ji, slibovala si Julie.
„Přicestovala jste, tuším, s mladým Rupertem, že?" zeptala se lady Cecelie.
„Ano," odvětila Julie. „Vy ho znáte?"
„Ó, Ruperta zná přece každý," řekla lady Cecelie s nepříjemným úsměvem. Strážce po její levici si odfrkl.
Julie se zamračila. „Řekla jsem snad něco, co je k smíchu?" zeptala se nahněvaným tónem.
Lady Cecelie se zachichotala jako děvčátko. „Rupert, drahoušku, je princem jen podle jména; nikdy nevstoupí na trůn. Ten připadá jeho staršímu bratrovi, princi Haraldovi. Ó, drahý Harald, to je alespoň princ. Vysoký, spanilý, okouzlující a tančí jako sám ďábel. A pokud jde o dámy... ó, moje drahá, mohla bych vám o Haraldovi vyprávět..."
„Zapomeňte na Haralda," přerušila ji Julie. „Vyprávějte mi o Rupertovi."
„Princ Rupert," začala lady Cecelie rozmrzele, „je docela k ničemu. Neumí tančit ani zpívat nebo psát poezii a absolutně neví, jak jednat s dámou."
„To je pravda," zašklebil se strážce. „Pořád ještě jezdí na jednorožci."
„Není to opravdový muž," zacukrovala lady Cecelie. „Ne jako můj Gregory."
Strážce se samolibě zaculil a za obdivného pohledu lady Cecelie napnul svaly.
„Rupert," pokračovala lady Cecelie, „je hloupý, nudný..."
„Bezpáteřní zakrslý chudák," dodal strážce. Oba se jedovatě zasmáli.
Takže bylo docela přirozené, že Julie kopla strážce do žeber a dvorní dámě dala pěstí do zubů.
Na druhé straně nádvoří Rupert s úžasem sledoval, jak strážce klesl na kolena a dvorní dáma se natáhla jak dlouhá tak široká na dlažbu dvora. Jeden muž z protektorova doprovodu tasil meč a vyrazil kupředu. Rupert mu ale podrazil nohy a přidržel svůj meč špičkou čepele na jeho krku.
„Pěkný výpad," uznal protektor. „Zlepšil jste se, Výsosti."
„Díky," řekl Rupert stroze. „Dohlédněte na toho na zemi a já se postarám o Julii." Zasunul meč a přispěchal k Julii právě

ve chvíli, aby jí zabránil nakopnout lady Cecelii.
„Julie, tady ne! Prosím, pojď se mnou ke dvoru, seznam se s mým otcem. Tam bude spousta lidí, které můžeš zfackovat, a já ti rád dám pár tipů, ale neplýtvej svou zlostí na nickách jako jsou tihle. Opravdoví bídáci by se nenechali zabít mimo královský dvůr.“
Julie si rozezleně odfrkla, ale nechala Ruperta, aby ji odvedl pryč.
„Předpokládám, že tě urazili,“ zeptal se Rupert.
„Něco v tom smyslu,“ řekla Julie.
„Zapomeň na to,“ konejšil ji Rupert. „Jsem si jistý, že to už podruhé neudělají.“
„Už nikdy,“ sliboval jim za zády slabý mužský hlas.
Rupert se ušklíbl a pohodil hlavou. Bylo zřejmé, že pro Julii nebude snadné zvyknout si na to, že je zase dáma.
Když se k němu s princem zase vrátili, protektor se Julii uklonil. „Kdybyste mě následovala, princezno Julie, královský dvůr je tímto směrem.“
Julie královsky pokynula hlavou, přijala protektorovo nabízené rámě a svolila, aby ji doprovodil po schodech do vstupní síně. Čtyři strážci je následovali v diskrétní vzdálenosti. Rupert se obrátil k drakovi s jednorožcem.
„Myslel jsem, že doprovod je tu pro tebe,“ řekl drak.
„To těžko,“ opáčil Rupert. „No, tak tam jen tak nestůjte. Což takhle jít se mnou pozdravit krále?“
„Myslíš, abychom šli oba?“ zeptal se plaše jednorožec.
„To bych řekl,“ prohlásil princ s úsměvem. „Budu potřebovat veškerou podporu. Tak pojďte a pohlídejte mi Julii. Než někoho zabije.“

Rupert přecházel sem a tam po trůnním předpokoji a vrhal vzteklé pohledy na bezpečně zamčené dvojité dveře, které vedly do samotné Velké síně. Protektor šel napřed, aby oznámil králi, že jeho syn konečně dorazil zpět, a pak, jako tolikrát předtím, se starobylé dveře zabouchly Rupertovi před nosem. Znovu byl soudní dvůr zabrán do rozhodování o princově budoucnosti. Ať už navrhnou cokoliv, odpověď bude ne, pomyslel si Rupert rozhodně. Nepřežil jsem cestu Temným lesem jenom proto, aby se nechal zabít svým intrikánským příbuzenstvem.
Rupert přestal přecházet a zaposlouchal se u dveří. I přes masivní dřevo byl slyšet neustálý ruch, který naznačoval, že většina členů královského dvora byla stále přítomna, navzdory pozdní hodině. Rupert se ušklíbl. Dvořané nesnášeli, když se práce protáhla. Zasahovalo jim to do životně důležitých záležitostí jako byl lov, pití a děvkaření. Rupert se pomalu protáhl a toužebně pomyslel na postel s vysokou matrací, která na něj čekala v jeho komnatách. Přesto věděl, že i když byl velmi unavený, nepodaří se mu usnout, dokud nepřijde na to, jakou čertovinu na něj král s dvořany chystají. Prudce si sedl na jednu ze svrchovaně nepohodlných židlí v předpokoji a ohlédl se, co dělají jeho přátelé.
Julie zkoušela cvičně házet dýkou a jako terče si vybrala rodinné portréty na stěně. Měla ďábelsky dobrou mušku. Drak ležel napůl v předpokoji, napůl ve vnější chodbě. Nacvičoval si vypouštění kroužků dýmu z nozder a nepřítomně žvýkal staletí starý gobelín, který se princi stejně nikdy dvakrát moc nelíbil. Jednorožec právě... Rupert sebou trhl.
„Jednorožče, nemohl jsi to udělat, než jsme vešli?“
„Promiň,“ omlouval se jednorožec. „V cizích budovách jsem vždycky nervózní, vždyť víš. Mám pocit, že na mě padá strop.“
Rupert potřásl hlavou a obrátil pohled zpět na zamčené dvojité dveře. Kolikrát už musel před nimi stát a čekat na povolení mluvit s vlastním otcem? V duchu si promítl minulost a nenašel tam nic potěšujícího. Rupert, který se narodil sedm let po svém bratrovi, byl pro všechny překvapením, a pro většinu to bylo překvapení nepříjemné. Král potřeboval druhého syna jako pojištění pro případ, že by se něco stalo tomu prvnímu, ale dva zdraví dospělí synové neznamenali nic než potíže. Rupert to věděl už od raného věku; každý se snažil, jak mohl, aby mu to dal najevo. Zamračil se nad vzpomínkami, které v něm vyvolala stinná zákoutí předsíně. Na učitele, kteří ho trestali za to, že byl chytřejší než jeho bratr. Na instruktory bojových umění, kteří ho bili za to, že nebyl tak silný jako bratr. Na dvořany, kteří mu střídavě lichotili nebo ho uráželi, podle toho, jak se jim to právě hodilo. Na barony, kteří spřádali kolem jeho jména různé intriky. A na protektora, z jehož chladných, temných očí čišela smrt.
Z několika lamp visících z nízkého stropu sálalo světlo fosforeskujících hub, ale předpokoj byl přesto plný stínů, jako by temnota prince pronásledovala až do hradu. Rupert se zaklonil na židli a unaveně vzdychl. Venku v Lese se všechno zdálo tak prosté a přímočaré. Musel se vrátit na hrad, protože Lesní země ho potřebovala. Hořce se usmál. Nepotřebovali ho. Ještě nikdy. Jediní, kdo ho kdy potřebovali, byli Julie, drak a jednorožec. Jeho přátelé. Při té myšlence jeho rysy změkly a tak ji v hlavě stále přemílal a vychutnával ten pocit. Nikdy předtím přátele neměl.
Jeho postavení ho izolovalo od jiných dětí i od vlastní rodiny... Matka mu umřela, když mu bylo pět let. Bratr ho jen urážel a týral. A vlastní otec ho poslal na výpravu, při které měl zemřít.
Rupert potřásl hlavou, aby se probral z rozjímání. Dvakrát prošel Temným lesem, porazil démony a povolal duhu. K čertu s otcem, k čertu s královským dvorem i s protektorem. Snažili se zbavit se ho, ale nevyšlo jim to. Byl zpátky, ať se jim to líbilo nebo ne.
„Jak dlouho ještě budeme čekat?“ zeptala se Julie a schovala dýku před princovým pohledem.
Rupert pokrčil rameny. „Rádi mě nechávají čekat, to abych věděl, kde je moje místo.“
„A ty jim to trpíš?“
Rupert pohlédl na Julii, pak na jednorožce a nakonec na draka.
„Vždycky jsem to snášel,“ řekl zamyšleně, „ale od té doby se hodně změnilo. Draku...“
Drak vzhlédl a přestal si brousit drápy o příhodně tvarovaný díl brnění. „Ano, Ruperte?“
„Vidíš ty dvojité dveře?“
„Ano, Ruperte.“

„Kolik bys řekl, že se z nich dá udělat párátek?“
Drak si dveře chvíli prohlížel a pak se široce usmál. Zvedl se a pak natáhl tlapu ke dveřím, jako by na ně chtěl zaklepat. Pod jeho dotekem se dveře zachvěly a drak uznale přikývl. Opatrně vycouval z předpokoje a na chodbě se obrátil čelem vzad. Zatímco drak opatrně umisťoval zadní část svého těla zpátky do předpokoje, Rupert s Julií a jednorožcem se natlačili do vzdáleného rohu místnosti. Naposledy se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že jeho přátelé jsou v bezpečí, mimo dosah jeho úderu, a pak švihl ocasem. Dveře se rozprskly do sálu za nimi a třísky létaly vzduchem jako kartáčová střela. Když se z přeplněné síně ozvaly výkřiky a kletby, Rupert spokojeně přikývl. A teď mi zkuste přibouchnout dveře před nosem! S úsměvem prošel pod drakovým ocasem, aby zhodnotil rozsah škod. Jedno dveřní křídlo viselo nakřivo na posledním zbylém pantu, zatímco druhé se odporoučelo docela a nyní leželo rozbité na podlaze. Rupert se zhluboka nadechl a zamířil k otvoru, který po dveřích zůstal. Křik dvořanů utichl a vystřídalo ho užaslé ticho.
Rupert se rozhlédl. Stovky uspořádaně rozsazených dvořanů a dvorních dam na něj civělo se smíšeným výrazem strachu, pohrdání a zvědavosti. Trůnní sál osvětlovalo stříbřitým přísvitem na padesát fosforeskujících lamp a na vzdáleném konci této dlouhé a prostorné síně pronikaly poslední zbytky večerního světla barevným sklem okna přímo na masivní trůn, vyřezaný z jediného kusu dubového dřeva a stojící vysoko na zvýšeném pódiu. Na trůnu seděl klidně a nehnutě jeho otec, král Jan IV. Jeho velká lví hlava působila v poměru ke křehkému tělu až příliš těžce a ani jeho bohatě zdobený háv a impozantní zlatá koruna nemohly zamaskovat zlý dojem z rozčepýřených šedých vlasů a neupraveného vousu. I za svých lepších dnů vypadal Rupertův otec jako by ho pozpátku protáhli živým plotem. Přesto však, navzdory věku a únavě, která ho halila jako starý kabát, z krále Jana čišela důstojnost a jeho hluboké oči byly klidné a nehybné.
Po jeho boku stál Thomas Grey, dvorní astrolog. Vysoký, ramenatý, pohledný čaroděj oděný celý v černém, splňoval všechny aspekty člena královského rodu, vyjma toho nejpodstatnějšího, totiž královského původu. Jako syn kováře byl od dětství královým společníkem a po Janově nástupu na trůn se Thomas Grey obratem vzdal slibné kariéry na Čarodějné akademii a vrátil se, aby stál po boku svému příteli.
Rupert tohoto muže z duše nenáviděl: příliš se usmíval.
Princ pomalu vešel do zasedací síně, pronásledován nepřátelským pohledem dvořanů. Jeho kroky se v nastalém tichu hlasitě rozléhaly. Náhle se zastavil a obrátil se na dvorního ceremoniáře, který stále ještě s otevřenými ústy zíral na zničené dveře.
„No tak, ceremoniáři, nestůj tam jen tak a uveď nás přece.“
„Řekla bych, že vědí, že jsme tady, Ruperte,“ ozval se za ním veselý hlas. Rupert se ušklíbl, ale rychle úsměv zase potlačil.
„Tak jsem to nemyslel, Julie. Náš příchod musí být ohlášen.“
„Nemám naprosto v úmyslu vás ohlásit,“ řekl domýšlivě ceremoniář. „Nemůžete se sem jen tak přivalit a...“
Náhle se zarazil, když zpoza princova ramene vykoukla dračí hlava s výrazem zájmu ve tváři. Ceremoniáři se z obličeje vytratila všechna barva, když sledoval, jak drak pomalu protlačil svůj objem dveřním rámem a poněkud ho přitom rozšířil. Ceremoniář s námahou polkl.
„Hned vás ohlásím, Výsosti.“
Spěšně vykročil kupředu, zaujal příslušnou formální pózu a prohlásil: „Princ Rupert z Lesního království, druhý v nástupnické linii, ochránce slabých, bojovník říše a výběrčí nižších daní!“ Pak se nervózně ohlédl přes rameno a tišším hlasem dodal: „...s přáteli...“
Julie předvedla vybrané pukrle a pak si uvědomila, že má stále v ruce dýku. Ušklíbla se, vyhrnula si nohavici, přičemž odhalila nikoliv zanedbatelný kus lýtka, a bezstarostně zasunula dýku do holeně boty. Drak se široce usmál a na jeho špičatých zubech se impozantně zalesklo světlo. Několik nejbližších dvořanů podlehlo záchvatu ostýchavosti a rychle zacouvalo zpět do davu. Jednorožec nervózně pohodil hlavou a pokřtil dveřní rám.
„Uděláš to ještě jednou,“ zamumlal Rupert, „a uvážu ti na něm uzel.“
„Ruperte, drahý příteli, jsem tak rád, že ses v pořádku vrátil,“ ozvalo se hlubokým hlasem ze zadní části trůnní síně.
Rupert se obrátil a zahlédl, jak dvořané ustupují, aby vytvořili cestu pro jeho bratra Haralda, který mu směle kráčel naproti, aby ho přivítal. Harald, vysoký, dokonale krásný svalovec, vypadal každým coulem jako hrdina z pověsti a byl si toho vědom. Poplácal Ruperta po rameni a pevně mu stiskl ruku. Oba se snažili navzájem si rozdrtit prsty a Rupert jako obyčejně prohrál.
„Jakého jsi nám to přivedl zajímavého draka, drahý hochu,“ prohlásil vesele Harald. „Ale měl jsi ho nejdřív zabít, víš?“
„Můžeš to zkusit sám,“ usmál se Rupert a pokradmu se snažil napumpovat si krev zpátky do necitlivých prstů. Harald se podíval na draka, který si olizoval rty dlouhým rozeklaným jazykem a hladově pokukoval po starším princi.
„Snad později,“ řekl Harald a rychle se odvrátil, aby poctil Julii svým okouzlujícím úsměvem. „Vidím, Ruperte, že jsi zlepšil svůj vkus, alespoň pokud jde o ženy. Nepředstavíš nás?“
„Mám pocit, že jeden z nás toho bude litovat,“ řekl Rupert. „Princezno Julie z Hillsdownu, dovolte, abych vám představil svého bratra, prince Haralda z Lesního království.“
Rupert, který už byl zvyklý na prudké reakce svých přátel, takřka ucouvl, když celý dvůr šokované zalapal po dechu. Julie jen letmo pohlédla na Haraldovu podanou ruku, nechala ji bez povšimnutí trčet ve vzduchu a vztekle vykřikla. Harald se podíval na Juliinu pravici a brada mu poklesla. Klopýtavě o několik kroků ustoupil a jeho ruce vykreslily bezmocné, poplašené gesto. Julie se zjevně chystala na Haralda vrhnout a uštědřit mu ránu pěstí, ale Rupert její nutkání vycítil a uchopil ji zezadu.
„Co je to s tebou?“ zeptal se jí nahněvaně. „Copak nedokážeš vyjít vůbec s nikým?“
„To je on!“ zaječela princezna, zatímco se ze všech sil snažila princi vysmeknout.
„Já vím, že je to on!“ opáčil princ. „Představil jsem vás, vzpomínáš?“

Julie se postupně přestala škubat a Rupert ji opatrně pustil.
„Ty mi nerozumíš," řekla otráveně. „On je ten princ, kterého jsem si měla brát. Ten, před kterým jsem utekla."
Rupert znechuceně zavřel oči. Pokaždé, když se mu začalo dařit uchopit situaci do svých rukou...
„Proč jsi mi to neřekla dřív, Julie?"
„Vůbec jsem neznala jeho jméno, Ruperte. Oni mi ho neprozradili. Zaslíbili mě, když jsem byla ještě dítě. Obřad se měl uskutečnit, až budu plnoletá. Naši otcové si vyměnili prsteny z bílého rytého zlata na znamení úmluvy. Ten svůj nosím od svých čtyř let a Harald nosí ten svůj doposud. Zahlédla jsem mu ho na prstě. Je úplně stejný jako můj."
Rupert pohlédl na bratra, který sbíral poslední zbytky sebekontroly.
„Je to pravda? Máš si ji brát?"
„Tedy, ano, drahý hochu, nebo jsem alespoň měl, ale..."
„Ale co?"
„No, ona nakonec utekla," přiznal mrzutě Harald. „Za takových okolností pro mě otec sjednal jinou svatbu s jednou baronskou dcerkou. Pěkná klisnička. Má zatraceně štědré věno a slušné politické konexe. Takže díky tobě..."
„Takže, díky tobě, Ruperte," králův suchý klidný hlas přeťal Haraldův projev, „jelikož smlouva s vévodstvím Hillsdown stále platí, technicky vzato se původní svatba nakonec uskutečnit musí. Je tu ještě jiná zlá novina, o kterou by ses s námi rád podělil?"
„Počkej chvíli," odsekl Rupert. „Jsem si jistý, že ještě na něco přijdu."
Harald odkráčel ke králi, aby s ním vyměnil pár slov, zatímco Rupert dělal, co mohl, aby uchlácholil zuřící Julii.
„Já si ho nevezmu," vztekala se. „To půjdu radši do kláštera."
„Nemusíš si ho brát," sliboval konejšivě Rupert. „Já už to zařídím."
Julie si nevěřícně odfrkla a podívala se na Haralda.
„Je to tvůj bratr. Jaký je?"
„Bohatý, hezký a ženy ho zbožňují. Tři důvody, aby ho člověk nenáviděl. Harald je ovšem i nabubřelý a pedantský suchar, který si myslí, že by se všem, kdo nejsou šlechtického rodu, měly zákonem zakázat všechny radosti. Když jsem byl malý, dělal mi ze života peklo. Některé jizvy jsou ještě vidět. V podstatě je to tvrdohlavý, bezohledný bídák, ze kterého jednou bude skvělý král."
„Prostě průměrný princ," shrnula jeho popis Julie a Rupert se musel usmát.
Mezitím dvořané dali hlavy dohromady. Kdyby Rupert přijel sám, měli by celý rok o čem mluvit a koho pomlouvat, ale tento dramatický příchod skrz roztříštěné dveře byl něčím nečekaným. Skutečnost, že přivedl Julii a draka, způsobila, že dvořané propadli nesporně zoufalým spekulacím a žádný z nich nenašel dost odvahy, aby se některému z nich představil. Vlastně se vedly živé diskuse na téma koho z těch dvou by bylo lépe oslovit jako prvního z hlediska vlastní bezpečnosti. Několik nejstatečnějších se začalo opatrně přibližovat, ale náhle na vlastní kůži zjistili, jaké to je, když třicet stop dlouhý drak pustí větry. Nejblíže stojící dvořané o překot couvali a zoufale si k nosu přikládali naparfemované kapesníčky, zatímco ostatní se hrnuli otevírat okna. Rupert s Julií si vyměnili bezmocné pohledy.
Dnešní den se zjevně zapíše mezi ty horší.
Král povstal a do tváří se mu vlil hněv. „Pošlete toho draka ven z mého dvora! Ven s ním, než to udělá znovu!"
Drak to udělal znovu. Rupert na něj zlostně pohlédl.
„To jsi to nemohl vydržet?"
„Ne," řekl drak rozhodně.
„Chystáš se to ještě zopakovat?"
„Možné to je."
„Tak jdi a udělej to jinde. Máš na to celý hrad."
Drak jen lhostejně pokrčil rameny. „Proč se namáhat? Myslím, že si raději zdřímnu." Protáhl si svá mohutná křídla, před kterými několik dvořanů uhnulo pádem na zem, pak se stočil uprostřed trůnní síně a pohodlně si položil hlavu na ocas. Jeho veliké zlaté oči se zavřely a zanedlouho se síní ozývalo pravidelné chrápání, které naznačovalo, jak to asi vypadá, když bouřkový mrak trpí zažívacími obtížemi.
„Myslíš, že tvůj přítel už skončil?" zeptal se mrazivě král a usadil se zpět na trůn.
„Snad ano," opáčil Rupert. „Raději bychom však měli mluvit tiše. Není dobré rušit draka ve spánku."
Král si povzdechl a pomalu potřásl hlavou. „Přistup k trůnu."
Rupert ho poslechl a Julie ho následovala. Astrolog stál po králově levici, Harald vpravo. Oba se zdvořile poklonili Julii, která je ignorovala. Král chvíli mlčky hleděl na Ruperta.
„Ruperte, copak není nic, co bys dokázal udělat správně?"
„Moc toho nebude," připustil Rupert. „Promiň, že jsem tě nepotěšil a nenechal se na svém tažení zabít, ale být mrtvý je tak nudné."
„Myslel jsem toho draka," řekl král.
„Přirozeně," opáčil chladně Rupert. Král však neuhnul pohledem.
„Udělal jsem, co mi radilo mé svědomí," řekl měkce.
„Chceš snad říct, co ti radil dvorní astrolog."
Thomas Grey se formálně uklonil a v jeho bledých, světle modrých očích se nebezpečně zablesklo. „Radím králi jak nejlépe v rámci svých chabých schopností dokážu," řekl sametovým hlasem. „Oba víme, že úspěšné tažení by mohlo v mnohém pomoci vašemu postavení na královském dvoře. Princ, který skolil draka, by přinejmenším neměl problém se výhodně oženit."
Rupert se uštěpačně ušklíbl. „Copak? Najednou je na trhu poptávka po druhorozených synech?"
Astrolog se chystal něco říct, když ho přerušil král, který si zamračeně prohlížel jednorožce.

„Ruperte, kam se poděl jednorožcův roh?“
„Přišel o něj v boji.“
„To od něj bylo nedbalé,“ řekl Harald. Podívali se po něm, jestli to myslí vážně. Myslel.
„Haralde,“ oslovil ho král. „Proč raději nepřemýšlíš o tom, co si oblečeš ve svůj svatební den? Sám víš, že debata není tvou silnou stránkou.“
„Přemýšlení jakbysmet,“ procedil Rupert skrz zuby.
„Alespoň má dost rozumu na to, aby domů nepřitáhl živého draka,“ opáčil král Jan. „Nebo princeznu, které jsme se už jednou úspěšně zbavili. Teď budeme muset uspořádat tu zatracenou svatbu, nebo s námi Hillsdown přeruší diplomatické styky.“
„Já si Haralda nevezmu,“ namítla Julie vzpurně.
„Uděláš, co se ti řekne,“ opáčil král Jan. „Nebo bys mohla strávit čekání na svatbu v tom nejšpinavějším a nejponuřejším žaláři, který najdu.“
Julie s králem se na sebe upřeně zadívali a Julie první uhnula pohledem. Nejistě se podívala na Ruperta.
„Ty dovolíš, aby se mnou takhle mluvil?“
„Je to můj otec,“ odpověděl Rupert.
Následovala trapná pauza.
„Svět se přece neboří, Vaše Výsosti,“ konejšil astrolog Julii. „Nemusíme nic uspěchat, svatba se konečně nemusí konat hned. Jsem si jist, že až Haralda poznáte, uvidíte, že je to slušný a poctivý mladý muž, který vám bude dobrým manželem. A nezapomeňte, že jednou z něj bude král.“
„Pokud ještě bude mít čemu kralovat,“ vmísil se do hovoru protektor.
Všichni sebou trhli. Protektor tiše popošel kupředu, aby se postavil po Rupertově pravici. Svou válečnou sekeru už odložil, ale po boku mu visel meč.
„Vidím, že se stále dokážeš plížit za lidmi,“ poznamenal Rupert.
Protektor se usmál. „Je to jedna z mých nejužitečnějších schopností.“ Obrátil se a lehce naklonil hlavu ke králi Janovi. „Vaše
Veličenstvo, musíme prodiskutovat opravdu důležitý problém. Temný les...“
„To chvíli počká,“ odbyl ho král Jan nevrle. „Ještě jsem s Rupertem neskončil. Ruperte, měl jsi přinést cenné části drakova těla a alespoň část jeho pokladu. To jsi nepřinesl ani kousek zlata?“
„Ne,“ odvětil Rupert. „Žádné tam nebylo.“
„A co drakův poklad?“
„On má jen sbírku motýlů.“
Všichni zůstali zírat na spícího draka. „To se může stát jen tobě, Ruperte,“ řekl tiše protektor. „Jenom tobě...“
„To jsi nepřinesl vůbec nic cenného?“ zeptal se král.
„Jen tohle,“ řekl princ a vytasil meč. Všichni upřeli zrak na zářící čepel.
„Má silnou magickou auru,“ pronesl nezřetelně astrolog. „Co to umí?“
„Dokáže přivolat duhu,“ odvětil Rupert poněkud neobratně.
Následovala dlouhá chvíle ticha.
„Mluvme raději o Temném lese,“ pronesl král Jan. „Přece jen je to asi vhodnější téma pro konverzaci.“
„To se mi hodí,“ souhlasil Rupert a zasunul meč zpět do pochvy.
„Ubývá nám času, Vaše Veličenstvo,“ řekl protektor vážným tónem. „Už jsme se kvůli démonům vzdali tří odlehlých vesnic a každým dnem Temný les pohltí další kus Lesa, který propadne stínům věčné noci. V zemi umírají stromy a řeky se barví krví. Rodí se mrtvé děti a úroda hnije dávno před tím, než ji lze sklízet. Démoni škodí ještě před příchodem Temného lesa a ničí všechno, co jim přijde do cesty. Moji muži umírají, jen aby nám tím vykoupili trochu času. S úctou vás proto žádám: dejte povolat barony a sestavte armádu. Musíme se temnotě postavit na odpor, dokud to ještě jde.“
„To mi říkáš pořád,“ odsekl král Jan nedůtklivě. „Víš však stejně dobře jako já, že baroni mi pro armádu žádné muže neposkytnou, protože se bojí, že bych je mohl použít proti nim. Vzhledem k tomu, jak se v poslední době chovali, bych k tomu měl důvod. Ne, sire protektore; o armádě nemůže být ani řeč.“
Protektor tvrdohlavě potřásl hlavou. „Potřebuji víc mužů, Vaše Veličenstvo.“
„Královská garda...“
„Nestačí na to, co je třeba udělat!“
„Musí stačit,“ namítl král rozhodně. „Všichni ostatní gardisté a zbrojnoši jsou rozmístěni po celém království, aby chránili obyvatelstvo a udržovali cesty průchodné. Mám je snad odvolat, abych postavil armádu, a nechat tak vesnice a města na pospas temnotě?“
„Když to bude třeba,“ odpověděl protektor klidně. „Chorobu nevyléčíte tišením jejích příznaků. Démoni jsou zrozeni ze tmy. Jediný způsob, jak zastavit rozpuk věčné noci, je přivést armádu do Temného lesa a zničit jeho srdce.“
Rupertovi se náhle zvedl žaludek, když si uvědomil, o čem protektor mluví. Kdyby odvolali gardisty, vesnice by zůstaly bez ochrany a démoni by je zlikvidovali. Čelo se mu orosilo potem, když si vzpomněl na skákající démony s ohavnými pařáty, kteří se vyrojili na pasece v Temném lese, kde stáli s Julií zády k sobě s meči v rukou. Vzpomněl si, jak čekal na smrt a doufal, že bude rychlá. Démoni přišli ze tmy a nevěděli nic o cti nebo milosti. Proti vlně démonů, která se hnala před linií Temného lesa, by vesničané ozbrojení kosami a vidlemi neměli nejmenší šanci. Do tmavé noci by prýštila krev a výkřiky by utichaly až nad ránem...
„Musí existovat jiný způsob,“ vyhrkl Rupert s pohledem upřeným na protektora, který byl apaticky klidný.
„Jeden by tu byl,“ řekl Thomas Grey. „Když síla mečů nestačí, nastane čas na magii.“
Protektor se pohrdavě usmál. „Stará známá písnička, že, astrologu? Ani všechny tvé věštby a zjevení nás Temného

lesa nezbaví. Dříve či později vždycky dojde na chladnou ocel.“
„Mluvíš, jako by temnota byla nějaké divoké zvíře, které lze zabít mečem a kopím,“ opáčil astrolog. „Temnotu lze zahnat jedině světlem. Bílá magie proti černé, rozum proti nevědomosti. Pošli do Temného lesa armádu, a už se s ní nikdy neshledáš.“
Stáli a přes trůn zírali jeden na druhého, protektor vysoký a hrdý ve svém kroužkovém brnění, ale jeho velké, svalnaté tělo se zdálo jaksi zakrnělé v přítomnosti temné, impozantní postavy
černě oděného astrologa. Jeho ledově modré oči byly plné tajemných myšlenek a jako rubáš ho halila aura síly a neblahých očekávání. Rupert ho rozpačitě pozoroval. Za těch pár měsíců, co byl mimo královský dvůr, Thomas Grey zřejmě upevnil své postavení i vliv. Nemluvě o statečnosti; nebylo mnoho těch, kteří by se odvážili tváří v tvář odporovat protektorovi. Rupert se zamračil. Astrolog byl na jeho vkus až příliš sebejistý. Magie může být jedinou zbraní proti temnotě, ale zastavit Temný les by dokázal jen opravdový kouzelník. A Thomas Grey kouzelník nebyl.
„Vaše Veličenstvo!“ zvolal zvučný hlas z hloučku nejbližších dvořanů. Rupert se ohlédl a spatřil malého tlusťocha v nádherné, jídlem umazané róbě, který se snažil protlačit skrz dav. Zpod výrazného obočí mu koukala pichlavá prasečí očka a namalované rty měl našpulené ve stálém šklebu. Zastavil se před protektorem a nedbale se uklonil k trůnu.
„Vaše Veličenstvo, jako ministr války musím vážně protestovat...“
„V pořádku,“ řekl klidným hlasem protektor. „Právě jsi protestoval. Teď zmiz, máme tu práci.“
Tvář ministra se zkřivila hněvem, ale jeho hlas byl chladný a tvrdý. „Ať už to schvalujete či nikoliv, sire protektore, jsem králův ministr války. Opovažte se mě ještě někdy oslovit stejným tónem a nechám vás zpráskat.“
Protektorovi se ruka svezla na jílec meče. Ministr náhle zbledl a zacouval do bezpečí.
„Sire protektore,“ řekl král. „Taste meč na jednoho z mých ministrů a přijdete o hlavu.“
Na okamžik se zdálo, že ho protektor ignoruje, ale pak spustil ruku z jílce. Ministr opět začal dýchat.
„Urazil mě,“ namítl protektor.
„To vy jste urazil mého ministra,“ opáčil ledově král. „Urazit jeho znamená urazit mne. Je to jasné?“
„Ovšem, Vaše Veličenstvo,“ odvětil protektor a lehce sklonil hlavu. „Mým životem je služba králi.“
Král obrátil svou pozornost k ministrovi. „Pokud máte nějaký příspěvek k diskusi, lorde Darie, rozhodně se vyjádřete.“
„Vaše Veličenstvo je velice milostivé,“ řekl lord Darius s očima zlobně upřenýma na protektora. „Zdá se mi, že oba, sir protektor i astrolog, pozapomněli na odpověď, která se pro naše současné obtíže nabízí nejvíce. Jestliže nám proti Temnému lesu nepostačí síla zbraní ani magie, musíme postupovat jedinou zbývající cestou: cestou diplomacie.“
Následovala krátká odmlka. Rupert nevěděl, jestli se smát nebo plakat.
„Ten člověk je blázen,“ prohlásil protektor. „Jednat s démony? To byste mohl stejně tak diskutovat s bouřkovým mrakem. Démoni zabíjejí, aby žili, a žijí, aby zabíjeli.“
„Pro jednou souhlasím s protektorem,“ řekl astrolog a chladně pohlédl na lorda Daria. „Temný les je převtělená temnota na zemi. Všechno, co tam žije, je špatné. Démoni nejsou živá stvoření jako my: žijí, aby sloužili Temnému lesu.“
„Oni však neslouží jen Temnému lesu,“ namítl klidně Darius. Na trůnní sál padlo náhlé ticho. Rupert zíral na ministra s rostoucím pocitem hrůzy, když si uvědomil, kam tím míří. „To myslíte vážně?“ podivil se astrolog. „Proč ne?“ opáčil Darius. „Jak byste jinak vysvětlil ten náhlý rozpuk Temného lesa? Je tu jen jedno možné vysvětlení. Kníže démonů se vrátil.“
„Vždyť je to jenom legenda,“ namítl až příliš rychle protektor. „Pohádka, kterou se straší děti.“
„Některé legendy jsou pravdivé,“ řekl tiše Rupert, ale slyšela ho jen Julie. Vzala ho za ruku a krátce ji stiskla.
„Lidé v minulosti uzavírali s Knížetem démonů dohody,“ pokračoval Darius. „Proč by jinak démoni noc co noc navštěvovali podhradí a chodili takovou dálku z Temného lesa? Čekají na nás, chtějí, abychom je následovali a uzavřeli dohodu!“
„Nemíním vyjednávat s temnotou,“ namítl král Jan. „Ale co kdybychom dali Knížeti démonů, co požaduje...“ Ministr se zarazil před chladným a zlostným pohledem krále.
„Co mi to navrhujete, ministře? Abych mu obětoval vesnice v naději, že ušetří tenhle hrad?“
„A proč ne?“ řekl Darius klidně. „Jak už naznačil sir protektor, co znamená život několika vesničanů proti bezpečí celého Lesního království?“
„To je šílenství!“ zvolal protektor. „Chtěl jsem říct, že bychom měli s temnotou bojovat a ne se jí vzdát! Předložte Knížeti démonů krvavou oběť a už se ho nikdy nezbavíme!“
„Takový plán by nás všechny zničil!“ vybuchnul astrolog. „Buď se temnotě postavíme na odpor, nebo nás pohltí.“
„Vaše Veličenstvo, jako ministr války musím protestovat...“
„TAK UŽ DOST!“ zařval Rupert. Ve trůnní síni se náhle rozhostilo ticho a všichni zůstali překvapeně hledět na Ruperta, na jehož přítomnost při bouřlivé hádce docela zapomněli.
„Díky, Ruperte,“ řekl král Jan. „Začínalo to tu být poněkud hlučné. Jak mi řekl protektor, během své výpravy jsi prý projel Temným lesem.“
„Dvakrát,“ opáčil Rupert stroze.
Ve trůnní síni se zvedla vlna potlačovaného smíchu. Ministr války se chechtal zcela bez zábran a tmavá očka mu žhnula zlomyslnou radostí.
„Ale, no tak, Ruperte,“ řekl lord Darius, pokládaje Rupertovi na rameno svou otylou ruku. „Zajisté nechceš, abychom ti uvěřili, že jsi projel Temným lesem dvakrát? I kdybys měl s sebou draka, démoni by tě roztrhali na kousky.“
„Zkoušeli to,“ pokračoval Rupert klidně. „Ale měli jsme štěstí. Teď sundej tu pracku z mého ramene, nebo ti ji nacpu do chřtánu.“
Ministr odtáhl ruku s přemrštěnou opatrností a sarkasticky se uklonil.
„A kolik démonů jsi v Temném lese potkal, pane hrdino? Deset? Dvacet?“

„Bylo jich příliš mnoho, než abych je mohl spočítat," odpověděl Rupert vztekle. „Démoni teď útočí v tlupách."
„Nesmysl," opáčil astrolog. „Je všeobecně známo, že démoni nejsou dost inteligentní, aby dokázali spolupracovat. Když nemají dost potravy, loví dokonce jeden druhého."
„Já jsem tam byl," namítl vztekle Rupert a ze všech sil se snažil neztrácet klid. „Těch zatracených bestií tam byly stovky a bojovaly bok po boku."
„Stovky?" dobíral si ho Darius s opovržlivým pohledem. „Proč mrháš naším časem a vymýšlíš si tak průhledné lži? Ty jsi v Temném lese nikdy nebyl. Nepochybuji o tom, že princeznu Julii vaše příběhy jistě zaujaly, ale nemyslete, že oklamete nás. Jste jen neschopný zbabělec a všichni to o vás vědí. Tak běžte a vyprávějte své pohádky děvečkám v hradní kuchyni. Tady už nemáte co dělat."
Rupert udeřil ministra pěstí do rozesmátých úst. Celý dvůr povzdechl, když ministr padl zády do davu a zůstal ležet bez hnutí. Jeden ze strážců vykročil, aby Ruperta zadržel, ale Julie ho kopla do břicha. Strážce se zlomil v pase a Julie jej kolenem nabrala do brady. Přidali se další stráže a protektor tasil meč. Rupert a Julie tasili své a postavili se zády k sobě. Dlouhou chvíli se nikdo nepohnul.
„Myslíš, chlapče, že na to máš?" zeptal se protektor měkce. „Dost možná," odvětil Rupert. „Sám jste řekl, že jsem se zlepšil a Julie se taky s mečem umí obstojně ohánět. Kdo ví, třeba budeme mít štěstí."
„Tolik štěstí mít nemůžete." Protektor se ušklíbl a vykročil kupředu. Oči měl chladné, temné a čišela z nich smrt.
„Tak dost!" zvolal král a postavil se. „Sire protektore, schovejte meč. To je rozkaz! Stráže, vraťte se na svá místa. Žádné nebezpečí mi nehrozí."
Protektor se na chvíli zadíval na krále, pak zasunul meč do pochvy s tváří klidnou a prostou jakýchkoliv emocí. Stráže se neochotně vrátily zpět na místo a král se opět posadil na trůn.
„Ruperte, Julie, schovejte, prosím, meče," řekl klidně král a střídavě hleděl na oba oslovené. „Na královském dvoře jste pod mou ochranou a máte mé slovo, že vám tu nikdo neublíží." Julie se obrátila na Ruperta, který pomalu přikývl. Zasunuli meče a všichni kolem si lehce oddechli. Okolo slabě sténajícího lorda Daria se shromáždil hlouček dvořanů.
„Pomozte někdo ministrovi války do jeho kanceláří," přikázal král a dva dvořané napůl odvedli, napůl odnesli Daria ze síně. Král pozvedl ruku k ústům, aby tak skryl úsměv, a opřel se zády o opěradlo trůnu. „Tak tedy, Ruperte..."
„Ne, ne a ne," zvolal Rupert rozhodně. „Ne, já nepovedu armádu do Temného lesa do boje s démony. Nepovedu ani diplomatická jednání s démony. A ještě jednou ne, nemám smysl pro povinnost a čest. Myslím, že jsem odpověděl na všechno."
Julie slavnostně přikývla.
„Ruperte, ujišťuji tě..." začal král Jan, ale Rupert ho rázem přerušil. Věděl, že bude-li teď rozumný, je ztracen.
„Na to zapomeň. Je mi jedno, co jsi pro mě připravil. Odpověď je: Ne. Já už jsem svoje udělal, tak ať pro změnu nasazuje hlavu někdo jiný."
„Ruperte, kdybych měl někoho jiného..."
„Vždyť máš. Je tu přece Harald."
Harald vzhlédl od okázalého leštění svých nehtů a roztomile potřásl hlavou. „Obávám se, že to nepůjde, drahý hochu, potřebují mě tady. Lituji."
„Chcípni, Haralde."
Následovala menší pauza, kdy všichni předstírali, že to neslyšeli.
„Ruperte," řekl král tvrdě, „zcela souhlasím s tím, že si zasluhuješ odpočinek. Bohužel, úkol, který pro tebe mám, je jednak naléhavý, jednak životně důležitý a nemůže počkat. Zítra ráno..."
„Zítra ráno!" vykřikl Rupert. „Vždyť jsem se zrovna vrátil! Já tomu prostě nevěřím. Zkrátka tomu nemohu uvěřit. Jsem zpátky na hradě sotva hodinu a už se mě chceš zase zbavit. K čemu ten zatracený spěch?"
„Čas se nám krátí," ozval se Thomas Grey. „Modrý měsíc vychází."
Princ zůstal netečně zírat na astrologa a síní zašuměl tajemný šepot.
„Modrý měsíc nevyšel celá staletí," řekl Rupert pomalu a vtom se mu vrátila nejasná vzpomínka a on vyvalil oči. „Tak moment. V některých legendách se tvrdí, že když poprvé vyšel Modrý měsíc, vznikl Temný les..."
Astrolog pochmurně přikývl. „Magie se ve světě uvolní jednou za modrý měsíc. Divoká magie, která tvoří i ničí, a je dost silná, aby o úplňku Modrého měsíce přeměnila samu realitu. Do té noci nám zbývá sedm měsíců; sedm měsíců k nalezení způsobu, jak přemoci temnotu. Pokud to nedokážeme, Temný les pohltí vše, co existuje. Bude to konec civilizace. Dlouhá noc bude bez konce a svět bude patřit démonům."
Celý dvůr stál dlouhou chvíli bez hnutí, otřesen temnou vizí astrologa.
„Něco se proti tomu přece dá udělat," vykoktal Rupert.
„Ano, dá," odvětil astrolog. „Princi Ruperte, musíte se vydat na cestu k Temné věži a přivolat velemága."
Rupert vytřeštil na astrologa oči.
„Raději jsem se měl nabídnout jako dobrovolník a vést armádu proti Knížeti démonů," řekl nakonec. „To by bylo méně nebezpečné,"
„Ale stejně to uděláš," řekl král Jan.
„Ovšem," řekl hořce Rupert. „Věděl jsi to dřív, než jsem přišel."
„Tak moment," ozvala se Julie a postavila se mezi prince a krále. „O co tu jde? Ruperte, kdo je to ten velemág?"
„Čaroděj," odpověděl krátce Rupert. „Velmi mocný a velmi nebezpečný. Před mnoha léty byl vyhoštěn ze země. K návštěvníkům není právě přátelský."
„Nemusíš tam přece jít," řekla Julie a něžně mu položila ruku na rameno. „Už jsi udělal dost."
„Ne," řekl unaveně Rupert. „Otec má pravdu, není tu nikdo jiný... koho by mohli postrádat."
„Pak tedy půjdu s tebou."

„Tak počkat," ozval se Harald. „Obávám se, že tohle nedovolím."
„Drž zobák, červe," okřikla ho Julie. Harald na ni vytřeštil oči a dvořany popadl předstíraný záchvat kašle. Julie si jich nevšímala a pohledem naléhala na Ruperta, který pomalu potřásl hlavou.
„Nemohu tě vzít s sebou, Julie. Ne k Temné věži. Není nikdo, koho bych měl s sebou raději, aby mě kryl, to víš sama, ale nedopustím, abys pro mě znovu riskovala život. Na to nemám právo. Tady budeš v bezpečí... dokud si budeš držet Haralda od těla."
„Ale..."
„Ne, Julie." Rupert na ni pohlédl s nesmlouvavým výrazem a dívka se odvrátila.
„To není fér," řekla tiše.
„Ne," souhlasil Rupert. „To není." Obrátil se ke králi, který si ho pečlivě prohlížel.
„Nu, Ruperte, zdá se, že jste s princeznou Julií v sobě našli vzájemné zalíbení."
„Ano," řekl Rupert.
„Ona je však zaslíbena Haraldovi," pokračoval král Jan. „Dohoda byla uzavřena už před léty."
„Znám své povinnosti," řekl Rupert. „Vždycky jsem znal své povinnosti. To je jediný důvod, proč se vydávám na tuhle výpravu. Mám-li se však vypravit pro velemága, chci jako doprovod oddíl zbrojnošů."
„Hned ráno ti budou k dispozici," slíbil král.
„A chci, aby je vedl protektor..." dodal Rupert.
„Bude mi ctí jet po vašem boku, Výsosti," řekl protektor.
„...pod mým velením," pokračoval Rupert.
Král zaváhal a pak přikývl. „Je to tvá výprava, Ruperte. Upřímně ti však doporučuji řídit se radami protektora."
„Pokud to budou jen rady," řekl Rupert.
„Ovšemže, Výsosti," odvětil protektor a uklonil se.
Už mi zase říká Výsosti, pomyslel si Rupert zarputile. Situace musí být opravdu zoufalá.
„Tak dobrá," řekl nakonec s povzdechem Rupert. „Sire protektore, vyrazíme s ranním rozbřeskem. Ačkoliv mi není jasné, jak přemluvíme velemága, aby se vrátil s námi."
„Je naší jedinou nadějí," řekl astrolog.
„Pak byste raději měli nachystat bílé vlajky," odvětil Rupert nevrle.
„Není důvod, proč bychom měli pokračovat v diskusi," řekl spěšně král. „Dvorní zasedání je rozpuštěno!"
Dvořané se pomalu rozcházeli a živě klábosili, když mířili k díře, která kdysi bývala dvoukřídlými dveřmi. Rupert se otočil k Julii, ale ta se k němu obrátila zády.
„Julie..."
„Nikdy jsme se neměli vrátit na hrad, Ruperte."
„Udělal jsem, co jsem považoval za nejlepší."
„Já vím," řekla Julie unaveně. „Není to tvoje vina."
Rupert ji vzal něžně za rameno a obrátil ji tváří k sobě. „Julie, nezachránil jsem tě před démony jen proto, abych tě obětoval svému bratrovi. Tak pojďme odsud. Jsem unavený a ráno musím brzy vstávat."
Julie si ho chvíli prohlížela a potom se neochotně usmála. „Byl to dlouhý den, že? Pojďme."
„Promiňte," zarazil je Harald a elegantně jim vstoupil do cesty. „Ale má-li tu někdo doprovodit princeznu Julii do jejích komnat, pak jsem to já. Chci říct, je to sakra moje snoubenka."
„Haralde," řekl Rupert klidně, „teď nemám náladu na tyhle nesmysly. Takovou náladu mám málokdy a můžeš mi věřit, že teď ji mám méně než kdykoliv předtím, pokud je to vůbec možné. Takže mi jdi z cesty, než ti dám do zubů. Nebo než to nechám udělat Julii."
Harald zamyšleně pohlédl na Julii. Ta se na něj sladce usmála a ruka se jí nedbale svezla na jílec meče. Harald se jí uklonil a potom se zdvořile usmál na Ruperta.
„Stal se z tebe statečný muž, Ruperte, teď když máš draka, který ti kryje záda. Pokud náhodou přežiješ cestu k Temné věži, rozhodně spěchej domů. Chci tě na svatbě za svědka." Ušklíbl se, když viděl, jak Rupert vzteky zrudl. „Myslel jsem, že ti to udělá radost, Ruperte. Nashledanou zítra, Julie, máme si toho hodně co... vyprávět."
Udělal krok vzad, oběma se uklonil a majestátně odplul z trůnní síně. Rupert s Julií ho provázeli pohledem.
„Máš skvělého bratříčka," poznamenala Julie. „Ten umí zatočit nožem v ráně."
„To ano," souhlasil Rupert. „Neměli bychom však na něj být tak tvrdí. Nemá před sebou dlouhý život."
„Jak to?"
„Protože ho brzy zabiju."
„Můžu ti s tím pomoct?"
Se smíchem šli probudit spícího draka. Rupert na něj zavolal, zakřičel mu do ucha a dokonce mu i pěstí zaklepal na kostnaté čelo, ale dva tenké proužky dýmu, vycházející z drakových nozder, se ani nezachvěly. Rupert si povzdechl, obešel draka na jeho druhý konec, pečlivě zamířil a uštědřil mu mohutný kopanec. Zatímco pak poskakoval na místě a oběma rukama si držel bolavou nohu, drak pomalu otevřel oči. Nemotorně se zvedl a uslzenýma očima se rozhlédl kolem.
„Julie, kde jsou všichni?"
„Už odešli."
„Škoda. Zrovna jsem začal mít trochu hlad. Proč tu Rupert poskakuje a něco si přitom mumlá?"
„Myslím, že jde o zvláštní druh lidového tance," odvětila vážným hlasem Julie.
„Hmm," řekl drak pochybovačně. Pečlivě si Ruperta prohlédl a pak odvrátil zrak. „Kde je jednorožec?"
„Schovaný," ozval se melancholický hlas zpoza visícího gobelínu. „Pokaždé, když Rupert mluví s rodinou, strašně se

rozčílí a pak si zlost vylévá na mně.“
„Vylez odtamtud, jednorožče,“ řekl Rupert a odbelhal se opřít o Julii.
„Vidíte?“ postěžoval si jednorožec a opatrně se vynořil zpoza gobelínu. „Jestli už tu není nikdo, koho bys ještě mohl naštvat, pane, co kdybychom šli? Pokud to uniklo tvé pozornosti, od rána jsme nic nejedli a můj žaludek se už začíná obávat, jestli jsem nepřišel o tlamu...“
„Ovšem,“ souhlasil Rupert. „Dám ti tolik trávy, kolik jen sníš.“
„Jupíí,“ řekl jednorožec.
Zamířili k rozbitým dveřím. Rupert se stále družně opíral o Julii.
„To je ta moje smůla,“ zabručel náhle jednorožec.
„O čem to mluvíš?“ zeptal se Rupert.
„Tolik jsem se snažil cvičit kulhání a nikdo si toho ani nevšiml.“
Rupert s Julií si vyměnili pohledy, vyprskli smíchy a odvedli draka a - nyní už nekulhajícího - jednorožce z trůnní síně.
Král Jan je sledoval, a když ze dveří zmizela i špička dračího ocasu, unaveně si povzdechl a opřel se zády o opěradlo trůnu. Thomas Grey opatrně spočinul na schůdcích, které vedou na trůn. Když usedal, hlasitě mu zapraskalo v kolenech. Král i astrolog jako by najednou zestárli.
„Nepřipadá ti tahle síň větší, když tu není Rupert se svými přáteli?“ zeptal se král.
Grey se zasmál. „Nemluvě o tom, že je tu větší ticho.“
„Julie se mi líbí,“ poznamenal král. „Má kuráž. A zdá se, že Rupert teď umí lépe vládnout pravicí.“
„Alespoň nás na chvíli zbavil toho idiota Daria.“
„Přesně tak,“ souhlasil král. „Tak to dopadá, když jsou ministerské posty dědičné.“
„To vážně nebyl jeden z mých nejlepších nápadů,“ připustil Grey. Náhle zívl.
„Tohle nedělej,“ pokáral ho král. „Nebo mě nakazíš. Ještě máme před sebou spoustu práce. Alespoň předpokládám.“
„Obávám se, že je to tak,“ odvětil Grey. „Takže, zaprvé bychom měli zrušit všechny přípravy na Haraldovu svatbu.“
Král Jan zavřel oči a hlasitě zaúpěl. „Jako by nás to dosud nestálo dost.“
„A musíme přijít na nějaký zdvořilý způsob, jak oznámit baronu Oakeshoffovi, že si Harald jeho dceru nakonec přece jen nevezme.“
„Věčná škoda,“ řekl král. „Teď budou s barony ještě větší problémy než dřív. Už nám zaplatili alespoň nějaké daně?“
„Ani penny,“ odpověděl astrolog. „Nebudou nám platit, dokud si budou myslet, že jim to projde, a my nemůžeme použít Královskou gardu, dokud nás budou napadat démoni.“
„A protektor očekává, že mi baroni sestaví armádu,“ povzdechl si král.
„Politika nikdy nebyla jeho silnou stránkou.“
„Je oddaný trůnu,“ řekl král Jan. „Proto jsem ho jmenoval protektorem. Víš, Thomasi, že po všech těch letech jsem z něj stále ještě nervózní? Na oddanosti je cosi až nelidského, o čem se nemluví. Na můj povel už zabil přes stovku mužů a nikdy se neptal na důvod.“
„Když se protektor začne moc ptát, je na čase najít si nového protektora,“ odpověděl Grey suše.
Král se zasmál, ale jeho smích příliš vesele nezněl. „Život nebýval vždy tak složitý. Pamatuješ, když jsem usedl na trůn, Thomasi?“
„Jistě, Jane, už to musí být celých pětatřicet let, kdy velemág vložil korunu na tvou hlavu. Tenkrát ještě bylo v pokladně zlato, baroni věděli, kde je jejich místo, a Temný les byl jen malá kaňka na mapě, jen o málo víc než legenda.“
„To už je dávno, Thomasi.“ Král se zamyšleně podrbal v bujném šedém plnovousu. „Kdy se to vlastně všechno začalo zhoršovat?
Dělal jsem tenkrát, co jsem mohl, ale s každým vyřešeným problémem se objevily dva nové. Když jsem se dostal k moci, Lesní království byla bohatá země, zdravá země; síla, se kterou se musí počítat. Měli jsme takové plány, ty a já... Teď se na nás podívej: dva staří muži, kteří bojují s vlastními barony, jen aby udrželi zemi pohromadě.
Jsme všechno, co zbylo ze starých pořádků, Thomasi. V den, kdy mě korunovali, na sto padesát rytířů pokleklo a složilo mi přísahu věrnosti. Kde jsou teď? Mrtví, všichni padli v nějaké hloupé válce. Všichni moji udatní rytíři... Dnes už rytířství není v módě a otázka cti patří minulosti. Časy se mění a já jsem ztratil schopnost měnit se s nimi.
Už je to tak dávno, co jsem si naposledy mohl odpočinout, Thomasi. Tak dávno, co jsem mohl spát, aniž by se mi starosti nevloudily do snů. Tak dávno, co moje ubohá Eleanor zemřela...“
Grey se opřel zády o královu nohu a chvíli jen tak mlčky seděli: dva staří přátelé, vzpomínající na šťastnější včerejšky.
Pomalu padla noc a síň naplnily stíny. Král Jan hleděl skrz velkou, prázdnou halu s dřevěným obložením na stěnách a vysokým trámovím a před ním se zjevovali duchové v nablýskaném brnění, s meči zdviženými, když tiše prohlašovali svou oddanost trůnu. Všichni ti hrdinové říše, rytíři a bojovníci, lovci a mstitelé zla, všichni za ta léta zemřeli. Král Jan seděl a zíral na prázdný trůnní sál a duchové ho jeden po druhém opouštěli, až nezůstalo nic než jeho trůn a království.
„Víš,“ řekl nakonec král Jan, „nermoutí mě ani tak moje špatná rozhodnutí, ale to, že jsem strávil tolik dní zvažováním všech pro a proti a přitom se pořád rozhoduji špatně!“
Astrolog se tiše zasmál. „Proto si mě držíš stále nablízku, Jane. Možná nejsem zrovna velemág, ale má malá kouzla se tu a tam hodí.“
„To máš pravdu, Thomasi.“ Král astrologovi láskyplně rozcuchal čupřinu. „Co bych si bez tebe počal?“
Seděli v přátelském tichu, královy zadumané oči upřené do minulosti.
„Pětapadesát není žádný věk,“ řekl náhle. „Nejsem už mladík, jakým jsem býval, ale necítím se starý.“
„Čas nás nakonec dohoní všechny,“ namítl astrolog.
„Myslím, že zbytečně vzdáváš nadějný boj,“ opáčil král trpce. „Vždyť se na sebe podívej; Máš rovná záda a vlasy stejně černé jako před čtyřiceti lety.“

„Vlasy si barvím.“
„A nosíš korzet.“
„Jen někdy.“
„Jen když se snažíš uhnat nové děvče.“ Král se zlomyslně zasmál. „Muž tvého věku by měl mít více důstojnosti.“
„Každý muž má mít nějakého koníčka,“ odpověděl astrolog samolibě.
Král se zasmál, ale brzy se mu vrátil obvyklý zachmuřený výraz. „Stejně, co se to stalo s barony? Nikdy se takhle nechovali.“
„To kvůli Temnému lesu, Jane. Naše bohatství pramení z dolů, které řídí baroni. Je to jejich zlato a jejich stříbro, co udržuje naši ekonomiku nad vodou. Ale od té doby, co Temný les rozpíná své hranice, stále více dolů zůstává v území věčné noci. Démoni vylézají z děr a potulují se po hlavních pracovištích. Horníci mají strach sfárat do temnoty. Některé doly už musely být uzavřeny, z obavy z toho, co se může vynořit z nejhlubších šachet.“
Král se zamyšleně zamračil. „Netušil jsem, že se situace natolik vymkla z rukou.“
„Nikdo přece od tebe nemůže očekávat, že budeš mít o všem přehled, Jane.“
„Snad kdybych poslal baronům více stráží...“
„Ne, Jane, nemůžeme si dovolit ztratit další muže. Už jsme na tom i tak dost mizerně. Vlastně se neobejdeme ani bez oddílu stráží, které chceš poslat s protektorem a mladým Rupertem.“
„Já vím,“ řekl král. „Ale když je Rupertovi nedáme, nemyslím, že půjde.“
„Ano,“ usmál se astrolog. „Konečně se učí...“
Vyměnili si úsměv, načež se král opět zachmuřil a odvrátil zrak.
„Doufám, že přivedou velemága,“ řekl tiše. „Potom, co jsme tu natropili, je naší jedinou nadějí.“

3
SOUBOJE
Ranním vzduchem se líně plazila řídká mlha, když Rupert na nádvoří osedlával jednorožce. Slunce se sotva objevilo nad obzorem a obloha zářila krvavě rudou barvou. Nebylo to právě nejlepší znamení pro nadcházející cestu. Rupert se unaveně ušklíbl, lehce se opřel o trpělivě postávajícího jednorožce a zívl tak mocně, že přitom otevřel ústa až na samotnou hranici možnosti. Podle jeho vodních hodin spal téměř šest hodin, ale připadalo mu, že sotva stačil spočinut hlavou na polštáři a už s ním třásl sluha, aby se probudil.
Vlahá koupel a studená snídaně mu náladu nespravily a to, že ho záměrně ignoroval jeho vlastní oddíl stráží, byla poslední kapka. Rupert polohlasem zaklel, když zimou znecitlivělými prsty nešikovně zapínal postroje. Přezka mu vyklouzla z ruky a on ji nemotorně opět zvedl. I když stál ke strážím zády, slyšel, jak se někteří z nich pochechtávají. Horkost mu stoupala do tváří, když utahoval sedlový řemen, neboť si byl jist, že je terčem jejich posměchu. Ještě jednu nemístnou poznámku, pomyslel si Rupert zlostně, jen jednu, a nacpu tomu chlápkovi kroužkové brnění do chřtánu, očko po očku! Rupert se kysele usmál a potřásl hlavou. Ještě ani neopustil hradní brány a už má náladu zaútočit na jednoho z vlastních strážců. Na chvíli zavřel oči a zhluboka dýchal ve snaze trochu se uklidnit. Měl před sebou dlouhou cestu, kdy bude dost času, aby si se strážemi změřil síly.
Pokud ovšem do té doby budou ještě naživu.
Rupert tu myšlenku zaplašil, rychle upevnil poslední popruhy, otočil se a lhostejně se rozhlížel okolo. Nádvoří se hemžilo půl stem gardistů s koňmi, mezi kterými pobíhali sloužící a čeledíni. Křiklavě odění podomní prodavači nabízeli nahřívané láhve s medovinou a levné cukroví a tu a tam postávaly skupinky mužů tiše hovořících s mnichy v kápích. Tucet stráží trénovalo souboje ve dvojicích pod důsledným dozorem protektora a řinkot kovu o kov se odrážel od vysokých kamenných zdí. Ostatní stráže jen stály a sledovaly dění, leštily si meče naolejovaným hadrem a procvičovaly si výhružné pohledy. Rupertovi jejich snažení jednak naháněl strach, jednak ho těšilo. Přehodil si přes sebe plášť a přešlapoval na místě, aby mu nebyla zima. V nehybném ranním povětří se mu kouřilo od úst. Rupert se zamračil. Tak časně na začátku podzimu by nemělo být tak chladno. Temný les je jistě blíž, než si všichni myslí... spustil ruku k jílci meče. Čím dřív tahle cesta začne, tím lépe.
Přesto však váhal, sleduje souboje gardistů, jejich výpady a odražení, meče blýskající se v šeru nádvoří. Tváře zbrojnošů se leskly potem a zrychlený dech doprovázel jejich touhu po první kapce krve, která by rozhodla jejich duel. Rupert si až příliš dobře pamatoval na chvíle, kdy sám bojoval na nádvoří za ranního chladu. Na povrch vyplavaly hořké vzpomínky na to, jak trapně stojí před lektorovým opovržlivým pohledem, navlečený do špatně padnoucí drátěné košile, s mečem, který byl příliš těžký pro jeho hubené paže. Jeho partnerem v souboji byl štíhlý, svalnatý gardista, alespoň o dvacet let starší než on a mnohem zručnější. A tak oba, lektor s gardistou, pomalu vycvičili mladého prince v šermíře. Za svou zkušenost platil krví a ponížením. Rupert se zamyšleně zamračil. Možná nikdy nebude takovým expertem jako jeho bratr, ale ve své tvrdé škole se naučil mnoha trikům, které byly při Haraldových poněkud standardnějších lekcích opomíjeny.
Rupert nikdy nepodlehl pokušení předvést ostatním své umění s mečem. Oba bratři se občas pustili do formálního duelu za kritického dohledu protektora a Rupert pokaždé prohrál. Tak to bylo bezpečnější. Jako průměrně zručný šermíř nikterak neohrožoval Haraldovo postavení, takže vždy tiše snášel jizvy i posměšky. Ale nikdy na ně nezapomněl.
Rupertovy myšlenky se vrátily zpět do současnosti a opět se zadíval na gardisty, kteří s námahou a úsilím trénovali s meči a štíty. K vlastnímu překvapeni mu teď už nepřipadali tak působiví jako na první pohled. Byli silní a šikovní, ale jejich taktika měla k dokonalosti daleko a neměli ani potřebnou výdrž. Byli dobří, ale Rupert pocítil náhlé vzrušení, když si uvědomil, že - snad, možná - je lepší než oni.
Náhle se Rupert zamračil, když si všiml jednoho z gardistů. Byl to vysoký šlachovitý muž se zachmuřeným obličejem. Rob Hawke byl zbrojmistr, šermíř vycvičený na takovou úroveň, že s mečem v ruce byl neporazitelný. Byl však také

tvrdohlavý, lstivý a natolik neukázněný, že jedině svým nevídaným schopnostem se zbraní vděčil za to, že ho nevyhodili z Královské gardy. Rupert se zadumaně zamračil a přemýšlel nad tím, kolik dalších takových kvítek mu král nadělil.
Jeho myšlenky znenadání přerušil pronikavý hlas a Rupert se ohlédl, aby pohlédl do tváře Haraldovi, který stál vedle protektora. Podezíravě si bratra prohlédl, protože si všiml, že má na sobě kompletní kroužkové brnění a drží ocelí okovaný štít. Také se usmíval.
„Ruperte, drahý příteli, říkal jsem si, že si před cestou rád trošku procvičíš šerm, jen tak pro zahřátí. Nu, co na to říkáš, bratře?“
Má to připravené, pomyslel si znechuceně Rupert. Je v plné zbroji a odpočatý. A já nemám ani štít.
Rozhlédl se po nádvoří, kde se rozhostilo náhlé ticho. Všechny souboje ustaly a gardisté se zájmem čekali, jaká bude jeho odpověď. Bylo zřejmé, že všichni čekají, že se na něco vymluví a vycouvá z toho. To by také bylo rozumné. Harald chtěl, aby Rupert zaplatil krví za urážku, kterou mu uštědřil před celým dvorem. Zároveň tím dával Rupertovi najevo, jak malý respekt budí u gardistů jakožto jejich nový vůdce. Nebyla to špatná taktika, za jiných okolností by to nejspíš zabralo. Ne však tentokrát. Poprvé za svůj život byl Rupert rozhodnut zvítězit. Náhle se zasmál své vlastní dychtivosti a poprvé mu Harald připadal nejistý. Protektor po jeho boku zůstával apatický.
„Díky, bratře,“ řekl hlasitě Rupert a jeho hlas se ozvěnou odrážel od mohutných kamenných zdí. „Rozcvička mi přijde vhod.“
Obrátil se zády k bratrovi, sundal si plášť a přehodil ho jednorožci přes sedlo.
„Víš jistě, že je to dobrý nápad?“ procedil jednorožec skrz zuby.
„Ne,“ odvětil vesele Rupert. „A je mi to úplně jedno.“
„Jsou chvíle, kdy ti vůbec nerozumím.“
„Tak to jsme dva.“
Jednorožec si hlasitě odfrkl. „Buď opatrný, Ruperte.“
Rupert přikývl a sebejistě odkráčel k Haraldovi, který na něho už čekal s mečem v ruce. Rupert tasil meč a gardisté vytvořili kruh okolo obou princů.
„Zdá se, že jsem tě zastihl bez štítu,“ poznamenal Harald.
„To je v pořádku,“ opáčil Rupert. „Žádný nepotřebuji.“
Harald si všiml Rupertova uvolněného postoje a přímého pohledu a rychle pohlédl na protektora, který lehce potřásl hlavou.
„Musíš přece mít štít,“ trval na svém Harald. „Musí to být rovnocenný boj.“
„Bude,“ odsekl Rupert. „Chceš žvanit nebo bojovat?“
Mezi přihlížejícími gardisty to pobaveně zašumělo a Haraldovi zrudly tváře. Zaujal bojovou pozici se samozřejmostí získanou dlouholetou praxí, opatrně přikročil blíž k Rupertovi a pečlivě ho pozoroval přes okraj štítu. Rupert mu vyšel naproti a trénovaným zrakem hledal slabé stránky v Haraldově postoji, případná opomenutí, kterých by mohl využít. Harald byl očividně zkušenější, pokud se jednalo o stylizovanou techniku cvičného souboje, ale ne když šlo o skutečný boj, ve kterém teče krev. V poslední době změkl, zatímco jeho mladší bratr díky zkušenostem z Temného lesa vybrousil své schopnosti k dokonalosti. Rupert se široce ušklíbl, když pocítil, jak v něm překypuje všechna ta hořkost z minulosti, kdy musel nechat Haralda vyhrávat. Tentokrát Haralda čeká souboj, na který nezapomene do konce života. Rupertův úšklebek se ještě rozšířil, když se lehce pohyboval kupředu a občas švihl mečem, aby odhalil mezery v Haraldově obraně.
Chvíli rušil ticho vládnoucí na nádvoří jen zvuk jejich kroků na holém kameni a občasné zařinčení čepele o čepel. Oběma bratrům, kteří kolem sebe vzájemně opisovali kruh, se v chladném ovzduší kouřilo od úst. Náhle Harald zaútočil a pokusil se mečem zasáhnout Rupertova nechráněná žebra. Rupert výpad snadno odrazil, využil Haraldova odkrytí a uštědřil mu kopanec do kolena. Harald se zakymácel na stranu, jak se pod ním koleno podlomilo, a Rupert mu přidal další kopanec do břicha. Harald se bolestí prohnul v pase, téměř jako by se chtěl Rupertovi poklonit. Sípal a snažil se popadnout dech. Rupert se stáhl do bezpečí a dal bratrovi čas se vzpamatovat. Na tohle vítězství čekal dlouho a nebyl důvod ho teď uspěchat. Stráže zareagovaly na ten drobný incident vzrušeným bručením a Rupert koutkem oka zahlédl, jak si mezi sebou vyměňují peníze. Odhodlaně se ušklíbl, ale to už se k němu opět blížil Harald. Meč i štít držel pevně, ale zjevně spoléhal spíš na svou levou nohu. Rupert pocítil příval divoké radosti. Harald byl už teď poražen, i když o tom ještě nevěděl. Rupert chladnokrevně vyrazil, aby potvrdil své vítězství.
Jeho meč svištěl vzduchem, jak obouruč sekal čepelí a výpad za výpadem, úder za úderem, tlačil Haralda pozpátku v pomyslném kruhu. Od Haraldova štítu odletovaly pod Rupertovými dobře mířenými ranami třísky. Rupert nedopřál svému protivníkovi ani okamžik oddechu a brzy mu zasadil na tucet drobných ran. Harald uskakoval a divoce mával mečem ve snaze zasáhnout Rupertovo nechráněné tělo, ale pokaždé byl odražen a zpod drátěné košile mu vytryskla další čerstvá krev, jak mu Rupert předváděl každičký trik a fintu, kterou znal. Rupert byl lepší bojovník a teď to věděl nejen on, ale i všichni kolem. Gardisté odměňovali každý jeho pohyb potleskem a povzbuzováním a Rupert se hlasitě smál, když tlačil svého bratra k ústupu. Přemožen nedočkavostí odstrčil náhle Rupert stranou Haraldův štít, vyrazil mu meč z ruky a podrazil mu nohy. Pak přiložil Haraldovi, bezmocně ležícímu na krví potřísněné dlažbě, špičku meče na krk.
„Vzdej se,“ vyzval ho chraptivým hlasem.
„Vzdávám se,“ odvětil Harald tiše a hořce.
Rupert na něj zůstal chvíli hledět a pak pomalu ustoupil. Porazil svého bratra, tak jak o tom snil celá ta léta, ale stále nemohl uvěřit tomu, že se to opravdu stalo. Potlesk stráží ztichl, když se Harald bolestivě postavil na nohy s levačkou bezvládně visící podél těla. Jeho dosud neposkvrněná železná košile byla teď potrhaná a zakrvavená. Harald nechal meč ležet na zemi a chladně se usmál. Ani si nevšiml, že mu po tváři stéká krev.

„Měl jsem tě zabít už dávno, Ruperte. Kdybys snad zázrakem přežil cestu k Temné věži, zpátky se nevracej. Příště už neudělám tu chybu, abych s tebou vedl rovnocenný boj.“
Obrátil se k Rupertovi zády, odmítl nabízené pomocné ruce stráží a kulhal pryč. Rupert se díval za ním. Po všech těch letech, po všech urážkách a bolesti konečně svého bratra porazil. Nebyl to tak skvělý pocit, jak očekával. Pokrčil ramena a ušklíbl se na stráže okolo. Vypadali poněkud zaraženě, skoro jako by na něco čekali... Rupertem otřáslo náhlé podezření a chystal se právě otočit, když ucítil mocnou ránu do kříže, která ho srazila na zem. Zvedl se na jedno koleno, ale okovaná bota se mu zabořila do břicha. Svíjel se na chladné zemi a sténal bolestí.
„Nikdy nezapomínej být ve střehu, Ruperte,“ řekl protektor klidným hlasem. „Máš přece na víc.“
Jeho noha znovu udeřila, zasáhla Ruperta do boku a odvalila ho k nohám tiše zírajících stráží. Rupert se vzepřel kolenem a natáhl se pro meč. Protektor se rozmáchl k dalšímu kopanci, ale tentokrát byl Rupert připraven. Místo aby uhnul, oběma rukama uchopil svého protivníka za kotník a otočil ho kolem jeho osy, až ztratil rovnováhu. Ztěžka dopadl na zem a než se stačil postavit, Rupert už na něj čekal s mečem v ruce.
„No, to už je lepší,“ poznamenal protektor uznale. Švihl mečem a čepelí škrábl Ruperta po levé tváři. Hned nato však musel couvnout, když mu ostří Rupertova meče rozpáralo na hrudi kroužkové brnění. Protektor sklopil zrak a všiml si, jak mu brněním prosakuje krev.
„Stárneš, protektore,“ řekl Rupert chraptivým hlasem. „Byly doby, kdy jste mi nedal šanci nabrat síly.“
Protektor se usmál. „Na tebe pořád ještě stačím, chlapče. Tak do toho: ukaž, co umíš.“
Rupert se opatrně přiblížil, máchaje před sebou mečem. Oba šermíři kolem sebe chvíli obezřetně opisovali kruhy, pak došlo ke střetu. Ocel narazila na ocel v rychlosti, která unikala pohledu pozorovatelů. Vzápětí se od sebe oddělili a opět se začali obcházet, jejich okované boty vykřesávaly z dlážděné podlahy jiskry. Z hluboké rány na Rupertově čele se řinula krev a tekla mu do očí. Udělal protektorovi další trhlinu v železné košili. Hřbetem ruky si chtěl setřít krev z očí, a tak se stalo, že nedokázal včas odrazit protektorův další útok. Ze zasažené pravice mu vytryskla krev a meč mu začal klouzat v ruce. Souboj pokračoval. Rupert použil všechny triky, které znal, využil všechnu svou sílu i zručnost v dokonalé ukázce šermířského umění. Vysloužil si tím od okolostojících zbrojnošů výkřiky uznání. Zas a znovu podnikal výpady na protektora, jeho meč se blýskal nehybným ranním vzduchem, nápřah a švih, nápřah a švih. Dal do toho všechno, ale nebylo to dost.
Neměl nejmenší šanci.
Protektor odrazil každý jeho výpad. Nechal Ruperta docela se vyčerpat a pak zaútočil zběsilou sérií úderů, které srazily prince bezmocně na zem tváří ke zkrvavené dlažbě. Matně si uvědomoval, jak se nad ním protektor sklání. Z očí mu vytryskly slzy, když ho silná ruka chytla za vlasy a nadzvedla mu hlavu.
„Je mi to líto, Výsosti,“ řekl tiše protektor. „Ale měl jste mít dost rozumu a neporážet Haralda na veřejnosti. Příště už to budete vědět.“ Ruka pustila jeho vlasy a Rupert narazil tváří do kočičích hlav dlažby. Protektorův hlas jako by se ozýval z velké dálky. „Vyrážíme za půl hodiny, Výsosti. Očekávám vás v sedle a připraveného k odjezdu. Pokud tomu tak nebude, nechám vás k jednorožci přivázat řemeny.“
Beze spěchu odešel a zbrojnoši ho, jeden po druhém, následovali, zanechávajíce Ruperta svíjet se v bolestech. Hovor na nádvoří se brzy vrátil do starých kolejí. Rupert dlouho jen tak ležel, než zaslechl zvuk běžících nohou a pak ho dvě něžné ruce chytily za ramena. Pokusil se vykřiknout, ale z hrdla mu nevyšel ani hlásek. Vysmekl se z těch rukou z obavy před další bolestí.
„Ruperte, lásko, co ti to udělali?“
Rupertovi se pomalu projasnilo vědomí a uvědomil si, že vedle něj klečí Julie.
„Co se stalo, Ruperte?“
„Chtěl jsem vyhrát,“ zachraptěl a vykašlal trochu krve na dlažbu. „Jen jedinkrát jsem chtěl vyhrát. Pomoz mi, prosím, vstát.“
Pomalu, opíraje se o Juliinu paži, se zvedl na nohy a Julie ho odvedla k nejbližší zdi, aby se opřel. Šíleně se mu točila hlava a jen tiše stál, zatímco Julie mu hedvábným kapesníčkem otírala krev z tváře.
„Škoda toho hedvábí,“ řekl a pokusil se o úsměv.
„Kdo ti to udělal?“ naléhala Julie a hlas se jí třásl vztekem.
„Protektor,“ odpověděl Rupert. „Neměl jsem se k němu obrátit zády.“
„Já ho zabiju!“ řekla Julie a Rupert ji rychle chytil za ruku.
„Ne! Na to nesmíš ani pomyslet, Julie. Nezabil by tě, ale vůbec by se neostýchal pořádně tě vystrašit, jen aby ti udělil lekci. Ty to s mečem umíš, děvče, ale já jsem lepší a on mě úplně převálcoval a ani se přitom nezapotil.“ Uvědomil si, že stále silně svírá Juliinu ruku a pustil ji. „Nejsem vážně zraněný, Julie, kromě své pýchy. Dával si pozor, aby mě nijak neohrozil na životě. Měl jsem vědět, že porážka Haralda mi u něj jen tak neprojde.“
„Ty jsi porazil Haralda?“
„Jo.“ Rupert se zašklebil a vzápětí sebou trhl, když mu čerstvá krev vtekla do úst. „Porazil jsem ho. Už jenom chybělo, abych mu do obličeje vyryl svoje iniciály.“
Julie se zasmála a spráskla ruce. „Ach, jak ráda bych to byla viděla!“
„Ty jsi ale krvelačná kočka,“ zavrčel Rupert a pak se usmál, když Julie skromně přikývla.
„Proč tě protektor napadl?“
„Částečně, aby mi ukázal, kde je moje místo. Částečně, aby podkopal mou autoritu u stráží. A taky chtěl předvést, že je stále nejlepší i po všech těch letech ve funkci protektora. Jak stárne, má to stále více zapotřebí.“
Julie se zamyšleně zamračila. „Myslím, že si o tom promluvím s drakem.“
„Díky za péči, ale nedělej to. Chci ho porazit osobně.“
Rupert se odstrčil od zdi a chvíli zhluboka dýchal, aby se mu přestala motat hlava. Stále cítil ve svalech bolest, která při

každém prudkém pohybu zesílila, ale dalo se to snést. V Temném lese na tom byl hůř. Rozhlédl se po svém meči a Julie mu ho podala, aniž by jí o to řekl. Usmál se na znamení díků, zasunul meč do pochvy a poprvé se pořádně podíval na Julii.
Někdo se očividně rozhodl vzít mladou princeznu do své péče. Julie teď měla na sobě dlouhé splývavé šaty barvy půlnoční modři se zlatým a stříbrným lemováním. Na prstenech, náramcích a náhrdelnících se třpytily diamanty a zjevně jí odebrali meč. Dlouhé plavé vlasy měla vyčesané na temeno a pečlivě spletené podle poslední módy vyšších vrstev. Zkušeně nanesená kosmetika změkčila princezniny tvrdé rysy, aniž by se je snažila zastřít. Krátce řečeno, Rupert měl pocit, že vypadá krásnější než kdy předtím. Přestože oblečení nebylo právě vhodné k návštěvě špinavého nádvoří za ranního rozbřesku.
„Pěkné šaty," řekl vážným hlasem.
„Vypadám jako šašek," postěžovala si Julie. „Schází mi už jen čapka a rolničky. Šaty jsou moc těsné, hrozně mě tlačí boty a z toho zatraceného účesu mě bolí hlava. Navíc mě to tlusté vlněné spodní prádlo, do kterého mě navlékli, hrozně kouše." Začala se škrábat a po chvíli si uvědomila, že má stále v ruce zakrvavený kapesník, kterým Rupertovi otírala tvář. Odfrkla si, nacpala ho do širokého rukávu a vyčítavě pohlédla na prince. „Chtěl ses vytratit, aniž by ses se mnou rozloučil, že?"
Rupert rozpačitě pokrčil rameny. „Nemám rád loučení. Pokaždé mi to připadá, jako by to mělo být napořád."
„Ruperte," řekla pomalu Julie, „jak nebezpečný je ten velemág?"
„Dost. Poslední posel, kterého jsme k němu vyslali, se vrátil proměněný."
„Proměněný? Jak?"
„To přesně nevíme. Pamatuješ, jak jsem ti vyprávěl o krokodýlech v hradním příkopu?"
„To jako... ať už je sežralo cokoliv..."
„Myslíme si to."
Julie se zamyšleně zachmuřila. „A velemág je naše jediná naděje proti Temnému lesu?"
„Vypadá to tak."
„Pak jsme v pěkné kaši."
Rupert vážně přikývl a Julie se musela rozesmát. Rupert se usmál a byl rád, že ji konečně přešel vztek.
„A co ty, Julie? Jak vycházíš s hradní společností?"
„Zvykám si. Pomalu."
„Někdo další utržil facku?"
„Nikdo důležitý."
Rupert se zasmál. „Tak to je v pořádku."
Chvíli tam jen tak stáli a nevěděli co říct, pak se Julie k princi naklonila a políbila ho. Rupert ji objal a přitiskl si ji k sobě. Cítil, jak jí bije srdce hned vedle jeho. Po chvíli ji něžně odstrčil.
„Je čas jít, Julie."
„Ano."
„Vzal bych tě s sebou, kdyby to šlo."
„Já to chápu."
„Budeš na mě čekat?"
„Ovšem. Máš pořád moji zástavu?"
Rupert si sáhl za kabátec a vytáhl potrhaný a zkrvavený kapesníček. „Důkaz přízně mé dámy. Nevzdal bych se ho ani za celé Lesní království." Pohlédl na Julii a všiml si, že má slzy v očích, stejně jako on. Rychle se otočil a zíral přes přeplněné nádvoří, když si zastrkoval kapesníček zase zpátky. Slyšel, jak k němu Julie přistoupila a když promluvila, pocítil na šíji teplo jejího dechu.
„Neloučím se s tebou, Ruperte. Jen... v pořádku se mi vrať. Jinak ti to nikdy neodpustím."
Následovala chvíle ticha a pak Rupert zaslechl, jak se Julie obrátila a odchází. Chtěl ještě něco říct, ale nebylo co. Položil si ruku na srdce a nahmatal pod kabátcem kapesníček. Zdálo se, že minstrelové přece jen občas mají pravdu. Pousmál se a vrátil se přes nádvoří zpátky k jednorožci.
„Jsi už v pořádku, Ruperte? Vypadáš trochu zchváceně."
„Je mi dobře. Skvěle."
„Julie už odešla?"
„Ano."
„Líbí se mi," přiznal se jednorožec.
„Mně taky," řekl Rupert.
„To jsem si všiml," poznamenal suše jednorožec.
Rupert se zasmál a přehodil si plášť přes ramena. „Jsi připraven vyrazit?"
„Tak jako vždy. Proč s námi nejde drak? Už jsem si na něj začínal zvykat."
„Odpočívá. Myslím, že démoni mu ublížili víc, než přiznal. Duha ho měla uzdravit, ale řekl bych, že už... zkrátka není nejmladší. Včera v noci měl co dělat, aby vůbec došel do stáje. Bude mi chybět, ale nemá dost sil na takovou cestu a na boj s démony."
„Démoni?" opáčil prudce jednorožec. „Jací démoni?"
„No, když se vracíme do Temného lesa..."
„Temný les? Nikdo mi neřekl nic o tom, že zase pojedeme do Temného lesa! To zrovna. Ani náhodou. Sundej ze mě to sedlo, já se odsud nehnu."
„Zajedeme jen maličko za hranice..."

„Takže předpokládám, že nás jen maličko zabijí. Na to zapomeň!“
„Poslyš, jednorožče, buď půjdeme a vyhledáme velemága, nebo přijde Temný les a najde si nás. Je to prosté.“
„Musí být ještě jiné řešení.“
„Jako co?“
„Utéct?“
Rupert se zasmál a poplácal jednorožce po šíji. „Jsou všichni jednorožci takoví zbabělci jako ty?“
„Ti, co mají alespoň trochu rozumu, ano. Jediný důvod, proč jsou jednorožci tak vzácní, je, že většina z nás neměla dost rozumu, aby se schovala před bouřkou. Nebo před lidmi.“
Rupert zamyšleně hleděl na jednorožce. „Jsi můj přítel nebo ne?“
Jednorožec rozpačitě přešlápl. „Jo, řekl bych. Zvykl jsem si na tebe.“
„Musím se vrátit do Temného lesa. Je to moje povinnost.“
„Já vím,“ jednorožec si rezignovaně povzdechl. „A já musím jít s tebou.“
Rupert jednorožce znovu poplácal po šíji. „Díky. Nerad bych se tam pouštěl bez tebe.“ Náhle se zamračil.
„Jednorožče...“
„Ano?“
„Právě mě napadlo... už jsme spolu tak dlouho a já ani nevím, jak se vlastně jmenuješ.“
Jednorožec pomalu otočil hlavu a upřeně se na Ruperta zadíval svým krvavě rudým okem.
„Jak se jmenuju? Jsem otrok, princi. Otroci jména nemají.“
Na nádvoří jako by se náhle ochladilo a Rupert odvrátil zrak, neschopen dál snášet jednorožcův pohled.
„Ty nejsi otrok...“
„Ne? Myslíš, že nosím tohle sedlo a uzdu dobrovolně? Odtrhli mě od stáda chlapi s bičem a lany. Tloukli mě tak dlouho, dokud mě nezlomili a pak mě prodali tobě. To podle tebe není otroctví?“ Jednorožec se hořce zasmál. „Byl jsi na mě vždycky hodný, Ruperte. A já tě mám rád - svým způsobem. Ale jsem stále otrok a ty můj pán. A otroci nemají jména. Když jsem byl volný, měl jsem jméno.“ Jednorožec ztišil hlas až k šepotu. „A jednou ho budu mít znovu.“
„Já... moc mě to mrzí,“ vykoktal Rupert. „Nikdy jsem... o tom nepřemýšlel.“ Zvedl zrak, aby pohlédl jednorožci do očí. „Kvůli mně jsi šel do Temného lesa a málem jsi tam přišel o život. Kdykoliv jsi mohl utéct a nechat mě tam, ale ty jsi to neudělal, protože jsi věděl, že tě potřebuji. Jsi můj přítel, jednorožče. Jestli se mnou nechceš jít, nemusíš. Ale rád bych, abys šel.“
Muž a jednorožec na sebe upřeně hleděli.
„Tak si nasedni,“ řekl nakonec jednorožec. „Máme před sebou dlouhou cestu.“
Rupert přikývl, zasunul nohu do třmenu a vyhoupl se do sedla. Nebyli doma ještě ani čtyřiadvacet hodin a už jsou zase na cestě. Julie měla pravdu, pomyslel si náhle. Neměli jsme se vracet na hrad. Byli jsme spolu šťastní venku v lese. Nevěděli jsme o Haraldově svatební úmluvě, ani o rozpínajícím se Temném lese. Mohl jsem tě milovat, Julie. Tenkrát jsem mohl.
Povzdechl si a potřásl hlavou a pak pozdvihl zrak, když zaslechl klapot blížících se kopyt. Protektor projel kolem něj na svém obrněném válečném oři. Kůň byl alespoň o tři stopy vyšší než jednorožec a nesl své těžké brnění s nonšalantní lehkostí. Působivé, pomyslel si Rupert. Skvělé na turnaje. Ale téměř k ničemu při boji s démony.
„Očekáváš nějaké problémy, sire protektore?“ zeptal se princ vážně.
„Já vždycky, Výsosti. Pochopil jsem správně, že jste připraven k odjezdu?“
„Ovšem. Odvedl jsi výtečnou práci, sire protektore. Jsem zraněn, nikoliv však zničen.“
„Snažím se jednat profesionálně.“
„Nebude to však trvat dlouho a...“
„Uděláte co, Výsosti? Nalijete mi do poháru jed, nebo mě probodnete dýkou? O tom pochybuji. To není váš styl. Vy mě chcete porazit mečem proti meči, jako se vám to povedlo s Haraldem. Jenomže nikdy nebudete tak dobrý, aby se vám to podařilo i se mnou.“
„Na to bych na tvém místě nesázel,“ opáčil klidně Rupert. „Byly časy, kdy si to myslel i Harald.“
Protektor se na něj přísně podíval, ale neřekl nic. Dva muži na sebe dlouhou chvíli upřeně hleděli a oba cítili, že se na jejich vztahu něco změnilo. Rupert si poprvé uvědomil, že už se protektora nebojí. Kam až sahala Rupertova paměť, protektor mu vždy připadal jako převtělená smrt, chladnokrevný zabiják s krvavým mečem, který si pro něj jednoho dne přijde, stejně jako si přišel pro mnoho jiných. Ale to už bylo pryč. Rupert se s ním utkal meč proti meči za vůbec nejhorších možných podmínek a dvakrát ho zasáhl do krve. Možná, že souboj prohrál, ale za posledních více než dvacet let nikdo nezažil, aby protektor při souboji vypustil kapičku krve. Ten muž byl dobrý, velmi dobrý, ale nebyl neporazitelný. A jednoho dne, pomyslel si Rupert, to budu moci dokázat. Výsměšně se na protektora zašklebil. Ten ho chvíli zamyšleně sledoval a pak otočil koně.
„Ještě okamžik, sire protektore.“
„Nemám čas, Výsosti.“
„Čerta starého mě zajímá, jestli máš nebo nemáš čas, sire protektore. Ještě jednou se ke mně obrátíš zády a přijdeš o hlavu.“
Protektor obrátil koně zase zpět a pustil otěže, aby měl volnou ruku pro meč. Po tváři mu přeběhl lehký úsměv.
„Myslím, že zapomínáte, kde je vaše místo, Ruperte.“
„Opravdu? Včera večer ti můj otec přikázal, aby ses během cesty k Temné věži podřídil mé autoritě. Chceš snad porušit své slovo dané králi?“
Protektor seděl bez jediného pohybu a Rupert vycítil, že se mu něco honí hlavou. Pak protektor sklopil zrak, znovu se chopil otěží a Rupert věděl, že nad ním vyhrál.

„Mé slovo je závazkem, Výsosti," řekl pomalu protektor. „Na této cestě velíte vy."
„Dobrá," opáčil Rupert a snažil se, aby se náhlá úleva neprojevila v tónu jeho hlasu. „Protože jestli se znovu pokusíš podkopat mou autoritu před zbrojnoši, ve spánku ti podříznu krk."
„Vyhrůžek není třeba, Výsosti. Dávám vám své slovo."
Rupert nepřívětivě přikývl. „Oznámil jsi mužům, že cestou k Temné věži budeme muset projíždět Temným lesem?"
„Ano," přisvědčil protektor. „Osobně jsem nikdy neprojížděl dlouhou nocí, Výsosti. Jaké to je?"
Rupert se myšlenkami vrátil do minulosti. Vzpomněl si na strach a bolest, které ho dosud tížily jako řetězy uvázané okolo jeho duše. „Je tam tma," řekl nakonec. „Dost na to, aby to člověka zlomilo."
Protektor chvíli čekal a potom si uvědomil, že Rupert už nemíní pokračovat.
„Shromáždím muže, Výsosti. Chcete k nim pronést proslov, než odjedeme?"
„Musí to být?"
Protektor pozdvihl obočí. „Je zvykem krátce muže seznámit s nebezpečím, do kterého se pouštějí, Výsosti."
„Aha. No dobrá, seřaď mi je tedy, sire protektore."
„Hned, Výsosti."
Protektor odjel. Rupert se díval, jak štěká povely na zdánlivě bezcílně pobíhající stráže, a přitom se snažil utřídit si myšlenky. Jak měl k čertu popsat nebezpečí Temného lesa mužům, kteří ho nikdy neviděli? Většina obyvatel Lesní země nikdy nevkročila na území věčné noci; o to se postaral Neprostupný les. Rupert zamyšleně svraštil obočí. Podle toho, co říká protektor, Neprostupný les propadl temnotě a démoni se podle libosti potulují po Lesní zemi. Rupert pokrčil rameny a ruka se mu svezla na jílec duhového meče. Když všechno ostatní selže, bude zřejmě muset znovu přivolat duhu.
Stráže se před ním pomalu rozestavily do dvou řad a jejich koně dupali a řehtali, dychtiví vyrazit. V chladném ranním vzduchu se kouřilo od úst a řídké sluneční paprsky zlatě zářily na nablýskaném kroužkovém brnění. Stáže působily tvrdě a schopně a Ruperta se zmocnila úzkost při pomyšlení, že tito muži patrně nepochopí hrůzu Temného lesa, dokud ji nezažijí na vlastní kůži. Ten pocit hrůzy byl až příliš osobní, než aby se dal popsat. Ale musel se o to pokusit.
„Temný les," řekl konečně, „je nebezpečný. Neustále. I když démony nevidíte, buďte si jisti, že oni vás pozorují. Není tam žádné světlo, až na to, které s sebou poneseme. Není tam nic, co by se dalo jíst nebo pít, kromě toho, co si vezmeme s sebou. Projel jsem Temný les dvakrát a pokaždé jsem málem přišel o život. Při druhé cestě jsem s sebou měl draka a ani v nejmenším to nepomohlo."
Odmlčel se a rozhlédl se kolem sebe. Ozvěna jeho hlasu pomalu doznívala v tichu nádvoří. Stráže na něj apaticky hleděly, ale mohl to být jen respekt. V dlouhé historii Lesní země ještě nikdo neprojel Temným lesem dvakrát a zůstal naživu, aby o tom mohl vyprávět. A já to chci zkusit znovu, pomyslel si Rupert. Musím být blázen. Poněkud neradostně se usmál na stráže před sebou.
„K Temné věži nás čeká tvrdá, krvavá cesta, přátelé, a pak teprve zažijete nejhorší okamžiky své kariéry. Většina z vás se domů nevrátí. Ale musíme jít: Les spoléhá, že přivedeme velemága. Pokud selžeme, zemi pohltí temnota a nebude kam se vrátit. Pokud to dokážeme, navždy se o nás budou zpívat písně.
Jestli se teď někdo chce obrátit a zůstat, může. V Temném lese není místo pro nedobrovolné hrdiny. Ale jedinkrát v životě máte šanci to změnit; Lesní země vás potřebuje. A potřebuji vás i já."
Rozhlédl se po ostatních a ani nedýchal, očekávaje jejich odpověď. A pak, jeden po druhém, muži tasili meče a zdvihli je do výše po vzoru prastaré rytířské přísahy věrnosti. Rupert jim odpověděl pomalým přikývnutím, neschopen dát najevo, jak moc pro něj jejich gesto znamená, a půl stovky mečů s třesknutím zajelo zpět do pochev.
„Sire protektore!"
„Ano, Výsosti?"
„Jedeme."
Rupert nasměroval jednorožce směrem k vnitřním branám. Protektor jel po jeho boku a stráže je následovaly ve formaci. Obrovské dubové dveře se pomalu otevřely a silné kamenné zdi se otřásly dusotem koňských kopyt, když Rupert vedl své muže přes strážnici. Potom se zvedla mříž, padací most s žuchnutím překlenul hradní příkop a Rupert se svou družinou vyjel do ranní mlhy.

Rupert se zachvěl a těsněji k sobě přivinul plášť. Byl na cestě už od rána, ale ačkoliv se mlha zvedla, vůbec se neoteplilo. Matné rudé slunce vykukovalo z temné, zatažené oblohy, která vyhrožovala bouří s průtrží mračen. Silný mráz obalil trávu při okraji cesty, po níž jeli, bílou jinovatkou a nerovná stezka pod kopyty koní byla tvrdá a nepoddajná. Bezlisté stromy lemovaly po obou stranách cestu jako přízraky a ta trocha zeleně, co tu zbývala, byla pokrytá stříbřitými pavučinami. Mezi stromy se nepohnulo žádné zvíře, nebyl slyšet ptačí zpěv. Les byl nehybný a tichý v tom ponurém odpoledni a tlumený dusot kopyt Rupertovy družiny nepříjemně rašil jeho nepřirozené ticho.
Rupert několikrát udeřil pěstmi o sebe, aby se mu rozproudila krev v žilách, ale přestože měl tlusté kožené rukavice, prsty ho stále zábly. Nohy už dávno necítil. Je sotva podzim, pomyslel si překvapeně. V tuto roční dobu ještě nikdy nebylo tak chladno... Ostrý vítr, který vanul proti němu, ho štípal do tváří. Rupert rozpoznal známý pocit chladu v kostech. Věděl, že vítr vane z nitra nekonečné noci. Vliv Temného lesa už přesahoval jeho hranice a rozšiřoval se jako nákaza po zemi, která měla brzy propadnout temnotě. Rupert se roztřásl zimou a dlouho nemohl přestat.
Náhle protektor zvedl ruku a zástup zbrojnošů postupně zastavil. Rupert zastavil jednorožce a rychle se rozhlédl, s rukou připravenou na jílci meče.
„Proč jsme zastavili, sire protektore?"
„Jsme pozorováni, Výsosti."
Rupert svraštil obočí. „Nic nevidím."

„Jsou tady," řekl tiše protektor. „Čekají na nás."
Dlouho se nikdo nepohnul. Muži toporně seděli v sedlech a pohledem probodávali stíny Lesa, uši nastražené, aby zachytili i ten nejjemnější zvuk. Tenké přízračné stromy, hustě stojící kolem nich, střežily dávná tajemství neproniknutelným šerem. Jedinými zvuky bylo občasné zaržání nebo odfrknutí neklidných koní a hukot větru mezi holými větvemi. Náhle Rupert pocítil, jak se mu zježily chloupky na temeni, když ve stínech před sebou zachytil nejasné, kradmé pohyby.
Ozval se zvuk tření kovu o kůži, když zbrojnoši tasili meče. Démoni, ozvalo se šeptem, který se rychle nesl řadami stráží, V šeru jsou démoni. Rupert vytáhl meč a polohlasem zaklel, když si uvědomil, že svůj štít má stále pevně přivázaný k vaku. Zašátral po řemenech a ani na okamžik přitom nespouštěl oči z temnoty před sebou. Půl tuctu kopiníků postoupilo kupředu, aby ze strany kryli prince s protektorem. Od kopí se jim odráželo světlo. Rupert uchopil štít, pohlédl na protektora a pobídl jednorožce, aby vyrazil kupředu. Družina je s postupně rostoucí rychlostí následovala.
Démoni v Lese. Démoni za denního světla. Temný les musí být blíž, než jsme si mysleli.
Rupert potřásl hlavou, aby si projasnil vědomí a zvedl štít do pohodlnější polohy. Uvědomil si, že ve zmrzlých prstech téměř necítí jílec meče, a uchopil jej pevněji. Vtom se na cestě před nimi objevila jediná drobná postava a zvedla obě ruce na znamení, že se vzdává.
„Vzdáváme se!" zvolala žalostným hlasem. „Čestně!"
Rupert prudce zastavil jednorožce a stráže za ním se srazily do jednoho chumlu. Myslí mu projelo náhlé podezření, ale pak se mu na tváři objevil široký úsměv, když se na cestu vyrojil zástup skřetů. Jejich náčelník jen jedenkrát pohlédl na Ruperta a viditelně sebou škubl.
„Ale ne. To už jsi zase ty?"
Ostatní skřeti chvíli krátkozrace mžourali na Ruperta a pak se shlukli do těsné skupinky uprostřed cesty. Třásli se po celém těle. Nastalo hromadné odhazování zbraní a několik menších skřetů se rozplakalo.
„Vaši přátelé?" zeptal se protektor.
„Ne tak docela," odpověděl Rupert. Pokynul náčelníkovi skřetů, aby přišel blíž, a ten ho neochotně poslechl.
„To není fér," postěžoval si hořce s očima upřenýma na Ruperta. „Trvalo mi celé týdny, než jsem z téhle bandy křivonohých idiotů udělal bojovou jednotku. Vzal jsem rolníky, pastýře a felčary a vychoval z nich bojovníky. Především jsme odrazili útok démonů. Nikdy tu nebyla tak skvělá morálka. A pak se stane co? Ty si přijdeš a demoralizuješ celou tuhle zatracenou bandu, aniž bys vytáhl meč! To není fér!"
„Uklidni se," řekl Rupert.
„Uklidnit se? Jako by nebylo dost, že se mezi námi z tebe stala legenda, poněvadž jsi jediný člověk, který kdy porazil celou skřeti tlupu. Nestačí, že mnohé z nich v noci stále pronásledují zlé sny o tobě. Nestačí, že skřeti matky teď straší své děti povídačkami o strašném člověku, který si pro ně přijde, když budou zlobit. Ó, ne, tobě to stále není dost. Rozhodl ses, že na nás uspořádáš hon a přivedeš si na to celý strážní oddíl. Co to bude příště? Podpálíš Les?"
Rupert se usmál. Bylo zřejmé, že skřeti, které posledně zastrašil, z něj udělali mocného hrdinu, aby tak ospravedlnili svůj zbabělý útěk. Možná, že legendy jsou přece jen k něčemu dobré.
„Co děláte tak daleko od svého domova?" zeptal se a náčelník skřetů se zachmuřil.
„Neprostupný les už není," odpověděl mrzutě. „Přišla tma a démoni obsadili stezky. Rozbořili nám domovy a zmasakrovali naše rodiny. Utekli jsme před nimi a odnesli jsme s sebou, co se dalo. My skřeti nejsme stateční - nikdy jsme nemuseli být. Nemáme to v povaze. Ale po tom, co jsme viděli, se někteří z nás naučili nenávidět.
Náš rod je starý, pane hrdino, přežili jsme z dřívějších dob. Tenkrát byl život snazší. Nebylo lidí, kteří by nás zastrašovali, nebyl Temný les, který by přinesl zkázu Lesa. Byla to doba, kdy magie ve světě měla velkou moc a chladné železo leželo bezpečně v zemi. Malému národu nehrozilo nebezpečí. Pak přišel člověk s železem proti našemu bronzu a vyhnal nás z našich starobylých domovů. S posledními zbytky našich kouzel jsme vytvořili Neprostupný les a udělali z něj svůj nový domov. Jen hrstka z nás přežila stěhování; žijeme dlouho a rozmnožujeme se pomalu. A nemáme rádi změny.
Nejsme bojovníci, pane hrdino, to není náš styl. Nejsme ani dobří lupiči, jak si bezpochyby vzpomínáte. Hospodaříme, chováme dobytek a necháváme svět, jak je. Všechno, o co jsme kdy žádali, bylo, ať nás ostatní nechají na pokoji. Teď se ale noc rozpíná a naše časy navždy pomíjejí. Dříve nás bylo nepočitatelně. Tisíce nás žily v Neprostupném lese. Teď jsou nás stovky a nemáme žádný domov. Tak míříme k Lesnímu hradu. Možná, že nejsme silní ani odvážní a nenosíme chladnou ocel, pane hrdino, ale bojovat umíme a pokud hrad poskytne našim rodinám útočiště, budeme ho bránit vlastními životy."
Skřeti náčelník vzdorovitě vzhlédl k Rupertovi, jako by očekával urážku či ránu za to, že se opovážil prohlašovat svůj lid za bojovníky. Rupert se mu podíval přes rameno a uviděl ostatní skřety, kterým zjevně projev jejich vůdce dodal sil. Stáli teď mlčky uprostřed cesty, očekávajíce Rupertovu odpověď. Nepůsobili ani pyšně, ani odvážně, ale bylo v nich cosi jako důstojnost.
„Jděte na hrad," řekl Rupert a hlas mu trochu zadrhával. „Požádejte o vstup mým jménem, jménem prince Ruperta z Lesního království. Vaše rodiny tam budou v bezpečí a král vždy uvítá bojovníky jako jste vy."
Skřeti náčelník na něj vytřeštil oči a pak rychle přikývl. „A kam míříte vy, pane hrdino?"
„Jedeme k Temné věži," odpověděl Rupert. „Přivolat velemága."
Skřetímu náčelníkovi zacukaly koutky. „Nevím, koho z vás více lituji, jestli vás nebo jeho."
Otočil se na patě a vydal se zpátky ke své čekající družině. Ze stínů Lesa se vyrojili další skřeti: ženy a děti, nesoucí tu trochu majetku, která jim zbyla. Náčelník je srovnal do nepříliš uspořádaného zástupu a vedl je kolem tiše zírajících a poněkud zmatených jezdců. Pomalu a opatrně mířili skřeti dolů po prašné cestě, která vedla k Lesnímu hradu.
„Pokud jsem to pochopil, tak už jste se s těmi... osobami... dříve setkal," řekl protektor.

„Několik z nich se mě pokusilo zabít v Temném lese," odpověděl Rupert. „Ukázal jsem jim nedostatky v jejich taktice." Uvědomil si, že stále drží meč a schoval ho.
„Rozumím," opáčil protektor. Tón jeho hlasu dával najevo opak.
Rupert se zašklebil a pak se podíval dolů, protože ucítil, jak ho něco tahá za třmen. Zespoda se na něj vesele usmíval nejmenší skřet.
„Dobrý den přeju, pane hrdino. Pamatujete se na mě? Jen jsem vám chtěl poděkovat. Náš slavný vůdce je zatraceně dobrý bojovník, ale na společenské zdvořilosti moc není. Ne že bych proti němu něco měl, abyste rozuměl, jen díky němu jsme se naučili zabíjet démony. Není to tak dlouho, co jsme jich vyřídili celou tlupu."
„Počkej," řekl Rupert pomalu. „Vy že jste přemohli celou tlupu démonů? Kde?"
„U Měděnice," řekl nejmenší skřet. „Nadělali jsme z nich sekanou, tak je to. Nechutnala nijak zvlášť dobře, víte, samá kost a chrupavka. No, teď se nemusíte bát o hrad, pane hrdino, my už vám na něj dohlédneme. Známe spoustu ošklivých triků s vařícím olejem."
„To mé ani v nejmenším nepřekvapuje," řekl Rupert. „Co se týče Měděnice..."
„Moc pěkné místečko to je. Častokrát jsme já a moji kámoši kradli telata a drůbež místním hospodářům. Teď je s tím konec."
„Jak to?"
„Kvůli démonům," vysvětlil nejmenší skřet. „Celou vesnici obrátili naruby. Už tam nejsou žádní lidi. Všichni odešli. Nemůžu se zdržovat, pane hrdino, musím dohonit kamarády. Přeju příjemnou cestu."
„Děkuji ti, pane skřete. Ale pamatuj: jestli uslyším, že jste cestou k hradu obtěžovali jediného slušného pocestného, vlastnoručně vás přivážu za nohy jako návnadu pro příšeru z hradního příkopu. Rozumíš?"
„Samozřejmě," ujistil ho nejmenší skřet. „My, Lesané, musíme držet pohromadě. Jistě. Rozhodně. A to ani jednoho?"
„Ani jednoho."
„Zkazíš nám všechnu zábavu," povzdechl si nejmenší skřet. Pak se zašklebil, rychle se poklonil a spěchal za svými druhy. Zbrojnoši se chvíli dívali za odcházejícími skřety a potom s respektem pohlédli na Ruperta. Ten, kdo dokázal zastrašit celou bandu ozbrojených skřetů, je jistě vůdce, na kterého se dá spoléhat.
„Měděnice," řekl pomalu protektor. „Měli bychom tam dorazit do setmění."
„Vy to tam znáte?" podivil se Rupert.
„Malé hornické městečko, Výsosti. Osm set obyvatel včetně oddílu stráží. Není možné, aby Měděná ves podlehla temnotě..."
„Temný les musí být blíž, než si kdo pomyslel," řekl Rupert. „Osm set lidí... měli bychom to tam raději obhlédnout."
Protektor pochmurně přikývl a zamířil hlouběji do Lesa.

Když Rupert s protektorem přijeli do Měděnice, slunce už skoro zapadlo. Z oken hornických domků nesvítila žádná světla a úzké uličky byle plné stínů. Muži si obezřetně prohlédli tiché domky a povytáhli své meče z pochev. Tlumený dusot koňských kopyt se dutě odrážel od tlustých kamenných zdí a v okolním tichu se zdál až děsivě hlasitý. Koně pohazovali hlavami a nervózně řehtali. Rupert neustále kontroloval okolí a vedl své muže do nitra vesnice. Okna, nezajištěná okenicemi, na ně zírala jako prázdné důlky temných, nevidoucích očí. Neviděli žádné známky násilí nebo ničení, ale všechny domy tu stály tiché a opuštěné. Někde v dálce houstnoucího soumraku líně bouchaly dveře, kterými lomcoval vítr, a nebylo tu nikoho, kdo by je zavřel. Rupert dal svým mužům povel k zastavení.
„Sire protektore..."
„Ano, Výsosti?"
„Podržte mi jednorožce. Jdu prohlédnout jeden z těch domů."
„Raději bych vám chránil záda, Výsosti."
Rupert si protektora chvíli prohlížel, potom krátce přikývl a seskočil z jednorožce. Ozval se rachot kroužkového brnění, když zbrojnoši hromadně tasili meče a přesunuli se, aby uzavřeli oba konce uličky. Rupert odvázal ze sedla lucernu a pomocí křemene a oceli se v ní snažil zapálit svíčku.
„Ruperte..." ozval se jednorožec.
„Ale," odpověděl Rupert. „Tak už jsi přestal být uražený a rozhodl ses zase se mnou mluvit?"
„Já jsem nebyl uražený! Jen jsem přemýšlel."
„A o čempak?"
„Hlavně o tobě. Změnil ses, Ruperte."
„Vážně? A jak?"
„Když nic jiného, míval jsi dřív víc rozumu. V těch domcích se může skrývat démonů, kolik si jen vzpomeneš."
„Já vím," odpověděl Rupert a široce se zašklebil, když knot konečně chytil. „Proto se teď chystám jeden prozkoumat."
Zavřel dvířka lucerny, zvedl ji do výšky a opatrně se vydal prohlédnout nejbližší stavení. Jednorožec popošel, jako by ho chtěl následovat, ale pak se zastavil a obrátil se, když se k Rupertovi na prahu otevřených dveří přidal protektor.
„Připraven, Výsosti?"
„Připraven, sire protektore."
Rupert vykročil kupředu, tiše proklouzl otevřenými dveřmi a pak je přibouchl proti stěně pro případ, že by se za nimi někdo skrýval. Nikdo tam však nebyl. Bouchnutí dveří se v tichu okolo hlasitě rozlehlo a trámoví stropu zavrzalo na protest. Rupert poodstoupil ode dveří a rozhlédl se. Protektor se držel v jeho těsné blízkosti. Podlahu z ušlapané hlíny zakrývaly špinavé slaměné rohože a holé kamenné zdi na sobě měly barevné mapy od lišejníků a pronikající vlhkosti. V začouzeném krbu nebylo nic než trocha uhlí a popela. Okolo hrubě tesaného stolu stály čtyři židle, každá jiného tvaru, z nichž jedna zjevně sloužila malému dítěti. Na stole ležely dřevěné talíře, jakoby prostřené k jídlu. Celá místnost nemohla

mít víc než deset čtverečních stop a strop byl tak nízký, že Rupert měl neustále nutkání sklánět hlavu. V místnosti vládl strašný zápach.
Rupert znechuceně pokrčil nos. „Jak mohou lidé takhle žít?“
„Byla to hornická rodina,“ odpověděl protektor, „což je jen jiný způsob, jak říct chudáci. Když horník nenarube dost rudy, aby naplnil kvóty dozorce, nedostane zaplaceno. Když dosáhne kvótu příliš snadno, zvednou mu ji tak, aby měl obtíže ji dosáhnout. Mzdy jsou nízké a ceny vysoké; dozorci jsou jediní, kdo vedou obchody. Horník narube za den tolik rudy, že by za to uživil svou rodinu na celý rok, krádež se ale trestá smrtí.
„To jsem nevěděl,“ zašeptal Rupert. „Nikdy jsem... o tom nepřemýšlel...“
„Proč byste měl?“ opáčil protektor. „Máte své starosti a chudí mají zase svoje; tak to na světě chodí.“
„Nikdo by neměl žít takhle,“ prohlásil Rupert rozhodně.
„Všichni nemohou žít na hradě, Výsosti. Někdo musí těžit rudu.“
Rupert se podíval na protektora a náhle oba strnuli, když se někde nad nimi s prásknutím zavřely dveře. Protektor přiběhl k jediným dalším dveřím na druhém konci místnosti a otevřel je. Naskytl se mu pohled na úzké, vratké schodiště. Zamžoural nahoru do tmy a potom začal pomalu stoupat po schodech. Každý schod pod jeho váhou zaskřípal. Rupert se rozhlédl po prázdném pokoji a s mečem v ruce se přidal k protektorovi.
Schodiště vedlo do druhého poschodí. Tam byl stejně malý pokojík, tentokrát zařízený dvěma prostými lůžky oddělenými závěsem, nyní zataženým jen do půlky. Protektor roztáhl závěs před oknem, za kterým ve větru bouchala chatrná dřevěná okenice. Potřásl hlavou, odložil meč a zajistil okenici. Rupert se zamračil při pohledu na obě lůžka. Zdálo se, že byla připravena k ulehnutí, ale nespalo se v nich. Napadlo ho podívat se pod ně, ale byla tak nízká, že by se tam nedalo schovat nic než nočník. Pozvedl lucernu do výše a rozhlédl se. Zrak mu spočinul na čemsi, co leželo na vzdálenějším lůžku, a tak se šel podívat blíž. Byla to dětská hračka, otrhaná hadrová panenka s neuměle namalovanými rysy. Rupert zasunul meč a zvedl ji.
„Sire protektore, podívejte se na tohle.“
Protektor si panenku prohlédl a zachmuřil se. „Čas, kdy mají děti jít spát, už dávno minul.“
„No právě. Tak kde může to děvče být?“
Protektor pokrčil rameny. „Se svou rodinou. Ať už se tu stalo cokoliv, řekl bych, že odešli společně a z vlastní vůle. V domě nejsou známky boje či násilí.“
Rupert svraštil obočí. „Ten skřet tvrdil, že do Měděnice vtrhli démoni.“
„Skřeti jsou pověstní tím, že občas lžou,“ opáčil protektor.
Rupert pohlédl na panenku ve své ruce, potom ji zasunul za kabátec a zamířil ke schodům. „Chci dát prohledat každé stavení v Měděnici, sire protektore. Dejte povel svým mužům, dokud ještě máme trochu světla.“
„Nic nenajdou.“
„Přesto to udělejte!“
„Ano, Výsosti.“
Protektor následoval Ruperta dolů po schodech a mlčením jasně dával najevo svůj nesouhlas. Rupert tomu nevěnoval pozornost. Dobrá, možná že mu skřet lhal, démoni by za sebou určitě zanechali víc stop. Ale musel existovat nějaký dobrý důvod, proč osm set lidí opustilo své domovy a zmizelo do snášející se noci. Někde v Měděnici musela být odpověď a Rupert byl rozhodnut ji najít.
Prošel domem ven na ulici. Večer kvapem přecházel v noc a tmavnoucí obloha rudě zářila osvětlená zapadajícím sluncem. Protektor vyštěkával povely na čekající zbrojnoše a vesnice se brzy hemžila pobíhajícími postavami. Vzdálený zvuk bouchajících dveří se jasně nesl tichem a světla luceren tančila v prázdných staveních jako bludičky. Muži se jeden po druhém vraceli, aniž by někoho či něco našli. Měděnice ležela pod ebenovou oblohou opuštěná a tichá.
„Je-li tohle hornická vesnice,“ prohlásil nakonec Rupert. „Kde je důl?“
„Kousek dolů po téhle cestě,“ ukázal mu protektor.
Rupert rezignovaně potřásl hlavou. „Možná bychom ho také mohli prohlédnout. Je to jediné místo, které jsme neviděli.“
„Ano, Výsosti. Není to daleko, nanejvýš půl míle.“
Rupert na něj zamyšleně pohlédl. „Jak to, že tohle místo tak dobře znáte?“
„Narodil jsem se tady,“ odpověděl protektor.

Na bezhvězdné obloze svítil jen stříbrný měsíc, když protektor vedl Ruperta s oddílem zbrojnošů dolů po strmém svahu kopce. Na každém sedle visela lucerna a zlatě zářila do noci chabým světýlkem, které sotva stačilo osvítit stezku, po níž jeli. Vítr konečně ustal, ale noční vzduch byl nepříjemně studený. Svah se pomalu zmírnil a protektor zastavil svého koně.
„Tady je to, Výsosti. To je důl.“
Rupert pozvedl lucernu, ale matné světlo toho více skrylo ve stínech než osvětlilo. Důlní dílo vypadalo staře, staleté. Bylo tu několik zchátralých polohrázděných domků, které stály okolo hlavního vchodu, sotva dost širokého, aby jím prošli tři muži vedle sebe. Protektor seskočil ze sedla a zůstal tiše stát s očima upřenýma ke vchodu. Po chvíli sesedl i Rupert a postavil se po jeho boku.
„Bylo mi deset let, když mě otec poprvé vzal dolů,“ řekl tiše protektor. „Zásoby z mateční žíly už ubývaly a baroni nám snížili mzdy,, aby tak zredukovali provozní náklady. Moje rodina potřebovala peníze a dole byla vždy nějaká práce pro děti. Štola, která vedla k hlavní čelbě, byl tak malá, že můj otec se jí musel plazit po čtyřech. Mně stačilo se trochu sehnout. Jediné světlo pocházelo ze svíček, které jsme měli na čapkách a ve vzduchu byla spousta prachu. První den trvala směna jen šest hodin, ale připadalo mi to nekonečné.

Ještě té noci jsem utekl. Myslel jsem si o sobě, že jsem statečný, ale nedokázal jsem snést další den v dole. Nebyl jsem tu už víc než třicet let, ale tenhle důl ve mně nepřestává vzbuzovat strach. Není to směšné, po všech těch letech?“
Rupert krátce pohlédl na protektora, ale vypadalo to, že domluvil. Jeho tvář se téměř ztrácela ve tmě, ale zdála se stejně klidná a apatická jako byla vždy. Rupert odvrátil zrak. Nevěděl, proč mu protektor vypráví o takových věcech, nebyli si přece nijak blízcí a rozhodně nebyli přátelé. Zadíval se k hlavnímu vchodu před sebou. Bylo těžké představit si protektora jako malého chlapce; dítě, které se smálo i plakalo a uteklo od temnoty, kterou už nemohlo déle snášet.
„Sire protektore...“
„Nejprve prohlédneme ta stavení,“ rozhodl klidným hlasem protektor a odešel rozdat povely.
Brzy už plápolal oheň z tuctu pochodní rozmístěných okolo hlavního vchodu. Muži se tiše pohybovali tmou a hledali stopy po zmizelých vesničanech. Ukázalo se, že stavení jsou prázdná, ale v chodbě vedoucí šikmo dolů od hlavního vchodu objevili zvláštní stopy. Rupert vstoupil do štoly a poklekl u oděrek na zemi. Prohlížel je tak pečlivě, jak jen mu to světlo lucerny dovolovalo. Nebyly to obyčejné koleje. Vypadalo to spíš jako by na podlaze chodby chvíli leželo něco nepopsatelně těžkého, drtilo to půdu a pevně ji uplácávalo. Rupert svraštil obočí. Ať už ty stopy způsobilo cokoliv, rozhodně to nebyli démoni. Protektor se vrátil ze tmy chodby a Rupert se zase rychle postavil.
„Našli jste něco?“
„Zatím nic, Výsosti. Jsou někde v dole.“
„To přece nevíme jistě, sire protektore.“
„Já ano,“ odpověděl protektor rozhodně. „Něco je tam přivolalo. Něco přivolalo vesničany a ti opustili své domovy a přišli sem, k dolu. Muži, ženy i děti. Bylo jich tolik, že čekali ve frontě, než mohli vstoupit do dolu hlavním vchodem. Jsou tam někde dole a čekají, až za nimi přijdeme.“
Rupert úkosem pohlédl na protektora. Kdyby ho tak dobře neznal, byl by přísahal, že se protektor nervově zhroutil. Ten člověk byl vždycky trochu labilní, ale... Někde hluboko ve štole vykřikl jeden ze zbrojnošů hrůzou. Rupert se rozběhl za ním s protektorem po boku. Voják jim vyšel z temnoty naproti, ve tváři bledý jako stěna. Ztratil meč i lucernu, ale v ruce přece jen něco držel.
„Co se stalo?“ rychle se ho zeptal protektor. Zbrojnoš ze zastavil. Ústa se mu pohybovala, ale nemohl ze sebe vydat ani slovo.
„Co jsi našel?“ zeptal se Rupert. Strážce beze slova potřásl hlavou a podal Rupertovi červenou botu. Rupert se zamračil. Bota byla malá, příliš malá na to, aby patřila někomu jinému než dítěti. Jak ji držel, připadala mu nezvykle těžká. Podíval se do botky a náhle měl co dělat, aby se nepozvracel. Dětská noha stále vězela v botce, oddělená čistým řezem v kotníku. Rudá barva botky byla zaschlá krev. Rupert podal botku protektorovi, který si ji nevzrušeně prohlížel.
„Našel jsi ještě něco?“ zeptal se Rupert zbrojnoše.
Ten zavrtěl hlavou. „Nebylo tam... nebylo tam moc vidět. Je tam příliš velká tma. Ale ten zápach... strašně to tam páchne.“ Nasucho polkl a odpotácel se stranou, směrem k východu.
„Je ještě mladý,“ poznamenal protektor nepřítomně. „Je to jeho první služební výprava. Vždycky se příliš ovládal. Dostane se z toho.“
„Ano, jistě,“ odpověděl Rupert. Při pohledu na protektora, který si nevzrušeně pohazoval botkou ze strany na stranu, se mu zvedal žaludek. Nakonec odvrátil zrak. „Připadá mi, že poměrně hodně mých mužů je stejně mladých. Zřejmě budou i stejně nezkušení, mám pravdu?“
„Víceméně ano, Výsosti.“
„Takže není divu, že mi je král dal.“
„Učíte se,“ odpověděl protektor.
Rupert se unaveně usmál a chvíli tam oba jen tak stáli a zírali do tmy štoly.
„Tak,“ řekl nakonec Rupert, „nic víc tu udělat nemůžeme. Vrátíme se do vesnice.“
Protektor svraštil obočí. „Zpátky do Měděnice?“
„Je to lepší než se nechat pochytat venku,“ odpověděl Rupert. „Pokud jsou tu démoni, budeme spíš v bezpečí za kamennými zdmi.“
„Vesničanům to příliš nepomohlo,“ namítl protektor. „Nezajímá vás, co se skrývá tam dole ve tmě?“
„Nijak zvlášť,“ odpověděl Rupert.
„Hluboko v dole je možná stále ještě někdo naživu.“
„Není to příliš pravděpodobné.“
„To ne, Výsosti. Ale možné to je.“
„Ano,“ Rupert zklamaně povzdechl, „možné to je, sire protektore. Co bychom, podle tebe, měli udělat?“
„Musíme jít dolů do tmy,“ odpověděl protektor klidným hlasem. „A tam buď zachránit vesničany, nebo je pomstít.“
Rupert pocítil náhlý příval sympatií k protektorovi. Svým způsobem ho děsil důl stejně jako Ruperta děsil Temný les. A stejně jako Rupert, ani protektor se nenechal odradit od toho, co cítil, že je správné, jen proto, že měl strach.
„Dobrá,“ řekl Rupert. „Řekněte strážím, jak se věci mají, a přiveďte čtyři dobrovolníky, kteří s námi půjdou dolů. Ostatní ať kolem sebe vytvoří kruh z pochodní. Jestli tu číhají nějací démoni, budou se světlu vyhýbat.“
„Čtyři dobrovolníci, Výsosti?“
„Tohle bude výzvědná hlídka, sire protektore, nikoliv útočná jednotka. Na tu nastane pravá chvíle, až budeme vědět, proti čemu bojujeme. A chci skutečné dobrovolníky.“
„Ovšem, Výsosti.“ Protektor se lehce pousmál a zamířil k východu promluvit ke svým mužům.
Rupert se zašklebil a zadíval se do tmy tunelu. Viděl jen temnotu, která mu nic neodhalila. Vytasil meč a potěžkal jej. Připadalo mu, že podnikl Honbu za duhou velice dávno. Tohle dělat nemusím, pomyslel si rozvážně. Je hloupost, abych riskoval život pro pár stovek pohřešovaných vesničanů. Mé poslání najít velemága je mnohem důležitější. Zklamaně si

povzdechl - věděl, že vlastně nemá na výběr. Ne, tohle opravdu dělat nemusím. Ale stejně to udělám. Pokud je šance, že můžeme někoho zachránit, nemůžu odsud odejita nechat je napospas temnotě. Zamyšleně si prohlížel svůj meč. Jestli jsou v důlních šachtách démoni, vždycky ještě může přivolat duhu.
Protektor se vrátil se čtyřmi strážci, z nichž každý držel v jedné ruce meč a v druhé lucernu. V záři tolika svítilen se chodba zdála ještě užší. Rupert si všiml, že protektor nechal svou lucernu venku, aby měl obě ruce volné k uchopení masivní válečné sekery.
„Připraven, Veličenstvo?“
„Připraven, sire protektore. Znáte tenhle důl, takže bude lepší, když nás povedete.“
„Ovšem, Výsosti.“ Protektor pomalu vykročil do tmy tunelu. Rupert šel za ním v těsném závěsu s lucernou zdviženou nad hlavou a za ním následovali čtyři zbrojnoši. Rupert s obavami zíral protektorovi na záda. Ten člověk byl až příliš rozhodnutý nedovolit, aby ho přemohl starý strach z dolu. Tato jeho máme by ho mohla dohnat k nějakému nesmyslně odvážnému činu, při kterém by je mohl všechny připravit o život.
Štola se stále svažovala dolů a Rupert se trochu předklonil, aby se neudeřil do hlavy o snižující se strop. Stěny, ve kterých zely díry a rýhy, byly tu a tam podepřené silnými trámy, postiženými plísní a hnilobou. V místě, kde se stěny střetávaly s podlahou, ležely silné chomáče hub a ve vzduchu visel slabý, nechutně nasládlý zápach. Rupert se zamračil. Ten zápach ho znepokojoval, připadal mu jaksi povědomý. Protektor brzy zmírnil své původní optimistické tempo a vrhal kolem sebe váhavé pohledy, jako by ho trápily nepříjemné vzpomínky. Rupert zaslechl, jak muži za jeho zády reptají, a každou chvíli se ozvalo tlumené zaklení, když někdo z nich ztratil rovnováhu nebo zapomněl sklonit hlavu. Rupert zíral do tmy před sebou, ale světlo lucerny nedosahovalo dál než několik stop před protektora.
Náhle se tunel rozšířil v sluj, která měřila napříč dobrých sto stop. Zhruba v jejím středu byla šachta, vedoucí hluboko do země. Nad otvorem šachty stál robustní rumpál, ze kterého viselo silné lano mizející v hloubi šachty. Protektor dal gestem pokyn svým mužům, aby roztočili rumpál, a Rupert si uvědomil, že jde o primitivní výtah. Popošel k okraji šachty a opatrně nahlédl dolů do tmy. Odporný zápach byl najednou mnohem silnější.
„Smrdí to tady, jako by tam dole něco chcíplo,“ znechuceně procedil skrz zuby jeden ze zbrojnošů, když zasunul meč do pochvy a pomohl ostatním otáčet kolem. Lano se napjalo a pak se pomalu začalo navíjet na rumpál nad jejich hlavami; výtah neochotně stoupal ze dna šachty. Rupert ustoupil od okraje šachty a sklíčeně se zamračil, když mu konečně došlo, proč mu zápach připadá tak známý. Byl to tentýž pach rozkladu, který poznal v Temném lese. Několik minut sledoval, jak se lano namotává na pevné ocelové vřeteno, a pokoušel se představit si, jak asi musí být šachta hluboká. Po chvíli to vzdal. Možná odpověď ho zneklidňovala. Odešel na druhou stranu k protektorovi.
„Tohle je jediná cesta dolů?“ zeptal se tiše.
„Ano, Výsosti,“ odpověděl protektor. „Nejprve spustíme dolů jednoho ze zbrojnošů, aby prozkoumal situaci. Až nám dá vědět, že je všechno v pořádku, dám poslat pro další muže, aby obsluhovali rumpál. Pak se dolů spustíme i my.“
Rupert se zamračil. „Nelíbí se mi nechávat dole svého muže o samotě.“
„Jste princ,“ odpověděl protektor. „Nemáte právo zbytečně riskovat život.“
Rupert se na něj podíval a pozdvihl obočí. Pak se ohlédl, když se dno výtahu konečně objevilo nad povrchem. Jeden ze zbrojnošů tiše zaklel a další se krátce pomodlil. Silné dno výtahu bylo poškrábané a jakoby popálené kyselinou a poslední yardy lana byly dočerna sežehlé. Zbrojnoši znovu pootočili rumpálem a vtom všichni strnuli. Z hloubi šachty se ozval dlouhý, slizký a mlaskavý zvuk, který vyvrcholil až do hlubokého basového chrochtání, které jako by rozechvívalo samotné kamenné stěny jeskyně.
Rupert vykročil kupředu a opatrně si prohlédl poničenou dřevěnou plošinu výtahu. „Připravte se, sire protektore. Půjdu dolů.“
„Ne, Výsosti,“ namítl rozhodně protektor. „Je to příliš nebezpečné.“
„Právě proto musím jít já. Ať už se do té šachty spustil kdokoliv, dostal se příliš hluboko. Nejspíš tu probudili něco, co přebývá hluboko v útrobách země a není radno to rušit. Chladná ocel na stvůry temnot nestačí, sire protektore, je třeba magického meče. Jako je ten můj.“
Oba muži hleděli jeden na druhého.
„Přísahal jsi, že budeš plnit mé rozkazy,“ řekl tiše Rupert a protektor se lehce uklonil.
„Nastupte si na plošinu, Výsosti. Budeme vás spouštět postupně, vždy po několika yardech. Pokud budete mít jakékoliv potíže, zakřičte a my vás okamžitě vytáhneme. Jestli budete tak hluboko, že vás už neuslyšíme, tak dvakrát udeřte do lana plochou stranou meče.“
Rupert přikývl a opatrně nastoupil do výtahu. Lano zavrzalo, ale tlusté dřevo pod jeho nohama se zdálo být dost pevné. „Spouštějte, sire protektore.“
„Rozkaz, Výsosti.“ Protektor se přidal ke strážím u kola a výtah se trhavě spustil dolů.
Rupert opatrně položil lucernu na okraj plošiny, aby měl jednu ruku volnou. Stěny šachty mu před očima pomalu stoupaly a odráželo se od nich mdlé zlatavé světlo svítilny. Rupert nasál dusný vzduch a zašklebil se. Pach hniloby sílil. Při vzpomínce na červenou botku pevněji sevřel svůj meč. Plošina rovnoměrně klesala, z osvětlené jeskyně nad jeho hlavou brzy nezbylo nic než zmenšující se kroužek světla. Rupert nervózně přešlapoval z nohy na nohu a snažil se nemyslet na to, jaká je pod ním ještě hloubka, než se zastaví o dno šachty. Náhle pohlédl do dutiny, která se nalevo od něj otevřela a stoupala vzhůru, a křikl na stráže, aby zastavily výtah. Plošina klesla ještě o několik stop, než se zastavila docela. Rupert se chytil lana, aby nespadl, ale dutina už byla příliš vysoko, než aby tam dohlédl.
„Nestalo se vám nic, Výsosti?“ protektorův hlas se zdál slabý a velmi vzdálený.
„Jsem v pořádku!“ křikl Rupert vzhůru. „Zvedněte trochu plošinu. Něco jsem našel!“
Následovala pauza a pak se výtah pozvolna začal zvedat. Rupert popadl lucernu a netrpělivě čekal, až se objeví dutina.
„Stop!“ Výtah se s trhnutím zastavil a Rupert se naklonil a nahlédl do dutiny. Ve světle lampy se zlatavě rýsovala

lidská lebka s polámanými kostmi. Ten člověk tu mohl zemřít před několika týdny, nebo i staletími, Rupert to nedokázal poznat. Ať tak či tak, bylo to zlé znamení. Rupert nejistě pozvedl meč a pak křikl na protektora, aby ho spouštěli dál. Výtah jako by klesal celé hodiny. Rupert svíral v ruce meč tak pevně, až ho začaly bolet klouby a nakonec byl nucen povolit sevření. Vzduch byl stále těžší a vlhčí a silný nasládlý pach mu zvedal žaludek. Znovu a znovu se přesvědčoval, že není možné, aby některý z vesničanů byl stále naživu. Musel však mít jistotu. Pohlédl vzhůru, ale z jeskyně zbyla už jen malá světlá tečka daleko ve výšce, jako jediná hvězda za bezměsíčné noci. A vtom plošina narazila na pevnou skálu a Ruperta ten náraz srazil na kolena. Výtah konečně dorazil na dno šachty.
Rupert zavolal na protektora, že v pořádku dojel až dolů, ale neozvala se žádná odpověď. Rupert pokrčil rameny a rozhlédl se. Ze dna šachty vybíhalo několik štol, ústí každé bylo asi čtyři stopy vysoké. Rupert si vybral největší ústí chodby a opatrně vyrazil po čtyřech kupředu. Lampu si přidržoval před sebou. Temné kamenné stěny byly mokré vlhkostí a bledě žluté světlo lucerny se od nich jasně odráželo. Rupert nemotorně lezl dál do tmy a snažil se nemyslet na obrovskou tíhu skály, kterou má nad hlavou. Z nepřirozeného pohybu po čtyřech ho rozbolela záda a meč, který svíral v ruce, mu připadal stále těžší a čím dál víc na obtíž, protože si s ním každou chvíli způsobil nějaký ten škrábanec. Náhle pocítil, že podlaha štoly je pod jeho rukama mokrá a Rupert se zarazil, když mu proletěla hlavou děsivá myšlenka. Když se podíval dolů, zvedl se mu žaludek. Byl si jistý, že kluzká tekutina na kameni je čerstvá krev, ale hustá slizká hmota, pokrývající podlahu, neměla červenou barvu. Rupert se zamračil, položil lucernu a promnul trochu slizu mezi prsty: bylo to čiré jako voda a velice kluzké. Pozvedl prsty k nosu, opatrně přičichl a hned ruku odvrátil stranou. Sliz páchl smrtí a hnilobou.
Vzduch štoly náhle zhoustl tím pachem a Rupert si třel prsty o kabátec tak dlouho, než si byl jistý, že jsou opět čisté. Dýchal sípavě a nepravidelně. Klouby na prstech mu zbělely, jak svíral lucernu a meč. Ten známý pach spolu s houstnoucí tmou ho přenesl zpět do Temného lesa a znovu hrozilo, že strach přemůže jeho smysly a ponechá ho ztraceného v temnotě. V náhlém záchvatu paniky začal kolem sebe tlouct rukama a narážel jimi do stěn štoly. Pevná nepoddajná skála ho kupodivu spíš uklidnila a Rupert načerpal sílu z její tvrdé reality. Dýchání se mu postupně uklidnilo k normálu a princ se dokonce pokusil o lehké pousmání nad tím, jak blízko ho temnota přivedla k hranici šílenství. Možná mu tma naháněla strach, ale nemohla ho zlomit. Ještě ne.
Pohlédl do štoly před sebou a zvedl lucernu. Zem byla pokrytá lesklým slizem, kam až dohlédl. Rupert se nejistě kousl do dolního rtu. Rád by šel dál, kdyby nic, tak alespoň aby si dokázal, že to svede. Ale tohle měla být koneckonců průzkumná výprava a proto by se měl teď rozhodně vrátit a popsat protektorovi, co zjistil. Ten sliz ho ale znepokojoval. Démoni po sobě žádnou podobnou stopu nezanechávali. Rupert se prodíral dál podzemní chodbou, když tu náhle strnul. Daleko ze tmy tunelu se ozýval zpěv.
Hlas byl mužský, ale i ženský, nic z toho a obojí zároveň. Volal Ruperta. Sliboval mu lásku, přátelství a ochranu, vše, po čem kdy toužil a ještě víc. Hlas zněl sladce, jemně a uhlazeně a Rupert mu důvěřoval. Hlas ho volal a Rupert pomalu lezl za ním, rovnou do slizu.
Náhle mu podjely ruce, spadl na hruď a vyrazil si dech. Zalapal po dechu a do nosu mu vnikl sladký pach rozkladu, který jím otřásl natolik, že se probral.
Ztuhl hrůzou, když si uvědomil, co vlastně dělal. Hlas stále zpíval, lákal ho a mámil, ale Rupert se snažil to nutkání překonat, odmítal dál věřit těm lžím, přestože mu hlas sliboval splnit i ty nejtajnější sny. Nakonec se mu to podařilo, nejspíše proto, že mu ostatní lhali už tolikrát, že se naučil nevěřit ničemu, dokonce ani svým snům. Zůstal ležet natažený na zemi štoly, pokrytý odporně páchnoucím slizem. Teď už věděl, proč obyvatelé Měděnice opustili své domovy a zmizeli v hlubinách dolu.
Hlas se zvedal a klesal, ječel a naříkal, jako by si uvědomil svou prohru. Rupert pevně sevřel svůj meč a ležel naprosto bez hnutí. Věděl, že by měl zhasnout lucernu a ukrýt se ve tmě, nedokázal se však k tomu přinutit. Hlas ještě chvíli kňoural, potom jen zabroukal a přešel v děsivý mlaskavý zvuk, vrcholící v krátkém hlubokém zachrochtání, které už Rupert jednou slyšel. V náhlém tichu začalo Rupertovi zvonit v uších, jak se snažil napínat sluch, aby něco zaslechl. Odkudsi z velké dálky se k němu donesl pláč malého děvčátka.
Rupert tiše zaklel. Samozřejmě to byl trik, zatraceně průhledný trik. Ale z vesnice zmizely i děti, a pokud snad jedno náhodou přežilo a ztracené bloudilo v podzemních chodbách... Rupert bezmocně potřásl hlavou, šílený z toho, že se nemůže rozhodnout. Vzpomněl si na červenou botku a otřásl se. Potom si vzpomněl na dětskou hračku, kterou našel ve stavení a kterou měl stále schovanou pod kabátcem. Cítil ji, protože ho tlačila do hrudi, jak ležel na podlaze štoly. Rezignovaně si povzdechl. Věděl, že stejně nemá na vybranou. I když byla jen mizivá šance, že to dítě je stále naživu, musel je najít, jinak by si to nikdy neodpustil. Pomalu lezl dál do tmy a znechuceně se šklebil, když mu chladný sliz pronikal mezi prsty.
Sliz se matně leskl ve zlatavém světle lucerny a Rupert si znepokojeně všiml, že stěny a strop jsou tím svinstvem také potažené. Namáhavě lezl dál, klouzal po vazkém povrchu a meč přitom držel opatrně tak, aby se jeho čepel nedotkla slizu. Děvčátko stále plakalo; byl to pláč ztraceného, osamělého dítěte. Rupert na chvíli zastavil, aby nabral dech. Lezení po čtyřech bylo stejně nešikovné jako unavující a záda ho bolela k zešílení. Připadalo mu, že už leze celou věčnost, ale pláč se vůbec nepřibližoval. Ohlédl se směrem odkud přišel, ústí chodby se však ztratilo v temnotě. Pohlédl kupředu a zachmuřil se. Už musel být blízko hlavnímu dílu. Najednou si uvědomil, že dětský pláč ustal. Čekal a poslouchal, ale bylo úplné ticho. Může být úplně kdekoliv, pomyslel si Rupert. Musím ji najít dřív, než to udělá ten hlas.
„Haló," zavolal něžně. „Kdepak jsi? Neplakej, maličká, přišel jsem ti pomoct..."
Hlas triumfálně zavřískal a Rupertovi ztuhla krev v žilách, když ucítil, jak se dno chodby pod ním zachvělo. Něco se přibližovalo, něco velikého a neuvěřitelně těžkého. Vzduchem se prohnala tlaková vlna a ovanula Ruperta na tváři, jak zíral do tmy. Pochopil, že tu žádné dítě není a nikdy nebylo. Ale to nakonec celou dobu věděl, kdesi uvnitř to cítil, jen

tomu prostě nechtěl věřit. Rychle se plazil pozpátku chodbou a rukama ve spěchu narážel o stěny. Ať už ten hlas patřil čemukoliv, zřejmě to nevidělo jeho lucernu, a tak ho to vyprovokovalo, aby zakřičel. A teď to vědělo, kde je.
Ze všech sil se snažil dostat k ústí chodby a otřesy podlahy jím zmítaly hned vpřed, hned dozadu. Z temnoty se ozývalo hluboké chrochtání, zdálo se být strašlivě blízko. Náhle Rupert pozpátku propadl z chodby do sluje s výtahem. Lucerna mu vypadla z ruky a kutálela se po zemi, až se zastavila o dřevěnou plošinu zdviže. Rupert doklopýtal k ní, popadl lucernu a zakřičel na protektora, aby ho vytáhli. Z ústí chodby se ozvěnou ozývaly mokré mlaskavé zvuky. Rupert dvakrát udeřil do lana výtahu plochou stranou meče, položil lucernu a postavil, se připraven čelit tomu, co ho pronásledovalo. Znovu se ozvalo hluboké zachrochtání, velice blízko a velice dychtivě. Plošina se pod ním náhle zakymácela a potom začala pomalu stoupat.
Rupert zakřičel na muže nahoře, aby tahali rychleji. Zoufale sevřel svůj meč. Ať už na něj v podzemní chodbě volalo cokoliv, pocházelo to ze tmy, a jedinou odpovědí na tmu je světlo. Musel přivolat duhu. Opatrně uchopil meč oběma rukama a pozvedl jej nad hlavu. Všechen jeho hněv, nenávist a zoufalství se slily dohromady a princ pokřikem vyzval temnotu k boji, ale duha nepřišla. Meč byl chladný a bez života a Rupert najednou s úděsnou jistotou pochopil, že tentokrát je na to sám. Žádná duha nebude. Pomalu spustil meč a strnule na něj hleděl. Nikdo mu přece neřekl, že ho může použít více než jednou; zkrátka to předpokládal. A předpokládal špatně. Najednou se mu začaly třást ruce a v návalu paniky zalapal po dechu. Až doposud si neuvědomil, jak moc na duhový meč spoléhá. Ten pocit, že má v rukávu schované eso, mu dodával jistotu a sebedůvěru, jakou nikdy předtím nezažil. Rupert divoce potřásl hlavou, aby potlačil narůstající paniku. Dobrá, takže meč není k ničemu. Bude zkrátka muset čelit temnotě tím těžším způsobem, to je vše. Už to jednou zažil, zvládne to znovu. A právě v tom okamžiku se hlasité, uslintané zachrochtání ozvalo přímo pod ním, do plošiny něco narazilo a srazilo to Ruperta na kolena.
„Tahejte rychleji!“ zaječel. „Vytáhněte mě nahoru! Vytáhněte mě nahoru!“ Plošina se pod ním zhoupla a naklonila se na stranu, ale pak se opět narovnala, jak výtah konečně nabral rychlost. Zdálo se, že netvorovi unikal. Rupert úzkostlivě hleděl nahoru do šachty, s nadějí pozoroval kruh světla, který se blížil a rozšiřoval. Už nemohl být daleko. Popadl lucernu, připraven vyskočit jakmile se plošina dostane na úroveň dna jeskyně. Hluboko z šachty bylo slyšet netvorovo hladové a dychtivé chrochtání.
Stále mě to pronásleduje, pomyslel si zmateně Rupert. Co to je ? Co to, k čertu, je ?
Plošina vyrazila z šachty do jeskyně. Rupert se vrhl stranou, dopadl na zem a chvíli se ještě kutálel, aniž přitom pustil meč nebo lucernu. Rychle vyskočil na nohy a výkřikem varoval překvapené muže u rumpálu, ale současně něco zespod vrazilo do plošiny výtahu. Silné dřevo se rozletělo na třísky a nestvůra s řevem vyrazila z šachty. Stříbrošedý netvor, zářící svým vlastním strašidelným světlem, pronikl do jeskyně a dopadl rovnou na zbrojnoše. Nestihli ani vykřiknout. Rupert si nejprve myslel, že jde o nějakého obřího červa, ale když viděl, jak jeho světélkující tělo dál vyvěrá z výtahové šachty, uvědomil si, že netvor nemá žádný určitý tvar - měnil ho podle potřeby, aby tak nejlépe dosáhl svého cíle. Náhle se Rupertovi po boku objevil protektor. Popadl prince za rameno a téměř ho hodil do ústí chodby vedoucí na povrch. Rupert se rychle vzpamatoval a rozběhl se štolou s protektorem v zádech. Ohlédl se jen jedinkrát. Zářivá perleťová masa už naplnila celou jeskyni a vlévala se do chodby jen kousek za nimi. Rupert divoce zaklel a zrychlil. Protektor zdvihl lucernu, aby odhadl vzdálenost před nimi.
„Nestihneme to, Výsosti. Musíme se zastavit a bojovat.“
„Vždyť nás to zabije!“
„Pokud máte lepší nápad, jsem ochoten vyslechnout jakýkoliv návrh.“
Za nimi se ozývaly mokré mlaskavé zvuky - nestvůra chrochtala jako nějaký obrovský vepř u koryta. Rupert se v běhu zoufale rozhlédl kolem sebe.
„Podpěry tunelu!“ zvolal náhle. „Dřevo je napůl shnilé. Když jich dost rozsekáme, strop se proboří. To by mělo netvora zpomalit!“
Smykem zabrzdil a mečem zaťal do nejbližší podpěry. Čepel zajela hluboko do práchnivého dřeva a zasekla se. Rupert zaklel a vytáhl ji. Protektor čistě přetnul protilehlou oporu jediným máchnutím své válečné sekery. Rupert sekal znovu a znovu do nepoddajného dřeva, až je nakonec zdolal. Strop jedinkrát zavrzal a na dno tunelu spadla hrst hlíny. Protektor přeťal další podpěru. Rupert se ohlédl zpátky do chodby a strnul. Nestvůra se rychle blížila jako masitá povodňová vlna. Svíjela se, slintala a ozařovala tunel svým děsivým šedavým světlem. Hluboko v jejím poloprůhledném těle se vznášela bezvládná těla zbrojnošů a pomalu se převalovala. Rupert konečně věděl, jak skončili obyvatelé Měděnice. Protektor mezitím přesekl další dřevěnou podpěru a strop zlověstně zapraskal. Ten zvuk vytrhl Ruperta ze zamyšlení. Rozběhl se dál chodbou, přetnout mečem další podpěru. Ztrouchnivělé dřevo se rozpadlo hned po prvním úderu a stop štoly o něco poklesl. Skála nad ní duněla a sesouvala se a ze stropu se v hustých proudech valil prach. Rupert s protektorem se rozběhli a za jejich zády se štola hroutila. Než doběhli k východu, pohltila je vlna prachu. Hřmot sesouvající se skály neustával.
Rupert dovrávoral na čerstvý noční vzduch a vyčerpaně se zhroutil na zem. Protektor vedle něj chvíli stál, dech klidný jako vždy a pak se odebral oznámit ostatním, co se stalo. Rupert seděl, opřený zády o polohrázděnou základnu hlavního vchodu, a naslouchal jemnému dunění sesouvajícího se kamení. Musel by hodně hledat, aby našel alespoň kousek těla, který by ho nebolel. Byl však živý a nezraněný a to mu stačilo, aby se začal usmívat, jako by nechtěl nikdy přestat. Hlubokými doušky si vychutnával čerstvý vzduch, který kontrastoval se silným zápachem štoly. Uvědomil si, že stále pevně svírá meč i lucernu. Svítilnu odložil vedle sebe na zem a pečlivě si prohlížel meč. Zdálo se, že kouzlo z duhového meče vyprchalo, a Rupert tomu byl svým způsobem téměř rád. Naposledy, když čelil temnotě, přišla ho zachránit duha. Tentokrát to musel zvládnout sám a vědomí, že to dokázal, pro něj znamenalo velice mnoho. Na chvíli zvažoval, jestli se nevzdá duhového meče a nenahradí ho jiným, který by byl vhodnější pro boj, ale rozmyslel si to. Duhový meč měl dobrou čepel, byl vyvážený a on už si na něj zvykl. Zasunul jej do pochvy a zvolna se natáhl. Byl to

dobrý pocit, být naživu.
Hukot v hloubi štoly stále neustával a Rupert se proti své vůli zamračil. Mezi ním a nestvůrou ležely tuny sesutého kamení, bylo nemožné, aby se dostala přes takovou bariéru... Rupert popadl lucernu, bolestivě se postavil na nohy a zadíval se do tmy tunelu s narůstajícím pocitem, že tenhle boj ještě neskončil. Připomněl si, jak obluda vypadala, a zamračil se ještě víc. Neměla žádný tvar, až na ten, kterým ji omezovalo okolí. Při pohybu slintala a vlnila se, jako by její odporné tělo bylo nějakou zvláštní směsicí pevné hmoty a kapaliny, nebo spíš něčeho úplně jiného s vlastnostmi obou skupenství. V duchu Rupert opět viděl, jak se masivní dubová plošina roztříštila, když skrz ní příšera prorazila, aniž by ji to sebeméně zpomalilo.
Rupert tiše zaklel. Věděl, že nestvůra musí být mrtvá, rozmačkaná na kaši pod tunami sesutého kamení. Věděl to, ale aby měl jistotu, musel to vidět na vlastní oči. Tasil meč, vzal lucernu a vydal se zpátky do štoly, pohledem se snažil proniknout zvolna se usazující oblaka prachu, který prosycoval vzduch. Protektor stál v okamžiku vedle něj.
„Kam jdete, Výsosti?“
„Jen kousek tady do štoly.“
„Není to bezpečné, Výsosti.“
„Jestli důl stále není uzavřený, nikdo z nás tady není v bezpečí. Jdu to zkontrolovat.“
Protektor si ho chvíli prohlížel a pak se lehce uklonil. „Dobře, Výsosti. Jen chvíli počkejte, zavolám několik zbrojnošů, aby nás doprovodili.“
„Ne!“ vykřikl Rupert a samotného jej překvapilo, proč je najednou tak rozčilený. Když znovu promluvil, jeho hlas byl klidný a vyrovnaný. „Při své první průzkumné akci jsme s sebou vzali čtyři muže, sire protektore. Ti jsou teď mrtví. Ani jsem je neznal jménem. Zbytek stropu se může každou chvíli zřítit a já nechci riskovat další životy svých mužů, dokud to nebude nezbytně nutné. Jdu tam, jen abych měl jistotu.“
„V tom případě jdu s vámi,“ odpověděl protektor. „I já se potřebuji ujistit.“
Rupert přikývl a spolu s protektorem zamířil do tmy podzemní chodby. Vzduch v dole byl stále plný prachu a strop i stěny zlověstně skřípěly. Rupert a protektor brzy došli k závalu. Byla to nerovná stěna sesutého kamení, hlíny a zlámaného dřeva. Protektor se kolem sebe nejistě rozhlížel a Rupert opatrně vykročil prozkoumat obří barikádu. Mečem tu a tam poklepal na kamení, ale nikde se nepropadlo víc než o palec. Úzkou štolu naplňovalo ticho, přerušené jen tichým šumem hlíny, sypající se z průrev v sesouvajícím se stropě.
„Pojďme odtud, Výsosti,“ navrhl tiše protektor. „Už je po všem.“
„Ne,“ odpověděl Rupert. „Nemyslím. Něco slyším... Něco se tam... hýbe...“
Rychle couvl, nespouštěje oči z hromady trosek. Vtom se na vrcholu bariéry jeden kámen pomalu pohnul a sesunul se na stranu. Uvolněnou dírou začal protékat pramen zářící stříbrné dužnaté hmoty. Zpoza bariéry se ozval přidušený řev, z něhož byl cítit pocit vítězství a hlad po krvi. Zvuk vyvrcholil v hlasité zachrochtání. Protektor nejistě uchopil svou válečnou sekeru a pohlédl na Ruperta.
„Jestliže ho nezabil ten zával, nenapadá mě, co víc ještě můžeme dělat, Výsosti. Pojďme odtud. Jestli se včas dostaneme ke koním, možná tomu ujedeme.“
„Ne!“ namítl Rupert. „Musíme to zastavit tady! Stěny chodby to alespoň omezuje do zvládnutelné velikosti, ale jestli se dostane na povrch...“
Protektor přikývl a pak se zašklebil. „Stejně jsem nikdy nevěřil na útěk před bojem. Jaké jsou vaše rozkazy, Výsosti?“
Bariéra se pozvolna rozpadala, jak stvůra pohlcovala menší kameny a polykala je. Objevovala se čím dál větší část těla nestvůry a Rupert se horečně pokoušel najít nějaké řešení. Ta věc pocházela z temnot a temnota se musí zahánět světlem. Duhový meč sice selhal, ale možná lucerna... Vyrazil kupředu a opatrně položil lucernu do cesty stříbřitému chapadlu, jež prozkoumávalo terén. Tykadlo si lampy vůbec nevšimlo a vyšlehlo k Rupertovi. Ten obouruč švihl mečem, který snadno, jen s docela nepatrným odporem, pronikl bledou hmotou tykadla. Rupert se široce usmál, když se odseknutý konec tykadla rozplácl o zem. Protektorův výkřik jej donutil rychle se obrátit. V závalu se vytvořily široké praskliny a nestvůra se tlačila skrz ně nejméně na tuctu místech zároveň. Rupert s protektorem couvli a nestvůra se pustila za nimi. Stříbřité tykadlo se převalilo přes lucernu a v mžiku ji pohltilo. Rupertovi se sevřelo srdce. Vtom ale nestvůra zařvala a stříbrná hmota jejího tykadla se vzňala plamenem. Tykadlo stravované ohněm se zběsile kroutilo a svíjelo, až z něj nezbylo nic než odporný zápach ve vzduchu. Rupert se divoce zašklebil, protože právě našel odpověď. Oheň! Nejstarší spojenec člověka v boji proti tmě.
„Olejové lampy!“ zařval na protektora. „Přineste nějaké olejové lampy!“
Protektor spěšně přikývl a rozběhl se k východu. Rupert sevřel meč v rukou a bedlivě si prohlížel nestvůru v záři jejího vlastního světla. Zával blokující tunel byl teď na několika místech probořený a úzkými průrvami protékala stálým proudem stříbrošedá hmota.
Směs kamení, hlíny a dřeva zlověstně skřípala pod tlakem strašlivé tíhy příšery, která tlačila svým tělem na stěny. Rupert věděl, že je jen otázkou několika okamžiků, kdy ten obrovský tlak roztříští bariéru a nestvůra se vyvalí ze štoly jako povodňová vlna. Pokud se protektor do té doby nevrátí, útěk Ruperta nezachrání. Opatrně začal ustupovat k otvoru, ale to už k němu dorazil protektor s tuctem mužů, každý s lampou v ruce.
„Dobrá,“ řekl Rupert rázně. „Vylijte olej na podlahu a pak doběhněte pro další lampy. Rychle, nemáme moc času!“
Zbrojnoši si vyměnily zmatené pohledy, ale udělali, co jim bylo řečeno. Podlaha chodby se brzy leskla olejem. Hluboko v temnotě nestvůra hladově chrochtala a kamenohlinitá bariéra se dmula a praskala. Rupert poslal muže zpět na povrch a pohlédl na kaluž oleje, ležící mezi ním a nestvůrou.
„Myslíte, že to bude stačit, sire protektore?“
„Jestli ne, tak to brzy poznáme.“
Rupert se zasmál a otočil se k protektorovi. „Dejte mi svou lucernu a běžte ven.“

„Zapalování oleje je moje práce," namítl protektor.
„Tentokrát ne."
Oba muži na sebe pohlédli a protektor se lehce uklonil.
„Počkám tedy u východu, Výsosti. Pospěšte si."
Rupert poděkoval kývnutím. Protektor se obrátil a tiše odcházel k východu. Rupert zasunul meč do pochvy, poklekl k olejové kaluži a pozoroval, jak se bariéra zvolna rozpadá. Vlastně ani nevěděl, proč posílal protektora ven. Připadalo mu, že by to měl udělat. Když pro nic jiného, tak aby sám sobě dokázal, že nepotřebuje pomoc duhového meče, aby byl statečný. Bariéra z kamení a hlíny se začala otřásat a Rupert otevřel lucernu a vyjmul z ní zbytek svíčky. Podíval se na kalužoleje a zaváhal. Kdyby se předklonil a zapálil olej svíčkou, pohltily by prudké plameny i jeho, ale pokud by svíčku hodil, nejspíš by zhasla, než by dopadla do oleje. Vtom nestvůra triumfálně zařvala, protrhla bariéru a rychle vyrazila proti Rupertovi.
Rupert při pohledu na zářící stříbřitou vlnu, která se k němu blížila, nejistě zakolísal. V jejích útrobách se zmítaly zpola natrávené temné stíny, které kdysi bývaly lidmi. Některé z nich nebyly větší než malé děti. To konečně Ruperta vyprovokovalo k činu.
S pomstychtivým úsměvem vytáhl zpod kabátce hadrovou panenku, kterou našel v hornickém domku. Namočil jí hlavu do oleje, vzpřímil se a dotkl se panenčiny hlavy knotem hořící svíčky. Panenka se rozhořela a vydávala jasné zlatavé a rudé světlo. Rupert vzhlédl. Nestvůra už byla téměř u něj, svým objemem vyplňovala chodbu od země ke stropu a od stěny ke stěně. Její hlasité hluboké chrochtání dostalo ďábelský a skličující rytmus, který jako by Rupertovi rezonoval v kostech. Hodil hořící panenku do oleje, pak se obrátil a uháněl k východu.
Do zad ho pálil prudký žár vzníceného oleje a chodba byla najednou plná světla. Nestvůra pronikavě zaječela a její řev byl tak hlasitý, že donutil Ruperta zastavit a zakrýt si dlaněmi uši. Ohlédl se zpět do štoly a zahlédl, jak nestvůra hoří a září jasněji než nejjasnější lampa. Svíjela se a nadýmala, jak ji oheň stravoval zevnitř. Pokusila se stáhnout zpět do hlubin dolu, oheň ji však pronásledoval a plameny byly čím dál jasnější, až Ruperta docela oslnily, takže nic neviděl. Obrátil se a běžel dál k východu, hnán spalujícím žárem, když vtom se ozvala šílená exploze, která Ruperta vymrštila do vzduchu a hodila ho o kus dál - a pak bylo všechno světlo to tam.
Chvíli jen tak ležel na ušlapané hlíně, která tvořila podlahu štoly, a byl rád, že je naživu. Bolela ho hlava a v uších mu zvonilo od lomozu exploze, ale jinak neutrpěl víceméně žádná zranění. Bolestivě se zvedl na nohy, přidušený hustým, odporně páchnoucím dýmem, jenž zamořil úzkou chodbu. Pomalu kráčel temnotou do noci. Muži, kteří venku čekali, zajásali, když ho zahlédli vycházet z tunelu. Rupert místo odpovědi jen pozvedl ruku a rychle se posadil, aby předešel pádu. Zbrojnoši se smáli, znovu a znovu mu provolali slávu a pak odešli připravit vše na návrat do Měděnice. Rupert se opřel o vstupní stěnu a poddal se únavě. Cítil, že si zaslouží odpočinek, alespoň na chvíli. Došel k němu protektor a naklonil se nad ním.
„Takže nestvůra shořela, Výsosti?"
„Ano," odpověděl Rupert. „Shořela."
„Myslíte, že je po smrti?"
„Říká se, že oheň očišťuje... Ne, sire protektore, není mrtvá. Jen jsme ji zranili a zahnali zpět do hlubin, do temných a tajemných zákoutí země, ze kterých přišla."
Rupert se pomalu postavil na nohy, krátce pohlédl do ústí tunelu a obrátil se k němu zády. Chladný svěží vítr zahánělpach rozkladu a hniloby jako starou vzpomínku.
„Nemusel jste tam zůstávat, abyste zapálil olej," poznamenal pomalu protektor. „Bylo to od vás velice statečné."
Rupert rozpačitě pokrčil rameny. „Ty sis také vedl velice dobře, sire protektore."
„Konal jsem jen svou povinnost, nic víc."
Rupert pomyslel na protektorův strach z dolu, ale nic neřekl.
„Škoda, že jsme nemohli zachránit nikoho z vesničanů," dodal protektor.
„Když jsme sem přišli, bylo už příliš pozdě," odpověděl Rupert. „Nemohli jsme nic dělat. Pro tebe to nebyl právě příjemný návrat domů, že?"
Protektor se díval s tváří stejně prostou emocí jako obvykle, jak se vojáci připravují k odjezdu. „Mým domovem je Lesní hrad, Výsosti, vždycky byl. Jaké jsou vaše rozkazy ohledně dolu?"
„Ať tví muži strhnou zbytek stropu, sire protektore. Chci, aby byl vchod úplně zavalený. Pochybuji, že to nestvůře zabrání dostat se ven, ale mělo by to zabránit, aby se případné další oběti dostaly do dolu."
Protektor přikývl a odešel vydat příslušné příkazy vojákům. Rupert ho doprovázel pohledem, ruku na jílci duhového meče. Teď, když se jeho čepel ukázala bezcennou pro boj s temnotou, byla výprava za velemágem důležitější než kdykoliv předtím.
Vítr jako by se náhle ochladil. Rupert hleděl na měsíc: zdálo se, že už má nádech do modra jako pleť s prvním náznakem malomocenství.

4
SPOJENCI

Princezna Julie, k smrti znuděná, netrpělivě přecházela z jednoho konce úzkého předpokoje na druhý. Král Jan pro ni dal poslat už před hodinou, ale i přes všechen její křik a kopance před ní zůstaly dvoukřídlé dveře do velké síně bezpečně zamčené. Julie zprudka usedla na židli a naštvaně se škaredila na celý svět. Nebylo tu s kým mluvit, na co se dívat, ani co dělat. A od chvíle, kdy sundali všechny portréty, nemohla si zkrátit dlouhou chvíli ani házením dýky na cíl. Julie si znechuceně povzdechla, založila si ruce a proklela Ruperta do horoucích pekel za to, že odjel a nechal ji tady. Už byl na cestách skoro tři měsíce a scházel Julii víc, než byla ochotná si připustit. Snažila se seč mohla, aby zapadla do

dvora a jeho společnosti, ale jako tolikrát předtím to nebylo dost. To, že byla kdykoliv připravená nakopnout každého, kdo byl natolik pitomý, aby ji urazil podruhé, jí vysloužilo jistý nepřátelský respekt, ale ne mnoho přátel. Dámy Juliina věku a postavení dělaly, co mohly, aby se tu Julie cítila jako vítaný host, ale s mladou princeznou toho ve skutečnosti neměly mnoho společného. Jejich hlavní zábavou byly klepy, móda a nejlepší taktiky, jak ulovit bohatého ženicha, zatímco Julie se za mák nezajímala ani o romantiku, ani o dvorské intriky. Vyhodila střevíčky, protože ji v nich tlačila chodidla, a vyhrožovala násilím každému, kdo se byť jen zmínil o její nadcházející svatbě s princem Haraldem. Mnohem víc ji bavila jízda na koni a cvičné souboje s mečem -zábava, která pohoršovala lidi jejího stavu. Není to ženské, opatrně protestovali. Julie jim pokaždé odpověděla něco velmi hrubého a všechny mladé dámy najednou našly nějaké pádné důvody, proč musejí rychle odejít.

Nyní Julie trávila většinu času o samotě.

Nejprve se hodně věnovala průzkumu hradu. Rychle přišla na to, že stejné dveře nemusí dvakrát vést do stejné místnosti. Některé dveře byly vchody, zatímco jiné východy, ale ne všechny sloužily jako obojí. Objevila také, že některé chodby se stáčejí zpět a když si nedáte dobrý pozor, ústí samy do sebe. Julii to všechno připadalo nesmírně zajímavé, ale naneštěstí se přitom poměrně často ztratila a po čtvrté pátrací akci ji král přiměl k přísaze, že bez průvodce nebude odbočovat z hlavních chodeb. Začala se tedy po nějakém shánět.

Stejně jako jejich majordomus, který řídil každodenní běh hradu, byli i průvodci vybaveni zvláštním mystickým smyslem, který jim říkal, kde se právě nacházejí ve vztahu ke všemu ostatnímu. To znamenalo, že nejenže se nemohli ztratit, ale v kteroukoliv chvíli byli schopni určit, kde najít kterýkoliv pokoj. Na hradě, kde trasy záležely na tom, jaký je den v týdnu, byli lidé s takovým darem naprosto neocenitelní, a proto také k nenalezení, když jste je právě potřebovali. Julie se tedy neochotně vzdala svých průzkumů a vrátila se k provokování stráží ke cvičným soubojům s meči.

V té době jí král opatřil gardedámu. Julie brzy objevila, že nejsnadnější způsob, jak se zbavit té sladké šedovlasé staré dámy, bylo ji jednoduše uštvat. Poté, co Julii tři dny usilovně honila po hradě, jen aby ji měla alespoň na dohled, sdělila tato důstojná dáma králi, že mladá princezna gardedámu naprosto nepotřebuje, jelikož na hradě stejně není muž, který by ji dokázal dohonit.

To ovšem neznamenalo, že by se o to žádný nepokoušel. Ucházel se o ni samozřejmě v první řadě Harald, který měl za to, že jejich sjednaná svatba mu dopředu dává určitá práva na její osobu, ne-li dokonce její citovou náklonnost. Dva dobře mířené levé háky ho naučily držet se v uctivé vzdálenosti a úžasně zrychlily jeho reflexy. Jenže jemu to připadalo jako přirozená součást jejich společné hry a nenechal se odradit. Od Julie se nejspíš očekávalo, že tím bude polichocena, ale nebyla. Harald sice dokázal být poměrně šarmantní, když chtěl, jenže pokud se zrovna nepokoušel Julii ohromit svými svaly, trousil významné poznámky o svém nesmírném bohatství a o tom, jak Lesní království jednou bude jeho. Julie se mu oplátku tu a tam naznačila, co k němu cítí -třeba tak, že ho udeřila, nebo se pokusila shodit ho z cimbuří. Bohužel, zdálo se, že mu to stále nedocházelo. Julie se mu vyhýbala, jak se dalo a nakonec se více méně dohodli na ozbrojeném příměří s tichou dohodou, že nikdy nevysloví slovo svatba.

Přes to všechno se Julie nudila a připadala si malinko osamělá. Dvorní dámy s ní nemluvily, dvořané se k ní nehlásili a zbrojnoši už se s ní nechtěli pouštět do soubojů, protože těžko nesli prohru. Takže když ji dal král Jan zavolat ke dvoru, šla. Bylo to alespoň něco, co ji vytrhlo z nicnedělání.

Julie se zamračila na zavřené dveře trůnního sálu a ruka jí sjela na bok, kde dříve mívala meč. Zamračila se ještě víc, když ji sevřela naprázdno. Po všech těch týdnech si bez meče stále připadala jako nahá. Král však neústupně trval na tom, aby ho v prostorách hradu nenosila, a ona už neměla náladu se hádat. A tak meč, který jí dal Rupert v Temném lese, nyní ležel zamčený v její komnatě a ona ho až na cvičné souboje nepoužívala. Julie si mrzutě povzdychla. Nakonec ten meč stejně k ničemu nepotřebovala. Kromě toho, stále měla svou dýku, bezpečně zasunutou v holeni boty.

Julie unaveně klesla na židli a rozladěně se rozhlížela po předpokoji. Pohrávala si s pokušením jednoduše vstát a odejít, ale zvědavost jí to nedovolovala. Král Jan musel mít nějaký dobrý důvod, proč si ji náhle dal zavolat. Julie měla nejasné tušení, že až zjistí, co za tím je, nebude se jí to líbit. Takže zatnula zuby a čekala dál. Lehce se pousmála, když jí bloudící pohled znovu ulpěl na dvoukřídlých dveřích. Tesaři odvedli dobrou práci, ale ačkoliv byly robustní dubové dveře znovu pečlivě zavěšeny, nic než úplná výměna nemohlo skrýt hluboké rýhy a škrábance, jež na nich zanechaly drakovy drápy.

Zamračila se nad nekonečným hlukem zvýšených hlasů, který se linul skrz dveře. Když sem přijela, dvořané křičeli jeden přes druhého a nezdálo se, že by jim mezitím ubyly síly. Lomoz byl právě tak hlasitý, aby pronikl přes dveře, aniž člověk rozeznával jednotlivá slova. Julie se rozhodla, že toho má právě dost. Vyskočila a rozhlédla se po sporém nábytku v předpokoji. Náhle se jí na tváři objevil ďábelský škleb. Už věděla, co udělá. Oni si myslí, že ji mohou nechat čekat, co? Chvíli si prohlížela gobelíny na stěně, pak strhla ten nejošklivější a nacpala jej do tenké mezery mezi dveřmi a podlahou. Z držáku na stěně sundala jednu z loučí, poklekla a opatrně gobelín zapálila.

Hořel velice hezky a oheň vydával hustá oblaka dýmu. Julie vrátila louč do držáku a netrpělivě čekala, až si uvnitř něčeho všimnou. Nějakou dobu plameny tančily a praskaly bez jakékoliv odezvy a Julie právě dospěla k názoru, že malá olejová lampička by možná pohnula věci trochu kupředu, když dvůr najednou ztichl. Byla to velice krátká odmlka, kterou rychle přerušil pronikavý křik: „Hoří!“ Julie se spokojeně usmála, když přes dveře uslyšela nezaměnitelný hluk paniky; kletby, výkřiky a pobíhání z místa na místo. Pak se dveře prudce otevřely a za nimi stál Harald. Kývl na Julii a vylil na hořící tkaninu džbán stolního vína, čímž plameny v okamžiku uhasil.

„Ahoj, Julie,“ řekl ledabyle. „Jsi očekávána.“

Protáhla se kolem něj. Harald se ušklíbl a štípl ji, načež rychle uhnul právě včas, aby mu její dýka neusekla ucho.

„Tohle nebylo ani těsně vedle,“ posmíval se jí, když ji vedl mezi rozčilenými dvořany, ale držel se přitom bezpečně mimo její dosah. „Znamená to, že už začínáš tát?“

„Ne,“ odsekla Julie. „To znamená, že bych měla víc trénovat.“

Harald se zasmál a uvedl ji před trůn. Král Jan k ní unaveně vzhlédl.
„Princezno Julie, proč nemůžete zaklepat, jako to dělají všichni?“
„Nechal jste mě čekat skoro hodinu!“ opáčila Julie.
„Mám tu kromě vás k vyřízení spoustu jiných záležitostí.“
„Dobrá. Pak tedy přijdu, až budete hotov.“
Obrátila se k odchodu, ale v cestě jí stál půltucet ozbrojených stráží.
„Princezno Julie,“ řekl král klidným hlasem. „Váš přístup má v mnoha směrech velké rezervy.“
„To těžko,“ odpověděla Julie. Pohlédla na stráže a neochotně se obrátila zpět k trůnu. „No dobře, co tedy chcete?“
„Prozatím jen, abyste tiše počkala, než vyřídím své záležitosti. Harald vám může dělat společnost.“
Julie si pohrdavě odfrkla, povytáhla své po kotníky dlouhé šaty a posadila se na první stupeň schodiště, vedoucího k trůnu. Mramorový schod byl i přes silný koberec studený, ale Julie si říkala, že ať se propadne, bude-li čekat vstoje, než se král uráčí s ní hovořit. Šlo jí o princip. Harald přišel a posadil se vedle ní, stále přitom však udržoval odstup na délku paže. Julie se zlehka pousmála, vytáhla z boty dýku a vyřezala jí do koberce mezi sebou a Haraldem mřížku na piškvorky. Harald se zaculil, také vytáhl z boty dýku a vyřezal do prostředního políčka křížek. Král Jan se rozhodl, že si toho nebude všímat.
Na chvilku zavřel oči a pak se obrátil k trojici mužů, kteří v různých stupních netrpělivosti čekali před trůnem. Se sirem Blaysem už měl nějaká jednání dříve, ale s oběma zbylými lankrabaty měl tu čest poprvé. Všichni tři přijeli společně, což dávalo tušit, že se baroni konečně dohodli na společné akci, ale soudě podle toho, že se tři lankrabata neustále navzájem hlídala pohledy, bylo to spojenectví nanejvýš nejisté. Král Jan se pomalu usmál a poposedl si na trůnu více dozadu. Rozdělit a ovládnout, to bylo ono. Rozpoutat mezi nimi hádky a jejich vlastní zájmy je už rozbratří.
Pozorně si prohlížel tři lankrabata a dával si načas. Nebylo by dobré, kdyby měli pocit, že to s králem mohou jen tak spěšně odbýt. Uprostřed stál sir Blays: nižší zavalitý muž s nakrátko ostříhanými šedými vlasy a hlubokýma pronikavýma očima. Mluvil klidně a rozvážně, tichým hlasem, který vzbuzoval dojem zdvořilého porozumění, což ale mátlo jen ty, kteří ho neznali. Král Jan ho znal už více než dvacet let.
Působivá svalnatá postava, netrpělivě čekající napravo od sira Blayse, nepatřila nikomu jinému než siru Bedivereovi. Říkalo se, že v soubojích zabil na tucet mužů. A také se šeptalo, že tyto souboje úmyslně vyprovokoval jen tak pro zábavu, jenže to mu nikdo nikdy neřekl do očí. Byl mladý, snědý a krásný svým samolibým způsobem, ale králi Janovi neunikla jistá slabost v jeho oteklých očích a našpuleném dolním rtu. Jednou bude možným nástupcem současného protektora - pokud se toho dožije.
Tichá plachá postava po Blaysově levici byl sir Guillam, muž svým zjevem natolik všední, až byl prakticky neviditelný. Byl spíše vysoký, snad i trochu vyzáblý a jeho tvář neměla v sobě více výrazu než tvář malého dítěte. Prořídlé vlasy měl šedivé jako myší srst, s úhlednou pěšinkou uprostřed. Svýma světle šedýma očima nervózně pomrkával, když uhýbal před královým pohledem. Král Jan si přikryl ústa rukou a usmál se. Sir Guillam byl známý typ: do posledního písmene vykoná všechny zadané instrukce, a to hlavně proto, že sám nebyl schopen udělat nic jiného. Takové emisary bylo snadné zmást a ještě snazší zmanipulovat. Vtom sir Bedivere náhle přikročil blíž a hluboce se poklonil trůnu.
„Vaše Veličenstvo, pokud vás smím požádat o chvíli vašeho času...“
„Zajisté, sire Bedivere,“ odpověděl král laskavě. „Ty jsi ten nový lankrabě z panství Hlubokého potoka?“
„Tak jest, Veličenstvo, mluvím zde jménem Měděných baronů.“
„A co si ode mě přejí tentokrát?“
„Jen to, co si přáli vždy, Veličenstvo, spravedlnost.“
Davem dvořanů projela vlna veselí, která hbitě ustala, když se lankrabě kolem sebe chladně rozhlédl. Byl vysoký alespoň šest stop a šest palců a se svými širokými rameny by na čas umlčel snad i protektora. Sir Bedivere si změřil dvořany vyzývavým pohledem a pak je pustil z hlavy jediným pohrdavým pohozením hlavy, jako by mu nestáli za pozornost.
„Spravedlnost...“ řekl král klidně. „Mohl bys to upřesnit?“
„Mědění baroni potřebují více mužů, Veličenstvo. Démoni napadají hornická městečka a ničí vše, co jim přijde do cesty. Každým dnem jsou na cestách početnější řady uprchlíků. Ani je nemůžeme všechny nakrmit, natož poskytnout jim na noc přístřeší. V městečkách už propukla první povstání. Většina našich stráží zemřela v boji s démony. Se zbytkem mužů nejsme schopni udržovat pořádek a zákon. Mědění baroni uctivě žádají, abyste poslal významnou část královské gardy na pomoc v boji proti temnotě, která nás ohrožuje.“
Král probodl lankraběte pohledem. „Už jsem vašim pánům poslal téměř pět set gardistů. To mi chcete říct, že jsou všichni mrtví?“
„Ano,“ odpověděl sir Bedivere. Mezi dvořany to zašumělo projevy zděšení.
„Zemřeli v boji s démony?“
„Ano, Vaše Veličenstvo.“
„Kolik vyslali baroni vlastních mužů do boje s démony?“
Sir Bedivere se zamračil. „Dost dobře nechápu...“
„Tak kolik!“
„To opravdu nedokážu říct,“ odpověděl lankrabě krátce. „Velký počet stráží musel zůstat v záloze na ochranu měst a udržování pořádku...“
„Aha,“ opáčil král. „Takže moji muži umírají, zatímco stráže baronů se drží v bezpečí za silnými zdmi měst.“
„Na tom přece vůbec nezáleží,“ řekl sir Bedivere klidně. „Moji pánové od vás požadují více mužů. Kolik oddílů jim pošlete?“
„Nemohu postrádat žádné další muže,“ odpověděl král prostě.

„To je vaše poslední slovo?“
„Ano. Potřebuji své muže tady. Baroni se musejí bránit sami, stejně jako já.“
„Oni ale nemají hrad, kde by se schovali,“ namítl hlasitě sir Bedivere.
Ve trůnní síni se rozhostilo ticho, dvořané oněměli tou otevřenou urážkou. Taková poznámka z úst lankraběte se téměř rovnala zradě. Všichni pohlédli na krále Jana, žádostiví jeho odpovědi, ten však díky četným rokům zkušeností a diplomacie dokázal udržet svůj výraz klidný a nedotčený. Rychlý pohled na Blayse a Guillama jej ujistil, že od nich nemůže čekat žádnou podporu. Jejich výraz a mlčení mluvily jasněji než slova, že Bedivere vystupuje za ně za všechny. Král vždycky věděl, že dříve nebo později baroni zneužijí situace a obrátí se proti němu, ale netušil, že to přijde tak brzy. Ať už se tu dnes stalo cokoliv, ať vynese jakékoliv rozhodnutí, Mědění baroni nemohli prohrát. Pokud by jim poslal muže, které sám potřeboval, byla by to jasná známka jeho slabosti a oni by přišli s ještě neslýchanějšími požadavky. Jestliže jim odmítne pomoc, baroni toho využijí jako záminku, aby ho sesadili z trůnu a nahradili ho někým jiným, kdo by se jim víc zamlouval. Někým, koho mohou ovládat. Sir Bedivere byl vyslán pouze z jediného důvodu: aby urazil a ponížil krále Jana před vlastním dvorem a dál všem jasně najevo, že veškerou moc v Lesním království mají v rukou baroni.
„Je snadné být statečný, když vás chrání vysoké kamenné zdi,“ pokračoval sir Bedivere a ve tváři mu zacukal nepříjemný úsměv. „Mé pány chrání proti démonům jen městské zdi a barikády. Trváme na tom, abyste nám poskytl více mužů!“
„Táhni k čertu,“ odpověděl král.
Sir Bedivere strnul překvapením a na okamžik se mu v očích rudě zablesklo, jako by se rychle otevřely dveře od pece a hned se zase zavřely. V tom chvilkovém karmínovém záblesku král zahlédl hněv, touhu a zuřivost, tak tak drženou pod kontrolou, a zachvěl se, jako by se do něj opřel studený vítr.
„Odvážná slova od starého blázna,“ pronesl sir Bedivere vypjatým hlasem. „Moji pánové však takovou odpověď nepřijmou. Zkuste to znovu.“
„Mou odpověď už znáš,“ odpověděl král. „Teď se kliď z mého dvora.“
„Z vašeho dvora?“ zopakoval lankrabě. Ohlédl se po zmlklých dvořanech, pochmurně se tvářících strážích a zbrojnoších a pak se náhle zasmál. Byl to temný, pohrdavý smích. „Tak si ho užijte, dokud můžete. Dříve či později mě moji páni pošlou zpět, abych vám ho vzal.“
„Zrádce,“ řekl král klidným hlasem. „Za tohle bych tě mohl připravit o hlavu, lankrabě.“
„Váš protektor snad,“ usmál se sir Bedivere. „Ten tady ale, bohužel, není.“
„Ale já ano,“ ozval se princ Harald a s mečem v ruce vyskočil na nohy. Dvořané zaševelili projevy souhlasu, když se Harald šel postavit mezi svého otce a lankraběte. Julie se usmála a pokradmu si přehodila dýku do pravé ruky, jen pro případ, že by se do toho chtěl zaplést další lankrabě. Sir Bedivere si Haralda chvíli prohlížel a pak se tiše zasmál: V očích se mu opět objevilo to rudé světlo a sáhl po meči.
„Ne!“ řekl král ostře. „Haralde, prosím, odlož meč. Oceňuji tvé gesto, ale on by tě docela jistě zabil. Prosím, posaď se a tuto záležitost přenech mně.“
Harald strnule přikývl, zasunul meč zpátky do pochvy a posadil se zpátky vedle Julie. Ta na něj krátce přikývla na znamení souhlasu a on se na ni kysele usmál. Král se na trůnu předklonil a zblízka si změřil sira Bediverea pohledem.
„Máš se toho ještě hodně co učit, lankrabě. Vážně sis myslel, že mě můžeš zastrašit na mém vlastním dvoře a jen tak z toho vyváznout? Pak jsi hlupák, sire Bedivere, a já hlupáky nesnáším. Nyní máš dvě možnosti: buď přede mnou svou hlavu skloníte, nebo o ni přijdete.“
Lankrabě se zasmál a Thomas Grey vykročil, aby se mu postavil tváří v tvář. Astrolog pozvedl svou štíhlou ruku a smích sira Bediverea přešel do výkřiku, když pocítil šílenou bolest ve svalech. Snažil se sáhnout po meči, ale prudká bolest ho na místě ochromila.
„Poklekni,“ přikázal mu astrolog a sir Bedivere upadl na všechny čtyři. Po tváři mu stékaly slzy utrpení a bezmoci. Obě zbylá lankrabata se zděšením sledovala, jak mohutný bojovník pláče jako dítě.
„A nyní, pokloň se svému králi,“ řekl astrolog a sir Bedivere se poklonil. Král Jan pohlédl na vzlykajícího a chvějícího se lankraběte, avšak nijak ho ten pohled netěšil. Místo toho se cítil unavený, pošpiněný a znechucený.
„To stačí,“ zabručel. Astrolog spustil paži a vrátil se zpět vedle trůnu. Sir Bedivere se zhroutil. Jeho třesoucí se tělo zůstalo ležet na podlaze a bolest z něj pomalu vyprchávala.
Král Jan se zvolna rozhlédl po dvořanech, ale většina z nich se jeho pohledu vyhnula. Z očí těch, kteří neodvrátili zrak, mohl vyčíst hluboké zděšení a znechucení nad tím, co astrolog provedl jeho jménem. Král Jan si povzdechl a pohlédl na muže v černém, který trpělivě stál u jeho trůnu. Jeho temná pochmurná tvář byla klidná a uvolněná a byl v ní jen docela nepatrný náznak úsměvu. Thomasi, starý příteli, pomyslel si král. Co se to s námi děje? Kdysi jsme přísahali, že raději zemřeme, než bychom použili kouzla, jako je tohle. Ta myšlenka ho znepokojovala. Nevrle potřásl hlavou, jako by ho rozčiloval nějaký obtížný hmyz. Pohled mu spočinul na siru Bedivereovi, který se bolestivě snažil pozvednout na koleno. Král pokynul pohybem ruky na dva blízké zbrojnoše.
„Pomozte lankraběti na nohy.“
„Ne!“ zasupěl sir Bedivere. „Nepotřebuji vaši pomoc!“.
Pomalu a bolestivě se narovnal do sedu. Chvíli odpočíval a chraptivě sbíral dech, potom dovrávoral před trůn. Nohy se mu nekontrolovatelně třásly, ale kupodivu dokázal stát hrdě vztyčený. Na jeho bledé tváři bylo vidět stopy po zaschlých slzách, vytrvale však vzdoroval vlastní slabosti, což mu propůjčovalo dojem důstojnosti. Pak se mu v očích rudě zablesklo a vrhl se na krále. Dostal se sotva ke schodům, když astrolog pozvedl ruku a do lankraběte uhodil blesk, jenž ho odrazil od trůnu. Jasný záblesk na okamžik všechny oslnil, a když se znovu podívali, sir Bedivere ležel zkroucený nějakých dvacet stop od stupínku. V místě, kam ho zasáhl blesk, veliký žár roztavil kroužkové brnění a

vypálil díru do koženého kabátce pod ním. Ze spálené kůže stoupaly tenké pramínky dýmu. Sir Blays poklekl vedle zraněného válečníka a zkontroloval mu tep a dýchání.
„Žije," řekl nakonec. „Brnění ho ochránilo."
Král znovu pokynul dvěma zbrojnošům. „Odneste lankraběte ze síně. Ať ho ošetří můj lékař."
Zbrojnoši přispěchali k siru Bedivereovi, zvedli ho z obou stran a vynášeli ho z trůnní síně. Král Jan unaveně potřásl hlavou, zaklonil se na trůnu a zarputile pohlédl na obě zbylá lankrabata.
Sir Guillam nešťastně mrkl po králi a nejistě se usmál - zjevně jej to stálo všechny síly. Čelo se mu lesklo potem, když přešlapoval z nohy na nohu jako dítě, které se nemůže osmělit, aby se zeptalo na cestu k toaletě. Král Jan svraštil obočí a začal si sira Guillama prohlížet pečlivěji. Ten muž nemůže být úplně k ničemu, jinak by ho sem baroni neposlali. Zamračeně zvažoval různé možnosti. Sir Bedivere se ho už zabít pokusil, takže sir Guillam by mohl být náhradní vrah, zaměřený na zaříkání, jedy či prokletí. Mohl by to být také špeh, vyslaný aby kontaktoval nějaké věrolomné diplomaty mezi dvořany. Také se však pod tou nesmělou maskou mohl skrývat vysoce ostřílený diplomat. Král Jan se krátce usmál. Byl jen jeden způsob, jak na to přijít...
„Sire Guillame."
„Ano, Veličenstvo?" odpověděl rychle lankrabě a krátkozrace zamžoural na krále.
„Ty jsi na mém dvoře nový."
„Ano, Veličenstvo, jsem novým lankrabětem na panství Březového hvozdu. Hovořím tu jménem Stříbrných baronů."
„A co si ode mne přejí?"
Sir Guillam pokradmu pohlédl na hluboce zamyšleného astrologa a nasucho polkl. Nervózně se pousmál na krále a projel si prstem okolo vnitřní části límce, jako by se mu náhle stáhla okolo krku.
„Stříbrní baroni také... požadují... podporu, Veličenstvo. Potřebují, ehm..."
To málo sebedůvěry, co měl, ho docela opustilo a tak sir Guillam rychle zašátral po pergamenovém svitku, který měl zasunutý za opaskem. Rozvinul jej, zjistil, že ho drží vzhůru nohama, přihlouple se zašklebil nad tou trapnou nehodou, obrátil pergamen do správné pozice a začal z něj hlasitě předčítat.
„Moji pánové mě pověřili, abych vás informoval, že zoufale potřebují následující: sedm oddílů gardistů z vaší vlastní Královské gardy, čtyři oddíly odvedenců, dále zbraně, koně a zásoby pro uvedené mužstvo..."
„To by stačilo," zarazil ho král.
„Je toho ještě mnohem víc," zaprotestoval sir Guillam.
„Opravdu?" řekl král. „Vážně mě překvapuješ. Můj drahý urozený lankrabě, odpověz mi na jednu otázku."
„Zajisté, Veličenstvo."
„Proč jsi tady?"
Sir Guillam zmateně zamrkal, pak bezmocně rozhodil rukama a málem přitom upustil svůj svitek. „Zastupuji zde Stříbrné barony, Veličenstvo. Jsem tu, abych vám tlumočil jejich slova."
„Ne, sire Guillame. Měl jsem na mysli, proč vybrali právě tebe za nového lankraběte? Nezdá se, že bys měl na tomto poli nějaké zvláštní zkušenosti."
„Ó nikoliv, Veličenstvo. Před svým zvolením jsem byl kancléřem pokladny baronských hospodářských statků." •
Král potřásl hlavou. Tak tedy účetní; nic víc nepotřeboval vědět. Když se to vzalo kolem a kolem, raději by se střetl s dalším vrahem.
„Předejte listinu mému majordomovi, sire Guillame. Dá vám tolik zbraní a zásob, kolik vám můžeme poskytnout."
„Je tu ještě ten drobný požadavek na jedenáct oddílů..." Sir Guillam náhle zmlkl, když ho astrolog přerušil svým zlověstným zakašláním. „Mohli bychom se dohodnout řekněme na sedmi..."
„Žádné dohadování nebude," odpověděl král. „A ani žádné oddíly. Chceš se snad se mnou přít?"
„Ó, to ne, Výsosti," opáčil kvapem sir Guillam. „To ani v nejmenším. Vůbec ne. V žádném případě."
Svinul listinu, vysekl králi rychlou poklonu a zacouval se skrýt za sira Blayse. Král poslednímu lankraběti zdvořile pokynul a sir Blays se na oplátku formálně uklonil. Z jeho pomalých, rozvážných pohybů byla patrná silná disciplinovanost a sebekontrola. Když chladným zrakem pohlédl na astrologa, jeho hlas byl klidný a vyrovnaný.
„Váš vliv vzrostl od doby, kdy jsem tu byl naposledy, sire astrologu, nesnažte se mě však zastrašit. Já se jen tak něčeho nezaleknu. Jsem sir Blays z panství Doubraviny. Hovořím jménem Zlatých baronů."
Král lehce uklonil hlavu. „Jste na mém dvoře vítán, sire Blaysi. Také po mně požadujete oddíly?"
„Tlumočím zde slova mých pánů," odpověděl opatrně sir Blays. „Pokud se máme ubránit temnotě, potřebujeme více oddílů. Naše hranice už padly do područí dlouhé noci a démoni se hemží naší zemí jako hladoví vlci. Už se dlouho neudržíme. Ani kamení a dřevo našich strážnic nás neubrání proti temnotě, která na nás dopadne. Sám víte, že má slova jsou pravdivá, Veličenstvo."
„Ano," odpověděl král unaveným hlasem. „To vím. Má odpověď však zůstává stejná, sire Blaysi. Nemám už další muže, které bych vám mohl poslat."
„Předám vaši odpověď svému pánovi," řekl pomalu sir Blays. „Říkám vám však, že ji nepřijme."
„Ale přijme," přidal se astrolog klidným hlasem. „Nemá jinou možnost."
„Vždycky je jiná možnost," opáčil sir Blays. Jeho tichá slova se zlověstně nesla tichem sálu a dlouhou chvíli nikdo nepromluvil.
„Dobrá, dobrá," řekl nakonec král. „Přišel jste na tento dvůr požádat mne o pomoc, vznešený lankrabě. Jelikož však není v mé moci poskytnout, oč mne tví páni žádají, snad bych jim mohl nabídnout poselství naděje a útěchy. Zatímco tady hovoříme, můj protektor s mým nejmladším synem, princem Rupertem, jsou na cestě k velemágovi, aby ho přivedli zpět do Lesní země a on svými kouzly přemohl temnotu."
„Vy byste ho přivedl zpět?" zeptal se sir Blays překvapeně. „Po tom co provedl?"

„Není jiná možnost," odpověděl astrolog.
„Zoufalé situace si vyžadují zoufalá opatření," poznamenal král. „Proto jsem se také rozhodl znovu otevřít Starou zbrojnici a vytáhnout Kurtanu z její pochvy."
Po dlouhý okamžik na něj všichni jen zírali, natolik zkoprnělí z toho co právě řekl, že připomínali mramorové sochy. Pak nastal v sále pravý blázinec. Najednou jako by všichni začali křičet a klít v zoufalé snaze překřičet ten ohlušující lomoz. Dvořané, kteří stáli nejblíže k trůnu, se zběsile vrhli kupředu a museli být zahnáni zpět zbrojnoši s meči. Přesto však vřava sílila, až přešla do jediné zvukové vlny, která se odrážela od vysokého trámoví stropu.
Julie překvapeně hleděla na to pozdvižení mezi zděšenými davy, které kdysi bývaly královskými dvořany. Z každé tváře čišel šok a pobouření, zesílené tu a tam o čirý strach. Obrátila se k Haraldovi, který byl, zdálo se, stejně zmatený jako ona.
„Haralde, co se to tu, k čertu, děje?" Rámus byl tak silný, že musela Haraldovi prakticky křičet do ucha, aby jí rozuměl, ale ten stejně jen odmítavě zavrtěl hlavou. Hledala v jeho tváři nějakou odpověď, ale jakmile z jeho tváře vyprchal šok, Haraldovy rysy byly apatické a nehybné jako maska. Jeho pocity prozrazovaly jen vypětím zbělelé klouby na ruce, ve které svíral dýku.
„Tak dost!" zahřímal silným hlasem astrolog. Kolem něj zaburácel oheň a zatuchlý vzduch síně zhoustl dýmem, když plameny obklopily jeho tělo, jako by je chtěly pozřít. Jeho plášť barvy noci se roztáhl jako křídla a v astrologových ledových a neproniknutelných očích se zablesklo vědomí čehosi děsivého. Na trůnní sál padlo vše prostupující ticho, přerušované jen praskáním plamenů tančících okolo astrologa. Ten si pohledem změřil oněmělý dvůr a zlověstně se usmál. Poskakující plameny zaplápolaly a uhasly a Thomas Grey znovu působil dojmem docela obyčejného vyhublého starého muže v černém.
„Díky, sire astrologu," řekl klidně král Jan. „A nyní mě dobře poslouchejte, vznešení lordové a dámy. Takové nepokoje v trůnním sále nebudu nadále tolerovat. Už žádné další podobné výbuchy, jinak si můj kat konečně odpracuje svou mzdu. V téhle síni bude pořádek! Je to jasné?"
Jeden po druhém dvořané poklekli a poklonili se králi. Po nich tak učinili i zbrojnoši a dokonce i astrolog, až v celém sále zůstali stát jen dva muži: lankrabata Zlatých a Stříbrných baronů. Sir Guillam se třásl, když na něm král spočinul pohledem, ale i když se neodvažoval pohlédnout králi do očí, přesto nepoklekl. Král Jan byl dost chytrý na to, aby se nesnažil střetnout pohledem se sirem Blaysem - znali se spolu už příliš mnoho let.
Král Jan se opřel zády o opěradlo trůnu a zamyšleně si oba muže prohlížel. Bývaly časy, kdy by sir Blays položil život, aby dokázal svou oddanost Lesnímu království. Tenkrát by zabil každého, kdo by se to snažil zpochybnit. Jeho odmítnutí poklonit se bylo ve srovnání s jeho bývalou oddaností prakticky vyhlášením války. Král Jan se pro změnu soustředil na sira Guillama a zachmuřil se. Ten muž byl strachem bez sebe, a přesto se proti němu stále vzpouzel. Proč?
Král Jan zavřel oči a unaveně si povzdechl. Věděl proč. Ať byl sir Guillam sebevíc vystrašený, pořád měl o hodně větší strach z Kurtany.
Musím to udělat, pomyslel si král Jan tvrdohlavě. Je to nezbytné.
Otevřel oči a cynicky se rozhlédl po množství skloněných hlav před sebou. Ten pohled ho ani v nejmenším nedojal. Poklonili se ze strachu před astrologovými kouzly, nikoliv z oddanosti. Král se neblaze usmál. Když nemůže mít oddanost, spokojí se se strachem. Měl před sebou válku a s neustále se blížící temnotou neměl čas si vybírat, jakých zbraní použije.
„Vstaňte," zabručel nakonec a dvořané se postavili na nohy za šustění hedvábí a cinkotu kroužkového brnění. Mezi dvořany se ozvalo vzpurné mumlání, které však rychle ztichlo, když se král zamračil. Pak se kysele usmál a obrátil se na sira Blayse, který mu oplácel klidným pohledem.
„Tak tedy, vznešený lankrabě, ty chceš protestovat proti tomu, abych použil Kurtanu?"
„Tento meč útlaku je v rodinné linii Vašeho Veličenstva už téměř čtyři století zapovězen," odpověděl chladně sir Blays.
„Situace se od té doby změnila," poznamenal logicky král. „Musíme temnotu zastavit a jestliže to nedokážeme silou zbraní..."
„Kurtana je zapovězená!" tvrdohlavě trval na svém sir Blays. „Král má vládnout za podpory svého lidu, ne proto, že má v rukou kouzelný meč, který je přinutí k poslušnosti. Už jsme viděli, jak váš astrolog s podobnou mocí zachází. Přes všechny své nedostatky je sir Bedivere pořád ještě bojovník. Bojoval pro vás a krvácel v tuctu tažení. A váš dvorní čaroděj s ním zacházel jako se vzteklým psem! Vážně si myslíte, že baroni budou jen líně přihlížet, když vy tu užíváte takovou moc?"
„Až bude král třímat v ruce Kurtanu, baroni udělají, co jim bude řečeno," řekl astrolog sametovým hlasem a odpovědělo mu dlouhé mlčení.
„Vaše Veličenstvo!" ozval se hluboký zvučný hlas z hloučku dvořanů a král tiše zaúpěl.
„Ano, lorde Darie?"
„S vaším dovolením, Veličenstvo, myslím, že bych měl kompromis, který by uspokojil jak vás, tak i vznešená lankrabata."
„Dobrá tedy, lorde Darie, přistup k trůnu. Je-li však tento kompromis podobný jako tvůj poslední skvělý nápad, bude pro tebe lepší, zůstaneš-li, kde jsi."
Ministr války si odkašlal a vykročil kupředu. Jeho buclatá postava se pohybovala s překvapivou grácií, když si razil cestu skrz dav. Před trůnem se zastavil, pečlivě zaujal pozici přesně uprostřed mezi lankrabaty a králem a oběma se jim poklonil. Král Jan se netrpělivě zamračil.
„Nuže, lorde Darie?"
„Zdá se mi, Vaše Veličenstvo, že sira Blayse a sira Guillama by nanejvýš zajímalo, jak se Kurtany užívá. Snad byste tedy mohl poněkud vysvětlit něco málo ohledně své strategie..."

„Král není povinen něco vysvětlovat," odpověděl astrolog. „Kdo je oddaný trůnu, podřídí se bez otázek."
„Ovšem, ovšem," souhlasil rychle lord Darius. „Pouze se snažím vyjasnit okolnosti, to je vše."
„Je to rozumný požadavek," řekl klidným hlasem král. „A pokud to siru Blaysovi pomůže, aby si konečně udělal jasno..." Podíval se na lankraběte a ten strnule přikývl. „Výborně. Jak už řekl sir Blays, Kurtana slouží k nastolení poslušnosti. Navrhuji obrátit její moc proti démonům a přinutit je tak, aby se vrátili to temnoty, ze které přišli. Je to velice jednoduché řešení."
„Téměř až geniální svou jednoduchostí." Lord Darius se usmál. „Co říkáte, sire Blaysi?"
„Mohlo by to fungovat," odpověděl sir Blays váhavě. „Pokud má Kurtana moc i nad démony. Co já vím, nikdo se o něco takového ještě nepokusil. Ale i kdyby to vyšlo, co se stane s mečem poté, co démoni utečou?"
„Vrátí se zpátky do zbrojnice," odpověděl král. „A tam, pokud to bude záležet na mně, může zůstat ležet po zbytek věků."
„Tak, tak," přisvědčil lord Darius s úsměvem, vesele pokyvoval hlavou a poplácával se tlustýma rukama po břiše. „Obávám se však, že vznešená lankrabata budou chtít nějaký konkrétní důkaz záměrů Vašeho Veličenstva."
„Jak se odvažuješ?" okřikl Daria astrolog a vykročil k němu.
Lord Darius zbledl, ale neustoupil ani o krok. „Vaše Veličenstvo..."
„Ať pokračuje," rozhodl král a astrolog se vrátil na své místo vedle trůnu.
Lord Darius se vděčně uklonil. „Když se to vezme kolem a kolem, Vaše Veličenstvo, meč je jenom meč. Jestliže souhlasíte s tím, že by se již nikdy neměl použít, navrhuji, aby byla Kurtana po porážce démonů veřejně roztavena a zničena jednou provždy."
Král se zamyšleně zamračil. „Moje instinkty se tomu brání. Ten meč patřil k naší rodině už po mnoho generací a je možné, že v budoucnu ho bude zapotřebí... ale chápu vaše pohnutky. Kurtana je příliš nebezpečnou zbraní, než aby byla v rukou kohokoliv v bezpečí. Uspokojí taková odpověď barony, sire Blaysi?"
„Možné to je," odpověděl opatrně sir Blays. „Já však hovořím jen jménem Zlatých baronů."
Král Jan se chladně usmál. „Kde zlato svolí, stříbro a měď je následují. Není tomu tak, sire Guillame?"
Stříbrný lankrabě nervózně přikývl. „Jsem si jist, že moji páni shledají tento plán výtečným, Veličenstvo."
„Pak ho tedy zvážím," řekl král Jan. „Zítra před odjezdem budete znát mou odpověď."
Sir Blays přikývl s tváří přísně apatickou. „Děkujeme, Výsosti. Naše záležitosti jsou tímto vyřízeny, takže s vaším svolením bychom se já a sir Guillam odebrali do svých komnat. Byl to dlouhý den."
„To byl," odpověděl král. „Dobrá tedy, má vznešená lankrabata, můžete jít."
Sir Guillam se sirem Blaysem se poklonili trůnu, pak se obrátili a opustili trůnní sál. Dvořané je doprovázeli pohledem a mezi sebou si něco mumlali.
„Ztište se," řekl astrolog a oni mu vyhověli.
„Ještě než pro dnešek rozpustím dvůr," řekl král, „musím vykonat jednu milou povinnost. Princezno Julie..."
„Ó, takže vy jste na mě nakonec nezapomněl," usmála se Julie. „Začínala jsem mít pocit, že jsem neviditelná."
„Julie, má drahá, jste stále přítomná v mých myšlenkách," řekl král tónem, který napovídal, že to myslí upřímně. „Haralde, doufám, že jsi nenechal princeznu, aby se nudila."
„Jistěže ne," odpověděl Harald. „V piškvorkách dělá docela pokroky. Stačí jí trocha tréninku a porazí mě i bez podvádění."
Julie zabodla dýku jen malý kousek od Haraldovy nohy a zašklebila se, když se Harald stáhl mimo její dosah.
„Jestli jste skončili, chtěl bych pronést jisté oznámení."
„Tak ven s tím," opáčila Julie.
Král si pro sebe tiše povzdechl a rozhlédl se po trůnní síni. „Moji lordové a dámy, tímto dnešním dnem oznamuji zasnoubení mého nejstaršího syna, prince Haralda s princeznou Julií z Hillsdownu. Přeji jim všechno nejlepší a hodně štěstí."
„To bude Harald potřebovat," utrousil někdo vzadu.
Julie byla v mžiku na nohou. „Já si Haralda nevezmu!"
„Ale vezmeš," odpověděl král. „Právě jsem to oznámil."
„Pak to, zatraceně, můžete stejně dobře odvolat!"
„Princezno Julie," řekl král, který se naprosto nenechal vyvést z míry. „Můžete si ho vzít dobrovolně, nebo i proti své vůli. Ať tak či tak, vaše svatba se bude konat ode dneška za čtyři týdny. Harald je slušný mladý muž a dělá čest svému rodu. Jsem si jist, že pod vlivem jeho poručnictví a disciplíny budete i vy dělat čest jemu, jakož i tomuto dvoru."
„To se radši zabiju."
„Ne, to neuděláte," řekl astrolog. „Nejste ten typ."
Julie rozezleně pohlédla kolem sebe a pak se ke všem obrátila zády, protože musela rychle zamrkat, aby odehnala slzy vzteku. „Uvidíme," utrousila a tělo se jí chvělo. „To ještě uvidíme..."
Král Jan si jí nevšímal a přejel pohledem své dvořany. „Moji lordové a dámy, děkuji vám za vaši milou pozornost. Dvůr je rozpuštěn."
Dvořané vysekávali k trůnu poklony a pukrlata a pak pomalu odcházeli dvoukřídlými dveřmi, poněkud neobvykle tiší a zaražení. Král kývl na strážce a zbrojnoše, a ti následovali dvořany ze síně. Julie odcházela od trůnu, když si všimla, že před ní stojí Harald. Zdálo se, jako by nemohla sebrat síly, aby ho udeřila.
„Co mi chceš?" zeptala se unaveně.
„Julie..." Harald zaváhal. „Vážně miluješ Ruperta?"
Julie pomalu potřásla hlavou. „Já nevím. Snad. Proč?"
Harald pokrčil rameny. „Já nevím. Poslyš, Julie, takhle svatba se uskuteční, ať si to přejeme nebo ne. Nečekám, že mě

budeš mít ráda, děvče, ale to jsem vážně tak špatná partie? Nejsem přece žádný netvor, že? No, alespoň ne pořád.“
Chvíli čekal, jestli se Julie alespoň trochu usměje, ale čekal marně. Harald si povzdechl a potřásl hlavou. „Ať chceš nebo ne, Julie, budeš mojí ženou. Zvykni si na tu myšlenku. Ještě si s tebou promluvím. Později.“
Julie ho při odchodu ze síně provázela pohledem. V hlavě se jí rojily myšlenky na útěk z hradu, ale jakmile by se ocitla za hradbami, nebylo kam jít. Lesní království teď bylo v područí démonů, o tom nebylo pochyb. Kdyby měl drak dost sil, aby mohl jít s ní... Jenže neměl. Jeho zranění stále bolela a většinu času prospal. Julie sama pro sebe tiše zaklela. Věděla, že nemůže jen tak odejít a nechat ho tady. Nebo Ruperta, když na to přišlo.
Zamračila se. Stejně to byla všechno Rupertova vina. Kdyby ji nepřivedl na tenhle hrad, aby ji pak hned opustil, vydal se na další výpravu stát se hrdinou a nechat se zabít...
Julie křečovitě sevřela víčka a zaryla si nehty do dlaní. Nebude plakat před králem, to tedy ne... Po chvíli otevřela oči bez slz a nepřítomně pohlédla na prázdnou trůnní síň.
Ať už jsi kdekoliv, Ruperte, dávej na sebe pozor. A vrať se rychle zpátky.
Král Jan sledoval Julii odcházet a tajně obdivoval její klid a držení těla. Čekal, až se za ní zavřou dvoukřídlé dveře sálu, a pak se vyčerpaně zabořil do trůnu.
„Tohle bylo určitě jedno z nejdelších sezení, jaké tady kdy bylo,“ prohlásil astrolog a opatrně se posadil na horní schod pódia.
„Přesně tak,“ souhlasil unaveně král. „Přísahal bych, že tenhle trůn je den ode dne stále méně pohodlný.“
„Ty alespoň můžeš sedět,“ trpce poznamenal astrolog. „To já jsem posledních deset hodin stále na nohou. Necítím záda.“
Král se soucitně zasmál. „Už jsme na tohle kapánek staří, Thomasi.“
„Mluv sám za sebe,“ řekl astrolog a král se zasmál.
Chvíli jen tak seděli v přátelském mlčení a sledovali, jak se tichý trůnní sál plní stíny. Nádhernými okny s barevným sklem pronikalo světlo a ve sloupcích toho zlatavého oparu vířil prach. Král se zamyšleně zatahal za huňatý šedivý plnovous a pohlédl na astrologa.
„Pěkně jsi to vybavil s těmi lankrabaty, Thomasi.“
„Díky, Jane. Docela se mi to povedlo.“
„Musel jsi Bedivera vážně zranit tak, že se z toho svíjel po zemi?“
Thomas Grey se zamračil. „Ale no tak, Jane, ten chlap je vrah. Baroni to věděli, když ho sem posílali. On by tě jinak zabil.“
„Já vím,“ odpověděl král úsečně. „Žádný člověk by se však neměl takhle svíjet. Cítil jsem se tak... nízce.“
„Poslyš, Jane, připravovali jsme to včera skoro celou noc. Jediný způsob jak udržet barony v poslušnosti je zařídit, aby se nás báli víc než temnoty. Jak je mám ale vystrašit, aniž bych používal svou moc? Vždyť jsem mu nijak neublížil, Jane, jen jsem ho přiměl udělat to, co udělat měl.“
„A co ten blesk?“
„Více méně iluze. Bylo v tom síly tak akorát, aby ho to omráčilo, nic víc.“
„Ty to nechápeš, Thomasi. Veškerý důvod pro tasení Kurtany bylo dokázat baronům a dvořanům, že proti temnotě nejsme bezbranní, že máme účinnější zbraně, které můžeme proti démonům použít. Potom, co jsi provedl siru Bedivereovi, nikoho nezajímá, co bude s démony. Všichni se teď budou starat o to, jestli nepoužijeme meč proti nim.“
„Sakra,“ řekl Grey. „Omlouvám se, Jane. Na to jsem nepomyslel...“
„Situace se má tak, že ať se odvážíme vytasit Kurtanu či nikoliv, máme namále, nehledě na Pekelné nástroje. Jestli mají baroni jen to nejmenší podezření, že se chystáme vytasit i tyto meče...“
„Máme na krku veřejné povstání. Vím, co chceš říct, Jane, ale ty meče musíme mít. Temnota tu bude už brzy a my si nemůžeme dovolit spoléhat jen na velemága. Vždyť ani nemáme jistotu, že přijde.“
„On přijde,“ řekl král. „Ty víš, že přijde.“
Následovala trapná chvíle ticha. Grey si nejistě odkašlal. „Vím, co si o něm myslíš, Jane. Ale my ho potřebujeme.“
„Já vím.“
„Třeba je teď jiný. Byl hodně dlouho pryč.“
„Nechci o tom mluvit.“
„Jane...“
„Nechci o tom mluvit!“
Thomas Grey pohlédl svému příteli do očí a pak odvrátil hlavu stranou, neschopen snést pohled na tu letitou zlost, zahořklost a smutek, které tam našel.
„Pověz mi o Pekelných nástrojích,“ řekl král Jan. „Je to už hromada let, co jsem musel pročítat knihy o těchhle zatracených věcech.“
„Kdysi tu zřejmě bylo šest těchto mečů,“ začal tiše astrolog. „Nám však zbyly jen tři: Jasný plamen, Vlčí kletba a Lamač skal. Nikdo se neodvážil je vytasit po celá staletí.“
„Mají takovou moc, jak tvrdí legendy?“
Grey pokrčil rameny. „Nejspíš ještě větší. Všechny zdroje, které jsem našel, hovoří o panice, kterou meče vyvolaly bez jediného úderu.“
„To je možné,“ zabručel král. „Ale jak ony, tak i Kurtana jsou stále zasunuty v pochvách ve Staré zbrojnici. A Stará zbrojnice se nachází v jižním křídle. A to jsme nebyli schopni najít od doby, kdy se nám před dvaatřiceti lety ztratilo!“
„Majordomus tvrdí, že ho dokáže najít,“ odpověděl tiše Grey, „a to mi stačí. Je to nejlepší stopař, jakého kdy tento hrad měl.“
„Ano, snad,“ připustil král. Nepřítomně se poškrábal na zarostlé bradě a unaveně povzdechl. „Jsou chvíle, Thomasi,

kdy bych si přál, aby tvůj titul nebyl jen čestný. Právě teď by se mi velice hodilo mít někoho, kdo dokáže předpovědět budoucnost.“
Grey se zasmál. „Tak to promiň, Jane, můj titul však není ničím víc než jen dědictvím po našich pověrčivých předcích. Když se to vezme kolem a kolem, jsem pouhý astronom. Ukaž mi ovčí útroby a já ti neřeknu nic víc než jaká by z nich byla polévka.“
Král se pousmál a pomalu přikývl. „To byl jen nápad, Thomasi, jenom takový nápad.“ Toporně se postavil na nohy a rozhlédl se po prázdné trůnní síni. „Myslím, že půjdu na kutě. V posledních dnech jsem zatraceně unavený.“
„Tvrdě jsi pracoval. Vlastně my oba. Měl bys dát Haraldovi více odpovědnosti, ať se stará o některé rutinní záležitosti. Je ve věku, kdy by mohl z našich zad sejmout trochu toho břímě.“
„Ne,“ odpověděl král stroze. „Na to ještě není připraven.“
„Nemůžeš to stále odkládat, Jane. My tu věčně nebudeme, abychom ho vedli. Už taky pomalu přicházíme do let.“
„Pokud jde o mě, já do nich přímo běžím.“ Král se krátce zasmál a počal sestupovat po schůdcích pódia, gestem odmítaje astrologovu pomocnou ruku. „Jsem unavený, Thomasi. Zítra si o tom promluvíme.“
„Jane...“
„Zítra, Thomasi.“
Astrolog sledoval krále, jak pomalu kráčí prázdným sálem. „Zítra už může být příliš pozdě, Jane,“ řekl tiše, ale pokud ho král slyšel, nedával to nijak najevo.

„Mohl bys být králem, Haralde,“ řekl lord Darius.
„Já přece budu králem,“ odpověděl Harald. „Jsem nejstarší syn. Jednoho dne bude celé Lesní království moje.“
„Budeš králem ničeho, pokud budeš čekat, než trůn zdědíš.“
„Ale to je zrada.“
„Ano,“ přiznal s potěšením lord Darius. „To je.“
Oba muži se usmáli a přiťukli si vinnými skleničkami. Harald přikývl na znamení, že mu víno chutná, a lady Cecelie se šarmantně naklonila dopředu a naplnila jeho číši až po okraj. Princ jí úsměvem poděkoval, pohodlněji se usadil na židli a rozhlédl se po komnatách lorda Daria. Z pověstí, které se šířily o Danově životním stylu, Harald očekával pokoje v bujném a přepychovém stylu s tlustými koberci a bohatými gobelíny. Místo toho tu našel tichý, ponurý, až téměř prostý pokoj, vyhřívaný jediným krbem, kde podlahu i zdi tvořilo holé leštěné dřevo. Jednu zeď pokrývala masivní knihovna, jejíž police byly plné knih o historii politiky a magie. Harald v duchu pozvedl obočí. Zdálo se, že v ministrovi války je toho mnohem víc, než bylo na první pohled zřejmé. Princ si usrkl vína a sledoval lorda Daria přes okraj číše. Ve tváři toho muže bylo cosi šeredného, co nemohla zamaskovat ani pečlivě nanesená líčidla a vytrhané obočí, ani naolejované vlasy. Když sundal pomyslnou veřejnou masku, jeho rysy dostaly výraz nekompromisní, tvrdé odhodlanosti.
Tenhle muž je nebezpečný, pomyslel si s klidem Harald. Je ambiciózní a nelítostný: užitečná kombinace v jakémkoliv oboru, zvlášť ale v politice. Nejspíš vidí sám sebe jako 'královtvůrce'
Přenesl svou pozornost na manželku lorda Daria, lady Cecelii. Ta se zvolna usmála a pohlédla na něj s neskrývaným obdivem v očích. Vlasy černé jako noc, které jí spadaly přes holá, alabastrově bílá ramena, ohraničovaly a zvýrazňovaly křehkou krásu jejího obličeje. Z tmavých očí a plných rtů jí sálala smyslnost. Převlékla se ze své složitě zdobené dvorské róby do jednoduchých hedvábných zavinovacích šatů, které při každém jejím pohybu lákavě odhalovaly horní linie stehna. K nakousnutí, pomyslel si Harald. A zdaleka se nedrží zpátky, dokonce ani v přítomnosti svého manžela. Nikoliv poprvé se Harald podivil tomu, co Darius s Cecelií jeden na druhém mají. Nebylo pochyb o tom, že ti dva tvoří obávaný politický tým, Ceceliiny aféry s mladými zbrojnoši byly však všeobecně známé. Darius o nich musel vědět, ale nikdy nic neřekl. Proti gustu žádný dišputát, pomyslel si Harald • cynicky.
„No, můj ministře války,“ řekl zdvořile Harald. „To je všechno moc hezké, ale co přesně ode mne chceš?“
Darius se pousmál nad princovou otevřeností a beze spěchu usrkl vína. „Prozatím velice málo, Výsosti. Můžete si být jist, že mým přátelům vskutku leží vaše zájmy na srdci.“
„Vážně?“ opáčil Harald pobaveně. „Podívejme se. A já měl za to, že vašim přátelům leží na srdci zájmy Lesního království. Proto jsem, koneckonců, přišel.“
„Tím, že pomáháme vám, pomáháme také zemi,“ odpověděl Darius přesvědčivým tónem. „Váš otec už na kralování nestačí. Obětoval barony temnotě, urazil a napadl lankrabata před celým dvorem a teď ještě hrozí vytasením Kurtany! Musí přece vědět, že baroni mu tohle trpět nebudou. Jen provokuje rebelii.“
„Baroni potřebují krále,“ řekl Harald klidně. „Nemají dost mužů, aby vybudovali oddělená stanoviště na obranu proti Temnému lesu, a dobře to vědí. Jejich jedinou nadějí je armáda. Zkrátka ozbrojená síla, dostatečně velká, aby zahnala temnotu na ústup. Snažili se tlačit na krále, aby jim poskytl více mužů. Místo toho poznali, že on jejich podporu již nepotřebuje. Ovšemže jen za předpokladu, že Kurtana působí na démony. Pokud ne, bude na sestavení armády už pozdě. Není divu, že jsou baroni tak zoufalí. Pokud meč bude fungovat, král Jan by se mohl stát největším tyranem, jakého tato země kdy poznala. S mečem útlaku v rukou se jeho nejnicotnější myšlenka změní v zákon. Kdyby však král Jan byl sesazen, kdo by potom velel armádě? Baroni jeden druhému nevěří, neboť kterýkoliv z nich by mohl armády zneužít, aby se sám stal králem.
Takže baroni krále potřebují, ale nechtějí krále Jana. A to je, můj lorde Darie, důvod, proč jsi mě sem dnes večer pozval. Je to tak?“
Darius si prince pečlivě prohlížel. „Zdá se, že se dokážete chopit situace, Výsosti. Netušil jsem, že vás politika tak zajímá, v minulosti jste zjevně dával přednost jiným... zálibám.“
Harald se zasmál. „Ani jeden z nás však není takový, jak na první pohled vypadá, že drahý příteli?“ Z jeho výrazu

zmizela obvyklá otevřenost a vystřídaly ji tvrdé a odhodlané rysy zvýrazněné pronikavýma tmavýma očima. „Možná si hraji na hlupáka, Darie, nikdy mě však za něj nepovažujte."
„K čemu to předstírat?" zeptala se lady Cecelie a rozkošně se zamračila.
„Lidi to odzbrojuje," odpověděl Harald. „Nepovažují mě za hrozbu, až dokud pro ně není pozdě. Kromě toho, já se tím bavím."
Uvolnil tvář a její rysy se vrátily do obvyklého výrazu neurčité přívětivosti, přičemž jeho oči zůstaly chladné a cynické. Darius se nejistě usmál a v hlavě se mu honily myšlenky, když se snažil zvolit co možná nejlepší přístup k tomuto nečekaně novému princi Haraldovi.
„Váš otec to nepochybně myslí dobře, Výsosti, ale je to starý muž a mozek už mu neslouží jako dřív. Příliš naslouchá tomu svému dvornímu astrologovi a příliš málo těm dvořanům, jejichž výsadou a úkolem vždy bylo radit králi. Vzhledem k tomu, že se temnota již stahuje k našim zdem, nemůžeme si dovolit krále, jenž vsadí životy nás všech na ostří jediného magického meče, který možná ani nefunguje. Když se král nechce řídit rozumem, musíme ho naučit poslouchat."
„Mluvíš o mém otci," podotkl Harald tiše. „Kdybych měl pocit, že ho chceš ohrozit..."
„To nechci," odpověděl rychle Darius. „Král v žádném případě nedojde žádné újmy."
„Zapomínáte na sira Bedivera."
„To byla chyba, to vám přísahám. Myslím, že nikoho z nás nenapadlo, jak je ten muž labilní."
Harald si ho změřil chladným pohledem.
„Prosím, věřte mi, Výsosti," pokračoval pomalu Darius. „Králi nebude zkřiven vlásek. Já a moji spojenci si velmi vážíme, čeho v minulosti dosáhl. Máme pouze pocit, že ve svém pokročilém věku už neunese tíhu svého postavení. Lesní království potřebuje mladšího a schopnějšího vládce. Takového jako jste vy, princi Haralde."
Princ se jen usmál. Mezi oběma muži se rozhostilo ticho.
„Máme tedy vaši podporu?" zeptal se Darius. Cítil, jak mu obličej vlhne studeným potem, i když v pokoji bylo příjemně teplo. Princ, který tu seděl naproti němu, nebyl ten člověk, o kterém si myslel, že ho dobře zná. Darius se začal obávat, jestli snad on a jeho přátelé neudělali strašnou chybu. Stačilo, aby tento cizí člověk s chladným pohledem utrousil jediné slovo ke Královské gardě a ještě před ránem by se z popravčího špalku skutálela spousta hlav. Darius si na židli poposedl a nepřítomně položil svou buclatou ruku na jílec jedem napuštěné dýky, kterou nosil v pouzdře schovaném v rukávu.
Harald pozvedl svou prázdnou číši. Lady Cecelie se k němu naklonila a dolila mu víno. Šaty se jí lehce rozvinuly a dovolily tak Haraldovi zahlédnout její působivý dekolt. Harald usrkl vína a cynicky se usmál.
„Máte mou podporu," řekl nakonec, „ale nedělám to pro vás, mám k tomu osobní důvody."
„Osobní důvody," nechápavě zopakoval Darius.
„Chci být králem," opáčil Harald. „A čekání už mě unavuje."
Darius se pousmál a sundal ruku z dýky. „Myslím, že už nebudete muset dlouho čekat, Výsosti."
„To je dobře," řekl Harald. Zamyšleně upil vína. „Proč jste za mnou přišel, Darie? Rupert by jistě byl pro vás příhodnější volba. Získal by tím mnohem víc než já."
„Z Ruperta se stal neznámý faktor," odpověděl Darius. „Čas strávený v Temném lese ho změnil. Je teď mnohem silnější, mnohem mocnější, mnohem... nezávislejší. Vždy byl zemi oddaný, ale nesnaží se nijak skrývat, že staví etiku před politiku. To je poněkud naivní přístup pro prince a zcela neomluvitelný pro krále. Mimoto, nemyslím, že bychom on a já mohli kdy v budoucnu spolupracovat jako přátelé."
„Mě také nemá rád," podotkla lady Cecelie a elegantně našpulila rty.
Harald položil číši a postavil se. „V zásadě vás podporuji, Darie, ale to je prozatím vše. Domluvte pro mě setkání se svými... přáteli a já si s nimi promluvím. Pokud se mám dopustit zrady, chci znát své spiklenecké spojence. Všechny."
„Výborně," souhlasil Darius. „Až budeme připraveni, dám vám vědět."
„Pospěšte si," řekl Harald. „Ať je to brzy."
„Ovšem, Výsosti," slíbil Darius a Harald odešel. Darius si dolil víno a s překvapením zjistil, že se mu klepou ruce.
„Drzé štěně," zabručel. „Měl by být vděčný za to, jakou mu dáváme šanci."
„Vděčnost nepatří mezi vlastnosti králů," upozornila ho kysele lady Cecelie. „Nakonec si dá říct. Je mladý a dravý a zdaleka ne tak bystrý, jak předstírá.
„Jen ho nepodceňujte," ozval se sir Blays, jenž vystoupil zpoza knihovny, která se otevřela na skrytých veřejích. Sir Guillam a sir Bedivere ho následovali do místnosti a knihovna se za nimi zase zavřela.
„S Haraldem si nemusíme dělat starosti," opáčil Darius. „Chce být králem a my jsme jeho nejlepší šance."
„Ještě dnes ráno bych s tebou snad souhlasil," řekl zamyšleně sir Blays a usedl na židli naproti Dariovi. „Teď už si však nejsem tak jistý. Vždycky jsem tvrdil, že v tom princi je víc, než by kdo věřil, a nyní se bohužel ukazuje, že jsem se nemýlil. S tím starým Haraldem by nebyl žádný problém, toho bychom snadno ovládli. Ale tenhle nový Harald... já nevím. Musel si přece uvědomit, že jakmile ho dosadíme na trůn, nebude nic než pouhá figurka baronů."
„To mu nepochybně došlo," prohlásil samolibě Darius a založil si své tučné ruce na břiše. „Co s tím ale může dělat? Kdyby nás prozradil Královské gardě, ztratil by šanci stát se králem. Druhou už možná nikdy nedostane. Jakmile ho jednou dostaneme na trůn, brzy sám pozná, že nás potřebuje víc než kdykoliv předtím. Je pravděpodobné, že princ Rupert se do té doby vrátí spolu s protektorem a velemágem. Ne, pánové, Harald nás potřebuje a dobře to ví. A pokud se nám vše podaří, bude nás potřebovat navždy."
„Ten velemág mi dělá starosti," poznamenal Blays. „Co když se on a protektor rozhodnou sesadit Haralda ve prospěch Ruperta?"
„Podle toho, co si o velemágovi pamatuji, bude mu docela jedno, kdo sedí na trůnu, dokud bude dělat, co mu poručí.

Nikdy se o politiku příliš nezajímal.“
„A Rupert s protektorem?“
„Protektor byl vždy oddaný nejstaršímu synovi,“ odpověděl pomalu Darius. „S Rupertem si nikdy moc nerozuměl. Nemyslím, že by s protektorem byly problémy. Vlastně není vyloučeno, že se nám podaří ho přemluvit, aby se o Ruperta sám postaral.“
Vzhlédl a zjistil, že sir Guillam a sir Bedivere stále ještě stojí. „Prosím, posaďte se, pánové, bude to tady útulnější.“
Guillam se hbitě uklonil a usedl na okraj nejbližší židle. Krátce se pousmál na Daria a Cecelii, jako by se omlouval za svou přítomnost. Ani na okamžik nepřestával nervózně pomrkávat svýma bleděmodrýma očima. Bedivere zůstal ukázkově klidně stát s rovnými zády a rukou na jílci meče. Ani pohybem nenaznačil, že by se hodlal posadit. Darius si ho zkoumavě prohlédl. Bedivere si převlékl zničené kroužkové brnění i kabátec a kromě lehké bledosti ve tváři nenesl žádné známky po nepříjemné lekci, kterou mu uštědřil astrolog. Přesto však, navzdory klidným rysům a uvolněnému postoji, v něm bylo asi tolik klidu, jako je v kočce, číhající u myší díry. Ten muž byl až nepřirozeně nehybný, jako by čekal na další povel někoho zabít. Kdo ví, řekl si Darius, třeba čeká.
Blays si opovržlivé smetl pavučinu, jež se mu zachytila na rukávě. „Vážně bys měl něco udělat se svou skrýší, Darie. Je tam hrozná akustika a stěny jsou strašně špinavé.“
„Taky tam byl hrozný průvan,“ přidal se rozmrzele Guillam. „Nechal jsi nás tam čekat tak dlouho, že bych se nedivil, kdybych z toho dostal rýmu. Co je vlastně to místo zač? Chodba, kde jsme byli, vypadá, jako by se táhla na míle daleko.“
„Taky že ano,“ opáčil Darius. „Je to část systému ventilace.“ Tiše si povzdechl při pohledu na zmatený výraz lankraběte a rozhodl se, že to raději vysvětlí, už kvůli dobrým vztahům. „Sire Guillame, jistě jste si všiml, že mé komnaty, stejně jako většina pokojů na tomto hradě, nemají žádná okna. Proto je životně důležité zabezpečit na hradě cirkulaci vzduchu. Jinak bychom se tu všichni otrávili. Na hradě je spousta průduchů a tunelů, které zvenčí přivádějí čerstvý vzduch a odvětrávají ven zase ten špatný. Strávil jsem mnoho let prozkoumáváním a mapováním nekonečných mil hradních větracích šachet. Nejednou už prokázaly neocenitelné služby, když došlo na... získávání informací.“
„Takže to zřejmě předčí i poslouchání u klíčových dírek,“ poznamenal Blays kysele.
Darius se zdvořile pousmál. „Když už nic jiného, sire Blaysi, musíte připustit, že větrací šachty pro nás představují výtečnou únikovou trasu, kdyby toho někdy bylo potřeba.“
„Snad ano,“ odpověděl Blays. „Raději byste však měl něco udělat s těmi dveřmi od knihovny, otevírají se a zavírají příliš pomalu. V případě nouze by byly k ničemu.“
Darius pokrčil rameny. „Protizávaží jsou už velmi stará a já nejsem dost zručný, abych je vyměnil. Dokud stále slouží svému účelu...“
„A co stěhování?“ namítl náhle Blays. „To se vás netýká?“
„V těchto komnatách přebývám již patnáct let,“ odpověděl Darius klidným hlasem. „Tajemství knihovny nezná nikdo, jen já a vy.“
„Stěhování?“ podivil se Guillam a svraštil obočí. „Jaké stěhování?“
„O tom ti povím později,“ opáčil Blays. „Tak tedy, Darie...“
„Chci to vědět teď!“ vyštěkl Guillam.
Darius pohlédl na Blayse s očekáváním, že svému kolegovi poněkud srovná hřebínek, ale s překvapením sledoval, jak Blays polkl svůj hněv a úsečně Guillamovi pokývl. Zajímavé, pomyslel si Darius. Zdá se, že sir Blays nemá všechno pod kontrolou tak, jak předstírá.
„Je třeba si uvědomit,“ vysvětloval Blays trpělivě Guillamovi, „že jelikož interiér hradu je o hodně větší než exteriér, přináší to jeho obyvatelům jisté specifické problémy. Jedním z nich je nedostatek oken a čerstvého vzduchu. Další spočívá v tom, že silné vrstvy kamenného zdiva mezi vnitřními a vnějšími prostory zapříčiňují uvnitř hradu velké teplotní rozdíly. Tlusté zdi zadržují teplo, takže pokoje v samém středu hradu patří k těm nejteplejším. V důsledku toho v létě král spolu s nejvýznačnějšími členy vysoké společnosti přebývají na okrajích hradu, kde je největší chládek. Když přijde zima, přestěhují se do nitra hradu, kde je největší teplo. Tím pádem členové nižších vrstev bydlí vždy na opačném konci. A tak ti, kteří se zdržují někde na rozhranní těchto dvou extrémů, jako Darius, se vůbec nemusí stěhovat. Je vám nyní všechno jasné, sire Guillame?“
„Zní to tak složitě,“ podotkl Guillam.
„Je to složité,“ přisvědčil Darius. „Proto musíme vzpouru dobře načasovat. Když bude stěhování v plném proudu, všeobecný zmatek nám bude hrát do karet.“
„Děkuji,“ řekl zdvořile Guillam. „Teď to už chápu.“
„V tom případě bychom se, prosím, mohli pustit do práce,“ řekl ztěžka Darius. „Máme toho hodně k projednání.“
„A co?“ otázal se Blays. „Měli jsme příkaz urazit a izolovat krále a prověřit prince Haralda, což jsme už udělali. Podle mě, čím dřív se odsud dostaneme, tím lépe. Nelíbí se mi společnost, která mě tu poslední dny obklopuje.“
„Také máme rozkaz být diskrétní,“ připomněl Guillam a hněv mu vehnal do tváře lehký ruměnec. „Díky tuposti tady Bedivera se teď král chystá vytasit Kurtanu!“
„To by udělal tak jako tak,“ opáčil Blays.
„To není tak jisté! Mohli jsme ho od toho odradit!“
Guillam znechuceně potřásl hlavou. „Alespoň že vy máte všech pět pohromadě, Darie. Pokud král přistoupí na znehodnocení Kurtany, ještě se z toho můžeme vyvléci.“
„Opravdu si myslíte, že se král Kurtany jen tak vzdá?“ otázal se Blays nedůvěřivě.
„To já nevím! Možná, když udržíme tohohle svalovce na uzdě, tak snad...“
„Přestaňte už kňourat,“ okřikl ho Bedivere. Guillam něco uraženě zabreptal a Bedivere se obrátil a pohlédl na něj.

„Buďte zticha," přikázal mu a Guillam poslechl. Bedivereovi se v očích rudě zajiskřilo a Guillam cítil, jak se mu odkrvuje tvář. Ruce se mu roztřásly a pocítil náhle sucho v ústech. Bedivere se chladnokrevně usmál a z očí mu pomalu zmizel vztek, nebo alespoň klesl na normální úroveň.
„Už se ke mně nikdy nepřibližuj," řekl tiše a pak se odvrátil od otřeseného lankraběte a jal se znovu zírat kamsi do dálky na něco, co viděl jenom on.
Darius chvíli pozoroval zadumaného bojovníka a pak sundal ruku z jílce otrávené dýky. Tiše povzdechl. Šílení zabijáci byli vždy dobří k boji, ve válečné radě pro ně však nebylo místo. Když Darius poprvé slyšel o siru Bedivereovi, připadalo mu výhodné mít lankraběte, který může v případě potřeby zaskočit i jako vrah, ale teď už si tím nebyl tak jistý. Toho muže nikdo nedokáže udržet pod kontrolou, a proto hned jak vzpoura proběhne, bude muset jít. Vzhledem k tomu, že se držel na uzdě tak dlouho...
„To setkání, o které mě Harald požádal," prolomil najednou trapné ticho Blays. „Bylo by to možné?"
„Myslím, že ano," odpověděl Darius. „Je to ale zatraceně riskantní. Vůbec se mi nelíbí, že bychom se měli všichni shromáždit na jednom místě, kdyby nás někdo prozradil..."
„Vždycky přece můžeme poslat zbrojnoše, aby dohlédli, ať nás nikdo neruší."
Darius rezignovaně povzdechl. „No dobrá. Pořád se mi to ale nelíbí."
„Nemusí se vám to líbit," opáčil stroze Blays. „Prostě to udělejte."
Následovala krátká odmlka.
„Dal by si někdo skleničku vína?" zeptala se Cecelie. Blays s Guillamem zavrtěli hlavou. Bedivere ji ignoroval.
„Předpokládám tedy, že král musí zemřít, je to tak?" otázal se pomalu Blays a všichni se na něj podívali.
„Samozřejmě, že musí," odpověděl Guillam. „Dokud žije, představuje pro nás nebezpečí. Vždycky se najde někdo, kdo se ho pokusí dosadit zpátky na trůn. Musí zemřít."
„Jestli ale Haraldovi dojde..."
„Nedojde," opáčil Darius. „Král Jan bude zabit během počátečních bojů, když bude Harald zaneprázdněn jinde. Udělá to Bedivere. Tak, aby podezření padlo na astrologa."
Bedivere sebou trhl. „Jeho mám zabít také?"
„Uvidíme," řekl Darius a Bedivere se krátce pousmál.
„Znám Jana už pěknou řádku let," řekl Blays. „Nebyl to zase tak špatný král."
„Pokud jde o naše pány," namítl Guillam, „dobrý král je ten, který je poslouchá."
„Časy se mění," řekl Blays kysele, „a my se měníme s nimi." Potřásl hlavou a zaklonil se na židli.
„Jan musí zemřít," prohlásil Guillam. „Pro budoucnost to tak bude nejlepší."
„To já vím," řekl Blays. „Jsem oddaný Zlatým baronům, teď jako vždy. Když Jan vyhrožuje tasením Kurtany, ohrožuje tím mého pána. To nemohu dopustit."
„To nikdo z nás," opáčil Guillam.
„Stejně je to ale škoda," ozval se Blays. „Vždycky jsem měl Jana rád."
„Zemře," řekl Darius s takovou hořkostí v hlase, že na něj všechna lankrabata zvědavě pohlédla.
„Co máš proti Janovi?" zeptal se ho Blays. „Pokud jde o tvé spojence, tak to dokážu pochopit. Jdou do toho pro peníze, pro moc, nebo pro šanci vyřídit si staré účty. Ale ty..."
„Jsme patrioti," odpověděl chladně Darius.
Blays se usmál. „Oni snad, ale ty ne. Ty do toho jdeš kvůli svým osobním důvodům."
„I kdyby," opáčil Darius. „Je to jen moje věc, ne vaše."
Ozvalo se zasvištění oceli na kůži, když Bedivere bleskurychle tasil meč a přidržel jej špičkou čepele Dariovi na krku.
„Takže vy máte před námi tajnosti," řekl Blays a nepříjemně se usmál. „A nechcete se nám svěřit?"
„Potřebujeme vaše přítelíčky patrioty, kteří zajistí, aby se Haraldův dvůr ubíral správným směrem," řekl tiše Guillam. „Vás osobně ovšem nutně nepotřebujeme. Když se to vezme kolem a kolem, Darie, jste jen prostředník. Nic víc. A prostředníci by si neměli nechávat něco jen pro sebe, že? Vážně si myslím, že byste nám měl říci o těch svých dalších důvodech."
Darius se na ně nesmlouvavě podíval. Bedivere lehce přitlačil na meč a Dariovi začal po krku stékat tenký pramínek krve. Chvíli se zdálo, jako by ani jeden nechtěl ustoupit. Blays si s Guillamem vyměnili pohledy a Guillam kývl hlavou směrem k vystrašené lady Cecelii. Blays ji popadl za vlasy a stáhl jí hlavu do prudkého záklonu. Její výkřiky i odpor náhle ustaly, když jí Guillam přitiskl dýku ke krku. Začala fňukat, ale hned přestala, když se jí dýka zařízla do kůže.
„Nu?" řekl Blays.
„Chtěl jsem se pomstít," řekl Darius tak tiše, že lankrabatům chvíli trvalo, než pochopili, co řekl. Blays naznačil Guillamovi, aby schoval dýku a pustil Cecelii. Bedivere sundal meč Dariovi z krku, ale nezasunul jej do pochvy.
„Nikdy jsem nechtěl být ministrem války," vysvětloval Darius. „Zdědil jsem to místo po svém otci. Všem bylo jedno, co chci v životě dělat. Nikomu nezáleželo na tom, že mi k té práci schází vzdělání i chuť. Mohl jsem být čarodějem, měl jsem talent. Dostal jsem i příležitost. Čarodějná akademie mi nabídla místo ještě jako jinochovi. Král ani můj otec by mi však nedovolili to přijmout. Zkrátka jsem měl být příštím ministrem války a dost.
Ze začátku jsem dělal, co jsem mohl, ale to nikdy nebylo dost dobré, takže jsem se po určité době přestal snažit. Král s astrologem a protektorem mě střídavě uráželi a zesměšňovali, protože jsem nedělal dobře práci, kterou jsem nikdy dělat nechtěl. Po téhle vzpouře mi snad Harald poskytne místo, které budu chtít, to ale není důvod, proč to všechno dělám. Chci pomstu. Chci pomstu za všechna ta léta utlačování a strádání, za všechny urážky, které jsem musel spolknout. Chci vidět každého, kdo se mi kdy vysmíval, poraženého a v pokoře."
„To taky uvidíš," opáčil Blays. „To uvidíš."
„Chci vidět krále umírat!"

Bedivere se zlověstně zasmál a schoval meč do pochvy. Darius třaslavě pokývl na znamení díků a pak se natáhl a uchopil za ruku Cecelii, která k němu přiběhla a poklekla k jeho židli. Vysoký límec šatů měla potřísněný od krve u místa, kde jí Guillam nařízl kůži. Vtom Blays vstal.
„Nevidím žádný důvod pro další diskusi. Lorde Darie, zorganizujte schůzku mezi princem Haraldem a vašimi patrioty. Čím dřív se k naší akci zaváže, tím lépe. A zajistěte, ať se dostaví všichni. Je čas, abychom poznali, kdo je náš přítel a kdo nepřítel.“ Blays se chladně pousmál. „Jistě vám nemusím říkat, co udělat s tím, kdo se nás snad pokusí prozradit králi.“
„O všechno se postarám,“ slíbil Darius.
„Tím jsem si jist. Dobrou noc, můj lorde a lady. Spěte sladce.“
Lehce se uklonil, obrátil se a odešel. Guillam s Bediverem ho následovali. Dveře se za nimi pomalu zavřely. Cecelie chvíli ještě čekala, aby měla jistotu, že jsou vážně pryč, a pak udělala směrem ke dveřím oplzlé gesto.
„Oni si myslí, kdovíjak nejsou chytří,“ řekla a opovržlivě si odfrkla. „Až zpracuješ Haralda, ty sám se staneš mocí, která stojí za trůnem, ne baroni.“
Darius ji konejšivě pohladil po ruce. „Jen ať si zatím myslí, že to mají pevně v rukou, má drahá. Mně to neuškodí a baronům to udělá dobře.“
„A co až vzpoura skončí?“
„Potom by neměl být problém dát Haraldovi najevo, kdo vlastně zabil jeho otce...“
Cecelie se zasmála a rozpustile spráskla ruce. „A jelikož lankrabata budou zdiskreditovaná, kdo jiný by se měl postavit na jeho stranu než my? Darie, zlatíčko, ty jsi génius.“
Darius se usmál a usrkl vína. „Už se ti povedlo dostat Haralda do postele?“
„Ještě ne.“
Darius pozvedl vytrhané obočí. „Snad už neztrácíš grif, má drahá?“
Cecelie se srdečně zasmála. „Začínám se tomu sama divit. Na dvoře se povídá, že se zbláznil do princezny Julie. Podle mě ho láká jen jako žena, která mu jako první dokázala říct ne. Brzy se z toho dostane. A já ho dostanu k sobě do postele, i kdybych ho tam měla dotáhnout.“ Zamyšleně se zamračila. „Král Harald. To zní docela dobře a když nás bude mít za zády, bude skvělý i přesto, co je zač.“
„Tak mě napadá,“ poznamenal tiše Darius. „Ukousli jsme si pořádně velký krajíc. Kdyby se něco nepovedlo...“
„Můj drahý starostlivý Darie,“ utěšovala ho Cecelie. „Všechno se povede. Přece jsi to tak pečlivě naplánoval. Tak co by se mohlo pokazit?“
„Nevím,“ odpověděl Darius. „Ale žádný plán není dokonalý.“
Cecelie si povzdechla, postavila se a přejela svými rty Dariovi přes čelo. „Bylo to dnes náročné, drahoušku. Myslím, že si půjdu lehnout.“
„Jen jdi. Jak je Gregorymu?“
„Od chvíle, kdy ho Julie zranila, má pořád nějaké potíže, ale já mu pomáhám je léčit.“
Darius se zasmál a Cecelie se na něj láskyplně usmála. „Drahý Darie. Někdy si přeji...“
„Je mi líto,“ odpověděl Darius. „Ale sama dobře víš, že mě tyhle věci nikdy nezajímaly.“
„Jen mě to tak napadlo,“ řekl Cecelie. „Stejně jsme ale dobrý tým, co říkáš?“
„Samozřejmě,“ řekl Darius. „Mozek a krása, to je nepřekonatelná kombinace. Dobrou noc, má drahá.“
„Dobrou noc,“ řekla Cecelie a spěchala na schůzku.
Darius seděl tiše na židli a přemýšlel o setkání, které měl připravit pro prince Haralda. Bude s tím spousta práce.

Co tady, k čertu, dělám ? Pomyslela si Julie, když následovala majordoma další dlouhou a spoře osvětlenou chodbou, ale odpověď už znala. Trápilo ji tolik problémů a starostí, že prostě musela něco dělat, nebo by se z toho zbláznila. Majordomova výprava za znovunalezením jižního křídla jí zprvu připadala jako příležitost seslaná z nebe, ale nyní už o tom začínala pochybovat. Zdálo se, že jsou na cestě už celé hodiny a po většinu času bloudili spletitými chodbami, které Julii připadaly jako nejnudnější na světě. Začala mít dojem, že to majordomus dělá naschvál.
Nevypadal nijak nadšeně, když projevila zájem připojit se k jeho výpravě, nyní se však zdálo, že je nadšený úplně ze všeho. Byl to žalostně hubený muž s předčasnou pleší a jeho orlí rysy byly neustále stažené v grimase pochybností, obav a zběsilé snahy stihnout, co se dá, než se kolem něj všechno rozpadne. Bylo mu kolem pětatřiceti, ale vypadal o dvacet let starší a bylo mu to jedno. Jeho vybledlý plášť už měl nejlepší dny za sebou a jeho boty vypadaly, jako by je nikdo celá léta nenaleštil. Byl úzkostlivý až pedantský bručoun, a to byla ještě jeho lepší stránka. Jenže byl zároveň tím zatraceně nejlepším stopařem, jakého kdy hrad měl, takže mu ostatní ledacos odpustili. Vlastně skoro všechno. Když se s ním Julie poprvé setkala, zamračeně studoval nějakou velkou a složitou mapu, obklopen tuctem stráží, netrpělivě postávajících a nacvičujících zlé pohledy. Jeden z nich si všiml, že se k nim blíží Julie a poklepal majordomovi na rameno. Ten vzhlédl, a když spatřil Julii, protáhl obličej zklamáním.
„Ano? Co chcete?“
„Chtěla bych se přidat k vaší expedici,“ odpověděla rychle Julie a se zájmem sledovala, jak majordomus obrátil oči v sloup a pohrozil pěstmi ke stropu.
„Copak nestačí, že mapy jsou beznadějně zastaralé? Nestačí, že mi zkrátili termín o měsíc? Nestačí, že mi jako stráž přidělili dvanáct neandrtálců v kroužkovém brnění? Ne! Teď abych se navíc ještě tahal s princeznou Julií! Zapomeňte na to! Já tohle nestrpím! Jsem majordomus tohoto hradu a nestrpím to!“
„Věděla jsem, že budete mít radost,“ odpověděla Julie.
Zdálo se, že se majordomus zmítá někde mezi mozkovou a srdeční příhodou, nakonec se však uklidnil a náhle vypadal strašně starý a zničený. „Proč právě já, princezno? Tohle je veliký hrad a je tu spousta jiných lidí, které můžete

obtěžovat. Tak proč nejdete a pro změnu nepronásledujete je.“
„Tak už s tím přestaňte,“ odpověděla Julie vesele. „Slibuji, že se budu ze všech sil snažit vám pomáhat a nebudu překážet.“
Majordomus sebou trhl. „Je to nutné? Vždycky, když se snažíte někomu pomáhat, naděláte ještě více škody.“ Pak si všiml, jak se Julii na čele stahují bouřková mračna, a rezignovaně si povzdechl. „No tak dobrá. Když to musí být. Ale držte se mi nablízku, nevydávejte se nikam na vlastní pěst a prosím vás, princezno, nikoho nebijte, dokud si o tom se mnou nepromluvíte.“
„Ovšemže ne,“ slíbila Julie nevinně. Majordomus se na ni jen podíval.
A tak se stalo, že se za nějaký čas Julie ocitla ve spoře osvětlené chodbě kdesi v zadní části hradu. Znuděně kráčela za majordomem a pomalu si uvědomovala, že tenhle nápad nepatřil k jejím nejlepším. Vtom majordomus ostře zabočil doprava a všechno se změnilo. Při tolika chodbách a komnatách musely některé části hradu nutně zůstat nepoužívané a Julie pocítila příval sílícího zájmu při pomyšlení, že těmito místy už celé roky nikdo neprošel. Dřevem obložené zdi byly matné a neleštěné a prázdné lampy i podpěrné trámce byly pokryté hustými pavučinami. Majordomus dal povel k zastavení, počkal, až dva strážci rozsvítí lampy, které přinesli s sebou, a pak vedl svou skupinu chodbou dál. Julie vytáhla z boty dýku a připravila si ji v ruce. Sporé světlo a ticho jí nepříjemně připomínaly Temný les.
Chodba se záhy rozdvojovala a majordomus opět zastavil, aby prostudoval několik map. Julie se opatrně přesunula kupředu a prohlédla si obě odbočky. Levá chodba se viditelně zatáčela a směřovala zpět, směrem odkud přišli, zatímco pravá cesta vedla dál do neproniknutelné tmy, ze které se Julii naježily chloupky na šíji. Potřásla hlavou, aby si pročistila myšlenky, a několikrát se zhluboka nadechla. Temný les byl na míle daleko. Trocha tmy jí přece neublíží. Julie pevně sevřela rukojeť dýky, aby se uklidnila a divoce se zašklebila. Pořád ještě neusnula bez rozsvícené svíčky. Dlouhá noc ji poznamenala stejně jako Ruperta. Trhla sebou, když si uvědomila, že vedle ní někdo stojí, ale pak poznala majordoma a uklidnila se.
„Tak kudy?“ zeptala se a oddechla si, když zjistila, že její hlas zní stále klidně.
„Ještě si nejsem jistý,“ odpověděl majordomus nedůtklivě. „Podle všech map bychom měli jít levou cestou, ale to se mi nezdá. To se mi ani trochu nezdá. Ne, k čertu s mapami. Musíme jít napravo. Do té tmy.“
„Jako bych to nevěděla,“ zabručela Julie.
„Cože? Co jste to říkala? Opravdu si nepřeji, abyste mi tady mumlala, princezno, je to odporný zlozvyk.“
Julie jen pokrčila rameny. Necítila se uražená. Zoufalství, které z majordoma nepřetržitě vyzařovalo, zkrátka všem znemožňovalo brát jeho poznámky osobně - zjevně byl naštvaný na celý svět spíše než na toho, komu je právě směřoval.
„Proč vlastně hledáme jižní křídlo, sire majordome?“
„Protože se před třiadvaceti lety ztratilo, princezno. To znamená, že zmizelo, je pryč, nemůžeme ho najít, ocitlo se mimo dosah lidského vnímání, vypařilo se a nic z něj nezůstalo. Možná to nebylo nijak impozantní křídlo, ale nám všem se docela líbilo a chceme ho zpátky. Proto jsme se ho vydali hledat. Co také jiného můžeme dělat? Uspořádat večírek ke dvaatřicátému výročí jeho zmizení?“
„Ne, sire majordome,“ odpověděla Julie trpělivě. „Měla jsem spíše na mysli proč ho hledáme teď? Obešli jste se bez něho celá léta, tak proč je nyní tak důležité?“
„Aha,“ opáčil majordomus a nejistě pohlédl na princeznu. „Předpokládám, že když vám to neřeknu, uděláte mi ze života ještě větší peklo, než mám teď.“
„Trefil jste se do černého,“ odpověděla vesele Julie.
Majordomus si povzdechl, kradmo pohlédl na čekající stráže a naznačil Julii, aby se naklonila blíž. „Není to úplné tajemství, ale bude lepší, když se stráže zatím nedozvědí, po čem jdeme. Jsem si jist, že jsou hluboce oddáni králi... proč ale riskovat?“
„Pokračujte,“ netrpělivě ho povzbudila Julie, zaujatá pro majordoma netypickou nervozitou.
„Hledáme jižní křídlo,“ řekl majordomus tiše, „protože tam je Stará zbrojnice.“
Julie se na něj nechápavě podívala. „Předpokládá se, že by mi to něco mělo říkat?“
„Král se chystá tasit Kurtami,“ vysvětloval majordomus, „a Kurtana se nachází ve Staré zbrojnici.“
„Aha,“ odpověděla Julie. „Tak to už jsem doma.“
„To jsem rád,“ odpověděl majordomus. „Ještě něco byste chtěla vědět?“
„Ano,“ řekla Julie suše. „Jestli je Kurtana tak mocná, jak všichni říkají, jak to, že se už dávno nikdo nepokusil Starou zbrojnici najít a ukořistit meč sám pro sebe?“
„Za všechna ta léta se o to pokusila spousta lidí.“
„A co se jim stalo?“
„To nevíme. Nikdo z nich se nikdy nevrátil.“
„Skvělé,“ opáčila Julie. „Zvláštní, že jste mi o ničem takovém neřekl, než jsme vyrazili.“
„Myslel jsem, že to víte,“ odpověděl majordomus.
„Předpokládejme, že bychom se dostali do Staré zbrojnice,“ pokračovala Julie. „Čím víc o tom přemýšlím, tím mi to připadá méně pravděpodobné, ale kdybyste Kurtami našel, poznal byste, že je to ona?“
Majordomus se zadíval do temnoty pravé chodby a zlověstně se usmál. „Kurtana je krátký meč, ani ne tři stopy dlouhý a nemá špičku. Před několika sty lety se mu říkalo Meč milosrdenství. Byla předkládána při korunovaci každému králi jako symbol spravedlnosti zmírněné soucitem. A potom nastoupil na trůn Jakub VII. Vzal Kurtami a do jejího jílce dal zasadit prubířský kámen - čarodějnický černý drahokam, jenž zotročí mysl každého, kdo na něj pohlédne. Legenda praví, že ten kámen dal králi Jakubovi sám Kníže démonů, ale z té doby se nedochovalo mnoho pramenů. Byl to čas vraždění a šílenství, během kterého se Kurtana stala Mečem útlaku, symbolem tyranie. Od Jakubovy smrti ji nikdo

netasil, ale říká se, že ten meč i skrz pochvu vyzařuje auru krve, smrti a hrůzy. Nikdy jsem Kurtami neviděl, Julie, ale myslím, že ji bez problémů poznám.“
Majordomus se obrátil a pohlédl na čekající stáže, které zíraly do tmy před sebou a napjatě svíraly v rukou meče. „A nyní, pokud vám došly otázky, princezno, myslím, že bychom se měli pohnout z místa, než tihle neandrtálci začnou nudou vyrývat své iniciály do dřevěného obložení.“
Počkal, až si zbrojnoši rozsvítili lucerny, a pak odhodlaně vyrazil vstříc temnotě pravé chodby. K čertu s ním, pomyslela si Julie, když spolu se strážemi pospíchala, aby udržela tempo s majordomem. Možná to vypovídá o jeho statečnosti a hrdinství, ale tohle už vážně trochu přehání. Nejdřív mi vypráví děsivé příběhy o předešlých výpravách, které se nikdy nevrátily, a pak se vydá do tmy, aniž by napřed poslal pár mužů ze stráže na výzvědy. Julie se zamračila a potřásla hlavou. Neměla jsem jim dovolit, aby mi vzali meč...
Jejich kroky se dutě odrážely od zaprášených zdí a v tichu chodby se i takový slabý zvuk rozléhal silou hromu. Stráže se shlukly do těsné skupinky s lucernami nad hlavami, tma však nepříjemně těsně obkličovala ostrůvek světla, který lampy vrhaly. V okolní tmě bylo obtížné odhadovat vzdálenosti a Julie začala uvažovat, jestli ta chodba vůbec má někde konec, nebo jestli se táhne donekonečna. Ohlédla se zpátky, odkud přišla, ale křižovatka, kde odbočili, se už ztrácela ve tmě. Zaslechla sotva znatelný zvuk jakéhosi cupitání, ale ať se soustředila sebevíc, nebyla schopná určit, odkud vychází. Nejspíš krysy, řekla si a vytáhla z boty dýku. Po dvaatřiceti letech si asi myslí, že jim tohle místo patří.
„Jak někdo může ztratit hradní křídlo?“ otázala se majordoma spíš proto, že chtěla slyšet vlastní hlas, než že by ji zajímala odpověď.
„Astrologovi se zřejmě nezdařilo jedno z jeho zaklínadel,“ odpověděl nepřítomně majordomus a nejistě přitom studoval mapu ve světle lucerny jednoho ze zbrojnošů. „Nikdo přesně neví, co vlastně chtěl provést, a protože je mu stále ještě trapné o tom mluvit, nejspíš se to nikdy ani nedozvíme. Ví se jen, že došlo k mohutné explozi, po níž během krátké chvíle všechny dveře a chodby, které vedly do jižního křídla tam najednou... už nevedly. Lidé, kteří se tou dobou zdržovali v prostorách křídla, se odtamtud dostali, ale nikdo už se nedostal tam. Povídá se, že byli i takoví, kteří se odtamtud nikdy nevrátili.“
„To je hrozivé pomyšlení,“ řekla Julie a proti své vůli se zachvěla.
„Když nechcete slyšet odpovědi, nepokládejte otázky,“ opáčil majordomus nedůtklivě. „A teď už, prosím, buďte zticha. Pokouším se soustředit.“
Julie polkla jadrnou odpověď a majordomus se zachmuřeně vrátil ke studování mapy. Jak postupovali dál do tmy, vzduch byla stále více dusný a těžko dýchatelný a Julie se nervózně rozhlížela kolem sebe, protože měla neodbytný pocit, že cupitavé zvuky přicházejí z míst hned za hranicí světla luceren. Zbrojnoši to také slyšeli a jeden po druhém tasili meče. Je to jenom pár krys, řekla si důrazně Julie, ale její představivost jí. vytvářela obrazy lidí číhajících ve tmě. Muži i ženy, postižené životem v izolaci. Děti, které nikdy nepoznaly jiný svět než jižní křídlo. Julie pevněji sevřela dýku. I krysy mohou být nebezpečné, pomyslela si na svou omluvu.
Vtom klopýtla a téměř upadla, když se podlaha divoce naklonila a klesla jí pod nohama. Zdi chodby jako by ustoupily dozadu, chvíli se vlnily a pak se ustálily na místě. Julie prožila okamžik naprosté dezorientace, zdálo se jí, jako by se vlevo a vpravo vyměnilo, nahoře se stalo dole a pak se všechno divoce zatočilo kolem dokola a vrátilo se to k normálu. Světlo lamp bylo pohlceno temnotou a bylo slyšet hlasy, které křičely strachem i zlostí, ale jen slabě, jakoby z velké dálky. Měla pocit, že by měla jít dál, avšak každý krok se zdál obtížnější než ten předešlý a svaly ji rozbolely úsilím o další pohyb. Uvnitř i vně jejího těla sílil tlak, který ji vracel zpět, ale Julie se nechtěla vzdát. To neměla ve zvyku. Tlak dosáhl svého vrcholu, ale Julie cítila, že ve tmě jsou s ní další lidé, kteří jí pomáhají odolat, a tak využila jejich sílu zatímco oni využili její a společně se protlačili kupředu. A vtom se znovu objevilo světlo a svět se opět ustálil.
Julie se posadila a několikrát se zhluboka nadechla, až se jí hlava pomalu přestala točit. Byla vyčerpaná a zpocená námahou, jako by běžela celé hodiny, ale když se rozhlédla, zjistila, že se nachází ve stejné temné chodbě jako předtím. Jediné světlo vycházelo z lucerny zbrojnoše, který se krčil vedle ní a vypadal skoro stejně špatně, jako se ona cítila. Najednou se Julie zamračila a ohlédla se směrem, odkud přišli. Majordomus se unaveně opíral o stěnu a zachmuřeně studoval nějakou svou mapu, po ostatních strážích však nebylo ani stopy.
„Co se to, k čertu, stalo?“ otázala se Julie. Nemotorně se narovnala a rázným gestem přitom odmítla zbrojnošovu nabízenou pomocnou ruku. „A kde je zbytek stráží?“
„Jižní křídlo je uvězněno za jakousi bariérou,“ odpověděl majordomus zamyšleně a opatrně skládal mapu, kterou pak zasunul do kapsy pláště. „Vznikla nejspíš, když selhalo astrologovo zaklínadlo.“ Zadíval se do chodby, ale všechno halila neproniknutelná tma. Odfrkl si a obrátil se k ní zády. „Ostatní stráže musí být na druhé straně bariéry. Jak typické. Ti zatracení zbrojnoši nejsou nikdy nablízku, když je člověk potřebuje.“
Julie potlačila touhu popadnout majordoma a natlouct mu do hlavy nějaký ten rozum, místo toho se na něj jen chápavě usmála. „Sire majordome, Nemůžeme je tam jen tak nechat...“
„Ach, nic jim nehrozí. Můžeme je vyzvednout, až se budeme vracet. Stejně si to zavinili sami. Prorazili jsme bariéru, protože jsme se odmítli vzdát a protože jsme se spojili ve svém úsilí. O ostatních zbrojnoších to zřejmě neplatilo. Je to škoda, ale nevadí. My jsme se dostali do jižního křídla a to je důležité. Jsme první lidé po dvaatřiceti letech... Nu, pojďme; nemá smysl tu jen tak stát, máme před sebou ještě spoustu práce.“
Majordomus sebral zbrojnoši z ruky lucernu a vyrazil dál do chodby, aniž by svým průvodcům věnoval jediný pohled. Julie se podívala na strážného a společně následovali majordoma hlouběji do jižního křídla. Zbrojnoš byl malý podsaditý muž s vypracovanými svaly a širokými rameny. Vlastně vypadal jako nějaký obr, kterému usekli nohy v kolenou. Nemohlo mu být víc než čtyřicet, ale pochmurný výraz v jeho tváři ho činil o mnoho starším. Jeho svalnatému tělu dominovala hlava s nakrátko ostříhanými vlasy, tak světlými, až se zdály bílé. Z očí mu čišela neustálá ostražitost, která na Julii působila uklidňujícím dojmem. Ať už se dělo cokoliv, tenhle muž nebyl z těch, kteří se nechají zaskočit

nepřipravení.
„Jmenuji se Bodeen," řekl náhle. „Pro případ, že by vás to zajímalo."
„Neuvědomila jsem si, že na vás tak zírám," omluvila se Julie.
„Nezírala jste," ujistil ji. „Ale není toho mnoho, co mi unikne."
„Držte se toho," odpověděla Julie, „a možná se odtud všichni dostaneme živí."
Oba se tiše zasmáli, ale v jejich smíchu bylo víc napětí než veselosti. Majordomus se najednou zastavil, zamyšleně pohlédl na postranní odbočku a pak do ní zamířil. Julie s Bodeenem ho následovali. Majordomus je vedl složitou spletí zatáček a chodbiček, dolů chodbami a pak nahoru po schodištích, dovnitř a ven dveřmi, pokrytými pavučinami i průchody, až princezna docela ztratila pojem o čase i prostoru. Začala být silně dezorientovaná a měla pocit, jako by sama stála na místě, zatímco se kolem ní všechno pohybovalo.
Bodeen tiše kráčel po jejím boku jako kočka na číhané a očima neustále slídil po možném zdroji nebezpečí. Za jiných okolností by takové chování Julii připadalo nesmírně znervózňující, avšak od chvíle, kdy vstoupila do jižního křídla, měla neustále pocit, že tu někdo číhá a sleduje je ze tmy hned za hranicí světla lampy. Ať se podívala kamkoliv, nebo seberychleji obrátila hlavu, nikoho nezahlédla, ale ten pocit nezmizel a nahlodával ji zevnitř, až se jí z toho chtělo křičet. Sevřela dýku tak pevně, až ji zabolely prsty. V duchu si nadávala, jaký byla blázen, když se dobrovolně přidala k majordomově expedici. Zadívala se na jeho nereagující záda a vzápětí musela prudce zabrzdit, aby do nich nevrazila, neboť majordomus učinil další nenadálou zastávku. Chvíli nehybně stál a potom naklonil hlavu jako ohař větřící nějaký slabý pach. Po chvíli se uvolnil a obrátil se k Julii.
„Něco tady nehraje," řekl tiše.
„Jak to myslíte?" zeptala se Julie. Nechtěla dát najevo vlastní obavy, které by mohly vyznít směšně.
„Nevím to určitě." Majordomus se rozhlédl kolem sebe a náhle se zachvěl. „Ať už před léty astrolog vyslovil jakékoliv zaklínadlo, bylo zatraceně silnější, než by sám přiznal. Je stále tady, odráží se ozvěnou od dřeva a kamene, rezonuje ve vzduchu."
„Chcete říct, že nám tu hrozí nebezpečí?" otázal se Bodeen a připravil si meč.
„Ano. Ne. Já nevím!" Majordomus se nešťastně usmál na Bodeena a Julii, jako by od nich očekával odpověď, a pak se k nim obrátil zády. „Ztrácíme čas. Pokladnice není daleko. Tak do toho." Krátce jako by se radil se svým podvědomím a vzápětí vyrazil do postranní chodby, nechávaje Julii s Bodeenem, aby ho buď doběhli, nebo tam zůstali napospas tmě.
Ticho kolem znepokojovalo Julii víc než cokoliv jiného a nebylo to jen tím, že jí připomínalo Temný les. Bylo všudypřítomné a vzbuzovalo v ní pocit, že úmyslně dusí každý zvuk, jako by hradní křídlo nesneslo jakékoliv vyrušování. Bodeen metodicky přejel temnotu pohledem, zkoumaje každé dveře i průchody, které minuli, nikde však nebylo ani stopy po někom, kdo by je sledoval. A přesto, byla to právě nepřítomnost jakékoliv známky či zvuku, která Julii přesvědčila, že tu nejsou sami. Všechny její smysly křičely na poplach, ohlašovaly, že je tu blízko něco smrtícího a ona s hlubokou vnitřní jistotou věděla, že ve tmě číhá něco zlého. Naplnila ji slepá panika, ale Julie ji nelítostně potlačila. Bát se bude později, až na to bude čas.
Chodba se začala znenadání zužovat, její zdi se v temnotě přibližovaly. Majordomova lucerna vrhala slabé žluté světlo na zašlé gobelíny a portréty dávno zemřelých mužů a žen. Náhle se zastavil před bohatě vyřezávanými dveřmi a zamyšleně svraštil obočí. Julie pocítila ve své blízkosti přítomnost něčeho temného, nebezpečného a děsivě povědomého. Nejistě se podívala po Bodeenovi, který se právě díval směrem, odkud přišli. Trochu nerozhodně si pohrával s mečem, ale jinak se nezdál být nějak zvlášť nervózní. Julie se podívala na zavřené dveře a proti své vůli se zachvěla. Za dveřmi bylo něco strašlivého, cítila to v kostech. Olízla si oschlé rty a pevně sevřela dýku.
„Jste v pořádku?" zeptal se jí Bodeen.
„Jsem v pohodě," opáčila Julie krátce. „Jen mám z tohohle místa zlý pocit, to je všechno."
Bodeen bez úsměvu přikývl. „To je tou tmou. Nenechejte se jí zastrašit."
„Není to jen tím! Copak vy nikdy nenasloucháte svým instinktům?"
„Pořád. Většinou ale věřím svým očím a uším, a zatím jsem neviděl ani neslyšel nic, co by naznačovalo, že v tomhle křídle je někdo jiný než my a pár pavouků."
Julie tvrdohlavě zavrtěla hlavou. „Něco tu s námi je. A my se k tomu stále přibližujeme."
„Pokud jste vy dva už skončili," ozval se majordomus kysele, „možná vás bude zajímat, že jsme téměř u cíle naší cesty. Za těmito dveřmi se nachází jižní věž a za ní je hlavní vchod do královské pokladnice."
Julie svraštila čelo. „Víte to jistě?"
„Ovšemže to vím jistě!"
„Tak proč nás tu necháváte pořád čekat?"
„Protože mi ty dveře nepřipadají v pořádku!" opáčil majordomus znechuceně. „Já vím, že jsou to dveře, které vedou k jižní věži, ale... Pořád mám pocit, že tomu tak není!"
„Chcete říct, že jsme se ztratili?" zeptala se Julie s těžkým srdcem.
„Ovšemže jsme se neztratili! Jenom si nejsem zcela jistý, kde jsme."
„Skvělé," řekl Bodeen.
Majordomus se chvíli mračil na dveře a potom vzal opatrně za kliku. Julie ztuhla a pozvedla ruku s dýkou. Majordomus se krátce ohlédl po Julii s Bodeenem a pak dveře lehce pootevřel. Kolem dveřního rámu proniklo jasné světlo a zaplašilo tmu. Julie s majordomem couvli, polekáni tím náhlým jasem, a Bodeen se rychle vrhl kupředu, aby se postavil mezi ně a otvor do neznáma. Chvíli počkal, aby si jeho oči stačily přivyknout světlu, a pak dveře vykopl. Pomalu se otevřely a Bodeen tiše hvízdl, když chodbu zaplavilo jasné denní světlo.
„Pojďte se podívat," řekl pomalu. „Tomu nebudete věřit..."
Julie se obezřetně rozhlédla a pak se přidala k majordomovi, stojícímu vedle Bodeena. Její tušení hrozícího nebezpečí se

redukovalo na pouhý neurčitý neklid, stále se však nemohla zbavit dojmu, že je někdo nebo něco sleduje. To jsou jen nervy, řekla si rozčileně a podívala se za dveře. Chvíli jen mrkala, oslepená světlem. Potom si uvědomila, že hledí do nekonečné oblohy. Před ní plynula oblaka, měkká, vlhká a nadýchaná, tak blízko, že si na ně skoro mohla sáhnout. Vzhlédla a zalapala po dechu, žaludek se jí sevřel. Vysoko nad její hlavou, snad sto stop nebo i víc, byla země. Pohled byl vzhůru nohama. Julie zavřela oči a čekala, až se jí žaludek trochu usadí, než se podívá podruhé. Obvykle neměla strach z výšek, ale převrácený pohled odporující přirozenému řádu věcí ji silně rozrušil.
„Zajímavé," řekla nakonec a přinutila se pohlédnout nahoru na zemi.
„To tedy ano," odpověděl potěšené majordomus a Julie si zklamaně všimla, že se nejenom bez obtíží dívá nahoru a dolů, ale že se přitom ještě usmívá. „Tak tohle je pohled z jižní věže, princezno, nebo alespoň z místa, kde jižní věž bývala. Když se podíváte dolů, nebo spíš nahoru, docela jasně uvidíte hradní příkop. Fascinující. Naprosto fascinující. Nejde o iluzi, abyste věděla, za těmito dveřmi je prostor nějak převrácený. Cítím to nanejvýš zřetelně. Předpokládám, že kdyby někdo prošel těmito dveřmi, spadl by nahoru a ne dolů."
„Až po vás," odpověděla Julie a majordomus se zasmál. Bodeen civěl nahoru k zemi a mračil se.
„Pokud byla věž tak dlouho ztracená," řekla pomalu Julie, „jak to, že si jí dosud nikdo nevšiml? Zvenčí musí být přece vidět."
„Vlastně není," odpověděl majordomus, který se zájmem studoval výjev před sebou. „Exteriér hradu je povětšinou jen iluze."
„Teď alespoň víme, co se stalo předešlým výpravám," poznamenal Bodeen. Julie s majordomem opatrně pozpátku zacouvali ode dveří a pak se na něj tázavě podívali.
„Když se nad tím zamyslíte, je to jasné," pokračoval Bodeen klidným hlasem, oči stále upřené do světla. „Stejně jako vy, sire majordome, i oni se rozhodli vstoupit do jižního křídla přes jižní věž. Byl to, koneckonců, hlavní vchod. Naneštěstí jejich stopaři nebyli na vaší úrovni. Neměli ani ponětí o tom, že dveře se mohou stát smrtelnou pastí. A tak, oslněni světlem, vykročili kupředu a pádem se připravili o život."
„Ale... někdo by přece musel najít jejich těla," protestovala Julie.
Bodeen pokrčil rameny a odvrátil se od dveří. „Pravděpodobně skončili v příkopu, nebo někde poblíž. A obluda, která tam žije, má pořád hlad."
„Nemůžeme vědět jistě, že všechny výpravy šly touto cestou," namítl majordomus. „A i kdyby tomu tak bylo, nechce se mi věřit, že by nikdo z nich nepřežil tuhle past."
Bodeen se neradostně usmál. „Možná jsou tu další pasti, ke kterým jsme se ještě nedostali."
Dlouhou chvíli se na sebe všichni tři jen dívali, načež majordomus pokrčil rameny, obrátil se a zadíval se na dveře.
„Tak dobrá," řekla Julie. „Kam půjdeme teď? Touto cestou se k pokladnici nedostaneme."
„Vlastně si myslím, že dostaneme," odpověděl majordomus. „Právě mě něco napadlo."
Julie podívala na Bodeena. „Necítíte, jak se vám svírá srdce strachem?" Bodeen jen mlčky přikývl.
„Jižní věž se možná ztratila," vysvětloval majordomus, „avšak dveře, které vedou k pokladnici, tu stále jsou. Vidím je, jsou jen kousíček za místem, kde se nachází vnější zeď. Ba co víc, je tu schodiště vestavěné do zdi, které oboje tyto dveře spojuje."
„Schodiště," zopakovala Julie. „A je neporušené?"
„Z větší části ano. Jeho podpěry, sice očividně zmizely s věží, ale vypadá celkem bezpečně. Pokud ovšem budeme opatrní."
„Ujasněme si to," řekla Julie. „Čekáte, že projdeme těmito dveřmi a budeme se plazit po nezajištěném, polorozpadlém schodišti, že při tom budeme ignorovat stovky stop hlubokou propast jen proto, abychom došli ke druhým dveřím, které mohou být klidně zamčené?"
„Uhádla jste hned na poprvé," odpověděl majordomus.
Julie se podívala na Bodeena. „Praštěte ho první. Jste blíž."
„Žádné skutečné nebezpečí nám nehrozí," ohradil se rychle majordomus.
„To si, sakra, pište, že nehrozí," opáčila Julie. „Nikam totiž nejdu."
„Princezno Julie," řekl pevným hlasem majordomus, „já půjdu. Bodeen půjde také. Pokud tu chcete zůstat a čekat, až se vrátíme, nebo se pokusíte najít cestu zpět skrz temnotu beze mě, je to na vás."
Julie si ho změřila pohledem a pak se obrátila na Bodeena, který jen bezmocně pokrčil rameny.
„Promiňte, princezno, majordomus tady velí."
Julie se znechuceně odvrátila. „Tak dobrá, pojďme na to, ať už to máme za sebou."
Majordomus se podrážděně zasmál a šel vyhlédnout ze dveří. Natáhl krk, aby lépe viděl nad překlad, a pak se spokojeně usmál. „Schody začínají přímo nad dveřmi. Jediným problémem bude převrácená gravitace, ale pokud se pevně přidržíme překladu... Nestůj tam jen tak, Bodeene, a udělej mi stoličku."
Strážce vykročil pomalu kupředu a spojil ruce v třmen. Majordomus do něj zaklesl chodidlo, opatrně si zkontroloval těžiště a pak se oběma rukama pevně zachytil překladu nade dveřmi. Rychle pohlédl ven a pak kývl na Bodeena. Ten ho ve chvíli, kdy majordomus vyskočil, nadzvedl a Julie jen vydechla, když se jeho tělo graciézně vyšvihlo nad dveře. Majordomus zmizel za zdí, jen jeho ruce se stále pevně držely překladu. Následovala dlouhá chvíle ticha, načež ruce znenadání zmizely.
„Jste v pořádku, sire?" zavolal Bodeen.
„Ovšem, že jsem v pořádku!" odpověděl majordomus rozzlobeně. „Počkej, až se po těch schodech dostanu kousek dál, a pak pošli princeznu. A řekni jí, ať našlapuje opatrně, klouže to tady."
Julie se podívala na Bodeena a nasucho polkla.
„Klidně se připravte," řekl chápavě. „Není kam spěchat."

„Nejvíc mě štve, že jsme se na tohle dali dobrovolně," poznamenala Julie a Bodeen se usmál.
„Je to ještě horší, než sbírat koňský hnůj pro zahradníka. Ale jen tak tak. Jste připravená?"
Julie přikývla, zasunula dýku zpět do boty, aby měla obě ruce volné, a zaklesla nohu do provizorního třmenu, který představovaly Bodeenovy ruce. Pokusila se pevně přidržet překladu, ale ruce se jí svezly po kluzkém dřevě a musela si je nejprve do sucha otřít o šaty, než se jí povedlo zachytit se dostatečně pevně. Potom se zhluboka nadechla, pomalu vydechla a kývla na Bodeena. Ten se na ni povzbudivě usmál a Julie skočila.
Jak letěla vzduchem, gravitace se změnila. Nahoře bylo najednou dole a hlava se jí šíleně zatočila, když zjistila, že visí jednou rukou za dveřní překlad. Pod kopajícíma nohama neměla nic než vzduch a dolů se vůbec neodvažovala pohlédnout. Natáhla volnou ruku a sevřela prsty hrubý kámen schodiště. Divoce se zašklebila, pevně se zachytila a vyšvihla se na první schod. Byl velký a široký a zdál se pevný, což ji uklidnilo. Přitiskla se k vnější zdi hradu a rozhlédla se. Před ní se rozprostíralo rozbité a polorozpadlé schodiště, ve kterém tu a tam zely až yard široké praskliny. Nějakých padesát stop od ní se majordomus krčil u jiných dveří a zamyšleně se kabonil.
„Sire majordome," zvolala Julie sladce. „Tak tohle vám nedaruju."
Majordomus se beze spěchu ohlédl. „Á, tady jste, princezno. Byl bych vám šel pomoct, ale tyhle dveře si vyžádaly veškerou mou pozornost. Úplně jsem na vás zapomněl."
„Zato já na to jen tak nezapomenu," procedila Julie mezi zuby. Silné poryvy větru jí cuchaly vlasy, zatímco pozorovala scenérii, která se před ní rozprostírala. Všemi směry, kam až dohlédla, se až k obzoru táhl zelený Les a Julii bylo zatěžko si představit, že by něco tak starobylého a nádherného mělo propadnout temnotě a rozkladu dlouhé noci. Napínala zrak, až ji z toho rozbolely oči, ale nezahlédla ani stopu po Temném lese. Říkala si, jestli už Rupert prošel temnotou na cestě za velemágem. Snažila se rozpomenout, jak přesně dlouho je už na cestách, a trochu se zastyděla, když zjistila, že neví. Pak se zamračila, odvrátila zrak od Lesa a soustředila se na schodiště před sebou. Nebude se zabývat dvěma problémy současně. Její zamračení se ještě prohloubilo, když si uvědomila, nakolik je schodiště porušené a rozpraskané následkem dlouhého vystavení vlivům větru a deště, a že několik schodů trčí v šílených úhlech od hradní zdi, zjevně držící jen díky troše malty a nahromaděnému holubímu trusu.
„Můžu už skočit, princezno?" zvolal žalostně Bodeen a Julie popošla o kousek dál. Teprve teď si s provinilým pocitem uvědomila, jak dlouho nechala strážce čekat.
„Můžete!" zvolala rychle a popošla o další schod, aby Bodeenovi poskytla ještě víc prostoru. Stihla to sotva okamžik předtím, než Bodeen vyletěl vzhůru nohama ze dveří a přemetem překonal změnu gravitace. Svíral překlad, aniž by mu ruce byť jen o kousek sklouzly, a během několika okamžiků už elegantně přistál na nejvyšším schodě. Se zájmem sledovali výhled pod sebou.
„Nechte už toho poflakování," křikl na ně majordomus. „Dveře k pokladnici nejsou zamčené."
Julie se na něj podívala právě ve chvíli, kdy energicky trhl dveřmi. Otevřely se ven a málem přitom srazily majordoma ze schodiště. Ten ale rychle získal zpět ztracenou rovnováhu, podezíravě nahlédl do temného otvoru a pak skočil dovnitř. Přitom se ve vzduchu obrátil vzhůru nohama.
Ten chlap má nervy ze železa, pomyslela si Julie. Nebo mu absolutně schází pud sebezáchovy.
Podívala se na zvětralé, hrubě tesané schody, které se táhly mezi ní a dveřmi k pokladnici. Bylo v nich sice jen několik trhlin tak širokých, že je bylo třeba přeskočit, avšak schody po obou jejich stranách vypadaly dosti nejistě. Julie se podívala dolů a okamžitě zalitovala, že tak učinila. Propast pod ní, jako by byla při každém jejím dalším pohledu hlubší. Zkoumala pohledem polorozpadlé schodiště a klela raději polohlasem, aby nevyvedla Bodeena z míry. Kdyby už tudy před ní neprošel majordomus, řekla by, že je to nemožné. Nu což... Julie si povzdechla, podkasala si dlouhé šaty a pevně je vpředu a vzadu zasunula za opasek. Chladný vítr ji studil na holých nohou, bylo však nutné, aby viděla, kam šlape. S pochybami se zadívala na další schod a pak na něj opatrně sestoupila. Pod její vahou kámen varovně zaskřípěl. Julie chvíli počkala, až se usadí a teprve pak položila nohu na další schod. Tak pomalu postupovala po schodišti, krok za krokem, pečlivě zkoušejíc každý stupeň, než na něj přenesla plnou váhu. Zase a znovu zůstávala nehybně stát, zatímco pod ní stará kamenická práce sténala a drolila se a vydrolená malta padala do hlubiny pod ní. Julie věděla, že se Bodeen drží těsně za ní pro případ, že by jí hrozil pád, ale po chvíli mu musela říct, aby se od ní držel dál. Kamenné stupně by je oba neudržely.
První skok byl nejtěžší. Celých šest schodů bylo pryč a na jejich místě zela jen křivolaká trhlina široká nějakých pět stop. Schody na obou stranách nevypadaly dvakrát bezpečně a Julie si neochotně přiznala, že udělá nejlépe, když se před skokem rozběhne. Vrátila se o dva schody zpátky, několikrát se pro uklidnění zhluboka nadechla a potom se vrhla nad průrvu, spoléhajíc na to, že ji její rychlost a štěstí přenesou na druhou stranu. Krátkou chvíli pod sebou neměla nic než hlubokou propast a pak jí nohy ztěžka přistály na krajním schodu. Upadla dopředu a zoufale sevřela hrbolatý kámen pod sebou, mohutný schod se však pohnul sotva o palec. Julie si zhluboka oddechla úlevou, načež se opatrně postavila na nohy a sestoupila na další schod, aby poskytla Bodeenovi prostor k jeho skoku. Ten ho zvládl bez potíží a dopadl jako kočka do dřepu, aniž by nějak zvlášť pohnul schodem. Oba si vyměnili úšklebek a jali se krok za krokem dál sestupovat po schodech.
Ostře studený vítr stále sílil a zdálo se, jako by jim pronikal až ke kostem. Julie už nedokázala ovládnout chvění a v zoufalé touze schovat se před zimou seběhla posledních několik schodů, aniž by je napřed vyzkoušela. Ledový vítr s ní lomcoval a mrazil ji, když stála a zkoumala poslední průrvu ve schodišti. Byla jen asi yard široká a za ní byly poslední dva schody před dveřmi k pokladnici. Julie se ujistila, že má šaty stále bezpečně zasunuté za opasek, odhadla vzdálenost k protějšímu schodu a pak díru snadno přeskočila. Kámen se při dopadu pod jejíma nohama lehce pohnul a pak se za hukotu pukajícího kamení a drolící se malty odtrhl od hradní zdi. Julie sebou hodila dopředu a zachytila se dalšího schodu právě ve chvíli, kdy se krajní schod pod ní zřítil. Dívala se za ním, jak se líně převrací ve vzduchu na své dlouhé cestě dolů k špinavě brčálové vodě příkopu, a snažila se nemyslet na to, kolik tam asi skončilo lidí. Pevně

se držela hrubého kamenného schodu a čekala, až jí přestane bušit srdce.
„Vydržte, Julie," řekl tiše Bodeen. „Přeskočím vás a pak vás vytáhnu."
„Ne!" Zůstaňte, kde jste, Bodeene!" Už jen pod její tíhou se schod lehce sesouval. Bylo vyloučeno, aby unesl ještě i strážce. Julie se pomalu vytáhla přes okraj schodu a každých pár vteřin se přitom zastavovala, aby se kámen měl čas pod její váhou usadit. Svaly na rukou ji nesnesitelně bolely, ale neodvažovala se to urychlit. Nakonec se jí podařilo zaháknout se kolenem přes okraj a pak se konečně jediným prudkým švihnutím dostala tělem na povrch schodu. Po nekonečně dlouhý okamžik tam jen bezvládně ležela a přitom cítila, jak kámen pod ní stále praská a skřípe. Srdce jí divoce bušilo v hrudi a pot jí stékal po spáncích navzdory studenému větu. Až budu uvnitř, říkala si roztřeseně, praštím majordoma do hlavy prvním tupým předmětem, který mi padne do ruky. Sesunula se na další schod a teprve potom vstala a obrátila se na Bodeena, který ji úzkostlivě sledoval z druhé strany průrvy.
„V pořádku, Bodeene, přeskočte. Ale doskočte až na tenhle schod, myslím, že ten před ním by vás neunesl."
Bodeen klidně přikývl a přeskočil bez zjevné námahy. Schod přestál jeho dopad jen s nepatrným zachvěním a Julie přenesla svou pozornost na otevřené dveře k pokladnici. Tak, a mám to za sebou, pomyslela si zvolna, doufám, že pokladnice bude stát za to. Naposledy se podívala na Les, rozprostírající se v hloubce pod ní a pak vkročila do dveří. Když jimi procházela, gravitace se znovu převrátila a ona jen tak tak stačila dostat nohy pod sebe. Rozhlédla se po majordomovi, ale vtom už musela rychle uskočit stranou, když Bodeen přemetem přistál za dveřmi. Dopadl poněkud nemotorně a Julie napřáhla ruku, aby ho zachytila. Strážný však rychle odvrátil zrak a Julie si s překvapením povšimla, že červená. Pak pochopila, ušklíbla se a pečlivě si upravila šaty tak, aby měla nohy opět cudně zahalené. Bodeen soustředil veškerou svoji pozornost na zavírání dveří, dokud si nebyl jistý, že se může opět bezpečně obrátit.
„Na schodišti vám to nevadilo," poznamenala Julie pobaveně.
„To bylo něco jiného," odpověděl strážce pevně. „Tady se to nesluší. Chci říct, co by na to řekl majordomus?"
„Nejspíš něco mrzutého," odpověděla Julie a zvědavě se kolem sebe rozhlédla. Jak si její oči postupně přivykaly temnotě, zjistila, že se nacházejí v rozlehlé síni, osvětlené jen sporým světlem, které pronikalo okrajem oken, zajištěných okenicemi. Nad nimi viselo trámoví stropu pokryté pavučinami. Odevšad se spouštěly husté provazce špinavých chomáčů, ačkoliv tu jinak bylo překvapivě málo prachu. Podél stěn stály knihovny s hustě naskládanými knihami a před tuctem stolků stál tucet židlí, navzájem propojených rubášem pavučin.
„Zajímalo by mě, co asi tohle místo bylo zač," řekl Julie.
Bodeen pokrčil rameny. „Pokud tady byla pokladnice, předpokládal bych, že tato síň mohla sloužit jako účtárna."
„Uhodl jste hned napoprvé," řekl majordomus, který se znenadání vynořil ze dveří vlevo od nich. „Kdo ví, kolik tun zlata, stříbra a mědi prošlo touto místností? Dříve nebo později tudy muselo každopádně projít všechno bohatství Lesního království."
Julii najednou zajiskřilo v očích. „Vy si tedy myslíte," řekla nesměle, „že nějaké zlato, stříbro nebo měď tu možná stále někde leží?"
Majordomus se zasmál. „Kdo ví?"
„Začínám být ráda, že jsem s vámi šla," odpověděla Julie a Bodeen vážně přikývl.
„Pojďme nejdřív najít Starou zbrojnici," rozhodl majordomus suše. „Potom bychom snad mohli podniknout nějakou tu honbu za pokladem. Tudy, princezno."
Julie se zašklebila a společně s Bodeenem následovala majordoma postranními dveřmi do další místnosti. Zastavila se však hned v jejich otvoru a nakrčila nos, když ucítila ten zápach. Zatemnělý předpokoj by vypadal malý a ošuntělý, i kdyby byl stále používaný, avšak dvaatřicet let bez jakékoliv péče se na něm projevilo vlhkostí a trouchnivěním. Nebyla tu žádná okna, jediné světlo skýtala zlatavá záře majordomovy lucerny. Dřevěné obložení stěn bylo napadeno plísní a hnilobou a co kdysi býval vysoký koberec, nyní suše praskalo Julii pod nohama. V rohu ležela převržená židle, hustě pokrytá pavučinami. Majordomus se obrátil k Julii, jako by jí chtěl něco říct, a náhle strnul. Odněkud blízko nich zazněl do naprostého ticha místnosti zvuk kradmého cupitání, příliš hlasitého, než aby pocházelo od krys.
Julie vytáhla dýku, Bodeen tasil meč a majordomus mlčky ukázal na dveře na protějším konci předpokoje, které byly lehce pootevřené. Všichni tři se tiše kradli napříč místností a stanuli před nimi. Cupitání ustalo stejně rychle jako se ozvalo, Julie se však nemohla zbavit pocitu, že na tom zvuku bylo něco velice povědomého. Nebylo to jen tím, že ho předtím už slyšela cestou k jižnímu křídlu. Spíš se jí zdálo, že za tím zvukem měla něco rozpoznat, ale podvědomě se toho bála. Zamračila se, pevněji sevřela dýku a opatrně nahlédla skrz úzkou škvíru dveří. Nebylo tam nic, než ticho a tma. Obrátila se k Bodeenovi, který se tázavě díval na majordoma. Následovala krátká porada, sestávající převážně z pohledů, krčení ramen a mračení, načež Julii došla trpělivost a kopnutím dveře rozrazila.
Dveře se na vrzajících pantech otevřely dokořán a prudce narazily do zdi. Jejich zadunění jako by se ozvěnou opakovalo donekonečna, ale neobjevilo se nic, co by se přišlo pídit po zdroji rámusu. Po chvíli Julie s majordomem a Bodeenem v patách opatrně vešla do místnosti. Nehybný vzduch byl zatuchlý a dusný a nesl v sobě lehký zápach tlení a plísně, což Julii znervozňovalo. Majordomus pozvedl lucernu a vtom všichni tři vydechli úžasem, jak se její světlo zatřpytilo na zlatě, stříbře a drahokamech rozházených všude po podlaze jako hračky malého dítěte, které už omrzelo si s nimi hrát. Robustní dubové truhly ležely na bocích otevřené a jejich obsah ležel vysypaný na podlaze. Víka truhel byla odtržená, rozdrásaná a rozštípaná jakoby nějakými mocnými drápy. Museli použít sochor, pomyslela si Julie. No, teď alespoň víme, že tu nejsme sami. Rychle se rozhlédla, ale v malém těsném pokoji nebylo kam se schovat. Majordomus se šel podívat, kam vedou první ze dvou dveří v místnosti. Bodeen hbitě zasunul meč do pochvy, poklekl u nejbližší pokladnice a začal si pěchovat kapsy plnými hrstmi šperků. Julie se zašklebila a dřepla si vedle něj.
„Nenaložte se příliš," řekla suše. „Možná si budeme muset cestu zpátky probojovat."
„Pober co můžeš, to bylo vždy moje heslo," odpověděl Bodeen suše. „Každý z těchto šperků stojí víc, než kolik mi platí za rok. Mimoto, tady není s kým bojovat, princezno."

„Někdo přece musel tyhle pokladnice vylomit," upozornila ho Julie. „A docela nedávno k tomu."
„Jak to můžete vědět?" otázal se Bodeen a zamračil se.
„Nejsou tu pavučiny."
Julie ho nechala, ať si to přebere, jak nejlépe umí, a šla si prohlédnout několik mečů v pochvách, visících na nástěnné plaketě. Kdyby mělo dojít k boji, Julie chtěla být ozbrojená. Svou dýku otřela od pavučin a vrátila si ji zpět do boty, potom sundala jeden z mečů. Jeho ostří se jasně lesklo navzdory tlumenému světlu a meč byl výjimečně dobře vyvážený. Zkusila palcem jeho ostrost a uznale pozvedla obočí, když se jí na něm objevila krev.
Za jejími zády mezitím majordomus zastavil u jediného okna v pokoji a zalomcoval zavřenými okenicemi, které nakonec s protestujícím skřípěním povolily. Pokoj zaplavilo světlo a koberec byl znenadání plný chvátajících pavouků, vrhajících se tam a zpět poplašení náhlým světlem, které přišlo po tolika letech temnoty. Bodeen pronikavě vyjekl a vyskočil na židli, ale pavouci kvapem zmizeli v četných zákoutích a skulinách. Bodeen se obezřetně rozhlédl, aby se ujistil, že jsou všichni pryč, načež s veškerou zbylou důstojností slezl ze židle. Julie užasle zavrtěla hlavou. Tolik povyku pro pár pavouků. Takhle krysy, to by bylo něco jiného...
Vtom majordomus vykřikl bolestí a hrůzou a Julie s Bodeenem se bleskurychle otočili, meče v rukou. Viděli, že jejich průvodce upustil lucernu a pozpátku vrávorá od otevřených dveří. Z prsou se mu řinula krev. Vzápětí se z temnoty za dveřmi vyrojili démoni a hladově se na něj vrhli, obklopili ho jako mouchy kus zkaženého masa. Julie s Bodeenem vyrazili s válečným pokřikem kupředu a - kupodivu - démoni se stáhli zpátky do tmy, ze které vyšli, zanechávajíce svou oběť na podlaze. Julie s Bodeenem pomohli majordomovi na nohy. Byl celý od krve a jeho oči nereagovaly, ale alespoň stále ještě dýchal. Julie se rychle rozhlédla po lucerně a popadla ji, ale ta při předchozím pádu bohužel zhasla. Julie krátce zaklela a potom pomohla Bodeenovi odtáhnout majordoma zpět ke dveřím do předpokoje. Démoni je pozorovali z temnoty, ale nepokusili se je pronásledovat.
„Musíme odsud pryč!" rozhodl Bodeen nesmlouvavě.
„Přesně tak," souhlasila Julie. „Musíme pomalu ustupovat ke dveřím. Žádné prudké pohyby, nic, co by je rozčílilo. Jen klid a vyvázneme z toho se zdravou kůží."
„Ale vždyť jsou to démoni! Viděla jste, co udělali majordomovi!"
„No a co má být?" opáčila Julie. „Probodněte je yardem chladné oceli a zemřou stejně snadno jako člověk! Já to musím vědět. Nezapomínejte, že jsem to už zažila."
„Kolik tu může těch zatracených netvorů být?" zeptal se Bodeen poněkud klidněji a Julie se trochu uvolnila.
„Tucet, víc asi ne."
„Proč po nás nejdou?"
„Taky mi to nejde do hlavy. Možná, že náhlé světlo z okna je oslepilo, takže nevědí, kolik nás tu je."
„Jakmile to zjistí, jsme v maléru až po uši."
„Přesně tak. Jak je to ještě daleko ke dveřím?"
Bodeen se ohlédl přes rameno. „Už jsme skoro tam, princezno. Jak vypadá majordomus?"
„To nevím. Vypadá špatně."
„Jak špatně?"
„Dost špatně. A on jediný zná cestu zpátky."
„Skvělé," opáčil Bodeen.
Už byli skoro u otevřených dveří, když démoni vyrazili z temnoty. Oči jim krvavě žhnuly a jejich pokřivené postavy se mihly položerem jako smečka znetvořených duchů. Julie s Bodeenem strčili majordoma do předpokoje a skočili za ním. Bodeen přibouchl dveře démonům před nosem, zasunul meč do pochvy a chytil se oběma rukama kliky, aby démoni nemohli otevřít.
„Zamkni!" křikl na Julii.
„Není tu klíč!"
„A co závory?"
Byly tam dvě, jedna nahoře a druhá dole. Obě byly přirezlé ke dveřím. Julii se podařilo tu horní uvolnit, zatímco se dveře otřásaly pod náporem démonů. Uslyšeli zvuk drápů škrábajících o dřevo. Julie zasunula horní závoru a rychle se sklonila ke spodní. Ta se jí však ulomila v rukou, byla skrz naskrz prorezivělá. Julie s Bodeenem se na sebe podívali.
„Ty dveře je dlouho neudrží," poznamenal tiše Bodeen.
„To ani nemusí," odpověděl majordomus. „Jenom je musíme zavést do účtárny."
Julie a Bodeenem se otočili, aby se tázavě podívali na majordoma, který se právě vrávoravě stavěl na nohy. Tvář měl bledou a potřísněnou krví, ale oči už měl zase ostražité. Bodeen rychle přiskočil, aby ho podepřel, a majordomus kývl na znamení dílců.
„Démoni se sem probijí co nevidět. Bodeene, pomoz mi dojít těmihle dveřmi do účtárny. Princezno, pojďte za námi, ale zůstaňte stát mezi dveřmi, aby vás démoni viděli. Jakmile vás zahlédnou, můžete uskočit za námi. Ujistěte se, že vás uvidí, ale nenechte se chytit. Rozumíte?"
„Vůbec ne," odpověděla Julie. „Jste si jistý, že víte, co děláte?"
„Ovšem," opáčil majordomus nedůtklivě. „Já vždycky vím, co dělám. A teď mi podejte lucernu."
Julie s Bodeenem si vyměnili pohledy. Dveře předpokoje se otřásaly bušením démonů.
„Vem to čert," zaklela Julie a podala lucernu majordomovi. „Byl to krátký život, ale docela zajímavý. Vezměte ho odtud, Bodeene. Já budu držet dveře."
Bodeen krátce přikývl a napůl odvedl, napůl odnesl majordoma z předpokoje do účtárny. Julie se obrátila směrem k otřásajícím se dveřím. Jediné světlo v těsném pokoji vycházelo z otevřených dveří za jejími zády. Nejistě pozvedla meč. Její postava se jasně rýsovala proti světlu a vytvářela tak snadný terč pro démony. Julie se zamračila a ustoupila, aby

se skryla v šeru otevřených dveří do účtárny. Ať ji démoni zahlédnou, až bude připravená, ale ani o chvíli dříve.
Namáhaná závora konečně povolila a dveře předpokoje se rozletěly dokořán. Mrtvolně bledí démoni se vyrojili dovnitř jako červi, lezoucí z břicha uloveného ptáka, kterého nechali příliš dlouho viset. Děsivé oči bez zornic jim rudě žhnuly, když se rozhlíželi po své kořisti. Julie stála docela bez hnutí a trpělivě čekala, až se některý z nich přiblíží na dosah jejího meče.
Démoni větřili v nehybném vzduchu, načež spustili své nestvůrné hlavy ke koberci jako lovečtí psi jdoucí po stopě. Kdyby to nebylo tak příšerné, pohled na ně by Julii mohl připadat legrační. A potom buď našli stopu, nebo Julie vydala mimoděk nějaký zvuk, protože démoni jeden po druhém zvedali hlavu a bez mrknutí zírali jejím směrem. Julie věděla, že šero není dost husté, aby ji skrylo. Rychle skočila před dveře a začala máchat mečem na všechny strany, až se světlo matně blýskalo na jeho ostří. První z démonů se vrhl kupředu a Julie ho srazila jediným máchnutím meče. Netvor upadla a tiše se svíjel na tlustém koberci, zatímco se na ni vrhli ostatní démoni.
Majordomus jí sice řekl, aby démony vlákala do účtárny, ale Julii bylo jasné, že jakmile projdou dveřmi, všichni se na ni vrhnou. Dveře byly úzké, což znamenalo, že se k ní mohli přibližovat po dvou, nanejvýš po třech, ale bylo jen otázkou času, než ji unaví a ona bude muset zacouvat do účtárny. A tam ji dostanou.
Julie vší silou máchala mečem a krev démonů stříkala vzduchem, ale cítila narůstající bolest ve svalech. Jednomu z démonů rozpárala břicho bočním úderem čepele a vzápětí musela o krok ustoupit, aby se vyhnula drápu, který těsně minul její krk. Uvědomila si, že prostor mezi dveřmi už jí neskýtá žádnou ochranu, a znovu couvla před dalším náporem démonů. To už se ale objevil Bodeen po jejím boku, připraven přidat se se svým mečem.
Démoni při pohledu na dvě blýskající se čepele ucouvli a Julie jen tak tak stačila uskočit, když jim Bodeen přibouchl dveře před nosem. Rychle se rozhlédla po závorách, a pak jadrně zaklela, když žádné nenašla. Do dřeva se zaryly první drápy a Bodeen se o dveře zapřel zády.
„Až vám dám povel," řekl klidně, „utíkejte k východu."
Julie přikývla a pak se ohlédla právě ve chvíli, kdy majordomus zavřel vchodové dveře a pokoj se ponořil do tmy. Julie se kousla do rtu a pozvedla meč.
„Doufám, že někdo ví, co dělá," řekla nahlas a suchý smích, kterým jí majordomus odpověděl, jí na klidu nijak nepřidal.
„Připravte se," řekl Bodeen. „Už je neudržím..." Dveře se o několik palců pootevřely a jejich tlak jej odsunul o krok zpátky. Skulinou se protáhl pařát s ostrými drápy, které slabě zářily do tmy. „Teď, Julie! Běž!"
Bodeen uskočil a Julie se rozběhla k východu. Démoni se po ní vrhli, ignorujíce Bodeena, který se skrýval za křídlem dveří. Julie doběhla ke dveřím a rozrazila je. Pokoj zaplavilo jasné sluneční světlo. Majordomus ji popadl za ruku a stáhl ji na stranu, ale démoni se jen bezmocně potáceli, oslepeni náhlou září. Julie se zeširoka usmála, když konečně pochopila majordomovu strategii. Napadla démony ze strany, zatímco Bodeen na ně zaútočil zezadu. Nebylo na světě nic snazšího, než vytlačit těch devět zbylých démonů ven a svrhnout je do hluboké propasti.
Julie spustila meč a unaveně klesla na podlahu. Hrozně ji bolela hlava, ruce měla jako z olova a nohy se jí třásly vyčerpáním. Jak tam seděla, zády opřená o zeď, měla pocit, že by klidně prospala celý týden. Při tom pomyšlení se zachvěla. Bylo dost zlé usínat s vědomím, že Temný les je stále blíž a blíž, ale měla pocit, že silné kamenné zdi hradu jí poskytovaly pocit určité jistoty. Zjištění, že nikde už není v bezpečí, ji tvrdě zasáhlo. Julie pevně sevřela meč a v duchu se ptala sama sebe, jestli ještě vůbec někdy dokáže usnout.
Bodeen se nad ní sklonil a tiše hvízdl, když spatřil krev na její tváři a pažích. „Princezno, vy jste zraněná."
„To jsou jen škrábance, Bodeene, nic víc. Pomozte mi vstát." Bodeen jí pomohl a pak trpělivě čekal, až se jí přestane točit hlava.
Po chvíli ho odstrčila a obrátila se na majordoma, který se zaměstnával rozsvěcováním lucerny pomocí křemene a ocílky.
„Jak je vám, sire majordome?"
„Už mi bylo lépe, princezno." Konečně se mu podařilo svíčku zapálit a zavřel lucernu. „Nejspíš to vypadá hůř, než to je."
„Vypadal jste dost zle, když jsme vás vytáhli zpod démonů," poznamenal Bodeen a majordomus se zašklebil.
„Ani mi to nepřipomínejte. Myslel jsem, že to bude můj konec."
„Měl byste si na chvíli odpočinout," radil Bodeen.
„Jsem v pořádku," opáčil majordomus. „Nedělejte paniku. Na odpočinek budeme mít spoustu času, až se vrátíme. Teď mám spíš starosti ohledně zbrojnice. Nechce se mi ani pomyslet na to, kolik škody tam démoni asi udělali. Jak se sakra vůbec ti netvoři dostali do hradu?"
„Někdo je sem vpustil," odpověděla Julie prostě. „Máme mezi sebou zrádce."
Chvíli zůstali mlčky stát a zírali jeden na druhého. Bodeen svraštil čelo a majordomus zmateně potřásl hlavou. Julie se jen ušklíbla.
„Vzpomínáte na démony, kteří po nocích číhají za zdmi hradu? No, tak teď víme, kde se skrývají přes den."
„Já tomu zkrátka nemůžu uvěřit, princezno," pronesl majordomus zvolna. „Kdo by byl natolik šílený, aby přivedl démony do samotného hradu?"
„A co víc," přidal se náhle Bodeen, „proč by je přivedl do jižního křídla?"
Majordomus náhle zaklonil hlavu, oči rozšířené hrůzou. „No ovšem, zbrojnice! Ta zatracená zbrojnice!"
Otočil se a proběhl postranními dveřmi do předpokoje. Julie s Bodeenem si vyměnili překvapené pohledy a vyrazili za ním do tmy. Následovali ho tuctem spoře osvětlených místností a chodeb, lucerna mu v ruce nadskakovala jako mámivá bludička za bezměsíčné noci. Julie brzy úplně ztratila orientaci a soustředila se jen na běh. Měla neodbytný pocit, že kdyby zakopla nebo spadla, majordomus by ji prostě nechal tam.
Majordomus konečně zastavil před párem masivních dubových dveří dobře osm stop vysokých a téměř stejně

širokých. Vyřezávané dřevo se matně lesklo ve světle lucerny, když natáhl ruku a lehce zatlačil na levé dveře. Ty se pod jeho dotykem zvolna otevřely a jejich protizávaží hlasitě zaskřípělo do ticha. Majordomus tam zůstal chvíli stát a zíral do tmy za dveřmi. Potom mu poklesla ramena a vyprchala z něj všechna síla. Zavrávoral a byl by upadl, kdyby ho Julie s Bodeenem zezadu nepodepřeli.
„Co je vám, sire majordome?“ zeptala se Julie a ustaraně svraštila čelo. „Co je na těch zatracených dveřích tak důležitého?“
„Copak to nechápete?“ zašeptal majordomus a mdle zíral na otevřené dveře. „Někdo se vloupal do zbrojnice! Kurtana je nechráněná...“
Vyprostil se z Juliiny a Bodeenovy opory a vedl je do Staré zbrojnice. Za masivními dveřmi se rozprostírala ohromná síň, jež byla tak rozsáhlá, že ji majordomova lucerna nemohla osvítit. Julie zpozorněla, když se v temnotě zablýsklo brnění, ale hned se zase uklidnila - došlo jí, že je to jen vystavený kus. Napříč síní stály tucty velikých skříní s meči a sekerami, dlouhými luky a kopími, levorukými zbraněmi i řemdihy ve všech možných provedeních. Julie se v extázi rozhlížela kolem, zatímco kráčela velikou temnou síní směrem k malému ostrůvku světla, v posvátné úctě k tak úžasné sbírce zbraní. Rupertovi předkové budovali
Starou zbrojnici po dvanáct generací, zbraň po zbrani, a nyní by zabralo více než jeden lidský život jenom to všechno sepsat. Julie pocítila, jak jí vstaly všechny chloupky, když si vlastně poprvé uvědomila úžasnou starobylost Lesního hradu.
Majordomus se náhle zastavil před zaprášenou nástěnnou plaketou, zavěšenou v hlubokém výklenku, kde byla ukryta náhodnému pohledu. Byla na ní jediná stříbrná pochva, která dávno ztratila lesk a nedostatkem péče byla celá zčernělá. Nebylo tam však ani známky po meči, který kdysi obsahovala. Majordomus unaveně povzdechl.
„Je pryč,“ řekl ztěžka. „Kurtana je pryč.“
„Ale Meč útlaku je naší jedinou zbraní proti démonům,“ namítl Bodeen. „Kdo by byl natolik šílený, aby ho ukradl?“
„Někdo, kdo by si polepšil, kdyby hrad padl,“ odpověděl majordomus. „A takový popis se v posledních dnech hodí na velkou spoustu lidí.“
„Takže to všechno,“ posteskla si Julie, příliš vyčerpaná, než aby se rozčilovala, „to všechno nebylo k ničemu. Tak pojďte, sire majordome, pojďme odtud.“
„Ovšem, princezno, musíme o tom zpravit krále.“ Majordomus se obrátil zády k prázdné pochvě a zahleděl se do tmy. „Někde tady na hradě je zrádce. A my ho, princezno, musíme najít. Musíme najít jeho a Kurtanu dřív, než bude pozdě.“
„Možná je pozdě už teď,“ ozval se tiše Bodeen. „Možná už je pozdě.“

Julie stála ve stáji, zírala na padající déšť a sklíčeně vzdychala. Bylo teprve pozdní odpoledne, ale už se začínalo stmívat. Pršelo už více než hodinu a bylo to takové nepřetržité mrholení, které leze člověku na nervy a dokáže se spustit i tím nejvyšším komínem, následkem čehož pak oheň prská a čadí. Voda se valila z okapů a chrličů a měnila nádvoří v moře bahna. Crčela i z četných prasklin v doškové střeše stáje a hlučně pleskala o podlahu pokrytou slámou. Stáj pod náporem deště skřípala a sténala. Julie vyhlédla z jejích otevřených dveří a znovu si povzdechla, možná ze soucitu. Za jejími zády se pohnul drak.
„Měla bys být ve svých komnatách a odpočívat,“ řekl přísně.
Julie se usmála, aniž by se otočila. „Jsem v pořádku, mám jenom nějaké další pozoruhodné jizvy do sbírky, to je vše. Majordomus to odnesl nejhůř. Nechápu, jak se vůbec dokázal udržet na nohou, dokud nás nevyvedl z jižního křídla. Chirurg se na něj jedinkrát podíval a nařídil mu klid na lůžku, ale on nechtěl, dokud si nepromluví s králem. Jen já s Bodeenem jsme ho drželi při vědomí, ale on se nevzdával. Je to tvrdý chlapík, ten majordomus. Neomdlel, dokud neřekl králi všechno, co ví a co se domnívá, že se stalo ve Staré zbrojnici. Já s Bodeenem jsme ho pak odnesli do jeho komnat. Teď spí. Houževnatý starouš.“
„Sama by sis měla trochu odpočinout,“ trval na svém drak. „Cítím, že jsi plná bolesti a únavy.“
„Nemohla jsem usnout,“ odpověděla Julie. „Ještě mi to nejde. Musím si s někým promluvit.“
„Tak o co jde tentokrát?“ otázal se drak něžně. „Někdo ti opět hrozí lekcemi etikety?“
„Sotva. To už vzdali, jelikož se nenašel žádný učitel, který by se mnou vstoupil do jedné místnosti bez ozbrojeného doprovodu.“
„Tak co se děje? Co tě rmoutí?“
„Vlastně ani nevím.“ Julie se obrátila ode dveří stáje a šla si sednout vedle draka. Vrstva slámy změkčila podlahu a Julie se pohodlně opřela drakovi o bok. Z deště se stalo příjemné šumění a neustálé kapání vody z došků bylo jaksi uklidňující. Ve vzduch visela sytá a těžká vůně čerstvého sena a drak cítil, jak se Julie pomalu uvolňuje.
„Draku,“ řekla nakonec. „Co se stalo s koňmi, kteří tu dřív bývali?“
„Byli skvělí,“ odpověděl drak vážně.
Julie ho dloubla loktem do boku a na oplátku zabručela něco laskavého, ačkoliv pochybovala, že to vůbec cítil. „Ale doopravdy jsi všechny ty nádherné koně nesnědl, že ne?“
„Ne, Julie, já se nastěhoval a oni se vystěhovali. Tryskem, pokud si vzpomínám.“
Julie se zasmála a opět se přivinula k jeho hebkým šupinám. Někdy se jí zdálo, že drak je jediný přítel, který jí na světě zůstal. Ostrov klidu v oceánu bouří. Potom, co Rupert odjel, drak se bezcílně toulal po hradě, spal, kde se mu chtělo a jedl vše, co před ním buď neuteklo, nebo se mu neubránilo. Nakonec se usadil v jedné ze starých stájí a všechno nasvědčovalo tomu, že tu zůstane tak dlouho, dokud mu někdo bude nosit pravidelně jídlo. Hradní služebnictvo se toho úkolu ochotně ujalo a všichni si společně oddechli. Kvůli drakově apetitu a Juliině prudkosti se naběhali víc než za celý svůj předchozí život.
„Jak se cítíš?“ zeptala se Julie draka a on se zatvářil neurčitě.

„Lépe, alespoň doufám. To zaklínadlo na přivolání duhy mě pořádně vyčerpalo. Pak ti démoni, kteří se kolem mě rojili a drápali mě svými tesáky a spáry. A nakonec jsem ještě musel chrlit oheň a to mě zranilo, Julie, zranilo mě to hluboko v nitru. Ještě než Rupert přivolal duhu, byl jsem už na umření a zdá se, že ani divoká magie není všemocná. Zachránila mi život, avšak mé rány zhojí jen čas. Už brzy se chystám k zimnímu spánku a ten mě uzdraví. Pokud se ještě můžu uzdravit. Magie se vytrácí ze světa a magická stvoření jako já to mají moc těžké.“ Drak se smutně usmál. „Nebo zkrátka jen stárnu - možná jsem starý i na dračí poměry. Neviděl jsem ani neslyšel žádného jiného draka už déle než tři sta let. Možná jsem poslední. Poslední drak ve světě lidí.“
„Tři sta let,“ zopakovala Julie pomalu. „Nikdy ses necítil osamělý?“
„Drakové nejsou od přírody společenští. Máme každý své teritorium a svá stáda a obojí si žárlivě střežíme. Ale ano, během posledního století byly chvíle, kdy bych uvítal pohled na jiného draka. Už je to tak dlouho, co jsem se vznášel unášen nočním větrem s mými bratry... tak dlouho.“
„Až bude tohle za námi, půjdeme se podívat po nějakých dalších dracích,“ řekla Julie.
„Ano,“ souhlasil drak zdvořile. „Až tohle bude za námi.“
Julie upírala oči na došky nad hlavou a naslouchala padajícímu dešti. „Draku, myslíš, že je na mně něco... špatného?“
„Ne. Proč?“
„To jen ty zatracené dvorní dámy. Dělají, jako bych byla nějaká zrůda, protože se nechci vdát, usadit se a založit rodinu. Ještě na to nejsem připravená. Zatím ještě ne.“
„Tak to nedělej,“ řekl drak.
Julie se zamračila. „Já někdy prostě... někdy si říkám, jestli nemají pravdu. Třeba je na mně něco špatného. Všichni moji přátelé a skoro všechny mé sestry už mají rodinu a zdá se, že jsou šťastní. Většinou. Možná mají pravdu. Něco mi schází. Já zkrátka nechápu, proč bych měla přestat být sama sebou a vdát se. Mám si brát Haralda, ale jemu jde jenom o kombinaci milenky a služky. No, na to může rovnou zapomenout. A jestli mne ještě jednou štípne, upravím mu hlasový rejstřík dobře mířeným kopancem.“
Náhle se odmlčela a zamyšleně svraštila obočí. „Vidíš, tohle jsem měla na mysli. Kdybych to řekla nějaké dvorní dámě, dostala by z toho hysterický záchvat a poslala by si pro své čichací soli. Mluvit přímo a bez obalu není zkrátka v módě, není to ženské. Řekl bys, že jsem neženská?“
Drak se zasmál. „Julie, já nejsem žádný odborník na lidské chování, ale zdá se mi, že kdybys byla jen obyčejná zbytečná ochočená ženská, nikdy bys nepřežila Temný les. Nebo cestu jižním křídlem dnes odpoledne.“
„To máš sakra pravdu,“ opáčila Julie. „Tak proč mě prostě nenechají na pokoji?“
„Jsi princezna,“ odpověděl drak. „To tě zavazuje. Tohle vím dokonce i já.“
Julie si pohrdavě odfrkla, zvedla z podlahy stéblo a začala žvýkat jeho konec. „Princezna. A proto snad nesmím myslet, cítit nebo doufat? Proto si snad musím nechat poroučet jak se oblékat, jak mluvit a jak se chovat? Proto si snad musím vzít muže, kterého nemiluji? To je radši uvidím všechny v pekle!“
Drak pomalu pootočil hlavu, aby se na ni mohl lépe podívat. „Konečně jsme se dostali k tomu, co tě nejvíc trápí, viď?“
„Ano,“ přiznala Julie tiše. Pohlédla na stéblo v ruce a odhodila je. „Rupert už měl být dávno zpátky.“
„Je to dlouhá cesta, tam a zpět. A podle toho, co jsem slyšel, přivolat velemága vyžaduje hodně přemlouvání.“
„Nikdy jsem ho neměla pouštět znovu do Temného lesa. Sám víš, jaké to tam je.“
„Ano,“ řekl drak tiše. „Pamatuji se.“ Pomalu si protáhl křídla a Julie se natáhla, aby mu poškrábala čerstvé jizvy.
„Pořád tě straší zlé sny?“ zeptala se náhle. Drak zavrtěl hlavou. „Mne ano, někdy. Teď se mi ale zdá, že Rupert umírá, čeká na smrt sám v temnotě.“
„Rupert se o sebe dokáže postarat,“ namítl drak.
Julie si odfrkla. „Skoro bych ti věřila.“
„Ty ho miluješ, Julie?“
Julie zírala do otevřených dveří stáje. „Vypadá to, že konečně přestává pršet.“
„Neodpověděla jsi mi.“
„Já vím.“
„To jsou ti lidé,“ poznamenal drak a ironicky se zasmál. „Když ti na něm záleží, proč mu to neřekneš?“
„Protože tady není! Odešel a nechal mě tady!“
„Těžko tě mohl vzít do takového nebezpečí, nemyslíš?“
„Mohl, kdyby chtěl! Umím to s mečem stejně dobře jako on! Cokoliv by bylo lepší než nechat mě tady. On se už nevrátí, draku, já to vím. Démoni ho nakonec dostali a já jsem u toho nebyla, abych mu pomohla...“ Julie se opřela tváří o bok draka a nebránila se slzám.
Drak pozvedl křídlo, něžně je ovinul kolem ní a držel je tak, dokud se postupně neuklidnila a nepřestala plakat.
„Jsi unavená,“ řekl konejšivě. „Co kdyby sis šla odpočinout do svých komnat?“
„Nechci jít zpátky do svých komnat,“ řekla Julie směrem k drakově boku. „Bojím se tmy. A bojím se démonů.“
„Tak tu zůstaň se mnou. Spi. Tady budeš v bezpečí, to ti slibuji.“
„Děkuji ti,“ řekl Julie tak tiše, že ji mohl slyšet jen drak. Uvelebila se na jeho boku a ukolébána jeho pomalým dýcháním brzy usnula.
„To jsou ti lidé,“ řekl drak láskyplně. Složil svou velikou hlavu na ocas a jal se trpělivě, ostražitě čekat, než přejde noc.

5
TEMNÁ VĚŽ

Hluboko v Temném lese, ve skrytém nitru nekonečné noci se rozprostírala mýtina. Z výšky se nad ní nakláněly stromy s propletenými křivými větvemi, tak hustými, že na mýtinu nepronikal ani paprsek denního světla. Fosforeskující

lišejníky, tu a tam rostoucí na kmenech stromů, vyzařovaly matné, tajemně namodralé světlo. Mýtina byla pokrytá houbami a hladkými mechy a v jejím středu stál jediný tlející pařez, hrubě otesaný do tvaru trůnu. A v té tmě, na onom tlejícím trůně, seděl Kníže démonů.
Jak tam seděl, vyhlížel skoro jako člověk. Jeho rysy však byly jakoby rozmazané, prsty měl zakončené drápy a ve žhavě rudých očích nebylo ani stopy po lidských myšlenkách nebo citech. Vypadal jako člověk, protože ho bavilo tak vypadat. Kdysi měl docela jinou podobu a možná ji zase bude někdy mít, ale prozatím žil ve světě lidí. Pokud se dá hovořit o životě, když mluvíme o tvorovi, který se nikdy nenarodil.
I vsedě byl nepřirozeně vysoký a strašlivě hubený, jako by byl na pokraji smrti hladem. Jeho bledá pokožka se perleťově leskla a oblečený byl do cárů v té nejčistší černi. Na hlavě měl otrhaný klobouk s širokým okrajem stažený hluboko do čela, takže mu zakrýval oči. Seděl na svém trůnu a ohlodával něco, co se stále ještě hýbalo a sténalo, takže připomínal nějakou příšernou vránu, živící se na mršině. Kníže démonů nepotřeboval jíst, ale měl rád zabíjení a jeho přirozenost mu přikazovala děsit své okolí. Mýtinu kolem tlejícího trůnu pokrývala těla nestvůrných démonů z Temného lesa, kořících se svému pánovi. Někteří seděli, jiní dřepěli či leželi na břichu v bahně. Ti kteří měli oči, se dívali, ti kteří měli uši, poslouchali a ostatní jen... čekali. Pocházeli z temnoty a temnota je trpělivá.
Znenadání se před trůnem objevila stříbřitě zářící koule, která se chvěla a pulzovala, jak volně visela v zatuchlém vzduchu. Kníže démonů se děsivě usmál a na bradě se mu zaleskla krev. Odhodil svou krmi stranou a po zbytcích se okamžitě vrhli dva démoni. Temný pán mdle kývl směrem ke kouli a ta se k němu přiblížila.
„Můj pane," ozvala se koule tichým hlasem a Kníže démonů se vražedně zasklebil.
„Ano, můj drahý zrádce, očekávám tvé hlášení." Jeho hlas byl měkký, sykavý a nepříjemný na poslech.
„Princ Rupert se svou družinou se blíží k hranicím tvého království. Cestou k Temné věži chtějí projít územím dlouhé noci. Musíš je zastavit dříve, než dojdou k velemágovi..."
„To nebude třeba," opáčil Kníže démonů pobaveně. „Žádný člověk nedokáže čelit temnotě. Nebo snad máš na věc jiný názor?"
Pomalu sevřel ruku v pěst a z koule se ozvaly výkřiky agonie. Cekající démoni se neklidně odsunuli stranou, polekáni i tím nejnepatrnějším náznakem násilí způsobeným jejich pánem. Kníže démonů rozevřel pěst a výkřiky utichly, aby je vystřídalo namáhavé, mučivé dýchání.
„Omlouvám se, můj pane, já..."
„Zapomínáš, kde je tvoje místo, můj drahý zrádce. Měl jsi mě kdysi ve své moci, nyní však tvé tělo i duše patří mně a slouží mi k mé plné spokojenosti. Jedinkrát mě zklameš a udělám z tebe posledního ze svých démonů. Budeš-li mě však ve všem poslouchat, všechna království světa budou tvá..."
„Ano, můj pane. Jsem tvůj nejvěrnější služebník."
„Jsi můj otrok.." Kníže démonů si podepřel bradu kostnatou rukou a zamyšleně zíral na vznášející se kouli. Klobouk mu halil tvář do neproniknutelné tmy, ze které bylo vidět jen jeho zářící oči. „Nu, zrádce, máš už Kurtanu?"
„Ano, můj pane. Je schovaná v bezpečí tady na hradě."
Temný pán se tiše zasmál a démoni se neklidně pohnuli. „Odvedl jsi dobrou práci, drahý zrádce. Bez toho meče nemají proti mně žádnou šanci. Mám teď prubířský kámen. Mám jednorožčův roh. A mám své skvělé démony. Nyní, po všech těch stoletích, Modrý měsíc vychází a můj čas se znovu blíží."
„Ale co velemág, můj pane?"
Kníže démonů sevřel pěst a z koule se znovu ozvaly výkřiky. „Přes všechnu svou učenost a všechnu svou moc je mág jen člověk. S takovými lidmi jsem se již střetl a s rozkoší jsem je porazil."
Pomalu otevřel dlaň a výkřiky ustaly. Nějakou chvíli nebylo na mýtině slyšet nic, než těžké, sípavé oddechování z koule. Kníže démonů se usmál.
„Vrať se ke své práci, otroku. Budu dvora mýma očima a ušima. Buď mou temnotou v nitru jejich světla."
Koule se zatřpytila a byla ta tam. Mýtinu opět zaplavila temnota, prolomená jen matně modrou září fosforeskujících lišejníků. Temný pán zíral kamsi do dálky za své démony a tiše se zasmál.
„Brzy," slíbil jim. „Už brzy..."

Rupert zastavil jednorožce a neradostně zíral před sebe na hranice Temného lesa. Temnota visela ve vzduchu jako těžký závěs, označujíc nový okraj dlouhé noci. Rupert se zachvěl a přitáhl si plášť těsněji. Těžká mračna zakrývala polední slunce a ostrý vítr věštil plískanice. Vzduchem se nesl zápach rozkladu a okolní stromy byly tenké a pokřivené, uvadlé a znetvořené blížící se nocí. Vysušenou kůru měly skvrnitou od tuctu různých druhů lišejníků a plísní, a prastará stezka byla zasypaná opadaným listím.
Rupert slyšel, jak stráže za ním při prvním skutečném pohledu na Temný les znervózněly. Zamračil se a pokynul protektorovi, aby přijel blíž k němu. Čím dříve povede své muže do dlouhé noci, tím lépe - dřív, než je temnota připraví o zbytek odvahy. Rupert se zahleděl skrz poletující listí, neschopen odtrhnout zrak od tlejících stromů, lemujících hranici Temného lesa. Cítil, jak se mu chvějí ruce a do nosu ho ostře štípe zápach vlastního potu. Doufal, že tahle cesta bude snazší. Už dokázal temnotě vzdorovat dvakrát. Nyní měl s sebou oddíl stráží, aby ho kryly. Přesto se mu tajil dech a srdce mu divoce bušilo. V rukou svíral jednorožcovu uzdu tak pevně, až mu z toho zbělely klouby a potřásl hlavou, aby si pročistil myšlenky. Opět mířil do Temného lesa a byl pevně odhodlaný tentokrát s démony zatočit tak, že na to do smrti nezapomenou.
Protektor dojel na svém obrněném válečném oři vedle jednorožce a krátce Ruperta pozdravil kývnutím hlavy. „Tak tohle je tedy Temný les," řekl pomalu a v jeho chladných temných očích se objevil záblesk podivného vzrušení. „Je vším, čím jste říkal, že je, a ještě něčím víc. Jako noční můra ve dne, jako cesta do samotného pekla."
Rupert pozvedl obočí a obrátil se k protektorovi. „To mi chcete říct, že jste nikdy Temný les neviděl?"

„Obávám se, že je to tak, Výsosti. Moje povinnosti jakožto protektora mě vždy poutaly ke hradu. Temný les nebyl pro Lesní zemi hrozbou po celá staletí, o to se postaral Neprostupný les. Četl jsem všechny zprávy, ale...“
„Ano,“ řekl Rupert. „Já vím.“
Protektor si Ruperta prohlížel, jako by ho viděl poprvé. „A vy jste tu temnotu přemohl dvakrát. Není divu, že jste se vrátil jako jiný člověk.“ Odvrátil se dřív, než Rupert stačil cokoliv říct, a ze sedlové brašny přinesl mapu nakreslenou na kůži. Rupert trpělivě čekal, až ji protektor rozvine, načež se nad ni sklonil a určil jejich pozici.
„Vidíte to sám, sire protektore, Temným lesem projít musíme. Jiná cesta neexistuje. Kdybychom šli na východ, narazili bychom na pohoří Hvězdného stínu, cestou na západ bychom museli překonat Průzračné peřeje. Každá z těchto cest by nám zabrala celé týdny a to si nemůžeme dovolit. Pokud se naše informace zakládají na pravdě, Temný les se tady rozšířil jen docela nepatrně. Mohli bychom to projít na druhý konec za dvě tři hodiny, pokud budeme mít štěstí.“
„A pokud ho mít nebudeme, Výsosti?“
„Pak ho neprojdeme vůbec,“ odpověděl Rupert bez obalu.
Protektor se náhle zašklebil a odvrátil se, aby prozkoumal temnotu, která na ně čekala. „Napadlo vás, Výsosti, že Temný les tu může být tak řídký proto, aby sloužil jako návnada pro cestovatele?“
„Ale ovšem,“ přikývl Rupert. „Docela jistě je to past. Proto je důležité, abychom byli rychlí. Musíme ho projít dříve, než si démoni vůbec všimnou, že jsme tam.“
Protektor rezignovaně pokrčil rameny a svinul mapu. „Škoda. Doufal jsem, že budu mít příležitost vyzkoušet svou ocel na jednom či dvou démonech.“
Rupert se lehce pohladil po širokých jizvách, zejících na jeho pravé tváři. „To by nebylo příliš zábavné. Jestli nás démoni najdou, sire protektore, bezpochyby zemřeme. Všichni do jednoho.“
„Jsem si jist, že Temný les působil divoce, když jste mu musel čelit sám, Výsosti, ale...“
„Temný les nepoznáte, dokud jej neuvidíte na vlastní oči,“ opáčil Rupert trpce. „Nepoznáte démony, dokud neuvidíte, jak se sbíhají v temnotě. A teď svolejte muže. Pojedeme dál, povídáním jsme ztratili spoustu času. Nejsem si jistý, jak budou koně reagovat na dlouhou noc, takže pro začátek půjdeme pěšky a povedeme je na krátké uzdě. Ať rozsvítí všechny lucerny a lampy, které s sebou máme a zavěsí je na sedla. Jakmile vstoupíme do Temného lesa, ať má každý muž po ruce meč a štít. Jedinou skutečnou obranou proti temnotě nám však bude světlo, které s sebou poneseme.“
„Nemyslíte, že jste poněkud přehnaně opatrný, Výsosti?“
„Ne.“
„Tak dobrá, Výsosti. Po které cestě se do Temného lesa vydáme?“
„Podle pověstí tu vždycky byla jen jediná cesta, a ta je teď na míle daleko. Ne, sire protektore, prosekáme se Temným lesem a vytvoříme tak vlastní cestu. Nemělo by to být nijak těžké, stromy jsou skrz naskrz prohnilé.“
Protektor si ho pečlivě prohlížel. „Pokud jsou tady v okolí nějací démoni, pak vás jistě uslyší, Výsosti.“
Rupert pokrčil rameny. „Zkoušel jsem projít nepozorovaně, sire protektore. Nevyšlo to. Jedinou naší nadějí je rychlost.“
Protektor netečně přikývl, zasunul mapu do postranní sedlové brašny a zamířil ke strážím, aby jim vydal rozkazy. Rupert se znovu zadíval na hranici Temného lesa, avšak musel se odvrátit. Temnota přivolávala příliš mnoho vzpomínek. Namísto toho pohlédl na své muže, kteří mezitím sesedlali a hledali křesací kameny a ocílku, aby rozsvítili lucerny. Zdálo se, že muži jsou klidní, ale koně dávali najevo nervozitu. Hrabali kopyty, pohazovali hlavami a z nozder jim do chladného vzduchu vystupovala pára. Zdálo se, že je temnota fascinuje, avšak zuřivě kouleli očima, když se je gardisté pokoušeli přivést blíže k jejím hranicím. Rupert se zamračil a zavolal na stráže, ať omotají koním kolem hlavy pláště nebo přikrývky a ochrání tak zvířata před panikou, až vstoupí do Temného lesa.
Stráže s respektem přikývly a rychle odešly vykonat rozkaz. Z takové blízkosti jim Temný les připadal jako hotové peklo a vědomí, že Rupert jím projel dvakrát a přežil, najednou znamenalo mnohem více než kdykoliv předtím. Rupert se ušklíbl. Stráže v něm možná vidí něco jako odborníka, ale on ví svoje. Seskočil ze sedla a vmísil se mezi ně. Hovořil k nim tichým a klidným hlasem a zodpovídal jim na všechny dotazy ohledně Temného lesa. Jeho odpovědi nebyly sice zvlášť uspokojivé, ale stráže pozorně naslouchaly každému jeho slovu, zdvořile se smály jeho vtipkování a aniž by to řekly nahlas, dávaly mu najevo svou vděčnost za to, že jim nikterak nelže o nebezpečích, která na ně čekají. Několik mužů ho poklepalo po rameni a řeklo mu, že už zažili horší vůdce. Rupert se vrátil k jednorožci se slzami v očích. Nikdy nebyl na své muže tak hrdý a nikdy se necítil tak mizerným velitelem.
Konečně bylo vše připraveno a Rupert se opřel jednorožci o bok, aby pohledem naposledy zkontroloval své malé vojsko. Z každého sedla visela lucerna či lampa, která bledě zářila v denním světle. Z půl tuctu pochodní stoupal k nebi dým.
Každý ze strážců třímal v ruce matně se blýskající meč. Koně se neklidně ošívali, zneklidněni pachem Temného lesa, silná látka, která jim zakrývala oči, je však udržovala ve zvládnutelném stavu. Rupert se zamyšleně kousl do rtu a uvažoval, jestli na něco nezapomněl. Zásoby neměly být na této cestě vážným problémem, přesto raději nechal stráže naplnit čutory vodou z blízké říčky.
Povzdechl si. Všechno, co bylo třeba udělat, bylo uděláno. Cokoliv dalšího by byla jen výmluva, aby mohl oddálit okamžik, kdy bude muset znovu vstoupit do Temného lesa. Do tmy, která ho poznamenala.
Zlostně potřásl hlavou a pohlédl na protektora, který trpělivě stál a čekal u hranice Temného lesa s obrovskou dvoubřitou válečnou sekerou v rukou. Když ji pozvedl, její dvě mohutné čepele se zableskly. S očekáváním pohlédl na Ruperta a zašklebil se, když Rupert úsečně pokývl. Protektor pevně uchopil dubové topůrko sekery a obrátil se čelem k temnotě. Na okamžik zaváhal a potom jediným plavným pohybem pozvedl sekeru nad hlavu a silně s ní ťal do prvního stromu Temného lesa. Ocelová čepel se zasekla hluboko do tlejícího dřeva a zápach rozkladu okamžitě zesílil. Protektor vyprostil sekeru a máchl podruhé, čímž čistě přesekl celý kmen. Byl dutý, vyhnilý zevnitř. Protektor popojel, bez

námahy se rozmáchl svou obrovskou sekyrou a ponořil se do Temného lesa, kde ho pohltila tma. Stále bylo slyšet zvuk sekery přetínající kmeny, ale jen slabě, jakoby z veliké dálky. Rupert pokynul prvnímu půl tuctu mužů, a ti začali rozšiřovat novou cestu napříč temnotou.
Rupert neklidně pozoroval jejich meče, jak se zvedají a klesají v pravidelném rytmu a rychle se prosekávají rozkládajícím se dřevem. V jizvách na tváři pociťoval silnou bolest, která pulzovala ve stejném rytmu jako meče. Nemusel se vracet zpět do temnoty. Pořád ještě si to mohl rozmyslet a vydat se k cíli dlouhou oklikou. Zaťal pěsti tak silné, až se mu nehty bolestivě zaryly do dlaní. Už dvakrát Temný les porazil, může ho tedy porazit znovu. Musí. Když pro nic jiného, tak kvůli svým mužům, kteří spoléhají na to, že je bezpečně provede na druhou stranu. Uvědomil si, že drží jednorožcovy otěže příliš těsně a pomalu uvolnil ruce.
„Ruperte," ozval se jednorožec tiše. „Víš jistě, že je to dobrý nápad?"
„Ne," odpověděl Rupert. „Jestli víš o nějakém lepším, rád si ho poslechnu."
Jednorožec si odfrkl a pohodil hlavou. „Jsem jenom dopravní prostředek, kdo by mě poslouchal?"
„Nezačínej s tím zase," řekl Rupert unaveně. „Jsi můj přítel a já právě teď potřebuji veškerou možnou pomoc. Kdybychom měli jinou možnost, jak dojít k Temné věži včas, využil bych ji. Myslíš snad, že mám zájem vrátit se do temnoty?"
„Ne," řekl jednorožec vlídně „Vím, že to děláš nerad. Já taky."
„Nemáme jinou možnost," řekl Rupert a jeho hlas nezněl tak pevně, jak by si přál. „Pokud Modrý měsíc vyjde dřív, než se vrátíme, nebude už kam se vrátit. Velemág je zřejmě naší poslední šancí jak zastavit temnotu."
„Ale duhový meč..."
„... nás už jednou zachránil. Podruhé nám nepomůže. Zkoušel jsem přivolat duhu v šachtě v Měděnici, když mě pronásledovala ta nestvůra. Nic se ale nestalo."
„To mě ani nepřekvapuje," řekl jednorožec. „Jak se má k tobě duha dostat, když jsi tak hluboko v podzemí?"
„To mě taky napadlo," odvětil Rupert unaveně. „Od té doby jsem zkoušel přivolat duhu nejmíň tucetkrát, ale nikdy se nic nestalo. Ať už v tom meči bylo jakékoliv kouzlo, je pryč."
„Skvělé," řekl jednorožec. „Prostě skvělé. A že jsi mi to neřekl dřív, než jsme vjeli do Temného lesa?"
„Muselo mi to vypadnout z hlavy," opáčil Rupert nevinně.
Jednorožec si odfrkl a hrábl kopytem do bahnité cesty. „Nemáme draka, nemáme duhový meč a míříme do temnoty. Musíme být šílení. Ach jo. No, když už nic, tak třeba najdeme toho démona, co mi ukradl roh. Bez něho se cítím jako nahý."
„Vždyť jsi pořád nahý," opáčil Rupert.
„Vy lidé jste někdy dost neotesaní, abys věděl," odsekl jednorožec.
Rupert se krátce zasmál, načež pozvedl zrak, když ho zavolal jeden ze zbrojnošů. Byli hotovi s rozšiřováním cesty. Rupert se zhluboka nadechl, pomalu vydechl a vedl svého jednorožce i své muže do Temného lesa.
Jakmile překročili jeho hranici, pohltila je noc. Dovnitř se nedostal ani vítr, ani plískanice, v temnotě však bylo přesto mnohem chladněji. Zima mu lezla až do kostí tak silně, až se mu zdálo, že mu už nikdy nebude znovu teplo. Jak se do Temného lesa dostávalo stále více zbrojnošů, jejich lucerny rozptýlily tmu a Rupertovi se hned dýchalo lépe. Kousek před sebou viděl protektora s ostatními zbrojnoši, kteří pomalu postupovali vpřed jako malý ostrůvek světla, přičemž zvolna a metodicky prosekávali novou cestu přes Temný les. Rupert pozvedl meč a rozhlédl se kolem, ale chabé světlo lamp nepronikalo nijak hluboko do nekonečného šera. Nestvůrně pokřivené stromy ve světle zlatavě zářily a tu a tam se pohnula některá z křivých větví, ačkoliv dlouhou nocí nevál ani ten nejslabší vánek.
„Jak se cítíš?" zeptal se tiše jednorožec.
„Mizerně," odvětil Rupert. „Pořád mám pocit, že nás někdo sleduje."
„Nejspíš to tak bude."
„To jsi mě tedy uklidnil. Vidíš tam snad něco?"
„Ne."
Rupert nešťastně svraštil obočí. „Oni o nás vědí. Cítím to. Je to jen otázka času... Pokud nám bude přát štěstí, dostaneme se odtud tak za hodinu."
Jednorožec frkl. „Odkdypak nám přeje štěstí?"
Prosekávání cesty probíhalo pomalu a těžce. Jak pronikali hlouběji do Temného lesa, jejich tempo se ještě zvolnilo, takže se jen vlekli. Stráže se shlukly dohromady a nejistě pokukovaly kolem sebe, v duši skličující úzkost z dlouhé noci. Brzy ustalo jejich obvyklé vtipkování i nevázaná zábava a vystřídalo je chmurné, napjaté mlčení.
Jakmile muži prosekávající cestu začali vykazovat známky únavy, Rupert je vystřídal, ale přesto byla rychlost, se kterou muži káceli a odtahovali hustě stojící stromy, velice omezená. Okolním tichem se hlasitě rozléhal zvuk oceli, zatínající se do trouchnivých stromů, po démonech však stále nebylo ani stopy. Čekání drásalo Rupertovi nervy a měl co dělat, aby nevyskočil do vzduchu při každém nepatrném zvuku či pohybu. Pomalu postupovali vpřed a brzy začal mít strach, že jim svíčky v lucernách na celou cestu nevydrží. Snažil se rozpomenout, kolik oleje pro lampy jim ještě zbylo, a pak se kousl do rtu, když si vzpomněl, že většinu ho vypotřeboval na spálení nestvůry ze šachty v Měděnici. Tiše zaklel a zkontroloval svíčku ve vlastní lucerně. Zbýval jí tam ještě asi palec - půl hodiny nanejvýš. Rupert se zamračil. Možná právě tohle byl plán démonů: počkat, až skupina ztratí světlo a pak zaútočit pod pláštěm tmy. Rupert zavolal na muže, aby zastavili a odpočali si, a pak se vydal za protektorem.
„Opravdu si nemyslím, že je moudré nechat je zastavit, Výsosti," řekl protektor tiše.
„Používáme příliš mnoho světla," odpověděl Rupert stručně. „Buďto je okamžitě omezíme, nebo budeme muset dojít potmě."
Protektor zamyšleně přikývl. „Nařídím zhasit lampy. Lucerny nám prozatím postačí. Až je vypotřebujeme, rozsvítíme

lampy.“ Pak varovně dodal: „Mužům se to nebude líbit, Výsosti.“
„Tma by se jim líbila ještě méně,“ opáčil Rupert. „Všechno je lepší než temnota.“
Protektor pohlédl Rupertovi do jeho neklidných očí a odvrátil se. „Vydám ten rozkaz, Výsosti.“
Otočil se a pomalu zamířil ke strážím. Lampy začaly jedna po druhé zhasínat a tma se kolem malého ostrůvku světla stáhla úžeji. Několik mužů protestovalo a někteří se zlostně dívali po Rupertovi, ale nahlas nikdo nic neřekl. Rupert byl příliš unavený a příliš zaneprázdněný starostmi, než aby tomu věnoval pozornost. Po chvíli se vrátil protektor a postavil se po jeho boku.
„Máme tady problém, Výsosti. Od chvíle, kdy jsme překročili hranice Temného lesa, jsme ztratili už sedm mužů.“
Rupert na něj jen nechápavě vytřeštil oči, pak mu ztuhla krev a zamrazilo ho, jako by mu v žilách proudil ledový vítr.
„Sedm? Víte to jisté?“
Protektor ponuře přikývl. „Zmizeli i s koňmi a zásobami, tiše a beze stopy, jako by tu s námi nikdy nebyli. Ztráceli se postupně, jeden po druhém a nikdo nic neviděl ani neslyšel.“
Rupert tiše zaklel a kopl do prašné cesty. Jestliže je démoni už vyslídili... „Od této chvíle budou muži pracovat ve dvojicích. Jeden bude prosekávat cestu a druhý mu bude krýt záda. Nemůže tu být víc než hrstka démonů, jinak by nás už dávno napadli přímo. Nesmíme jim dát čas, aby se jich tu shromáždilo víc. Pokud budeme dost rychlí, pořád se odtud ještě můžeme dostat živí.“
„Není vidět obloha ani hvězdy, takže nevíme, jestli prosekáváme cestu rovně,“ poznamenal protektor pomalu. „Když se budeme snažit postupovat příliš rychle, mohli bychom se začít pohybovat v kruhu.“
Rupert se ohlédl směrem, odkud přišli. Sporé světlo odhalovalo sotva pár stop cesty, kterou prosekali. Rozčileně pokrčil rameny.
„Sire protektore, vzhledem k tomu, jak jsme rozestoupeni, brzy bychom si všimli, kdyby se cesta začala stáčet. Kromě toho nebudeme v Temném lese tak dlouho, aby slabé zakřivení mělo nějaké vážné následky.“
A tak dál postupovali do dlouhé noci. Tma na ně doléhala ze všech stran a tlumila každý zvuk a světlo, které do ní vnesli. Svíčky v lucernách jedna po druhé zamihotaly a zhasly, aby je vystřídaly olejové lampy. Družina si dál prosekávala cestu a stále nic nenasvědčovalo, že se blíží k druhému konci Temného lesa. Už neztratili žádné další muže, ale Rupert měl přesto stále pocit, že je něco sleduje. Jizvy na tváři mu pulzovaly známou bolestí a jen jeho hrdost mu nedovolovala neustále se ohlížet do tmy. Lucerna mu zablikotala a Rupert zalovil ve vaku, aby z něj vytáhl lampu. A vtom to přišlo.
Země pod nimi se zachvěla a vynořily se z ní tucty mrtvolně bledých paží, které popadly muže za nohy a táhly je dolů, do nějakého podzemního doupěte. Z vysokých větví tlejících stromů se uvolnila dlouhá, lepkavá, krvavě rudá vlákna a padala dolů, kde se ovinula kolem překvapených stráží a vytáhla je s děsivou lehkostí vysoko do horních větví, kam nesahalo světlo lamp. Po kmenech stromů stékaly prameny krve a výkřiky stráží se hlasitě rozléhaly do ticha, s děsivou náhlostí pak zase umlkaly. Z temnoty se po stovkách vynořili drobní, plíživí tvorové, seskupili se okolo divoce řehtajících koní a začali je požírat zaživa.
Rupert s protektorem stáli zády k sobě a zabíjeli vše, co se vyskytlo v dosahu jejich zbraní. Koutkem oka Rupert zahlédl jednorožce, který neustále ržál a setřásal ze sebe houfy drobných tvorů, které pak rozdupával kopyty. Během krátkého okamžiku bylo na tucet stráží strženo z cesty, ale než stačil doznít Rupertův vzteklý řev, cesta před ním vybuchla a krví potřísněný zbrojnoš se probojovával zpět ven z doupěte. Následovali ho další a jeden spadl i z horních větví stromu - sotva se dotkl nohama země, zuřivě se rozhlížel, co by zabil.
Z temnoty vyběhly a vyskákaly temné, nestvůrné postavy s planoucíma hladovýma očima a sápaly se drápy a tesáky na stráže. Muži utvořili obranný kruh kolem zbývajících koní a jednorožce a pozvolna zaháněli netvory zpět. Ve světle lamp se jasně blýskaly jejich meče a sekery. Vzduchem stříkala krev a hustě zkrápěla zemi. Rupert obouruč máchl mečem, sípaje námahou. Každého netvora, kterého srazil k zemi, hned nahradil další. Rupert se divoce šklebil a kosil je jako zralé obilí. Temnota mu konečně poskytla nepřítele, se kterým mohl změřit síly, nepřítele, kterému mohl čelit a porazit ho. Jeho skupina byla vystavena početní převaze deset ku jednomu, ale ani on ani ostatní muži se nemínili temnotě jen tak vzdát. Hájili své pozice a bojovali bok po boku, až se před nimi tvorové temna najednou rozprchli a zmizeli zpátky do skrytu noci, ze které přišli.
Rupert pomalu spustil meč a opatrně se rozhlédl. Ze země už se nenatahovaly žádné paže, na stromech nevisela vlákna a okolní tma byla klidná a tichá. Na zemi ležely desítky polámaných a pobitých drobných tvorů, avšak všichni koně byli mrtví, včetně protektorova válečného oře. Jeho brnění mu nakonec příliš nepomohlo. Protektor poklekl vedle něj a něžně ho popleskal po boku, jako by se mu omlouval. Rupert se rychle rozhlédl po jednorožci, který mu pomalu přicházel naproti. Na bocích měl hluboké krvavé škrábance, ale zdálo se, že žádné vážnější zranění neutrpěl. Rupert si unaveně povzdechl a na okamžik se opřel o jednorožcův bok, pak se vzchopil a šel zkontrolovat svoje muže. Z šestačtyřiceti, kteří se s ním vydali do Temného lesa, jich zbylo třicet. Sedm mužů ztratil při prosekávání cesty a zbylých devět v boji. Rupert tiše zaklel a znechuceně pohlédl na zkrvavený meč, který třímal v ruce. Přivoláním další duhy mohl ty muže zachránit, duhový meč se však změnil v obyčejný meč, zatímco Temný les zůstával stále stejně temný.
Protektor přistoupil k Rupertovi a zůstal stát po jeho boku, opíraje se ledabyle o svou válečnou sekeru. „Zdá se, že jsem se mýlil, Ruperte, démoni přece jenom bojují v tlupách.“
Rupert se unaveně usmál. „Devět mužů, sire protektore. Ztratili jsme dalších devět mužů.“
„A máme zatracené štěstí, že jsme nepřišli o víc. Jakou máme šanci, že tohle zvládneme?“
„Velice malou. Nemůžeme být daleko od hranic, ale démoni se na nás můžou vrhnout dřív, než prosekáme další stopu cesty.“
„Mohli bychom se vrátit stejnou cestou zpět...“

Protektor zmlkl, když zaslechl, jak se démoni blíží z temnoty a krčí se hned za hranicí světla jejich lamp. Družinu obklopily stovky nestvůrných stvoření a další stovky se skrývaly hlouběji ve tmě. Tichem se nesly slabé cupitavé a plazivé zvuky shlukující se tlupy démonů.
„Oni na nás čekali," pronesl Rupert trpce. „Museli o nás vědět už od chvíle, kdy jsme překročili hranice Temného lesa. Od začátku jsme neměli šanci dostat se na druhý konec. Namáhali jsme se zbytečně."
„Už jednou jste s démony bojoval a porazil jste je," poznamenal protektor.
„Jenomže tenkrát jsem měl magický meč," řekl Rupert. „A ten už nemám."
„Pak to budeme muset zvládnout méně snadným způsobem." Protektor se tiše zasmál a pozvedl svou válečnou sekeru. „Mějte se na pozoru, vojáci, brzy budeme mít příležitost zasloužit si svůj žold."
„Jestli zvítězíme, budu chtít povýšit," prohlásil jeden z mužů a ostatní se krátce zachechtali. Rupert se chtěl zasmát s nimi, ale nemohl. Byli to jeho muži a on je zklamal. Slíbil jim šanci osvobodit Lesní království a namísto toho je vehnal do chřtánu smrti. Rozhlédl se po strážích, které trpělivě očekávaly jeho rozkazy a náhle pocítil, jak je na ně pyšný. Jeho muži čelili tomu nejhoršímu, co jim Temný les mohl seslat, ale oni útok odrazili a stáli připraveni udělat to znovu i s vědomím, že proti takové přesile nemají šanci.
Rupertovi se náhle zkřivila tvář a oči mu naplnily slzy hrdosti. Ať už se v příštích chvílích stane cokoliv, není to důležité. Temnota se pokoušela zlomit jeho samého i jeho muže, a nepovedlo se jí to. To bylo jediné, na čem teď záleželo. Rupert se ohlédl na krvavě rudé oči, které je sledovaly ze tmy, a zasmál se. I přes svou neuvěřitelnou početní převahu se démoni stále báli ukázat se ve světle lamp; raději s dalším útokem vyčkávali, až lampy zhasnou. Náhle mu smích zmrzl na rtech. Dostal nápad. Nápad tak prostý, že by nejraději sám sebe nakopl, že na to nepomyslel dříve.
„Lampy!" vykřikl vesele a prudce se otočil k překvapenému protektorovi. „Ty zatracené olejové lampy! Ty nás odsud dostanou! Chlapi, vezměte lahve s olejem a rozlijte ho do kruhu kolem nás. Nejprve použijte zásobní olej, ale pokud by to nestačilo, začněte jej vylévat z lamp, dokud ho nebude dost. No tak, nestůjte tady, hoďte sebou! Přece jen máme ještě naději!"
Stráže vyskočily a jaly se vykonávat rozkaz. Za hranicí světla lamp se démoni neklidně pohybovali a Rupert se zašklebil tak razantně, až ho zabolelo v čelisti.
„Pochopil jste, co chci udělat, sire protektore? Stačí počkat, až démoni zaútočí, a pak zapálit olej. Stromy Temného lesa možná neshoří, ale démoni ano. Nezdrží je to nadlouho, ale mělo by to stačit, abychom stihli prosekat cestu ven. Hranice lesa už nemůže být daleko."
„Příliš velkou šanci nemáme," odpověděl protektor pomalu.
„Já vím," připustil Rupert vesele, „ale je to alespoň něco."
V tom okamžiku se démoni vyřítili ze tmy. Rupert křikl na stráže a tucet pochodní dopadlo do oleje. Okamžitě vyšlehly jasně žluté plameny a zahnaly tmu. První démoni, kteří doběhli ke vznícenému oleji, se vrhli rovnou do plamenů a oheň je pozřel v jediném okamžiku. Za nimi se valili další a vrhali se do plamenů jako můry na lucernu. Tucty jejich mrtvých těl pozvolna dusily oheň a démoni za nimi používali svých padlých druhů jako schodů, ze kterých se vrhali na prince Ruperta a jeho družinu. Nebyl to špatný pokus, pomyslel si Rupert, když srazil k zemi prvního démona, ale moc dobrý taky ne. Uvědomil si, že nejspíš zemře, a dost ho překvapilo, že více než cokoliv jiného pociťuje zlost. Bylo tolik věcí, které měl v úmyslu vykonat a které už vykonat nestihne. Vlastně ani nikdy neřekl Julii, že ji má rád. Pod kabátcem cítil na srdci dotek její zástavy lásky. Z temnoty se hrnuli démoni v celých houfech a Rupert pozvedl meč, aby jim vykročil v ústrety.
Ale zatímco démoni postupovali kupředu, plameny najednou vyšlehly výš. Olej se dostal až k okolním stromům, které se vznítily a plály jako pochodně. Rupert zacouval dál od té výhně a jeho muži s ním. Démoni se zastavili, nejistí a zmatení. Rupert ustoupil ještě o krok a jeho oči oslepila jasná záře. Na okamžik si pomyslel, že ho pohltily plameny, ale odevšad slyšel své muže vykřikovat radostí a úlevou. Rupert si protřel uslzené oči a smál se, sotva dechu popadaje. Byli zachráněni. Stáli na samé hranice Temného lesa.
Jeho oči se rychle přizpůsobily světlu. Bylo pozdní odpoledne, slunce se schylovalo k večeru. Rupert se na ně nechápavě zadíval. Když vedl svou družinu do Temného lesa, bylo sotva poledne.
V Temném lese čas ubíhá jinak.
Rupert nasucho polkl a sledoval, jak se poslední ze stráží vynořil z Temného lesa na světlo. Démoni je nepronásledovali. Rupert neviděl hlouběji za hranici Temného lesa, ale věděl, že tam jsou a sledují je. Obrátil se k nim zády a zašklebil se na své muže. Teprve nyní si uvědomil, nakolik jeho oddíl stráží prořídl. Pomalu své muže spočítal. Dvacet pět. Dvacet pět mužů z padesáti. Odvrátil pohled. Udělalo se mu z toho nevolno.
„Neberte si to tak, Výsosti," řekl mu protektor.
„Proč ne?" opáčil Rupert trpce. „Půlka mých mužů je mrtvá. To jsem tedy pěkný vůdce."
„Nebyl jste tak špatný. Když vezmeme v úvahu, čím jsme prošli, je zázrak, že je někdo z nás vůbec naživu. Nebýt vašeho nápadu, zemřeli bychom všichni dávno před tím, než bychom se dostali na druhý konec lesa. Dobrá, ztratil jste půlku svých mužů, ale zachránil jste tu druhou polovinu. Nikdo by nedokázal víc. Když se to vezme kolem a kolem, jsem s vámi docela spokojený, Ruperte. Ještě z vás nakonec udělám prince."
Rupert se ostražitě podíval na protektora. „Jsem pouze druhorozený syn, na to nezapomínejte."
„Nezapomínám," řekl protektor. Obrátil se, aby pohlédl na hranici Temného lesa. „Nemůžeme doufat, že bychom si temnotou probojovali cestu zpátky, ale nebude ani čas jít oklikou. Ať tak či tak, budeme muset přesvědčit velemága, aby se vrátil s námi."
Rupert unaveně přikývl. „Ať se muži připraví vyrazit na další cestu, sire protektore. Ještě míli a pak si snad budeme moci chvilku odpočinout."
„Odpočinout?" podivil se protektor. „U Temné věže?"

„Přesně tak," řekl jednorožec, který se k nim připojil. „Podle toho, co jsem o velemágovi slyšel, byli bychom možná bezpečnější v Temném lese. Jak je vlastně ten velemág mocný?"
„Doufám že dost, aby zastavil démony v jejich postupu a zažehnal temnotu," odpověděl Rupert.
„Ale nakolik mu můžeme věřit?"
„Asi tolik, kolik doplivneš proti větru."
„Skvěle," opáčil jednorožec. „Absolutně skvěle úžasné. Proč se raději nezabijeme rovnou, abychom to měli rychle za sebou?"
„Ale no tak," řekl Rupert láskyplně a vzal jednorožce za otěže. „Až budeme na cestě, zlepší se ti nálada."
„Tím bych si nebyl tak jist," zabručel jednorožec. „Mám z toho všeho špatný pocit."
Rupert pokrčil rameny. „Legendy už na mě nemají takový vliv jako dřív. Velemág opustil královský dvůr, když jsem byl ještě malý, ale stále si pamatuji na všechny ty jeho úžasné ohňostroje, které vyrobil na oslavu mých narozenin. Rakety vyletující do noci a kateřinská kola, která vypadala, že se nikdy nepřestanou točit. Vyprávěl mi různé příběhy a učil mě karetní triky. Tehdy už jste u dvora byl i vy, sire protektore, takže jste ho musel znát. Jaký opravdu byl?"
Protektor s ledově klidným pohledem pozvedl svou válečnou sekeru. „Byl to zrádce, Výsosti. Zrádce, zbabělec a opilec."

Rupert se zarputile prodíral mrazivou plískanicí s hlavou skloněnou, aby mu bláto nestříkalo do očí. Vítr kolem něj jen hvízdal, škubal mu kapuci a pláštěm a narážel do něj ze všech stran. Rupert jen bručel a klel a pevně se držel jednorožcových otěží. Při každém třetím kroku pohledem zkontroloval, zda je v pravé ruce stále svírá. Zima mu i přes tlusté rukavice docela znecitlivěla prsty a on nechtěl, aby se mu jednorožec ztratil. Zvolna pozvedl hlavu a očima zalepenýma blátem zamžoural do blížící se bouře. Po Temné věži nebylo stále ani stopy.
A to bylo před měsícem ještě léto, pomyslel si znechuceně. Co se to, k čertu, s tím počasím děje?
Vtom klopýtl a málem spadl, když silné poryvy větru opět prudce změnily směr. Jednorožec se k němu ještě více přiblížil, aby ho chránil před nepřízní bouře. Rupert ho vděčně popleskal po šíji a zahleděl se do ženoucí se bouřky. Měl o jednorožce obavy. Zvíře šlo stále pomaleji, mráz mu pronikal až do morku kostí a ani několik dek, které mělo přehozené přes záda, mu příliš nepomohlo. Na hřívě a na ohonu se mu blýskaly krystalky ledu a jeho namáhavý dech byl stále méně pravidelný, stejně jako jeho kroky. Rupert věděl, že pokud brzy nenajdou nějaký přístřešek, zima a vyčerpání si vybere svou daň. Jednorožec ulehne do sněhu a zemře.
Bouře přepadla Ruperta a jeho družinu pouhých několik minut poté, co opustili Temný les. Sledovali, jak se nad nimi kupí temná mračna. Studený večerní vzduch se ochladil a byl teď štiplavě mrazivý. Spustil se prudký déšť a jak družina postupovala, měnil se v déšť se sněhem. Vítr ještě zesílil, hučel a sténal, Rupert však přesto vedl své muže dál. Nedošel přece tak daleko, aby se nechal zastavit špatným počasím.
Při každém kroku prudce došlapoval, aby si trochu prohřál chodidla. Ve vzduchu hustě létaly sněhové vločky. Bylo zima a stále se ochlazovalo. Tu a tam Rupert zahlédl záblesk krvavě rudého slunce nízko nad obzorem a snažil se přidat do kroku. Jakmile slunce zapadne za horizont, začne se to tu hemžit démony. Ohlédl se přes rameno. Muži se za ním vytrvale ploužili srocení do těsného hloučku, aby se vzájemně zahřívali. Protektor sám šel zvlášť od ostatních, jako obvykle. Brnění měl pokryté stříbřitou jinovatkou, ale zdálo se, že mráz ho sužuje ze všech nejméně. Záda držel rovně, hlavu zvednutou a jeho mohutné nohy ho bez známek únavy nesly hlubokými sněhovými jazyky. Rupert se zamračil. Měl by v tom pohledu cítit nějakou inspiraci, ale necítil. V protektorově klidném odporu vůči větru bylo cosi nelidského. Rupert odvrátil zrak a zíral směrem, odkud přišli. Vítr najednou polevil, sněžení se protrhalo a odhalilo mu pohled na Temný les, který se na horizontu rýsoval jako mohutný stín. Rupert se zamračil a obrátil se k němu zády.
V tu chvíli bouře ustala docela. Rupert doklopýtal ještě několik kroků vpřed a pak se zastavil. Pomalu zvedl hlavu a rozhlédl se kolem. Z náhlého ticha mu začalo zvonit v uších. Tráva u jeho nohou měla letní, svěže zelený odstín a nebylo v ní ani známky po sněhu či plískanici. Obloha měla temně modrý nádech jako za letního večera a vzduch se ani nepohnul. Rupert stál na okraji
široké mýtiny, kolem které všude okolo padal sníh. Sledoval, jak zbrojnoši jeden po druhém vrávorají ze sněhu do léta a zanechávají zimu za sebou. Rupert unaveně klesl do měkké trávy a natáhl si nohy. Cítil mravenčení, jak se mu do nich pomalu vracela krev.
„Útočiště," pronesl zvolna. „Našli jsme útočiště, jednorožče."
„Tím bych si nebyl tak jistý," opáčil jednorožec. „Podívej se tamhle."
Rupert se obrátil naznačeným směrem. Uprostřed mýtiny, na vrcholku nízkého kopečku, stála věž. Byla asi čtyřicet stop vysoká, celá postavená z tmavě šedého kamene a ohlodaná zubem času. Po jejím kamenném zdivu se plazil břečťan a jako záclona visel přes okna zajištěná okenicemi.
„Temná věž," řekl protektor tiše. „Vždycky jsem siji představoval mnohem vyšší."
Rupert sebou poplašené trhl, pak pomalu vzhlédl a vyčítavě se podíval na protektora. „Přestal byste se za mnou takhle plížit? Už tak mám nervy dost podrážděné."
„Omlouvám se, Výsosti," odpověděl protektor klidně.
Jednou se neovládnu a... pomyslel si Rupert, ale pak jen rezignovaně potřásl hlavou. „Dobrá, sire protektore, svolejte muže a zjistěte, jestli jsme někoho neztratili v bouři. Já oznámím velemágovi, že jsme zde."
Protektor se lehce uklonil a odkráčel se postarat o hrstku mužů, kteří stáli s meči v rukou a pátravě si prohlíželi Temnou věž. Rupert se ušklíbl - věděl přesně, jak se cítí. Sundal si kapuci a oklepal sníh z pláště. Povysunul si meč z pochvy a tiše si povzdechl. Snažil se oddálit chvíli, kdy se bude muset setkat s velemágem, a byl si toho vědom. Stejně tak věděl, že už to odkládat nemůže. Večer na mýtině byl stále příjemně teplý, ale rychle se stmívalo. Bouři patrně zahnalo nějaké zaklínadlo, ale nebylo jisté, zda je dost silné, aby je v noci uchránilo před démony. Musel dostat své muže v pořádku

do bezpečí a byl jen jeden způsob, jak to provést. Rupert si znovu povzdechl, odhodil cíp pláště za záda, aby mu nezakrýval meč, a začal pomalu stoupat po svahu malého vršku, na jehož vrcholu stála Temná věž.
„Buď opatrný," zavolal za ním jednorožec. Pak svěsil hlavu a začal se unaveně popásat na husté trávě.
Rupert věž dvakrát obešel, a přestože napočítal alespoň sedmnáct oken, nenašel ani jediné dveře. Šířka oken se různila od necelé stopy až po více než jeden yard. Nejnižší z nich se nacházelo ve výšce dobrých pěti až šesti stop od paty věže. Rupert se zastavil u jednoho z nižších oken a zamyšleně se zamračil. Velemág byl vždycky poněkud... výstřední. Nemluvě o tom, že býval často opilý a mrzutý. Za dlouhá léta, která velemág strávil v Lesním hradě, se jeho výstřelky staly téměř stejně pověstnými jako jeho kouzla. Vždycky se nejvíc zajímal o víno a ženy, ne nezbytně v tomto pořadí, a až nepohodlně lpěl na pravdě, což byly vlastnosti, které mu ve vyšších kruzích nezajistily zvlášť velkou oblibu. Když jej král Jan nakonec vykázal do vyhnanství, všichni v širokém okolí si oddechli úlevou, že už nebudou muset držet pod zámkem ani své dcery, ani své vinné sklepy. Rupert se kousl do rtu a zachmuřil se. Kam až jeho paměť sahala, nikdo se otevřeně nezmiňoval o tom, z jakého důvodu byl velemág vyslán do vyhnanství. Patřil ke trůnu už od časů Eduardových a byl to učitel krále Jana, kromě Thomase Greye byl velemág králův nejčestnější rádce. A pak zemřela královna Eleanor.
Během hodiny si velemág sbalil svůj majetek a odjel do Lesa. Jakmile se to král Jan doslechl, svolal dvůr a vydal výnos, v němž odsoudil mága k vyhnanství. Slzy hněvu a zoufalství mu stékaly po tváři, když oficiálně velemágovi odepíral na území Lesního království vodu, jídlo, přátelství i útulek. Zanedlouho přinesli pocestní zprávy, že se velemág usadil ve staré hraniční věži, na opačném konci Lesa. Rupert dosud nezapomněl, jak se jeho otec tvářil, když protektor tyto zprávy nakonec potvrdil. Tehdy byl příliš malý na to, aby rozpoznal otcovy emoce, které z něj tak jasně vyzařovaly, ale když na to teď vzpomíná, poznává v nich bezmocnou zlobu. Mág se vzepřel jeho výnosu a král s tím nemohl vůbec nic dělat. Z uražené pýchy se však o to přesto několikrát pokusil.
Svolal k sobě mágy z Čarodějné akademie, ale ani všechny jejich kletby a zaklínadla nezmohly nic proti moci velemága. Vyslal tedy oddíl vojáků, aby zbořil mágovu věž. Vojáci se nikdy nevrátili. Nakonec se král soustředil na jiné záležitosti a nechal velemága na pokoji. Přešel čas a o Temné věži se vyprávělo stále více strašidelných příběhů, stejně jako o velemágovi a kouzlech, která tam prováděl. I když příběhů bylo mnoho, nebylo o něm mnoho zpráv a za dlouhá léta, během kterých velemág nikdy neopustil Temnou věž, se jeho postava pomalu vytratila z historie a přenesla se do legend. Stal se z něho jen další bubák, kterým utrápené matky strašívaly své děti v naději, že budou poslušnější.
Byl to zrádce. Zrádce, zbabělec a opilec.
Za jeho zády se ozvaly tiché kroky a Rupert se prudce ohlédl, ruku na jílci meče. Protektor zíral skrz Ruperta na věž a chladně se usmíval.
„Hadi mají své díry, krysy svá doupata a mág zase přebývá ve své věži. On nikdy zvlášť nemiloval denní světlo. Našel jste dveře, Výsosti?"
„Zdá se, že tu žádné nejsou, sire protektore."
Protektor pozvedl jedno obočí, naklonil se a hlasitě zabušil na okenice nejbližšího okna. Dlouho se nic nedělo, načež se okenice rozlétly a za nimi stál starý šedovlasý muž oděný do čarodějnické černi. Lhostejně se podíval na Ruperta s protektorem, křikl: „Kliďte se odsud!" a zabouchl jim okenice před nosem. Rupert a protektor si vyměnili pohledy.
„Budeme zdvořilí," řekl Rupert nesmlouvavě. „Nemůžeme si dovolit zůstat tčet tady venku, až se snese noc. Zkusme to znovu."
Protektor přikývl a zaklepal na okenice. „Prosím, vyjděte ven, sire čaroději, musíme s vámi hovořit."
„Ne!" ozvala se tlumeně odpověď.
„Pokud nevyjdete ven, půjdeme my dovnitř za vámi," opáčil protektor klidným hlasem.
„Vy a čí armáda?"
„My a naše armáda."
Okenice se opět rozlétly a velemág pohlédl za Ruperta s protektorem, na pětadvacet zbrojnošů, kteří stáli ve skupince u paty pahorku pod věží. Rupert se ohlédl na své muže, aby viděl, jak před mágem vypadají. Jejich brnění byla potlučená a celá zkrvavená, ale potěžkáváli své meče s ponurou rozhodností. Vypadali unaveně, nesmlouvavě a dosti hrozivě: spíš jako bandité než jako vojáci. Mág si odfrkl a upřeně se podíval na protektora.
„To je tvoje armáda?"
„Ano."
„Pošli je pryč z mého trávníku, nebo z nich nadělám žáby."
Mág opět zabouchl okenice. Rupert se obrátil na protektora.
„Co teď budeme dělat?"
„No," odpověděl protektor zamyšleně, „nejprve pošleme armádu pryč z jeho trávníku."
Rupert se díval, jak protektor odchází. Byly chvíle, kdy se sám sebe ptal, na čí straně vlastně protektor byl. Povzdychl si, neochotně se obrátil zpátky k zavřeným okenicím a zdvořile na ně zaťukal.
„Sire mágu? Jste tam ještě?"
Neozvala se žádná odpověď a okenice zůstaly pevně zavřené. Skvělé, pomyslel si Rupert znechuceně, teď jsme ho rozzlobili. Ohlédl se na své muže. Na rozkaz protektora zasunuli meče do pochev a odstoupili od věže. Stáli v pohovu jako při nástupu a snažili se vypadat pokud možno neškodně. Očividně jim to nešlo. Rupert vzhlédl ke tmavnoucí obloze a zamračil se ještě víc. Už byla skoro noc. Vzduch se pomalu začal ochlazovat a Rupertovi se zdálo, že hranice sněžení se o kousek přiblížila k Temné věži. Zabušil pěstmi na okenice, ale neozvala se žádná odpověď. Rupert jadrně zaklel. Ať se propadne, jestli své muže znovu vystaví temnotě, když mají úkryt na dosah ruky. Zamyšleně pozoroval zavřené okenice. Nevypadaly zvlášť pevně. Po tváři mu přeběhl úšklebek a opatrně se pokusil zasunout meč mezi jejich křídla. Zpočátku šel meč dovnitř ztěžka, ale pak se do něj Rupert opřel a meč se zastavil až o jílec. Chvíli počkal a

naslouchal, ale nezaznamenal z mágovy strany žádnou reakci. Nejspíš se urazil a odešel, pomyslel si s nadějí Rupert. Vždycky měl mizernou povahu. Krátce zaváhal, když si vzpomněl na začarovaného posla, který teď přebývá v hradním příkopu, a potom odhodlaně pohodil hlavou. Jeho muži potřebovali úkryt.
Uchopil meč pevně oběma rukama a pomalu se do něj opřel. Věděl, že by nebylo dobré zatížit čepel příliš velkým tlakem, protože by se mohla zlomit, ale ať se snažil sebevíc, okenice ne a ne povolit. Rupert pohlédl na večerní oblohu. Poslední zbytky světla už ustupovaly tmě. Znechuceně se podíval na okenice a opřel se do meče celou svou vahou. Vtom se pravá okenice rozletěla a Rupert padl rovnou na tvář. Zůstal nehybně ležet na husté trávě a srdce mu divoce bilo. Uběhlo několik dlouhých chvil, ale z věže se neozývala žádná odpověď. Opřel se o meč, nemotorně se zvedl na nohy a opatrně pohlédl do otevřeného okna.
Uvnitř bylo hotové dopuštění. Podél zdí se táhly hrubé dřevěné stoly a lavice, úplně zakryté rozličným alchymickým náčiním. Skleněné křivule a kameninové kádinky vyplňovaly každičký kousek volného místa, včetně holé hliněné podlahy. Polovinu pokoje zabíraly hromady na sebe naskládaných zvířecích klecí hemžících se svými hlučícími obyvateli. Byli tam ptáci a opice, krysy a salamandři, dokonce i několik selat. Šířil se z nich strašlivý zápach. Pokoji vévodila mohutná tepaná pánev na žhavé uhlí a uhlíky uvnitř rudě žhnuly. A všude, po celém pokoji, se rozprostírala džungle navzájem propojených skleněných trubic, táhnoucích se přes dřevěné stoly, stoupajících po zdech a zapouštějících kořeny a úponky kdekoliv se vyskytl kousek volného místa.
Velemága nebylo nikde vidět. Rupert zasunul meč do pochvy a vylezl na úzkou okenní římsu. Podíval se pod sebe na přeplněnou desku stolu a pak se opatrně spustil dolů, pečlivě stoupaje do největší mezery, kterou našel. Zarazil se, když mu pod botami zapraskalo sklo a pak chvatně seskočil na podlahu. Zevnitř vypadal pokoj mnohem větší - měřil napříč dobrých třicet stop a byl jasně osvětlený jedinou zářící koulí, visící volně ve vzduchu hned pod vysokým trámovým stropem. Rupert se zamračil. Soudě podle toho, jak byl pokoj veliký, musel zabírat celé přízemí věže, nebylo tu však vidět žádnou cestu nahoru do dalších pater. Ve stropě byla padací dvířka, ale nebylo jasné, jak se k nim dostat. Rupert pokrčil rameny a opatrně prošel pokojem, fascinován rozličným alchymistickým vybavením. Jak se pohyboval po pokoji, zvířata v klecích si ho zvědavě prohlížela, až se jedna stará opice se smutnýma očima k němu natáhla skrz mříže, jako by beze slov prosila Ruperta o pomoc. Ten se na opici jen provinile usmál a šel dál. Skleněnými trubkami neustále pulzovala čirá tekutina, která postupně vytékala do pečlivě nachystaných kádinek. Rupert se naklonil, aby k jedné přičichl, ale vtom se zarazil, protože přitom kopl do čehosi na podlaze. Sehnul se a zvedl to. Byla to lidská lebka, které scházela dolní čelist. Rupert ji položil na nejbližší lavici a rukou se dotkl jílce meče.
„Nepamatuji se, že bych tě zval dovnitř," ozval se nad ním klidný hlas. Rupertovi leknutím poskočilo srdce a vzhlédl ke stropu. Z otevřených padacích dvířek visel solidní provazový žebřík a Rupert sledoval s otevřenými ústy, jak velemág hbitě slézá k němu na zem. Zblízka nepůsobil čaroděj nijak úchvatným dojmem. Byl to muž malého vzrůstu, Rupertovi sahal sotva po prsa, a černý čarodějnický háv jenom zvýrazňoval jeho kostnatou, hubenou postavu. Tvář mu hyzdily hluboké vrásky a v očích měl mdlý výraz. „Copak tu děláš?" zeptal se co možná nejpříjemnějším tónem Ruperta. „A proč se mi pod okny shromáždili všichni ti vojáci?"
„Potřebujeme vaši pomoc," odpověděl Rupert opatrně. Zdálo se, že mág docela zapomněl na svůj předchozí výbuch hněvu a Rupert ho nemínil znovu rozčílit. „Temný les..."
„Příšerné místo," přerušil ho mág. „Je tam taková tma." Z ničeho nic se mu v ruce objevila sklenice bílého vína. „Dáš si kapku?"
„Teď zrovna ne, děkuji," opáčil Rupert zdvořile.
„Je vážně dobré," ujistil ho mág. „Dělal jsem ho sám." Pokynul rukou ke skleněným trubicím, načež se důvěrně naklonil k Rupertovi. „Do každého nového sudu dávám mrtvou krysu, abych mu dodal ten správný říz."
Rupert se rozhodl, že na to nebude myslet. „O víně si můžeme povídat později, sire mágu. Teď ale potřebuji vaši pomoc."
Mágovi se na rtech objevil křivý úsměv. „Ty víš, kdo jsem, mladíku?"
„Velemág," odpověděl Rupert. „Poslední naděje Lesního království."
Mág ostře pohlédl na Ruperta a mdlý pohled v jeho očích byl ten tam. „Cožpak to vy lidi nikdy nepochopíte? Já na Lesní království kašlu. Pro mě za mě může celé to vaše smradlavé království klidně shnít v pekle! A teď odsud zmiz! Vypadni z mého domu a nech mě na pokoji, zatraceně."
„Takhle bys neměl mluvit se svým princem," ozval se ledový hlas za Rupertovými zády. Rupert se rychle ohlédl a oddechl si, když uviděl masivní protektorovu postavu, která svým objemem vyplňovala celé okno. Mág pohlédl na protektora a najednou jako by z něj všechna síla vyprchala. Pozvedl sklenici vína k ústům, byla však prázdná. Nervózně mu zaškubalo ve tváři a sklenici odhodil.
„Proč mi nemůžete dát pokoj?" zašeptal. „Jděte pryč a nechte mě být."
„Kdyby záleželo na mně," opáčil protektor, opatrně slézaje z okenní římsy, „nechám tě v tomhle brlohu, ať si pro tebe přijde třeba samo peklo. Bohužel tě král potřebuje."
„Já se nevrátím," prohlásil mág odhodlaně. „A není nic, co by mě přesvědčilo, abych si to rozmyslel. Není nic, co by mě přimělo vrátit se do Lesa. Vůbec nic." Vtom se zarazil a poprvé zblízka pohlédl na Ruperta. „Protektor řekl, že jsi princ. Opravdu jsi jedním z Janových synů?"
„Jsem Rupert. Mladší syn."
„No ovšem, Rupert. Připadal jsi mi povědomý." Rysy v mágově tváři změkly. „Hodně se podobáš své matce."
„Mám venku pětadvacet mužů," řekl Rupert. „Poskytl byste jim útočiště před nocí?"
„Tam venku jsou docela v bezpečí," opáčil mág. „Žádný démon nedokáže proniknout mou ochranou. Tví muži mohou dnes přenocovat venku, ale zítra odjedete. Ty, Ruperte, jsi ovšem vítán, abys zůstal na noc tady uvnitř. Je to už tak dlouho, co jsem tě viděl naposledy."

„Jednadvacet let," upřesnil protektor. „Jednadvacet let uplynulo od chvíle, kdy se z tebe stal zrádce."
„Nejsem žádný zrádce! A nikdy jsem nebyl!" Mágovi na tváři naskákaly rudé skvrnky, když přistoupil k protektorovi. Změřil si ho pohledem a zaťal ruce v pěst. „Odešel jsem, protože jsem chtěl odejít! Po více než pětačtyřicet let jsem bděl nad králi Lesního království a chránil jsem zemi před nebezpečím. Byl jsem Janův protektor ještě když ty ses teprve učil, za který konec se drží meč! Proč jsem se nakonec rozhodl odejít, je jen moje věc. Obětoval jsem Lesnímu království čtyřicet pět let. Nemáš právo žádat po mně víc."
„Dobře se na něj podívejte, Výsosti," řekl protektor klidným hlasem. „Bývaly časy, kdy tenhle starý bláznivý opilec byl hrdinou. Nejmocnějším čarodějem, jakého kdy Lesní království poznalo. Jeho skutky vstoupily do legend. Zpívají se o něm tucty písní, některé z nich nejspíš znáte. Byli dokonce i takoví, kteří tvrdili, že má na to stát se nadmágem. Ale on se rozhodl tohle všechno zahodit. Obrátil se ke svým povinnostem zády a mrhal svými schopnostmi na ohňostrojích, iluzích a cetkách pro dámy. Mohl být inspirací pro celé generace, on se však raději opíjel a prohánět hospodské děvky. Legendární velemág, zbabělec a odpadlík, který zradil svého krále ve chvíli, když ho potřeboval nejvíc."
„Takový jsem nebyl!" vykřikl mág. „Ty parchante, takový jsem nikdy nebyl!"
Protektor se zasmál. Mág zařval vzteky a z natažené ruky mu vyšlehl jasně bílý plamen. Ten zasáhl protektora do hrudi a mrštil jím pozpátku na stůl pod oknem plný alchymistického náčiní. Ozval se třískot rozbíjeného skla, protektor dopadl na stůl a zůstal nehybně ležet. Z nosu a z úst mu vytryskla krev. Nejbližší zvířata začala divoce vřeštět a pobíhat v klecích sem a tam. Protektor se pohnul a sáhl po meči. Mág znovu pohnul rukou a z konečku jeho prstu vyšlehly další jiskřivě bílé plameny, které přirazily protektora ke zdi věže. Rupert tasil meč a vykročil k mágovi. Ten ho srazil k zemi, aniž se vůbec obtěžoval otočit. Rupert se pokusil vstát, ale nemohl. Mohl jen bezmocně sledovat, jak mágův oheň pomalu zvedl protektora ze stolu a přibil ho ke zdi dobrých dvacet stop nad podlahou.
„Nikdy jsem tě neměl rad," zasyčel mág. „Ty a celá ta tvoje ušlechtilá služba. Vždyť ani nevíš, co to slovo znamená! Co pro tebe kdy znamenala služba, kromě toho, že ti poskytovala výmluvu k zabíjení lidí? Jenomže teď nemáš žádného krále, který by tě ochránil, sire protektore. Na tuhle chvíli jsem dlouho čekal..."
Rupert se zběsile rozhlédl po svém meči. Kroužkové brnění protektora se už začalo pod vytrvalým žárem mágových plamenů zbarvovat do červena. Jednotlivé kroužky se pokřivily, až nakonec stékaly v tenkých pramíncích roztavené oceli. Rupert konečně spatřil meč, který ležel pod vedlejším stolem jen o malý kousek dál, než kam dosáhl. Zatnul zuby a natahoval se tak dlouho, až dosáhl na čepel. Hlava mu stále ještě hučela od úderu při pádu, ale když sevřel meč, cítil, jak se do jeho těla opět navrací síla. Chytil se okraje stolu a vysoukal se na nohy. Velemág byl k němu obrácený zády, veškerou pozornost soustředil na svou oběť. Protektor měl zavřené oči a zdálo se, že nedýchá. Rupert vyrazil kupředu a opřel špičku meče mágovi do zad.
„Sundejte ho dolů," přikázal drsným tónem. „Hned ho sundejte!"
„Jdi k čertu," opáčil mág. „Nikdo mě nemůže nazvat zrádcem a zůstat naživu."
„Jsem váš princ," řekl Rupert. „Jménem svého otce vám nařizuji pustit jeho protektora."
Plameny uhasly a protektor zvolna klesal dolů, až nakonec měkce přistál na stole. Rupert odstrčil mága stranou a rozběhl se k ležícímu muži. Jeho kroužkové brnění bylo roztavené a slité dohromady a kožený kabátec měl sežehnutý žárem, ale kůže pod ním byla naprosto nepoškozená. Protektor dýchal pomalu a pravidelně a postupně začal vykazovat známky navracejícího se vědomí. Rupert se odvrátil a pohlédl na velemága, který jen nejistě pokrčil rameny.
„Jednoduché léčebné zaklínadlo. Za chvíli bude v pořádku."
„Vážně byste ho nechal zemřít, kdybych vás nezastavil?"
„Nejspíše ne," odpověděl mág. „Vždycky jsem byl příliš velký dobrák. Nemluvě o tom, že jsem byl vždy bezvýhradně oddán tvému otci. To od tebe nebylo čestné, Ruperte."
„Samozřejmě. Jsem princ!"
Vyměnili si kyselý úsměv. Mágovi se v rukou objevily dvě sklenice vína. Nabídl jednu Rupertovi a ten ji s povděkem přijal. Po tom všem cítil, že si zaslouží nějakou vzpruhu. Zhluboka se napil a uznale pozvedl obočí.
„To není špatný ročník, sire mágu."
Velemág vyloudil skromný úsměv. „Jedno z mých užitečnějších zaklínadel. Nuže, princi Ruperte, co tě přivádí k Temné věži po všech těch letech?"
„Temný les," odpověděl Rupert. „Rozpíná se. Myslíme si, že se vrátil Kníže démonů."
Mág upíral zrak do své sklenice. „Zatraceně," poznamenal tiše. „K čertu. Jak rychle se rozpíná?"
„Když jsme odjížděli, dělalo to půl míle za den. Samozřejmě, teď, když vychází Modrý měsíc..."
„Počkej moment, počkej moment!" velemág krátce zavřel oči, jako by ho něco zabolelo. „To s tím Modrým měsícem víš určitě?"
Rupert na něj překvapeně pohlédl. „Copak jste se v poslední době nepodíval na měsíc?"
„Neopustil jsem zdi Temné věže už dobrých jednadvacet let," opáčil mág. „Nikdy jsem k tomu neměl důvod."
Mág pokynul rukou a spolu s Rupertem se pomalu vznesli do výšky, až byli na úrovni otevřeného okna. Venku už padla noc. Na pozadí temné oblohy jasně zářily hvězdy a stráže si mezitím zapálily oheň, hlavní světlo však vycházelo z měsíce v třetí čtvrti. Veliký a nadutý zářil do noci a jeho jiskřivý povrch brázdily tlusté modré žíly. Mág na něj zděšeně vypoulil oči. Chvíli mu trvalo, než od něj dokázal odtrhnout zrak a obrátit se zpět k Rupertovi.
„O tom jsem nevěděl," zašeptal mág. „Měl jsem si toho všimnout, ale nevšiml jsem si. Co dalšího mi uniklo?"
Jak se oba s Rupertem měkce snášeli zpět na zem, mág se mračil. „Mrzí mě to, princi Ruperte. Zdá se, že jsem ztratil přehled o tom, co se ve světě děje. Bylo to vážně celých jednadvacet let? Kam se všechen ten čas jenom poděl? Ach jo, to už je osud opilých poustevníků jako jsem já. Předpokládám, že tě otec poslal, abys mě přivedl zpět ke dvoru, je to tak? Ano, myslel jsem si to. To je celý on. Čeká, až se mu věci docela vymknou z rukou, a pak čeká, že udělám zázrak. Kdyby nešlo i o můj krk, klidně bych se posadil a nechal ho, ať se podusí ve vlastní šťávě. Jenomže to teď udělat

nemůžu a on to dobře ví. Navzdory všemu, co jsem snad řekl nebo udělal, Les je pořád mým domovem a já se k němu nemůžu obrátit zády. Bude to zvláštní, zase se vrátit do svých komnat na hradě, po všech těch letech. Doufám, že už je nechali znovu zařídit, nikdy se mi nelíbilo ladění barev. Pochopil jsem správně, že Jan odvolal svůj výnos o vyhoštění?“
„Samozřejmě,“ odpověděl Rupert, šťastný, že se opět dostal ke slovu. „Potřebuje vás, sire čaroději.“
Velemág se náhle zašklebil. „A vsadil bych se, že se mu to pomyšlení vůbec nelíbí. Nu, řekl bych, že bychom raději měli jít. K Lesnímu hradu je to pěkný kus cesty. Čím dřív vyrazíme, tím lepe.“
„Vy chcete odejít hned?“ žasl Rupert. „Ještě v noci? To nedojdeme ani k Temnému lesu! Sire mágu, moji muži nemají dost sil pro boj s démony. Potřebují si odpočinout a nabrat síly.“
„Bez obav,“ odpověděl mág vesele. „Nebudeme muset jit zpátky přes Temný les, znám jednu zkratku.“
Rupert se na něj nevěřícně podíval a vzápětí strnul, když se za jeho zády ozvalo chladné a zlostné zavrčení. Bleskově se otočil, meč připravený v ruce, a pak zaujal bojový postoj, když protektor s řinčením tříštícího se skla seskočil se stolu, kde ho mág nechal ležet. Jeho tvář byla rudá vztekem, ale oči měl chladné a temné. Zlověstně se ušklíbl, pozvedl meč a blížil se k velemágovi.
„Jsi mrtvý muž, kouzelníku,“ řekl protektor. „Měl jsi mě zabít, když jsi k tomu měl příležitost.“
„Ale to snad ne,“ pronesl mág unaveně. „Na něho jsem zapomněl. Mohl bys mu vysvětlit situaci, Ruperte, nebo ho snad mám proměnit v něco neškodného? Třeba v plcha?“
„On mě poslechne,“ ujistil ho Rupert hbitě. Mág pokrčil rameny a odešel si promluvit se zvířaty v klecích. Protektor vyrazil za ním, ale Rupert mu chvatně zastoupil cestu. „Schovej ten meč, sire protektore. Velemág nám přislíbil pomoc v boji proti Temnému lesu.“
„Jděte mi z cesty, Ruperte.“
„Potřebujeme jeho magii.“
„Chtěl mě zabít!“
„Ano,“ přisvědčil Rupert pomalu. „A kdybych mu v tom nezabránil, byl by vás nejspíš opravdu zabil. Ale i kdyby to udělal a vy jste teď ležel mrtev u mých nohou, přesto bych se s ním stále snažil dohodnout. On je naší jedinou nadějí proti temnotě, jedinou nadějí Lesa na přežití. Tím je mnohem důležitější, než kdy budete vy nebo já. Takže zasuňte meč, sire protektore. Je to rozkaz.“
Protektor zabručel něco pod vousy, zasunul meč do pochvy a pohlédl na mága, který právě prohrabával harampádí na jednom ze vzdálených stolů a něco si přitom pro sebe mumlal.
„Velemág byl stařec už když jsem já přišel ke dvoru,“ přemýšlel nahlas protektor. „Teď mu musí být přes devadesát let. Jak můžeme vědět, že je vůbec ještě schopen nám v boji proti Temnému lesu pomoci?“
„Nejsem,“ odpověděl mág, aniž by se ohlédl. „Ale budu. Á, tady to je.“ Zvedl dřevěnou kádinku, opatrně usrkl z jejího tekutého obsahu a protáhl obličej do úšklebku. „Jednou si musím sednout a udělat něco s tou pachutí.“
Zamračil se na kádinku a několika doušky ji vyprázdnil. Pak ji odhodil zpátky na stůl, vzápětí se zlomil v pase a obličej se mu zkřivil do příšerné grimasy. V křečích se zhroutil na stůl, celé tělo se mu chvělo a třáslo. Rupert k němu přiskočil a chytil ho za ramena. Překvapeně sebou trhl, když ucítil, že z toho muže už nezbylo nic než kosti a kůže. Náhle však Rupert ucítil, že se mu ježí chloupky na krku: mágovo tělo se mu napjalo pod rukama. Prudce se odtáhl a nevěřícně zíral, jak se tělo starce nadouvá novými svaly. Rozšířila se mu ramena a záda se mu s křupáním obratlů, které připomínalo praskání mokrého dřeva v ohni, pomalu narovnala. Na šedivé hlavě se mu zavlnily černé pramínky nových vlasů. Mág zhluboka vydechl a napřímil se. Rupert s úžasem hleděl, jak si mág trhl plnovousem a ten mu zůstal v ruce a odhalil přitom dětsky hebkou pokožku zářící zdravím. Husté kadeře jako uhel černých vlasů mu spadaly až na ramena a z jeho plnovousu nezbylo nic než šviháckỳ černý knírek. Záda měl rovná, tělo svalnaté a rozhodně nevypadal na víc než na třicet let. Široce se usmál na Ruperta.
„K čemu by mi bylo umění proměňovat věci, kdybych ho nemohl použít sám na sebe, že chlapče?“
Rupert němě přikývl.
„Nuže,“ pokračoval hbitě mág, „předpokládám, že jste tu kvůli Temnému lesu.“
„To už jsem říkal,“ opáčil Rupert.
„Opravdu? Má paměť už není, co bývala. Vážně bych s tím měl něco udělat, ale pokaždé na to zapomenu. Tak tedy, naším největším problémem není Temný les. Je to Kníže démonů.“
„Tohle už jsme si taky domysleli,“ řekl Rupert.
Mág si ho změřil upřeným pohledem. „Ještě jednou mě přerušíte a je z vás hrabáč takaru. Je to jasné?“
Rupert mlčky přikývl. Nebyl si tak docela jistý, co je to hrabáč takaní, zato věděl zcela určitě, že to netouží poznat z první ruky.
„Kníže démonů,“ pokračoval velemág zamyšleně. „Zlo, které kráčí v podobě člověka, tvor nikdy nezrozený, tvor bez duše. Jedna z proměnlivých bytostí, číhajících na hranici reality. Když vychází Modrý měsíc, jeho moc sílí, avšak jestli se k němu dostaneme dříve, než bude měsíc v úplňku... dříve, než zemi zaplaví Divoká magie...“ Jeho hlas náhle ztichl a ramena mu poklesla. Najednou vypadal velmi unaveně, navzdory svému nově nabytému mládí. „Jen si mě poslechněte, žvaním tu, jako bychom opravdu měli šanci porazit Knížete démonů. Ani na vrcholu svých sil jsem neměl takovou moc. A k vrcholu svých sil mám teď hodně daleko. Má síla pochází z Vysoké magie, avšak Temný les ovládá stará, Divoká magie.“
„Jaký je v tom rozdíl?“ zeptal se Rupert.
Velemág se zlověstně usmál. „Vysoká magie se dá ovládat. Divoká magie se nepoddá nikomu než sama sobě.“ Náhle se zarazil, zamračil se a pokrčil rameny. „K čertu, já vlastně nevím. V hradní zbrojnici jsou pořád ještě Pekelné nástroje. Ty by mohly pomoci.“

Tehdy si Rupert uvědomil, že pokud jde o Temný les, je mocný a úžasný velemág stejně vystrašený a nejistý jako on sám. „Řekněte mi, jak bojovat s temnotou, a já s vámi půjdu kamkoliv," řekl v náhlém popudu mysli. „I kdyby to mělo znamenat vrátit se do Temného lesa."
Mág se na něj podíval a znenadání se zašklebil. „Ty jdeš hned k věci, že?"
Rupert mu úšklebek vrátil. „Měl jsem dobré učitele."
„No dobrá," prohlásil mág rozhodným tónem. „Tak to tedy zkusíme. Kdo ví, třeba budeme mít štěstí."
„Mohli bychom tedy vyrazit?" ozval se protektor. „Už tak máme málo času."
„Ale jistě," souhlasil mág přátelsky. Obrátil se na Ruperta. „Mám vás zvednout k oknu?"
„Počkejte chvíli," zastavil ho Rupert. „Jen tak ze zvědavosti, sire mágu, proč tu nejsou žádné dveře?"
„Okna je při útoku snazší ubránit," odvětil mág zkušeně. „Mimo to, až doteď jsem dveře nepotřeboval. Nikdy jsem totiž nevycházel." Odmlčel se a rozhlédl se po místnosti. „To je ale nepořádek. Vždycky jsem plánoval si tu uklidit, ale nikdy jsem se k tomu nedostal. Asi bych měl uvést zvířata do hibernace, než odejdu. Bude to méně kruté, než... ach jo. To bude, myslím, nejlepší."
Odfrkl si, pokrčil rameny a odkráčel k nejbližšímu oknu. „Víš, Ruperte, nikdy jsem neměl odejít z Čarodějné akademie. Byl jsem tam docela spokojený, když jsem proměňoval zlato v olovo."
„Nemělo to být spíš olovo ve zlato?" zeptal se Rupert.
„A proč myslíš, že jsem musel odejít?" opáčil velemág.

Stěna padajícího sněhu těsně naléhala na Temnou věž a klidný noční vzduch byl ostře studený. Trávu pokrývala čerstvá jinovatka a zdivo věže se blýskalo ledovými krystalky. Mág odcházel, léto bylo pryč a drsné zimní počasí se sneslo na zem, která mu tak dlouho odolávala. Tu a tam zahlédl Rupert podivné temné siluety, jak se cíleně pohybují běsnící vánicí a čekají, až velemág opustí ochranu svého ochranného pásma. Rupert se zamračil a rukou se dotkl jílce svého meče. Stráže byly unavené, raněné a zkrvavené z předchozí cesty Temným lesem a on je teď musel požádat, aby tím prošly znovu. Mág sice mluvil o nějaké zkratce, kterou by se vyhnuli dlouhé noci, Rupert však věděl svoje. Mapy mluvily jasně. Je jen jediná cesta, po které mohl přivést své lidi zpět na Lesní hrad dříve, než bude úplněk, a tou je cesta, po které přišli. Přes Temný les.
„Mám hlad," prohlásil Jednorožec.
„Ty máš hlad pořád," opáčil Rupert. „Jak můžeš v takovou chvíli myslet na jídlo."
„Ze zvyku," odsekl jednorožec. „Na co pořád ještě čekáme? Nesnáším takové postávání."
„Nemusíš se bát. Brzy vyrazíme zpátky do Temného lesa."
„Když o tom tak uvažuji, asi bychom mohli ještě nějakou chvíli postávat."
Rupert se krátce zasmál a poplácal jednorožce po šíji. „Tentokrát by to nemělo být tak zlé, bude s námi velemág."
Vzhlédl a uviděl, jak se k nim blíží čaroděj. Pil víno a prozpěvoval si nějakou oplzlou písničku. Jednorožec ho zhodnotil pohledem.
„Tohle že je velemág? Naše veliká naděje proti Knížeti démonů?"
„Ano."
„Tak to jsme v pořádném maléru."
„Zmlkni," zabručel Rupert a spěchal velemágovi vstříc.
„Aha, Rupert," řekl mág bezvýrazně a vyprázdnil svou číši. „Jsou tví muži připraveni vyrazit?"
„Ano, sire mágu. Jsou to stateční muži. Můžete se spolehnout, že vám budou krýt záda, až budeme v Temném lese."
„Tím jsem si jist," odvětil mág. „Naštěstí to nebude zapotřebí. Naše cesta zpět nepovede Temným lesem. Přemístím nás všechny rovnou na Lesní hrad."
Ruperta přepadla úzkost. Najednou měl sucho v ústech. „Tak to je ta vaše zkratka? Teleportační zaklínadlo?"
„Pochopil jsi správně, mladý muži."
Rupert měl co dělat, aby potlačil narůstající rozčilení. „Možná se mýlím, sire mágu, ale pokud vím, při použití teleportačního zaklínadla je ve hře velké množství faktorů, které se mohou pokazit."
„Ó, stovky a stovky různých faktorů," odvětil mág. „Proto je také už nikdo nepoužívá. Až na výjimečné případy nouze."
„Sire mágu," pokračoval Rupert pomalu. „Nevedl jsem své muže přes Lesní království a skrz samotnou dlouhou noc jen proto, abych pak dal jejich životy všanc vrtochu nějakého čaroděje! Jen se na sebe podívejte, v jakém jste stavu. Myslím že moji muži budou ve větším bezpečí tváří v tvář démonům."
Mág se na Ruperta klidně podíval. „Princi Ruperte, kdyby byl jiný způsob, jak včas dorazit k Lesnímu hradu, použil bych ho. Jenomže není. Teleportace je naše jediná šance."
„Teleportace nás může všechny zabít! Poslyšte, kdyby šlo jen o mě a mé muže, podstoupil bych to riziko. Nemohu však dopustit, abyste riskoval svůj život. Jste poslední nadějí pro Lesní království, sire mágu, pokud zemřete, nebude nikoho, kdo by se postavil proti temnotě."
„Zase na mě tolik nespoléhejte," opáčil mág. „Je to dobrý způsob, jak se nechat zabít." Jeho hlas zněl tiše, unaveně a velice ironicky. „Žil jsem sám příliš dlouho, než abych o sobě choval nějaké iluze, Ruperte. Nejsem už tak mocný, jak jsem býval, a ani tehdy jsem nebyl tak mocný, jak se hovoří v legendách. Mohl jsem být, ale všechno své umění jsem promarnil pitím a se ženami, přesně jak říkal protektor. A nechci se za to omlouvat, měl jsem své důvody. Dobré důvody. Nemám však žádné iluze o své magii. Nedokážu jen lusknout prsty a nechat Knížete démonů zmizet. Veškerá má moc je vám k dispozici spolu s mými vědomostmi i ubohými triky, které má znavená stará hlava stále ovládá. Pokud se mi podaří nás dostat na hrad včas, myslím, že mohu pomoci. Nejsem však pro vás nepostradatelný, Ruperte, tak významný už dávno nejsem. A nikdy jsem vlastně nebyl."

Rupert zvolna přikývl. „Já nepochybuji o vaší magii, sire mágu, to spíš ta číše ve vašich rukou mi dělá starosti. Každý může udělat chybu, když se předtím napije."
Mág se křivě usmál. „Jako čaroděj za moc nestojím, když jsem opilý, Ruperte, ale za střízliva jsem na tom ještě hůř. V mé staré hlavě je příliš mnoho vzpomínek, příliš mnoho neradostných vzpomínek. Jedině víno je dokáže utišit. Víš, protektor měl pravdu, mohl jsem se stát nadmágem. Mohl jsem být hrdinou z pověstí. Bohužel jsem na to neměl. Každý na to nemá. Když se to vezme kolem a kolem, nejsem hrdinský typ. Nejsem nijak zvlášť statečný ani chytrý. Mám talent na magii, studoval jsem toto umění celý život, tvoje rodina však ode mě očekávala zatraceně mnoho! Pokaždé, když se objevila nějaká magická hrozba, vyslali mě, abych si s ní poradil. Bylo jim jedno, že riskuji život! Všichni ti lidožraví obři, démoni a přírodní katastrofy... Časem mě to všechno začalo unavovat. Unavovala mě ta odpovědnost, ten tlak, ten věčný strach. Tehdy jsem začal pít. Nejprve mi to pomáhalo. Tvoje rodina mi však nakládala stále více úkolů, až mě jejich tíha nakonec zlomila. Tak jednoduché to bylo. Pak jsem se zamiloval do dámy a ukázalo se, že o mě nestojí... nu, myslím, že ten příběh je všeobecně dobře známý.
Poslyš, Ruperte, snažím se ti vysvětlit... tohle je pro mě něco jako druhá šance. Nechtěj po mně, abych přestal pít, protože nemůžu. Pokud mi však budeš důvěřovat, budu ti sloužit, jak nejlépe dovedu. Na to ti dávám své slovo."
Rupert se upřeně zadíval na mága. Všechna čarodějova nově nabytá mladost nemohla zakryt unavená, poraženecky pokleslá ramena, avšak čaroděj stále držel hlavu vzpřímeně, připraven bojovat nebo padnout, podle toho, co Rupert odpoví. Princ se usmál a natáhl ruku, aby mága zlehka poplácal po rameni.
„Připravte si teleportační zaklínadlo," řekl. „Cestou přes Temný les by nás čekal dlouhý, těžký boj. Raději své muže přivedu domů v bezpečí."
„Děkuji, Výsosti," řekl mág. „Nebudete toho litovat, to vám slibuji."
Čas plynul a kraj zahalila noc. Na obloze svítil modrý skvrnitý měsíc, když mág srotil stráže do těsného hloučku. Zpočátku v nich nevyvolal právě nejlepší dojem ve svých vínem potřísněných šatech a s nepřítomným pohledem v očích. Když však uviděli, co udělal v návalu zlosti s protektorovým kroužkovým brněním, jejich respekt k němu prudce vzrostl. K Rupertovi přistoupil protektor a hlavou ukázal na mága, který seděl s nohama zkříženýma ve vzduchu, pohled upřený do prázdna.
„Nesmíte dovolit teleportaci, Výsosti. Jemu se nedá věřit."
„Již jsem se rozhodl, sire protektore."
„Vždyť je to zrádce a opilec. On..."
„Mlčte!"
Protektor překvapeně zamrkal, zaražen nečekaným Rupertovým výbuchem hněvu.
„Už o tom nechci slyšet ani slovo," dodal Rupert tiše. „Jděte zpátky ke svým mužům a zůstaňte tam. To je rozkaz."
Protektor se na něj dlouhou chvíli upřeně díval, načež se zlehka uklonil a odkráčel zaujmout své místo mezi strážemi.
„Bylo to vážně nutné?" zeptal se jednorožec.
„Ano," opáčil Rupert stroze.
„Jsou chvíle," řekl jednorožec, „kdy mi připomínáš svého bratra."
Vánice se ještě přiblížila, jako pevná zeď padajícího sněhu pohlcovala mýtinu palec za palcem. Démoni je pozorovali a bylo jich stále více, neteční k nemilosrdné zimě a svištícímu větru. Temnou věž obalila jinovatka, takže vypadala jako ledový zámotek hmyzu a stejně bíle se třpytila zbroj stráží. Rupertovi se v mrazivém povětří kouřilo od úst a tváře ho štípaly mrazem. Na mýtinu začal padat řídký sníh. Vtom velemág konečně spustil nohy na zem a kývl hlavou k Rupertovi.
„Omlouvám se za to zdržení, Výsosti, jen jsem si ověřoval souřadnice našeho cíle. Kdybych se spletl o desetinnou čárku, mohli bychom se všichni ocitnout stovky metrů nad zemí. Nebo také pod zemí."
Stráže si vyměnily významné pohledy.
„Začněte s teleportací," zabručel Rupert nedočkavě a mág přikývl.
„Dobře, Výsosti. Kdybyste se vy a jednorožec postavili sem vedle mě... děkuji. A nyní začneme."
Pozvedl ruce v zaklínací póze a jeho zrak se zaměřil na něco, co mohl vidět jen on. Dlouho se nedělo vůbec nic. Mágovo čelo se v soustředění zbrázdilo vráskami. Mimo mýtinu dál běsnil vítr a bouře sílila. A potom jako by se vzduch na mýtině začal chvět a vířit. Rupert cítil, jak mu v kostech rezonuje dunivý zvuk tak hluboký, že ho téměř nebylo slyšet. Země se mu zachvěla pod nohama. Prostor před mágem se prolomil, otevřel se v něm široký stříbřitý tunel vedoucí zdánlivě do nekonečna. Mág se zvolna vznesl do vzduchu a po něm princ Rupert, jednorožec, protektor a stráže, jeden po druhém stoupali, nechávali zemi za sebou a následovali mága do nitra tunelu.
Průlom v prostoru se uzavřel a byl ten tam, nezůstala po něm ani stopa. Poslední z mágových ochranných štítů se zhroutil a rozpadl, načež běsnící bouře, konečně zbavená pout, pronikla na mýtinu a bezmocně vířila kolem opuštěné Temné věže.

6
ZRÁDCOVÉ KORUNY

„Ale miláčku..."
„Kliď se ode mne, nebo ti jednu vrazím." Král Jan si unaveně povzdechl. Harald s Julií už byli zase v sobě. Král se na trůně opřel a snažil se předstírat, že neslyší jejich hádku, která se zvenčí nesla až do trůnního sálu. Měl příliš mnoho jiných starostí, než aby si ještě dělal těžkou hlavu se svou nadcházející snachou. Tucet žadatelů o audienci z odlehlých statků trpělivě čekalo, až je přijme, opírali se o své luky, otrhané šaty z ručně tkané látky měli potřísněné špínou a prachem z několikadenní cesty. Dorazili pěšky před několika hodinami a odhodlaně bušili na zavřené hradní brány, když na Les už padala časná noc. Když král Jan uslyšel zprávy, které mu přinesli, tiše si sám pro sebe zaklel a poskytl

vesničanům soukromou audienci. Teď před ním stáli v jinak prázdném trůním sále: vzrostlí, ramenatí muži s pevnými svalnatými těly, vypracovanými každodenní tvrdou prací od svítání do soumraku. Na jejich drsných tvářích nebylo jediného jemného či křehkého rysu, avšak v jejich vyděšených očích král viděl holý strach a zoufalství, které ho mrazilo až v kostech.
„Julie, drahoušku, kdybys mi jen dovolila...“ Ozvalo se plesknutí dlaně o tvář, následované bolestivým a poněkud tlumeným Haraldovým zasténáním. Král Jan zlostně sevřel rty a pokynul jednomu z Královských gardistů, aby přistoupil k trůnu.
„Vaše Veličenstvo?“
„Předej pozdravy mému synu Haraldovi a princezně Julii a vyřiď jim, že bych se s nimi rád setkal po skončení této audience. Dále jim oznam, že jestli od kohokoliv z nich do té doby uslyším jen jediné slovo, připoutám je oba k jednomu řetězu a vyčistím s nimi hradní žumpu!“
„Ano, Vaše veličenstvo,“ řekl strážce a rychle zamířil k zavřeným dveřím do předpokoje.
Král Jan unaveně potřásl hlavou a obrátil se zpět k čekajícím mužům. „Omlouvám se, můj nejstarší syn se dvoří své nastávající.“
Vesničané se usmáli, pokývali hlavami a poprvé od chvíle, co vstoupili do trůnní síně se zdálo, že se trochu uvolnili. Král Jan se snažil vymyslet, co by ještě řekl, aby se cítili lépe. Bylo zřejmé, že si potřebují promluvit, ale jako by žádný z nich nevěděl, kde začít. Král se k nim naklonil a pečlivě přemýšlel, jak své myšlenky zformulovat, když vtom se rozletěly dveře a do trůnní síně vtrhl kulhavým krokem majordomus, následovaný nadávajícím gardistou. Majordomus ho umlčel zlostným pohledem a pak se stejně zamračeným výrazem ve tváři přistoupil ke králi.
„Zatraceně, Vaše Veličenstvo, tentokrát už s tím musíte něco udělat!“
Král na okamžik zavřel oči a toužebně si představoval, že je někde docela jinde. Kdekoliv.
„Co je to tentokrát, sire majordome?“
„Zase ti zatraceni skřeti, co také jiného?“ Majordomus se před trůnem zastavil, bryskně se uklonil zmateným vesničanům, načež se ztěžka opřel o vycházkovou hůl a pohlédl na krále. „Nikdy jste neměl vpustit ty odporné obludy do hradu, Veličenstvo. Co jsou tady, máme s nimi jen samé potíže. Hlavně nechápu, co přimělo prince Ruperta, aby nám je sem poslal. I ta nejhorší pouliční spodina se dokáže chovat civilizovaněji! Trvalo nám tři týdny, než jsme je naučili používat toaletu. A pak další tři týdny, než jsme je odnaučili používat umyvadla. A nedá se říct, že by nějak přispěli k obraně hradu, jejich bojové umění stojí za starou bačkoru a nepřijmou rozkaz od nikoho jiného, než od svých vlastních velitelů. Docela ujdou jako výzvědná hlídka, když je přemluvím, aby vylezli z bezpečí hradních zdí, ale to zase všude nakladou pasti na démony a pak zapomenou, kam je dali. Nevěřil byste, kolik stopařů už jsem takhle ztratil. Přiznávám, že tím značně omezili počet pytláků, ale o to teď přece nejde...“
„Sire majordome,“ přerušil ho rázně král. „O co přesně vám jde? Co zase skřeti provedli?“
Majordomus se několikrát rozpačitě vysmrkal a upřel zrak na špičky svých bot. „Tedy, Veličenstvo, jelikož jsem chtěl, aby dělali něco užitečnějšího, poslal jsem je obsadit cimburí. Připadalo mi to jako dobrý nápad hlavně proto, že mi bylo dobré cokoliv, co mi je mohlo udržet z očí a z mysli. Jakou škodu mohli natropit na tom zatraceném cimburí, říkal jsem si? Měl jsem ale být chytřejší. Jistě vás bude zajímat, Vaše Veličenstvo, že jsem konečně přišel na to, proč v poslední době mizí z kuchyní kotle. Ti zatracení skřeti si v nich totiž míchají vařící olej! Dopadli jsme je právě ve chvíli, kdy se pokoušeli otestovat nejnovější dávku na třech lankrabatech, která se vracela po celodenním lovu!“
Král se ze všech sil snažil tvářit pobouřeně, ale ústa mu cukala smíchem při představě, jak se z kotle řine vařící olej na nic netušící hlavy lankrabat... Nakonec zamaskoval nepatřičné veselí zvednutou rukou a tichým záchvatem kašle.
„Byl některý z lankrabat zraněn?“ zeptal se majordoma, jakmile měl pocit, že opět může důvěřovat svému hlasu.
„Tedy, ke zranění nedošlo, Veličenstvo, ale nebýt toho, že měli na sobě pláště a kroužkové brnění...“
Také někteří z vesničanů popadli náhlému záchvatu kašle. Zdálo se, že ani mimo trůnní síň nebyla lankrabata právě v oblibě. Král se rozhodl, že tohle bude dobré si zapamatovat. Získat více spojenců proti baronům není nikdy na škodu.
„Jsem rád, že nebyl nikdo zraněn,“ poznamenal vážným hlasem. „Jak to lankrabata přijala?“
„Můžete se jich na to zeptat sám, Vaše Veličenstvo. Měli by tu být každou chvíli.“
Král Jan probodl majordoma pohledem. „Díky, že jste mě varoval předem. Sežeňte dohromady skřety a pošlete je všechny ven do Lesa. Potřebuji vědět, jak rychle se Temný les přibližuje, a oddíl stráží, které jsem tam vyslal, se ještě nevrátil. Když už nic jiného, skřeti jsou výborní průzkumníci. Zejména díky své výjimečné schopnosti schovat se hned, jak se objeví cokoliv, třeba jen vzdáleně připomínající nebezpečí.“
„Výborně, Veličenstvo,“ řekl majordomus. „Vyšlu je tedy na cestu.“ Pak zaváhal a obrátil se znovu na krále. „Oni to vážně nemyslí zle, Vaše Veličenstvo, oni jsou jen...“
„Ano,“ přitakal král Jan. „To tedy jsou.“
Majordomus se ušklíbl, poklonil se a odešel. Když odcházel, minul se s přicházejícími lankrabaty. Dva členové Královské gardy si vyměnili pohled a přistoupili blíže k trůnu s rukama nápadně blízko mečů. Od té doby, co ho po neúspěšném pokusu o atentát vynesli v bezvědomí z trůnní síně, sir Bedivere chodil z opatrnosti bez meče, ale i tak se v celém hradě nenašel jediný zbrojnoš, který by mu sebeméně věřil. Ostatně stejně jako druhým dvěma lankrabatům.
Sir Bedivere, sir Blays a sir Guillam tiše kráčeli ke králi a vesničané jim odevzdaně ustupovali z cesty, aby mohli zaujmout čestnou pozici před trůnem. Věděli, že by se jim nevyplatilo odporovat pánům, kteří zastupují barony. Oni sice půdu obhospodařovali, ale vlastnili ji baroni.
Král Jan si lankrabata obezřetně prohlížel. Vyzařovala z nich jakási chladná jistota, a to ho znepokojovalo. Klid, a v případě jakýchkoliv pochyb ihned zaútočit. Předklonil se na trůnu a ledovým pohledem spočinul na siru Blaysovi.
„Tohle je soukromá audience, sire lankrabě. Musím s těmito muži něco projednat.“
„Ti burani mohou počkat,“ opáčil sir Blays. „My musíme něco projednat s vámi.“

„A co by to mělo být?“
„Démoni zabírají půdu baronům. Co proti tomu děláte?“
Král Jan se zachmuřil nad neomaleností lankraběte a měl co dělat, aby udržel svůj hlas klidný. „Sami víte zatraceně dobře, co dělám. Moji muži se mohou přetrhnout: bojují s démony, cvičí milice nevolníků v oblastech nejbližších k temnotě a hromadí zásoby pro případ obležení.“
„Zatímco samotný hrad zůstává v podstatě bez ochrany,“ poznamenal sir Blays cynicky.
Král Jan se na oplátku cynicky usmál. „Pořad ještě tu máme skřety, drahý lankrabě. Už jsem slyšel, jak skvěle to dovedou s vařícím olejem.“
Sir Blays si nasupeně odfrkl a sir Guillam mu pro uklidnění položil ruku na rameno. Obě lankrabata na sebe vzájemně pohlédla. Sir Guillam lehce zavrtěl hlavou a sir Blays se podřídil.
Tak tohle je vážně zajímavé, pomyslel si král. Vždy jsem věděl, že v siru Guillamovi se skrývá něco víc, než se na první pohled zdá. Přejel pohledem sira Bedivera, který zíral kamsi do dálky, jako by se ho netýkalo nic z toho, co bylo řečeno. A možná se ho to vážně netýkalo, pomyslel si král trpce. Je to jen chladnokrevný zabiják, čekající na další rozkazy. Kdo mu ale ty rozkazy vydává, Blays či Guillam ? Hleděl na plachého mužíka, který tu před ním stal a hladil si vousy. Proč poslali baroni sira Guillama? Nebyl to diplomat jako sir Blays a rozhodně nevypadal na vraha. Prohlásil, že je účetním, dosud se však ani jedinkrát nepokusil prozkoumat hradní finance. Ne že by mu to král povolil, pochopitelně...
Král Jan se nejistě zamračil. Pokud si lankrabata nepřišla stěžovat na skřety, proč tu tedy byla? A proč se tolik zajímají o jeho stráže? Král si tiše povzdechl. Teď, když neměl po ruce astrologa, aby mu poradil, zdálo se, že bude muset nacházet odpovědi tou obtížnější cestou.
„Nuže, sire Guillame,“ řekl ztěžka, „možná byste mi chtěl říct, proč jste se rozhodl přerušit tuto soukromou audienci. Zdá se, že sir Blays si tím není příliš jistý.“
Sir Guillam se zdvořile usmál. „Jsou tady... otázky... které je třeba zodpovědět, Veličenstvo.“
„Jako třeba?“
„Jako třeba co se stalo s velemágem.“ Sir Guillam se nesměle usmál. „Zdá se, že se poněkud zpozdil. Popravdě řečeno, zpozdil se už o několik měsíců.“
„On přijde.“
„Kdy?“
„Jak to, k čertu, mám vědět?“
„Nezdá se, že by vás jeho zpoždění rmoutilo,“ poznamenal sir Blays. „Někdo by si mohl myslet, že ani nechcete, aby přišel.“
„Sire Blaysi,“ řekl král pomalu, „nemíním se nechat zpovídat podobným tonem. Vy dobře víte, jaký je můj vztah k velemágovi. Byl jste tu ten večer, kdy jsem ho svým výnosem vyhostil ze země. Takže, má drahá lankrabata, byl to pro nás všechny dlouhý den a já mám ještě nějakou práci. Co přesně ode mě žádáte?“
„Žádáme čin!“ odsekl sir Blays. „Vybraná slova a sliby Temný les nezastaví. Vím, že hovořím za nás za všechny tři, když řeknu, že baroni nemíní nečinně stát a přihlížet, jak se Lesní království řítí do záhuby, zatímco vy jen řečníte, okolkujete a nic proti tomu nepodnikáte!“
„Dělám, co můžu!“
„To nestačí,“ opáčil sir Bedivere. Postoupil o krok kupředu a oba gardisté tasili meče. Mohutný lankrabě je ignoroval, s očima upřenýma na krále. „Pokud neuděláte, co je potřeba, jsou tu jiní, kteří to udělají za vás.“
„To zní jako výhrůžka,“ řekl král klidným hlasem. „Zřejmě jste zapomněl, co se stalo naposledy, když jste se opovážil mi vyhrožovat.“
„Ach ano,“ usmál se sir Guillam. „Kdepak je Thomas Grey poslední dobou? Pořád se ještě pachtí po té... ztracené... Kurtaně?“
„Sama se nenajde!“ odsekl král. „Astrolog pracuje dnem i nocí ve snaze zjistit, kdo ukradl Kurtanu z mé zbrojnice.“
„Za předpokladu, že byla ukradena.“ Sir Blays uštěpačně zíral na krále. „Tohle vám trochu nevyšlo, Vaše Veličenstvo. Příliš velká náhoda, že Meč útlaku zmizel právě ve chvíli, kdy byla znovu objevena zbrojnice, čímž se Kurtana dostala mimo dosah i mimo kontrolu dvora.“
„Zacházíte už příliš daleko, můj vznešený lankrabě.“
Sir Blays a sir Guillam se usmáli a sir Bedivere se hlasitě zasmál.
„Tím, že jste zabral Meč útlaku sám pro sebe,“ pokračoval sir Blays, „ztratil jste veškerý nárok na naši oddanost.“
„Nemůžeme se smířit s takovou hrozbou vůči baronům,“ pronesl sir Guillam nejistě. „A proto nyní jejich jménem požadujeme, abyste nám vydal Kurtami za účelem... úschovy.“
„Tak vy požadujete?“ Král Jan vyskočil na nohy, chvěje se zlostí. „V mé trůnní síni nemáte co požadovat! Teď zmizte nebo vás nechám vyhodit! Ven!“
Bedivere se tiše zasmál a král Jan se otřásl, neboť v jeho smíchu bylo slyšet neskrývané šílenství.
„Tohle jste vážně dělat neměl,“ prohlásil mohutný lankrabě s úsměvem. „Tuhle urážku zaplatíte krví.“
„Jak se opovažujete...“
„Teď tady není žádný astrolog, který by vás ochránil, králi Jane. Mezi mnou a vámi teď stojí jen tihle dva strážci. A to není dost. Dejte mi svůj meč, Blaysi.“
Sir Blays pohlédl na sira Guillama, který zaváhal a pak krátce přikývl.
„Raději byste měl odsud odejít, Veličenstvo,“ zamumlal jeden ze stráží. „My ho udržíme, jak dlouho to půjde.“
„Král Jan tupě zíral na sira Blayse, který pomalu vytáhl meč z pochvy. „Proč tohle děláte, Blaysi? Známe se přece už více než třicet let...“
„Prosím vás, Veličenstvo, zmizte odsud!“ sykl strážce. „Musíte vyhlásit poplach!“

„To nebude nutné," ozval se tichý hlas. „Král se nemá čeho bát, dokud jsme u něj my."
Ozvalo se tiché zaskřípání ohýbaného dřeva a král s lankrabaty se obrátili, aby překvapeně pohlédli na vesničany, kteří nasadili šípy na tětivy svých dlouhých luků a drželi je v pohotovosti.
„Jak se opovažujete?" zašeptal sir Guillam. „Jak se opovažujete vzdorovat baronům! Za to vám vypálí statky!"
Dvanáct rolníků na ně dál upřeně hledělo s luky nataženými a připravenými k výstřelu.
Sir Bedivere si je chvíli nezúčastněně prohlížel, načež natáhl ruku k siru Blaysovi. „Dejte mi svůj meč. Vždyť jsou to jen vesničané."
Sir Blays si vesničany pomalu prohlédl, zaznamenal jejich chladné, nesmiřitelné výrazy a zavrtěl hlavou.
„Dejte mi ten meč!"
„Ne," opáčil sir Blays a zasunul meč do pochvy. „To není zapotřebí."
Králi se na chvíli zdálo, že se sir Bedivere vrhne na vesničany jen s prázdnýma rukama, ale sir Guillam a sir Blays ho uchopili za paže a tiše ho přesvědčovali tak dlouho, až se mu vytratil vražedný pohled z očí. Nakonec se vymanil z jejich sevření, jedinkrát pohlédl na krále, obrátil se a opustil trůnní síň. Sir Blays a sir Guillam ho následovali. Sir Blays u dveří zaváhal a ohlédl se.
„Tohle sis zavinil sám, Jane," řekl tiše a byl ten tam.
Král Jan se opřel zády o opěradlo trůnu, srdce mu stále divoce bilo. Vesničané i stráže si společně oddechli, schovali své luky a meče a s úctou na sebe vzájemně pohlédli. Král se na ně na všechny usmál a lehce jim pokynul hlavou.
„Děkuji vám za podporu, přátelé. Nikdy vám to nezapomenu."
Usadil se pohodlněji na trůnu a zvolna si masíroval bolavé čelo. Ani neslyšel vesničany, kteří cosi zamumlali v odpověď. Král Jan pomalu potřásl hlavou. Tím, že před lankrabaty ztratil trpělivost, jim hrál rovnou do karet. Jediný účel jejich návštěvy bylo urazit a znemožnit ho před vesničany, dát jim jasně najevo, kdo má v současnosti v rukou moc nad Lesním královstvím. Král se zamračil. Lankrabata už zašla za hranice zrady až k otevřené vzpouře. Dobře si přitom uvědomovala, že se je král neodváží uvěznit, jelikož by tím mohl vyvolat občanskou válku. V tom mohou mít docela pravdu. Nemohl vzdorovat démonům bez podpory baronů, a ti to dobře věděli. Král tiše zaklel. Určitě byl nějaký způsob, jak se tomu všemu vyhnout, ale bez astrologovy pomoci...
Unaveně potřásl hlavou. Poslední dobou byl astrolog jeho jedinou spojkou se vzdálenými oddíly. Jeho stráže i milice byly roztroušeny po celé zemi a snažily se zadržet temnotu v jejím dalším postupu. Díky své magii mohl astrolog dopravit vzkazy k různým oddílům rychleji, než kterýkoliv jezdec nebo poštovní holub. Naneštěstí byl příliš zaplaven rozesíláním vzkazů, než aby měl čas ještě na něco jiného. Včetně pátraní po Kurtaně.
V zemi bylo mezitím hůř a hůř. Král si teprve nyní, když musel spoléhat sám na sebe, uvědomil, jak byl závislý na svém starém příteli. Bylo třeba určit výši daní, vybrat desátky; všechno to nekonečné papírovaní okolo vedení království, jež neustalo, ani když byla země v obležení. Už jenom ty zatracené papíry podepsat byla práce až nad hlavu...
Některé rutinní záležitosti se mu povedlo naložit na bedra majordomovi, ale jak Temný les prostupoval stále hlouběji do Lesa, každým dnem přibývalo více a více zpráv o průvodech uprchlíků, ustupujících před blížící se temnotou jen s tolika zásobami, co unesli na zadech. Neměli dost koní a stráže zrekvírovaly všechny vozy, aby na nich převezly tu trochu úrody, kterou se podařilo sklidit. Dlouhé průvody lidí bez domova se staly snadným terčem pro lupiče, bandity a démony. Stráže bránily hlavní cesty, jak se dalo, ale zkrátka jich nebylo dost.
Ve městech stoupaly ceny potravin nahoru, protože jich bylo čím dál méně. Což znamenalo, že musel odvolat stráže z cest, aby potlačily různá povstání. Ať už král poslal své muže kamkoliv, nezdálo se, že by to nějak pomohlo. Vždy tam dorazili příliš pozdě a v příliš malém počtu. I kdyby měl při ruce astrologa s protektorem, stejně by to byla hotová logistická noční můra, ale bez nich mohl král jen nečinně přihlížet, jak se jeho království pomalu rozpadá.
Povzdechl a jemně si promnul spánky. Byly dny, kdy mu koruna na hlavě připadala těžší. Jak je možné, že si zvykl tolik se spoléhat na astrologa? Byly časy, kdy měl tucty rádců a oblíbenců, kteří stáli jako nárazníky mezi ním a dvořany, barony a všemi ostatními potížemi kralování. Postupem let však všichni ti, jež měl rád, buď zemřeli, odpadli, nebo se ukázala jejich podlost a faleš, až mu pomáhali nést tíhu kralování jen astrolog s protektorem. A žádný z nich tu nebyl teď, když je potřeboval.
Náhlé si uvědomil, jak si naříká, a okamžitě se vytrhl z rozjímaní. Polila ho vlna studu. Astrolog pracoval v terénu a snažil se udržet komunikace v provozuschopném stavu, zatímco protektor se odhodlaně vydal do Temného lesa, aby tam pátral po velemágovi. Pokud mohli oni udělat tolik pro obranu království, pak od něho, jakožto od krále, se očekává něco neméně užitečného. Král Jan svraštil čelo a lehce poklepal prsty na opěrky trůnu. Rupert s protektorem měli být zpátky už před několika měsíci a s každým dalším dnem byla šance na jejich návrat menší. Celý královský dvůr byl přesvědčen, že všichni, kdo se zúčastnili té pochybné výpravy, jsou již dávno mrtví. Král si tiše povzdechl a konečně si přiznal to, co nemohl přiznat veřejně; že totiž Rupert s protektorem se už nevrátí. Ta myšlenka ho jaksi zabolela. Hluboko v nitru stále cítil, jak spoléhá na to, že se velemág vrátí ze svého vyhnanství, zažene svým kouzlem démony i temnotu a všechno bude zase v pořádku. Bylo mu zatěžko si uvědomit, jak silně věřil tomu prázdnému snu.
„Vaše Veličenstvo?" ozval se nejistě jeden ze stráží. Král Jan procitl ze svého snění, aby spatřil deputaci vesničanů stále trpělivě stojících před jeho trůnem. Rozpačitě na ně pohlédl a šokovalo ho pomyšlení, jak dlouho je nechal čekat, zatímco jeho mysl bloudila v myšlenkách.
„Omlouvám se," řekl kvapně. „Minulý týden začalo hradní stěhování a já nevím starostmi, kde mi hlava stojí. Co přesně ode mě žádáte?"
Vesničané pohlédli jeden na druhého a nakonec z jejich hloučku vystoupil muž středního věku, aby se ujal funkce mluvčího. Bylo na něm vidět, že se v přepychu královského dvora necítí nejlépe a zdálo se, že neví, co dělat se svýma velkýma rukama, nemotornýma a poznamenanýma zažranou špínou z mnohaleté práce s hlínou. Když ale nakonec promluvil, král na všechny ty věci zapomněl a viděl v tom muži jen čistou důstojnost člověka sužovaného bolestí a

přece nepokořeného a nezlomeného.
„Jsem Madoc Thorne z panství Březová voda," řekl rolník pomalu. „Obdělávám dvanáct akrů, jako to dělal přede mnou můj otec a před ním zase jeho otec. Půda je k mé rodině laskavá, i když na ní musíme tvrdě a dlouho pracovat, abychom si vydělali na živobytí a ještě mohli platit daně a desátky. Už téměř sedmero generací v mé rodině pěstovalo kukuřici, sklizeň po sklizni. Jednoho dne jsem chtěl hospodářství předat svému nejstaršímu synovi, jako bylo kdysi předáno mně, jenže už žádné syny nemám. Vzal mi je mor."
Král Jan se náhle zachvěl, jako by mu přes hrob zafoukal studený vítr. „Pak je tedy pravda, co se povídá. Mor dorazil až do Březové vody."
„A šířil se dál, Vaše Veličenstvo, rychleji než požár hnaný větrem. V celém panství Březová voda se nenajde vesnice či osada, která by zůstala nedotčena. Čtyři sta mrtvých, to vím jistě a desetkrát více se jich třese v postelích, sužují je bolesti a pomalu je stravuje horečka. Nic nepomáhá: ani modlitby, ani léky, ani kouzla. Muži, ženy i děti to sklátí bez varování, nezbude z nich dočista nic a jejich rodiny mohou jen bezmocně přihlížet. Dobytek padá v chlévech, aby už nevstal. Kukuřice na polích uhnívá, zpustošená časnou zimou, jelikož není, kdo by ji sklidil.
Měl jsem čtyři syny, Vaše Veličenstvo. Čtyři hodné syny, kteří obdělávali zemi po mém boku. Byli to dobří synové, všichni čtyři.
Dva z nich už jsem musel pochovat i s jejich matkou. Zbylí dva nemohou vstát z postele. Až se vrátím domů, nejspíše budu muset vykopat další hrob. A proto jsme za vámi přišli, Veličenstvo, protože nemůžeme jen tak sedět doma a nic nedělat, zatímco mor si bere naše rodiny, užírá maso z jejich kostí a křiví jejich údy, až z toho sténají bolestí.
Už nejsme žádní mladíci, vy ani já, Vaše Veličenstvo. Oba jsme zažili těžké časy a víme, že ten nejtěžší nastal právě teď. Jenomže pokud nám nemůžete pomoci, mám strach, že tentokrát nezůstane nikdo, kdo by uviděl, jak tyto obtížné časy pomíjí."
Následovalo dlouhé ticho, kdy král Jan přemýšlel, co by na to řekl. Ten vesničan mu vyprávěl svůj příběh s upřímností, která byla až krutá. Nevynechal vůbec nic, aby král opravdu pochopil, co se děje v Březové vodě. Král to pochopil až příliš dobře. Mor se objevil před měsícem kdoví odkud. Vypukl na hranicích s Temným lesem a šířil se odtamtud strašlivou rychlostí. Nejprve se mělo za to, že chorobu přenášely krysy, potom padla vina na uprchlíky, avšak s přibývajícími zprávami o zemřelých po celé zemi se brzy ukázalo, že existuje jen jediný možný zdroj nákazy. Přenášejí ji démoni z Temného lesa.
A teď už mor dorazil do Březové vody, blíže než týden cesty od hradu.
„Pošlu k vám kněze a ranhojiče," řekl nakonec král. „Zatím vám nemohou nabídnout žádnou lék, avšak mohou alespoň utišit bolest umírajících. Nemohu zaručit, kolik jich dojde až k vám. Už nemám dost mužů na obranu cest. Démoni..."
„Démoni! Pořád ti démoni!" Madoc Thorne zoufale pohlédl na krále, oči mu naplňovaly slzy hněvu a zoufalství. „K čemu nám budou kněží a ranhojiči, když nevědí, jak mor léčit? Pošlete nám muže, Veličenstvo, muže, kteří umí bojovat a naučí to i nás. Nemůžeme-li uchránit své domovy před morem, mohli bychom je alespoň uchránit před démony, kteří mor přenášejí. To ještě luky svedou! Vím, že baroni nás nikdy nenaučili bojovat s mečem a sekerou, ale je to naše jediná šance, jak zastavit mor a zahnat ho na ústup!"
Král Jan sklopil zrak do klína, aby se nemusel dívat na své poddané. Jak jim teď má říct, že jejich dlouhá cesta, všechno, co obětovali, bylo k ničemu? Lehce, docela tiše si povzdechl a zvedl svou velkou lví hlavu. Hledal nějaká slova útěchy, kterými by zmírnil svou odpověď, ale když uzřel naději v očích vesničanů, bylo mu jasně, že jim nemůže lhát.
„Přátelé, nemohu vám pomoci. Nemám už muže, které bych vám poslal ani na obranu vašich polí, ani na výcvik v umění války. Baroni už ke mně nemají žádný respekt a mužů, kteří jim ještě zůstali, se nevzdají. Odvolal jsem i stráže z hradu, aby udržovali hlavní cesty průchodné. Mám však dostatek zbraní; vezměte si, kolik unesete, nemohu vám ale poskytnout ani jediného muže."
Vesničané zírali na krále a pak jeden na druhého.
„A to je vše?" ozval se jeden z mladších rolníků a vykročil se postavit vedle Madoka Thornea. „To jsme ušli celou tu cestu, odráželi útoky lupičů, banditu a nestvůr temnoty a nechali své rodiny a svá pole bez ochrany, jen abychom pak od vás slyšeli, že nemůžete nic dělat?"
„Je mi to líto," odpověděl král Jan tiše.
Mladý rolník vyrazil ke králi, ruce sevřené v pěst, ale Thorne ho uchopil za paži a zadržel ho. „To by stačilo! Nech krále na pokoji, on řekl svoje. Mohl nám lhát, říct, že všechno bude zase v pořádku, ale to neudělal. Řekl nám pravdu. Nemusí se nám to líbit, ale tak alespoň víme, na čem jsme."
„Jo," opáčil mladý vesničan. „To tedy víme." Rychle se otočil, aby nikdo neviděl, že pláče.
Thorne ho nechal být a rozpačitě pohlédl na krále. „On vás nechtěl nijak urazit, Veličenstvo. Co ho démoni připravili o ženu a dvě malé děti, už to není on."
„Pomohl bych vám, kdyby to bylo v mé moci," řekl král.
„My víme," přikývl Madoc Thorne. „Promiňte, že jsme vás obtěžovali, Vaše Veličenstvo, je jasně, že máte mnoho jiných starostí, než jen nás. Kdybyste řekl svým mužům, aby pro nás vybrali pár zbraní, vrátíme se ráno zase zpátky do Březové vody."
„Samozřejmě," řekl král. „Poručím strážím, aby vás doprovodili alespoň několik mil."
„Ne, díky," opáčil rolník zdvořile. „Hádám, že to zvládneme sami."
Lehce se uklonil, obrátil se a vyšel z trůnního sálu. Jeden po druhém se i ostatní vesničané uklonili králi a následovali svého mluvčího. Král Jan seděl na trůně, úklonou se rozloučil s každým z nich a lítost v jejich očích ho ranila víc, než cokoliv co by mohli říct. Probojovali si cestu temnotou, aby došli až k němu, ubránili ho proti jeho vlastním lankrabatům, ale když se na něj obrátili s prosbou o pomoc, neměl, co by jim nabídl. Zklamal je, ale oni mu odpustili, protože byl jejich král. A přes všechny starosti jim stále zbylo v srdci místo na lítost nad tím, co se z něj stalo: unavený

stařec, který už neměl sílu kralovat. Jeden po druhem opustili vesničané trůnní sál. Král je doprovázel pohledem, vědom si toho, že s prvním ranním rozbřeskem budou na cestě zpět do Lesa, budou mířit domů, aby tam zemřeli se svými rodinami. Poslední z nich za sebou tiše zavřel dveře, ale ten zvuk se rozléhal trůnní síní tak silně, jako by je přibouchl.
„Vaše veličenstvo," ozval se jeden ze stráží a král ho gestem umlčel.
„Jděte za nimi," řekl příkře. „Oba dva. Najděte jim pokoje k přenocovaní a ať jim majordomus dá všechny zbraně, které si vyberou. Pak sežeňte velitele Královské gardy a řekněte mu, že s ním chci mluvit. Řekněte mému synovi a Julii, že až budu mít čas, chci se s nimi setkat. A teď jděte za těmi vesničany. Hned!"
Stráže se hbitě poklonily a tiše opustily trůnní síň.
Král Jan se opřel zády o opěradlo trůnu a zíral na svou prázdnou trůnní síň. Venku mezitím padla noc a přes vitráže oken se dovnitř tlačila temnota. Trůnní sál osvětlovaly zlatavou září lustry s mnoha svícemi, v obrovském krbu šlehaly plameny ohně, přesto se mezi trámovím míhaly stíny a noční vzduch v sobě nesl chlad, který obyčejný oheň nedokázal zahnat. Král se kolem sebe neradostně rozhlédl a snažil se představit si, jak asi trůnní sál působil na vesničany. Duši mu naplnila hrůza, když poprvé po dlouhé době viděl tuto síň takovou, jaká skutečně byla, nikoliv takovou, jaká kdysi bývala. Dřevěnou podlahu už nikdo nenavoskoval celé měsíce, portréty a gobelíny byly začouzené a znečištěné od ohně krbu. Dokonce i mramorový stupeň, na kterém stal trůn, byl popraskaný a místy se drolil. A pod všemi těmi povrchními známkami nepořádku byly všude neklamné stopy stáří, jako by čas tohoto místa už uplynul. Lesní dvůr byl starobylý už když král Jan nastoupil na trůn, ale nikdy v jeho očích nebyl natolik omšelý a upadlý. Stejně jako spousta jiných věcí, i trůnní sál se během let pomalu rozpadal a on si toho prostě jen nevšímal.
Jak to všechno mohlo zajít tak daleko ? pomyslel si král a mimovolně se probíral otrhaným hermelínovým límcem svého pláště. Vždy dělal pro království, co bylo v jeho silách, co se od něj očekávalo. Dobře se oženil a žili se svou ženou šťastně, než mu ji před dlouhými dvaadvaceti lety vzala její nemoc. Král Jan si smutně povzdechl nad vzpomínkami. To byla jeho první opravdová lekce v kralování. Nejprve to vypadalo tak neškodně. Nachlazení po letní koupeli. Pak nachlazení přešlo v horečku a z horečky se vyvinulo něco ještě horšího. Nakonec ležela v posteli, tváře propadlé, hlava se jí zmítala na propoceném polštáři. Znovu a znovu vykašlávala jasně rudou krev při dlouhých a bolestivých záchvatech, které otřásaly celým jejím tělem. Během těch dlouhých dní a ještě delších nocí sedával král Jan u jejího lůžka a držel ji za ruku, přestože už ani nevěděla, že je tam s ní. Nejlepší lékaři, kněží a čarodějové přišli na jeho zavoláni, žádný z nich ji však neuměl zachránit. Nakonec, přes všechnu svou moc, se mohl král jen dívat, jak mu pomalu umírá jediná žena, kterou kdy miloval.
Král Jan seděl na trůně a rozhlédl se po svém prázdném trůnním sále. Udělal, co mohl. Bojoval v bitvách za království, bránil zemi proti nepřátelům a k čemu to všechno? Aby tu teď seděl v zaprášené, opuštěné síni a věděl, že všechno, co udělal, nebylo dost.

Venku v předpokoji se mezitím Julie s Haraldem mračili jeden na druhého, polohlasně se hádali a čekali, až je král dá zavolat.
„Poslyš, Julie, ty si mě zkrátka vezmeš a dost. Všechno už bylo domluveno."
„Tak to můžeš všechno zase zrušit, zatraceně."
„Byla podepsána smlouva."
„Já ji nepodepsala."
„Tvůj podpis není potřeba," odvětil Harald klidným hlasem. „Ani tvůj souhlas."
V posledním okamžiku se přikrčil, takže mu Juliina pěst jen projela vlasy. Než Julie stačila získat zpět ztracenou rovnováhu, učinil bezpečnostní opatření a o krok couvl. Její společnost mu napomáhala zbystřit reflexy více než všechny ty roky protektorova tréninku dohromady.
„Julie, tohle už jsme, myslím, probrali. Naše svatba se uskuteční, ať už se nám to líbí nebo ne. Proč se s tím zkrátka nesmířit a nebrat to z té lepší stránky?"
Julie jej zpražila pohledem. „Podívej, Haralde, řeknu to ještě jednou a už naposledy, takže dobře poslouchej. Nemiluji tě. Nemám tě ráda. Chovám k tobě zhruba stejné city jako k tomu, co každé ráno vyhazují lopatou ze stájí. Nevzala bych si tě, ani kdybych jinak měla zajít malomocenstvím. Pochopil jsi to?"
„Naučíš se mě milovat, až budeme svoji," prohlásil Harald samolibě. Julie ho kopla do holeně. Harald chvíli poskakoval na druhé noze a šeptem klel, aby nerozčílil svého otce. Už se naučil vyhýbat ranám pěstí, ale její kopance na něj byly stále příliš rychlé.
Julie se k němu obrátila zády a oddala se tichému záchvatu zuřivosti. Při své poněkud nejisté pozici před dvorem byla otevřená hádka s následníkem tím posledním, co právě potřebovala, nemohla si však pomoci. Každá žena od dvora by se stala Haraldovou okamžitě a ráda, a on si musel vybrat zrovna ji. Znala i králíky, kteří byli méně posedlí druhým pohlavím než on. Nosil jí dárky a skládal poklony a stále jako by nechápal, proč to k ničemu nevede. Julie musela připustit, že Harald by mohl být jako společník občas i příjemný, ale tvrdošíjnost toho chlapa se dala srovnat snad jen s jeho iritující sebejistotou. A tak často jen pohled na blížícího se Haralda Julii stačil, aby ji začaly svědit dlaně v nutkání chopit se meče. Ruka se jí automaticky svezla k boku a lehce pohladila jílec.
Byl to dobrý pocit, mít zase u boku Rupertův meč. Po výpravě do jižního křídla Julie okamžitě vyhodila všechny formální róby a vyměnila je za prostou halenu a nohavice. Při boji se v těch zatracených šatech málem přizabila. Pokud se démoni dostali do jižního křídla, žádná část hradu už nebyla bezpečná. Julie teď nosila meč neustále při sobě a v noci jí vysel mezi sloupky postele, hned po ruce.
To je zvláštní, pomyslela si s trpkou ironií, když jsem žila s drakem v jeskyni, snila jsem jen o tom, jak mě jednou zachrání půvabný princ a odveze si mě s sebou na svůj hrad. A co se nestalo ? Zachránil mě ten nejméně půvabný princ, jakého jsem kdy poznala, a teď jsem na hradě, ze kterého bych nejraději co nejdříve vypadla.

„Zlatíčko...“ ozval se ukřivděný hlas za jejími zády.
„Dotkni se mě a uvážu ti na prstech uzly.“
„To mě ani nenapadlo,“ opáčil Harald vážným tónem a Julii zacukaly koutky. „Proč mě nemáš ráda, Julie? Všichni ostatní mě rádi mají.“
Julie se otočila a podívala se na něj. „Haralde, já tě nemiluju. Copak to nedokážeš pochopit?“
„Lidé jako my se neberou z lásky.“
„Já ano.“
„Ale já budu jednou králem,“ prohlásil Harald tónem hráče, který položil na stůl čtvrté eso.
„Já ale nechci být královnou,“ přetrumfla ho Julie.
„Každá žena touží být královnou.“
„Já ne.“
„Tak co, k čertu, vlastně chceš?“
Julie odvrátila zrak. „Já nevím.“
Následovala chvíle mlčení a pak Harald přistoupil k Julii a zůstal stát po jejím boku.
„Je to Rupert, že?“
„Možná.“
„On je ale jen druhorozený syn. Nikdy se nestane králem.“
Julie se prudce otočila. „To je jediné, na co dokážeš myslet, že? Ty a všichni ostatní na tomhle prokletém hradě. Tak já ti tedy něco řeknu, Haralde. Rupert možná není nejstarším synem a možná ani není hoden sedět na tom vašem zatraceném trůně, ale rozhodně dokázal uskutečnit Honbu za duhou a dokázal stát po mém a drakově boku při boji s démony!“ Julii se najednou zlomil hlas a oči se jí zalily slzami. Kupodivu se jí podařilo je potlačit. Nedopřála by Haraldovi to potěšení vidět ji plakat. Když na něj opět pohlédla, slzy byly pryč a její hlas byl opět pevný. „Rupert je ten nejlepší a nejstatečnější muž, jakého jsem kdy poznala. Bojovník a hrdina.“
Harald pozvedl obočí. „Hovoříme vůbec o stejné osobě?“
„Měl dost odvahy, aby se vydal zpátky do Temného lesa, přivolat velemága! Nepamatuji se, že by ses nabídl jít s ním!“
„To by byla ode mě hloupost,“ odpověděl Harald. „Když se nad tím zamyslíš, je to docela prosté. Oba jsme jít nemohli. Kdybychom nějakou nešťastnou náhodou oba zemřeli, Lesní království by zůstalo bez následníka trůnu. To by přinejmenším znamenalo chaos a v horším případě občanskou válku. Na druhou stranu je jasné, že jeden z nás jít musel. Jedině princ z královské linie měl šanci přemluvit velemága, aby se s ním vrátil. Takže to musel být on nebo já. A Rupert je více postradatelný.“
„On ten úkolu na sebe vzal dobrovolně. Ty ne.“
Harald pokrčil rameny. „Moje místo je tady. Musím bránit hrad proti nepřátelům. Ať si Rupert hraje na hrdinu, když se mu to líbí. Já mám důležitější věci na práci.“
„Jako třeba co? Běhat za mnou po celém hradě jako honící pes?“
„Na takové poznámky odmítám odpovídat.“
„Rupert už se měl vrátit před několika měsíci! Je to tvůj bratr! Copak ti na něm vůbec nezáleží?“
Harald dál klidně hleděl na Julii. „Jestli Rupert zemře, pomstím ho.“
„To ho jistě ohromně potěší.“
Haraldovi se na tváři objevil pokřivený úsměv. „Víc ode mě nečekej, Julie. Život u dvora bratrské lásce příliš nepřeje. To bys měla vědět. Kolik tvých sester se za tebe postavilo, když tě odsoudili k smrti?“
„To bylo něco jiného. Byla jsem vinná.“
„O nic víc, než kdokoliv z nás, Julie. Měla jsi jen smůlu, že tě chytili. Až otec zemře, Rupert a já se možná ocitneme na opačné straně občanské války, aby se v boji rozhodlo, kdo zdědí trůn. Oba jsme to věděli už od dětství. Nemůžeš si dovolit sblížit se s někým, koho jednoho dne nejspíš budeš muset zabít.
To ti ale slibuji, Julie, jestli je Rupert mrtev, nebudu mít klid, dokud nenajdu toho, kdo za to může. A i kdyby se ukázalo, že je to sám velemág, svého bratra pomstím.“
Julie se na Haralda přísně podívala. Jeho hlas postupně dostal chladný a tvrdý přízvuk, docela odlišný od jeho obvyklého ledabylého tónu, a na kratičkou chvíli se mu v jinak mírné a klidné tváři objevily drsné rysy. Ten okamžik pominul, avšak Julie se neodvrátila a stále si ho měřila pohledem.
„Podle tebe je mrtvý, že?“ zeptala se tiše.
Harald pomalu přikývl. „Je to už pět měsíců. Smiř se s tím, Julie. On se už nevrátí.“
Oba rychle zmlkli, když se v předpokoji objevil strážce, proběhl kolem nich do trůnního sálu a pečlivě za sebou zavřel dvoukřídlé dveře. Následoval dlouhý okamžik ticha, kdy na sebe Harald s Julií mlčky hleděli. Nakonec se dveře opět rozlétly a strážce se jim oběma uklonil.
„Princi Haralde, princezno Julie, král se s vámi chce nyní setkat.“
„Nezapomeň na ty žumpy,“ zamumlal Harald a společně s Julií zamířil do trůnního sálu, kam vstoupili bok po boku.
„Jak bych na ně mohla zapomenout?“
„Tak se usměj, zatraceně, to tě nezabije.“
„Chceš se vsadit?“
S hlavami vztyčenými a s poněkud vynucenými úsměvy oba přistoupili k trůnu, aby tam složili poklonu a pukrle. Král jim oběma pokynul a sardonicky se ušklíbl.
„Nechte si ty úsměvy, drahé děti, nikoho neošálíte.“ Gestem pokynul strážci k odchodu a trpělivě čekal, až se za ním zavřou dveře. Král Jan si tiše prohlížel Haralda s Julií. Harald mu hleděl do očí, zatímco Julie nedočkavě přešlapovala z nohy na nohu, s rukou stále nablízku jílci meče. Král už se ohledně nich rozhodl. Julie mu to mohla vidět ve tváři.

„Vy dva spolu příliš nevycházíte, že?“ zeptal se nakonec král Jan.
„Ještě je na to brzy, otče,“ opáčil Harald pohotově. Julie si hlasitě odfrkla.
Král se na ni zahleděl a nápadně hlasitě si povzdechl. „Princezno Julie, jak může někdo zapříčinit tolik potíží za tak krátkou dobu?“
„Cvik,“ opáčila Julie energicky. „Co jsem zase udělala špatného?“
„Podle posledních zpráv jste zorganizovala ženské osazenstvo hradu, od děvčat z kuchyně až po dvorní dámy, do jakési milice poslední naděje. To očividně zahrnuje cvičení v boji s mečem, lukostřelbě a špinavých bojových tricích. Jako třeba kam je nejlépe protivníka nakopnout, když leží na zemi, nebo jak si namazat čepel meče čerstvým hnojem, aby se i to nejmenší zranění nepřítele zanítilo.“
„Přesně tak,“ odpověděla Julie. „Některé z mých dam už si vedou docela dobře.“
„O to nejde!“ odsekl král. „Ženy nemají co bojovat!“
„Proč ne?“
Král Jan chvíli jen neartikulovaně prskal. „Protože na to nejsou stavěné, proto!“
„Tak?“ opáčila Julie. „Nechcete si vzít meč a zkusit se mnou pár kol? Dám vám dva body náskok a stejně vás porazím tři ku dvěma.“
„Čemu se tak pitomě šklebíš?“ obořil se král na Haralda. „Předpokládám, že ty ji v tom všem ještě podporuješ!“
„Ne,“ odpověděl Harald. „O tom jejím posledním počinu jsem ještě neslyšel, ale po pravdě řečeno, připadá mi to docela neškodné. Jestli se démoni rozhodnou napadnout náš hrad, budeme při obraně potřebovat každou ruku. Je mi jedno, jestli mi bude krýt záda žena nebo muž za předpokladu, že ví, jak zacházet s mečem.“
„Tu a tam dokážeš uvažovat docela rozumně,“ řekla Julie pochvalným tónem. „Jistě, není to moc často, ale stejně je to dobré znamení.“
Král Jan se zhluboka nadechl, na chvíli zadržel dech a pak vydechl. Neuklidnilo ho to tak, jak doufal. „Také mi bylo řečeno, princezno Julie, že když se mé stráže pokoušely ve vší slušnosti ukončit váš poslední trénink, vy a vaše dámy jste je zahnaly svými meči. Je to pravda?“
„Naprostá,“ opáčila Julie. „A dobře jim tak, neměli se mezi nás plést. Nebyla to jejich věc. Kromě toho se ukázalo, že půlka vašich gardistů jsou velice mizerní šermíři. Měli tam zůstat a dívat se. Mohli se něčemu přiučit.“
Král znechuceně potřásl hlavou. „Nevím, proč tu marním čas a hádám se s vámi. Nemáte žádný smysl pro to, co se sluší.“
„Absolutně žádný,“ souhlasila Julie pobaveně. „Je to všechno? Můžu už odejít?“
„Ne, to nemůžete! Jste tady, abychom projednali vaši nadcházející svatbu s Haraldem.“
„Já si ho nevezmu!“
„Tohle už jsme jednou probírali, Julie. V této záležitosti nemáte na výběr. Před dvaadvaceti lety jsme já a váš otec podepsali mírovou smlouvu na ukončení pohraniční války mezi našimi zeměmi. Součástí této smlouvy bylo smluvení svatby mého nejstaršího syna s vévodovou nejmladší dcerou, jakmile tato bude plnoletá. Ty jsi plnoletá, Julie, a svatba se uskuteční, jak bylo plánováno. Nebudu riskovat další válku jen pro tvou tvrdohlavost. Už je konec odkládání, Julie. Mluvil jsem s hradním kaplanem a svatba se bude konat ode dneška za dva týdny.“
„Dva týdny?“ Julie poplašeně pohlédla na Haralda, ale ten se tvářil stejně překvapeně jako ona.
„Dva týdny,“ zopakoval král nesmlouvavým tónem.
„Naposledy jsem slyšel, že to odložíš na příští měsíc,“ divil se Harald. „Proč ten spěch?“
„Přesně tak,“ přidala se Julie s podezřením v hlase. „Co se stalo?“
Král ji obdaroval mrzutým úsměvem. „Obdržel jsem vzkaz od vašeho otce, má drahá. Zdá se, že ho vůbec nepřekvapilo, že jste střetnutí s drakem přežila. Teď, když se dozvěděl, že jste dorazila živá a zdravá sem na hrad, nechal se jasně slyšet, že je jeho přáním, aby se vaše svatba s Haraldem uskutečnila co nejdříve. Vlastně na tom trval. Mezi řádky bylo možno vyčíst hrozby invaze v případě, že by se tak nestalo.“
„Ano,“ řekla Julie. „To vypadá na mého otce. Jak se jednou rozhodne, neustoupí ani o krok, ať se děje, co se děje. K čertu s ním.“
„On by nám ale nevyhlásil válku,“ ujišťoval se Harald, „že ne?“
„Ale ano,“ odvětila Julie hořce. „Pokud by se cítil uražen, bude bojovat až do poslední kapky cizí krve.“ Neradostně se podívala na krále, ruce se jí bezmocně sevřely v pěsti. „Zdá se, že jste měl nakonec pravdu, Vaše Veličenstvo. V této záležitosti nemám na výběr.“
Král odvrátil zrak, neboť nedokázal snést její obviňující pohled. Harald k ní natáhl ruku, jako by ji chtěl utěšit, ale když po něm Julie šlehla pohledem, hned ji zase stáhl zpět.
„Vyrozuměla jsem správně, že se můj otec nemíní svatby účastnit osobně?“ zeptala se Julie trpce.
„Bohužel,“ odpověděl král. „Zdá se, že je v těchto dnech velmi zaneprázdněn a nebezpečná cesta by... Každopádně vás nechal pozdravovat.“
„Nenechal,“ opáčila Julie.
Král Jan s Haraldem na sebe pohlédli a dlouhou chvíli nikdo nic neřekl.
„Pojďte oba dva se mnou,“ řekl král Jan a kvapně se zvedl z trůnu. „Chtěl bych vám něco ukázat.“
Opatrně sestoupil ze stupínku, mávnutím ruky přitom odmítl Haraldovu pomoc, a zamířil na druhý konec trůnního sálu. Vedle dveří, vedoucích do královых soukromých komnat, visel obrovský vybledlý gobelín. Král zatáhl za skrytou šňůru a gobelín se trhavě odsunul na stranu, přičemž odkryl tajný výklenek, ve kterém stála prostá prosklená skříň asi sedm stop vysoká a šest stop široká. Za prachem pokrytým a od much potečkovaným sklem stály dvě dřevěné figuríny vystavující starobylé, rafinovaně šité svatební oděvy.
„Nádhera, co říkáte?“ prohlásil král Jan. „To jsou vaše svatební šaty, děti. Devět století a možná víc patří k tradici naší

rodiny, že nejstarší syn a jeho nevěsta si oblečou tyto šaty na svou svatbu. Tvoje matka a já jsme v nich byli oddáni, Haralde. Není proč se na ně takhle dívat, Julie, jsou mnohem pohodlnější, než se zdají být.“
Julie si nevěřícně prohlížela oba kusy oděvu. Šaty ženicha byly tmavé, s převládající černou a šedou, oživené jen několika stříbrnými knoflíky. Nevěstina róba naopak byla lehkou a nadýchanou změtí krajek a hedvábí v nejčistší bílé. Julie pohlédla na Haralda a pak vážně zavrtěla hlavou.
„Tak nevím, jestli ti to bude slušet, Haralde. Bílá není zrovna tvoje barva.“
„To jsou tvoje šaty!“ opáčil král, který se musel krotit ze všech sil, aby nedal najevo své rozčilení.
„To si na sebe vzít nemůžu,“ odpověděla Julie rozhodně. „Neměla bych si kam pověsit meč. A kromě toho, proč to vždy musí být bílá?“
„Bílá symbolizuje čistotu a panenství nevěsty,“ odvětil král Jan chladně.
„Aha,“ řekla Julie zadumaně. Chvíli si svatební šaty prohlížela. „Máte je i v nějaké jiné barvě?“
Harald se začal otřásat potlačovaným smíchem. Král se k němu pomalu otočil a Haralda se okamžitě zmocnil velice nepřesvědčivý záchvat kašle.
„Něco tě pobavilo, Haralde?“ otázal se král ledově. „Ne? No, to rád slyším, protože ti chci něco vysvětlit a potřebuji tvou plnou pozornost. Od této chvíle nebude žádné hašteření s princeznou Julií na veřejných místech.“
„Ale otče...“
„Buď zticha! Teď chci, abys pro mě něco udělal. Chci, abys šel dolů do vězení, sehnal vrchního žalářníka a požádal ho, aby ti ukázal cely rovnou pod hradním příkopem. Jsou vlhké, temné, velice těsné a příšerně zapáchají. Navíc jsou zamořené nějakým druhem hub, které požírají hmyz a malé hlodavce a určitě by s radostí přijaly možnost ochutnat pro změnu kousek z těla lidského vězně. Až si to tam dobře prohlédneš, vrať se nahoru a přemýšlej o tom. Protože pokud ty a Julie ještě jednou zvýšíte hlas před dvořany, přísahám při Krvi a Kameni, že vás do jedné z takových cel nechám zavřít a pustím vás až o svatebním dni! Už ani slovo, Haralde! Jdi už! Hned!“
Harald se zamyšleně podíval na svého otce, rychle se rozhodl, že tohle byl jeden z okamžiků, kdy je zdrženlivost rozhodně na místě, a opustil trůní sál s veškerou důstojností, která mu ještě zbyla. Což nebylo mnoho.
Král Jan počkal, až se za Haraldem zavřou dveře, pak se obrátil k Julii a upřeně se na ni zadíval. „Nemáte o Haraldovi příliš vysoké mínění, že?“ zeptal se nakonec.
Julie pokrčila rameny. „Nejspíš má i nějaké dobré stránky.“
„Je jako osina v zadku,“ řekl král Jan rozhodně. „Nesnažte se ho přede mnou hájit, děvče, znám ho mnohem déle než vy. Pod tou maskou rozmazleného fracka, kterou tak pečlivě pěstuje kvůli dvořanům, je Harald takový, jakého jsem ho vychoval: tvrdý, necitelný a sebevědomý. Což je ideální směsice vlastností pro muže, který jednoho dne bude králem. Naopak Rupert je povahou spíš po matce, myslí víc srdcem než hlavou. Vždy jsem jako král dělal, co jsem mohl, ale nedá se říct, že bych byl pro kralování stvořený. O nic víc než Rupert. Ale Harald... mohl by být pro tuhle zemi tou nejlepší šancí, jak ji zase postavit na nohy.
I kdybychom zahnali dlouhou noc, Lesní království už nikdy nebude, čím bývalo. Příliš mnoho se toho přihodilo. Baroni okusili, jak chutná moc, a dobrovolně se jí nevzdají. Vše zřejmě chvíli poběží pouhou setrvačností, ale ať už mě na trůnu vystřídá kdokoliv, bude muset být necitelný, nesmlouvavý a mnohem lepší diplomat, než jsem kdy byl já. Kde já jsem kdysi přikazoval oddanost, bude ji Harald muset vybojovat a vysmlouvat. V tom by měl být dobrý, vždy měl přirozený talent pro lsti a zradu. Nikdy však pro něj nebylo snadné se s někým spřátelit a pokud nastoupí na trůn, rozhodně bude potřebovat po svém boku někoho, komu může věřit. Zvlášť bude-li muset o trůn bojovat v občanské válce.
Harald má všechny předpoklady stát se velikým králem, ale vždy bude u sebe potřebovat někoho, kdo bude jeho svědomím, kdo bude milosrdenstvím zmírňovat spravedlnost, kdo ho naučí soucitu. Někdo, na kom mu záleží a koho respektuje. Vy byste byla dobrá královna po jeho boku, Julie.“
„Já ale nechci být královnou!“
„Nesmysl.“
„Já Haralda nemiluji!“
„To ani nemusíte. Při královské svatbě hraje povinnost větší roli než láska. A nemračte se jako by povinnost bylo ošklivé slovo. Je, ale vyhnout se tomu nemůžeme. Tím, že jsme se narodili jako šlechtici, oba jsme přijali odpovědnosti stejně jako výhody tohoto stavu. Dostává se nám toho nejlepšího, protože máme tu nejtěžší práci. Žijeme v přepychu, protože se vzdáváme všeho ostatního, co má cenu. Zahrnujeme se povinnostmi, aby ostatní byli volní. A na rozdíl od jakékoliv jiné práce, nemůžeme toho nechat, když je toho na nás příliš, nebo když nás to přestane bavit.
Jste zvláštní dívka, Julie, a někdy vám vůbec nerozumím. V mnohém mi připomínáte Ruperta. Jste upřímná a loajální a za to, čemu věříte, jste ochotná bojovat třeba na smrt. To je v dnešní době vzácná kombinace. Je tu spousta věcí, které nás nutí uspořádat tu svatbu, ale pokud je mi známo, jen jedna je opravdu důležitá: Lesní království vás potřebuje. Takže vidíte sama, moje drahá, já v téhle věci také nemám na vybranou. Co kdokoliv z nás chce, není podstatné. Musíme udělat, co je potřeba. Smlouva byla podepsána a svatba se uskuteční ode dneška za dva týdny, i kdyby vás měla před oltář přitáhnout ozbrojená stráž.“
Následovalo dlouhé ticho. Julie hleděla na bílé načechrané svatební šaty, v očích chlad.
„Mohu už jít, Veličenstvo?“
„Rupert se nevrátí,“ dodal král tiše.
„Ano,“ řekla Julie. „Já vím. Poslal jste ho na smrt.“
„Musel jsem,“ odpověděl král Jan. „Byla to moje povinnost.“
Julie se k němu obrátila zády a opustila trůnní síň.

Venku v předpokoji mezitím Harald chladně hleděl na sira Blayse.
„Vím, že jdu malinko pozdě na vaši schůzku, lankrabě. Můj otec trval na tom, že se mnou chce mluvit.“
„Ovšem, princi Haralde,“ odpověděl sir Blays klidným hlasem. „To naprosto chápu. Bohužel, schůzka s přáteli, na které jste trval, se už odsunula více než o hodinu. Pokud slíbený čestný host brzy nedorazí, obávám se, že posezení skončí dříve, než vůbec pořádně začalo. Ti lidé se s vámi potřebují setkat tak, jako se vy potřebujete setkat s nimi, Výsosti.“
„Za chvíli tam budu,“ opáčil Harald.
„Bylo by lépe, kdybyste šel rovnou se mnou,“ řekl Blays a Haraldovi neunikl náhlý chlad v jeho hlase.
„Lépe?“ otázal se Harald. „Lépe pro koho?“
„Lépe pro nás pro všechny, pochopitelně. Jde o naši společnou věc, princi Haralde.“
„Přijdu tam.“
„To byste měl.“
Oba muži na sebe zlověstně pohlédli. Něco se mezi nimi dělo a ani jeden si nebyl jistý, co to přesně je.
„To znělo málem jako hrozba,“ řekl Harald mírným tónem.
„Berte to spíše jako přátelské varování,“ odvětil Blays.
„Jako varování, jaké sir Bedivere tak jasně udělil mému otci před necelou hodinou? Kdyby nebylo těch vesničanů, byl by ho ten váš vrahoun zabil!“
Blays lehce sklonil hlavu. „Politováníhodný incident.“
Harald se rukou dotkl jílce meče. „A to je všechno, co mi k tomu řeknete?“
„S Bediverem si to vyřídím později.“
„To nestačí.“
Sir Blays se zdvořile usmál. „Nerad bych, aby se naše spojenectví rozpadlo, Výsosti, zvlášť když jsme všichni do něj už investovali tolik času a úsilí. Právě teď na vás čeká mnoho lidí, princi Haralde. Všichni se podle vašeho požadavku shromáždili na jednom místě navzdory nemalému nepohodlí a riziku. Proto se vší důrazností navrhuji, abyste je déle nenechával čekat. Tudy, Výsosti.“
Harald se ani nepohnul. „Zdá se, že zapomínáte, kdo je tady pánem.“
„Ne,“ opáčil sir Blays. „To nezapomínám.“
„Beze mě je vám všechno, o čem jsme mluvili, k ničemu.“
„Přesně tak. Potřebujete nás, Haralde, a zašel jste už příliš daleko, než abyste z toho mohl vycouvat. Moji lankraběcí přátelé a já můžeme kdykoliv odjet z hradu a vrátit se ke svým pánům. Dříve či později budou královské jednotky natolik roztroušené po celé zemi, že nebudou schopné ubránit hrad. A až k tomu dojde, vstoupí do hry baroni a převezmou moc. Oni vaši pomoc potřebovat nebudou a zcela jistě vás nebudou potřebovat jako krále. Ovšem pokud budeme muset čekat tak dlouho, většina Lesního království bude zničena démony. A můžete si být jist, že až nakonec napadneme hrad, neposkytneme vám ani vašemu otci volbu vyhnanství. Vyjádřil jsem se jasně, Haralde?“
„Ano. Velice jasně.“
„Dobrá. Buďte při nás a uděláme z vás krále. Baroni by dali přednost této cestě; představa konstitučního monarchy je jim velice blízká.“
„Chtěl jste říct představa loutky.“
„Ano, Haralde. Přesně to mám na mysli. No, myslím, že už jsme ztratili dost času planými řečmi, co říkáte? Je čas jít. Vaši hosté čekají, aby vás přivítali.“
Zdálo se, jako by se Harald najednou celý shrbil a odvrátil se, neschopen dále snášet Blaysův pohled plný opovržení.
„Tak dobrá, lankrabě. Zdá se, že v této záležitosti nemám na vybranou.“
Vtom sebou oba trhli, když se jim za zády náhle rozlétly dvojité dveře a z velkého sálu vtrhla do předpokoje Julie. Dveře za sebou zase zabouchla, hlasitě zaklela a pak se rozmrzele obrátila na prince s lankrabětem.
„Ehm, Julie,“ ozval se Harald spěšně. „Rád bych si s tebou promluvil, jestli mohu.“
Julie nasupeně pokrčila rameny. „Poslouž si.“ Založila si ruce na prsou a se zamračeným pohledem se opřela zády o holou, dřevem vykládanou stěnu.
Harald se obrátil zády k siru Blaysovi. „Dorazím na schůzku v několika minutách. Máte mé slovo.“
Blays pohlédl na Julii a úsečně se pousmál na Haralda. „Ovšem, Výsosti, chápu. Prosím, přijměte mé gratulace k blížící se svatbě. Uvidíme se na schůzce. Za několik minut.“
Uklonil se princi a princezně a opustil předpokoj. Harald se podíval na Julii a zamračil se. Hlavu měla svěšenou a její oči slepě hleděly k zemi v tichém zoufalství. Haralda se podivně dotklo, jak unavené a poraženě teď vypadala. Od chvíle, kdy Julii poznal, si nepamatoval, že by se něčemu nebo někomu podřídila. Nyní však jako by z ní všechna síla vyprchala, až jí nezbylo ani tolik, aby udržela okolní nepřátelský svět v patřičných mezích. Přikročil k ní a postavil se po jejím boku.
„Julie, co se děje?“
„Nic.“
„Něco se muselo stát. To přece vidím.“
„Stát? Co by se mi mohlo stát? Za dva týdny si mám brát muže, který se jednou stane králem!“
Harald zaváhal. Instinktivně tušil, že pokud teď řekne ta správná slova, mohl by si ji přece jenom získat, ale jestli řekne něco nevhodného, ztratí ji navždy. Samotného ho překvapilo, jak hodně mu záleží na tom, aby o ni nepřišel.
„Julie, všechno se mezi námi změní, až budeme svoji, uvidíš. Vím, co pro tebe Rupert znamenal, ale z toho se dostaneš. Ať už se mu přihodilo cokoliv, jsem si jist, že zemřel statečně a se ctí. Hned, jak se zbavíme starostí s Temným lesem, vyšleme oddíl stráží a budeme prohledávat zemi tak dlouho, dokud nezjistíme, co se s ním skutečně stalo. A pak ho společně pomstíme tak, že na to Les dlouho nezapomene.“

„Díky," řekla Julie tiše. „To se mi líbí."
„On je mrtvý, Julie."
„Ano. Je." Julie apaticky pohlédla na Haralda. „To už vím dlouho, ale pořád jsem tomu nemohla uvěřit. Nechtěla jsem tomu uvěřit. Dlouho jsem doufala, ale teď už není v co doufat. Ne po tak dlouhé době. Žádná naděje... Měla jsem jít s ním, Haralde, měla jsem jít s ním!"
Harald ji objal. Napřed strnula a potom se uvolnila a položila mu hlavu na rameno.
„Kdybys byla šla s ním," řekl Harald, „nejspíš bys teď byla také mrtvá. On to věděl, proto chtěl, abys zůstala tady."
„Já vím," řekla Julie. „Ale nijak mi to nepomáhá. Nebyla jsem mu nablízku, když mě potřeboval, a teď je mrtev. Rupert je mrtev. Pokaždé, když na to pomyslím, jako bych dostala kopanec do břicha. Bolí to, Haralde."
„Já vím, Julie. Ale z toho se dostaneš, až budeme svoji."
To neměl říkat a uvědomil si to hned, jak to vyslovil. Julie mu ztuhla v náručí a když zvedla hlavu, aby se na něj podívala, její tvář byla chladná a uzavřená. Harald ji pustil a ustoupil o krok zpět. Snažil se něco říct, něco, co by zase vrátilo jejich předešlou blízkost, ale ta chvíle už byla nenávratně pryč. Harald v duchu pokrčil rameny. Budou jiné příležitosti.
„Co chtěl sir Blays?" zeptala se Julie klidným hlasem.
„Přišel mi připomenout, že jsem slíbil zúčastnit se jejich večírku. Opravdu bych už měl jít, už teď mám zpoždění."
„Večírku? Proč jsem taky nedostala pozvánku?"
„Měl jsem za to, že musíš trénovat svou ženskou armádu."
Julie se mile usmála. „Já jsem zase měla za to, že musíš navštívit hradní žalář."
Harald se zasmál. „Zásah, má drahá. Žaláře pod hradním příkopem jsou něco jako rodinný žert. Otec mě jimi strašil, už co si pamatuji. Čím více je rozhněvaný, tím obšírněji popisuje různé odporné detaily. Předpokládám, že pod příkopem nějaké cely stále jsou, ale nikdo je nepoužíval po celá staletí. Naše žaláře jsou sotva víc než zadržovací cely. Jakmile se vězeň dočkal soudu, posílali jsme ho na pole, aby si svůj trest odpracoval. K čemu plýtvat pracovní silou?"
„A co se stane, když vám utečou?"
„To nemohou. Dvorní čaroděj je před odchodem zajistí patřičným zaklínadlem."
„Na tom vlastně nezáleží," řekla Julie, když si náhle uvědomila, jak daleko se Harald dostal od její původní otázky. „Co ten večírek..."
„Ty tam přece doopravdy nechceš jít, že ne? Stejně by tě to nudilo, že?"
„To nevím," opáčila Julie, které se dotklo, že byla s takovou samozřejmostí vyloučena předem. Ne, že by tam doopravdy chtěla jít, ale... „Kdo všechno tam bude?"
„Ach, lankrabata, pár lidí z vyšších kruhů a tak podobně. Vlastně ani sám přesně nevím. Věř mi, Julie, nudila by ses tam. Kromě toho je to večírek pouze pro zvané. Takže, kdybys mě teď omluvila, musím jít. Ještě si spolu později promluvíme, slibuji."
A s tím vyrazil z předpokoje, dřív než mu stačila položit další otázku. Julie ho doprovázela pohledem. Na tenhle večírek půjde, jemu natruc, a nebesa ať pomohou tomu, kdo jí v tom bude chtít zabránit. Večírek takového rozsahu se nedá jen tak utajit. Někde se už najde sluha, který o něm bude vědět, a kterého nebude až takový problém přimět, aby mluvil. A pak... Julie se zasklebila. Když se to tak vezme, měla právě náladu vtrhnout někam bez pozvání. Srdečně se zasmála a vykročila hledat nějakého sluhu se slabou vůlí.

Princ Harald ledabyle kráčel spoře osvětlenou chodbou s rukou lehce spočívající na jílci meče. Zvuk jeho kroků se odrážel od dřevem vykládaných stěn a hlasitě se nesl tichem jako pomalý a pravidelný rytmus. Jak se blížil k pokojům lorda Daria, tu a tam se ze stínů chodby vynořil strážce v plné zbroji, připravený k souboji, aby zase rychle ustoupil, když rozpoznal Haraldovy zlověstné rysy. Princ si jich nevšímal, ale docela na něj zapůsobilo, jak pečlivá je Dariova ochrana. Bylo zřejmé, že se při této schůzce nemínil nechat vyrušovat. Rozmístěním stráží po jednom či po dvojicích se vyhnul pozornosti, kterou by jistě větší počet mužů vyvolal. Harald odhadoval, že mezi komnatami lorda Daria a zbytkem hradu stál celý oddíl stráží, sloužící jednak jako posílený varovný systém a jednak jako strategicky rozmístěná bojová jednotka. Harald se lehce pousmál. Zdá se, že povstání bylo dobře naplánované, když už nic jiného. Docela se těšil, až uvidí, kdo všechno na něj bude na schůzce čekat.
Přede dveřmi do pokojů lorda Daria stáli dva svalnatí strážci. Měli na sobě obyčejné kožené brnění bez jakéhokoliv označení příslušnosti. Ve tvářích měli netečné výrazy, ale z očích jim čišel chlad a nedůvěra. Když se k nim Harald přiblížil, stáli s meči ve střehu. Jakmile rozpoznali prince, lehce se uklonili, ale neustoupili ani o krok stranou. Namísto toho ten vyšší ukázal mečem k malému stolku po své levici. Harald k němu přikročil a zvedl z hromádky na něm černou škrabošku. Podíval se na stráže a tázavě pozvedl obočí.
„S uctivým pozdravem od lorda Daria," řekl jeden ze stráží. „Maškarní bál na vaši počest, Výsosti."
Harald se krátce zasmál. „Masky, jak trefné. Nemyslím však, že se s tím budu obtěžovat."
Hodil masku zpět na hromadu. Strážce zasunul meč, zvedl masku a podal ji Haraldovi.
„Lord Darius na tom trval, Výsosti," řekl. „Dovnitř se bez masky nikdo nedostane."
„V mém případě udělají výjimku," opáčil Harald. „A teď ustupte stranou."
Strážce se usmál a pomalu zavrtěl hlavou. „Poslouchám jen rozkazy lorda Daria," řekl klidným hlasem. „Stejně jako vy, Výsosti. Tak si vezměte tu masku."
„A když to neudělám?"
„Pak vám ji nasadím sám... Výsosti."
Harald ho udeřil dobře mířenou ranou rovnou pod hrudní kost a strážci se vytratila všechna barva z tváře. Pomalu se předklonil, jako by se Haraldovi ukláněl, načež padl na zem a zůstal tam nehybně ležet. Druhý ozbrojenec pozvedl meč a

vykročil kupředu, vzápětí však strnul na místě, když se špička Haraldova meče dotkla jeho krku. Strážce spustil meč a snažil se, seč mohl, aby nepolykal. Slyšel sice, že princ to s mečem umí, nikdy však neviděl nikoho tak rychlého...
„Čí rozkazy teď poslouchášˇ“ zeptal se Harald a jeho hlas byl tichý a klidný a zněl velice nebezpečně.
„Vaše, Výsosti,“ odvětil strážce. „Jen vaše.“
„To rád slyším,“ opáčil Harald. Ustoupil o krok zpět a zasunul meč do pochvy. „Otevřete mi dveře, strážce.“
„Rozkaz, Výsosti.“ Strážce úkosem pohlédl na svého kolegu, který stále ležel na zemi, bezmocně stočený vinou prudké bolesti v hrudníku, a pak přikročil ke dveřím a dvakrát na ně zaklepal. Ozval se zvuk odsunovaných těžkých závor, načež se dveře zlehka otevřely. Harald překročil ležícího strážce a beze spěchu vykročil do komnat lorda Daria.

Když vešel dovnitř, veškerá konverzace utichla. Kakofonie hlasů se rozplynula do ztracena, hudba přestala hrát a tanečníci ztuhli na místě. I plameny, šlehající v obrovském krbu, jako by se náhlým tichem zmírnily. Harald se zastavil hned ve dveřích a rozhlédl se kolem. Odevšad na něj zírala záplava masek.
Dariova síň nebyla tak veliká, jak bylo na hradě obvyklé, a dvě až tři stovky lidí, kteří tu byli přítomni, ji bez problémů naplňovaly ode zdi ke zdi. Jejich počet byl vcelku úměrný pro hradní večírek. Dost na to, aby se udělal dojem, a zároveň to ještě nepůsobilo násilně. Masky však všechno poněkud pozměnily. Převládaly černé jednobarevné škrabošky, ale nejméně polovina Danových hostů dala přednost svým vlastním maskám: zdobené i bizarní, krásné i legrační, všechny sledovaly Haralda tak upřeně, až ho to téměř znervózňovalo. Ty jejich nehybné výrazy, přehnané úsměvy, smutné i zamračené tváře byly tak vzdálené čemukoliv lidskému, že působily až démonsky. Přímo před Haraldem, po jeho levici, stál bledý Pierot nabízející rámě postavě s koňskou hlavou. Vpravo od Haralda se šklebila Smrtka, přátelsky se opírající o rameno rozesmáté Bídy. Vyboulenýma očima na něho zírala Ryba a mrkala na něj Kočka. A všude bylo plno čistě černých škrabošek i nabarvených tváří a lorňonů z tepaného zlata a stříbra. Harald civěl na masky a masky civěly na něj.
A v tom se záplava falešných tváří náhle rozdělila a vystoupily z ní dvě postavy, které mu kráčely naproti. Harald se malinko uklidnil, když v nich rozpoznal lorda Daria s lady Cecelií, a sundal ruku z jílce meče. Darius měl na sobě dlouhou těžkou róbu v barvě popelavé šedi, jejíž střih a styl byl navržen tak, aby ho činila štíhlejším. Na tváři měl černou hedvábnou škrabošku. Cecelie byla oblečená do zdobených plesových šatů v modré a stříbrné barvě, vykládaných polodrahokamy, které ji zcela zahalovaly od krku až ke kotníkům a neodkrývaly tak ani kousek její úchvatné postavy. Z manžet jí visely stříbrné zvonečky, které při každém jejím pohybu rozkošně zvonily. Její maska byl elegantní lorňon z tepaného zlata na štíhlé slonovinové stopce. Darius se Haraldovi poklonil a Cecelie ho pozdravila pukrletem. Záplava masek za jejich zády se také poklonila či vysekla pukrle. Harald na oplátku lehce pokývl, načež Darius hned pokynul hudebníkům na druhém konci haly. Znovu zazněly veselé tóny hudby a záplava masek byla náhle jen hosty na společenském večírku - někteří jen klábosili, jiní tančili nebo ochutnávali víno, sladkosti a kandované ovoce z přeplněných stolů. Dva sluhové rychle přikročili a zavřeli za Haraldem dveře. Zaslechl, jak zapadly těžké závory.
„Vítejte, Výsosti,“ řekl lord Darius. „Už na vás nějakou chvíli čekáme.“
„O tom mě už informoval sir Blays,“ opáčil Harald se zdvořilým úsměvem.
„Potkaly vás cestou sem nějaké potíže, Výsosti?“
„Nic, s čím bych si neporadil.“
„Mohla bych vám přinést masku, Haraldeˇ?“ ozvala se hbitě Cecelie. „Jsem si jistá, že vyberu takovou, která by vám nejlépe slušela.“
„Pravda,“ souhlasil Darius. „Mé stráže dostaly striktní rozkaz poskytnout vám masku.“
„Oni se opravdu snažili,“ opáčil Harald. „Přesvědčil jsem je, že to není dobrý nápad. Koneckonců, jsem tu přece proto, aby každý viděl, že tu jsem, neˇ?“
„Ale ovšem, Výsosti, ovšem.“ Darius kvapem pokynul kolemjdoucímu sluhovi, který se zastavil a nabídl Haraldovi podnos s nápoji. Harald si vybral sklenici vína, vyprázdnil ji, postavil ji zpět na podnos a vzal si další sklenici. Darius nenápadným gestem poslal sluhu pryč, dříve než to princ mohl zkusit potřetí, a upřel na Haralda zkoumavý pohled. Cítil, že tu něco nehraje.
„Proč jste vybral právě maškarní bál, lorde Darieˇ?“ otázal se Harald a upíjel víno způsobem, který naznačoval, že jen zdvořilost mu brání nezašklebit se nad ním.
„Abych pravdu řekl, Výsosti, byla to jediná možnost, jak přimět ostatní, aby přišli. Ty masky jim skýtají pohodlí anonymity. Později bude následovat odmaskování - až všichni budeme mít příležitost... lépe se navzájem poznat.“
Harald mlčky přikývl. „Pak, když mě omluvíte, sire a lady, půjdu si popovídat s ostatními hosty.“
„To je účel dnešního večírku, Výsosti.“
Harald se usmál a vnořil se do davu míhajících se masek. Darius s Cecelií ho doprovázeli pohledem.
„Něco tady nehraje,“ řekl pomalu Darius a ruka se mu podvědomě svezla k jedovaté dýce, schované v levém rukávu.
„Nehraje? Nevidím nic, co by tu nehrálo, drahoušku.“ Cecelie si elegantně usrkla vína ze své číše a hbitě se rozhlédla po sále. „Večírek se nádherně rozběhl. Všichni, kdo tu měli být, tu jsou.“
Darius tvrdohlavě zavrtěl hlavou. „To Harald. Nelíbí se mi, jak podivně se chová. Měl by být víc... no, vzrušený, zatraceně. Lidé v tomto sále ho mohou dosadit na trůn, pokud budou chtít, ale když se podíváš na Haralda, řekla by sis, že je mu úplně jedno, co si o něm myslí.“
Cecelie roztomile pokrčila rameny. „Drahý Harald si nikdy nedělal hlavu z toho, co si o něm kdo myslí. Ani nemusí, je přece princ.“
„Možná máš pravdu,“ přikývl Darius. Zhluboka se napil vína a překvapilo ho, když zjistil, že ji vypil do dna. Zamračil se a postavil sklenici na nejbližší stůl. Teď nebyl čas opít se. „Pojď, má drahá, naši hosté čekají a pokud je neokouzlí

Harald, musíme to udělat za něj, k čertu s ním.“
Cecelie se zasmála. „Chceš říct, že Gregory a já je budeme muset okouzlit. Ty přece budeš zaneprázdněn politickými a obchodními dohodami.“
„Samozřejmě,“ přisvědčil Darius. „To mi jde nejlépe.“
Vyměnili si úsměvy a odkráčeli každý jiným směrem.
Harald se pomalu pohyboval mezi hosty, kývnutím zdravil ty, které rozpoznal, a chladně se usmíval na ty, u nichž se mu to nepovedlo. Ignoroval všechna pozvání k rozhovorům a křižoval síň z jednoho konce na druhý, dokud si nebyl jistý, že každého alespoň jednou viděl. Nakonec se zastavil před krbem, kde plápolal oheň. Postavil se k němu zády a mlčky vychutnával jeho žár, který mu pronikal do kostí. Ani několik tlustých kamenných stěn hradu zřejmě nedokázalo izolovat jeho vnitřek od nepřirozeného chladu, jenž padl na Les. Krajinu sužovaly silné mrazy a každé ráno pokrývala hradní cimbuří vyšší vrstva sněhu. Dokonce i příkop už začal zamrzat.
Harald pokrčil rameny a usrkl vína. Z druhého konce síně na něj hleděl Darius. Harald odvrátil zrak. Ještě nebyl připraven s někým mluvit. Namísto toho se bavil pozorováním hostů v maskách, kteří se vznášeli v komplikovaných tanečních figurách, nebo stáli seskupeni v hladových hloučcích okolo stolů s občerstvením a klevetili. Zdálo se mu, že mezi různými druhy masek panovala určitá přesná hierarchie. Vysoká společnost měla své vlastní, vysoce stylizované masky, každá se svou vlastní drobnou značkou, vypovídající o tom, kdo se za ní skrýval. Nižší šlechtu halily divočejší a bizarnější masky, jako by šlechtici chtěli na originalitě dohnat to, co postrádali ve společenském postavení. Obchodníci a vojenská šlechta se spokojili s prostými černými škraboškami, kterými je zásobil lord Darius.
Právě na protější straně síně stáli pohromadě tři muži bez masek. Harald je pozdravil lehkým kývnutím. Tři lankrabata mu pozdrav oplatila, ale nepohnula se ani o krok blíž. Harald se zamračil a podíval se jim do očí. Sir Blays jeho pohled klidně opětoval, sir Guillam pokývl hlavou a nervózně se usmál a sir Bedivere... Harald se proti své vůli otřásl, jak se mu nedařilo vzdorovat pohledu jeho chladných, temných očí. Teď už bez jakýchkoliv pochyb věděl, že kdyby se tehdy v trůním sále pustil s lankrabětem do boje, sir Bedivere by ho bez problémů zabil. Harald pohlédl do své prázdné sklenice. Nezapomněl ani neodpustil lankraběti, že urazil jeho otce, ale přísahal si, že pokud by znovu došlo k podobné urážce, bude mít dost rozumu, než aby vyzval lankraběte k souboji. Jednoduše bodne toho muže do zad, nebo mu nasype skleněné střepy do vína.
„Vítejte na večírku,“ oslovil ho ledový hlas a když Harald vzhlédl, zjistil, že stojí tváří v tvář černobílé masce Harlekýna. Její rudá ústa se zdvořile usmívala, ale v bleděmodrých očích za ní nebylo po veselí ani stopy.
„Ten hlas znám,“ zamumlal Harald. „Lord Vivian, je to tak? Za protektorovy nepřítomnosti velíte hradním strážím.“
Lord Vivian zvedl ruku a pomalu, rozvážně sňal svou masku, čímž odhalil hubený kostnatý obličej, tak bledý, že vypadal téměř bezbarvě, korunovaný bujnou kšticí stříbrošedých vlasů. V jeho tváři byla patrná klidná a naučená strnulost, naznačující sílu a odhodlání, oči však měl tvrdé a nesdílné. Oči fanatika, pomyslel si Harald. Postavu měl hubenou a šlachovitou spíše než svalnatou, ale pohyboval se úsporně a s dokonalou grácií. Harald si také všiml, že se Vivianova pravice nikdy nevzdalovala od jílce meče.
„Velím hradním strážím,“ přisvědčil lord Vivian pomalu, „a budu jim velet dál, můj králi.“
„Ještě nejsem král,“ opáčil Harald.
„Ale budete,“ řekl Vivian. „Protektor se už nevrátí. Jeho mrtvola teď hnije v Temném lese. Poroučím strážím a každý zbrojnoš na tomto hradě poslouchá mé rozkazy. S námi po boku se nikdo neopováží ubírat vám právo na Lesní trůn.“
„Jistě,“ přikývl Harald. „Proč byste ale měli podporovat mě a ne mého otce? Přísahali jste mu věrnost, na svůj život a čest.“
„To bylo před tím, než přišel Temný les,“ prohlásil Vivian bez obalu. „Můj slib věrnosti zemi má přednost před všemi ostatními sliby. Les je v nebezpečí a váš otec už nestačí na to, aby vykonal, co musí být vykonáno.“
Harald pozvedl obočí. „Pochopil jsem správně, že chcete, abych jako král něco přikázal?“
Vivian se chladně usmál. „Bojujte proti nepříteli, Výsosti. Spojte všechny stráže a zbrojnoše do jediné velké armády a vyšlete je proti temnotě. Pod mým velením rozsekají démony a zaženou je zpět.“
„A pak?“ zeptal se Harald.
„Potom mé oddíly zažehnou ohňovou stěnu mezi námi a démony. Jasné, spalující plameny poženou ty ničemné netvory pěkně zpátky do temnoty, ze které přišli.“
„I za předpokladu, že by taková taktika mohla účinkovat,“ řekl Harald zamyšleně, „stovky odlehlých hospodářství by padly popelem. Tisíce nevolníků by zahynuly.“
Vivian pokrčil rameny. „Politováníhodné, leč nezbytné. Pokud Temný les nezastavíme, zemřou tak jako tak. Co na tom záleží, jestli zemře hrstka nevolníků, pokud svou smrtí napomohou přežití Lesního království? Já jsem voják. Já i moji muži na sebe bereme stejné riziko pokaždé, když jdeme do bitvy. Koneckonců... vždycky můžeme založit nová hospodářství a pokud jde o vesnickou spodinu, ti se množí jako králíci.“
„To je pravda,“ zamumlal Harald. „Přesto však, mám obavu, že se baronům nebude příliš zamlouvat představa ničení jejich majetků.“
„Moje armáda bude připravena podpořit svého krále proti jakémukoliv nepříteli,“ odpověděl Vivian klidným hlasem. „Bez ohledu na to, odkud pochází.“
„To je příjemné pomyšlení,“ opáčil Harald. „Budu o vašich slovech přemýšlet, lorde Viviane - i o vaší velkorysé nabídce podpory.“
„A mě by na oplátku potěšila pozice Nejvyššího velitele stráží, Výsosti.“
„Ovšem, lorde Viviane. Ale ovšem.“
Vivian se lehce uklonil a nasadil si svou masku Harlekýna. Jeho bleděmodré oči se naposledy chladně zaleskly zpoza černobílého hedvábí a lord Vivian se obrátil, aby zmizel v přelévajícím se davu. Harald se zachmuřil a potřásl hlavou,

jako by si chtěl ujasnit myšlenky. Vivianova přítomnost na večírku nebyla žádným překvapením, přesto Harald cítil zklamání. Čekal od toho muže víc.
Pohlédl do své prázdné sklenice, hodil ji přes rameno do krbu a vzal si plnou od kolemjdoucího sluhy. Víno bylo mizerné, ale Harald si byl zatraceně jist, že střízlivý by tenhle večírek nepřečkal. Když zase vzhlédl, uviděl lorda a lady v maskách, kteří nejistě kráčeli jeho směrem. Harald si povzdechl a pozdravil je kývnutím. Asi by si měl s někým promluvit, jinak by někteří hosté mohli znervóznět a odejít. A to by nebylo dobré. Uklonil se lordovi a lady a oni mu odpověděli hlubokou poklonou a pukrletem.
Nic naplat, pomyslel si Harald cynicky. Tomuhle se nevyhnu.
Bál pokračoval a nové masky přicházely a odcházely. Harald se setkal se třemi lordy, které podezíral, se dvěma, které nepodezíral, a s hrstkou místních obchodníků - zdálo se, že Temný les obchodům příliš nepřeje. Velká většina těch, se kterými mluvil, však byli dvořané, což celkem čekal. Na jednu stranu se dvořané snažili vystupovat konzervativně, protože případnou politickou změnou mohli jako zemané či správci královských pozemků hodně co ztratit a jen málo co získat. Na druhou stranu, většina dvořanů patřila k nižší šlechtě, která se velmi snažila stát se šlechtou vyšší. A jediný způsob, jak toho dosáhnout, bylo získat více pozemků nebo zaujmout vlivnější pozici u dvora. A to byl důvod, proč skryti za svými maskami z hedvábí a kůže či jemně tepaného kovu přicházeli za Haraldem. Jejich masky se různily, ale šlo jim všem o stejnou věc: podpora výměnou za záštitu. Harald je brzy přestal poslouchat a prostě jen každému řekl ano. Šetřilo to čas.
Cecelie s Gregorym se procházeli ruku v ruce napříč celým sálem a zase zpátky, usmívali se, klábosili a ujišťovali se, že všechny číše jsou naplněny až po okraj. Ona ve své kráse a on se svou svalnatou postavou tvořili dohromady pohledný pár, smělý a důvtipný. Cecelie sršela vtipem, její drobné jízlivé narážky a kousavé poznámky obměkčovaly i tu nejstrnulejší tvář a vyvolaly shovívavý úsměv či neskrývaný smích. Gregory, přestože nepatřil právě k největším diplomatům, dokázal při troše snahy být okouzlující a vedle Cecelie, která mu byla inspirací, mladý gardista docela roztomile proplouval svou zjevnou nejistotou. Jeho naoko sebejisté, žoviální chování a poklidný humor mu uklidňovaly nervy a dodávaly jeho myšlenkovým pochodům zdání smyslu. Ceceliina paže, zavěšená do jeho, přitáhla pozornost několika pohledů - každý o nich věděl, nebo je alespoň podezíral. Několik hostů po očku pohlédlo směrem k Dariovi, ale nahlas nikdo nic neřekl. Jelikož Darius o tom věděl, a zjevně neměl nic proti, případ byl uzavřen, alespoň na veřejnosti. Dvořané po sobě pokukovali a krčili rameny. Politici byli podivní partneři. Někdy i v manželství.
Darius procházel mezi svými hosty a nikoho přitom nevynechal. Hlupáci. Harald dobře věděl, že kdo neoplývá rozumem, je často obdařen šarmem. Darius, který nebyl příliš šarmantní, potřeboval k sobě tu a tam někoho, kdo má příjemný zevnějšek, nenucené vystupování a ne dost rozumu, aby mu mohl konkurovat. Gregory byl pro ten účel jako stvořený. Také pomáhalo, že Cecelie ho měla v oblibě. Nakonec - sama také nebyla právě geniální.
Darius si tiše povzdechl a rozhlédl se. Alespoň že Harald se uráčil zapojit do rozhovorů s hosty, i když se zdálo, že přitahuje zejména nižší šlechtu, která neměla takový vliv ani důležitost. Darius si cynicky odfrkl. Už bylo na čase, aby se Harald zapojil do práce a trochu si zašpinil ty své urozené ruce. Vzpomněl si, jak před chvílí urputně smlouval se dvěma předními obchodníky s obilím, aby je dostal na svou stranu, a zlomyslně se usmál. Povstání nedělají jen politici a síla armády, což Harald s barony na vlastní kůži poznají. Výměnou za budoucí ústupky Darius nyní vlastnil všechny sýpky, které Lesnímu království zbyly. Nikdo si nevšimne, když jeden povoz opustí pečlivě ukrytá sila bez jeho svolení. Lankrabata si možná myslela, že ho mají ve své moci, ale barony naučí, až budou muset přijít s prosíkem k lordu Dariovi, žadonit o obilí pro své oddíly... Škodolibě se zasmál a rychle změnil výraz do nevyzpytatelného klidu, neboť se k němu blížil sir Blays. Darius se pokradmu rozhlédl po Guillamovi s Bediverem, nebylo po nich však ani stopy.
„Sire Blaysi, můj drahý příteli," zvolal Darius a formálně se uklonil. „Doufám, že jste spokojen s mou pohostinností."
„Víno máte mizerné a společnost smrdí," opáčil Blays. „Ale když člověk jedná se zrádci, naučí se nevšímat si věcí, ze kterých by se normálně pozvracel. Všiml jste si Haraldovy narůstající popularity? Dvořané, kteří se mu jinak na míli vyhýbají, se mezi sebou předstihují, kdo z nich si s ním na veřejnosti potřese rukou."
„Drahý Harald. Zdá se, že si vede docela dobře," zamumlal Darius. „Možná proto, že je až příliš štědrý, když nabízí svou záštitu. No, ať si slibuje, co chce. Dvořanům to dělá radost a my to můžeme kdykoliv napravit."
„Chcete říct, že baroni to mohou kdykoliv napravit, že Darie?"
„Ovšem, sire Blaysi. Samozřejmě."
„Vaše hosty něco znepokojuje," řekl Blays náhle. „Něco je děsí tak, že se tady o tom ani neopovažují promluvit. Nemáte ponětí, co to může být?"
„Kurtana," odvětil Darius prostě. „Oni nevěří, že byla ukradena o nic víc, než vy nebo já. Tak je to, můj drahý Blaysi, oni se obávají, že Jan se svým astrologickým přítelíčkem nyní vlastní Meč útlaku a chystají se ho použít proti nim, aby z nich udělali pouhé otroky bez vlastní vůle."
„To je docela možné, řekl bych," řekl Blays opatrně. „Co si o tom myslíte vy? Má podle vás Jan Kurtami?"
Darius pokrčil rameny. „Co na tom záleží? Pokud ji má, nemůžeme s tím nic dělat. Pokud ji nemá, pak je proti nám bezbranný. Kromě toho, nepochybuji, že pověst o moci toho meče je za celé ty roky poněkud nadnesená. Časem všechna kouzla pominou."
Sir Blays zavrtěl hlavou. „Podle legendy čerpá Kurtana svou moc od samotného Knížete démonů. Jestli je to pravda, pak je ten meč jednou z nejničivějších zbraní, jaké tato země kdy poznala. Pokud ji náhodou král nemá ve svých rukou, měli bychom vypátrat, kdo ji vlastní, a to rychle. Jan možná s použitím Kurtany váhá, jsou tu však mnozí, kteří by neváhali."
„To ale můžeme vyřešit později," odvětil Darius. „Zatím, čím déle je Kurtana nezvěstná, tím lépe. Pro nás má největší užitek jako nástroj, kterým můžeme izolovat krále od jeho dvořanů. Čím víc je král děsí, tím větší máme šanci, že se dvořané postaví na naši stranu."

Sir Blays se cynicky pousmál. „To nebude snadné, Darie. Ty skopové hlavy jen tak něco nevystraší, je třeba donutit je k akci. A aby se nám to podařilo, musíme jim nabídnout nějakou ochranu jak před Kurtanou, tak i před Královskou gardou.“
„Opravdu myslíte, že s nimi budou potíže?“ Darius zamyšleně svraštil obočí. „S lordem Vivianem, jakožto Nejvyšším velitelem stráží...“
„Královská garda bude vždy na straně krále Jana,“ opáčil Blays stroze. „Jsou králi fanaticky oddáni. Ostatní stráže mohou a nemusejí dát přednost lordu Vivianovi před králem. Nejspíše se budou držet zpátky a počkají, až kterým směrem povane vítr. Nikoliv, můj drahý Darie, my potřebujeme zbraň, dost silnou na to, aby nás pojistila před všemi útoky, ať už mají přijít odkudkoliv. Naštěstí máme takové zbraně k dispozici, teď, když byla zbrojnice znovu otevřena.“
Darius přísně pohlédl na Blayse. „Mluvíte o krádeži Pekelných nástrojů.“
„Přesně tak.“
Darius se zahleděl do své vinné sklenice. „Kurtana je už tak dost zlá, Blaysi. Nemyslím, že bych důvěřoval komukoliv, kdo by třímal v rukou ty proklaté meče. Ty zbraně jsou čiré zlo.“
„Na vybíravost už je trochu pozdě, Darie. Rozhlédněte se kolem sebe: z celého hradu nám otevřeně přislíbilo podporu sotva tři sta lidí. Mělo by jich být pětkrát tolik. I po tom všem je většina dvořanů stále oddána králi. Nebo se alespoň více bojí jeho hněvu než našeho. Budeme potřebovat všechny dostupné zbraně, Pekelné nástroje nevyjímaje. Na útlocitnost je už pozdě, Darie.“
Darius pozvedl sklenici a aniž by pohlédl na Blayse, pil tak dlouho, dokud ji nevyprázdnil. Když konečně dopil a promluvil, jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně. „Dobrá tedy, sire Blaysi. Já osobně se ale nedotknu ani jediného z těch mečů. Ani trůn, ani celá Lesní země mi za to nestojí.“
„Nikdy jsem vás k tomu nenutil,“ řekl Blays.
Darius na něj chvíli upřeně hleděl, pak se formálně uklonil a odkráčel. Sir Guillam a sir Bedivere se připojili k siru Blaysovi.
„Vznešený lord Darius není zjevně příliš šťastný,“ poznamenal Guillam se zlomyslným úsměvem na tváři. „Doufám, že nebude dělat problémy.“
„Nebude,“ opáčil sir Blays stroze. Ani se nesnažil zakrýt opovržení v hlase. Možná s Guillamem musí pracovat, nemusí ho však mít v lásce. Když se nad tím člověk zamyslel, sir Guillam byl skutečně nechutný muž. Kdyby nehrál tak zásadní roli v plánech baronů... Blays si lítostně povzdechl a pak zamrkal, když si všiml, že Guillam bloudí zrakem po vnadných dámách a svléká je pohledem.
„Snažte se zachovat určitou zdvořilost, zatraceně,“ zavrčel Blays. „Jsme tu, abychom přesvědčili tyhle lidi, ať se k nám přidají, ne abychom dávali žárlivým manželům záminku k souboji.“
Guillam se zahihňal a notně si přihnul vína. Kulatá tvář s neurčitými rysy se mu zalila ruměncem a jeho úsměv vyvolával odpor. „Ale no tak, Blaysi, každý přece máme svoje záliby. Na oplátku za moje služby mi baroni nabídli cokoliv si budu přát. Cokoliv či kohokoliv. Co jsem přijel sem na hrad, pořád myslím na tu nejrozkošnější bytost, jakou jsem kdy viděl, takové rozkošné mláďátko... Chci ji a taky ji dostanu. Jsem si jist, že se do mě časem zblázní.“
Blays odvrátil zrak. I to málo, co slyšel o Guillamově soukromém životě, mu stačilo, aby se mu z toho zvedl žaludek. Guillam měl zjevně lehce zvrhlé choutky. A někdy víc než jen lehce. Guillam se toužebně zahleděl na vysokou štíhlou dámu v masce, která tančila se svým manželem. Zachytila jeho pohled, otřásla se a rychle se podívala jinam. Guillam si přejel rty jazykem a manžel dámy po něm šlehl zlostným pohledem.
„K čertu s vámi,“ rozčílil se Blays. „Řekl jsem vám přece...“
„Vy mi neháte co přikazovat!“ opáčil Guillam zlostně. Náhle se obrátil tváří k Blaysovi a v ruce se mu zaleskl nebezpečně vyhlížejícím nůž. Ústa se mu chvěla nedočkavostí a oči se mu leskly. „Jsem břitmistr, tak na to nezapomínejte! Beze mě nikdy neovládnete Pekelné nástroje a bez nich nemá celá ta vaše vzácná vzpoura ani tu nejmenší naději na úspěch. Vy mě potřebujete, Blaysi, já vás ne. Do mého soukromého života vám vůbec nic není! Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat! Ani vy, ani baroni, ani...“
Jeho ruku sevřela jiná, mohutnější a stiskla ji. Guillam zavyl bolestí a zbledl. Z očí mu vyrazily slzy, jak Bedivere drtil jeho ruku nemilosrdným stiskem.
„Jestli uděláš něco, co by mohlo narušit naše plány,“ řekl sir Bedivere tiše, „opravdu ti ublížím, skrčku. Ublížím ti tak, že už nikdy nebudeš chodit zpříma.“
Pustil ho a Guillam si s pofňukáváním přitiskl bolavou ruku na prsa.
„Až bude po všem,“ dodal sir Bedivere, „můžeš si dělat, co chceš, ty odporný zmetku. Teď ale ne. Dokud nebude Harald bezpečně na trůnu a pod naší kontrolou, neopovažuj se provést něco, co by ohrozilo náš plán. Je to jasné?“
Guillam rychle přikývl a Bedivere se odvrátil. Klidně pozoroval hemžící se dav a vražedný pohled mu z očí zmizel, zloba v nich však přetrvala, tak jako vždycky.
Guillam neohrabaně schoval nůž a Blays pomalu zavrtěl hlavou. Nikoliv poprvé se sám sebe ptal, jak se do toho všeho zapletl, osnovat zradu proti svému králi, spolu s vrahounem a zvrhlíkem. Byla to všechno Janova vina, neměl být tak slabým králem. Kdyby byl silnější, schopnější a udělal, co bylo zjevně nutné udělat, nic takového by nebylo zapotřebí. Nikdy jsi neměl mluvit o Kurtaně, Jane. Kdybys udělal cokoliv jiného, pořád jsme se ještě mohli dohodnout, jakmile jsi ale jednou nechal otevřít zbrojnici, už jsem ti nemohl nijak pomoct. Harald bude lepší. Uvědomoval si, co znamená moc. Silný král na Lesním trůnu, spolupracující s barony, namísto aby se s nimi přel; přesně to bylo potřeba. A pak bude Temný les zahnán na ústup, démoni zničeni a všechno bude tak, jak bývalo. Všechno.
K čertu s tebou, Jane! K čertu s tebou za to, že jsi ze mě udělal zrádce!
Cecelie sebevědomě proplouvala hlasitě klábosícím davem, vtipně konverzovala s lidmi, které nemohla ani vystát, a usmívala se, až ji z toho bolely čelisti. Vzduch byl čím dál těžší a dusnější i přes dokonalou ventilaci, a neustálý hluk

všech hlasů, splývajících dohromady, dráždil Ceceliiny nervy tak, že se musela ovládat, aby nezačala ječet. Nakonec se rozhodla, že co je moc, to je moc, vzala Gregoryho pevně za ruku a vedla ho energicky k punčové míse. Potřebovala trochu klidu a opravdu velkého panáka.
„S kolika lidmi se ještě musíme setkat?“ zeptala se, když žíznivě hltala punč.
„S tolika, kolik stihneme,“ odpověděl Gregory klidně. „Nemůžeme si dovolit nechat odejít někoho, kdo není stoprocentně přesvědčen, že je v jeho zájmu, aby se k nám přidal.“
Cecelie vyprázdnila svou sklenici a přidržela ji, aby jí dolili. „Víš, Gregory, pamatuji časy, kdy jsem mohla tančit, zpívat a pít celý večer až do rána, spát čtyři hodiny a pak se probudit svěží a veselá, připravená na další kolo. A teď, jen se na mě podívej.
Jsem tu sotva pár hodin a necítím nohy. Už jsem na to trošku stará.“
„Nesmysl,“ opáčil Gregory galantně.
„Ale ano,“ trvala na svém Cecelie pochmurně. „Je mi jednačtyřicet, mám dvojitou bradu a pokleslá ňadra.“
„Hlouposti,“ namítl Gregory rozhodným tónem. „Jsi pořád mladá a krásná, teď jako vždy předtím. Já to musím vědět.“
Cecelie se usmála a unaveně se opřela o hruď mladého gardisty. „Drahý Gregory; ty mě umíš vždycky potěšit krásnými slůvky. Proto tě asi mám ráda nablízku.“
„Určitě to není jediný důvod.“
Cecelie se srdečně zasmála a odtáhla se od něj. „Později, drahoušku; později. Teď máme práci.“ Pak zaváhala a zamyšleně na něj pohlédla. „Gregory...“
„Má paní?“
„Proč vlastně se mnou zůstáváš? Víš přece, že se s Dariem nikdy nerozvedu.“
„Ano,“ odvětil Gregory. „To vím.“
„Miluješ mě?“
„Snad. Co na tom záleží, hlavní je, že je nám spolu dobře, ne? Zítra není dnes. Zatím máme jeden druhého a já jsem nikdy nebyl šťastnější. Nikdy.“
Cecelie se natáhla, uchopila ho svými něžnými ručkami za uši, přitáhla si jeho hlavu a něžně ho políbila. „Díky, můj drahý,“ řekla tiše a zase ho pustila. „A teď pro mě něco udělej. Jdi a povídej si chvíli s těmi strašnými lidmi. Já tu zůstanu sedět se svou bolavou hlavou a počkám, až zase naberu sílu.“
Gregory mile přikývl a mužně odkráčel mezi hemžící se dav. Cecelie nejistě hleděla na punč ve své sklenici, pak pokrčila rameny a mlsně si usrkla. Jedna sklenička navíc jí neublíží. V tu chvíli k ní přistoupil Darius a utíral si vousy kapesníkem, který už něco zažil.
„Jak se vede?“ zeptal se s očima toužebně upřenýma na punčovou mísu.
„Není to tak zlé,“ odvětila Cecelie. Nabídla mu doušek ze své sklenice, ale on zavrtěl hlavou. „Žádný strach, Darie. Většina z nich je na naší straně. Ostatní je potřeba jen přesvědčit, aby udělali, co stejně udělat chtějí.“
„Dej mi vědět, jakmile se někdo zvedne k odchodu.“
„Jistě. Předpokládám, že máš stále po ruce svou otrávenou dýku?“
„Ovšem. A stráže mají své rozkazy. Nikdo se odtud nedostane živý, pokud se za něj nezaručím. Už jsme zašli příliš daleko, než abychom mohli riskovat prozrazení. Hlavy nás všech by skončily na špalku.“
Cecelie střízlivě přikývla a z ničeho nic se zachvěla. Natáhla ruku k Dariovi, ale ten se rozhlížel po síni a po svých hostech. Cecelie nechala ruku klesnout a postavila se vedle něj. Tanečníci už měli maličko nejisté pohyby, ale co ztratili na rytmu a stylu, zjevně dohánělí nadšením. Jejich hlasy byly stále hlasitější a nevázanější a neustálý pronikavý a bujarý smích nabíral na obrátkách.
„Brzy nám dojde víno,“ poznamenala Cecelie. „Kdy začneme s odmaskováním?“
„Brzy, má drahá, brzy. To by nebylo dobré uspěchat. Je to první opravdový projev důvěry, první příslib naší věci. Až budu mít pocit, že jsou připravení, dám ti znamení a oba si sundáme masky. Jakmile prolomíme led, ostatní nás budou následovat. Alespoň doufám.“
„A co když ne?“ zeptala se Cecelie tiše. „Co když jsme je nepřesvědčili?“
„Musíme je přesvědčit,“ odvětil Darius právě tak tichým hlasem. „Pokud se nám to nepodaří, pak to budeme my, kdo odtud neodejde živý.“

Julie rychle kráčela spoře osvětlenou chodbou a nepřítomně si mnula pohmožděné kotníčky na ruce. Žádný zatracený strážce jí nemá co říkat kterou cestou chodit může a kterou nemůže. Bezpochyby bude brzy litovat, jak urážlivým tónem k ní hovořil - až se probere. Julie se zašklebila. Pak se zastavila a zamžourala kolem. Byla by přísahala, že něco zaslechla... Obrátila se směrem, odkud přišla, ale v přítmí mezi loučemi se nic nepohnulo. Julie pokrčila rameny a pokračovala chodbou dál. Když zabočila za roh, úlekem uskočila o krok zpět, neboť se před ní ze skrytu zádveří znenadání vynořil ozbrojený strážce. Ruka se jí v mžiku svezla k meči, který měla u boku, ale pak se Julie uklidnila, když poznala, o koho se jedná.
„Bodeene! Copak tu děláš?“
„Především umírám žízní, princezno.“ Malý podsaditý strážce spustil ruku s mečem a zasunul jej do pochvy. „Už jsem ve službě třetí hodinu a na zahřátí jsem neměl nic než jedno horké pivo.“
„Máš to ale těžký život v gardě,“ řekla pobaveně Julie. „Co přesně tady střežíš?“
„Ale, jenom nějaký večírek,“ opáčil Bodeen. „Soukromá slezina přátel lorda Daria. Nevěděl jsem, že vás taky pozvali, princezno. Neřekl bych, že jste jejich typ.“
„Nepozvali mě a nejsem jejich typ,“ zašklebila se Julie. „Jdu tam jen abych dopálila Haralda.“
„Prince Haralda?“ podivil se Bodeen. „Neřekl bych, že tam je. Rozhodně neprošel kolem mě.“

„Podívejme," zamračila se Julie. Byla si jistá, že jde přesně podle instrukcí toho sluhy... ten proklatý hrad na ní jistě zase zkouší svoje staré triky. Co naplat. „Stejně, co tu vlastně ještě děláš, Bodeene? Se všemi těmi klenoty, které jsi pobral v účtárně, můžeš odejít z gardy a koupit si vlastní hospodu."
„To jsem si taky myslel," opáčil Bodeen nevesele. „Bohužel mě král donutil odevzdat vše, co jsem našel, majordomovi."
„Všechno jistě ne?"
„Všechno, princezno, do posledního zlaťáku. Z toho by jeden plakal, že? Všechny ty klenoty... Nemyslím, že by jich král nemohl pár postrádat, že? Nebýt nás dvou, nikdy by už žádné z nich neviděl. Nu, poučil jsem se z toho. Aristokracii se nedá věřit, dokonce ani vlastnímu králi."
„Ale... alespoň jsi snad dostal odměnu za pomoc při znovuobjevení jižního křídla, ne?"
„Byla to jen součást mé práce, princezno. Proto mi také platí dva stříbrné dukáty týdně."
„To je nehoráznost," prohlásila Julie. „Myslím, že si o tom s králem promluvím.
Bodeen pozvedl obočí. „Nezdálo se mi, že byste na něj měla nějaký vliv."
„Když se to vezme do důsledků, tak nemám," odpověděla Julie trpce. „Ale za pokus to stojí."
„Jo, to jistě. Stejně díky, princezno."
„Řeknu ti, co můžu udělat docela určitě: vetřu se na Dariův večírek a přinesu ti odtamtud panáka. Co ty na to?"
„To je od vás hezké, princezno, ale jestli nemáte pozvánku, nemohu vás tam pustit."
„Ale no tak, Bodeene, nech mě přece proklouznout. Já to nikomu nepovím."
„Už tak mám dost problémů, princezno, další rozhodně nemám zapotřebí. Díky za nabídku, ale ne."
„Bodeene..."
„Jděte od něj, Julie."
Julie se obrátila na místě a uviděla krále Jana, jak stojí na křižovatce chodeb a zlověstně hledí na Bodeena. Za jeho zády stál ode zdi ke zdi celý oddíl stráží, všichni odění do šarlatových a zlatých barev Královské gardy.
„Ustupte stranou, Julie," řekl král. „Nechcete mít přece šaty od krve."

Princ Harald došel k punčové míse a nalil si plnou sklenici. Punč byl zatím to jediné, co činilo tenhle večírek snesitelným. Sedl si na okraj stolu s občerstvením, ironicky se kolem sebe rozhlížel a líně pohupoval nohou. Když Darius s Cecelií okázale sňali masky, ostatní to po nich zopakovali. Maska za maskou postupně odkrývala obličeje těch, kteří už k tomu získali dostatečnou jistotu, ale jejich tváře byly rudé úzkostí a vínem a jejich smích byl vynucený a drsný. Harald se kysele usmál a upil punče. Zrada přinejmenším nebyla snadná. Unaveně se protáhl a říkal si, jak dlouho asi bude večírek ještě trvat. Už měl po krk všech dvořanů a obchodníků, lordů a dam i jejich slibů, co pro něj všechno udělají až bude králem. A také, ovšem, co od něj na oplátku očekávají. Najednou se zašklebil.
Měl pro ně připravených pár překvapení.
„Princi Haralde, mohli bychom si s vámi na okamžik promluvit?"
Harald vzhlédl ke třem lankrabatům, stojícím před ním, a krátce přikývl. „Ovšem, sire Blaysi. Koneckonců, tento večírek je váš stejně jako můj. Co pro vás mohu udělat?"
„Potřebujeme vaše rozhodnutí," odvětil Guillam a nepříjemně se usmál. „A obávám se, že musíme trvat na tom, abyste ho učinil hned."
Harald jediným plavným pohybem seskočil se stolu a s rukou na jílci meče se postavil vedle lankraběte, kterého výškově značně přesahoval. „Ještě jednou budete na něčem trvat, urozený lankrabě," řekl Harald tiše, „a vyříznu vám srdce z těla."
Guillam celý zrudl a Blays se honem postavil mezi něj a prince.
„Jsem si jist, že vás sir Guillam nechtěl nijak urazit, Výsosti. Máme zkrátka jen málo času. Sundávání masek už konečně začalo a večírek se brzy nachýlí ke konci. Musíte chápat, že čím déle tu zůstáváme, tím větší nám hrozí nebezpečí. Kdyby nás tu pohromadě někdo náhodou objevil, bylo by velice obtížné takovou situaci vysvětlit."
Harald se zasmál. „Rád ostatním říkáte, co musí chápat, sire Blaysi."
„To ano," souhlasil lankrabě a nevesele se usmál. „Potřebujeme vaši odpověď, princi Haralde, a potřebujeme ji hned. Jste s námi nebo ne?"
„Potřebuji čas, abych si to promyslel," opáčil Harald.
„Váš čas právě vypršel," opáčil sir Bedivere. „Co je tu k rozmýšlení? Když nejste s námi, jste proti nám. A jestli jste proti nám..."
„Tak co?" otázal se Harald. „Tak co, sire Vrahoune?"
V očích lankraběte se rudě zablesklo, ale když pak promluvil, jeho hlas zněl chladně a vyrovnaně. „Pokud nejste s námi, princi Haralde, najdeme si někoho jiného, kdo bude králem."
„A koho?" křivě se usmál Harald a jediným máchnutím sklenice obsáhl všechny přítomné v sále. „Rupert se nevrátí a jinak tu není nikdo s nárokem na trůn. Ať tak či tak, jsem posledním z Lesních králů - stojím na konci linie."
„Přesně tak," odvětil Guillam. „Takže co nám brání založit novou královskou linii?"
Harald upřeně pohlédl na Blayse. „To byste mě napřed museli zabít."
„Přesně tak," opáčil Guillam a srdečně se zasmál, jako by právě pronesl výtečný vtip.
„Není důvod hovořit o nějakém zabíjení," řekl Blays a zlostně pohlédl na Guillama. „Baroni budou mít raději na Lesním trůnu někoho, komu mohou věřit. Někoho, o kom vědí, že je ochoten spolupracovat. A chtějí vás, princi Haralde. Všichni v této síni vás chtějí za krále. Jediné, co musíte udělat, je říct ano."
„Řekněme, že bych souhlasil, jen tak pro ilustraci," řekl Harald. „Co z toho budete mít vy? Myslím vás tři osobně. Co přesně vám baroni slíbili? Peníze, moc? Tak co?"
Blays mlčky hleděl na prince a usilovně přemýšlel. Něco se tu dělo a on nevěděl jistě, co to je. Harald se zdál... nějak...

jiný. Když pro něj šel, aby ho dovedl na večírek, vůbec mu nepřipadalo, že by měl nějak špatnou náladu. Přesto teď před ním Harald stál, jeho obvyklý uštěpačný výraz byl ten tam a jeho hlas byl chladný a nesdílný. Na Blaysův vkus vypadal až příliš sebejistě a jeho upřený pohled působil téměř výsměšně, jako by věděl něco víc než lankrabata. Blays svraštil čelo. Zatím přistoupí na Haraldovu hru, avšak později... později dojde na zúčtování.
„My sloužíme baronům," řekl pomalu. „Je to naše povinnost i výsada. Není pochyb, že se nám za naši práci bohatě odmění, ale zůstaneme oddáni baronům zlata, stříbra a mědi."
„Žvásty," odsekl Harald. „Nikdo nás neposlouchá, můj drahý lankrabě; nikdo na nás nic neprozradí. Tak alespoň jednou v životě zapomeňte na diplomacii a řekněte mi pravdu. Vy víte, co z toho budu mít já, ale pokud máme spolupracovat, chci vědět, kde budete vy a co budete dělat, až usednu na Lesní trůn. Jinými slovy, chci vědět, jaká odměna z toho připadne vám, milá lankrabata."
Následovalo nepříjemné ticho, načež se Blays princi chladně uklonil. „Mluvím za Zlatého barona, princi Haralde, tak jako vždy. Odměnou za svůj podíl na této vzpouře a za mé četné služby z minulosti mě baron ráčil milostivě jmenovat svým následníkem. Byla smluvena svatba mezi mnou a baronovou nejstarší dcerou. Je to velice okouzlující mladá dáma, možná se na ni pamatujete. Byla velice rozezlena, když jste zrušil své zasnoubení, abyste se oženil s princeznou Julií. Její otec byl rozezlen ještě víc. Nu, alespoň má teď baron zetě, kterému může věřit.
Po jeho smrti budu já baronem v Oakeshoffu. Nerad bych převzal panství, které by bylo po krk v dluzích a zničené temnotou jen proto, že Les má slabého krále. Když budete na trůně vy a baroni vás budou vést, Lesní země bude zase silná a s ní i panství Oakeshoff. To bude moje odměna, princi Haralde."
„Sire Bedivere," řekl Harald a pootočil se, aby hleděl do tváře vysokého lankraběte.
Na okamžik to vypadalo, že lankrabě neodpoví, ale nakonec se Haraldovi podíval upřeně do očí a řekl prostě: „Já vám budu sloužit jako váš protektor, Výsosti. To je vše, co chci. Vše, co jsem kdy chtěl. Vaši nepřátelé přede mnou padnou k zemi a já vám přinesu jejich hlavy, které pak budou napíchnuty na brány. Budu vaší pravou rukou, mou prací bude smrt a ničení, krev a teror pro každého, kdo se vám opováží odporovat. Budu váš protektor, Výsosti, a všechno živé se bude třást před vaší spravedlností."
V jeho očích byl pohled, jako by se díval někam dodaleka, a Harald se náhle zachvěl. Vždy měl Bediverea za chladného zabijáka, teď se však díval do očí toho muže a zírala z nich na něj krvelačná zuřivost. Lankrabě měl hluboko v sobě cosi, co volalo po vraždě a rychlé smrti a nebylo nikdy nasyceno. Harald si v duchu sám sobě přísahal, že ať to dopadne jakkoliv, sir Bedivere musí zemřít.
„Sire Guillame?" řekl chladně.
Guillam pozvedl oči od své sklenice vína a trochu se pobryndal na bradě, když se v rychlosti snažil polknout. Pak si elegantně osušil ústa složeným hedvábným kapesníčkem. „Baroni mi slíbili cokoliv si budu přát," řekl konečně. „A viděl jsem, co jsem vidět chtěl. Je vysoká, vznešená, velice krásná a bude moje. Je příliš hrdá, aby si se mnou dosud něco začala, ale já ji zlomím a ona mi přileze k nohám. Ony vždycky nakonec přilezou." Náhle se zachichtal, ukázal na nůž ve svém rukávci a přihnul si vína.
Harald se s odporem otočil a v duchu politoval tu ubohou ženu, kterou měl lankrabě na mysli.
„Pěkná holka," řekl Guillam tiše a oči se mu zaleskly. „Julie je opravdu pěkná holka."

„Co se to tu sakra děje?" zeptala se Julie.
Bodeen tasil meč, ustoupil o krok zpět a zablokoval tak úzkou chodbu. Několik příslušníků Královské gardy, stojících za králem, pozvedlo své meče a Julie na jejich čepelích zahlédla čerstvou krev.
„Zrada," odvětil král. „A tento muž je její součástí. Že je to tak, Bodeene?"
„Obávám se, že vás nemohu nechat projít, Veličenstvo," řekl Bodeen klidným hlasem. „Mám svoje rozkazy."
„Mohl bys s tím laskavě přestat, Bodeene," sykla na něj Julie. „Oni to myslí vážně."
„To já také," ujistil ji Bodeen. Pozvedl meč. Na jeho čepeli se zablesklo světlo svíček a nejbližší gardista se neklidně ošil.
„Věřil jsem ti," řekl král Jan. Jeho hlas zněl vyrovnaně, v očích však měl zmatek a zlost. „Trénoval jsi mého syna v šermu, bojoval jsi po mém boku v pohraniční válce. A nyní mě zrazuješ. Odhoď meč, Bodeene, tak se alespoň dožiješ soudu."
„To mi nedává moc na vybranou," opáčil Bodeen.
„Nemůžeš porazit celý oddíl stráží," řekla Julie naléhavě. „No tak, Bodeene, udělej, co ti říká. Jinak tě zabijí."
„Myslím, že máš asi pravdu," řekl Bodeen a než mohl kdokoliv zareagovat, popadl Julii za paži, přitáhl ji k sobě a zkroutil jí ruku za zády. Král se strážemi vyrazili vpřed a Bodeen přiložil Julii špičku meče ke krku.
„Ještě krok a zemře!"
„Zůstaňte, kde jste!" křikl král a stráže se zastavily. Král vykročil k Bodeenovi.
„Dál ani krok," řekl Bodeen. Jeho meč se nepatrně pohnul a Julie cítila, jak jí ostrá čepel lehce nařízla kůži na krku. Z rány jí vytékala krev a prosakovala vysokým límcem její haleny. Král se zastavil na místě. Julie se pokoušela dýchat tak lehce, jak jen to šlo."
„Pusť ji," řekl král.
„Nic takového," opáčil Bodeen klidně. „Ona je moje šance, jak odtud uniknout. Vycouvám touto chodbou a vy mi v tom nebudete bránit. Protože jestli se o to pokusíte, budete muset pozvat otce princezny Julie na funus."
Julie se pokusila ulehčit své zkroucené ruce, ale Bodeen ji okamžitě strhl zpět do původní pozice. Jak vykřikla bolestí, mimovolně cukla hlavou a z rány jí začal vytékat silnější pramínek krve.
„Nehýbejte se, princezno," řekl Bodeen. „Nerad bych vám ublížil, ale udělám to, pokud to bude nutné."
Myslí to vážně, pomyslela si Julie zděšeně. On to opravdu myslí vážně.

Král Jan dal svým strážím gestem najevo, aby zůstaly na místě. Přísně pohlédl na Bodeena: „Tak dobrá, zrádce, jak chceš hrát tuhle hru?“
„Napřed všichni polož meč na zem,“ řekl Bodeen, zachovávaje svůj klid. „Pak si s Julií vyjdeme na malou procházku. Musím varovat nějaké lidi. A Veličenstvo, jestli uvidím, že mě někdo pronásleduje, prořízne téhle mladé dámě hrdlo od ucha k uchu.“
Julie udeřila Bodeena týlem do tváře. Ozvalo se tlumené prasknutí lámaného nosu a Bodeen s bolestným výkřikem uvolnil sevření. Julie ho tvrdě zasáhla loktem do žeber, sehnula se pod jeho ohrožujícím mečem a vyklouzla mu dřív, než stačil nabýt rovnováhu. Bodeen před sebou slepě máchl mečem a Julie uskočila stranou. Jeho čepel jí zasvištěla těsně před obličejem. Julie tasila meč a automaticky zaujala bojovou pozici. Bodeen potřásl hlavou, aby se probral, a znovu proti ní zaútočil. Ozvalo se třesk kovu o kov, když Julie vykryla jeho výpad a srazila jeho čepel stranou, pak přiskočila a bodla ho rovnou pod srdce. Chvíli se nic nedělo: Julie zůstala v pozici výpadu, Bodeen zíral na meč, protínající mu prsa. Pak se pokusil zvednout vlastní meč, ale z úst mu vytryskla krev a on se bezmocně zhroutil k zemi. Král se svými gardisty vyrazili kupředu, ale Julie na ně mávla, ať zůstanou, kde jsou. Vytáhla Bodeenovi meč z hrudi a poklekla vedle něj. Zašklebil se na ni zakrvácenými zuby.
„Zapomněl jsem, jak umíš bojovat,“ řekl nezřetelně. „Proklatě. Proklatě.“
„Byl bys mě vážně zabil?“ zeptala se Julie.
„Já nevím,“ zachroptěl Bodeen. „Asi ano.“
„Proč?“ zeptala se Julie zoufale. „Proč jsi zradil krále?“
Bodeen se bolestivě zasmál. „Baroni mi lépe platí.“
A potom zemřel.
Julie vzhlédla ke králi Janovi, který ji něžně položil ruku na rameno. „Pojďte od něj, Julie. Už je po všem. Jeden z mých stráží vás bezpečně doprovodí do vašich komnat.“
„Ještě není po všem,“ namítla Julie. Vstala a upřeně pohlédla na krále Jana. „Chci se setkat s těmi, kdo si koupili mého přítele.“
„Tohle dělat nemusíte,“ opáčil král. „To opravdu není vaše věc.“
Julie si přiložila ruku na krk a ukázala králi Janovi krev na svých prstech. „Že ne?“
Král se na ni chvíli díval, pak odvrátil zrak. „Tak tedy dobrá. Ale nepleťte se nám do cesty. Tohle nebude pěkná podívaná.“
„To není zrada nikdy,“ opáčila Julie a otřela si zakrvácenou ruku o nohavice.
Král dal znamení strážím a celá družina odhodlaně vyrazila chodbou dál, hlouběji do východního křídla. Zas a znovu královi muži naráželi na stráže hlídající chodby, ale žádný z nich se neodhodlal bojovat. Tváří v tvář celému oddílu Královské gardy se jich několik pokusilo o útěk, byli však dostiženi a zabiti. Většina se jich vzdala. Nakonec družina zabočila za roh a překvapila dva strážce stojící před zavřenými dveřmi. Král zamyšleně sledoval, jak jeho muži strážce odzbrojili a uklidili stranou, načež úsečně pokynul svému veliteli stráže. Ten se formálně uklonil, přistoupil ke dveřím a zabušil na ně svou opancéřovanou pěstí.
„Otevřete, ve jménu krále!“

Síň zachvátil chaos, hosté zběsile pobíhali sem a tam, ozývaly se výkřiky a pištění i zvuk tasených mečů a dýk. Někteří si znovu nasadili masky, jako by je ty tenoučké škrabošky mohly nějak ochránit. Jak dav pobíhal z místa na místo, převracel stoly, a ti, kdo spadli na zem, byli nemilosrdně ušlapáváni. Lord Darius se zoufale snažil potlačit paniku, jeho hlas se však ztrácel ve vřískotu ostatních. Cecelie se držela jeho paže, bledý obličej zkřivený hrůzou, avšak Darius si ani neuvědomoval její přítomnost. Gregory se snažil protlačit míhajícím se davem k Cecelii, silný tlak těl ho však značně zpomalil, takže se sotva vlekl.
Tři lankrabata pohlédla jeden na druhého.
„Knihovna v Dariově pracovně,“ řekl Blays. „Použijeme k útěku tajnou chodbu a pak...“
„A pak co ?“ zakňučel Guillam a po tváři mu ze strachu stékaly čůrky studeného potu. „Byli jsme prozrazeni! Král nás dá všechny popravit!“
„Nejprve nás bude muset chytit,“ odsekl Blays. „Seberte se, jste přece břitmistr, k čertu. Bude-li to třeba, musíte být schopen se odtud probojovat. Pokud jste ovšem nepřeháněl, když jste hovořil o svých dovednostech. Teď se uklidněte a zkuste myslet. Ty dveře jsou ze solidního dubu, nahoře i dole zajištěné závorami. Královým mužům zabere přes hodinu, než se jimi prosekají. To už budeme dávno pryč. Jediné, co musíme udělat, je dostat se do stájí. Pak můžeme být na cestě do Oakeshoffu dřív, než se král vůbec dozví, že jsme opustili hrad. Až budeme v bezpečí pevnosti mého pána, nikdo se k nám nedostane.“
„Kde je Harald?“ zeptal se náhle Bedivere. Tři lankrabata se kolem sebe rychle rozhlédla, avšak Harald byl ten tam.
Obrovské dveře se znovu otřásly pod dalším hromovým zabušením a hlas na druhé straně znovu požadoval jejich otevření jménem krále. Obchodníci a dvořané se shlukli do těsných skupinek, meče po ruce. Lordové a dámy stáli také pohromadě a snažili se zachovat důstojnost. Výkřiky strachu a zděšení rychle umlkly a vystřídalo je tiché mumlání a předstíraná odvaha. Vtom všichni v hale ztichli, když se ozval nečekaný zvuk: nezaměnitelné řinčení těžké ocelové závory vysunované z lůžka. Pohlédli ke hlavním dveřím právě ve chvíli, kdy princ Harald odsunul i druhou závoru a pak jakoby nic otevřel dveře. Král Jan vešel pomalu do haly, obklopen družinou svých stráží. Kývnutím pozdravil svého syna.
Harald pozvedl obočí, když mezi strážemi zahlédl Julii, ale když mu začala něco říkat, jen zavrtěl hlavou. Julie chápavě přikývla; na vysvětlování bude čas později. Král pomalu kráčel dál do haly a mlčící zrádci mu ustupovali z cesty, až dokud před ním nezůstali jen Darius, Cecelie a Gregory. Darius s prázdným výrazem civěl na Haralda, který se opíral o

dveřní rám a smutně potřásal hlavou.
„Je mi líto, Darie," řekl Harald. „Dnes už nemůžeš věřit nikomu."
Zrádcové zírali na Haralda, neschopni slova. Darius přikročil blíž a ústa se mu chvěla.
„Proč?" zeptal se nakonec. „Proč? Mohli jsme vás udělat králem!"
Harald ledabyle pokrčil rameny, jeho oči však byly chladné. „Když jste zradili jednoho krále, zradili byste i druhého, pokud by se vám to zrovna hodilo. Myslel jste, že jsem slepý, Darie? Vyhrožoval jste mému otci, vyhrožoval jste i mně; vaše plány by ohrozily celé Lesní království! Jsem si vědom své povinnosti k této zemi, Darie, a ona je důležitější, než vy nebo já kdy budeme. Opravdu jste si myslel, že vám ji dám do rukou? Za celý svůj proklatý život jste se nestaral o nic než sám o sebe."
„To stačí, Haralde," přerušil ho král. „Odvedl jsi dobrou práci. Má tato síň ještě jiné východy?"
„Jenom jeden, otče, ty dveře na druhém konci napravo. Vedou do Danových soukromých komnat. Tamtudy však nemohou uniknout, je to slepá ulička."
Darius se obrátil a pohlédl na ostatní spiklence. „Tak tady jen tak nestůjte, zatraceně! Máme proti nim převahu tři na jednoho. Zabijte krále a země je naše. Zabijte krále, jinak se všichni setkáme s katem!"
Spiklenci pohlédli na Daria a pak na krále.
„Odložte své meče," řekl král Jan klidným hlasem. „Ti, kteří se mi vzdají dobrovolně, budou pouze vykázáni do vyhnanství. Na to vám dávám své slovo."
Spiklenci se podívali jeden na druhého.
„Tak bojujte, k čertu!" zvolal Darius, tvář zrudlou vztekem. „Pořád ještě můžeme vyhrát!"
Obchodníci, dvořané i lordové a dámy, jeden po druhém upustili meče a dýky na voskovanou dřevěnou podlahu. Darius na ně nevěřícně zíral široce otevřenýma, zoufalýma očima. Gregory se postavil vedle Cecelie, meč v pohotovosti.
„Je po všem, Darie," řekl lord Vivian a jeho tichý ledový hlas se rozléhal v tichu haly. „Lépe je přijmout důstojné vyhnanství, nežli zemřít jako zrádce."
Darius se obrátil a rozběhl se ke dveřím na druhém konci síně. Cecelie s Gregorym jej následovali.
„Za nimi!" křikl král a dvacet příslušníků Královské gardy se jalo uprchlíky pronásledovat. Julie běžela s nimi, meč v ruce.
Bodeen zemřel kvůli Dariovi a jeho intrikám a Julie si slíbila, že ho pomstí. Pronásledovaní i pronásledovatelé zmizeli za dveřmi a síň se opět ponořila do napjatého ticha. Bok po boku kráčeli král Jan s princem Haraldem proti třem lankrabatům, kteří jako jediní v hale stále drželi v rukou meče. Polovina Královské gardy doprovázela krále.
„Zdravím tě, Jane," řekl Blays. „Když se to vezme kolem a kolem, byl to docela zajímavý den, že?"
Král Jan se smutně usmál. „Vážně sis myslel, že by mě můj syn zradil?"
Lankrabě pokrčil rameny. „Připadalo mi to jako rozumné řešení."
„Už se spolu známe déle, než se mi chce věřit, Blaysi. Byly časy, kdy jsi patřil k mým nejvěrnějším spojencům. Byl jsi skoro jako člen rodiny. A teď tohle. Proč, Blaysi? Proč ses obrátil proti mně?"
„Kvůli Kurtaně," odpověděl Blays prostě. „Když ses rozhodl tasit ten proklatý meč, stal ses hrozbou pro mého pána. Musel jsi vědět, že nebudu jen tak nečinně stát a přihlížet."
„A tak jsi sebral Kurtanu ze strachu, že bych ji použil proti baronům." Král Jan unaveně potřásl hlavou. „To jsem nikdy nehodlal udělat, Blaysi. Teď více než kdy jindy potřebuji Kurtanu, abych zahnal temnotu. Vrať mi ten meč a já ti slibuji, že tě nepotká nic horšího než vyhnanství."
Blays přimhouřil oči a z jeho úsměvu čišelo neskrývané pohrdání. „Co má tohle znamenat, Jane? Víš dobře, že my ten meč nemáme. Nebo snad hledáš záminku, abys nás mohl nechat popravit?"
„Přikazuji ti, abys mi odevzdal Meč útlaku, Blaysi."
„Já ho nemám."
„Ukradl jsi ho z mé zbrojnice, zrádce!" . „Lháři!"
Blays se vrhl na krále ve snaze bodnout ho mečem do krku. Harald jeho výpad odrazil a dvojice stráží srazila Blayse k zemi. Lankrabě ztěžka dopadl na podlahu a zůstal nehybně ležet. Zpod jeho těla vytékala krev a tvořila na podlaze zvětšující se kaluž. Sir Bedivere zařval a vyrazil vpřed. Mečem prorazil kroužkové brnění jednoho ze zbrojnošů a z jeho hrudi vytryskla krev. Vzápětí probodl dalšího strážce. Harald polohlasem zaklel a postavil se mezi Bedivera a krále. Bedivere vytrhl čepel z umírajícího gardisty a energicky sekl po princi. Harald se skrčil pod svištícím mečem a vyrazil kupředu. Jeho meč čistě pronikl Bedivereovou drátěnou košilí a zajel mohutnému lankraběti mezi žebra. Bedivere krátce zařval a odrazil prince stranou jediným úderem své paže. Harald dopadl na záda, meč stále v ruce. Bedivere zaklel, když mu meč vyjel z boku. Přestože mu z rány tekla krev, stínal jednoho strážce za druhým a nezadržitelně se probojovával směrem ke králi, který na něj čekal s mečem v ruce.
Král hleděl na krví potřísněného lankraběte s děsivým úžasem. Meč v jeho ruce byl pohodlně vyvážený, král však věděl, že na zastaveni Bedivera to nebude stačit. Jeho Nejvyšší velitel mu již navrhl, že by měl raději ustoupit než riskovat svůj život, to však král udělat nemohl. Nestačilo jen být statečný, potřeboval, aby ho tak ostatní viděli. Kromě toho, kdyby se teď Bedivereovi nepostavil, nikdy by se nedozvěděl, jestli by ho dokázal porazit. A pak padli i nejbližší strážci v tratolišti krve, jak se Bedivere prosekával jejich řadami. Oba muži na sebe chvíli hleděli, vzdáleni od sebe sotva několik kroků. Na Bedivereovi visela drátěná košile v krvavých cárech, avšak meč držel stále pevně a v očích mu přetrvával rudý odlesk. Král Jan viděl, jak se blíží další stráže, ale věděl, že se k němu nedostanou včas. Ten muž se ho chystal zabít. Bedivere se napřáhl a král Jan se připravil na ránu, jakou ještě nezažil. Vtom Harald sekl sira Bedivera zezadu pod kolena. Mohutný lankrabě zuřivě zařval. Jeho poraněné nohy ho už neudržely a ztěžka dopadl na podlahu. Meč mu vypadl z ruky a král sledoval, jak se na Bedivera, ležícího bezvládně na podlaze, vrhl tucet gardistů. Zemřel s

pěnou u úst, jak se snažil zakousnout se do rukou třímajících meče, které ho dobíjely. „Omlouvám se, otče," řekl Harald. „Ale byl by tě zabil." Král Jan stroze přikývl a obrátil se na sira Guillama. Poslední živý lankrabě se kolem sebe zoufale rozhlížel, ruka s mečem se mu třásla. Jan se divil, proč se ten muž mezitím nepokusil o útěk, ale pak si uvědomil, že Blays s Bediverem byli zabiti během necelé minuty. Unaveně pohlédl na Guillama a pak se odvrátil.
Pro dnešek už bylo zabíjení dost. Kývl na dva nejbližší gardisty a ti se postavili do pozoru.
„Vyprovoďte odtud sira Guillama," řekl rozmrzele a stráže vykročily odhodlaně kupředu.
Guillam bodl prvního strážce do srdce a druhému přeťal krk dřív, než první stačil dopadnout na zem. Na okamžik se nikdo nepohnul. Lankrabě se oháněl mečem tak rychle, že jeho pohyby splývaly.
Vtom někdo vykřikl a všechno se stalo v jediném okamžiku. Na Guillama zaútočili další zbrojnoši a on je přivítal svou čepelí. Pohyboval se s vražednou lehkostí, vykrývaje každý výpad namířený proti němu s rychlostí, která se téměř nedala zachytit pohledem. Gardisté zemřeli, aniž by poznali, co je zabilo.
„Můj Bože," řekl král tiše. „Ten muž je břitmistr. Říkal jsem si, proč ho asi baroni učinili lankrabětem... Kdo mohl být lepším vrahem než muž, který je s mečem v ruce doslova neporazitelný? Měl jsem to tušit... dnes už jich je ale tak málo. Tak hrozně málo..."
„Raději bys měl odejít," navrhl Harald tiše. „Ty stráže Guillama dlouho neudrží. Je mnohem nebezpečnější, než byl Bedivere."
„Myslím, že máš asi pravdu," řekl král. „Ale neuteču, dokud to nebude nutné. Sir Guillam je možná neporazitelný s mečem, ale uvidíme, jak se mu povede proti kuším." Pokynul dvěma čekajícím gardistům, kteří rychle přistoupili s nabitými kušemi v rukou. Na královo pokývnutí se rozestoupili několik kroků od sebe, aby se ujistili, že Guillama dostanou křížovou palbou, načež oba zapřeli těžkou dřevěnou pažbu své kuše pohodlně o rameno a pečlivě zamířili. Když je Guillam zahlédl, vykřikl a bez jakéhokoliv varování se obrátil a uháněl ke dveřím na druhém konci síně. Zuřivě stínal mečem dvořany, kteří mu včas neuhnuli, a cesta, kudy proběhl, byla ve chvíli pokryta mrtvolami neozbrojených mužů a žen. Vtom vzduchem zasvištěly dvě šipky a síla jejich nárazu vrhla Guillama proti stěně vpravo. Naposledy tiše zasténal, z ochromených prstů mu vypadl meč a on zůstal nehybně a tiše viset přibitý dvěma ocelovými hroty ke stěně.

Julie vtrhla do Dariových soukromých komnat právě ve chvíli, aby zahlédla, jak se obrovská knihovna zvolna otevírá a odhaluje tajnou chodbu. Darius stál stranou a čekal, až se východ otevře natolik, aby jím mohl projít. Cecelie mu stále visela na paži a hystericky vzlykala strachem a panikou. Gregory se obrátil proti Julii, meč v ruce. Ta se zastavila u dveří a několikrát před sebou švihla mečem. Snadno předběhla stráže v těžkém brnění a věděla, že nemohou dorazit včas, aby jí pomohli. Zlověstně se usmála. Přinejhorším bude muset čelit přesile dva na jednoho. Gregory pozvedl meč a ohlédl se na Daria.
„Odveď Cecelii," řekl tiše. „Já je zdržím."
Darius se pokusil protlačit své tlusté tělo pomalu se rozšiřujícím otvorem mezi zdí a knihovnou. Cecelie se k němu se vzlykáním přitiskla, křečovitě se držela jeho paže jako tonoucí stébla. Darius ji odstrčil, ale ona se k němu přivinula ještě těsněji a tlačila je oba naráz do úzké štěrbiny. Z chodby se ozval sílící zvuk běžících nohou a do místnosti vtrhl první gardista, vzápětí následován tuctem dalších. Gregory se pokusil zablokovat jim cestu. Meč se mu v ruce třásl, ale v jeho očích Julie viděla chladné odhodlání neprodat svou kůži lacino. Posměšně se zašklebil na stráže a ohlédl se ke knihovně právě ve chvíli, kdy Darius vytáhl z rukávu dýku a bodal Cecelii tak dlouho, až se pustila jeho paže a padla bezvládně na zem. Gregory vykřikl její jméno, odhodil meč a odběhl, aby poklekl vedle jejího nehybného těla. Darius zmizel v tajné chodbě a knihovna se za ním pomalu zavírala.
Než se k ní stráže dostaly, průchod byl natolik úzký, že nešlo projít. Nemohli knihovnu ani zastavit.
Julie se opatrně přiblížila ke Gregorymu s mečem před sebou, ale on jenom seděl na zemi a kolébal Ceceliino tělo v náručí. Cecelie měla oči divoce vytřeštěné, z rozpáraného těla jí vytékala krev a vsakovala se do Gregoryho haleny v místech, kde se jejich těla dotýkala. Vzhlédl k Julii a ona si smutně uvědomila, že mladý gardista pláče.
„To se přece nemuselo stát," řekl Gregory. „To se nemuselo stát. Cecelie? Cecelie, miláčku?"
Julie zasunula meč do pochvy. „No tak," řekla rozmrzele. „Nech ji být. Už pro ni nemůžeš nic udělat."
„Cecelie?"
„Ona je mrtvá, Gregory."
Neslyšel ji. Jen tam tak seděl, kolébal Cecelii v náručí a broukal jí písničku, jako by uspával malé dítě. Drobné zvonečky na jejích šatech tiše zvonily při každém pohybu. Gregorymu stékaly po tvářích slzy, které se nepokoušel skrývat, a jeho oči neviděly nic, vůbec nic.

Z tiše praskajícího ohně sálalo příjemné teplo, Julie však byla příliš unavená i na to, aby nastavila ruce jeho tančícím plamenům. Vyčerpávalo ji dokonce i ujít ten kousek z Dariovy síně do královych soukromých komnat a teď pociťovala silnou pulzující bolest v zádech a nohou, což bylo to jediné, co jí zabraňovalo zavřít víčka. Julie se pokoušela posadit trochu vzpřímeněji v otlučeném, příliš vypolštářováném křesle a protřela si oči. Bylo by tak snadné, lehnout si a podřimovat v něžném teple ohně, nemohla si však dovolit usnout. Byl to dlouhý, těžký den a zdálo se, že pro ni ještě neskončil.
Zakryla si zívající ústa a Harald se na ni usmál z protějšího křesla. Na rozdíl od ní seděl pohodlně opřený, dlouhé nohy měl natažené na stoličce a špičky třel o sebe v teple ohně. Temné kruhy pod očima ze silného vyčerpání mu dodávaly výraz flamendra. Jeho pokřivený úsměv naznačoval, že by rád měl sám ze sebe radost, ale byl příliš unavený, než aby se o to pokoušel. Na stolku vedle jeho židle stál šálek horkého kořeněného moštu a on z něj tu a tam nepřítomně usrkl, jako by se chtěl zbavit pachuti v ústech. Julie se nad tím pomyšlením usmála. Trochu moštu sama ochutnala a nešlo jí do hlavy, jak takovou břečku může někdo dobrovolně pít.

Mezi nimi seděl ve starém křesle s vysokým zadním opěradlem král. Zamyšleně si hladil plnovous a mračil se do ohně. Stále měl na sobě silný kožešinový plášť, omotaný okolo ramen jako babiččinu šálu, a každou chvíli se zachvěl, jako by místností vanul chladný vítr, který cítil jen on.
Julie ho starostlivě pozorovala. Přestože byl očividně unavený, měl by být nadšený, nebo mít přinejmenším radost. Nakonec přece potlačil vzpouru dříve, než vůbec začala, zabil většinu jejích vůdců a vyhnul se občanské válce, která by zničila Lesní království. Namísto toho měl ústa zkřivená do šklebu a zamračený pohled a v určitém ohledu vypadal... starší.
Julie odvrátila zrak. Královy soukromé komnaty byly mnohem menší než očekávala. Její otec obýval pokoje tak velké, že v nich mohl provádět výcvik oddílů. Na každé mramorové zdi visely bohaté gobelíny, podlahy zdobily nádherné mozaiky a obrovská prosklená okna zaplavovala každý pokoj zářivým světlem. Ve Vévodském paláci ovšem také příšerně táhlo a nebylo možné jej vytopit, ale vévodovi to nikdy nevadilo. Musel si udržovat své postavení a zachovávat určité dekorum, a tak když měl špatný den, zdálo se, že kdyby vstoupil do pokoje menšího, než padesát čtverečních stop, připadal by si jako žebrák. Julie se lehce usmála. Byly věci, které z Hillsdownu postrádala, palác jejího otce k nim však rozhodně nepatřil. Když na to přišlo, její otec také ne.
Komnaty krále Jana byly docela jiné. Žádná z nich nebyla větší než patnáct čtverečních stop a zdálo se, že nábytek splňuje spíš hledisko pohodlí než módy. Julie se uznale rozhlédla po obývacím pokoji kombinovaném s ložnicí a shovívavě se usmála. Pokoj oplýval tím útulným pohodlím, které dokážou vytvořit jen muži žijící o samotě. Po stěnách se táhly dlouhé řady knih od podlahy až ke stropu, mimo to knihy ležely i na stolech a židlích, kde bojovaly o místo mezi talíři, šálky a státními dokumenty. Každý kout a škvíru zdobily otlučené sošky a vybledlé miniatury. Většina nábytku v pokoji byla stará a opryskaná a působila dojmem předmětů, přechovávaných dlouho poté, co přestaly být užitečné jen proto, že byly staré a člověk na ně byl zvyklý. Dokonce i četné rohože, pokrývající podlahu ode zdi ke zdi, byly místy ošoupané. Pak v krbu náhle zapraskalo poleno a sesulo se o kousek níž a Jan se nepokojně ošil v křesle.
„Nemůžu si zvyknout na to, být tak brzy v zimních komnatách," zabručel. „Mám z toho špatný pocit. Je sotva podzim a už tu máme stopu hluboký sníh a hradní příkop pokrývá led. Sotva opadalo listí a když nehoří dnem i nocí někde nablízku oheň, mé staré kosti mrznou. A to zatracené služebnictvo mi rozestavělo nábytek úplně nemožně. Udělali mi to schválně jen proto, že na ně občas trochu křičím."
„Letos proběhlo stěhování dříve," řekl Harald. „Musíš být shovívavý."
„Nemusím," odsekl Jan. „Jsem král!"
Harald s Julií se zasmáli a po chvíli se i Jan rozpačitě usmál.
„Máš pravdu, neměl jsem na ně křičet. Když je člověk v mých letech, nevýznamné maličkosti se stávají důležitější, než by měly. V mých komnatách je místo pro každou věc, všechno je na svém místě. Ach, můžete se usmívat, Julie, avšak vy v tom vidíte jen nepořádek. No, možná to je nepořádek, když se to tak vezme, ale je to můj nepořádek a já jsem na něj zvyklý. Když se v noci vzbudím a všude je tma, vím, že stačí, abych jen natáhl ruku, a najdu svíčku na svém obvyklém místě. Ne že by teď pořád byla tma, než jdu spát, musím se vždy ujistit, že je dobře přiloženo na oheň, jinak bych riskoval, že půlku noci strávím cvakáním zubů pod přikrývkou. Já ten oheň nemůžu ani vystát. Je tu, když se snažím usnout, náhlým praskáním mě vždycky vyděsí k smrti a celou dobu na mě hledí jako veliké rudé oko."
Odmlčel se, když se náhle otevřely dveře a do pokoje klidně vkročil lord Vivian, za zády čepel gardisty, který ho následoval. Zůstal stát tam, kde mu gardista poručil, v bezpečné vzdálenosti od krále, netečně, jako by jej nic kolem nezajímalo. Pochva, která mu visela u boku, byla prázdná, ruce však měl volné. Král Jan stroze kývl na gardistu, který se formálně uklonil a odešel. Lord Vivian pohlédl na krále.
„To mi věříte natolik, že mě necháte ve své společnosti bez stráží?" zeptal se pomalu.
„Samozřejmě," řekl Harald. „Nejste ozbrojený."
Vivian se chladně usmál.
„Jste tady, protože jsem s vámi chtěl mluvit," řekl král a varovně se na Haralda zamračil. „Lankrabata jsou mrtvá a Daria ještě nedopadli, takže jste teď nejdosažitelnější vůdce vzbouřenců. Vás poslechnou, i kdyby mně třeba nevěřili. Takže, co teď říkám vám, je určeno i pro jejich uši. Je to jasné?"
„Samozřejmě," odpověděl lord Vivian, pohled jeho bleděmodrých očí byl nepříjemně přímý a nehybný. „Ale copak jsem v pozici, kdy bych mohl nesouhlasit? Můj život je ve vašich rukou."
„Půjdete do vyhnanství, nepopravíme vás."
„Pro nás to znamená smrt tak jako tak. Podle tradice nejsou vyhnanci dovoleny žádné zbraně a nesmí vyhledat žádné útočiště, dokud nepřekročí hranice Lesa. Jakmile opustíme ochranu hradních zdí, stanou se z nás snadné terče pro prvního démona, který nám zkříží cestu."
„Můžete požádat o ochranu barony," řekl Harald.
„To těžko," opáčil Vivian. „Baroni nemají ani dost potravin, aby nasytili vlastní lidi, natožpak dalších tři sta hladových krků navíc. A bez jejich ozbrojeného doprovodu je nanejvýš nepravděpodobné, že by někdo z nás mohl přežít cestu přes Les. Vedl jsem výzvědné oddíly z jednoho konce tohoto království na druhý. Démoni jsou všude. Vyžeňte nás z těchto zdí beze zbraní a odsoudíte nás k smrti."
„Je tu ještě jiná možnost než vyhnanství," řekl král zvolna.
Lord Vivian se chladně usmál. „Myslel jsem, že tu ještě něco bude."
„Dnes večer," řekl král, „jsem přijal delegaci z odlehlých vesnic. Čelí neustálým útokům démonů, svádějí bitvu s morem a prohrávají v ní. Přišli za mnou pro pomoc a já jim musel říci, že nemohu nic udělat. Možná, že nyní bych jim přece jen mohl nabídnout nějakou pomoc. Jděte s nimi, lorde Viviane, vy a vaši vzbouřenci. Doprovoďte ty muže zpět do jejich vesnic, braňte je proti démonům a naučte vesničany, jak mají bránit sami sebe. Poskytnu vám zbraně, koně a veškeré zásoby, které mohu postrádat. Nedávám vám příliš na výběr. Jestli vás nedostanou démoni, nejspíš vás sklátí mor. Ale

všichni, kdo mi tu službu prokážou, dostanou plnou milost a až bude temnota nakonec poražena, ti kdo přežijí se budou moci vrátit na hrad s čistým štítem."
„Máte pravdu," odvětil Vivian. „Opravdu mi nedáváte příliš na výběr. Vaši nabídku přijímám jménem svým i ostatních vzbouřenců."
Král toporně přikývl. „Nerad bych vás klamal, lorde Viviane. Je nanejvýš pravděpodobné, že žádný z vás nepřežije, aby se dočkal milosti."
„Je to alespoň nějaká šance, Veličenstvo. A o víc jsem nikdy nežádal."
Lord Vivian stál před králem, vysoký a vzpřímený, s hlavou vztyčenou, a poprvé od chvíle, co vstoupil do královských komnat, z něj vyzařovalo cosi jako důstojnost a pýcha. Julie si ho pečlivě prohlížela a proti své vůli jí imponoval. Napadlo ji, že jen proto, že je člověk zrádcem, nemusí být nutně podlý a zbabělý. Harald usrkl svého nápoje a nic neřekl. Král Jan zíral do ohně, aby nemusel hledět na Viviana, ale když nakonec promluvil, jeho hlas byl klidný a vyrovnaný.
„Můj majordomus vás doprovodí k vesničanům. Jejich vůdce je muž jménem Madoc Thorne, poslouchejte jeho rozkazy, jako by byly moje. Poskytněte jim veškerou možnou podporu, lorde Viviane. Byli ke mně upřímní i potom, co jsem je zklamal."
„Budeme nasazovat své životy za jejich, Veličenstvo. Máte mé slovo."
Král Jan vzhlédl od ohně a chvíli na něj hleděl. „Proč jste mě zradil, Viviane?"
Vivian se usmál. „Ambice, Veličenstvo. Přál jsem si být Nejvyšším velitelem gardy."
„Jiný důvod jste neměl?"
„Ne, Veličenstvo," řekl lord Vivian tiše. „Nic, co by stálo za zmínku."
Harald se po Vivianovi krátce podíval, ale neřekl nic.
„No dobrá," řekl král pomalu. „Uvidíme se, lorde, až bude po všem."
„Samozřejmě, Veličenstvo," odpověděl lord Vivian. Formálně se králi uklonil, obrátil se a odešel. Haralda s Julií si ani nevšiml. Chvíli žádný z nich nepromluvil, každý zabrán do vlastních myšlenek.
„Vážně si myslíte, že půjde s vesničany?" otázala se nakonec Julie.
„Ovšem," opáčil Harald. „Dal nám své slovo."
Julie se na něj podívala.
„Je to divný patron, ten Vivian," poznamenal král. „Znám ho půlku života a přesto pořád nechápu, co se mu za těma jeho studenýma prázdnýma očima honí v hlavě. Jeho hlavním krédem je starat se o vlastní zájmy a přesto je svým způsobem nesmírně oddaný zemi. Neuznává žádné důvody, vyjma svých vlastních, ale nikdy jsem neslyšel, že by porušil dané slovo. Chce se znovu postavit na nohy, chce vykonat pokání. My jsme mu právě dali šanci k obojímu. Nerad bude přijímat rozkazy od nevolníků, ale udělá to a zabije kohokoliv ze svých společníků, kdo by odmítl. Divný patron, ten Vivian, ale vždy oddaný zemi a jejím potřebám."
„Neboj se, Julie," řekl Harald. „Vivian je chladnokrevný mizera, ale ví, co je jeho povinnost. Znovu by nás nezradil."
„Tak," prohlásil král a zamyšleně se zatahal za plnovous, „tím se vyřešily hned dva problémy najednou. Bohužel, pořád nejsme ani o krok blíž k nalezení Kurtany."
Julie prudce vzhlédla. „Myslela jsem, že ji mají lankrabata?"
„Zřejmě ne. Poslal jsem stráže prohledat komnaty zrádců, ale nemyslím, že tam něco najdou. Blays se až do poslední chvíle zapřísahal, že ji nevzal. Začínám mu věřit."
„Mohl ji vzít Guillam nebo Bedivere."
„Ne bez Blaysova vědomí."
„S tím, myslím, souhlasím," řekl Harald a suše pohlédl do svého prázdného šálku. „A to by znamenalo, že někde na hradě je zrádce, kterého jsme ještě neobjevili."
„To je pravda," souhlasila Julie. „Stejný zrádce, který vpustil démony do jižního křídla."
„Na to jsem zapomněl," přiznal Harald.
„Já ne," opáčila Julie. „Mé jizvy mi nedovolí zapomenout."
„Zítra budeme mít dost času to probrat," řekl král a neskrývaně si zívl. „Koneckonců, byl to docela úspěšný den, řekl bych. Když pomyslím, jak málo scházelo, aby se nám všechno vymklo z rukou..."
„To je pravda," souhlasil Harald. „Kdybys s sebou nebyl vzal ty střelce, těžko říct, kolik dalších by sir Guillam zabil."
„Přesně tak," řekl Jan. „Měl jsem štěstí. Lankrabata mě už předtím otevřeně zastrašovala, když jsem hovořil s delegací vesničanů. Když mě ti muži podpořili, jen se obrátili a odešli. To ve mně vyvolalo podezření. Co u všech všudy měli vesničané, že přiměli lankrabata tak rychle odpochodovat? Odpověď byla snadná: moje stráže měly meče, zatímco rolníci měli luky. Takže jsem vsadil na své tušení a vyšlo mi to."
Následovala dlouhá chvíle ticha a přemýšlení.
„Tři sta osmačtyřicet zrádců," řekl nakonec Jan a veškerá spokojenost mu z hlasu vyprchala. „Tři sta osmačtyřicet. Méně, než jsem se obával, ale zatraceně víc, než můžeme potřebovat."
„Nedávej si to za vinu," řekl Harald vážně. „To oni zradili zemi, ne ty. Kromě toho, na večírku jsem s většinou z nich hovořil a věř mi, bez nich jsi na tom lépe."
„Jak jsi dokázal předstírat, že jsi jedním z nich?" zeptala se Julie. „Žít dvojím životem; různé lži pro různé lidi... jak jsi to mohl vydržet? Proč jsi neudal Daria hned, když k tobě přišel poprvé?"
„To taky udělal," řekl Jan. „Já jsem ho přiměl, aby pokračoval v předstírání a dál mě informoval. Ten večírek byl Haraldův nápad a díky němu jsme pochytali všechny krysy najednou. Teď vím, komu mohu věřit a komu ne. A vím, že můj syn je loajální."
Harald elegantně pozvedl obočí. „Měl jsi snad v tom směru někdy nějaké pochyby?"

„Ne," řekl král Jan něžně. „Ale bylo příjemné, když se mé předpoklady potvrdily."
„Co teď bude s barony?" zeptala se Julie. „Další intriky, další spiknutí?"
„Už s nimi nebudou žádné potíže," řekl Jan a ušklíbl se. „Chtěli se přesvědčit, kdo z nás je silnější, a teď to vědí. Popřou, že by měli se svými lankrabaty něco společného, veřejně odsoudí činy vzbouřenců a slíbí mi cokoliv, jen abych nestáhl své oddíly a nenechal je napospas démonům. Ne, Julie, nebudou znovu riskovat."
„Pak je tedy po všem," řekl Julie. „Vzpoura je potlačena."
„Ne tak docela," namítl Harald. „Pořád není stopy po lordu Dariovi. Nakonec se nám podařilo otevřít tu zatracenu knihovnu, ale nenašli jsme nic než chodbu, která vedla k ventilačním průduchům, a ty se táhnou na míle daleko. Neměl jsem tušení, že tolik vnitřních zdí je dutých."
- „To však znamená, že může být kdekoliv," poznamenala Julie. Rychle se kolem sebe rozhlédla a zachvěla se.
Harald pokrčil rameny. „Jen další krysa ve zdi. Dostaneme ho, Julie, žádný strach. Stráže nepřestávají prohledávat chodby. Do rána ho budeme mít."
„Jak je na tom Gregory?" zeptala se Julie najednou.
Harald s Janem na sebe mrkli.
„Kdo?" zeptal se Harald.
„Ceceliin milenec."
„Ach, ten." Harald svraštil čelo. „Oběsil se ve své cele, chudák."
„Nikdy se mi nelíbil," přiznala Julie. „Ale stejně mi ho bylo líto. Nebyl to nakonec tak špatný člověk. Zasloužil si něco lepšího než Daria a Cecelii."
Jan pokrčil rameny. „Nepochybuji o tom, že by býval zabil kohokoliv z nás, kdyby mu to baroni poručili. Byl zkrátka v nesprávnou chvíli na nesprávném místě."
„A miloval nesprávnou ženu," dodala Julie.
„Ano," souhlasil Harald. „To je, myslím, pravda."
„Jsem unavená," řekla Julie. „Pokud mi ještě něco nechcete, půjdu do svých komnat a trochu se vyspím."
„Doprovodím tě," nabídl se Harald.
Julie se na něj podívala. „Dobře," řekla nakonec. „Myslím, že bych docela přivítala společnost."
Vstala ze židle a Harald ji pohotově podepřel, když unaveně zavrávorala.
Král laskavě přikývl. „Odpočiňte si, mé děti, zasloužíte si to. Byl to dlouhý a náročný den pro nás pro všechny."
Už byli skoro u dveří, když se král náhle pohnul na židli.
„Julie... Bodeen byl vaším přítelem, že?"
„Ne," řekla Julie. „Vlastně jsem ho vůbec neznala."

7
DLOUHÁ NOC

Temnota zaplavila Lesní království od hranic k hranicím, hustá a neproniknutelná. Zbýval jen nejasný ostrůvek světla okolo Lesního hradu. Tmou se tiše plížili démoni a brousili si své drápy o tlející kůru mrtvých stromů. Nepronikly jí paprsky slunce, a i když měsíc neustále plul noční oblohou, jeho světlo bylo ponuré a nepřirozené. Rostliny umíraly z nedostatku slunce a zvěř buď hladověla, nebo padla za oběť neukojitelnému hladu démonů. Celou zemi pokrýval sníh a led a ledový vítr mrazil vše, čeho se dotkl. Muži se zabarikádovali s rodinami ve svých obydlích a modlili se za úsvit, který však nepřicházel. Celému kraji vládla chladná, temná a navýsost nemilosrdná noc. Temným lesem najednou zazněl nový zvuk: hluboký tón připomínající zvuk obrovského železného zvonu. Neustále sílil až do silného burácení, které rezonovalo dlouhou nocí, rozechvívalo zem i stromy a soupeřilo s tichem. Démoni vrčeli, otřásali se a snažili se mu utéci, avšak neutichající zvuk přicházel odevšad a zároveň odnikud a nebylo před ním úniku. Potom ten dunivý hluk vyvrcholil a zanikl, když se samotný prostor otevřel a Temným lesem pronikla oslepující stříbrná záře - princ Rupert se svou družinou se vracel domů.
Rupert se omámeně rozhlížel kolem sebe, zatímco se snášel z třpytivého stříbrného tunelu dolů a lehce zavrávoral, když se k němu náhle přiblížila země a udeřila ho do chodidel. Byl si jistý, že v tunelu nemohl strávit víc než několik málo vteřin, avšak i za ten kratičký okamžik se svět pohnul a všechno bylo jiné. Do nosu mu vnikl známý pach hniloby a rozkladu a strašlivá tíseň na něj padla jako starý plášť. Pevně se chytil jednorožce za opratě a divoce se rozhlížel, přesvědčen, že mág popletl zaříkadlo a vrhl je zpět do Temného lesa, kterým právě prošli. Pak ale i poslední gardista bezpečně přistál na nerovné stezce a stříbrný tunel se propadl do sebe a zmizel i se svým zářivým světlem. Uprostřed neproniknutelné tmy se Rupertovy oči automaticky zaměřily na jediné světlo, které zbylo. Mdlá plápolavá záře okolo Lesního hradu.
Na okamžik zachvátila Ruperta taková bolest, že mohl sotva dýchat a jen nevěřícně potřásl hlavou. Stihl dojít k Temné věži včas. Nebylo přece možné, aby se dlouhá noc dostala tak daleko do Lesa. Avšak hrad, který teď před ním stál, se bíle třpytil pod silnou přikrývkou sněhu, ledu a jinovatky. Z každého okna a z každé věžičky visely dlouhé křivolaká rampouchy a z hradního příkopu nezbylo nic než jedno velké kluziště. Na cimbuří planuly v pravidelných intervalech pochodně, avšak jejich špinavě žluté světlo zdaleka nedokázalo zaplašit nepřirozenou noc. Rupert se náhle zachvěl, ale mělo to pramálo společného s ostrým chladem, který mu zalézal do kostí. Probojovat se na své výpravě Temným lesem byla jedna věc - považoval to jen za další překážku mezi sebou a velemágem - ale temnota neměla žádné právo být tady a ohrožovat jeho domov. Temný les byl vždy čímsi, co se odehrávalo někde jinde, někde dostatečně daleko. Až doposud nikdy opravdu nevěřil, že hrad, který sloužil třinácti generacím Lesních králů, může padnout za oběť temnotě. To bylo nemožné, to se nemohlo nikdy stát... Rupert s vypětím všech sil potlačil narůstající hysterii a pomalu se uklidnil. Jeho mysl se však tou představou obírat nepřestala, hledala nějakou odpověď, jakoukoliv odpověď na otázku,

co se mohlo stát. Jak to, že se Temný les tak rychle rozšířil? A pak Rupert konečně pohlédl vzhůru.
Přímo nad ním, na bezhvězdné noční obloze, svítil Modrý měsíc. Měl barvu plesnivého sýra nebo tkáně postižené malomocenstvím. Jediná barva, jakou lidské oko mohlo vidět v mrtvé noci. Vyšel Modrý měsíc.
Čas ubíhá v Temném lese jinou rychlostí.
Rupert se pomalu otočil a pohlédl na velemága. „Co jste to provedl?“ otázal se ho hlasem jen o málo silnějším než šepot. „Co jste to, zatraceně, provedl?“
Mág se na něj podíval a nasucho polkl. Jeho tvář byla bledá šokem. „Já nevím,“ řekl nakonec. „Něco se muselo připlést do mého teleportačního zaklínadla. Tohle je správné místo, ale nesprávný čas. Já to nechápu...“
„To můžeme probrat později, Výsosti.“ Protektorův hlas byl klidný a vyrovnaný, avšak klouby na rukou měl v místech, kde svíral dlouhé topůrko dvojbřité válečné sekery, bledé. „Všude kolem nás jsou démoni. Náš návrat je zjevně překvapil stejně jako nás, ale ohromení jim dlouho nevydrží. Měli bychom se odtud hnout, dokud můžeme.“
Rupert krátce pohlédl na své gardisty, kteří se mezitím s tasenými meči a planoucími lucernami postavili do těsného obranného kruhu, a pomalu přikývl. Jejich tichá obratnost ho uklidnila a on nemilosrdně potlačil poslední zbytky strachu a paniky, které mu v nitru duše zůstaly.
„Máte pravdu, sire protektore, ať se muži dají do pochodu. Vy a já půjdeme v čele, velemág nás bude chránit zezadu svou magií. To snad ještě zvládnete, sire mágu?“
Velemág sebou škubl a potom toporně přikývl. Rupert tasil meč, potěžkal v ruce jeho známou, uklidňující váhu a obrátil se ke strážím.
„Držte se těsně pohromadě. Kryjte si záda a jakmile vyrazíme, za žádných okolností se nezastavujte. Ke hradu to nemůže být dál než pět set yardů a po tom všem, co jsme prožili, by se muselo objevit něco mocnějšího, než pár prašivých démonů, aby nás to zastavilo! Takže pojďme na to. Kdo bude poslední, platí pivo.“
Nebyla to příliš dobrá řeč a Rupert to věděl, ale stráže mu stejně odpověděly alespoň trochu srdečným jásotem. Rupert se na oplátku statečně zašklebil, nesmírně hrdý na ně na všechny, a pak se rychle otočil. Jeho muži nemuseli vidět, že se mu oči naplnily slzami. Pevně uchopil jednorožce za opratě a vyrazil kupředu. Nijak nespěchal, ale ani se neloudal. Kdyby si démoni mysleli, že skupina před nimi prchá, zaútočili by. Zdání odvahy by mohlo démony po nějakou dobu zdržet a družina by tak mohla urazit několik cenných yardů navíc. V situaci, v jaké byli, pomáhala každá maličkost.
Rupert se pokradmu rozhlédl kolem sebe. Protektor kráčel vedle něj a držel svou masivní válečnou sekeru, jako by nic nevážila. Stráže s mágem za ním tiše našlapovali, bdělí a připravení zareagovat na jakýkoliv zvuk či pohyb z okolní temnoty. Mág nadělal více hluku než všichni zbrojnoši dohromady. Rupert neslyšel nic, co by nasvědčovalo, že démoni jeho družinu pronásledují, tu a tam však zahlédl náhlý záblesk pozorujících, krvavě rudých očí, žhnoucích z temnoty jako žhavé uhlíky, nebo se někde mihla tichá pokřivená silueta, přebíhající ze skrytu jednoho stínu do druhého, před družinou i za ní.
Rupert se zamračil a pokusil se přivinout si plášť těsněji kolem těla. Ostrý vítr mu bolestivě pronikal až ke kostem a přes veškerou snahu se nedokázal přestat chvět zimou. Už dlouho kolem sebe neviděl nic než sníh, plískanici a ledový vítr zimy, která přišla příliš brzy. Skoro už zapomněl, jaký je to pocit, když je člověku teplo. Vtom koutkem oka zachytil náhlý pohyb a bezmocně se ohlédl do tmy. Hrad se sice neustále přibližoval, ale jeho světlo nepronikalo příliš hluboko do Temného lesa. Rupert se zlověstně usmál. Nepotřeboval démony vidět, aby věděl, že tam jsou. Na jejich počtu nezáleželo. Kdyby došlo k boji, nikdo z jeho družiny by se nejspíš živý na hrad nedostal. Jejich jedinou nadějí bylo dostat se k němu co nejblíže a zbytek cesty co nejrychleji doběhnout. Příliš velká naděje to však nebyla.
Sevřel jílec meče tak silně, až ho zabolely prsty, ale ruka se mu stále třásla. Nepolevující břímě Temného lesa na něm viselo se vší svou známou hrůzou a nést ho teď nebylo o nic snazší, než kdy předtím. Vždycky, když ho povinnost přinutila vrátit se do temnoty, kojil se marnými nadějemi, že tentokrát to bude snazší, ale nikdy nebylo. Pokaždé to bylo ještě horší. Strach, panika a otupující zoufalství se do něj vpilo jako ledová voda do duše, až se mu z toho chtělo ulehnout, stočit se do klubíčka a křičet, aby to přešlo. Což přirozeně udělat nemohl. A ani by to nikdy neudělal.
Nedovedl své muže tak daleko, jen aby to vzdal, když už byli na dohled domovu. Rupert zíral na hrad před sebou, který se k němu blížil s každým krokem. Už jsou skoro tam. Skoro doma. Tak proklatě blízko...
Jednorožec se vedle něj vyčerpaně zapotácel a Rupert se natáhl a něžně poplácal zvíře po krku.
„Už to nebude dlouho trvat,“ zamumlal unaveně. „Ještě pár kroků a všichni si budeme moci odpočinout.“
„To mi říkáš pořád,“ opáčil jednorožec zarputile. „Dlouhý příjemný odpočinek v teplé, suché stáji... Uvěřím tomu, až to uvidím na vlastní oči, dřív ne. Doufám, že tam mají něco slušného k jídlu. Celé týdny jsem neměl nic než trávu. Pro trochu ječmene bych vraždil.“
„Jakmile budeme v bezpečí hradu, klidně tě ječmenem zasypu.“
„V naší situaci mi to nepřipadá jako příliš vhodná poznámka.“
Rupert s jednorožcem si vyměnili pohled a pak se oba tiše zasmáli.
„Byla to vážně zvláštní výprava,“ řekl Rupert.
„S tím nemohu než souhlasit,“ přisvědčil jednorožec.
„Je ti jasné, že tohle nejspíš nezvládneme.“
„Už mě to napadlo.“
„Chtěl jsem jenom říct... díky. Že jsi byl při mně, když jsem tě potřeboval.“
„To bych si nikdy nenechal ujít. Není to s tebou tak zlé, Ruperte. Na to, že jsi člověk.“
„Díky. Zase přátelé?“
„Jasně, proč ne?“
„Skvěle.“
„Pořád ale chci ten ječmen, který jsi mi slíbil.“

Rupert se nahlas zasmál a protektor se na něj překvapeně podíval. Rupert pozvedl meč a potěšilo ho, když zjistil, že se mu ruka už tolik netřese. Svým způsobem si téměř přál, aby démoni zaútočili, aby už to měl za sebou. Když bojoval, neměl čas se bát. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a okamžitě toho začal litovat, když ho v nose opět zaštípal odporný, hnilobný zápach Temného lesa. Neradostně potřásl hlavou a ohlédl se přes rameno. Stráže za ním stále tiše kráčely, meče po ruce, ale Rupertovi se divže nezastavilo srdce, když uviděl, že velemág už s nimi není. Na okamžik překvapením strnul na místě, pak si však úlevou oddechl, když pozvedl zrak a uviděl mága, jak se vznáší ve vzduchu dobrých deset stop nad zemí. Mág měl zavřené oči a čelo mu brázdily vrásky, jako by se soustředil na nějaký nejasný problém. Zdálo se, že mu ruce slabě září, a Rupert si teprve tehdy uvědomil, že se jeho družina pohybuje ve vlastním ostrůvku světla. Obrátil se zase kupředu. Alespoň k něčemu byla mágova kouzla dobrá.
Hrad byl stále blíže, ve světle pochodní se bledě třpytil jako obří kamenný duch. Na cimbuří nebyly žádné stráže, padací most byl však zdvižený. Rupert se ironicky usmál. Kdyby se démoni rozhodli napadnout hrad, neobtěžovali by se procházet přes padací most, ale rovnou by se v celých hejnech hrnuli přes zdi. Vzpomněl si, jak naposledy vjel na nádvoří a našel je prázdné a opuštěné... Rozhněvaně potřásl hlavou. Přece nemohl ujít takovou dálku, jen aby zjistil, že se vrátil pozdě. To zkrátka nemohla být pravda.
Kde jsou, k čertu, démoni? Na co čekají?
Byli od hradu tři sta yardů daleko. Potom dvě stě. Sto. A tehdy se na ně vrhli démoni.
Rupert tak tak stačil vytasit meč a démoni byli všude kolem něj. Rozpoutala se vřava, vzduchem se míhaly meče a sápající se drápy, stříkala krev. Rozmachoval se mečem v krátkých rychlých obloucích, kosil těla démonů přesnými, úspornými pohyby. V nose ho štípal těžký pach čerstvé démoní krve. Valili se na ně ze všech stran. Pokřivené, nestvůrné příšery s tesáky a drápy a s očima, které neznaly nic než nekonečný, neukojitelný hlad. Země se Rupertovi pod nohama zachvěla a pak se s prasknutím rozevřela. Z praskliny se vyhrnuly stovky bledých, slizkých chapadel, natahujících se po bojujících mužích s děsivým, cílevědomým odhodláním. Rupert přeťal svíjející se chapadlo a podíval se dolů, do jedné ze širších puklin. Byla plná tlam s jehlovitými zuby a jediným okem, které napříč měřilo dobrých tucet stop. Uskočil a oko se lehce natočilo, jako by ho sledovalo. Tři chapadla se omotala kolem jednoho ze zbrojnošů a v jediném okamžiku ho rozervala na kusy. Neměl ani čas vykřiknout. Na jiného se snesl jakýsi tvor s křídly a pavoučími nohami porostlými černou srstí, utrhl mu hlavu a zmizel ve tmě ještě než tělo dopadlo na zem. Vyčerpaný až téměř za práh vnímání bolesti se Rupert opřel zády o zkroucený umírající strom a mechanicky před sebou mával mečem. Démoni kolem něj byli tak natěsnaní, že nemohl minout.
A přicházeli pořád další a další. Někteří kráčeli po dvou nohách, jiní po čtyřech a další se plazili po břiše v blátě. V mihotavém, šerém světle se Rupertovi zdálo, že se mnohé z těch hrůzných postav pohybují jako vodnaté bahno i ve chvíli, kdy se chystaly napadnout jeho obleženou družinu. Podivní, nepřirození kříženci rostlin, zvířat a hmyzu se před ním zvedali a klesali k zemi, ohavní tvorové, kteří by nikdy nemohli v přírodě přežít. Rupert bojoval dál. Ty, kteří zemřeli pod jeho čepelí, vystřídal vždy ještě větší počet dalších. Pak na něj z výšky spadlo něco těžkého a k ramenům se mu přivinulo cosi studeného a šupinatého. Tenké spáry toho tvora se mu zuřivě sápaly po očích a krku. Rupert zařval zděšením a zlostí a zoufale popadl netvora levačkou. Démoni se začali stahovat kolem něho a on po nich zuřivě sekal mečem. Koutkem oka zahlédl, jak se k němu přiblížila podlouhlá hlava, a vzápětí se mu do levého ramene zakously stovky špičatých ostrých zubů. Vykřikl bolestí, když se čelisti toho netvora sevřely a potom ještě víc stiskly. Princ upustil meč. Démoni stojící před ním se mu vrhli po krku, náhle je však zalila bílá záře a nezbylo po nich nic, než pár spálených, pokroucených kostí.
Rupert vyrazil potácivě vpřed, pořád ještě s démonem na zádech, když tu mu druhý záblesk ohně srazil netvora z těla. Zbyla po něm jen hlava, která se i po smrti stále držela jeho ramene. Rupert klesl na kolena a zvedl meč. Pokusil se znovu vstát, ale nemohl. Přiskočil k němu protektor a pomocí své dýky se pokusil vypáčit démoni hlavě čelisti. Rupert odvrátil zrak, protože se na to nemohl dívat. Všude kolem něj se démoni stahovali před ohnivou září velemága, kterou nedokázali snést, do šera. Zakrvácená chapadla se stáhla do podzemí a byla ta tam. Za několik okamžiků byl Temný les zase klidný a tichý. Protektor konečně uvolnil démoni hlavu a odhodil ji stranou. Pak pomohl Rupertovi na nohy, zatímco jednorožec rychle přikročil a postavil se vedle prince. Rupert se vděčně opřel o bok zvířete a začala se mu pomalu vracet síla. Zdálo se mu, že bolest v rameni vůbec nepolevuje, ale teď se alespoň mohl pokusit ji potlačit. Cítil, jak mu po levé paži proudem stéká krev a v prstech levé ruky neměl žádný cit.
O tohle se postarám později, pomyslel si odhodlaně. O hodně věcí se postarám později.
„Sire protektore!“ zakřičel chraplavým hlasem.
„Výsosti.“ Protektor stál vedle něj, vzpřímený a hlavu vztyčenou. Potrhané kroužkové brnění měl nasáklé démoni krví.
„Musíme se dostat na hrad, sire protektore. Už můžeme jen utíkat. Pokud dojde k boji, všichni zemřeme. Sežeňte muže dohromady a řekněte jim, že okamžitě ustupujeme. Velemág by nám mohl zajistit obranu. Vyjádřil jsem se jasně? Ano? To je dobře. Vy půjdete první, sire protektore. My vás budeme následovat.“
„Ano, Výsosti. Byli bychom rychlejší, kdybyste jel na jednorožci.“
Rupert pohlédl na jednorožce. I ve stavu omámení jasně viděl krev na vzdouvajících se bocích zvířete. Už jednou ho viděl v podobném stavu, tehdy, když málem zemřel na pasece v Temném lese... Rupert tu vzpomínku rychle zaplašil.
„Co ty na to, jednorožče?“ zeptal se tiše. „Uneseš mě tak daleko?“
„Jasně, žádný problém. Mám jen pár škrábanců. Nasedej, Ruperte.“
Protektor mu udělal z rukou stoličku a napůl ho zvedl, napůl posadil na záda jednorožce. Rupert se chvíli potácel v sedle a ze všech sil se snažil z něj nespadnout. Pohledem sklouzl ke své pravé ruce a zvolna se usmál. Kupodivu v ní stále držel meč. Dobré znamení, pokud člověk na znamení věřil.
Venku v temnotě se něco pohnulo.
„Utíkejte ke hradu! Hned!“ Rupertův hlas byl jen o málo silnější, než zachroptění, ale stráže se rozběhly skoro dříve, než

to dořekl. Zoufale se přitiskl koleny k bokům jednorožce, který vyrazil tryskem vpřed, a zachmuřeně se rozhlédl. Protektor běžel před ním, válečnou sekeru v ruce. Velemág mu letěl nad hlavou a kolem rukou mu praskaly a syčely ohnivé koule. Za nimi běželo čtrnáct gardistů.
Čtrnáct. Čtrnáct z padesáti. Rupert se unaveně opřel jednorožci o krk, jak ho opouštěly poslední zbytky sil. Prsty sevřené na jílci meče se mu pomalu uvolňovaly a jenom bolest, která jím pronikala při každém otřesu na výmolu hrbolaté cesty, ho udržovala v bdělém stavu. Z neúspěchu si nic nedělal, byl zvyklý prohrávat. Jeho muži ho však následovali a věřili mu a on je dovedl do chřtánu smrti. Tak jako to udělal jednorožci, který zůstal ležet celý polámaný a zakrvavený na malé pasece v Temném lese. Jen s tím rozdílem, že teď tady nebyla žádná duha, aby zahnala temnotu. Víčka mu neustále padala, dokonce i přes bolest v rameni. Rupert si uvědomoval, že je nejspíš v šoku, ale bylo mu to jedno. Šok jako by otupoval bolest i vzpomínky, a to mu vyhovovalo. Mohutné stromy Lesa se vynořovaly ze tmy a zase se v ní ztrácely, jak ho jednorožec vytrvale nesl k hradu. Rupert jen znechuceně polkl, když si na jejich kůře všiml velkých ploch otevřené hniloby. Před veškerou temnotu a všechny démony nemohl přenést přes srdce, že je Les mrtvý. Sama ta představa byla nemyslitelná. Les tu byl celá staletí před člověkem, a Rupert v hloubi duše věřil, že tu bude i století potom, kdy lidská rasa zanikne a bude zapomenuta. Pohled na veliké, prastaré stromy, nyní mrtvé a tlející, ranil Ruperta více než jeho vlastní blížící se smrt, protože jestli samotný Les podlehl temnotě, jaká tu byla šance pro člověka? V tu chvíli Ruperta opustila poslední naděje a svět kolem něj se začal pomalu ztrácet spolu s jeho bolestí i žalem.
Vtom k němu z temnoty přiskočil šklebící se démon a princ se po něm instinktivně ohnal mečem. Dlouhý vytáhlý netvor se mu sám nabodl na čepel a s bezhlesým výkřikem odpadl stranou. Rupert chvíli tupě zíral na svůj zakrvácený meč a pak zuřivě potřásl hlavou, neboť jím projela vlna hněvu a znovu ho probudila k vědomí. Možná je pozdě na záchranu Lesa, ale stále ho ještě mohl pomstít. Z temnoty se hrnuli další a další démoni a Rupert kolem sebe sekal mečem, zatímco se jednorožec v posledním vypětí sil snažil doběhnout na hrad dřív, než ho démoni strhnou k zemi.
Protektor si prosekával cestu skrz démony, aniž by vůbec zpomalil, s pohledem strnule upřeným na zdvižený padací most. Stráže se shlukly napravo i nalevo od jednorožce a v urputném boji odrážely útoky celých mas démonů, kteří se bezhlesně rojili z okolní temnoty. Rupert bezmocně přihlížel, jak další tři muži zemřeli příšernou smrtí pod náporem démoních drápů a tesáků, a držel se jednorožce, jak nejlépe mohl. Pokusil se alespoň levou rukou sevřít uzdu, ale prsty ho neposlouchaly. Hrad byl už jenom padesát yardů daleko, stejně dobře to však mohlo být padesát mil. Cesta před nimi byla úplně zatarasená démony. Náhlý přidušený výkřik po levé straně napověděl Rupertovi, že přišel o dalšího gardistu, ale neměl čas se ohlédnout. Démoni se kolem nich seskupili ještě hustěji a jednorožec poněkud zvolnil tempo. Rupert náhle pocítil neovladatelnou touhu obrátit jednorožce a vyrazit zpátky do temnoty a zabíjet a zabíjet, dokud nebude jeho meč i on celý od démoní krve. Raději zemřít v boji než na útěku. Ten záměr ho vzápětí opustil a Rupert se divoce zašklebil a rozsekl sápajícího se démona; nedošel přece tak daleko, aby jen tak zahodil život v nesmyslném gestu. Probojoval se Temným lesem, aby přivolal velemága z jeho Temné věže, a teď se vracel domů. A k čertu s každým, kdo by mu v tom chtěl zabránit.
Jednorožec se stále držel a postupoval krok za krokem. Rupert sekal jako řezník v pravidelných intervalech. Hrad byl stále blíž a blíž... a další démoni stále přicházeli. Čtyřicet yardů. Třicet. Pětadvacet. Možná to nakonec dokážeme, pomyslel si Rupert. Možná to dokážeme. Ze tmy kolem něj se vynořovaly hrůzné, znetvořené obličeje a on po nich instinktivně sekal mečem. Někde v dálce za ním se ozval pomalý tlukot: hluboký tlumený zvuk připomínající bušení nějakého obrovského srdce. Rupert si nejprve pomyslel, že to duní hrom, pak se však země sama začala otřásat v rytmu toho hlubokého dunění a on si uvědomil, že naslouchá zvuku něčeho neuvěřitelně velikého a těžkého, co se k němu pomalu blíží Temným lesem. Riskoval krátký pohled přes rameno, avšak neproniknutelná tma ho s pohrdavou lehkostí donutila odvrátit zrak. A pak se mu zježily všechny chloupky na šíji, když se nocí rozezněl dušený a přesto ohlušující řev plný tupé, zlovolné zuřivosti. Tvor se blížil a země se divoce chvěla. Rupert si uvědomil, že z temnoty přichází něco docela nového, něco obřího, pradávného a nevyslovitelně mocného. Vzpomněl si na obrovského bílého červa, se kterým bojoval v šachtě v Měděnici, a popohnal jednorožce.
Do noci náhle vyšlehlo světlo a rozervalo temnotu, jak velemág konečně povolil uzdu své moci. Stromy byly vyrvány i s kořeny a odhozeny stranou a démoni umírali s němými výkřiky, když je mohutná neviditelná síla vrhla k zemi a vymáčkla z nich život.
Země se zdvihala a klesala jako veliká, pomalá vlna, když jí pronikla čarodějova magie, a kdesi hluboko v temnotě cosi obrovského zařvalo bolestí a děsem. Rupert se zachvěl, když v páchnoucím vzduchu pocítil mágovu moc pronikající temnotou, divokou a nezadržitelnou. V magii, kterou velemág vyslal do světa, bylo cosi nadřazeného a divokého, něco, co dokáže ovládnout jen mágova vůle. Svištěla a praskala vzduchem a ničila vše kolem Rupertovy družiny, přesto však hluboko v duši Rupert cítil, že jedině velemág dokáže zabránit té strašlivé síle, aby se vymkla kontrole, napadla hrad i Les se vším všudy a rozpoutala nepředstavitelnou orgii ničení. Démoni prchali zpět do temnoty a uvolněná magie je pronásledovala. Rupert pomalu spustil meč a jednorožec přešel do pomalejšího klusu, když zjistil, že cesta na hrad je náhle opět volná. Mág letěl za nimi a zvolna se točil a obracel ve vzduchu, jako by se do něj opíral vítr, který mohl cítit jen on.
Když se před Rupertem náhle objevila hradní strážnice, poklesl v sedle a uvědomil si, že ho opouštějí poslední zbytky sil. Pevně sevřel prsty jílec meče ze strachu, že by ho mohl upustit. Vtom z temnoty vyletělo cosi podsaditého a chlupatého s několika páry nohou a přistálo jednorožci na krku. Ten klopýtl a málem upadl. Démon se pevně přichytil a svou tíhou téměř donutil zvíře zastavit. Pak se do něj těsněji zaťal drápy na nohou a jednorožci vytryskly po obou stranách krku pramínky krve. Vzepřel se a s hlasitým ržáním divoce házel hlavou, jak se mu démon sápal po očích. Rupert se ze všech sil snažil udržet v sedle a divoce sekl po démonovi mečem. Čepel čistě pronikla jeho tělem, ale netvor nezemřel. Z hluboké rány mu netekla žádná krev a přímo před Rupertovýma očima se jeho zranění zacelovalo a

mizelo. Napřáhl se k dalšímu úderu, ale démonovo podsadité tělo se kroutilo a měnilo z jednoho ohavného tvaru do druhého, až se přesunulo po krku jednorožce směrem k Rupertovi. Na jednorožcově bílé kůži zanechal linii drobných krvavých ranek, jako by měl na břichu stovky drobných savých úst. Jednorožci se stále nějak dařilo potácivě klopýtat kupředu, žalostně přitom ržál a naříkal, napůl bez sebe zděšením a bolestí. Rupert znovu a znovu sekal do démona a pečlivě mířil, aby neporanil jednorožce, avšak netvor stále neumíral. Na různých místech chlupatého těla mu vždy dorůstaly nové a nové ruce a nohy a stejně rychle i zanikaly. Pak jej rozťal z jednoho konce na druhý a netvor se bleskurychle natáhl podél čepele a půl tuctem kostnatých rukou popadl Ruperta za paži, ve které držel meč. Jeho dotyk pálil jako kyselina. Zíraly na něj dvě chorobně žluté oči, dominující slintající tlamě se stovkami zakřivených ostrých zubů. Rupert jadrně zaklel a udeřil netvora svou necitlivou levačkou. Zabořil prsty hluboko do démoního masa hned nad jeho očima a pak je začal pomalu svírat. Démon se mu snažil vysmeknout, ale Rupert ignoroval příšernou bolest, která mu opět vystřelovala do paže i do ramene, a soustředěně tlačil ruku hlouběji a hlouběji do démona. Náhle se mu navrátil cit do prstů, které teď na každý pohyb reagovaly bolestivou agonií, ale za hranicí bolesti nahmatal cosi měkkého a pružného, co mu horečně pulzovalo v ruce - srdce démona. Netvor se pustil jeho pravice a s neskutečně rozevřenou tlamou se mu vrhl po krku. Rupert se divoce zasmál a z posledních sil svrhl démona k zemi. Jednorožec po něm znovu a znovu dupal kopyty a hystericky ržál. Konečně se démon přestal hýbat a jednorožec bezhlavě vyrazil k hradu.
Přímo před nimi ležel zamrzlý hradní příkop a během několika chvil se už ozývalo hlasité dunění kopyt jednorožce, klusajícího přes pevné dřevo padacího mostu. Rupert potřásl bolavou hlavou, aby se trochu probral. Nevšiml si, že by se padací most spouštěl. Protektor už dojel k vstupní věži, zůstal stát před zavřenými vnitřními vraty a zabušil na ně obrněnou pěstí. Dveře se před ním pomalu pootevřely. Rupert vjel dovnitř, zastavil jednorožce a trpělivě čekal, až se dveře otevřou natolik, aby mohl projet. Zaslechl za sebou pohyb a ohlédl se přes rameno. K padacímu mostu se pomalu blížilo deset gardistů a z každého jejich pohybu čišelo vyčerpání. Co zbylo z jejich brnění, bylo nasáklé krví, všichni však stále drželi v rukou meče. Velemág letěl pomalu za nimi a moc z něj proudila v mohutných třpytivých vlnách, které ohýbaly statné stromy jako silná vichřice. Démoni zasažení jeho magií se svíjeli na zemi a jejich pokřivená těla tála a vsakovala se do krví zbrocené země. Protektor křikl, že brána je konečně otevřená, a jednorožec vyrazil kupředu. Rupert vzdorovitě pohrozil mečem temnotě a projel branou do bezpečí hradního nádvoří. Brána se za ním začala zavírat.
„Ne!“ zařval Rupert a jeho hlas zněl až nelidsky drsně od bolesti a vyčerpání. „Nezavírat! Ještě jsou tam moji muži!“
„K čertu s tvými muži!“ zaječel vyděšený zbrojnoš. „Tam venku jsou démoni! Zavřete bránu!“
Náhle zmlkl, když ucítil na hrdle špičku Rupertova meče. Jejich pohledy se zkřížily a zbrojnošovy námitky se vytratily dřív, než mohly zaznít. Zíral na zkrvaveného, vyčerpaného muže, který se nad ním skláněl, a najednou vůbec nepochyboval o tom, že je mnohem nebezpečnější, než kterákoliv ze stvůr Temného lesa.
„Ta brána zůstane otevřená, dokud jí neprojde poslední z mých mužů,“ prohlásil Rupert. „Okamžitě vydej rozkaz, nebo přísahám, že tě na místě probodnu.“
„Nezavírat!“ zaječel zbrojnoš. „A připravte se na obranu proti démonům, ještě jsou venku naši muži!“
Rupert spustil meč a obrátil se směrem do tmy. Na zbrojnoše okamžitě zapomněl. Jeho muži se konečně vraceli domů, unavení, zranění a zkrvavení jako on. Princ pocítil vzrůstající pýchu, když sledoval, jak si deset zbylých gardistů navzájem pomáhá přes padací most až na nádvoří, odmítajíce jakoukoliv pomoc od hradních stráží. Přes všechno, čím prošli a co jim Temný les nastražil, byli stále odhodlaní dokončit výpravu po svých. Světlo velemága náhle zablikotalo a zhaslo a on se snesl doprostřed padacího mostu, oči upřené do tmy. Vysoká magie, kterou uvolnil, sice už nenaplňovala vzduch, ale stále přetrvávaly jakési pozůstatky jeho starobylé moci, které propůjčovaly jeho siluetě temnou a ponurou důstojnost. Démoni se shromáždili za hranicí hradního světla, ale neodvažovali se přiblížit k mágovi. Ten se k nim obrátil zády a prošel pod hradní věží na nádvoří. Démoni vyrazili kupředu.
Zbrojnoši zakřičeli příkazy a obě brány se pomalu zavřely. Rupert stačil ještě zahlédnout, jak se zvedá padací most, na kterém už viseli démoni, a pak se silná dubová brána zabouchla a muži ji přiběhli zajistit ocelovými závorami. Rupert konečně zasunul meč do pochvy a vyčerpaně se zhroutil v sedle. Na vnější zdi hradu marně dorážely tisíce démonů a vydávali přitom ohlušující lomoz, který střídavě sílil a slábl jako nekonečné hromobití. A v dálce, kdesi hluboko v prohnilém srdci temnoty, něco strašného a nelidského zavylo vztekem.

Rupert nejistě seskočil ze sedla, ušel pár vrávoravých kroků a klesl na zem, zády opřený o hradní zeď. I přes dvacet stop solidního kamene stále cítil lehkou vibraci démoních útoků na druhé straně. Levou ruku si položil do klína a poprvé po dlouhých měsících si dovolil odpočinout. Bláznivě se mu točila hlava a tělo se mu roztřáslo opožděným šokem. Pouze ukrutná bolest v levém rameni mu bránila složit se rovnou na místě, ale bylo mu to jedno. Byl zpátky na Lesním hradě a na ničem jiném nezáleželo. Ať už se teď stane cokoliv, dobré či zlé, on je doma.
Démoni postupně přestali útočit na hradní zeď a hlasitý lomoz pomalu zeslábl, až ho vystřídalo naprosté ticho, které bylo snad ještě hrozivější. Rupert zavřel oči a na chvíli se nechal jen tak unášet myšlenkami. Udělal všechno, čím ho pověřili, a teď si zasluhoval odpočinek. Jen na malou chvilku. Pak se mu něco otřelo o ruku a Rupert opět otevřel oči. Uviděl vedle sebe stát jednorožce, jehož přivřené zarudlé oči zíraly doprázdna. Rupert se na zvíře láskyplně usmál.
„Skvělý běh, jednorožče,“ zachrčel.
Jednorožec si odfrkl a změřil si prince ironickým pohledem. „Lepší už nikdy neuvidíš, to vím jistě. Tak rychle jsem v životě neběžel. Je úžasné, co jeden dokáže, když musí. Jak se cítíš?“
„Strašně, skoro až bídně. Myslím, že bych zabil za sklenici vody. Pokud bych k tomu měl dost sil.“
„Žádné vytáčky. Kde je ten ječmen, který jsi mi slíbil?“
Rupert se pokusil o smích a poprvé našel dost sil pozvednout hlavu a rozhlédnout se. Nádvoří bylo plné lidí, stojících

ode zdi ke zdi: rolníci, vesničané i měšťané, kteří se uchýlili do bezpečí hradu, když démoni napadli jejich domovy. Uprchlíci před dlouhou nocí se choulili v nepočetných rodinných skupinkách, to málo, co jim zůstalo, bylo roztroušeno kolem nich na malých žalostných hromádkách. Po celém nádvoří plály otevřené ohně, zahánějící tmu a zimu trochou světla a tepla. Nádvoří však nadále zůstávalo nepříjemně chladné a mezi ohni bylo šero. Stálo tu několik otrhaných stanů a přístřešků poskytujících iluzi soukromí, a nepříliš dobrou ochranu před větrem. Zvířata volně popocházela od ohně k ohni a tiše se krmila zbytky jídla, které tu a tam našla. Při tolika lidech a zvířatech na jednom místě se nádvořím nesl odporný zápach, ale zdálo se, že to nikomu nevadí. Byli na to už zvyklí.
Nejhorší bylo to ticho. Lidé se choulili k sobě kvůli teplu i útěše. Jen tupě zírali do ohně očima, které viděly příliš mnoho hrůzy a pramálo naděje, a čekali, až si pro ně přijde temnota. Rupert se kysele usmál. Dokonce ani hradní zdi se vší svou magií nedokázaly zadržet působení Temného lesa. Jako hustá, dusivá mlha visely ve vzduchu strach, nejistota a zoufalství, které se jasně odrážely v děsivé bezmoci, jež čišela z obličeje každého uprchlíka. Temnota se jim vkradla do duše a zanechala na nich své stopy. Rupert odvrátil zrak. I po všech svých výpravách, přes všechno, čím prošel a co vykonal, stejně na této misi zklamal. Vrátil se příliš pozdě. Modrý měsíc vyšel a Les propadl nekonečné noci. A z padesáti mužů, kteří s ním vyrazili na výpravu k Temné věži, se jich vrátilo jen deset.
Alespoň jsem to zkusil, pomyslel si Rupert sklíčeně. Alespoň jsem to zkusil.
Zaplašil pocit sebelítosti, který by ho určitě pohltil, kdyby se mu nebránil. Litovat se může později, až na to bude čas. Ještě nepodal zprávu králi a také musí zkontrolovat své muže a ujistit se, že jsou v pořádku. Ke konci to pro ně muselo být krušné. Rupert se rozhlédl po protektorovi, ale nikde ho neviděl. Bezpochyby šel rovnou za králem, aby ho informoval o návratu velemága. Rupert se zamračil. To on, jakožto vůdce této družiny, měl podat zprávu o misi, nikoliv protektor. Alespoň se ho mohl nejdříve zeptat. Pak se Rupert zašklebil náhlým pochopením. Protektor mu přece přísahal poslušnost jen po dobu výpravy. Teď, když byli zpátky na hradě, byl Rupert zase už jen druhorozený syn. Sebemenší moc, kterou měl nad protektorem, byla nyní ta tam. Vlastně by si měl zase začít dávat na sebe pozor. Uslyšel klapot bot o dlažbu a když vzhlédl, uviděl jak na něj hledí gardista z věže. Vysoký ramenatý svalovec, který by působil mocným dojmem i bez hněvu, jenž mu sálal ze zjizveného obličeje. V mohutných rukou držel zrezivělé kopí a za ním stálo několik dalších zbrojnošů, všichni s chladnými, nepříjemnými pohledy ve tváři. Rupert se ně klidně zadíval.
„Chcete něco?“
„Jmenuji se Chane,“ řekl gardista od brány. „Pamatujete si mě? Řekl bych, že ano. Mohl jsi nás všechny zabít, ty pitomý parchante, kvůli hrstce zatracených gardistů! Nevím, co jste tam venku, zatraceně, dělali, ani jak jste otevřeli brány, ale než s tebou skončíme, budeš si přát, aby tě raději dostali démoni.“
Skvělé, pomyslel si Rupert. Probiju se polovinou démonů z Temného lesa, jen aby mě utloukli vlastní zbrojnoši. Typické.
Nejistě se postavil na nohy, levá ruka mu bezvládně visela podél těla. Jednorožec se ochranářsky postavil vedle něj. Chane pozvedl kopí a škodolibě se ušklíbl. Vtom deset špinavých, zakrvácených gardistů vyrazilo z řad uprchlíků a postavilo se mezi Ruperta a útočníky. Ti jen jedinkrát pohlédli na muže, kteří stáli proti ním, a začali ustupovat. Nádvořím se ozvěnou rozlehlo zasvištění oceli po kůži, jak gardisté tasili meče. Ústup zbrojnošů se znatelně zrychlil.
„Ten, komu vyhrožujete, je náš vůdce,“ řekl tiše jeden z gardistů. Rupert v něm poznal Roba Hawkeho, břitmistra. „Přivedl nás zpátky z temnoty. Kdyby vás nezastavil, zabouchli byste nám bránu před nosem a nechali nás venku chcípnout. Takže teď buď odhodíte kopí, nebo vám je nacpeme do krku. Pochopili jste?“
„Co jste, k čertu, zač?“ vyrazil ze sebe Chane a očima nervózně těkal z jednoho gardisty na druhého.
„Jak dlouho jste zbrojnošem na tomto hradě?“ zeptal se chladný povědomý hlas a když se Rupert ohlédl, uviděl protektora, stojícího vedle něj s válečnou sekerou v rukou.
Chaneovi spadla brada a náhle zbledl jako stěna. „Sir protektor...“ zašeptal tiše. „Řekli nám, že jste mrtev! Ale... pokud žijete, pak on musí být...“
Vytřeštil oči na Ruperta a ten se na něj ironicky usmál. A pak, k Rupertovu úžasu, Chane spustil kopí, poklekl před ním a sklonil hlavu. Ostatní zbrojnoši to po něm zopakovali.
„Odpusťte mi, Výsosti,“ řekl Chane a hlas se mu třásl dojetím. „Odpusťte, že jsem vás nepoznal, ale je to tak dlouho... už jsme se vzdali veškeré naděje... všichni říkali, že jste mrtvý! Všichni!“
„No, tak tedy nejsem,“ odvětil Rupert krátce. „Nebo jestli ano, je ze mě velice žíznivý duch.“
Rob Hawke hned nabídl Rupertovi svou láhev. Rupert vděčně přikývl a schoval meč. Vzal čutoru, zuby ji odzátkoval a lačně z ní hltal vlažnou vodu. Nikdy mu pouhá voda tak nechutnala. Když se mu povedlo žízeň trochu uhasit, zdráhavě vrátil láhev gardistovi. Chane a ostatní zbrojnoši před ním stále klečeli a on jim neochotně pokynul, aby vstali. Jejich přetrvávající projevy oddanosti ho přiváděly do rozpaků.
„Vítejte zpět, Výsosti,“ řekl Chane a rychle vyskočil na nohy. Oči mu plály téměř až posvátnou úctou. „Vítejte doma, princi Ruperte.“
Jeho slova se hlasitě rozlehla do ticha a odpověděl na ně šum z řad uprchlíků. Hlavy se obracely směrem k Rupertovi a na mnoha místech lidé vstávali, aby lépe viděli. Vlna šumu přebíhala davem a neustále sílila v hlasitý lomoz. Během několika vteřin bylo celé nádvoří na nohou. Lidé se sbíhali k Rupertovi se smíchem a radostí, znovu a znovu vykřikovali jeho jméno. Rupertovi strážci se kolem něho instinktivně seskupili, aby ho chránili, a zbrojnoši se k nim přidali, vytvářejíce tak lidskou bariéru mezi Rupertem a plesajícím davem. Rupert se přikrčil k hradní zdi a překvapeně se rozhlížel po davu, který se tlačil proti kordonu stráží. Kam se jen podíval, byly vykřikující veselé tváře, mnohdy se slzami v očích. Někteří uprchlíci doslova skákali radostí. Rupert se ohlédl po protektorovi.
„Co se to tu, k čertu, děje?“
Protektor se usmál. „Očividně nás všechny dávno považovali za mrtvé a pokud by vaše výprava k Temné věži ztroskotala, jakou naději mělo Lesní království? Ale teď jste tady, v posledním okamžiku jste se vrátil z dlouhé noci a

přivedl jste s sebou legendárního velemága, který bezpochyby vše napraví pouhým mávnutím ruky. Jste odpovědí na všechny jejich modlitby, Výsosti.“
Rupert si odfrkl. „Řeknete jim ty špatné zprávy vy, sire protektore, nebo to mám udělat já?“
Protektor se kysele usmál. Uprchlíci se stáhli ještě blíž, nedbajíce varování stráží ani jejich tasených mečů. Hlas davu se pomalu měnil přes zoufalost až ke zlosti. Rupert nebyl jen hrdina, který se vrátil z nebezpečné cesty. Byl také jejich princ a oni chtěli vědět, kde byl, co se mu přihodilo, proč cesta trvala tak dlouho, proč se nevrátil včas a nezachránil je před temnotou. Nevnímali jeho únavu ani krev na šatech. Viděli jen hrdinu a zachránce, kterého vidět chtěli, někoho, kdo udělá zázrak a zažene démony, porazí dlouhou noc a navrátí vše do starých kolejí. Tón jejich hlasů se změnil a nyní to znělo spíš jako by si stěžovali a naléhali. Tlačili se jeden přes druhého, naráželi do stráží a natahovali se, aby upoutali jeho pozornost. Pak se jejich křik znovu změnil do ještě drsnějšího a hrubého tónu, když si uprchlíci postupně uvědomili, že jim Rupert neslibuje, co chtějí slyšet. Jedna skupinka se snažila překřičet druhou. Někteří se dožadovali více jídla či vody pro své rodiny a dobytek, jiní žádali pokoje uvnitř hradu, v bezpečí před temnotou. Jejich křik stále sílil, jak se dožadovali naděje, útěchy a odpovědí, které jim Rupert nemohl poskytnout. Pokoušel se s nimi mluvit, vysvětlit jim skutečnost, ale oni jen křičeli a neposlouchali ho. Rupert jim to nemohl mít za zlé. Byl tak unavený a zmatený, že jeho vysvětlení nedávala smysl ani jemu samotnému. Uprchlíci se k němu tlačili ve vlnách a radostné vzrušení, které dávali najevo ještě před malou chvílí, zmizelo, jako by vůbec nebylo. Dav znovu přitlačil a stráže se ohlédly k Rupertovi pro rozkazy.
„Táhněte, k čertu, ode mě!“ zařval princ a tasil meč. Gardisté se okamžitě postavili do střehu a čekali na rozkaz k útoku. Zbrojnoši pozvedli píky a protektor významně potěžkal svou bojovou sekyru. Ve světle pochodní se zableskly zakrvavené čepele a špičky kopí a uprchlíci náhle zmlkli. Nejisté ticho pokračovalo, když se Rupert rozhlédl po zástupech oněmělých tváří před sebou.
„Jsem unavený,“ zavrčel nakonec. „Jdu do svých komnat, abych si trochu odpočinul, a každý, kdo by se mi v tom pokusil zabránit, toho bude litovat. Je mi jedno, jaké máte potíže. To snad může, sakra, počkat, až se trochu vyspím. A teď mi jděte z cesty, nebo nařídím svým strážím, aby mi průchod prosekaly.“
Následovalo dlouhé, napjaté ticho.
„Diplomat za každé situace, co Ruperte?“ ozval se pobavený hlas a když se Rupert podíval přes hlavy davu, zahlédl Haralda, jak pomalu sestupuje ze schodů od hlavní vstupní síně. Ledabyle kráčel mezi uprchlíky a vyzařovala z něj jistota a bezpečí. Jakkoliv byl Rupert unavený, stejně musel obdivovat jeho vystupování.
Haraldův klidný hlas sliboval vše a přitom se k ničemu nezavazoval. Přesto se zdálo, že tím uprchlíky uklidnil, a ti se pomalu vraceli ke svým ohňům a dobytku, tiše si vyměňovali tlumená slova a zarmouceně potřásali hlavami. Žádný se po Rupertovi ani neohlédl. Jejich hrdina je zklamal tím, že byl taky jenom člověk. Rupert sledoval, jak se Harald sebejistě pohybuje rozcházejícím se davem a pomalu potřásl hlavou. Jeho bratr měl vždycky dar slova, když se rozhodl ho použít. Jeho předstírání prosťáčka možná obelstilo dvořany, ale Rupert věděl svoje. Už od dětství uměl Harald manipulovat s lidmi a využít situace, aby dosáhl toho, co chtěl - většinou na úkor Ruperta.
I přes všechny jeho chyby - a nedalo se popřít, že Harald jich měl dost - byl skvělý organizátor. Ještě téhož večera si nechal sepsat listinu stížností uprchlíků a zavedl systém, jak vyřešit ty, které byly opravdu vážné. Rupert si znechuceně povzdechl, zasunul meč do pochvy a znovu se opřel zády o hradní zeď. Byly časy, kdy měl za to, že Harald dělá takové věci, jen aby dobře vypadal, přičemž tu hlavní dřinu ponechával jiným. Teď si však uvědomil, že to je jeden z důvodů, proč se Harald jednou stane králem a on ne. Harald byl diplomat. Rupert pokrčil rameny. Diplomacie jsou jen řečičky. Zkus to s taktem a logikou na démony a utrhnou ti hlavu.
Odvrátil se a kývnutím poděkoval Chaneovi a jeho zbrojnošům. „Díky, že jste se za mě postavili. Situace se mohla snadno zvrhnout.“
Zbrojnoši ostýchavě pozvedli píky a oplatili mu úklonu.
„Omlouvám se za uprchlíky, Výsosti,“ řekl Chane. „Člověk jim to nemůže mít za zlé. Když přišla temnota, ztratili všechno, co měli. Pochybuji, že byste našel rodinu, kterou démoni nepřipravili o dítě nebo o jednoho z rodičů. Už dlouho trpí strachem a bezmocí a zkrátka potřebovali někoho, proti komu by to obrátili. Náhodou jste to byl vy.“
„Asi ano,“ odpověděl Rupert unaveně. „Přesto vám děkuji.“
„To je samozřejmost,“ opáčil Chane. „Kdybyste nás kdykoliv potřeboval, víte, kde nás najít. Teď bychom se nejspíš měli vrátit ke svým povinnostem. Démoni mohou kdykoliv zaútočit.“
Znovu se uklonil a odvedl své zbrojnoše zpět k bráně. Rupert je doprovázel pohledem a zamyšleně se přitom mračil. Chane byl buď tím nejsmířlivějším mužem, jakého kdy potkal, nebo se tady dělo něco, o čem nevěděl. Nebo možná... Rupert se náhle usmál. Možná už zase začíná být paranoidní, návrat na rodný hrad to mohl docela dobře způsobit. Povzdechl si a obrátil se zpět ke svým mužům. Alespoň s nimi si nemusel dělat starosti. Byli mu oddáni už od samého začátku. I když k tomu neměli v podstatě žádný důvod... Když se to tak vezme, protektor ho poslouchal jen proto, že mu to nařídil král... Rupert zlostně potřásl hlavou, ale ta myšlenka ho neopustila. Věděl, že tu otázku musí položit, když pro nic jiného, tak aby se přestal obávat, jakou dostane odpověď. Každopádně to musel vědět. Nevšímaje si trpělivě čekajícího protektora, přikročil Rupert k Robu Hawkeovi.
„Proč jste mi zachovali věrnost?“ otázal se rovnou. „Když jsme vyrazili, měl jsem plný oddíl padesáti gardistů. Zpátky jsem přivedl jen deset. Copak mne neobviňujete ze smrti svých přátel?“
Hawke pomalu zavrtěl hlavou. „Nic vám nevyčítáme, Výsosti. Nečekali jsme, že přežijeme Temný les, natožpak Temnou věž. Vlastně jsme původně chtěli dezertovat, sotva zmizíme z dohledu hradu. Bez urážky, Výsosti, ale to málo, co jsme o vás slyšeli, nám moc odvahy nedodalo. Na hradě se povídá, že jste nikdy nevelel strážím, že jste vyprávěl neskutečné lži, jak jste dvakrát prošel Temným lesem, a že jste zbabělec. Rozhodně jsme neměli v úmyslu jít do boje pod velením někoho takového.

A pak jsme vás viděli, jak bojujete se svým bratrem i s protektorem přímo tady na nádvoří. Dvakrát jste prolil protektorovu krev. Dvakrát! Co je protektorem, nikomu se to nepovedlo. Když jsme to viděli, domysleli jsme si, že co se o vás vypráví, je lež. Rvát se s protektorem nebylo sice zrovna moudré, ale předvedl jste se jako dobrý bojovník. Tehdy jsme se rozhodli, že se vás budeme držet jen tak dlouho, než vás přemluvíme, abyste vzdal cestu k Temné věži a dezertoval s námi. Protektor by se zkrátka jednoho rána probudil a zjistil, že jsme pryč. Jak snadné.
A pak jsme došli do Měděnice. Tam jsme uviděli to, co žilo v šachtě, a viděli jsme, jak jste s tím bojoval a porazil to. Od té chvíle... no, začali jsme věřit ve vás i vaši výpravu. A možná jsme začali trochu věřit i sami sobě. Nevedli jsme si nakonec tak zle. Nikdo ještě nevyvázl z takového nebezpečí životem. Nic vám nevyčítáme, Výsosti. Jsme hrdí, že jsme mohli sloužit po vašem boku.“
Rupert prkenně přikývl, příliš dojatý, než aby promluvil. „Děkuji vám,“ řekl nakonec. „Nemohl bych být na vás víc hrdý. Promluvím s otcem. Pokud přežijeme temnotu, každý z vás dostane odměnou kus půdy. Máte mé slovo.“
„Děláme jen to, za co jsme placeni,“ odpověděl Hawke. „I když nějaká odměna by se nám přece jen hodila. Pokud vás ovšem můžeme požádat o jednu malou laskavost, Výsosti.“
„Cokoliv,“ odvětil Rupert.
„Víte,“ začal Hawke opatrně, „jestli protektor ohlásí, že jsme měli v úmyslu dezertovat, nedostaneme ani měďák.“
„Nic takového nenahlásí,“ opáčil Rupert. „Nebo snad ano, sire protektore?“
Protektor se na něj zamyšleně podíval a pak se lehce uklonil. „Jak si přejete, Výsosti.“
Gardisté se jeden na druhého zeširoka usmáli, načež Hawke pozvedl meč do pozice bojovnické přísahy věrnosti. Ostatní gardisté ho vzápětí následovali a během několika vteřin se zvedlo deset mečů do starodávného pozdravu. Na chvíli tak zůstali bez hnutí a pak byly meče opět zasunuty do pochev, gardisté se obrátili a zamířili do kasáren za zaslouženým odpočinkem. Rupert je sledoval odcházet a přál si, aby mohl jít s nimi, zpátky do atmosféry bezpečí a kamarádství přátel. Jenže nemohl. Byl princ, což znamenalo, že se musel vrátit do prázdného pokoje a do politiky a intrik své rodiny a dvora. Odvrátil zrak a všiml si, že ho protektor zamyšleně pozoruje.
„Něco není v pořádku, sire protektore?“
„Nevím, Výsosti. Ještě si to musím promyslet.“
„Jsem pořád jen druhorozený syn.“
„Ano,“ řekl protektor. „Já vím.“ Pak se obrátil a odešel.
Ruperta napadlo jít za ním, ale pak se rozhodl, že to počká do zítřka. Když na to přijde, všechno může počkat do zítřka. Nebo do pozítří. Zaslechl zvuk rychlých kroků a ohlédl se, aby spatřil, jak se k němu kvapem blíží vysoký tělnatý mladík, oděný do lesklého hedvábí. Dlouhé plavé vlasy spadající na ramena měl pečlivě upravené podle poslední módy a na nádvoří, plném hladovějících, působil svým vzhledem dobře živeného člověka téměř pobuřujícím dojmem. Před Rupertem se napřímil, zaujal důstojnou pózu a pak se elegantně uklonil. Rupert unaveně kývl v odpověď a muž se opět napřímil.
„Omlouvám se, že vás vyrušuji, Výsosti, ale jak jsem uslyšel o vašem zázračném návratu, všeho jsem nechal a spěchal jsem za vámi.“
„Opravdu?“ odvětil Rupert.
„Ale ovšemže, Výsosti! Vrátil jste se k nám ze samotné temnoty, vrátil jste se, abyste nás všechny zachránil! O tom složím úžasnou píseň!“
Rupert se na něj podíval. „Píseň?“ otázal se pomalu.
„Nu ano, Výsosti. Jsem nový oficiální dvorní minstrel. Nemějte však obavy, Výsosti. Píseň, kterou hodlám složit o vašich smělých činech, bude příběhem o nevídaném hrdinství a obětavosti, o cti a dobrodružství i zázračných únicích na poslední chvíli...“
Náhle zachytil Rupertův pohled a poslední věta zůstala nedopovězená. Jakmile Rupert tasil meč, začal couvat a když se na něj princ s vražedným pohledem v očích vrhl, dal se na útěk. Rupert jeho pronásledování po několika krocích vzdal, minstrel měl však dost rozumu, aby běžel dál.
„Bylo to vážně nutné?“ zeptal se jednorožec.
„Rozhodně,“ opáčil Rupert. Pak zasunul meč do pochvy a znovu se opřel o hradní zeď. „Byli to především minstrelové se svými hloupými písněmi o radostech dobrodružství, kdo mě dostal do téhle kaše.“
„Nevypadáš dvakrát nejlíp,“ poznamenal jednorožec.
„V tom můžeš mít docela dobře pravdu.“
„Co kdyby sis šel lehnout, Ruperte. Dřív, než se tu složíš.“
Rupert zavřel oči a poprvé si dopřál to pohodlí přemýšlet o horké koupeli a měkkém lůžku. Spokojeně si povzdechl, otevřel oči a pohlédl na jednorožce. Zvíře mělo po celém těle krvavé škrábance od démoních drápů. Stálo s hlavou svěšenou a nohy se mu třásly námahou a vyčerpáním.
„Ty také nevypadáš dvakrát dobře,“ poznamenal Rupert. „Jsi pěkně zřízený. Démoni ti dali co proto.“
„Lichotky nejspíš nebudou tvojí silnou stránkou,“ opáčil jednorožec. „Do rána budu v pořádku, je to jenom pár škrábanců. Ty jsi na tom hůř než já. Už jsem viděl pohřbívat lidi, kteří vypadali líp. Alespoň jednou v životě udělej rozumnou věc a jdi si, sakra, lehnout. Já se těším, až se poprvé po dlouhé době pořádně vyspím, a už tak mám dost myšlenek, které mi zřejmě nedovolí usnout, než abych měl zapotřebí dělat si starosti ještě i o tebe.“
„Doprovodím tě do stájí.“
„Ne, to neuděláš. Vzhledem k tomu, v jakém jsi stavu, bych tě pak musel odnést a už teď necítím záda. Jdi si lehnout, Ruperte. Já dojdu do stájí a tam už mi bude dobře. S trochou štěstí narazím na podkoního a vymáčknu z něj něco málo ječmene. Pokud ovšem vydržím vzhůru tak dlouho, abych ho stačil snísť.“
„Dobrá, vzdávám se,“ řekl Rupert a navzdory svému stavu se usmál.

„Už bylo na čase, zatraceně," zabručel jednorožec a pomalu vykročil ke stájím. „A nech si prohlédnout to rameno!"
„No jo, jasně," procedil Rupert mezi zuby. Opřel si hlavu o zeď a náhle jím projela mrazivá vlna, po které se mu roztřásly ruce a rozcvakaly zuby. Přešla stejně rychle, jako se objevila, a vystřídala ji slabost a omámení. Odstrčil se od zdi, ale ušel sotva několik kroků a musel se zastavit. Země jako by mu pod nohama uhýbala a on měl co dělat, aby neupadl. Svět byl zamlžený a rozmazaný, ale když se Rupert soustředil, vše kolem se opět vyjasnilo. Zhluboka se nadechl a zamrkal, aby se zbavil potu, který mu neustále kapal do očí. Když už se cestou domů probojoval skrz Temný les a celé hejno démonů, ať se propadne, jestli to teď završí tím, že omdlí uprostřed nádvoří. Odejde odtud po svých až do svého pokoje. Omdlí až pak.
Pomalu a opatrně, krok za krokem, procházel mezi hustými hloučky uprchlíků. Když se s ním někdo pokusil promluvit, Rupert se na něj jen podíval, spustil ruku na jílec meče a víc nebylo zapotřebí. Levou ruku už zase necítil, ale všiml si, jak mu rukávem prosakuje čerstvá krev a kape na zem. Opatrně si zastrčil ruku do kabátce a pevně ji stáhl do jakéhosi provizorního závěsu. Bolest v rameni se ozývala při každém kroku, ale byl už natolik unavený, že ji téměř nevnímal. Mnohý uprchlík se stáhl stranou, když kolem něj Rupert procházel. Pomalu si začínal říkat, jakou o něm asi mají představu. Bezpochyby jejich vzácný hrdina vypadal zblízka poněkud jinak: vyčerpaný, podrážděný a celý od krve, většinou své vlastní. Snažil se udržet ruku pokud možno od jílce, ale nedařilo se mu to. Najednou se před ním objevily schody do hlavního přijímacího sálu a Rupert k nim namířil. Sotva položil nohu na první schod, z davu uprchlíků se vynořil Harald a zastoupil mu cestu.
„Vítej doma, chlapče. Už jsme si o tebe trochu dělali starosti."
Rupert unaveně pohlédl na svého bratra. „Opravdu, Haralde? Opravdu sis dělal starosti?"
Harald pokrčil rameny. „Byl jsi dlouho pryč. Už jsme se docela smířili s tím, že se nevrátíš. Začínal jsem se obávat, že tě budu muset jít pomstít."
Rupert si ho změřil pohledem. „Proč bys měl riskovat svůj život, abys pomstil mou smrt?"
„Jsi z rodiny," opáčil Harald. „Vím, co je má povinnost. Ty bys udělal totéž pro mě."
„Ano," opáčil Rupert pomalu. „To bych nejspíš udělal."
Rozmrzele Haraldovi kývnutím poděkoval a myslel to upřímně. Harald mu odpověděl úsměvem, tvář stejně netečnou jako vždy.
„Takže," zeptal se Rupert. „Co se tady dělo, když jsem byl pryč?"
„Nic moc," opáčil Harald. „Temný les už je tu skoro týden. Možná už je to kapánek déle než týden. Není snadné odhadnout čas, když nesvítí slunce. Používáme časoměrné svíčky i vodní hodiny, ale ty nejsou právě spolehlivé. Ty jsi nám však přivedl velemága, takže teď se jistě všechno začne obracet k lepšímu. Přivedl jsi přece mága, nebo ne?"
„Ale ano," řekl Rupert. „Je zpátky."
„Abych řekl pravdu, moc si ho nepamatuji," pokračoval Harald. „Je opravdu tak zlý, jak vypadá na malbách?"
Rupert se na okamžik zamyslel. „Je a není," řekl nakonec. „Záleží na tom? Má moc a to je všechno, co tady někoho zajímá."
„Je dost mocný, aby zahnal dlouhou noc?"
„To nevím. Snad." Rupert se obrátil a pohlédl na přeplněné nádvoří. „Kolik lidí se uchýlilo sem na hrad?"
„Asi dvanáct tisíc. Bůh ví, kolik dalších zůstalo uvězněno v temnotě bez ochrany. Když padla tma, přijali jsme jich, kolik jsme jen mohli. Jakmile ale přišli démoni, neměli jsme na výběr a museli jsme zavřít brány a zvednout padací most. Vše se seběhlo tak náhle, Ruperte; bez jakéhokoliv varování. Démoni se zatím nepokusili zaútočit. Jen sedí za hradními zdmi, hlídají a čekají. Čas od času na nás volají lidskými hlasy a žadoní, abychom je vpustili. Už nikomu neotvíráme."
Rupert se na něj podíval a pozvedl obočí. „Co vás potom přimělo udělat v našem případě výjimku?"
„To jsme nebyli my," opáčil Harald. „Most se spustil sám a brány se samy od sebe otevřely. Proto mě napadlo, že s vámi musel být velemág."
„Kde je drak?" zeptal se Rupert náhle. „Proč nám nepřišel na pomoc proti démonům?"
„Zjevně se ještě nezotavil z posledního střetnutí s nimi. Podle Julie utrpěl mnohem vážnější zranění, než jsme si mysleli. Celé měsíce jen spí a snaží se uzdravit. Pomalu to začíná vypadat, že už se nikdy neprobudí."
Rupert přísně pohlédl na Haralda. „Julie. Jak se má?"
„Ach, ta se k mé radosti těší skvělému zdraví. Vlastně jsi přijel právě včas. Julie a já jsme se měli brát už před několika týdny, ale vždycky do toho něco přišlo a muselo se to odložit. Otec mě však ujistil, že obřad se bude konat zítra. Alespoň to pozvedne morálku na hradě. Jsem tak rád, že jsi zpátky, Ruperte. Nemít tě po svém boku za svědka, nebylo by to ono."
Rupert na něj mlčky hleděl a Harald mimoděk o krok couvl. Veškerá únava a bolest se Rupertovi vytratila z tváře a nahradila ji chladná, vypočítaná zlost. Harald přimhouřil oči a spustil ruku k jílci meče.
„Opravdu si myslíš," řekl Rupert tiše, „že jsem si prosekal cestu všemi démony dlouhé noci a střetl se s velemágem v jeho Temné věži, jen abych si pak od tebe nechal vzít Julii? Jen přes tvou mrtvolu."
Harald potlačil silné nutkám couvnout o další krok. Nemohl si dovolit předvést se jako slaboch. Vzpomněl si na poslední duel se svým bratrem na nádvoří a nasucho polkl. Některé jizvy ještě měl. Tentokrát byl Rupert očividně oslabený utrpěnými zraněními a ztrátou krve, Harald však přesto váhal. Rupert měl něco v očích, něco chladného, temného a velmi nebezpečného.
„Teď je to všechno jinak," řekl Harald nakonec. „Byl jsi dlouho pryč, skoro sedm měsíců, a Julie měla čas přemýšlet. A také čas podívat se na věci jinýma očima. Julie a já... docela dobře jsme se za tvé nepřítomnosti navzájem poznali. Opravdu dobře. Ona si mě bere z vlastní vůle, Ruperte, dala mi prostě přednost před tebou."
„Lháři!"
Harald se chladně usmál. „Zeptej se Julie, jestli chceš. Řekne ti totéž. Už není tvoje, Ruperte, prohrál jsi. Tak jako se

mnou vždycky prohraješ.“
Obrátil se a chtěl odejít, ale Rupert tasil meč a vrhl se za ním. Harald se rychle otočil, meč v ruce. Jejich čepele se střetly až se zajiskřilo a vtom se Rupert zhroutil na schodech, neboť mu nohy vypověděly poslušnost. Pokusil se znovu vstát, ale nemohl. Poslední zbytky sil ztratil v temnotě a už neměl z čeho čerpat. Bezmocně zůstal ležet natažený na mramorovém schodišti a ztěžka oddychoval, meč stále v ruce. Pomalu zvedl hlavu a uviděl Haralda, jak se nad ním tyčí s mečem v pravici. Harald se na něj usmál.
„Raději si trochu odpočiň, drahý brachu,“ řekl klidným hlasem. „Máš toho hodně za sebou a mrzelo by mě, kdybys zmeškal mou svatbu.“
Zasunul meč do pochvy, obrátil se a odešel, zanechávaje Ruperta v kaluži vlastní krve. Rupert se pokusil vstát, ale neměl v nohou dost síly. Zraněné rameno ho nesnesitelně bolelo a k tomu ho náhle zmohl odporný zápach sražené démoni krve, kterou měl vsáklou do šatů. Sklonil hlavu k pravému rameni a zavřel oči.
Jsem unavený, pomyslel si rozmrzele. Udělal jsem, co jsem mohl, ať teď to proklaté břemeno táhne pro změnu někdo jiný. Jsem tak příšerně unavený...
Zaslechl, jak se k němu po schodech někdo blíží, ale neměl ani sílu zvednout hlavu a podívat se, kdo to je. Kroky se zastavily.
Něčí silná ruka ho uchopila za zraněné rameno a obrátila ho na záda. Rupert nechtěně zasténal, a když pozvedl zrak, uviděl, jak se na něj shora mračí velemág.
„Proč jste mi, sakra, neřekl, že jste zraněný?“
„Je to jen pár škrábanců,“ zamumlal Rupert nesrozumitelně.
„Blázne,“ odsekl mág. Poklekl vedle Ruperta, svými dlouhými prsty naznačil ve vzduchu složité gesto a kabátec v místě Rupertova zranění se pomalu odloupl. Sotva zacelené rány se znovu otevřely a začala z nich vytékat krev. Mág jen tiše hvízdl.
„No to se podívejme... čistě prokousnutá kost a k tomu roztříštěná na půl tuctu místech. Je zázrak, že jsi vydržel tak dlouho. Teď se nehýbej.“
Mágovy prsty opsaly sérii složitých pohybů, příliš rychlých, než aby je Rupert dokázal sledovat, a bolest v jeho rameni náhle povolila. Rupert otočil hlavu a s úžasem pozoroval, jak se roztříštěná kost v otevřené ráně pomalu spojuje dohromady. Rána se nad ní zacelila a během několika vteřin z ní nezbylo nic, než dlouhá bílá jizva. Rupert na to chvíli bez dechu zíral a pak opatrně natáhl paži. Šlo to skvěle. Zvolna se ušklíbl a zkoušel paži stále znovu a znovu. Bolest byla pryč. Mág se tiše zasmál a z ničeho nic se mu v ruce objevila sklenice vína.
„Vypij to. Udělá ti to dobře.“
Rupert si podezíravě přičichl k matně bílému vínu a pak do sebe obsah sklenice obrátil. Chuť byla ještě horší než pach, a páchlo to opravdu odporně. Potřásl hlavou a vrátil sklenici mágovi.
„Velmi slabý ročník, sire mágu.“
Velemág se zašklebil, sklenice mu z ruky zase zmizela a zbyl po ní obláček sirného prachu. „Měl bys to zkusit, než to rozpustím ve víně. Pomůže ti to nahradit ztrátu krve a vyplaví ti to z organismu některé jedy. Ze všeho nejvíc teď ale potřebuješ spánek. Jdi a vyspi se. A já, pokud mě omluvíš, mám nejvyšší čas promluvit si s tvým otcem. Máme toho hodně na prodebatování.“
Na okamžik zaváhal, jako by přemýšlel, jestli má ještě něco dodat. Nato se obrátil a odkráčel do přijímací síně. Rupert ležel na mramorových schodech a vychutnával si pocit pohodlí z úžasného uvolnění, jež následuje po odeznění bolesti. Znovu zkusil pohnout levou rukou. Rameno měl trochu strnulé, v čerstvých jizvách mu škubalo s každým pohybem, ale když se to vzalo kolem a kolem, Rupert si pomyslel, že tak dobře se necítil už celé měsíce. Zaplavil ho příjemný pocit apatie a lákala ho představa usnout rovnou na schodech, ale věděl, že to nejde. Spánek na studeném mramoru by mu nijak neprospěl. Zklamaně si povzdechl a snažil se navnadit představou horké koupele, následované měkkým lůžkem ve vyhřátém pokoji. Ráj. Úplný ráj. Pomalu se zvedl na nohy, protáhl se, zívl a pak vykročil nahoru po schodech k hlavnímu vchodu. Po tolika dlouhých měsících se konečně mohl vyspat v civilizovaném prostředí. A jestli se mu teď někdo postaví do cesty, zemře dřív, než bude mít čas toho začít litovat.
Jak Rupert procházel hlouběji do hradu a stále více tlustých kamenných zdí ho oddělovalo od dlouhé noci, pomalu ho opouštěl strach a tíseň z Temného lesa. Do jeho komnat v severovýchodní věži to bylo pěkně daleko, ale pomyšlení na spánek mu cestu poněkud zpříjemnilo. Po tak dlouhé době bylo milé být zase zpět ve známém prostředí a slyšet známé zvuky, přesto však se Rupert stále více mračil, když si všímal nových změn, které nevěstily nic dobrého. Uprchlíci byli úplně všude, kromě pokojů i na chodbách a v průchodech. Když kolem nich procházel, většina jich jen seděla a v očích měla lhostejný, prázdný pohled. Nejvíce však Ruperta zarážely děti. Nehnuly se z místa, kam je rodiče posadili, a vylekanýma, vytřeštěnýma očima sledovaly stíny kolem. Snažil se s některými dětmi promluvit, ale ony se od něj otočily a nenechaly se ukonejšit.
Ve všech krbech praskaly ohně a vycházelo z nich tolik sazovitého dýmu, že jej přetížené ventilační průduchy nestačily větrat. Přesto ale zůstávaly hradní chodby chladné a pošmourné a starobylé kamenné zdi byly potažené bílými květy jinovatky. Ať se Rupert vydal kamkoliv, všechny chodby i pokoje byly jen chabě osvětlené. Lesní hrad vždy spoléhal jen na světlo fosforeskujících hub, ale teď neměli žádné k dispozici; třeskuté mrazy časné zimy se o ně postaraly. Používali sice pochodně a olejové lampy, avšak jejich sporá záře zanechávala v úzkých kamenných chodbách příliš mnoho stínů.
Tu a tam se k Rupertovi přidalo na kus cesty několik dvořanů, kteří ho informovali o nejnovějších zprávách a klevetách a podávali mu stručné shrnutí toho, co se událo za jeho nepřítomnosti.
Rupert nevěřícně naslouchal, když mu vyprávěli o nezdařené vzpouře a jejích následcích, na hlubší konverzaci však neměl náladu. Nakonec mu začali vykládat o věcech, které si nepřál slyšet, a tak dvořany od sebe odehnal. Stačilo

položit ruku na jílec meče a upřeně na ně zírat, dokud nepochopili. Dál pokračoval o samotě. Mnohé z toho, co dvořané říkali, bylo zajímavé, Rupert byl však příliš unavený, než aby se na to právě teď dokázal soustředit.
Masivní dubové dveře jeho pokoje ho ještě nikdy tak nelákaly dovnitř. Unaveně se o ně opřel a odkládal ten okamžik, kdy si konečně odpočine, aby si mohl ten pocit déle vychutnávat.
„Ruperte! Kde jsi, zatraceně, byl?“
Rupert se napřímil a obrátil se, a Julie ho objala a přitiskla ho k sobě dřív, než měl vůbec příležitost odpovědět. Rupert ji také vřele objal a zabořil tvář do jejích dlouhých plavých vlasů. Poprvé po dlouhé době se cítil šťastný a v pohodě.
Pak ho Julie konečně pustila, oba zůstali stát na délku paže od sebe a žádostivě hleděli jeden druhému do očí. Oba se usmívali tak náruživě, až je z toho bolela ústa. A pak si Julie všimla výrazu vyčerpání v Rupertově krví zamazaném obličeji a úsměv jí z tváře rázem zase zmizel.
„Ruperte, ty jsi zraněný! Co se stalo?“
„Několik set démonů bylo dost hloupých, aby se mi pokusilo zabránit vrátit se za tebou. Teď už je mi dobře, vážně. Jak se daří tobě, děvče. Vypadáš úžasně.“
„Vypadala jsem,“ opáčila Julie suše, „dokud nepřišel jistý princ a neumazal mi nové šaty od krve.“
Rupert ustoupil o krok zpět a poprvé siji dobře prohlédl. Juliiny šaty byly zvláštní kombinací módy a praktičnosti a ačkoliv měla tvář nalíčenou podle poslední hradní módní vlny, vlasy jí volně splývaly k pasu, stažené z tváře jen prostou koženou páskou. Po boku jí visel meč.
„To je tvůj meč,“ řekla Julie. „Dal jsi mi ho v Temném lese, vzpomínáš?“
„Ano,“ řekl Rupert. „Vzpomínám.“
Hlas měl najednou chladný a odměřený. Julie na něj zvědavě pohlédla.
„Co je s tebou, Ruperte?“
„Harald mě právě pozval na vaši zítřejší svatbu,“ opáčil Rupert.
Julie se odvrátila, neschopna snést jeho pohled. „Všichni jsme mysleli, že jsi mrtvý. Já jsem si myslela, že jsi zemřel. Neumíš si představit, jaké to pro mne bylo, zůstat tu sama. Neptali se mě, jestli se chci vdát nebo ne. A Harald... Harald na mě byl moc hodný, když jsi byl pryč.“
„Jasně,“ opáčil Rupert. „Jak jinak.“
Julie se obrátila na patě a rozběhla se chodbou pryč. Rupert znechuceně potřásl hlavou. Proč jsem, k čertu, nedržel jazyk za zuby? Teď budu muset jít za ní, omluvit se jí a... Ramena mu poklesla. K čemu vlastně? Přiznala přece, že si bude brát Haralda. Rupert se za ní ohlédl do chodby, ale ta byla prázdná. Obrátil se k ní zády.
Otevřel dveře do svého pokoje, vešel dovnitř a zase je za sebou zabouchl. Pak zamkl a zajistil dveře závorami. Nato se opřel o jejich pevné dubové dřevo, dlouze a žalostně si povzdechl a rozhlédl se po pokoji. Jeho patnáct krát patnáct stop ponejvíce vyplňovalo lůžko, skříň na šaty a umývadlo. Podlahu pokrýval prošoupaný koberec, holé kamenné zdi však byly chladné a bezvýrazné. Jediné další dveře vedly na jeho soukromý klozet. Ruperta nikdy nelákalo hromadit majetek a jeho prostá ložnice by nejspíš každému kromě něj připadala pustá a nehostinná. Jakožto princ a královský syn měl Rupert právo na celý komplex pokojů s půl tuctem osobních sluhů, ale nikdy o to neměl zájem. Služebnictvo se jen pletlo kolem, když chtěl být sám a mimo to, kolik pokojů může člověk naráz obývat?
Rupert namířil k lůžku, ale pak se obrátil, aby se přesvědčil, že jsou dveře bezpečně zamčené. Zkontroloval i silnou ocelovou závoru a znovu a znovu přejížděl palcem po jejím chladném kovu, aby se ujistil, že je až na doraz. Od svého prvního návratu z Temného lesa byl Rupert rád, že jeho pokoj je bez oken. Znamenalo to, že proti démonům je třeba zajistit jen dveře. S mečem v ruce byl schopen čelit sebevětšímu počtu démonů, avšak od první výpravy dlouhou nocí měl strach, co se k němu může potmě připlížit, když spí a nemůže se bránit. Potřeboval si odpočinout. Potřeboval se vyspat. Věděl však, že neusne, dokud se nepřesvědčí, že je v bezpečí. Přešel přes pokoj ke skříni, znechuceně potřásl hlavou a naposledy se poddal strachu. Opřel se ramenem o boční stěnu skříně a pomalu ji posunoval, aby zatarasil dveře. Teprve potom se dopotácel k lůžku a usedl na ně.
Na prostém dřevěném stojánku pod umyvadlem hořela olejová lampa. V kovových držácích v čele pelesti stály dvě nezapálené svíčky. Rupert pomocí lampy zapálil obě svíčky a pak vrátil lampu opatrně zpět, dbaje na to, aby neuhasil její plamen. Nesnesl myšlenku, že by se probudil a v pokoji byla tma.
Zvolna si odepnul pás s mečem a položil ho na zem vedle postele, pěkně po ruce, kdyby ho potřeboval. A pak jen seděl na posteli a hleděl na prázdnou stěnu před sebou.
Modrý měsíc byl v úplňku a temnota pohltila celý Les jen proto, že on se nevrátil včas. A Julie...
Miloval bych tě, Julie.
Ulehl na záda tak jak byl, v zakrvácených šatech, a pomalu usnul. Pronásledovaly ho temné a neklidné sny.

Lord Darius dál prchal temným tunelem a tiše si přitom něco mumlal. Slabý, nespokojený tón jeho hlasu se dutě odrážel od stěn na obou stranách a jako by stále rezonoval v zatuchlém, nehybném vzduchu. Tu a tam se ozvalo jemné cupitání spousty malých nožek, když se krysy z ventilačních průduchů stahovaly do svých děr a čekaly, až projde. Darius si jich nevšímal. Byly příliš malé a příliš bázlivé, než aby mu mohly ublížit, dokud byl v pohybu. Ve tmě před ním se objevil slabý záblesk světla jako jediná hvězda za bezměsíčné noci. Darius se v běhu zastavil, bez hnutí se shrbil v temnotě a obezřetně sledoval mihotavé světlo před sebou. Až na jeho vlastní namáhavé oddychování byl vzduch nehybný a tichý. Po chvíli vytáhl z rukávu dýku a opatrně vyrazil kupředu.
Z postranního průduchu vysoko na stěně tunelu vycházely silné pruhy špinavě žlutého světla. Rezavá mříž je rozdělila do tuctu zářivých pramínků, ve kterých se třpytil zvířený prach a saze z tunelu. Darius se přikrčil hned u okraje dopadajícího světla a nervózně se kousl do rtu. Tolik světla znamenalo, že byl blízko obydlené části hradu, což zase znamenalo jídlo a pití a možnost odvety vůči nepřátelům. Musel se však mít na pozoru. Od chvíle, kdy vstoupil do sítě

tajných tunelů a ventilačních průduchů v silných hradních zdech (jak je to dlouho? už ani nevěděl), měl strach vrátit se zpátky do samotného hradu. I když ho nakonec hlad a žízeň donutily na čas tunel opustit, žil v neustálé hrůze, že ho královi muži najdou a chytí. Nepochyboval o tom, že by ho gardisté na místě zabili. Král už takový rozkaz vydal. A bylo to jen rozumné. A tak Darius opouštěl temnotu, jen když to bylo nutné. Vždy se vykradl z tajných dvířek nebo skrytých ventilačních průduchů ve chvíli, kdy si byl jistý, že nikdo není nablízku. Kradl chléb, maso a víno, nikdy ne tolik, aby se na to přišlo, a nikdy ne tolik, aby utišil ukrutný hlad, jenž mu hlodal v břiše každou hodinu, kdy nespal.
Darius zíral do žlutého světla před sebou a potlačil myšlenku opustit tunel a zkusit štěstí na hradě, jen aby se mohl zase pohybovat a žít na světle. Neustálá tma propojených tunelů ho nelítostně ubíjela jako voda, která kape na kámen a postupně jej omílá s nekonečnou vytrvalostí. Darius tiše zabručel a tvrdohlavě potřásl hlavou. Zatím nemohl temnotu opustit. Ještě nebyl čas. Přísahal, že zůstane v tunelech, dokud ho nezavolá jeho temný pán, aby ho na oplátku obdařil mocí nad jeho nepřáteli. Opravdovou mocí. Čarodějnou mocí. Už ji cítil, jak v něm hoří a každým okamžikem narůstá. Temný pán využil Dariova dlouho zanedbávaného talentu a uvedl jej strašlivým způsobem do života. Darius se usmál. Brzy bude jeho moc zářit jako vatra a potom opustí tmu a vychutná si svou pomstu. Do té doby bude čekat. Velice toužil kráčet zase na světle, ale po pomstě toužil ještě více. Mnohem více.
Darius se přiblížil ke zlatavému světlu a postavil se na špičky, aby mohl nahlédnout do bočního průduchu. Světlo ho bodalo do očí a po špinavých, zarostlých tvářích mu stékaly slzy, on však neodvrátil zrak. Po chvíli ho začaly bolet kotníky. Snažil se potlačit bolest tak dlouho, jak to jen šlo, nakonec byl však nucen vzdálit se od bočního průduchu i od světla, které mu bylo tak příjemné. Na okamžik se zastavil a přemýšlel, zvažoval všechna pro a proti, načež sáhl do rukávu a vytáhl poslední vzácný zbytek svíčky. Pomocí rukojeti dýky křesal jiskry o kovovou mříž postranního průduchu až nakonec zapálil knot. Najednou se zdálo, že ho tunel ze všech stran obklopil, jako by netrpělivě čekal na tu trochu světla navíc, aby znovu vypadal pevně a solidně. Darius se přikrčil pod stropem, který byl jen několik palců nad jeho hlavou. Stěny jako by se kolem něj svíraly, když světlo svíčky odhalilo, jak je tunel úzký a stísněný.
Darius klopýtal dokola v malém kruhu a kamkoliv se podíval, všude viděl jen starobylé zdivo, sotva pár palců před sebou. Po tváři mu stékal studený pot a on sténal a skučel, bezcílně kolem sebe tápaje rukama v narůstající panice. Točil se stále dokola a dokola, neschopen zastavit se. Byl zaživa pohřbený hluboko v kamenných útrobách hradu, na míle daleko od světla, vzduchu a svobody. Náhle vykřikl, zabušil pěstmi na zeď před sebou, pak zavrávoral a s pláčem padl do mazlavé špíny, pokrývající podlahu chodby. Chvíli zůstal potmě ležet a nevnímal nic, než svou paniku. Pak pomalu přestal vzlykat. Jeho strach se zmírnil a zanechal v něm jen prostou ubíjející únavu. Posadil se a hřbetem ruky si otřel tvář. Měl pocit, jako by se mu v sevřené ruce něco pohnulo, a tak ji rozevřel a zjistil, že rozmačkal svíčku do beztvarého kusu drobivého vosku. Odfrkl si a odhodil vosk na zem.
Nemotorně se postavil na nohy, zvedl dýku, a vrátil se do světla, vycházejícího z postranního průduchu. Snažil se otřít špínu, která mu vsákla do šatů a na okamžik zatoužil po zrcadle. Často si říkal, jak teď asi vypadá. Že zhubl, poznal už podle toho, jak na něm visel oděv, ale bylo mu jasné, že se změnil i jinak, i když nedokázal říct jak. Pořád mu bylo zima a cítil se unavený, ale na to už si zvykl. Darius pokrčil rameny a už na to nemyslel. Nakonec na tom nezáleželo. Na ničem mu vlastně už nezáleželo, kromě té tváře, kterou měl stále před očima i v nejhlubší tmě nejčernějšího tunelu. Byla to Haraldova tvář, tiše se usmívající nad tím, jak ho prozradil nepřátelům.
Dnes už nemůžeš věřit nikomu, Darie.
Darius ve světle zlatavé záře klesl k zemi. Po obou stranách viděl jen špinavé očouzené zdi, po kterých stékala kalná voda se šmírem. Pod nohama mu čvachtalo řídké kluzké bláto. Staletí staré zdivo kolem něj bylo nerovné a oddrolené a odpadní stoky, jež měly odvádět zkondenzovanou vodu i jiné naplaveniny, byly beznadějně ucpané. Hrad stárnul a rozpadal se. Stejně jako on sám. Darius zaúpěl a začal si sám pro sebe mumlat, vzpomínaje na všechny věci, které plánoval a které mínil uskutečnit. Měl tolik plánů... a všechny teď byly k ničemu. Jeho vzpoura ztroskotala. Konec. Byla potlačena dříve, než vůbec začala. Darius se tiše zasmál a jeho nepříjemný smích se ještě dlouho rozléhal šeptavými ozvěnami, než umlkl. Pořád ještě mu zbývala pomsta. Všichni, kdo ho podvedli, obelhali a zahnali ho do temnoty, zaplatí krví za to, co mu provedli. Temný pán mu to slíbil.
Darius pozvedl dýku a obdivoval, jak se na její štíhlé čepeli lesklo zlatavé světlo. Blízko jílce zůstaly škraloupy špinavě hnědé krve. Darius se zamračil. Cecelie bylo škoda. Nebylo pochyb, že bez ní na tom byl lépe. Pořád se mu pletla do cesty a zdržovala ho. Pořád se po něm sápala. A přesto mu teď scházela. Vždycky si s ni mohl promluvit, i když nerozuměla polovině toho, co říkal. Je jí škoda. Neměla se mu však plést do cesty.
Darius náhle strnul. Nedaleko zaslechl sílící a slábnoucí hlasy. Hlasy se blížily a byly stále silnější, ale jejich zvuk byl jaksi podivně zastřený a jejich slovům nebylo rozumět. V úzkém tunelu se rozléhaly jako hromobití a Darius se přitiskl zády ke zdi. Náhle hlasy umlkly uprostřed slova a opět nastalo ticho a klid. Darius se nejistě usmál a postupně se zase uklidnil. Zvuk se podivně nesl skrz průduchy, rozléhal se tak dlouho, dokud neutichl do šepotu, ale tu a tam se nějakou akustickou hříčkou k Dariovi donesl zvuk hlasů a rozhovorů z nitra hradu tak jasně, jako by byl přímo v pokoji, kde ti lidé mluvili. Darius věděl, jak dopadli jeho spoluspiklenci. Už nejednou ho lákala představa opustit tunel a také požádat o vyhnanství, ale pýcha mu to nedovolila. Musel dostát své pomstě, jinak by celý ten čas, strávený v tunelu, byl zbytečný.
Odvrátil se od ventilačního průduchu a pokračoval tunelem dál, zanechávaje zlatavou záři za zády. Brzy ho znovu obklopila tma, jako by nikdy ani nezmizela. Darius si cestou dlouhým úzkým tunelem neustále cosi brblal a s uspokojením promýšlel všechny formy krvavé pomsty, kterou chystal pro své četné nepřátele. Brzy, sliboval si. Už brzy.

Velemág se nudil. Protektor byl na audienci u krále a nebylo možné je rušit, Rupert někam zmizel a ostatní byli buď příliš zaneprázdnění nebo příliš unavení, než aby měli chuť si s ním povídat. Čaroděj procházel sem a tam po nekonečných

hradních chodbách a prohlížel si, co bylo k vidění, ale brzy ho to přestalo bavit. Potřeboval jít někam ven nadýchat se čerstvého vzduchu. Hrad oživoval příliš mnoho vzpomínek. Našel si volný kout, tam usedl a okamžitě upadl do transu. Od těla se mu oddělil jeho astrální duch a letěl chodbami nazpět, pak přes přijímací síň a ven na nádvoří. Byl neviditelný a působil jako lehký vánek.
Nádvoří bylo k prasknutí nacpané uprchlíky, a ačkoliv to bylo pod širým nebem, vysoké zdivo přesto působilo nesnesitelně skličujícím dojmem. Mág hbitě přeletěl přes skloněné hlavy apatických uprchlíků, pak nahoru přes hradní zeď a dál do dlouhé noci.
Zamrzlý hrad se děsivě třpytil ve svém vlastním stříbřitém světle jako jediná mohutná sněhová vločka. Světlo nepronikalo daleko do Temného lesa. Kdysi býval Les plný života, teď se tam nepohnulo nic kromě démonů, kráčejících tiše nekonečnou nocí. A i když stromy byly prohnilé a zetlelé, přesto se zdálo, že jsou jaksi děsivě živé. Mág slyšel, jak sténají.
Všude kolem něj duněla tma jako neutichající hromobití a vysoko na obloze vytrvale kvílel Modrý měsíc. Mágovy smysly odhalovaly ze světa mnohem více, než vnímala většina lidí, a co by se mohlo člověku zdát nehybným, statickým obrazem, byla pro Nejvyššího mága scéna plná zvuků a pohybů. Nalevo i napravo od něj duchové včerejška znovu a znovu opakovali své minulé kroky, okamžiky chycené v čase jako hmyz uvězněný v jantaru. Tu a tam mu zmizel duch z očí, jako by praskla mýdlová bublina, to když přítomnost dneška konečně překonala chabé pozůstatky minulosti. Stezky síly, staré a mocné, hořely všude kolem hradu, jejich oslepující záře nikterak nezatemněná Temným lesem. Náhle mág zaznamenal, jak se hluboko v zemi cosi pohnulo. Jakýsi prastarý nelidský tvor se tam křečovitě převalil a zase usnul dlouhým spánkem. Mág si trochu oddychl. Les byl mnohem starší, než si většina lidí uvědomovala, a stále tu přežívala některá stvoření, jež zažila slávu i úpadek dřív, než se na scéně objevil člověk. Jen málokdo si uvědomoval, jak křehký spánek mají taková stvoření.
Mág rychle vzhlédl, když se z Temného lesa přiblížil démon. Těžkopádně kráčel po dvou nohách, a i když svou postavou matně připomínal člověka, z čelisti mu skapával olejově zelený oheň a dopadal na zem. Široká ústa měl plná koňských zubů a oči mu ve tmě žlutě zářily. Mág přimhouřil oči a démon se zastavil. Velemág pozvedl ruku a démon si neslyšně odfrkl, obrátil se a odklusal zpátky do Temného lesa. Mág se spokojeně usmál.
Když démon zmizel v nekonečné noci, hluboko v temnotě cosi zařvalo hladem a mág zamyšleně svraštil obočí. Ke konci posledního útoku démonů cítil, že se ke hradu blíží něco obrovského a strašlivého. Na poslední chvíli se to rozhodlo držet zpátky, ale mág cítil, že se v Temném lese něco chystá. Démoni se shromažďovali k dalšímu útoku a s nimi...
Velemág se náhle zachvěl, jako by měl skutečné tělo. Za světla Modrého měsíce se probouzela stvoření, která měla navěky spát a místo toho znovu chodila po světě lidí. Hrůzy a noční můry z masa a kostí se nepokojně pohybovaly nekonečnou nocí a dychtivě očekávaly příkaz k útoku na hrad.
Mág pokrčil rameny a opět se vznesl do vzduchu. Co se mělo stát, stalo se vždy přesně tak, jak se to stát mělo. Nemělo smysl dělat si s tím starosti. Zapudil nepříjemné myšlenky z hlavy a pomalu přeletěl nad hradním příkopem, zadumaně si prohlížeje silnou vrstvu ledu nad vodou. Pod ledem se pohnul velký tmavý stín, který sledoval mága v letu. Velemág nad ledem chvíli poletoval na místě a tvor se zastavil přímo pod ním. Mág se udiveně zamračil. Zdálo se, že v příkopu je stále něco naživu, nedokázal však určit, co to je. Zajímavé bylo, že to bylo schopné vidět jeho astrální tělo. Ať už to bylo cokoliv, bylo to uvězněno pod ledem. Mág se snesl nad puklinu v ledu a soustředěně se zahleděl na tmavý stín ve vodě. Nejistě se to pohnulo, načež mág instinktivně uskočil vzad, když se silueta vrhla zespodu proti ledu. Prasklina se rozšířila a pak led povolil a z díry se vynořilo jediné obrovské oko na dlouhém růžovém tykadle. Mág se snesl na led v bezpečné vzdálenosti od tvora.
„Ahoj," řekl zdvořile. „Kdo jsi?"
Odpověděl mu hluboký bublavý zvuk, ačkoliv si mág nebyl jistý, zda se k němu donesl skrz puklinu v ledě nebo jestli byl transportován rovnou do jeho mysli.
Já tu žiji, odvětil hlas. Ve vodě. V příkopě. Doma. Mé jméno... to už je dávno. Moc dávno. Kdo jsi ty?
„Jsem velemág. Jsem čaroděj."
Oko se na tykadle pohnulo tam a zpět, aby se na něj mohlo lépe podívat. Myslím, že si tě pamatuji. Z Temné věže.
„Ano," odpověděl mág. „To už bude pěkných pár let, že? Vyrušil jsi mě při práci a já tě v něco proměnil a poslal jsem tě zpátky sem."
Moc dlouho, odvětil hluboký, nelidský hlas. Dlouho. Teď žiju tady. V příkopě. Doma.
„Ani jsem si neuvědomil, že už je to tak dlouho," řekl mág. „Promiň. Proměním tě zpátky..."
Ne! Prosím, nedělej to. Střežím tu příkop a jsem tu šťastný. Po ničem jiném netoužím a nikdy jsem netoužil. V létě tu jsou ryby a ptáci a hmyz a já slyším jejich hlasy, naslouchám jejich písním. Vítr a déšť i Les jsou teď mojí součástí a já zase jejich. Cítím, jak se mění roční období, jak se svět otáčí, cítím pomalý tep života. Toho bych se nevzdal. Nechci se znovu stát člověkem. Být zase jen pouhým člověkem.
„Ano," odvětil velemág. „Já vím. Já sám bych se toho nevzdal. Ale nemůžu pro tebe udělat něco jiného?"
Oko zamyšleně přikývlo. Přijď si se mnou promluvit, odpověděl bublavý hlas. Občas si se mnou popovídej. Je mi tady smutno, schází mi někdo, s kým bych si mohl promluvit jako muž s mužem.
„Jak budu moci, přijdu," odvětil mág.
Slibuješ?
„Slibuji."
Dobrá. Dobrá. Oko se obrátilo a zíralo kamsi přes něj do tmy. Padla dlouhá noc, čaroději. Na hradě bys byl více v bezpečí.
„Ty také."
Ozval se bublavý smích. Démoni mě neobtěžují. Tolik rozumu ještě mají. Vrať se zpátky na hrad, velemágu. Vrať se do

světla a bezpečí společnosti. Přijď za mnou, až dlouhá noc pomine. Přijdeš?
„Ovšemže," odvětil mág. „Sbohem, příteli." Obrátil se a vznesl se do vzduchu. Oko ho doprovázelo pohledem, dokud nezmizel za hradní zdí. Naposledy se rozhlédlo po temnotě, která okupovala okolní krajinu, a s tichým šplouchnutím zmizelo zpátky pod led. Prasklina v ledě zamrzla a temný stín pod ním tiše odplul studenou vodou příkopu.

Ruperta postupně probudilo vytrvalé bušeni na dveře. Převrátil se na záda, chvíli slepě zíral ke stropu a neochotně se vzdával svých snů, načež se posadil a energicky sáhl po meči na zemi vedle postele. S mečem v ruce se cítil bezpečněji. Pohlédl na olejovou lampu a kysele se usmál, když si všiml, že olej v ní už došel, zatímco svíčky stále hořely. Ohlédl se do stínů v rozích pokoje a snažil se vzpomenout si, co ho vlastně probudilo. Klepání se ozvalo znovu a Rupert v duchu vykřikl démoni, démoni, démoni! Tvrdohlavě potřásl hlavou a zhluboka se nadechl. Divoký, nelogický strach, který mu rozbušil srdce, pomalu ustoupil do povědomého vzdáleného šumu. Obezřetně vstal z postele a škubl sebou bolestí z únavy, jež se mu stále držela ve svalech. Po chvíli váhání zasunul meč do pochvy a položil ho na lůžko. Ať je to, kdo chce, měl by mít zatraceně dobrý důvod, proč mě obtěžuje, pomyslel si rozmrzele. Protřel si slzející oči a neochotně poodešel ke skříni blokující dveře. Venku mezitím jeho návštěvník znovu zaklepal a dal do toho trochu síly.
„Kdo je to?" zabručel Rupert a dlouze se protáhl, až mu zakřupalo v kloubech.
„Protektor, Výsosti. Potřebujeme vás."
Odkdypak? pomyslel si Rupert ironicky. „No dobrá. Počkejte chvíli."
Opřel se ramenem do skříně a masivní kus nábytku se trhaně posunul zpátky do původní polohy. Silné rýhy v koberci přede dveřmi označovaly místo, kde stála skříň, když spal. Rupert se sklonil a pečlivě rýhy uhladil, aby zamaskoval stopy. Kdyby se rozneslo, že si musel zabarikádovat dveře, aby vůbec usnul, klevetám by nebylo konce. Pak odstrčil závory a pomalu odemkl dveře. Ať už měl protektor na srdci cokoliv, nejspíš to nebylo nic, co by Rupert chtěl slyšet. Konečně dveře otevřel a nepříjemně pohlédl na čekajícího protektora.
„Doufám, že jde o něco důležitého, sire protektore."
„Vidím, že se cítíte lépe, Výsosti."
Rupert se na něj jen podíval. Protektor smutně potřásl hlavou.
„Určitě už nemůžete být unavený. Spal jste přece skoro čtyři hodiny."
„Čtyři hodiny?" Rupert se rozhlédl po nějakém těžkém předmětu, kterým by uhodil protektora do hlavy, ale pak se té myšlenky vzdal, protože její uskutečnění vyžadovalo příliš mnoho úsilí. Unaveně se opřel o dveřní rám a znechuceně se podíval na protektora, který vypadal jako obvykle klidně, odpočatě a připravený na všechno. „No dobrá, sire protektore; tak mi tu špatnou zprávu povězte. Co se stalo, zatímco jsem odpočíval?"
„Mnoho toho není, Výsosti. Démoni stále čekají za hradbami a král s velemágem na sebe od chvíle, kdy se setkali, jen křičí jednu nadávku za druhou."
„Skvělé," poznamenal Rupert. „Prostě skvělé."
„Takže," pokračoval protektor klidně, „napadlo mě, že by možná bylo dobré, kdybyste zašel do trůnního sálu a trochu jim domluvil."
„A proč si myslíte, že by mě měli poslechnout?"
„Máte bezprostřední osobní zkušenost s Temným lesem, Výsosti. Nikdo ještě neprojel Temným lesem tolikrát jako vy a přitom se vrátil, aby o tom mohl vyprávět."
"A?"
„A," pokračoval protektor, „jste možná jediný živý člen dvora, který nemá proč ohřívat si svou vlastní polívčičku."
„To, myslím, stojí za pokus," zabručel Rupert kysele. Popošel zpátky k posteli a připnul si pás s mečem. Nosil ho tak dlouho, že když mu nevisel u boku, připadal si jako nahý. Když už na to přišlo, opravdu se po těch čtyřech hodinách spánku cítil trochu lépe. Přešla ho strnulost v levém rameni a když pohnul paží, škubání v čerstvé jizvě sotva cítil. Byl unavený, ale mohl se přes to přenést. Už v tom docela získával praxi. Prohrábl si prsty rozcuchané vlasy, upravil si kabátec a pak pohlédl na své zakrvavené šaty. Čtyři hodiny neklidného spánku jim na vzhledu moc nepřidaly. Rupert přemýšlel, jestli by se neměl převléci do něčeho vhodnějšího pro trůnní sál, ale pak si pomyslel: Ani náhodou.
Jestli se to dvoru nebude líbit, jejich smůla. Pohodlně si upravil pás s mečem a zamířil k trpělivě čekajícímu protektorovi.
„Dobrá, tak pojďme."
Protektor si prohlédl jeho zkrvavený oděv a zacukaly mu koutky. „Když nic jiného, Výsosti, určitě to upoutá jejich pozornost."
„Dobře," opáčil Rupert a vykročil ze dveří.

Princ Rupert s protektorem se zastavili v hradním předpokoji a vyměnili si ironický úsměv. I přes pečlivě zavřené dvoukřídlé dveře byl slyšet křik zvýšených hlasů. Rupert potřásl hlavou, přikročil ke dveřím a energicky je otevřel. Zvuková vlna ho zasáhla hned na prahu, zatímco se kolem sebe rozhlížel - byl to hrozivý zvířecí řev plný strachu a zuřivosti. Dvořané konečně měli možnost vidět dlouhou noc a ten pohled je zahnal na pokraj šílenství. Lordové a dámy z královského dvora přebíhali s ječením a šíleným výrazem v očích od jedné skupinky k druhé stejně chaotickým bezcílným způsobem, jakým včely přelétávají z květu na květ. Ostatní dvořané se shlukli do těsných, vystrašených skupinek a nenaslouchali ničemu, než vlastním uklidňujícím lžím. Každý muž v trůnní síni měl po boku meč, dokonce i ti, kteří zjevně nikdy v životě netasili meč v hněvu. A všude se ozývaly zvýšené hlasy a objevovaly zaťaté pěsti a obličeje s rysy znetvořenými zuřivostí, děsem a otevřenou hysterií. Temný les dorazil na Lesní hrad.
Na druhém konci trůnní síně seděl král Jan strnule na trůnu se dvěma gardisty po každé straně. Jak dlouho už potřebuje ochranu ozbrojených stráží na vlastním dvoře? pomyslel si Rupert a zamračil se. Král se na trůnu předklonil a chladně pohlédl na velemága, hrdě stojícího před ním. Rupert nepotřeboval vědět, o čem mluví, aby poznal, že se hádají.

Prohlédl si jejich tváře a zamračil se ještě víc. Našel v nich neskrývaný hněv stejně jako strach, ale pod touto zjevnou maskou bylo ještě něco víc - něco, co mohlo být zradou, a to na obou stranách.
Byl to zrádce. Zrádce, zbabělec a opilec.
Rupert odvrátil pohled. Po králově pravici stál Harald, oděný v blýskavém kroužkovém brnění, každým coulem princ. Pod oděvem se mu působivě rýsovaly svaly, když tu a tam změnil jednu heroickou pózu v jinou. Rupert se hořce usmál: Harald vždy působil tímto dojmem mnohem více než on. A pak zahlédl Julii, zavěšenou do Haraldova rámě, a jeho úsměv byl náhle ten tam. Ve tváři mu po něm zůstala jen hořkost. Rupert tiše sledoval, jak se Julie mile usmívá a s lehkou samozřejmostí hladí Haraldovu paži. Harald se na ni usmál a řekl něco, co ji rozesmálo. Nato je nějaký skrytý instinkt navedl pohlédnout do sálu a zachytit Rupertův pohled. Julie nejprve uhnula zrakem před jeho uhrančivýma očima, ale pak mu opětovala chladným pohledem, který ho nutil něco říct. Harald se usmál a zdvořile se uklonil. Rupert se odvrátil. Najednou se cítil unavený. Velmi unavený. Na okamžik si nic nepřál víc, než se otočit na patě, odejít ze sálu zpátky do svého pokoje a spát a spát a spát tak dlouho, než všechno skončí a nikdo po něm už nebude nic chtít. Ten okamžik pominul, ale únava zůstala. Rupert si tiše povzdechl. Pro hříšníky není odpočinku.
„Jen se na ně podívejte," řekl protektor znechuceně a kývl směrem ke dvořanům. „Konečně padla dlouhá noc a jediné, na co se dvořané zmohou, je hašteřit se a hulákat jako děti na hřišti. Za chvíli se začnou tahat za vlasy."
Rupert se proti své vůli usmál. „Víte, sire protektore, byly dny, kdy jsem opravdu věřil, že velemág vyřeší některé z našich problémů... Měl jsem mít více rozumu."
Protektor se chladně rozhlédl okolo. „Já jsem vás varoval, Výsosti. Nevěřím velemágovi, ani co by se za nehet vešlo."
„Proč jste potom riskoval život a vydal se se mnou na cestu jen proto, abyste přiměl velemága vrátit se na hrad?"
„Protože mi to přikázal můj král," řekl protektor. „Jiný důvod jsem neměl."
„K čertu," zaklel Rupert. „Myslím, že bych měl jít a zastavit ty hádky, jinak se k ničemu nedostaneme. Jestli to takhle bude pokračovat, někdo velemága rozčílí a budeme tady mít sál plný překvapeně se tvářících ropuch."
„Tady by se neodvážil použít magii," namítl protektor.
„Na to bych nevsázel," opáčil Rupert. „Velemág má všechny vlastnosti a sebezáchovné instinkty deprimovaného lumíka."
Vykročil do trůnního sálu a ponořil se do vířícího davu. Hluk kolem byl nesnesitelný a síň byla tak plná, že Rupert měl co dělat, aby se mezi dvořany vůbec prodral. Potom zahlédl mezeru v zástupu a honem k ní spěchal, ale jeden z dvořanů tam dorazil před ním. Rupert se pokusil kolem něj protáhnout, ale dvořan po něm jen šlehl nevraživým pohledem a schválně se mu postavil do cesty. Rupert ho popadl za rameno, obrátil ho čelem vzad, odstrčil ho z cesty a šel dál. Nejbližší lordové a dámy se na Ruperta nahněvaně obrátili, ale stačil jim jediný pohled do jeho tváře a rychle couvli. Rupert kráčel dál k trůnu a neustálé blábolení pomalu utichalo, jak si dvořané postupně všímali zkrvavené postavy ve svých řadách. Ustupovali před ním na obě strany a tiše ho pozorovali, když kolem nich procházel.
Rupert se konečně zastavil před trůnem. Král s mágem se nepřestali dohadovat, příliš zaneprázdnění jeden druhým, než aby zaregistrovali Rupertovu přítomnost nebo náhlé ticho, které zavládlo v sále. Rupert se podíval za krále a zachytil Haraldův pohled. Jeho bratr znejistěl a v klidném a vyrovnaném obličeji se mu objevily chmury. Čas strávený v Temném lese Ruperta změnil a Harald poprvé pocítil, jak mu strachem přeběhl mráz po zádech. Ten zkrvavený cizinec s ledovým pohledem, který tu před ním stál, neměl nic společného s tichým a bázlivým bratrem, nad kterým měl tolik let převahu. Odvrátil zrak, neschopen nadále snášet Rupertův pohled. Aniž by věděl proč, Harald najednou dostal strach. Kolem Ruperta viset závoj smrti, jako by do jasně osvětleného trůnního sálu s sebou přinesl kus nekonečné noci. Nebo možná jen z jeho očí čišelo více bolesti a hrůzy, než kdokoliv jiný kdy zažil. Harald se roztřásl a zjistil, že nemůže přestat. Pokusil se soustředit na hádku mezi králem a mágem a ignoroval studený pot, který mu orosil čelo.
„Nemůžeme se skrývat navěky za hradbami!" křičel král. „Jestli nebudeme s démony bojovat, nebude trvat dlouho a přijdou si pro nás sami!"
„Buď ses zbláznil, nebo jsi dočista slepý," odsekl velemág nevrle. „Mluvíš, jako by Les byl stále pouze obklíčený Temným lesem. Už si to konečně uvědom, Jane, Les je mrtvý. Není už nic než noc. Mimo tyto hradby už není žádné světlo ani život, nic než tma a démoni, kteří v ní žijí. A je jich tam strašně moc. Tvorové noci jsou proti jakékoliv armádě, kterou bys mohl postavit, v přesile alespoň tisíc ku jedné. Kdokoliv opustí hrad, už se nevrátí. Nikdy."
„Tak co máme dělat?" opáčil král upjatě. „Schovávat se ve své skrýši a nechat temnotu, ať se dál rozpíná? Počkat, až si pro nás dojde sám Kníže démonů? Už teď nemám dost mužů na ochranu hradeb. Je jenom otázkou času, kdy se démoni v houfech převalí přes zdi a všechny nás pozabíjejí!"
„Potřebuji čas," namítl mág. „Mohl bych použít nějaké zaklínadlo, které by démony zahnalo, ale oni by se brzy zase vzpamatovali. Určitě můžeš ještě chvíli bránit hrad proti temnotě."
„Čím?" odsekl král a na tváři mu rozčilením naskákaly rudé skvrny. „Moji muži umírají. Docházejí nám potraviny, voda, dřevo na otop... kdyby démoni zaútočili právě teď, nejsem si jistý, jestli bychom je odrazili. Zatraceně, musíš něco udělat! Jsi přece velemág! Udělej něco, nebo tu všichni zemřeme!"
„Zase já, co? Vždycky všechno spadne na mne a mou magii. Napadlo tě vůbec někdy, že už mě unavuje tahat tě pořád z malérů? Co kdyby sis jednou snědl sám, co sis navařil? Víš, vůbec ses nezměnil, Jane. Sedíš si na tom svém zatraceném trůně a vedeš prázdné řeči tak dlouho, až se ti věci vymknou z rukou. A pak mám přijít já a dát všechno zase do pořádku, tak je to! Je ti jedno, že mám svůj vlastní život. Nezajímá tě, že přitom musím riskovat krk. Tentokrát to ale bude, jak řeknu já. Nemíním obětovat život jen proto, že jsi příliš netrpělivý, abys chvíli počkal!"
„Jsem tvůj král! A přikazuji ti-"
„Ty svoje příkazy si můžeš..."
„TICHO!" Rupertův nečekaný výkřik přeťal jejich hádku a oba muži skutečně zmlkli. V trůnním sálu zavládlo ticho. Dvořan, který stál vedle Ruperta, otevřel ústa, aby něco řekl, ale v příštím okamžiku strnul a jen zděšeně zíral na čepel

meče, která se mu špičkou lehce opírala o břicho.
„Jestli teď někdo řekne jediné slovo," řekl Rupert tiše, „probodnu ho."
Všichni se podívali na jeho rozhodný výraz v obličeji a zakrvavený meč v ruce a rychle usoudili, že to nejspíš myslí vážně. Rupert se rozhlédl po ztichlém, strnulém dvoru a zeširoka se zašklebil.
„Teď, když jste mi laskavě věnovali svou pozornost, možná bychom mohli prodiskutovat situaci v klidu, místo abyste se hádali, ječeli na sebe a pobíhali po sále jako kuřata, kterým právě někdo usekl hlavu."
Zasunul meč a celý sál si oddechl, zejména dvořan, kterého Rupert použil, aby dodal svým slovům vážnost.
„Učíte se, Výsosti," poznamenal protektor uznale.
Rupert se otočil a ani ho nepřekvapilo, že protektor stojí přímo za ním. Zdvořile mu pokynul a obrátil se. Nebyl si tak docela jist, kolik podpory může od protektora očekávat teď, když bylo po výpravě, ale v tu chvíli se přinejmenším zdálo, že v něm má na dvoře svého otce spojence. Když už nic jiného, tak snad proto, jak oba nesnášeli dvořany...
Rupert přikročil blíž ke trůnu a krátce se poklonil otci. Král na něj chvíli zíral a svou tváří ani strnulým pohledem nedával najevo jakoukoliv emoci.
„Myslel jsem, že jsi mrtvý," řekl nakonec. „Uplynulo tolik měsíců bez jediné zprávy o tobě, až jsem si byl jistý, že už tě nikdy neuvidím."
„To jsem pochopil," opáčil Rupert suše. „Polovina lidí na nádvoří se chovala, jako by viděla ducha. Ale počkat, copak vám skřeti neřekli, že ještě žiju? Dostali se, doufám, v pořádku na hrad, nebo ne?"
„Ano," odpověděl král. „Bohužel. Ale od té doby uplynula řada měsíců. Čekali jsme, že se vrátíš mnohem dříve."
Zavládlo ticho, kdy se oba na sebe jen dívali pečlivě bezvýrazným pohledem. Oba čekali, že ten druhý něco řekne.
„Alespoň jsi mohl říct, že mě rád zase vidíš," poznamenal Rupert nakonec. „Nebo jsem se ani z téhle výpravy neměl vrátit?"
„Nezměnil ses," řekl král. „Vůbec ses nezměnil, Ruperte."
„Na to nesázej," opáčil Rupert a drsný tón jeho hlasu krále vylekal a vyvolal další zamračení v Haraldově tváři. Rupert si ani jednoho nevšímal a obrátil se k velemágovi. „Už jste měl čas o tom přemýšlet, sire čaroději, takže byste mi snad mohl vysvětlit, co se pokazilo s vaším teleportačním zaklínadlem. Měli jsme se vrátit dávno před úplňkem Modrého měsíce. Slíbil jste mi, že dorazíme včas. A já vám věřil, velemágu."
„Nebyla to moje vina," odpověděl mág skoro vzdorovitě. „Někdo tady na hradě mi zasáhl do zaklínadla, takže jsme přistáli na správném místě, ale v jiném čase."
„Někdo odsud?" podivil se Rupert. „Víte to jistě?"
„Ovšemže to vím jistě! Jsem velemág! Ať už to byl kdokoliv, příliš mocný nebyl. Nedokázal zaklínadlo zrušit, ani překroutit, jen ho pozměnil. Jak jsem zjistil, měli jsme dorazit ještě mnohem později, až po pádu hradu. Jeho kouzlo však nebylo dost silné."
Rupert pomalu potřásl hlavou a snažil se pochopit, co mág právě řekl. „Jak by vám někdo odsud mohl zasáhnout do zaklínadla? Nikdo tu přece nevěděl, že se vrátíme prostřednictvím teleportace."
„Kníže démonů to věděl," řekl velemág.
Sálem se rozlehl tichý šum hlasů a několik dvořanů se nervózně ohlédlo, jako by jen vyslovení jeho jména mohlo nějakým způsobem přivolat Knížete démonů osobně. Král se na trůnu předklonil, mračil se a zlostně se tahal za plnovous.
Rupert se podíval čaroději zblízka do očí. „Chcete říct, že v selhání vašeho zaklínadla měl prsty sám Kníže démonů?"
„Ano, nepřímo. Mimo Temný les nemá žádnou moc, ale může působit prostřednictvím lidských spojenců. Někde na tomto hradě se skrývá zrádce, který slouží temnotě."
„To už taky víme, sire mágu," zabručel král. „Ale mohl byste ho jmenovat?"
„To není snadné, příliš dobře za sebou zametá stopy. Dejte mi trochu času a možná..."
„Nemáme čas," odsekl Rupert. „O tajné zrádce se můžeme postarat později, až se vypořádáme s démony za hradbami. Otče, kolik ozbrojených mužů můžeme najednou poslat do pole?"
„Mnoho ne, Ruperte, mor nám nezanechal příliš mnoho bojovníků."
„Mor?" Rupert pocítil, jak mu přejel mráz po šíji. „Jaký mor?"
Král se kysele usmál. „Od chvíle, kdy jsi odjel, Ruperte, se přihodilo mnoho věcí. Mor nás sužoval celé měsíce. Nevolnost s horečkou, která oslabuje tělo a nakonec zabíjí. Zkoušeli jsme všechno možné, ale nic proti tomu nepomohlo. Zkosil celý Les jako požár a dorazil na hrad více než týden před tím, než padla tma."
„Kolik jsme ztratili lidí?" zeptal se Rupert tiše.
„Stovky," řekl král. „Možná tisíce. To nikdo nedokáže říct."
„Zatraceně!" velemág zkřivil obličej, jako by právě kousl do něčeho kyselého, a oči mu zazářily náhlým prozřením. „Já to věděl! Hned, když mi Rupert vyprávěl, jak jeho jednorožec přišel při boji s démony o roh, věděl jsem, že to muselo mít svůj důvod!"
„Já vám nerozumím," řekl Rupert. „Co má jednorožců roh společného s morem?"
„Všechno," odvětil mág. „Dvě věci, Ruperte. Za prvé: Kníže démonů má ve své povaze ničit. Za druhé: jednorožců roh má jednu zvláštní vlastnost, a to rozlišit jed a působit jako protijed. Když spojíš ty dvě věci dohromady, musí ti být jasné, kde je zdroj moru. Odlomený jednorožců roh, který rozšiřuje jed, namísto aby ho vyléčil. V rukou Knížete démonů roh vytváří magický mor, který roznášejí jeho démoni a který se nedá žádnou přirozenou nebo nepřirozenou cestou vyléčit."
„Pokud na to není lék," řekl král zvolna, „pak se to nedá zastavit. Nakonec všichni v zemi umřou, ať uděláme cokoliv. S tím se nemohu smířit, sire mágu. Musí tu být něco, co se dá dělat!"
„To taky je," odvětil velemág. „Zničte Knížete démonů a mor zmizí s ním."

„To je sice všechno moc zajímavé," ozval se Harald suše. „Ale zdá se, že jsme se poněkud vzdálili od tématu. Kníže démonů a mor jsou problémy zítřka, pokud nějaký zítřek přijde. Nyní ale máme za hradbami démony. Pokud si pamatuji, Ruperte, tvrdil jsi, že snad víš o nějakém řešení. Předpokládám, že to byl také důvod, proč jsi přerušil naši diskusi tak... náhle."
„Diskusi?" zopakoval Rupert posměšně. „Z toho blábolení, co jsem vyslechl, mi připadá, že vaše diskuse nebyla ničím jiným, než střetem dvou názorů:'Zkusme brutální sílu a tupost a zavřeme oči a ono to možná zmizí samo.' Myslete dál tímhle způsobem, lidi, a všichni skončíme jako mrtvoly."
„Takže máš lepší nápad?" ozvala se Julie.
Rupert pohlédl na princeznu, která tam stála okázale zavěšená do Haraldova rámě. „Ano," řekl. „Mám. Otče, kde je astrolog?"
„V izolaci," odpověděl král. „Snaží se pomocí magie odhalit, kdo ukradl Kurtanu a kam ji ukryl."
„Kurtami?" Rupert zmateně zamrkal. „Jak ji někdo mohl ukrást? Je přece pořád ve ztraceném jižním křídle!"
„Už ne," opáčila Julie. „Pomohla jsem objevit cestu do jižního křídla. Bohužel, když jsme se konečně dostali do Staré zbrojnice, Kurtana už tam nebyla."
Rupertovi se z toho všeho až zatočila hlava. Od chvíle, kdy jsi odjel, Ruperte, přihodilo se mnoho věcí. Povzdechl si a potlačil nutkání vyptávat se, což by klidně mohlo trvat celé hodiny, aniž by měl jistotu, že by pak byl o něco moudřejší.
„Nenudila ses tu, že Julie?" řekl nakonec. „O tom si můžeme promluvit později. Mezitím bys měl, otče, raději poslat pro astrologa. Jestli má můj plán vyjít, budeme potřebovat veškerou magii, kterou máme k dispozici."
„K čemu potřebuješ astrologa?" zabručel protektor. „Co ten může udělat? Přečíst démonům horoskopy a oznámit jim, že je špatná doba k útokům na hrady?"
„Je to čaroděj," odvětil Rupert. „A magie je klíčem k celé téhle patálii."
„Čarodějnictví patří ke způsobům Knížete démonů," opáčil protektor a probodl mlčícího velemága pohledem. „Zkus jít ohněm proti ohni a spálíš se. Tohle je práce pro chladnou ocel, Výsosti, pro lidskou sílu a udatnost."
„To jsme už v Temném lese vyzkoušeli, vzpomínáte?" odsekl Rupert. „Chladná ocel už nestačí! Démonům je jedno, kolik jich zemře, jen když nás porazí. Za hradbami jsou těch proklatých netvorů tisíce a bůhví, kolik jich čeká v záloze, aby nahradili ty, kteří padnou. Ne, sire protektore, Temný les je místem magie a porazit ho lze zase jen magií."
Král otevřel ústa, aby něco namítl, ale místo toho se překvapeně ohlédl ke dveřím, které se náhle rozlétly. Do sálu vstoupil astrolog.
„Omlouvám se za zpoždění, Veličenstvo; ve svém pátrání po Kurtaně jsem dospěl k jistému objevu. Pokud mohu posoudit, Meč útlaku už neexistuje. Ať už ho odnesl kdokoliv, musel ho také zničit. Přiznávám se, že si nejsem jistý, jestli to je špatná zpráva nebo ne."
Tichý šum mezi dvořany naznačoval, že si také nejsou jistí.
Král Jan se zamyšleně pohladil ve vousech a zamračil se. „Ten meč nás mohl zachránit před temnotou, Thomasi. Takže neexistuje způsob, jak zjistit, kdo jej ukradl?"
„Bez Kurtany? Ne, Vaše Veličenstvo." Astrolog se otočil k velemágovi a hluboce se uklonil. „Rád vás zase vidím po tak dlouhé době, sire mágu. Ta trocha magie, kterou ovládám, je vám k dispozici."
„Děkuji vám, sire astrologu," odpověděl velemág. „Jsem si jist, že mi budete cenným spojencem."
„Poslyšte, ruce si můžete podat později," přerušil Rupert netrpělivě jejich zdvořilosti. „Teď se pořád ještě musíme vypořádat s několika tisícovkami démonů."
„Aha," poznamenal Harald. „Tak to už jsme zase zpátky u tvého slavného plánu, že?"
„Haralde," řekl Rupert pomalu, „lezeš mi na nervy. Ještě jednou mě přerušíš a nacpu ti vlastní koule do uší. Je ti to jasné?"
V sále se rozhostilo trapné ticho a všichni předstírali, že to přeslechli.
„Tvůj plán, Ruperte," řekl král nakonec.
„Je docela prostý," začal Rupert. „Na rozdíl od většiny z vás, já jsem už v Temném lese bojoval. Meče nejsou řešením, a není jím ani magie, ale jestliže ty dvě věci spojíme, možná máme šanci. Takže, nejprve dáme dohromady co nejpočetnější armádu, každého, kdo ještě může stát a třímat v ruce meč. Za druhé, zabezpečíme je zaklínadly velemága, astrologa a všech čarodějů a kouzelníků, které seženeme. Pak zaútočíme na démony za hradbami hradu a napadneme je veškerou naší silou. Pokud se nám takto povede alespoň jedinkrát temnotu zahnat, můžeme zvrátit její postup. Démoni nejsou neporazitelní. Když jich dost zabijeme, ostatní ustoupí. A bez démonů, kteří razí cestu, nebude temnota moci postupovat. Když se jim postavíme na odpor tady a teď, máme šanci, že se nám podaří zahnat dlouhou noc. Šance to sice není velká... ale... no, co můžeme ztratit?"
Následovala chvíle ticha.
„Tvůj plán je opravdu velice prostý," poznamenal král taktně.
„Je to zatraceně mizerný plán," přisvědčil Rupert. „Ale je to naše nejlepší šance. Démoni už slabší nebudou. Ale pusťte se do nich s dostatečnou silou a opakujte to dost často a uvidíte, že umírají stejně snadno, jako kterýkoliv jiný tvor."
Král neochotně přikývl. „Pokud k tomu nikdo už nemá žádnou konstruktivní poznámku... konstruktivní, Haralde... no dobrá.
Podle hodin má za tři hodiny svítat. Půl hodiny předtím chci vidět všechny bojeschopné muže shromážděné na nádvoří. S trochou štěstí se nám snad do té doby podaří někam přemístit rodiny uprchlíků. Ať se nikdo nezpozdí - jestli tam někdo nebude včas, začneme bez něho. Brány budou otevřeny za svítání. A pak ukážeme démonům boj, na jaký nikdy nezapomenou. To je vše. Zasedání je rozpuštěno. Ruperte, Haralde, následujte mě, prosím, do mých soukromých komnat. Hned."
Král se zvedl z trůnu, úsečně pokývl klanějícím se dvořanům a hbitě odkráčel do svých pokojů, následován v uctivé

vzdálenosti gardisty. V sále to ještě chvíli šumělo tlumenými hlasy, pak se dvořané rozdělili do různých frakcí a měli se k odchodu. Velemág s astrologem opustili sál společně, klidně diskutujíce o magických taktikách. Dvořané se vytráceli v malých skupinkách do svých pokojů, aby si připravili meče, brnění a odvahu. Dobře si uvědomovali, že za několik krátkých hodin budou muset vyjít ven a čelit démonům a nejspíše i zemřít. Navzdory všeobecnému pohrdám, které Rupert vůči dvořanům cítil, musel nyní tiše obdivovat, jak celou situaci přijali. Poprvé ve svém životě ani nekňourali, ani se nepřeli. Rozhodně byli velice vyděšení, ale Rupert vůbec nepochyboval o tom, že většina z nich se dostaví na nádvoří s mečem v ruce. A ti, kteří byli příliš vystrašení, aby se toho odvážili, by stejně nejspíš v boji byli k ničemu.
Ohlédl se po Julii, která si povídala s Haraldem. Zdálo se, že jsou plně zaujati jeden druhým a jeho si vůbec nevšímají. Rupert se snažil odvrátit zrak, ale nemohl. Zprvu si myslel, že to Julie na Haralda jen hraje, aby v něm vzbudila žárlivost, ale v hloubi duše milovala jeho. Ale teď pochopil, že se spletl. Poprvé si všiml, jak přirozeně Julie vyhlíží ve svých oficiálních šatech a plášti. Vypadala vedle Haralda tak nějak správně, jako by tam vždycky patřila. Rupert sklopil zrak na své potrhané a krví potřísněné šaty a sama myšlenka na vysokou ztepilou princeznu mu náhle připadala směšná. Jsem druhorozený syn, pomyslel si trpce. A nikdy nebudu ničím víc. Julii netrvalo příliš dlouho objevit, kde se skrývá pravá moc v naší rodině. Naposledy se podíval na krásnou plavovlasou princeznu, smějící se společně s princem Haraldem, a odvrátil se. To není žena, kterou jsem znal, řekl si unaveně. To není žena, po jejímí boku jsem bojoval v Temném lese... žena, do které jsem se zamiloval. Taková Julie byla jen iluze, sen, zrozený z potřeby a společné prožitého nebezpečí... a osamělosti. Měl jsem mít více rozumu.
Strnule prošel kolem prázdného trůnu směrem ke královým soukromým komnatám a vědomí povinnosti mu ztěžka spočívalo na bedrech. Jemu to však nevadilo. Bylo to to poslední, co mu ještě zbylo.

Julie se za ním dívala, jak odchází a kousala se do rtu. Chtěla na něj zavolat, ale hrdost jí to nedovolila. To on by měl přijít za ní a ať se propadne, jestli mu dopřeje to uspokojení vidět ji, jak se před ním plazí. Po všem, co musela prožít, po všech těch měsících, kdy si myslela, že je po smrti, když se k ní konečně doneslo, že se Rupert konečně vrátil živý a zdravý, měla z toho takovou radost, že nevěděla, má-li se smát nebo plakat, nebo samým štěstím skákat až do stropu. Pod pohrůžkou násilí se od majordoma dozvěděla, kde se nacházejí Rupertovy komnaty a běžela celou cestu až k nim, aby ho uvítala - a dočkala se jen chladu a urážek. Byla by mu vysvětlila, jak je to s Haraldem a jejich svatbou, jen kdyby jí dal chvilku času, jenomže na to byl příliš uražený a vzteklý. Neměl právo takhle se k ní chovat. Netušil, jak zlé pro ni bylo být na hradě sama, když se blížila temnota. On byl pryč a drak spal, možná i umíral, takže nebylo divu, že se upnula na Haralda. Někoho potřebovala a nikdo jiný tu nebyl... Julie pozorovala Ruperta, jak odchází z Velkého sálu, a zaťala ruce v pěst tak silně, až ji to zabolelo.
Pak se obrátila k Haraldovi, jenž zamyšleně hleděl na dveře, které se za Rupertem právě zavíraly. Nebylo pochyb o tom, že se za poslední měsíce Harald stal důležitou součástí jejího života, Julie si však nebyla jistá, co k němu vlastně cítí. Byl milý, pozorný, dokonce okouzlující, avšak někdy vzhlédla od jeho úsměvu a když mu pohlédla do očí, byly tak chladné, až se málem zachvěla.
Harald měl bez debat své chyby, Julii však imponoval ten klidný, zkušený přístup, s jakým rozhodoval, když se temnota blížila a situace byla den za dnem horší. Král Jan dělal, co mohl, avšak s narůstajícím počtem uprchlíků z vydrancovaných oblastí se brzy ukázalo, že jeden člověk na to nestačí, a král musel neochotně připustit, že bez pomoci to nadále nezvládne. Většinu jeho břemene převzali na svá bedra Harald s majordomem, král Jan se však stále více trápil tím, co považoval za následky své neschopnosti vládnout království. U dvora trávil stále méně a méně času, což vedlo k tomu, že Harald postupně převzal většinu odpovědnosti na sebe a nyní řídil většinu věcí on. Zdálo se, že si vede dobře, nebo alespoň tak dobře, jak bylo za daných podmínek možné.
A přesto, navzdory všem problémům, si Harald vždy našel čas, aby si s ní promluvil a dělal jí společnost. Byla to zásadní změna z původně neomaleného beztaktního parchanta, který ji dříve tak neúnavně pronásledoval. Julie se ušklíbla. Když už nic jiného, zdálo se, že na něj má dobrý vliv. Dívala se na Haralda skoro nadšeně, ale pak jí úsměv zmizel z tváře, když se Haraldův výraz náhle změnil. Stále zíral na zavřené dveře, jež vedly do králových soukromých komnat, ale když se na něj Julie pozorně zadívala, jeho obvyklý klid a příjemný výraz zmizely a nahradil je výraz nepřátelství, který docela změnil jeho tvář. Julie ho překvapeně sledovala: bylo to jako objevit docela novou osobu, skrývající se v té, na kterou byla zvyklá. Zamyšleně svraštila obočí. Nebyla si tak docela jistá, jestli se jí tenhle nový Harald líbí. V jeho tváři viděla sílu, odhodlání a zjevně i železnou vůli, avšak byl tam i strach a Julie si náhle uvědomila, že Harald se Ruperta bojí. Okamžik minul a Harald si znovu nasadil obvyklou masku vyrovnanosti. S úsměvem se obrátil k Julii a jistě to nebylo jen její představivostí, že v jeho očích zahlédla chladný, vražedný vztek.
„Tak, Julie," řekl vlídně, „obávám se, že teď musím jít za otcem, ale myslím, že zbude ještě trochu času, než povedu naše oddíly do boje. Co kdybys mě navštívila v mých komnatách asi tak za hodinu? Mohli bychom před úsvitem strávit nějaký čas spolu."
„Ano," odvětila Julie. „Jistěže. Haralde, já..."
„Je v tom Rupert, že?" řekl Harald. „Nedělej si s ním starosti, má drahá. Až budeme svoji, brzy na něj zapomeneš. Ani s ním nebudeš muset mluvit, když nebudeš chtít. Vlastně to tak bude asi nejlepší. Rupert má na tebe špatný vliv, Julie, a pokud mám být upřímný, nikdy jsem nepochopil, co na něm vidíš. Stejně, až skončí naše schůzka s otcem, určitě se někde schová, aby s námi nemusel za úsvitu do bitvy. Navzdory jeho ušlechtilým řečem, Rupert nikdy nebyl žádný velký válečník."
„Při posledním souboji tě porazil, ne?" řekla Julie, aniž věděla proč vlastně.
Harald se na ni přísně podíval. „To byla náhoda. Naučil se pár nových triků, to je všechno. Příště..."
„Počkat." Juliiny oči se náhle zúžily. „Přeslechla jsem se, anebo jsi říkal, že Rupert má jít zítra za svítání zase do boje?"
„Samozřejmě, že půjde," odvětil Harald. „Je to jeho povinnost."

„To nemyslíš vážně! Vždyť jsi ho viděl v trůnním sále. Je vyčerpaný!“
Harald jen chladně pokrčil rameny. „V tomhle nemá na vybranou. Rupert, otec a já povedeme vojsko proti démonům. Očekává se to od nás. Koneckonců, nemůžeš čekat, že lůza bude bojovat, když jí nebude velet šlechta, že? Ne, že by záleželo na tom, jestli se tam Rupert ukáže. Stačí, když tam budu já. Jsem nejstarší syn, já jsem ten, za kým půjdou.“
„On tam přijde a ty to víš,“ řekla Julie a v duši se jí rozlila chladná zlost. „Rupert ví, co je jeho povinnost. Vždy věděl, co je jeho zatracená povinnost. A není to žádný zbabělec.“
Harald se nepříjemně zasmál. „Rupert byl zbabělec vždycky. Ještě pořád spí ve svém pokoji při rozsvíceném světle!“
Julie se k němu obrátila zády a vyrazila dolů po schůdcích stupínku. Harald se rozběhl za ní. „Julie! Kam jdeš?“
„Musím se vidět s Rupertem. Musím s ním mluvit.“
Harald ji popadl za paži a tvrdě ji zastavil. Julie se mu vysmekla a rukou se dotkla jílce meče.
„Jdi ode mě, Haralde.“
„Ne, Julie,“ řekl rozhodně. „Teď už je na to pozdě. Už sis vybrala a nemůžeš to vzít zpět.“
„Tím si nebuď tak jistý, Haralde.“
„Myslím, že můžu, má drahá. Nebo si vážně myslíš, že by tě Rupert ještě chtěl, teď, když viděl, jak jsme se za jeho nepřítomnosti sblížili?“
„Myslela jsem, že je mrtvý!“
„Pochybuji, že by to pro Ruperta měnilo situaci. On byl vždy trochu... staromódní... v určitých věcech. Ber to, jak to je, má drahá. Jak si kdo ustele, tak si také lehne, a ty sis už ustlala v mé ložnici. Na Ruperta zapomeň. Staneš se mojí ženou, Julie, a jako taková se musíš naučit mě poslouchat.“
Julie prudce vykopla kolenem, Harald se zlomil v pase a zalapal po dechu. Julie už se po něm ani neohlédla a spěchala, téměř běžela ke dveřím, za kterými předtím zmizel Rupert. Byla si děsivě jistá, že když za ním teď nepřijde, Rupert půjde do bitvy proti démonům s vědomím, že jí na něm nezáleží. A ona ho nemohla nechat jít na smrt se lživou představou.
Pospíchala ven z trůnního sálu a dál chodbou, která vedla ke královým soukromým komnatám. Brzy došla ke královým dveřím, na chvíli se tam zastavila, aby se trochu vzpamatovala a upravila se, a pak zdvořile zaklepala. Nikdo neodpověděl a tak zkusila kliku, ale ta nechtěla povolit. Pěstí zabušila na silné dřevěné panely a pak rychle uskočila, když se ve výplni dveří náhle otevřelo jediné oko a pohlédlo na ni. Julie se při pohledu na to zářící kovové oko zachvěla. Všechny instinkty jí napovídaly, aby se obrátila a utekla, avšak zůstala stát na místě a odhodlaně na ně zírala.
Tyto dveře jsou zapečetěné, řekl jí vnitřní hlas.
„Musíš mě pustit dovnitř,“ řekla Julie roztřeseným hlasem. „Potřebuji se vidět s králem.“
Princ Harald, princ Rupert a velemág mohou vstoupit, odvětil ten chladný hlas. Pro všechny ostatní jsou tyto dveře zapečetěny. Teď odejdi.
„Potřebuji mluvit s králem! Je to důležité!“
Odejdi.
„K čertu, pusť mě dovnitř!“
Julie sáhla po meči a jasný záblesk ohnivé záře ji srazil k zemi. Potřásla hlavou, aby se z toho probrala, a pak se roztřeseně zvedla. Přitom si dávala dobrý pozor, aby držela ruku v uctivé vzdálenosti od meče. Oko ve dveřích, světlé, kovové a naprosto nelidské, ji klidně sledovalo.
Odejdi, zopakoval chladný hlas. Okamžitě odejdi.
Julie beznadějně pohlédla na strnulé oko a pak se otočila a odkráčela chodbou zpět, směrem odkud přišla. Oko ji doprovázelo pohledem, pak se zavřelo a zmizelo zpátky ve výplni dveří. Julie se pomalu blížila k Velkému sálu. Ať už chtěl král svým synům a velemágovi svěřit cokoliv, musí to být něco zatraceně důležitého, když kvůli tomu použil tak silné ochranné zaklínadlo. Bude si muset s Rupertem promluvit později, to je vše.
Musela s ním mluvit, dokud byl ještě čas.

Hluboko v nekonečném šeru jižního křídla se náhle otevřely tajné dveře a do chodby vstoupil lord Darius. Opatrně se kolem sebe rozhlédl, ale v široké prázdné galerii, jež se od něj rozbíhala na obě strany, se nic a nikdo nehýbal - byl tam jen chlad, tma a ticho. Darius se zvolna usmál a zavřel za sebou dveře. Ty zapadly s tichým cvaknutím a v kazetové stěně po nich nezbylo ani stopy. Jediné světlo pocházelo z fosforeskující lampy vysoko na zdi, Dariovy oči si však už natolik zvykly na temnotu, že i tato tlumená záře mu postačovala, aby na chodbě jasně viděl. Nejistě se rozhlédl kolem, celý nesvůj z tak velkého prostoru po takové době strávené v úzkých tunelech, a pak se u zdi přikrčil na všechny čtyři.
Jeho kdysi módní šaty byly teď zamazané a špinavé a volně visely na jeho pohublém těle. Nezdravá, voskově bledá kůže pokrytá boláky byla plná faldů a ošklivých vrásek vzniklých rychlým zhubnutím. Teď by lorda Daria nepoznal žádný urozený lord nebo lady ode dvora. Zůstal z něj jen napůl šílený strašák, který se plížil šerem jako zvíře a dával přednost temnotě před světlem.
Napuchlé oči se mu šíleně leskly, když se hbitě rozhlížel kolem, připraven obrátit se a utíkat při první známce nebezpečí. Ruka se mu sama nervózně pohybovala k dýce schované v rukávu, ale nepohnul se ani stín a ticho neprolomil jediný zvuk, kromě jeho vlastního nepravidelného dechu. Jižní křídlo čekalo tak, jak nerušené čekalo už tolik dlouhých let, avšak v nehybném vzduchu bylo přesto cítit jakési napětí, jako by samo kamení tušilo, že jejich prázdnými chodbami kráčí nějaké zlo.
V Dariově tváři zel chladný zasmušilý pohled, jako by v sobě skrýval nějaké strašlivé tajemství o věcech, které udělal nebo se chystal udělat ve tmě, protože je nešlo vykonat za světla. Rupert by ten pohled poznal. Prošel nekonečnou nocí a cosi z té temnoty zbylo i v něm samém a zůstane tam už navždy. Temný les zanechal stopy na duši obou mužů, avšak zatímco Rupert se snažil temnotu potlačit, Darius se jí dobrovolně podvolil oplátkou za to, co ona slíbila jemu. Zvedl levou ruku a plameny mu olizovaly prsty, aniž by je spálily. Nyní měl moc, moc od svého temného pána a s touto

mocí splatí všechny dluhy a pomstí všechny urážky. Dál se osamoceně krčil v šeru, mlčel a skoro na nic nemyslel, jen čekal v tichu, chladu a tmě opuštěného jižního křídla na ty, jejichž příchodu se obával.

Král Jan si povzdechl a zachmuřeně sledoval, jak mu v chladném ovzduší jde pára od úst. Těsně si k sobě přitáhl plášť a přisunul židli trochu blíže k ohrazenému zářícímu ohni. I tady, ve svých soukromých komnatách, hluboko v nitru hradu se zdálo, že není úniku před štiplavým chladem Temného lesa. Zamyšleně hleděl na velemága, který seděl proti němu na opačné straně krbu. Čaroděj se elegantně uvelebil na židli a okusoval kuřecí stehýnko, krátké tlusté nohy opřené o stoličku. Zima mu zjevně vůbec nevadila.
Každičké volné místo v přeplněném pokoji zaplňovaly lampy a svíčky, přesto tam stále vládlo šero. V minulosti král vždy čerpal síly z mnohonásobných vrstev prastarého kamení, které ho obklopovalo, z magie a tajemství Lesního hradu a jeho odkazu. Dvanáct generací před ním Lesní králové bránili zemi proti všemu, co ji ohrožovalo, a něco z té síly a odhodlání se usídlilo v samotném Lesním hradě - nebo v to Jan alespoň vždycky věřil. Teď však přišla dlouhá noc a všechna ta starobylá magie ve zdech Lesního hradu nestačila na obranu před Temným lesem. Král se mrzutě zamračil. Situace byla opravdu zlá, když už člověk nemohl najít trochu klidu a pohodlí ani v bezpečí vlastních komnat. Krátce se usmál nad malicherností svých myšlenek a rychle je zaplašil. Znovu pohlédl na velemága a zaplavily ho vzpomínky, z nichž ne všechny byly špatné. S čarodějem si nikdy nebyli zvlášť blízcí, ale dobře se jim společně pracovalo celá dlouhá léta. Dokonce byly doby, kdy viděl ve velemágovi svou pravou ruku, to ale už bylo dávno. Velice dávno.
Čaroděj odloupl poslední zbytek masa z kuřecího stehýnka a Jan sledoval, jak potom zlomil kost a vysával z ní morek jako dítě cucající špalek. Když byl hotov, odhodil kost do ohně a otřel si mastné ruce o přední část své róby. Král Jan odvrátil zrak. Velemág, kterého si pamatoval, by raději zemřel, než by dal najevo tak necivilizované způsoby. V jeho vzpomínkách byl mág vznešený, uhlazených mravů, snad až švihák. Oblečený vždycky podle poslední módy a s dokonale upravenými vlasy. Dokonalý do posledního puntíku, se sebejistým držením těla. Hostinští o něm říkali, že to byl ten nejvznešenější ochmelka, jakého kdy poznali. Jan se mimovolně pousmál, jeho úsměv však zase rychle pominul, když si vzpomněl na jiné věci. Zavřel oči a ošklivé vzpomínky po chvíli zmizely, i když určitá bolest z nich pořád přetrvávala jako vždy. Znovu pohlédl na velemága, který nepřítomně zíral do ohně. Čaroděj měl ve tváři klidný, nezúčastněný výraz a Jan neměl ani ponětí, na co asi myslí.
„Říkal jsem si, jaký to asi bude pocit, zase tě vidět," řekl zvolna král. „Jestli k tobě pocítím nenávist nebo strach. Už je to dávno, že?"
„Ano," přisvědčil velemág. „To je."
„Vypadáš skoro stejně, jak si tě pamatuji. Vůbec jsi nezestárnul."
„Transformační kouzlo. Můžu být tak starý, jak se mi chce. Jistě, čím nižší věk si vyberu, tím rychleji uplyne to, co zbývá z mého skutečného života. Jsem už starý člověk, Jane, starší než ty a tvůj otec dohromady. Víš, Eduard mi někdy schází. S ním jsem si mohl promluvit. Ty a já jsme nikdy neměli moc společného."
„To ne," odvětil král. „Ale vždycky jsi mi dobře radil."
„Potom jsi mě měl víc poslouchat."
„Možná ano."
Oba ztichli a po dlouhou chvíli žádný z nich nepromluvil. Plameny v krbu nejistě plápolaly a praskání ohně se v nastalém tichu zdálo podivně vzdálené.
„Nemusel jsi mě vykázat do vyhnanství, Jane," řekl mág nakonec. „Už jsem se do něj vykázal sám."
Král pokrčil rameny. „Něco jsem udělat musel. Eleanor byla mrtvá a já jsem potřeboval něco udělat."
„Udělal jsem pro ni všechno, co jsem mohl, Jane."
Král zíral do ohně a nic neříkal.
„Co si myslíš o plánu mladého Ruperta?" zeptal se mág.
„Mohlo by to vyjít. Všechno ostatní jsme už zkusili. Kdo ví?"
„Rupert se mi líbí. Vypadá jako inteligentní hoch. A je statečný."
„Ano," souhlasil král. „Myslím, že je."
Rozpačitě se na sebe podívali. Leželo mezi nimi příliš mnoho let plných bolesti, zloby a nashromážděné hořkosti a oba si toho byli vědomi. Neměli si co říct, všechno už bylo vyřčeno. Velemág vstal.
„Myslím, že bych si měl promluvit s Thomasem Greyem. Zdá se, že jeho moc za mé nepřítomnosti poněkud zesílila. Nakonec by mi přece jenom mohl pomoci. Dobrou noc, Jane. Ještě se uvidíme, než vyrazíme do bitvy."
„Dobrou noc, sire mágu."
Král zíral do ohně a neuvolnil se, dokud neslyšel, jak se dveře otevřely a zase zavřely. I po všech těch letech mu vzpomínky nedaly pokoj. Zavřel oči a znovu stál spolu s mágem u lůžka Eleanor. Pokrývku měla přetaženou přes obličej.
Je mrtvá, Jane. Je mi to moc líto.
Přiveď ji zpět.
To nemůžu, Jane.
Jsi velemág! Zachraň ji, k čertu!
Nemohu.
Ani jsi to nezkusil.
Jane...
Necháš ji zemřít, protože tě nemilovala!
Král zabořil tvář do dlaní, ale neuronil ani slzu. Všechny už dávno vyplakal a žádné mu už nezbyly. Dveře za jeho zády

se otevřely. Král se napřímil a rychle změnil své rysy do obvyklé drsné masky. Rupert s Haraldem k němu přistoupili a uctivě se mu uklonili. Stáli sice bok po boku, ale stejně mezi nimi byl cítit jakýsi chlad. Král Jan se unaveně usmál. Toho dne, kdy mezi nimi bude něco jiného než chlad, sní svoje boty i s přezkami. Rupert s Haraldem trpělivě stáli a klidně zírali kamsi nad královu hlavu. Jan se narovnal. Ani Rupertovi, ani Haraldovi se nebude líbit, co jim teď řekne, jenže on potřeboval jejich podporu.
„Posaďte se," zabručel nakonec. „Bolí mě z vás za krkem."
Harald se rychle usadil na židli, kterou mág právě uvolnil, takže Rupert si musel najít jinou. Jan se snažil nedat najevo rozrušení, když poslouchal rány do nábytku a zvuk padajících předmětů, který označoval, kde se Rupert právě nacházel. Konečně se vrátil a táhl za sebou židli. Harald si rukou přikryl ústa a oddával se záchvatu kašle, dokud na něj král přísně nepohlédl. Jan se ani neotočil, aby zjistil škody, způsobené v jeho pokoji. Předpokládal, že by to jeho trpělivost nemusela vydržet.
„Omlouvám se," řekl Rupert a pečlivě postavil židli přesně doprostřed mezi Haralda a krále.
„To je v pořádku," odpověděl Jan zdvořile. „Je tady trochu nepořádek."
Trpělivě počkal, až se Rupert posadí, a pak se zamyšleně pohladil ve vousech, jako by uvažoval, jak nejlépe začít. Ticho se protahovalo a on stále váhal. Dobře věděl, že co plánuje udělat, je správné i nezbytně nutné, ale tato jistota mu to nikterak neusnadnila.
„Chtěl jsi s námi mluvit, otče," ozval se Harald nakonec. „Týká se to svatby?"
„Ne," odvětil král a neuniklo mu, jak se Rupertovi svezla ruka na jílec meče. „Ačkoliv se obávám, že svatbu budeme muset znovu odložit."
„Jéminánku," opáčil Rupert. „To je ale škoda."
„Ano," přisvědčil Harald. „To tedy je."
„Tak proč jsme tady?" otázal se Rupert. „Souvisí to nějak s mým plánem bitvy proti démonům?"
„Nevím, jestli se to dá nazývat plánem," poznamenal Harald. „Masová sebevražda by bylo přesnější označení."
„Jestli máš lepší nápad, rád si ho vyslechnu!" odsekl Rupert. „Co bys udělal ty? Schovával se za hradbami, dokud by si pro nás nepřišli démoni? Věř mi, Haralde, lepší je zemřít v boji."
„Nejlepší je nezemřít vůbec," opáčil Harald. „Musí tu být jiné řešení. Možná, že velemág..."
„Ne," řekl král rozhodným tónem. „Ani na vrcholu svých sil neměl takovou moc. Ale máš pravdu, Haralde, musí tu být lepší řešení. A já si myslím, že jsem na jedno přišel. Když už nic jiného, mělo by to alespoň posílit naše šance vůči démonům."
„Tomu nerozumím," řekl Rupert. „Pokud je tu jiné řešení, proč ses o něm nezmínil u dvora?"
Král na něj přísně pohlédl. „Protože dvůr by s tím nesouhlasil."
„Má to něco společného s Kurtanou, že?" zeptal se Harald náhle.
„Svým způsobem ano," odvětil král. „Plánoval jsem, že použiju Kurtami proti démonům, ale nyní je ten meč ztracen. Jsou tu však jiné meče, stejně mocné, pokud ne víc."
Rupert s Haraldem se na sebe podívali a Jan v jejich překvapených obličejích zahlédl stín radosti, když si uvědomili, o čem je řeč. Kdyby nic jiného, zdálo se, že konečně přišel s něčím, na čem se mohou shodnout.
„Mluvíš o Pekelných nástrojích," zvolal Rupert nevěřícně. „To nemůžeš myslet vážně, otče!"
„Proč ne?" otázal se král.
„Pekelné nástroje jsou nám zapovězeny," odpověděl Harald, ale králi neunikla chladná vypočítavost, která se Haraldovi vkradla do pohledu.
„Nemůžeme je použít," trval na svém Rupert. „Kurtana byla už tak dost zlá, ale tyto meče... Nevím, z čeho mám větší strach, jestli z démonů nebo z těch prokletých mečů."
„Pochopitelně," opáčil Harald. „Ty se bojíš ledasčeho, že?"
Rupert se na něj podíval a Harald se na židli nejistě zavrtěl. „Jen mluv dál, Haralde," řekl Rupert klidným hlasem. „To je taky to jediné, co ti opravdu jde."
„To by stačilo!" okřikl je král. „Nechte si své hádky na později, až najdeme cestu z temnoty. To je rozkaz!" Hleděl na své syny, dokud se mu oba neochotně neuklonili. Pak se opřel zády o opěradlo židle a když znovu promluvil, jeho hlas byl klidný a odměřený. „Pekelné nástroje jsou meče moci. Moci, která je dost silná, aby zachránila zemi před dlouhou nocí, která ji ohrožuje. Na ničem jiném nezáleží."
„Vždyť ale ani nevíme, co meče dokážou," namítl Rupert. „Už je to tak dávno, co se někdo odvážil ty čepele tasit, že i legendy o nich jsou jen nejasné. Horolam, Ohnivák, Vlkomor. Ta jména mohou znamenat cokoliv! Mohou probudit ještě větší zlo, než je to, kterému teď čelíme."
„I zlý meč může sloužit dobré věci," poznamenal Harald. „Za předpokladu, že je pod pečlivou kontrolou."
Rupert tvrdohlavě zavrtěl hlavou. „Já magickým mečům nevěřím."
„Máme snad jinou možnost?" zeptal se Jan tiše. „Ty sám jsi to řekl, Ruperte. Síla Temného lesa je založena na magii a jako taková musí být i magií poražena. Podle toho, co praví legendy, Pekelné nástroje jsou nejmocnější zbraně, jaké kdy člověk vytvořil."
„A když byly taseny naposledy," dodal Rupert, „zničily polovinu světa, než se je podařilo opět zasunout do pochvy. To praví legendy."
„Tentokrát však mohou svět zachránit!"
„Nebo ho navěky zatratit."
„Jaký je v tom rozdíl?" otázal se Harald. „Za těmito zdmi není nic než temnota. Země je mrtvá. Pekelné nástroje jsou možná naší poslední šancí, naší poslední nadějí... nebo nás mohou všechny zničit. Co na tom záleží? Jestli mám zemřít, osobně bych dal přednost možnosti vzít s sebou i své nepřátele."

Rupert svraštil čelo a pomalu potřásl hlavou. „Musí tu být ještě jiná možnost.“
„Ne,“ odvětil Jan přímo. „Už nám všechny možnosti došly, Ruperte. Pekelné nástroje jsou to jediné, co nám zbylo.“
„Pak ať se Bůh smiluje nad našimi dušemi,“ řekl Rupert.
Jan, Harald a Rupert chvíli mlčky seděli a raději se dívali do ohně, než jeden na druhého. Věděli, že brzy budou muset vyrazit do jižního křídla a tam vytáhnout zapovězené meče z prastarých pochev, zatím však ne. Ještě ne. S tichým zoufalstvím zírali do zkomírajících plamenů blikotavého ohně, každý ponořen do spleti vlastních myšlenek. Rupertovi se vrátila vzpomínka na šachtu v Měděnici a červa, kterého tam našel, ale ze všeho nejvíc se rozpomněl na magický meč, který ho zradil.
Horolam, Ohnivák, Vlkomor.
Rupert se roztřásl a zjistil, že nemůže přestat.
V tiché, opuštěné hale, která tvořila hranici jižního křídla, bylo ještě větší šero, než jinde na hradě. Zářily tam pochodně i olejové a fosforeskující lampy, avšak žádná z nich nedokázala rozptýlit šero, které viselo v prostoru jako kalná mlha. Rupert stál u severních dveří haly a pochybovačně zíral na zavřené dvojité dveře na protější straně prostorné, rozlehlé místnosti. Někde za těmito dveřmi ležela zbrojnice a v ní Pekelné nástroje, možná jediná naděje, která Lesnímu království zbývala. Zamračil se a nervózně přešlápl z nohy na nohu. Hala tvořila začátek jižního křídla a to se mu vůbec nezamlouvalo. Příliš mu to připomínalo Temný les.
Rupert dorazil na místo před ostatními. Částečně proto, že potřeboval chvíli sám pro sebe, ale hlavně proto, že si chtěl nově objevené křídlo dobře prohlédnout, než do něj vstoupí. O jižním křídle se za těch dvaatřicet let, co bylo ztracené, nashromáždila celá spousta pověstí a všechny věštily zlo. Více než sto pátracích skupin se za tu dobu snažilo odhalit tajemství ztraceného křídla, ale vrátily se jen ty, kterým se nepodařilo najít cestu. A teď Julie s majordomem cestu objevili a také se vrátili, aby o tom mohli vyprávět. Rupert se kolem sebe rozhlédl a zvolna potřásl hlavou. Podle toho, co zatím viděl, jižní křídlo mělo raději zůstat ztracené.
Jedna z lamp najednou zablikotala a zhasla. V hale se o to víc sešeřilo. Rupert se nejistě pohnul. Aby se nepoddal strachu, odhodlaně vykročil napříč halou a vzal lampu z jejího výklenku. Zablikotala, to znamenalo, že v ní došel olej. Rupert se nevesele usmál a trochu se uvolnil. Místnost nevypadala tak rozlehlá a hrůzostrašná, teď když byl vevnitř, ale na tom tichu a nehybném vzduchu bylo cosi znepokojivého. Najednou za svými zády zaslechl tiché cupitavé zvuky a prudce se otočil s mečem v ruce. Uviděl majordoma, který jej pozoroval od severních dveří. Rupert se omluvně usmál a opět zasunul meč do pochvy.
„Promiňte, sire majordome.“
„Ech, mě si nevšímejte,“ opáčil majordomus, ztěžka se opřel o svou statnou vycházkovou hůl a kulhavě vešel do místnosti. „Vždyť jsem jen pouhý sluha. Nikdo si mě nevšímá, tak proč by to s vámi mělo být jiné? Víte, jsem jen člověk, který bez pomoci objevil a zneškodnil bariéru, která dělila lidi od jižního křídla.
Ale poslouchá mě někdo? Nepřibližujte se k jižnímu křídlu, říkám jim. Není to tam bezpečné, říkám jim. Ale copak někdo poslouchá? Dělají si, co chtějí! Byl bych se nervově zhroutil, kdybych na to měl čas.“
„Někdo vás rozčílil, sire majordome?“ otázal se Rupert nesměle.
„Cha!“ opáčil majordomus hořce. „Rozčílil?! Proč bych se měl rozčilovat? Vždyť mě jenom polovina Královské gardy vytáhla z postele a eskortovala do Velké síně! Když jsem se tam nakonec dostal, oznámil mi jakýsi neandrtálec s odřenými klouby na rukou a nejnižším čelem, jaké jsem kdy viděl, že mi byl přidělen čestný úkol dovést královskou rodinu zpátky do jižního křídla. S okamžitou platností. Odchod. Hned. Žádné: Prosím nebo Mohl byste?“ Majordomus se shrbil a vypadal unaveně, poraženě a zneužité. Šlo mu to velice dobře, v poslední době k tomu měl dost příležitostí.
„Co na tom záleží, že jsem měl první volný okamžik od chvíle, kdy na hrad začali přicházet uprchlíci. Co záleží na tom, že jsem se docela zničil běháním po chodbách a hledáním nějakého kousku volného místa pro ně, protože král neustále mění své plány. Teď po mně chce, abych ho dovedl do zbrojnice, v jednu hodinu ráno, kdy každý, kdo má jenom kouska rozumu, spí! Stařík už je podle mě trochu senilní. Příště bude potřebovat doprovod, aby vůbec trefil do svých komnat.“
Rupert se vesele šklebil, když poslouchal, jak majordomus lamentuje a zuří. Bylo příjemné zjistit, že jsou věci, které se nezměnily.
„Ale no tak, sire majordome,“ řekl Rupert, když majordomus konečně zpomalil natolik, aby mu mohl skočit do řeči. „Neřeknete mi, co se vám stalo s nohou?“
„S nohou?“ Majordomus na něj jen prázdně zíral a pak pohlédl dolů na tlustou dubovou hůl, o kterou se opíral. „Ach tak. Julie a já jsme v jižním křídle narazili na nějaké démony. Bez obav, už jsou všichni mrtví.“
Nezmínil žádné další detaily a po chvíli čekání se Rupert rozhodl, že se nebude vyptávat. Vlastně si ani nemyslel, že by to chtěl slyšet.
„Neměl jsem ani čas se pozdravit se svým dědou,“ zabručel majordomus. „Ne, že bychom si kdy měli moc co říct, ale přesto...“
„S vašim dědou?“ podivil se Rupert.
„S velemágem,“ vysvětlil majordomus. „Už to musí být dvacet let, co jsem ho naposledy viděl.“
Rupert za sebou zaslechl kroky a otočil se právě včas, aby zahlédl Haralda s králem, jak vstupují do haly. Majordomus si uraženě odfrkl a okatě se k nim všem obrátil zády. Rupert s králem si vyměnili chápavé pohledy.
„Někdo vás rozčílil, sire majordome?“ otázal se král zdvořile.
„Pcha!“ opáčil majordomus.
„Ruperte,“ řekl král. „Pročpak majordomus trucuje?“
„Já netrucuju!“
„Tak nač tedy čekáme?“ ozval se Harald. „Jižní křídlo Čeká.“

„Počkej chvíli," řekl Rupert. „To už jsme všichni? Žádné stráže, žádný doprovod? Podle toho, co mi říkal majordomus, jižní křídlo je stále dost nebezpečné."
„Můžeš se držet vzadu," opáčil Harald. „Jestli máš strach..."
„Měl jsem na mysli královu bezpečnost," odvětil Rupert.
„No ovšem," řekl Harald.
„To by stačilo!" okřikl je král. „Nebereme s sebou žádné stráže, Ruperte, protože kdyby dvořané třeba jen tušili, že se chystáme jít do zbrojnice, nejspíše by nám v tom zabránili. A my nemáme čas na potlačování další vzpoury."
„Co se stane, až se vrátíme s meči?" zeptal se Rupert. „Dvořanům asi nebude milé, že jsme to podnikli bez jejich vědomí."
„To mi povídejte," zabručel majordomus.
„Tohle už jsme přece probrali, sire majordome," řekl král přísně. „Přislíbil jste pomoc."
„Kromě toho," přidal se Harald, „jakmile budeme mít meče, nebude hrát už žádnou roli, co si dvořané myslí."
„To budeme moci probrat později," řekl král. „Úsvit se blíží a my jsme ještě ani nedorazili do zbrojnice. Sire majordome, mohl byste, prosím..."
„No dobrá," řekl majordomus zdráhavě. „Mohli bychom, myslím, vyrazit, když už jsem tady. Moje chyba, nechám se příliš snadno přemluvit, to je můj problém. Dovoluji lidem, aby zneužívali mé dobroty."
Cestou do jižního křídla nepřestával majordomus reptat a stěžovat si. Harald s králem ho v těsné blízkosti následovali a poslední šel Rupert s rukou položenou na jílci meče. Pokradmu se rozhlížel kolem, jak družina rychlým krokem procházela chodbami a průchody, spoře osvětlenými fosforeskujícími lampami. Zpočátku byl skoro zklamaný z toho, že vše vypadalo tak... obyčejně. Po všech těch písních a legendách, které slyšel o zmizelém jižním křídle, očekával něco děsivějšího. Kysele se usmál. On více než kdokoliv jiný by mohl vědět, že písně a legendy obsahovaly vždycky víc lží než pravdy. A přesto bylo na jižním křídle cosi... znepokojivého. Rupert to poprvé pocítil už v hale, když ale kráčel hlouběji do nitra znovuobjevené části hradu, stále více pociťoval ve vzduchu určité napětí, jako by se každou chvíli mělo něco stát, nebo se právě dělo. Něco, co nemělo konce... Chladný vánek naježil Rupertovi chloupky na šíji a on hbitě potřásl hlavou. Teď nebyla pravá chvíle, aby se nechal ovládat paranoidními myšlenkami. Vtom dostal nápad a zrychlil krok, aby mohl kráčet vedle majordoma.
„Sire majordome, proč je tohle křídlo stále prázdné, když zbytek hradu je k prasknutí plný uprchlíků? Nemohli bychom některé z nich umístit sem?"
„Tady by nikdo bydlet nechtěl," odpověděl majordomus tiše. „Před dvaatřiceti lety se v tomto křídle něco přihodilo. Něco tak strašného, že pozůstatky toho tu stále přetrvávají. Je to v podlaze a ve zdech, dokonce i ve vzduchu. Pocit jakéhosi zla, které se tu přihodilo už dávno a které stále trvá, i po všech těch letech. Kamení si to pamatuje. Vy to cítíte také, Ruperte, že? Každý to časem začne cítit. Ti, které jsme se sem pokusili ubytovat, už za pár hodin utekli. Další, se kterými jsme to zkusili, nevydrželi ani tak dlouho. Nakonec jsme to vzdali a nechali jižní křídlo prázdné. Ať už se tu ve tmě skrývá cokoliv, nemá to rádo společnost."
Rupert polkl a najednou cítil, že má sucho v krku. „Takže toto křídlo je úplně prázdné?"
„Kromě tvých nechutných přátel," opáčil Harald. „Ach ano," přikývl majordomus. „Na ně jsem zapomněl. Žijí tu skřeti, Výsosti. Vypadá to, že jsou tu spokojení a nic jim nevadí. Buď jenom nejsou pověrčiví, anebo dočista nic necítí."
„To je jim podobné."
„Přesně tak," zabručel hluboký hlas ze tmy. „Vítejte zpátky, princi Ruperte."
Rupertova družina se překvapeně zastavila, když jim v šeru vstoupil do cesty skřeti náčelník a ze tmy se pomalu začali vynořovat i ostatní skřeti. Všichni měli na sobě něco jako brnění a v rukou se jim blýskaly nože, krátké meče a sekyrky. Dlouho se nikdo nepohnul a pak skřeti poklekli jako jeden muž a poklonili se Rupertovi. Dokonce i jejich náčelník lehce naklonil hlavu dopředu a dozadu způsobem, který vzdáleně připomínal poklonu. Rupert se rozhlédl a pak se potěšené usmál. Díky pravidelné stravě a lepším životním podmínkám skřeti trochu přibrali a jejich tváře už nebyly tak propadlé. Ještě důležitější však bylo, že nyní drželi své zbraně jako ostřílení bojovníci. Vzato kolem a kolem, skřeti působili mnohem lepším dojmem, než když je Rupert viděl poprvé v Neprostupném lese. Skoro měl pocit, že by před nimi měl pokleknout.
„Povstaňte," řekl nakonec a ani se nepokoušel skrýt dojetí v hlase. „Teď jsou z vás praví válečníci."
„No, oni se snaží," zabručel jejich náčelník a znechuceně se kolem sebe ohlížel, zatímco skřeti se nemotorně zvedali na nohy. „Rádi vás zase vidíme, Výsosti. Říkali nám, že jste mrtvý, ale my jsme jim nevěřili. Ani jeden z nás."
„Děkuji vám," odvětil Rupert. „Je příjemné být zase zpátky mezi přáteli."
Harald se posměšně uchechtl. „To ti věřím, že se přátelíš se skřety, Ruperte. Kdo jiný by s nimi taky chtěl mít něco společného?"
Skřeti náčelník udělal ledabylé gesto, načež půl tuctu nejbližších skřetů popadlo Haralda a poněkud neobřadně ho obrátili vzhůru nohama. Harald vyprskl vztekem a pokoušel se dosáhnout na meč, ale ruka se mu zarazila, když mu nejmenší skřet přiložil zubaté ostří nože ke krku.
„Stačí říct," řekl nejmenší skřet vesele, „a stáhneme ho pro vás z kůže, princi Ruperte. Nebo jen přikývněte, jestli chcete, my nejsme vybíraví. Absolutní neformálnost, to jsme my. Nebo byste možná radši, kdybychom ho kapánek oflambovali? S otevřeným ohněm dokážeme velice nepříjemné věci."
„O tom ani na okamžik nepochybuju," odpověděl Rupert. „Bohužel Haralda potřebujeme živého, alespoň zatím. Můžete ho pustit. Myslím, že příště už se bude chovat slušně."
„Nemohli bychom s ním alespoň trošku otlouct o zeď?" smlouval nejmenší skřet.
„Možná později," slíbil Rupert.
Skřeti pustili Haralda na zem a se zklamaným mručením se rozestoupili. Harald se posadil a rozhlédl se kolem. Zkusmo

sáhl po meči, ale když zjistil, že jej se zájmem pozoruje padesát dobře ozbrojených skřetů, rozmyslel si to. Rozhodl se, že si jich nebude všímat. Vyškrábal se na nohy a pustil se do obnovy své ztracené důstojnosti.
Král Jan sledoval Ruperta, jak klidně hovoří se skřetím náčelníkem. Nejprve ho překvapilo, jakou posvátnou úctu skřeti k jeho synovi chovají, ale brzy zjistil, že pod rouškou jejich poněkud směšného zbožňování se skrývá opravdový respekt a pokora. Za celou dobu, kterou strávili na dvoře, se skřeti ani jednou nepoklonili svému králi. A kdyby jim to někdo byl navrhl, ty odporné stvůry by se nejspíš na místě potrhaly smíchy. Před Rupertem se však sklonili. Stejně jako gardisté, kteří se s ním vrátili z dlouhé noci. Pokud by člověk dal na to, co se o Rupertovi vypráví v kasárnách, musel by si myslet, že je jedním z největších hrdinů z pověstí. Dokonce i protektorova zpráva byla plná ocenění Rupertovy udatnosti a zručnosti v boji. Dokonce i protektor... král Jan se zamračil a pohladil si vous. Nad tím se bude muset zamyslet. Zdálo se, že se Rupert konečně začal stávat bojovníkem a hrdinou a to bylo... nebezpečné.
„Už budu muset jít," řekl Rupert skřetímu náčelníkovi. „Měli bychom si pospíšit. Víte, doufám, že se během několika hodin chystáme zaútočit na démony?"
„Samozřejmě," odpověděl skřeti náčelník stroze. „Někteří z nás tam budou s vámi. Ještě jsme nezapomněli, co démoni provedli s našimi rodinami a domovy. Přišli v noci a na nebi tehdy nebyl žádný měsíc. Nejprve zabili naše děti, potom ženy a přežili jen ti, kteří se dali na útěk. Tenkrát jsme nevěděli jak bojovat, nenávidět a mstít se. Brzy jsme se tomu ale naučili. Říká se, že lidé dokážou odpouštět, princi Ruperte. Možná nás to jednoho dne naučíte. Je tolik věcí, na které bychom rádi zapomněli, jenže nevíme jak. Budeme mít tu krev a smrt navěky před očima a navždy budeme v uších slyšet ten křik.
Jediné, co jsme se doposud naučili, je zabíjet démony. To zatím stačí. Pokud nemůžeme získat klid v duši, budeme se mstít. Snad se naučíme i statečnosti, teď, když nám nic jiného nezbývá."
Rupert mu podal ruku a skřeti náčelník ji pevně stiskl svou křivou pravicí.
„Ještě na nás budete hrdý, princi Ruperte."
„To jsem už teď," řekl Rupert. „To jsem už teď."
Náčelník krátce přikývl, pak se otočil, odešel do šera a byl ten tam. Během několika vteřin se z chodby vytratili i ostatní skřeti. Mizeli ve tmě stejně tiše, jako se předtím objevili. Rupert se přistihl, jak mu vlhnou oči, a rychle mrkal, dokud ho to nepřešlo. Teprve potom se obrátil k ostatním. Král se na něj udiveně podíval, nic však neřekl. Harald se ze všech sil snažil předstírat, že se nic nestalo, a upravoval si přitom oděv. Majordomus se opíral o protější stěnu, civěl do stropu a netrpělivě podupával.
„Mohli bychom už jít?" zeptal se chladně jakoby stropu. „Vaše konverzace je možná zajímavá, ale povídáním se nedostaneme ani o kousek blíže ke zbrojnici."
„Okamžik, sire majordome," řekl král. „Copak jste našel cestu, která nevede přes ztracenou věž?"
„Amatéři," poznamenal majordomus. „Jednám tu s amatéry. Samozřejmě, že jsem našel cestu, kterou se vyhneme věži! Je to má práce, víte? Proto mě vytáhli z měkké a vyhřáté postele, abych vás provedl tímhle prokletým bludištěm. Ted, prosím, pojďte za mnou a držte se pěkně pohromadě. Mám už tak starostí až nad hlavu, ještě abych musel plýtvat drahocenným časem na pátrání po zbloudilcích."
„Ovšemže, sire majordome," ujistil ho král konejšivým tónem.
Majordomus si zabručel něco pod vousy a odkulhal do chodby. Po chvíli ho následovali i ostatní. Rupert šel znovu jako poslední a zamyšleně se mračil, zatímco přemýšlel o majordomových slovech. Co, k čertu, byla ta zmizelá věž a proč bylo tak důležité se jí vyhnout? A jak se démoni, o kterých se majordomus zmínil, mohli dostat do jižního křídla? Rupert rozmrzele potřásl hlavou.
Byla spousta věcí, o kterých mu nikdo neřekl, jako obvykle. Zjevně se toho dost událo během Juliina znovuobjevení jižního křídla, ale jak znal Julii, mohl čekat, že když ta se do něčeho namočí, nebude to nic jednoduchého. Rupert se lehce pousmál, ale hned se zase přinutil myslet na něco jiného. Myšlenka na Julii stále příliš bolela.
Jak skupina postupovala hlouběji do jižního křídla, světel stále ubývalo a byla rozmístěna dál od sebe. Chodby vystřídaly galérie, a ty zase haly, rotundy a zjevně nekonečná schodiště, až nakonec došli až do zbrojnice. Majordomus odemkl veliké dvojité dveře a o krok couvl, aby král mohl vstoupit jako první, ale dlouho se žádný z nich nepohnul. Rupert zíral na dveře zbrojnice a cítil přitom něco, co nebyl ani strach, ani posvátná úcta, ale jakási směs obojího.
Téměř po čtrnáct generací byla zbrojnice skladištěm zbroje všech Lesních králů. Někde za těmito dveřmi ležely všechny ty mocné meče z hlubin věků a legend, meče hrdinů a padouchů i poražených nepřátel říše. A někde ve tmě za těmi dveřmi ležely i Nástroje pekelné: Horolam, Ohnivák a Vlkomor.
Rupert pohlédl na krále, který se stále ještě nepohnul ani o krok blíž ke vchodu do zbrojnice. V jeho tváři se staženými rysy bylo napětí a na čele pod korunou se mu jasně leskly kapičky potu. Rupert se letmo podíval na Haralda, ten však měl na tváři svou typickou masku, nedávající najevo nic než zdvořilý, trpělivý zájem. A možná to byl jen výplod Rupertovy fantazie, ale zahlédl v Haraldových očích neobvyklý, žádostivý záblesk. Pohlédl zpět na odemknuté dveře a pak k nim přikročil a otevřel levé křídlo. Lehce se rozlétly a navzdory dlouhým létům zanedbané péče se v prastarých pantech ozvalo jen docela tichoučké zaskřípění. Když Rupert vešel do zbrojnice Lesních králů, majordomus byl princi hned po boku s planoucí pochodní v ruce.
Otevřela se před ním velká síň, jejíž stěny se ztrácely v šeru mimo dosah světla pochodně. Po obou stranách i před ním stály zbraně, o kterých slýchal celý svůj život, ale nikdy nečekal, že je uvidí na vlastní oči. Rupert pomalu vykročil do střední uličky. Stojany byly plné mečů, seker a palcátů, jiné hrdě visely na zdech. Jejich bohatě ryté kovové a kožené pochvy byly skvěle zachované díky ochranné magii zbrojnice. Pod prostou mosaznou plaketou, nesoucí jeho jméno, visel slavný široký meč Zákonodárce, nošený sedmi Lesními králi po sobě, až byla jeho čepel natolik zničená a otlučená, že ji už nešlo naostřit. Nedaleko odtud visel štíhlý stříbrný meč jménem Zrádce, který nosil nechvalně známý vévoda Hvězdného svitu během své krátké uzurpace trůnu. A další a další... Náhlý, fascinující závan historie a

dávných věků si našel cestu do vzdáleného konce síně. Lesní království bylo ve skutečnosti mnohem starší, než si většina lidí uvědomovala nebo byla ochotna připustit.
Mnohé stojany na zbraně tam stály prázdné a opuštěné, jejich meče nyní sloužily těm, kdo právě bránili hrad proti démonům. Ostatní meče tu byly ponechány, neboť byly natolik opotřebované, že už mohly sloužit jen jako historické či ceremoniální artefakty. Pořád tu však byly tisíce a tisíce zbraní, trpělivě stojících v řadách a čekajících na den, kdy je opět někdo tasí na obranu Lesní země. Některé z nich Rupert poznal od pohledu nebo z doslechu, zatímco jiné se docela vytratily z historie. Nejednou se Rupert přistihl, jak hledí na některý z bezejmenných mečů a říká si, jaký příběh vítězství nebo tragédie se asi skrývá za jeho záhadnou čepelí. I když Rupert nikdy předtím Pekelné nástroje neviděl, poznal je na první pohled.
Stály všechny pohromadě v malém výklenku: tři obrovské obouruční meče v tepaných stříbrných pochvách. Jejich stopu dlouhé jílce byly omotané tmavě zbarvenou kůží a podle délky pochev musely být jejich čepele alespoň sedm stop dlouhé a u jílce šest palců široké. Rupert před nimi stál a pochopil, proč měl ten divný pocit mravenčení, když prve stál před zbrojnicí. Ty meče byly cítit krví. Zápach krve zmizel v okamžiku, kdy jej Rupert rozpoznal, a tak si princ říkal, jestli to nebyl jen výplod jeho fantazie. Meče tu před ním stály chladné a majestátní a na pohled o nic nebezpečnější než jakýkoliv jiný meč. Přesto měl Rupert neblahé tušení, jako by někde nablízku leželo prastaré a strašlivé stvoření a ztěžka se pohnulo ve spánku. Rozčileně potřásl hlavou, aby se zbavil té myšlenky, a natáhl se pro nejbližší meč.
Majordomus ho ale v mžiku chytil za paži a strhl ho zpět.
„To bych nedělal, Výsosti. Meče jsou pod Ochranou. Zkuste se některého dotknout dříve, než odstraníme zaklínadlo, a to, co z vás zbude, odtud budeme muset vynést v koši."
„Samozřejmě, sire majordome," odvětil Rupert. „Vůbec jsem nepřemýšlel." Cítil, jak mu hoří tváře, a mlčky si vynadal do hlupáků. Mělo mu být jasné, že meče tak mocné, jako jsou Pekelné nástroje, tu nebudou jen tak nechráněné. „Takže odeklínadlo existuje?"
„Ano, existuje," řekl král. „Naučil jsem se ho od otce, tak jako on se ho naučil zase od svého otce. Nikdy jsem si nemyslel, že ho budu muset použít."
Rupert s majordomem ustoupili stranou, aby mohl král Jan přistoupit k Pekelným nástrojům. Harald se držel o kus vzadu a vše pečlivě sledoval, na obličeji masku lhostejnosti. Král se na chvíli zastavil před třemi mohutnými meči a pak pronesl tři slova v jakémsi drsném hrdelním jazyce, nepodobném čemukoliv, co Rupert kdy slyšel. Jeho slova jako by zůstala viset ve vzduchu a znovu a znovu se vracela ozvěnou. A pak mu meče odpověděly.
Rupertovi se zježily všechny chloupky na šíji, když se k němu odevšad a odnikud donášely podivné hlasy, sílící a uvadající, splývající ve zvláštní, nepřirozené souzvuky, které jako by něco naznačovaly, ale přímo nic neříkaly. Výsledkem byl složitý, harmonický zvuk, naprosto nepřipomínající nic lidského. Král tu a tam cosi odpověděl a jeho hlas byl drsný a vypjatý v porovnání s jemným, téměř luzným tónem jeho obvyklé mluvy. Náhle meče zase utichly.
Králův hlas nabral zvláštní, nepříjemný rytmus a pak přešel v téměř neslyšitelný šepot. V síni bylo stále chladněji a Rupert si všiml, že mu začíná jít pára od úst. Staré magické znaky, vyryté do pochev mečů, se svíjely a stáčely jako živé bytosti a Rupert vnímal jakýsi tlak, jako by se něco snažilo dostat ven... nebo dovnitř. Vzduchem se nesl pach čerstvé krve. V šeru za hranicí světla pochodně se něco pohnulo. Vtom král pronesl poslední tři slova a Pekelné nástroje se tiše zasmály. Byl to hladový, žádostivý zvuk. Rupert se nepříjemně otřásl, jako by ho ten samotný zvuk pošpinil. Poslední ozvěna rychle umlkla a vše bylo zase klidné a tiché. Světlo pochodně planulo a blikotalo, ale stíny nebyly ničím jiným, než pouhými stíny. Vzduch se pomalu oteploval a z nesnesitelného pachu krve zbyla jen nepříjemná vzpomínka. Král Jan lhostejně zíral na Pekelné nástroje a když nakonec promluvil, jeho hlas byl opět klidný a vyrovnaný.
„Tři meče," řekl tiše. „Jeden pro každého, kdo je královské krve, do boje proti nekonečné noci. Já si vezmu... Horolam."
„Nechť nás Bůh ochrání od všeho zlého," zašeptal majordomus.
Král Jan se natáhl a zvedl ze stojanu meč, který stál vlevo. Držel ho tak, že se zdálo, jako by mohutný meč vůbec nic nevážil. Král ho však nevytáhl z pochvy. Chvíli na něj jen zíral, pak s ním máchl přes levé rameno a umístil ho pevně na své místo. Meč mu visel na zádech se špičkou čepele sotva palec nad zemí a s jílcem za královou hlavou. Král jednou škubl ramenem, aby lépe usadil jeho váhu, a pak couvl o krok zpět a pokynul Haraldovi, aby si vybral.
Harald opatrně přikročil k oběma zbývajícím mečům. Zrak mu přeskakoval z jednoho meče na druhý, jak se nemohl rozhodnout, ale nakonec se ustálil na meči vpravo. Maska lhostejnosti mu najednou zmizela z tváře a odhalila drsně řezané rysy obličeje s temnýma, odhodlanýma očima a zlověstným úsměvem, který v sobě neměl ani známku veselí.
„Ohnivák," pronesl Harald tiše a prohlížel si magické znaky, vyryté do kříže meče. „Vezmu si Ohniváka." Vzal meč ze stojanu a přehodil si ho přes levé rameno, neobratně, nedočkavě se snažil zapnout přezky, až mu nakonec majordomus musel pomoci.
Král Jan pokynul Rupertovi, aby přistoupil ke stojanu. Rupert pohlédl na jediný zbývající meč, ale nepohnul se z místa. Tak běž, zašeptal hlas kdesi hluboko v něm. Je to jenom meč. Stříbrná pochva lákavě zářila v blikotavém světle pochodně. Vlkomor. Meč síly.
A Rupert znovu stál v šachtě v Měděnici, pozvedal svůj meč a volal znovu a znovu o pomoc, která nepřicházela.
„Ne," řekl nakonec a odvrátil se. „Já už na magické meče nevěřím. Ať si jej vezme někdo jiný."
„Vezmi si ten meč," řekl král Jan. „Jsi z královské krve, ten meč ti náleží právem i povinností. Lidé potřebují symboly, za kterými půjdou do bitvy."
„Ne," odvětil Rupert. „Jsou věci, které nemohu udělat, otče, ani z povinnosti."
„Vem si ten meč!" zavrčel král. „To je rozkaz!"
„Jdi k čertu," odsekl Rupert a šel pryč. Jeho kroky se v tichu tlumeně odrážely, když kráčel zpět ke střední uličce. Všude okolo na něj vyčítavě hleděly meče nespočetných hrdinů, ke kterým se teď obracel zády. Rupert šel dál s hlavou vztyčenou. Udělal dost, více než dost. Nikdo neměl právo žádat po něm víc. Půjde znovu proti démonům, protože musí,

ale udělá to s poctivou ocelí v ruce, ne s odporným, hrůzným zlem, které cítil z Pekelných nástrojů. Zaplavila ho vlna únavy a uvažoval, jestli si ještě před úsvitem bude moci dopřát hodinu spánku. Byl tak nesmírně unavený... Potřásl hlavou a zatrpkle se usmál. Po bitvě bude mít spoustu času k odpočinku, ať už to dopadne jakkoliv. Tolik času, kolik si jen bude přát. Vyšel ze zbrojnice do chodby a tam už na něj čekal lord Darius.
Rupert zahlédl odlesk světla od Dariovy dýky a zoufale se vrhl stranou. Dariova dýka proťala Rupertovi při pádu kroužkové brnění, ale kupodivu minula jeho žebra. Rupert dopadl na zem, převrátil se a v mžiku byl zase na nohou s mečem v ruce, ale to už se k němu Darius blížil a něco si pro sebe mumlal.
Tenká špinavá dýka se míhala vzad a vpřed v nebezpečných obloucích, jak Darius postupoval proti Rupertovi a ten před ním couval. Princ poznal, že čepel je otrávená, hned jak ji uviděl. Rozhodl se neriskovat. Jeho meč byl delší než dýka a to by mělo stačit, aby si udržel Daria od těla, než přijdou ostatní.
Harald s králem se objevili u dveří zbrojnice a Darius se na ně hned vrhl. Z jeho natažené ruky vyšlehl černý paprsek magického ohně. Harald tasil z pochvy Ohnivák a jediným plavným pohybem se přesunul do střehu. Magický oheň se vstřebal do blýskající se dlouhé oceli a byl ten tam. Darius se obrátil na krále, ten však již vytasil Horolam. Darius couvl a pozvedl ruce k zaklínadlu. V kamenné podlaze před ním se otevřela dlouhá zubatá prasklina. Začala z ní stoupat špinavě krvavá mlha, následovaná houfem ďáblů s pařáty, drápy a smrtí v planoucích očích. Vzduch se naplnil pachem síry. Harald i král na okamžik strnuli, když jimi projela vlna atavistické hrůzy, pak s bojovým pokřikem vyrazili kupředu. Ohnivák a Horolam rudě zářily v pekelně karmínovém světle. Ďáblové vřískali a kňučeli, když je Pekelné nástroje kosily, ale znovu a znovu se zvedali k dalším útokům, jejich zranění se okamžitě hojila a mizela. Harald s králem stáli zády k sobě a bojovali dál.
Darius se opět obrátil k Rupertovi a postupně ho přitlačil až ke zdi. Nedočkavě přešlapoval z nohy na nohu a hledal slabá místa v Rupertově obraně. Chtěl Ruperta zabít svou dýkou. Už cítil, jak se její čepel obrací v princově těle. To by mu přineslo mnohem větší uspokojení. Rupert se vrhal ze strany na stranu, aby se vyhnul Dariovým výpadům, a zběsile hledal způsob, jak se z té šlamastiky dostat. Nebylo kam utéci a zdálo se, že Harald s králem zoufale potřebují jeho pomoc. Jedovatá dýka se po něm znovu a znovu ohánělа a Rupert cítil, jak mu po bocích stéká pot, když se na poslední chvíli vyhýbal jejím výpadům. Darius se nesnažil nijak chránit, ale Rupert se neodvažoval uvolnit svou obranu natolik, aby se mohl pokusit o útok. Stačilo i pouhé škrábnutí dýky a byl by mrtev. Na druhé straně mu bolest v pažích napovídala, že už to takhle dlouho nevydrží. Navzdory zaklínadlu velemága nebyl ani zdaleka zotavený z předešlých zranění, zatímco Dariova síla a zběsilost se zdály nevyčerpatelné. Rupert se zamračil. Musel něco udělat, dokud k tomu ještě měl dost sil.
Uskočil před dalším výpadem a pak plochým, divokým obloukem ťal mečem Dariovi k očím. Darius instinktivně uskočil vzad a Rupert se mu vrhl k pasu, tápaje po jeho ruce. Oba se v zájemném sevření svalili na zem a démoni i prasklina v podlaze v okamžiku beze stopy zmizeli, jako by nikdy neexistovali.
Rupert s Dariem se opět postavili. Darius se udýchaně zasmál a vrhl se Rupertovi po krku. Ještě ve skoku jej však přesekl jediným švihnutím masivní čepele Ohniváka Harald. Krev vystříkla do vzduchu a samotná síla údem vrhla Daria proti zdi. Obrovský meč ho téměř přesekl napůl, ale Darius se přesto stále snažil otočit a utéci. Harald k němu přiskočil a bodl ho znovu, zezadu. Darius zachroptěl a sesul se po stěně na zem, zanechávaje na starobylé kazetové zdi širokou krvavou šmouhu.
Harald se pokusil vytáhnout meč Dariovi ze zad, ale nešlo to. Jako by se vlastní vůlí nořil hlouběji do rány a jeho dlouhá ocelová čepel se pomalu zabarvovala do ruda. Harald zabral za meč oběma rukama a meč konečně neochotně povolil. Celá délka jeho čepele dostala zlověstný karmínový nádech.
„Když už nic jiného," ozval se majordomus tiše ode dveří zbrojnice, „zdá se, že Pekelné nástroje nezůstávají pozadu za svou pověstí. Byly taseny sotva před několika minutami a už jsou pokřtěné krví."
„Ano," přisvědčil Harald. „Mají rády krev. A mají rády zabíjení." Zamyšleně pohleděl na zarudlou ocel Ohniváka a pak zasunul meč zpátky do pochvy. Do tváře se mu vrátil obvyklý klid, ale v očích mu zůstal nejasný, zamlžený výraz, jako by si teprve začal uvědomovat, co vlastně provedl. Náhle si povšiml, že má ruce potřísněné krví a rychlými nutkavými pohyby je otřel o kabátec.
„Nevadí," dodal tiše. „Hlavní je, že jsme konečně dopadli zrádce. Darius jistě vpustil démony do jižního křídla skrz ventilační tunely, které tak dobře znal. Určitě také použil nově nalezené kouzlo, aby zmařil teleportační zaklínadlo velemága." Pak sklopil zrak k Dariovi, který ležel na podlaze přeťatý vpůli. „Naštěstí pro nás není velkou ztrátou. Ten nikomu scházet nebude."

8
TVOROVÉ TEMNOTY
Ještě než Rupert opustil hlavní přijímací sál, cítil, jak na něj na nádvoří čeká zima. Když se blížil ke hlavnímu vchodu, teplota na chodbě postupně klesala, až mu náhle začala jít pára od úst. Rupert si kolem sebe těsněji ovinul plášť a příkře pokynul gardistovi u dveří. Ten pootevřel dveře na úzkou škvíru a Rupert hbitě proklouzl ven na hlavní schodiště. Dveře se za ním zase přibouchly, aby zevnitř neunikl poslední zbytek tepla. Rupert sebou škubl, jak se do něj zakousl mráz ostrý jako nůž. Na přeplněném nádvoří tu a tam statečně žhnuly pánve na uhlí a ohniště, poskytující trochu tepla a světla. Cimbuří a střechy stájí pokrývala silná vrstva sněhu a ledu a na vnitřních zdech se třpytila jinovatka. Podél hradeb hořely v pravidelných intervalech pochodně, ale hlavním světlem byla jasně modrá záře úplňku Modrého měsíce, který plul vysoko v nekonečné tmě bezhvězdné noci. A na nádvoří, v tom nepřirozeném světle, se pomalu formovala poslední armáda Lesního království.
Rupert přešlapoval z nohy na nohu, tloukl o sebe rukama, na kterých měl nasazené rukavice, a hleděl dolů na hemžící se dav, který zaplňoval nádvoří ode zdi ke zdi. Uprchlíci se svými tábory byli alespoň prozatím přemístěni do hradu a

jejich místo převzali zlověstně se tvářící muži a ženy, kteří se chystali do bitvy. Byl mezi nimi slyšet tlumený hovor. Venku Temný les tlačil proti zdem Lesního hradu a čenichal u jeho hradeb jako nějaký obrovský lovecký pes, slídící po kořisti, která mu zatím byla odepřena.
Rupert se náhle zachvěl a zmocnil se ho známý pocit tísně a neblahého tušení. Potlačil ten strach dřív, než mu podlehl, protože dobře věděl, že kdyby se mu poddal třeba jen na krátký okamžik, nezbaví se ho do konce života. Pozoroval shromažďující se armádu a říkal si, jak asi muži a ženy zareagují, až se ocitnou v Temném lese a zjistí, že démoni jsou jenom částí toho zla, kterému budou muset čelit.
Trpce sledoval, jak si asi pět set mužů a na padesát žen obléká brnění a zkouší vyváženost zbraně, která jim nejlépe vyhovovala. Příliš mnoho jich zjevně nikdy netasilo meč ve skutečném boji. Gardisté a zbrojnoši se mlčky a zkušeně rozcvičovali, zatímco dvořané, obchodníci a rolníci s měšťany napodobovali ty bojující muže, jak nejlépe dovedli a neobratně kolem sebe mávali meči. Kněží pomalu přecházeli od skupinky ke skupince a tichým povzbudivým tónem uklidňovali ostatní, jak jen to šlo. Podkoní vyváděli ze stájí poslední koně, drželi je pevně za uzdu a konejšivě šeptali nervózním, poplašeným zvířatům něco do uší. Rupert zamyšleně svraštil obočí. Když naposledy vzali koně do Temného lesa, museli jim zavázat oči a vést je pěšky. Snad jsou hradní váleční oři otrlejšího založení.
Obrátil se a na tváři se mu objevil lehký úsměv, když zahlédl malý hlouček skřetů, tiše sedících u stáje. Vesele se zabývali připevňováním zubatých ostnů na ostří mečů a pak je potírali čerstvou koňskou mrvou, aby se zranění, která jimi způsobí, pěkně zanítila. Nahoře na cimbuří připravovali ostatní skřeti kotle dehtu a vařícího oleje. Rupert zarmouceně potřásl hlavou. Přes všechny jejich kladné stránky se nedalo popřít, že skřeti neměli absolutně žádný smysl pro čest a poctivou hru. V následující bitvě si zřejmě povedou docela dobře.
Velemág seděl na nejnižším stupni schodiště vedoucího do hlavního přijímacího sálu a pil víno přímo z lahve. Rupert se k němu vydal po schodech dolů, ale hned se zastavil, když si všiml, že mágovy oči hleděly kamsi daleko do prázdna. Na róbě měl čerstvé skvrny od vína a kýval se ze strany na stranu v rytmu jakési staré písně, kterou si tiše pobrukoval. Rupert ho chvíli sledoval a cítil, jak ztrácí část své naděje. Jelikož bylo tolik v sázce, spoléhal na to, že mág zůstane střízlivý a při smyslech, ale zdálo se, že i to na něj bylo příliš mnoho. Rupert sevřel ruce v pěsti a pak je zase otevřel. Nebyla mágova chyba, že nebyl takový, jak ho popisovaly legendy. Není jediný, kdo mě zklamal, pomyslel si Rupert unaveně. Před očima se mu objevila Julie, jak stála ve trůnní síni zavěšená do Haralda. Dalo by se čekat, ze se z toho poučím. Jediný, na koho se můžu spolehnout, jsem já sám. Rupert pokračoval dál svou cestou. Prošel kolem mága, ale ten si ho ani nevšiml.
Rupert se prodíral hustým davem, nepřítomně kýval a usmíval se na ty, kdo ho pozdravili, nebo na něj zavolali. Věděl, že by se měl chovat trochu jako princ a pozvednout ducha vojska povzbudivými poznámkami a průpovídkami, ale nějak se k tomu nemohl přinutit. Slova by se mu v ústech proměnila v popel. Harald by něco takového zvládl s přehledem. Poplácával by gardisty po ramenou a povídal by jim utěšující lži, rolníkům a obchodníkům by slíbil čest a slávu v bitvě a padlým zase věčnou posmrtnou slávu. Rupert dál postupoval davem, ve tváři unavený, pochmurný výraz. Už bojoval s démony tolikrát, proto si nedělal žádné iluze o nadcházející bitvě. Nezbylo nic než tma, tvorové, kteří v ní žili, a činy, které bylo třeba vykonat pro jejich porážku. Jen málo cti a světské slávy pro ty, kdo budou dost šikovní, aby se jí domohli, nebo pro mrtvé.
Když se Rupert pomalu blížil ke stájím, dav konečně trochu prořídl. Veliká budova konírny byla nepřirozeně tichá a pustá, jako by byla před nedávnem opuštěná. Všechna okna byla zabedněná a jediné její dveře byly zamčené. Z okapů visely v celých trsech rampouchy a na okenních rámech a dveřních překladech ležela vrstva sněhu. Rupert vytáhl klíč, který dostal od majordoma, a odemkl dveře. Ty se pod jeho dotykem s tichým zaskřípáním otevřely. Rupert klíč zase vytáhl, postavil se do dveří a nahlédl dovnitř. Všechno bylo temné, nehybné a tiché. Ustoupil o krok zpět, z držadla u dveří vzal pochodeň a pak zvolna vešel do stáje.
„Draku?“ zavolal opatrně. „To jsem já, Rupert.“
Ze tmy se neozvala žádná odpověď. Rupert pozvedl pochodeň a v zadní části stáje se v jejím nestálém světle zableskly tmavozelené šupiny. Pomalu se vydal ke spícímu drakovi a sledoval, jak se za ostrůvkem světla pochodně pohybují stíny. Vzduch byl suchý, plný prachu a prosycený silným pachem pižma. Drak ležel schoulený do klubíčka uprostřed pelechu ze špinavé slámy. Hlava mu spočívala na ocasu a křídla měl kolem sebe obalená jako smaragdovou přikrývku. Jeho boky se lehce a pravidelně pohybovaly v rytmu drakova dechu. Rupert zavěsil pochodeň do kruhu na zdi a podřepí u drakovy hlavy. Veliké zlaté oči měl drak zavřené a jeho široká, rozšklebená tlama byla lehce pootevřená. Rupert natáhl ruku, zaváhal a pak jemně popleskal draka po kostnatém čele.
„Draku? To jsem já, Rupert. Musím s tebou mluvit. Potřebuji tvou pomoc.“
Drak spal nerušené dál. Rupert dřepěl ve špinavé slámě a smutně hleděl na spící stvoření. Náhle ho zaplavila vlna zoufalství. Kdesi hluboko v duši vždy věřil, že bude mít po boku alespoň draka, až zase přijde čas a on bude muset znovu vyrazit do Temného lesa. Měl jsem to vědět... Nejdřív Julie, pak velemág a teď i drak. Neměl na žádného z nich sebemenší nárok a i kdyby ho měl, nikdy by ho neuplatňoval. Byl by však rád, kdyby alespoň jeden z nich mohl stát po jeho boku, takže by nemusel čelit temnotě sám. Rupert si tiše povzdychl a vybavil si ve vzpomínkách draka, jak stojí vysoký a hrdý na pasece v Temném lese, plivá tekutý oheň na démony a ničí je svým plamenným dechem po tuctech. A pak si vzpomněl, jak drak ležel vyčerpaný na stejné pasece, jedno křídlo napůl utržené a po boku mu stékal pramen zlatavé krve. Drak, umírající v temnotě, protože ho Rupert zavedl do Temného lesa a drak mu důvěřoval.
„Jen spi, můj příteli,“ řekl Rupert tiše. „Nemám právo žádat od tebe víc.“
Vstal, vzal z kruhu pochodeň a zamířil zpátky ke dveřím stáje. Mezi dveřmi ještě zaváhal a ohlédl se po spícím drakovi. Chtěl mu dát sbohem, ale neudělal to. Obrátil se a vyšel z konírny, pak za sebou bezpečně zamkl dveře. Ve stáji se opět rozhostila tma a jediným zvukem bylo drakovo pomalé, pravidelné oddychování.

Velemág se opřel zády o schody ke vstupnímu sálu, zlostně se kolem sebe rozhlédl a znovu se napil vína z láhve. Byl to mizerný ročník, ale on se nikterak neobtěžoval to změnit. Ze všech sil se snažil opít se, ale nějak mu to nešlo. Zřetelně cítil, jak ho víno tíží v břiše, jeho mysl však byla stále neoblomně střízlivá. Pohled měl trochu zastřený a nohy nejisté, ale všechny staré, tryznivé vzpomínky mu zůstávaly v hlavě. Více méně. Mág se zamračil a mrzutě potřásl hlavou ve snaze vzpomenout si na slova písně, kterou si pobrukoval, protože se mu nějak vytratila z paměti. Přímo nesnášel, když si nemohl na něco takového vzpomenout. Nesnášel to. Jeho paměť však měla stále více a více děr tam, kde dříve žádné nebyly. Byly to většinou maličkosti, ale přesto díry v paměti. Stárnu, pomyslel si trpce. To budou ta léta. Nebo to pití. Nebo oboje. Ano, nejspíš oboje. Znovu si přihnul z láhve a pobryndal si přitom bradu. Toužil vzpomenout si na slova písně. Eleanor měla tu píseň vždycky moc ráda.
Stáli spolu na balkoně a pozorovali barevné spršky ohňostrojů na noční obloze. Za nimi ve Velkém sále byl v plném proudu ples na oslavu vítězství. Letní vánek lehce povíval mágovým hávem a líně si pohrával s vlasy Eleanor. Měly barvu zralého obilí a šaty měla modré a zlaté, nemohl si však vzpomenout na její oči. V pozadí hráli minstrelové svou píseň, která skoro zanikala v neustálém šumu klábosících dvořanů. Čaroděj pozorně sledoval ohňostroje. Naplánoval tuto oslavu do posledního puntíku, ale vždycky se může něco zvrtnout. Ošemetné věci, tyhle ohňostroje. Proti noční obloze vystřelila raketa a rozprskla kolem sebe jiskry do tvaru lví hlavy. Mág se usmál a trochu se uvolnil. Eleanor se do něj zavěsila a přitulila se k němu. A on si nemohl vzpomenout, jaké měla oči.
Ohňostroje jsou překrásné.
Děkuji vám, Vaše Veličenstvo.
Musíte být tak formální, sire mágu? Za večera jako je ten dnešní by mezi přáteli nemělo být žádných formalit. Říkejte mi Eleanor.
Jak si přejete; Eleanor.
To už je lepší. Řekl byste mi i vy své jméno?
Znát jméno čaroděje znamená mít nad ním moc.
Omlouvám se. To jsem nevěděla.
Není důvod, proč byste měla.
Ó, pohleďte na tu raketu! To je vodopád. To od vás bylo velice vtipné. Není to překrásný večer, sire mágu ?
To vskutku je, Eleanor.
Myslím, že jsem nebyla v životě šťastnější. Jan se vrací domů jako vítěz z pohraniční války, úroda byla sklizena a je bezpečně uskladněna, a... a můj nejlepší přítel na světě mi dal k narozeninám tak úžasný ohňostroj! Skoro se stydím za takové štěstí. A minstrelové hrají mou oblíbenou píseň! Zatančete si se mnou, sire mágu. Prosím.
Nevím... nevím jistě, jestli se to hodí.
Tak si se mnou zatančete tady, na balkoně. Jen my dva, sami.
Hlava se mu zatočila z vůně jejího parfému, když tam spolu tančili, ruku v ruce, tváří na tváři, jejich těla se zvolna a vznešeně pohybovala v rytmu tlumené hudby. Do noci vystřelovaly stříbrné a zlaté ohňostroje. Když ji políbil, rty se jí zachvěly, ale její objetí zůstalo stejně pevné.
A on si nemohl vzpomenout, jaké měla oči.
Velemág zíral na poloprázdnou láhev, kterou držel v ruce, pak jadrně zaklel. Proč jenom opouštěl Temnou věž? Nikdy se neměl vrátit na Lesní hrad. Ve věži by byl v bezpečí, skrytý před světem, před svou minulostí, vzpomínkami i před všemi těmi lidmi, kteří po něm pořád něco chtějí. Nikdy se neměl vracet.
Pohlédl přes nádvoří a pokývl Rupertovi, který mu kráčel naproti. Rupert uviděl láhev v mágově ruce a rysy mu ztuhly.
„Já vím," řekl mág. „Tohle vidíte nerad. Ale čaroděj nečaroděj, potřebuji něco, co mě drží nad vodou." Dlouze si lokl z láhve a otřel si ústa o rukáv. „Pořád vám říkám, že nejsem tím všemocným čarodějem, za kterého mě všichni mají. Na světě už nejsou žádní opravdoví čarodějové. Ne takoví, jako bývali. Magie se vytrácí ze světa, Ruperte, a to všechno kvůli nám."
„Kvůli nám?" nechápal Rupert.
„Kvůli lidem," odvětil mág. „Za všechno mohou lidé. Jejich logické, racionální myšlení brzy přivodí konec magie. Magie funguje podle svých vlastních pravidel a nedbá příliš na příčiny a následky. To je důvod, proč všichni opravdu dobří čarodějové byli podivíni. Ovládali kouzla, protože byli zrovna tak nevyzpytatelní a plní protikladů jako čarodějnictví, které studovali. Magie má svou vlastní strukturu a logiku, není to ale lidská logika. Magie se řídí určitými pravidly, jsou to však spíše dohody než přírodní zákony. Zní vám to asi zmateně, že? Magie je matoucí věda. Každým rokem je stále méně těch, kteří jí dokážou přizpůsobit své myšlení natolik, aby ji mohli ovládat. Stále méně lidí je natolik bláznivých, aby byli s to pochopit čarodějnictví, a zároveň natolik moudrých, aby je nezahubilo.
Nebude dlouho trvat a magie zmizí z tohoto světa, Ruperte, vytlačena člověkem, jeho potřebou logiky, rozumu a jednoduchých, snadno pochopitelných odpovědí. Magii vystřídá věda a my všichni bychom jí raději měli jít z cesty. Věda funguje vždycky. Všechno, o co přijdeme, bude trocha poezie, trocha krásy... a snad něco málo z divů světa. Už nebudou draci, ani skřeti a trpaslíci."
„Ani démoni," dodal Rupert.
„Něco získáš, něco ztratíš," přisvědčil mág. Chystal se pozvednout láhev k ústům, ale zarazil se, když si všiml, jak se na něj Rupert dívá. Pokrčil rameny a zase láhev položil. „Víte, je v tom kus ironie. Jediná věc, která může zabezpečit přežití magie, je Modrý měsíc. Ten ale patří do Divoké magie a ve světě, ovládaném Divokou magií, není místo pro člověka. V Divoké magii není nic racionálního ani logického, žádné jemnosti, žádná kontrola, jen čirá moc. Moc přeměnit samotnou realitu. Pokud prohrajeme tuhle bitvu s Knížetem démonů, Ruperte, bude to znamenat konec všeho. Zůstane jen Temný les a v něm nebude nic v bezpečí, -kromě démonů.
Nebudou už lidé. Nějaké formy života přežijí. Vždycky přežijí. Tady v hradním příkopu žije pod ledem něco zvláštního.

Úžasný tvor.“
„Netvor z příkopu!“ opáčil Rupert.
„Když myslíte,“ pokrčil mág rameny. „Dříve býval člověkem, víte? Už je to dávno, co jsem ho proměnil.“
„Správně,“ řekl Rupert. „Když už nic jiného, alespoň tohle by se mělo napravit. Proměňte ho zpátky.“
„Prosím?“ řekl mág.
„Proměňte ho zpátky,“ přikázal mu Rupert stroze. „Přišel na svět jako člověk a má právo také zemřít jako člověk a ne jako... nějaký netvor.“
„Jenomže on nechce, abych ho proměnil zpátky,“ odpověděl mág pevně. „Je šťastný takový, jaký je. Vlastně na tom dost trval, když jsem s ním mluvil.“
Rupert se na něj nevěřícně podíval. „Děláte si legraci.“
„Nikdy si nedělám legraci,“ odvětil mág ledovým hlasem. „Bylo to stejně jen dočasné zaklínadlo. Mohl se proměnit zpátky sám, hned jak vypršelo. Jestli to neudělal, pak proto, že má svou novou podobu raději.“
Rupert pohlédl na mága, ale jeho tvář zůstala vážná.
„Myslím, že si půjdu promluvit se svým jednorožcem,“ řekl princ nakonec. „Jestli mě omluvíte...“
Když Rupert zmizel v hemžícím se davu, mág se tiše zasmál a zvolna, jaksi zmateně, potřásl hlavou. Dlouze si přihnul z láhve a když ji znovu pokládal, stál před ním král Jan s tváří zkřivenou neskrývaným znechucením. Nablýskané kroužkové brnění, které ho pokrývalo od krku ke kotníkům, se rudě lesklo ve světle pochodní. Mágovu pohledu neunikl starobylý, kůží omotaný jílec meče, vyčnívající zpoza králova levého ramene.
„Zdravím tě, Jane,“ uvítal krále zdvořile. „Vypadáš velmi... působivě. Nabídl bych ti víno, ale mám už jen tuhle jedinou láhev.“
„To toho nemůžeš nechat ani na chvíli?“ otázal se král rozčileně.
Mág pokrčil rameny. „Potřeboval jsem se napít.“
„To ty vždycky,“ opáčil král.
Mág se na krále ostře podíval. „Vidím, že neseš Horolam. Čí to byl nápad?“
„Můj,“ odvětil král stroze. „Pekelné nástroje jsou naší poslední nadějí proti temnotě.“
Mág se sarkasticky pousmál. „Měl jsem za to, že poslední nadějí jsem já.“
„Ne,“ odsekl král s pohledem na láhev v ruce velemága. „Už ne.“
„Nepoužívej ten meč, Jane,“ řekl mág tiše. „Pekelným nástrojům není radno věřit. Mají v sobě moc, která může zničit celý svět. Když tu sílu probudíš, nikdy ji nedokážeš udržet pod kontrolou.“
„Použijeme ty meče,“ odvětil král. „Teď už nemáme jinou možnost.“
Mág si tiše povzdechl a odvrátil zrak. „Víš, vlastně máš asi pravdu,“ řekl nakonec. „Neměl bych tolik pít. Tupí to můj rozum, maří má zaklínadla a řekl bych, že mě to i pomalu zabíjí.“
„Tak s tím přestaň,“ zabručel král.
„Nemůžu,“ odvětil mág prostě. „Myslíš, že jsem se o to nepokoušel? Nepiju proto, že bych chtěl, Jane, piju, protože to potřebuji, protože bez toho nemůžu být.“
„Stará známá výmluva,“ opáčil král a mág na něj lítostivě pohlédl.
„Nikdy jsi mě nechápal, Jane. Ani jsi vlastně nikdy nechtěl. Ty ses v životě nikdy nepotřeboval napít. Nic jsi nepotřeboval. K čertu s tím. Nikdo z nás není dokonalý.“
„Nejsi nic než opilec!“
„Jsem to, co jsi ze mě udělal, Jane. Ty a ta tvá prokletá rodina. Sedřete z člověka kůži zaživa, kus po kuse. Nebýval jsem vždycky opilec.“
„Jen když o něco šlo.“
„Svou práci jsem vždycky odvedl, opilý nebo střízlivý!“
„Až na jednu výjimku,“ namítl král. „Tenkrát, když opravdu o něco šlo.“
„Nemluv o tom,“ zašeptal mág. „Prosím tě.“
„Moje Eleanor umírala a ty jsi nebyl k nalezení. Musel jsem poslat své muže, aby prohledali všechny pivnice a hospody a dotáhli tě domů. Čekal jsem u jejího lůžka, moje žena... moje Eleanor... Mohl jsi ji zachránit!“
„Když jsem se vrátil, bylo už pozdě.“
„Byl jsi opilý!“
„Ano,“ připustil mág. „Byl jsem opilý.“
Pohlédl na láhev, kterou měl v ruce, a po chvíli se rozplakal.

Princ Harald netrpělivě postával před zavřenou hlavní branou a skrýval svůj narůstající hněv za obvyklou maskou klidu před sloužícím, který kolem něj poskakoval a upravoval mu přezky na brnění. Četné vrstvy navzájem se překrývajících drátěných košil byly horké, těžké a silně omezovaly jeho pohyb, ale Harald pevně věřil na účinnost brnění. Nezáleželo na tom, jak jsi zručný s mečem a štítem, dříve či později budeš stát proti někomu, kdo je obratnější než ty nebo má více štěstí, a tehdy přijde na řadu pořádná souprava kroužkového brnění. Harald se lehce zamračil při vzpomínce na svůj poslední souboj s Rupertem právě tady na nádvoří. Tehdy ho brnění nezachránilo. Pak pustil tu myšlenku z hlavy a jeho rysy se opět uvolnily. Teď bylo všechno jiné. Teď měl Ohnivák. Pekelný nástroj mu visel na zádech, dlouhý jílec mu vyčníval za levým ramenem. Pokaždé, když otočil hlavu, koutkem oka letmo zavadil o jílec. Na svou velikost byl Ohnivák podivně lehký, Harald však cítil jeho přítomnost s každým pohybem. Na zádech pociťoval nepříjemné teplo, jako by meč žhnul v pouzdře jako řeřavý uhlík. A chvílemi, naprosto bezdůvodně, si Harald představoval, jak slastný pocit by byl vytasit ten Pekelný nástroj a stínat s ním nepřátele hlava nehlava...
Sluha byl konečně hotov a Harald na něj mávl, aby odešel. Vytáhl svůj starý meč z pochvy, kterou měl u boku, a

započal se sérií zahřívacích cvičení. Poctivá tíha oceli v ruce ho uklidňovala a když se několika pohyby propracovával známou rutinou, cítil, jak se mu uvolňuje napětí ve svalech. Od té doby, co ho Rupert porazil, cvičil mnohem častěji a rozdíl byl znát. Vždycky býval dobrý, ale teď byl ještě lepší. Při útocích a výpadech měl před očima Rupertovu šklebící se tvář a jeho meč sekal, odrážel a svištěl, znovu a znovu. Pochva Ohniváku ho při každém pohybu plácala do zad, jako by mu připomínala, že tam stále je. Harald se točil a obracel s mečem, lesknoucím se ve světle pochodní, ale věděl, že jakmile bude venku v dlouhé noci, nebude jeho vlastní meč stačit, ať už je s ním jakkoliv zručný a trénovaný. Jeho jedinou šancí proti démonům byl Pekelný nástroj. Kupodivu, najednou nebyl tak dychtivý ho použít, jak očekával.
Zahlédl, jak se k němu blíží král, ale schválně pokračoval v cvičení. Počkal, až bude král stát téměř vedle něj, a teprve potom na něj pohlédl a zastavil se. Jediným plavným pohybem zasunul meč do pochvy a ledabyle se opřel zády o bránu. Kapesníkem si otřel zpocenou tvář a lehce se uklonil králi, který mu příkře pokývl v odpověď.
„Připraven do bitvy, Haralde?“
„Ovšem, otče.“
Král Jan chvíli tiše stál, jako by čekal, že Harald ještě něco řekne. Harald ho nechal čekat.
„Chtěl jsi se mnou mluvit, Haralde?“
„Přesně tak, otče.“ Harald si otřel poslední zbytky potu z obočí a zasunul kapesník zpátky do rukávce. „Chci, abys mě s Julií oddal ještě před bitvou. Ještě je čas.“
Král Jan na něj nevěřícně pohlédl. „Cože chceš?“
„Chci Julii za ženu a chci, aby obřad proběhl hned teď. S morálkou našich lidí to udělá hotové zázraky a jednou provždy se tím vyřeší ta otravná otázka, jestli jsem tím vyvoleným synem já nebo Rupert. Musím mít jistotu, že mě ostatní budou následovat.“
„Vaše svatba byla odložena,“ opáčil král. „Kromě toho, že teď není na svatbu ani čas ani příležitost, nechci Ruperta rozčílit. Zanedlouho s námi potáhne do bitvy a jsou i takoví, kteří půjdou spíš za ním než za tebou.“
„Přesně to jsem měl na mysli,“ řekl Harald. „Jsem nejstarší syn, prvorozený. Já jsem tím, jehož příkazy by měli poslouchat. Mimoto, jsou tu i další důvody pro svatbu. Je docela možné, že ty, já i Rupert v této bitvě zahyneme a zanecháme tak Lesní království bez panovníka. Kdybychom s Julií byli oddáni, královská linie by mohla pokračovat přes ni. A kdyby se nějakou nešťastnou náhodou stalo, že ty zemřeš a já s Rupertem přežijeme, manželství s Julií by pojistilo mé následnictví. Ať tak či tak, pokud by se svatba odbyla teď, dal bys tím jasně najevo své preference v této otázce. Jinak bychom mohli také vyhrát bitvu proti temnotě a potom prohrát občanskou válku v zemi.“
„Ne,“ řekl král. „Už jsem ti dal svou odpověď, Haralde, a nerad bych se opakoval. Svatba je odložena na neurčito.“
„Aha,“ ušklíbl se Harald. „Tak odtud vítr vane.“
Dlouhou chvíli na sebe oba muži mlčky upírali pohledy. Všude kolem nich se ozýval křik a lomoz poslední armády Lesního království, která se pomalu chystala do bitvy, avšak Harald s králem byli hluší a slepí vůči všemu okolo, soustředěni jen na svůj konflikt. Král Jan si chladně prohlížel svého nejstaršího syna. Harald s Rupertem bývali vždycky každý jiný. Co jiného se také dalo čekat v jejich situaci? Ta náhlá Haraldova dychtivost však krále zaujala. V minulosti byl Harald vždy schopen vyřídit si své záležitosti s Rupertem sám. Nikdy neztrácel trpělivost a vždycky věděl, jak daleko může zajít. Ale teď... to bylo poprvé, kdy se
Harald obrátil na svého otce o pomoc. Král Jan se zamyšleně zamračil. Buď byl Harald docela zblázněný do princezny Julie, nebo se obával Rupertovy narůstající popularity u dvora. To druhé se zdálo mnohem pravděpodobnější, ale s Haraldem člověk nikdy nevěděl. S Haraldem si člověk nikdy nemohl být jistý.
Král Jan si povzdechl a odvrátil zrak. Měl pokušení obrátit se a odejít, ale věděl, že to udělat nemůže. Nebylo by dobré, kdyby si Harald myslel, že se ho král bojí. Bylo by to... riskantní.
„Jsi můj nejstarší syn,“ řekl zvolna a opatrně se podíval Haraldovi do očí. „Až se brány otevřou, pojedeš po mém boku, po mé pravici. Rupert je však také mým synem a pojede po mé levici. Pro udržení morálky oddílů je důležité, abychom všichni tři jeli spolu v čele proti temnotě. Naši bojovníci budou mít dost svých starostí na to, aby se ještě museli rozmýšlet, čí příkazy budou respektovat a čí ne. Na politiku už nemáme čas. Takže od této chvíle žádné otevřené roztržky mezi tebou a Rupertem. Je to jasné, Haralde?“
„Naprosto jasné,“ řekl Harald.
„Dobrá,“ opáčil král. „V tom případě už nemáme o čem diskutovat, že?“
„Viděl jsem tě hovořit s velemágem,“ řekl Harald. „Pořád ještě pije?“
„Jistě. Ale udělá, co bude potřeba, až to bude potřeba.“
„Pověz mi,“ řekl Harald klidně. „Vždycky jsem uvažoval, jestli je pravda, co se povídá.“
„A co se povídá?“ zeptal se král.
„To o něm a o matce, přece. Říká se, že do ní byl zamilovaný. Taky se říká...“
Král Jan napřáhl ruku, aby Haralda udeřil do tváře, ale pak ji zase spustil. Harald sebou sice netrhl, ale v očích měl napětí a ostražitost. Král Jan si tiše povzdechl.
„Haralde...“
„Ano, otče.“
„Máš předpoklady stát se dobrým králem, Haralde. Vyznáš se v politice, v intrikách i v zákonu. Dokonce rozumíš i všemu tomu papírování, a to je víc, než jsem kdy chápal já. Potřebuješ však víc než to, pokud chceš, aby tě lidé podporovali. Ano, šarmu máš jistě dost, když na to přijde, ale... vlastně se vůbec nevyznám v tvém srdci a pochybuji, že někdo jiný ano. Někdy si o tebe dělám starosti, chlapče. Jsi můj syn. Má krev. Přesto přísahám, že jsi mi stejně cizí jako v den, kdy ses narodil.“
„Jsem tím, koho jsi ze mne udělal,“ odvětil Harald a podivil se, proč se král při těch slovech zachvěl.

Na druhé straně nádvoří se v šeru rýsovaly stáje, temné a opuštěné. Dveře do nich byly otevřené, ale koně i podkoní už byli pryč. Uvnitř stájí svítila jediná lucerna, vrhající zlatavé světlo na poslední stání, kde Rupert sedlal jednorožce. I nejnepatrnější zvuky se v tichu prázdné stáje hlasitě rozléhaly a násobily nekonečnou ozvěnou. Nehybný vzduch byl cítit prachem, senem a koňskou mrvou. Rupert očekával, že ho bude atmosféra opuštěné stáje zneklidňovat, ale kupodivu tomu tak nebylo. Docela mu to ticho vyhovovalo. Bylo příjemné vzdálit se od všeho a od všech, třeba jen na chvíli. Venku za dveřmi stáje se zvedal a utichal neustálý šum hlasů jako daleký, tlumený hluk příboje, cosi příliš vzdáleného, než aby se ho to týkalo.
Rupert pohodlně umístil sedlo jednorožci na hřbet a upevnil četné volně visící řemeny. Jednorožec vypadal mnohem lépe, než když ho Rupert viděl naposledy. Rány měl vyčištěné a nahrubo sešité, jeho hříva i ohon byly čisté a vyhřebelcované a ve žlabu měl dokonce i trochu ječmene.
„Tak jak se cítíš?“ zeptal se Rupert.
„Zatraceně mizerně,“ opáčil jednorožec. „Kdyby se mi ještě přitížilo, tak bys mi mohl z kopyt vyrábět lepidlo. Nemůžu uvěřit, že se už zase chystáme do boje s démony. Čí byl ten znamenitý nápad?“
„Vlastně můj,“ přiznal se Rupert.
„To jsem si mohl myslet,“ zabručel jednorožec.
„Nemusíš se k tomu stavět takhle. Už jenom jediná bitva a bude po všem.“
„Toho se právě bojím. Nemohli bychom zkusit něco jiného?“
„Jako třeba co?“
„Utíkat pryč, až se nám bude za patami prášit.“
Rupert se unaveně zasmál a utáhl sedlový řemen. „A kam bychom šli? Všude kolem je temnota. Ne, jednorožče, buď můžeme jít do bitvy anebo čekat na smrt. Nic jiného nám nezbývá.“
Dlouhou chvíli nikdo z nich nepromluvil. Kolem zlatavého ostrůvku světla lucerny se tlačily stíny a stále se ochlazovalo. Rupert dokončil přípravu jednorožce a unaveně klesl na haldu špinavé slámy. Nanejvýš hodina a pak bude muset jít a znovu čelit Temnému lesu. Čelit démonům, temnotě a hrůzám nekonečné noci. Zívl a opřel se zády o boční zeď stání. Byl příliš unavený, než aby ho to děsilo. Jednorožec si náhle odfrkl, jako by odezvou na nějaký vnitřní dialog. Obrátil hlavu a pohlédl na Ruperta klidnýma, krvavě rudýma očima.
„Ruperte...“
„Ano?“
„Kdysi ses ptal, jak se jmenuji. Tehdy jsem ti řekl, že jsem se zapřísáhl nepoužívat své jméno, dokud nebudu opět na svobodě, ale teď... no, připadá mi, že když ti to neřeknu teď, možná k tomu už později nebudu mít příležitost.“
Rupert se znepokojeně pohnul, nervózní z jednorožcova upřeného pohledu. „Nemusíš mi to říkat, jestli nechceš.“
„Jsi můj přítel,“ odvětil jednorožec. „Jmenuji se Vánek.“
Rupert vstal a pevně objal jednorožce kolem krku. „Vánku,“ řekl a pak se musel na chvíli odmlčet. Když se mu zdálo, že opět může věřit svému hlasu, pustil jednorožce a ustoupil o krok zpět, aby se mu mohl podívat do očí. „Vánku, kdybychom nějakým zázrakem přežili tuhle šlamastiku, budeš volný. To ti na mou duši přísahám. Prohledám dokumenty a zjistím, ze kterého údolí tě odvedli. Někdo z tvého stáda tam možná ještě bude. Snad bychom mohli... jít a vyhledat je. Spolu.“
„Ano,“ řekl Vánek. „To bych moc rád, Ruperte.“
„Ty nevěříš, že tohle přežijeme, že?“
„Ne, nevěřím.“
„No tak tedy dobrá. Mocí mi propůjčenou královskou krví, Krví a Kamenem, zprošťuji tě, jednorožče jménem Vánek, od všech závazků vůči mně a mé rodině. Tak, Vánku, a je to. Ty a já jsme teď stoprocentně nezávislí jedinci. Alespoň v rámci možností.“
„A to už je celé?“
„A co jsi čekal? Fanfáry na trubky? Nebo ti moje slovo nestačí?“
„Tvoje slovo mi vždycky stačilo, Ruperte. Ale je to legální?“
„No ovšem. Jsem přece princ.“
„To jsem si všiml,“ poznamenal jednorožec suše. „Volný. Volný. Vždycky jsem si myslel, že se budu cítit jinak.“
„Jak se cítíš?“
„Podivně. Jako nahý. Ještě nevím.“
„No, když nic jiného, alespoň teď nemusíš zpátky do Temného lesa. Nezapomeň, že jsem tě zprostil všech závazků.“
„Nevydržel bys to beze mě ani pět minut.“
„O to přece nejde, Vánku.“
„Ale ano, jde,“ trval jednorožec na svém. „Mohl jsem ti utéct kdykoliv. Dal jsi mi k tomu dost příležitostí. Když se to tak vezme, zůstal jsem s tebou, protože jsi byl můj přítel a potřeboval jsi mě. Jedině proto. Takže už nechci slyšet žádné nesmyslné řeči o tom, že bys šel do Temného lesa beze mě. Jsme parťáci, na to nezapomínej.“
„Ale stejně,“ řekl Rupert. „Oficiálně jsi teď volný. Už jsem to řekl.“
„Copak nepotřebujeme svědka?“
„Máte ho,“ ozval se protektor.
Rupert s jednorožcem se hbitě ohlédli a jejich zrak spočinul na protektorovi, který stál ve dveřích stáje. Lehce kývl na Ruperta a ten se sotva znatelně uklonil. Protektor měl na sobě plné plátové brnění. Naleštěná ocel se chladně blýskala ve světle lucerny a po celém povrchu brnění byly leptané reliéfy a rytiny heraldických znamení a starodávných magických ochranných znaků. Pod paží držel beztvarou ocelovou helmici a na rukou měl masivní ocelové rukavice. Vypadal působivě, hrozivě a naprosto nezdolatelně.

„Sire protektore," řekl Rupert klidným hlasem. „Je čas jít?"
„Už brzy, Výsosti. Král mi řekl, že jste odmítl vzít si Pekelný nástroj, který vám nabídl."
„To je pravda."
„Bylo vaší povinností vzít si ten meč."
„Mám povinnost vůči své zemi, sire protektore. A ty prokleté meče pro ni představují stejnou hrozbu jako Temný les."
Protektor zvolna přikývl. „Možná máte pravdu, Výsosti. Já sám jsem nikdy na magii moc nedal."
Rupert na protektora ostře pohlédl. Měl pocit, že se mu chystá něco říct. Něco důležitého.
„Viděl jste mága?" zeptal se protektor náhle.
„Ano," řekl Rupert. „Chvíli jsme spolu hovořili."
„Už je zase opilý."
„Nikdy jsem ho nezažil střízlivého."
„Já ano," opáčil protektor. „Ale to už bylo dávno." Opřel se zády o zeď stáje a svýma chladnýma očima zíral kamsi za Ruperta, myšlenkami v minulosti. „Tenkrát byl obdivuhodný. Mohl se stát Největším čarodějem. Mohl se stát tou legendou, za kterou ho všichni měli. Mohl se stát největším hrdinou, jakého kdy tato země poznala."
Rupert mu pozorně naslouchal. V jeho hlase slyšel nenávist a hořkost, ale za tím vším... i něco jiného. Něco, co mohlo být zradou.
„Sire protektore, proč odešel velemág z hradu, když má matka zemřela?"
„On ji mohl zachránit. Kdyby byl tenkrát střízlivý. Kdyby byl u ní." Protektorova tvář se zkřivila zuřivostí a Rupert zatoužil odvrátit zrak. Bylo až nezdvořilé vidět takové neskrývané emoce ve tváři muže, který se obvykle velice dobře ovládal. „To kvůli němu jsem přišel na Lesní hrad, Ruperte. On byl slavný a já chtěl být součástí jeho slávy a jeho pověsti. A proto jsem přišel sloužit vašemu otci jako jeho protektor.
A tehdy jsem se dozvěděl pravdu o legendárním velemágovi. Vaše matka byla velmi krásná, Ruperte. Každý to říkal. Když toho léta onemocněla, celá země se modlila za její uzdravení. Mág měl být to odpoledne s ní. Místo toho ji však nechal samotnou a šel se někam opít. Než jsme ho našli a dovlekli na hrad, bylo už pozdě.
A pak utekl. Utekl! Já jsem toho muže uctíval, Ruperte, věřil jsem v něj. A ukázalo se, že není nic než opilec a zbabělec. Odpustil bych mu ledacos, tohle ale ne. To nikdy. Nechal vaši matku zemřít a pak raději utekl, než by se zodpovídal za to, co provedl.
A teď je zpátky a všechna naše naděje leží opět v jeho rozklepaných rukou. Po všech těch letech, navzdory všemu, čeho jsem dosáhl jako protektor, osud země nebude ležet v rukou hrdinů a bojovníků a čisté, chladné oceli, nýbrž v rukou jediného opilého zbabělce a jeho kouzel!"
Pak se protektor náhle obrátil a odešel ze stáje s rukama sevřenýma v mohutné, avšak bezmocné pěsti. Rupert ho sledoval, dokud nezmizel v čekajícím davu. Pak se mu vrátila vzpomínka, jak oba stáli na kopci a shlíželi dolů na důl v Měděnici. Na to, jak mu protektor řekl, že odtamtud jako malé dítě utekl a teď že už nikdy od ničeho neuteče.

Julie si lokty razila cestu skrz houstnoucí dav, nevšímajíc si bodavých pohledů a klení těch, které nechávala za sebou. Už od rána to byl den, kdy se nic nedaří, a za posledních pár hodin se to ani za mák nezlepšilo. Zastavila se a rozhlédla se kolem v marné naději, že snad někde na nádvoří zahlédne Ruperta. Povzdechla si a opět zamířila na druhý konec nádvoří, kde na ni čekal její oddíl žen - bojovnic. Slíbila jim ještě před bitvou poslední výcvik v boji se zbraněmi - ne, že by to nějak pomohlo. Povedou si dobře, mnohem lépe, než čekala - a rozhodně o mnoho lépe, než by kdy čekali hradní gardisté. Ještě měsíc dva tréninku a byly by tak dobré, že by... Julie se trpce usmála. Už jí nezbývaly měsíce, dokonce ani hodiny ne. Brány se otevřou za úsvitu a krátce nato se z jejích žen stanou buď bojovnice, nebo mrtvoly.
Julie stiskla jílec meče tak silně, až ji zabolely klouby na ruce. Pořád tolik práce a tak málo času. Rupert musel být někde nedaleko, ale nikdo ho už pěkně dlouho neviděl. Jako by se do země propadl. Musí ho najít ještě před bitvou, musí. Její ženy na ni ale čekaly. Julie usilovně přemýšlela, zatímco se prodírala davem, a zoufale se snažila najít nějaké východisko z tohoto dilematu. Najednou se dostavil pocit marnosti, když si uvědomila, že není cesty ven. Její ženy ji potřebovaly a ona jim slíbila, že přijde. Rupert by to pochopil. Věděl dobře, co je to povinnost.
Dav se před ní náhle rozestoupil a Julie se zarazila, když z něho vyšel král Jan a zastoupil jí cestu. Po králově boku stál Harald a v rukou nesl obrovský obouruční meč zasunutý do pochvy. Držel ho způsobem, jako by šlo o něco neskutečně vzácného a zároveň nekonečně odporného. Julie podezíravě sledovala, jak se jí Harald s králem klaní. Chovali se zdvořile a formálně, což mohlo znamenat jen jediné, totiž že něco chystají. Všimla si, jak se jim změnil výraz v tváři, když uviděli, že na sobě nemá formální dvorní róbu. Zdvořile se na ně pousmála, na což mohli říct prakticky cokoliv. Musela prohledat polovinu hradní prádelny, než našla své praktické a téměř nezničitelné oblečení, které nosila, když spolu s Rupertem cestovali Lesem, ale ta námaha stála za to. Poprvé za celé měsíce se cítila opravdu pohodlně. Kromě toho, formální róba by jí při boji s mečem překážela.
„Princezno Julie," řekl král pomalu, „vaše šaty jsou naprosto nevhodné pro dámu ode dvora."
„Asi máte pravdu," opáčila Julie. „Zato jsou velice vhodné do bitvy. Jestli si myslíte, že půjdu bojovat proti démonům na vysokých podpatcích a v dlouhých vlajících šatech, pak jste blázen. Takže, přišel jste mi říct něco důležitého, nebo tu jde jen o kritiku módních stylů?"
„Něco bychom pro tebe měli," ozval se Harald.
„Ano?" opáčila Julie s podezřením v hlase. „A co by to mělo být?"
„Meč," řekl Harald. „Jeho jméno je Vlkomor."
Podal jí dlouhou stříbrnou pochvu, kterou měl v ruce. Julie se na ni hodnou chvíli jen dívala, než ji nakonec přijala. Navzdory tomu, že byl přes sedm stop dlouhý, meč téměř nic nevážil. Jeho pochva byla zdobená starobylými, hluboce leptanými magickými znaky, jejichž význam Julie tu a tam zachytila a hluboce ji znepokojoval. Ten meč se mi nelíbí,

pomyslela si Julie náhle. Je na něm cosi... morbidního. Už chtěla vrátit meč zpátky Haraldovi, ale vtom se zarazila, když si všimla, že král Jan i Harald mají na zádech podobné meče. Dlouhé, kůží omotané jílce jim vykukovaly zpoza ramene jako ostražité oči. A tehdy se Julie rozpomněla na jméno Vlkomor.
„Tohle je přece jeden z Pekelných nástrojů," řekla zvolna. „Jeden z nejmocnějších a nejničivějších mečů, které kdy byly stvořeny. A vy čekáte, že s ním budu bojovat?"
„Teď jsou naší jedinou nadějí," odvětil král. „Potřebujeme jejich moc."
„Tak počkat," řekla Julie podezíravě. „Proč nabízíte tenhle meč mně a ne Rupertovi."
„On ho odmítl," opáčil Harald.
„Proč?"
Harald se lehce pousmál. „Možná má strach z jeho moci."
„Možná k tomu má dobrý důvod," opáčila Julie.
Pátravě se podívala na krále a ten zjevně znervózněl. „Nabídli jsme mu ho, Julie, ale on jej odmítl. Řekl... řekl, že už na magické meče nevěří. Nevíte, co tím myslel?"
Julie se zamračila a lehce se kousla do spodního rtu. „Ne," řekla nakonec. „To nevím." Pozvedla Vlkomor a vypadalo to, že se ho chystá tasit. Harald s králem se oba lekli a ustoupili o krok zpět.
„To bych nedělal," řekl rychle král. „Mohla byste tak pustit ze řetězu všechny jeho schopnosti."
Julie si prohlížela zasunutý meč a zamyšleně svraštila obočí. „Tři Pekelné nástroje, každý s jinými schopnostmi. Pamatuji si na ty příběhy, které mi otec vyprávěl, když jsem byla ještě malá. Byly o třech magických mečích a o zlu a zkáze, kterou způsobily, než se je podařilo dostat pod kontrolu.
Horolam. Ohnivák. Vlkomor. Nikdy bych si nepomyslela, že budu držet takovou legendu v rukou. Jaké jsou schopnosti Vlkomora? Co dokáže?"
„To vlastně ani nevíme," přiznal se král. „Je to už velice dávno, kdy se někdo odvážil tasit některý z těch mečů..."
„Skvělé," poznamenala Julie. „Prostě skvělé. No dobrá, co tedy víte o Pekelných nástrojích?"
„Mají rády krev," řekl Harald tiše. „A rády zabíjejí."
Julie se na něj ostře podívala. V Haraldově hlasu bylo něco... něco, co mohlo být strach nebo nenávist...
„Ale proč já?" zeptala se náhle. „Dobrá, Rupert ten meč nechce, ale proč to musím být právě já? Proč ne protektor nebo astrolog nebo..."
„Ty jsi z královské krve," řekl král.
Julie se kysele usmála. „No ovšem. Meč jako tenhle může učinit každého králem. A mimo mě nemáte nikoho, komu byste důvěřoval natolik, abyste mu svěřil takovou moc."
„Přesně tak," odpověděl král. „Nikoho než vás."
„A vsadím se, že je vám to proti srsti," pokračovala Julie. „Žena s mečem, kam jen to ten svět spěje? No dobrá, budu bojovat s Vlkomorem. Ale jenom když to bude nutné. Ani já nevěřím na magické meče."
Přehodila si opouzdřený meč přes rameno a začala si zapínat řemeny, které ho držely na místě. Harald k ní přikročil, aby jí pomohl, ale hned se zase zastavil, když na něj Julie upřela sarkastický pohled.
„Neviděl jsi tu někde Ruperta?" zeptala se a dala si záležet, aby její hlas zněl lhostejně.
„Určitě tu někde musí být," odpověděl král. „Ale já jsem ho neviděl od Dariovy smrti."
„Ano, jistě," řekla Julie. „Už jsem o tom slyšela. Jsem ráda, že Darius konečně dostal, co si zasloužil."
„Přesně tak," souhlasil Harald. „Ani já jsem Ruperta neviděl, ale na druhé straně, nejspíš by se mnou stejně nechtěl mluvit, když už jsem mu oznámil, že bude mým svědkem na naší svatbě."
Julie se na něj podívala a pak se obrátila na krále. „Vy ho zkrátka nemůžete nechat na pokoji, že? Ani teď mu nemůžete dopřát trochu klidu nebo třeba jen naději, že se ho někdy dočká. Je mi z vás zle, z obou. Jděte mi z očí."
„Julie..." ozval se král.
„Jděte ode mě, zatraceně!"
Král Jan se jí toporně uklonil, obrátil se a odkráčel pryč. Harald otevřel ústa, aby něco řekl, ale když Julie položila ruku na jílec meče, jenom se zdvořile pousmál a následoval svého otce. Julie se za ním dívala, jak odchází, a překvapilo ji, jak se celá chvěje. Z plných plic se nadechla studeného vzduchu nádvoří a pomalu se jí do duše vrátil klid. Ruperte, můj drahý... co si teď počneme? Zvolna zavrtěla hlavou a náhle strnula, když koutkem oka zahlédla dlouhý, kůží omotaný jílec. Zamračila se a odvrátila zrak. Vlkomor ji navzdory své lehkosti tížil na zádech jako nepříjemné břemeno a Julie si nebyla tak docela jistá, jestli udělala dobře, když ho přijala. Mnohem raději měla svůj dobře známý meč, který jí visel na obvyklém místě u boku; meč, který ji dal Rupert už dávno na pasece v Temném lese, když se zdálo, že je vše ztraceno...
Julie se rozhlédla po přeplněném, míhajícím se nádvoří. Ať už jsi kdekoliv, Ruperte, buď opatrný. Unaveně si povzdechla a vykročila k davu, směrem k oddílu žen, které na ni už čekaly. A Pekelný nástroj, který měla na zádech, jí s každým krokem připadal těžší.

Rupert stál v šeru dveří stáje a díval se na Julii, jak cvičí svůj oddíl žen. Ve světle pochodní se blýskaly jejich meče, kopí a sekyry v cvičných útocích a výpadech. I když měly všechny na sobě těžkopádná kroužková brnění, jejich pohyby byly přesto jaksi vznešené. Julie přecházela od jedné válečnice k druhé, tu a tam se krátce zastavila s úsměvem a povzbudivým slovem, nebo aby sama předvedla složitý výpad nebo odražení soupeřovy zbraně. Když se pohybovala v mihotavém nejasném světle s mečem v ruce, svou vysokou pružnou postavou připomínala nějakou starodávnou válečnou bohyni, která učí své uctívatele bojovému umění.
Byla oblečena do šatů, které měla na sobě, když ji spatřil poprvé, a Rupert uvažoval, proč ho ten pohled tak ranil. Ve svých starých šatech a s dlouhými plavými vlasy svázanými do dvou praktických copů pro něj představovala hořkou vzpomínku na časy, které společně prožili, než ji přivedl na Lesní hrad. Byl tehdy tak šťastný.

„Měl bys jít a promluvit si s ní," řekl jednorožec. „Jdeš mi na nervy, jak tu jen stojíš a mračíš se."
„Už jí nemám co říct," odpověděl Rupert tiše. „Bere si Haralda z vlastní vůle."
„Jistě," opáčil jednorožec. „A démoni jsou vegetariáni. Jsi na to děvče moc tvrdý, Ruperte. Jestli si má brát Haralda, tak jenom proto, že ji k tomu donutil dvůr. A to není totéž, jako by se rozhodla sama, nemyslíš?"
„Já nevím," řekl Rupert unaveně. „Já už nic nevím."
„Vzchop se, Ruperte," vyzval ho jednorožec mrzutě. „Brzy vyrazíme do tmy. Představ si tu legraci, až si svou zlost vyliješ na démonech. Ani nebudou vědět, jak k tomu přišli."
„No jo. Jistě." Venku na nádvoří se mezitím Julie náhle otočila směrem ke stájím a Rupert rychle couvl ze dveří, než ho mohla zahlédnout. Vlastně vůbec nevěděl, proč je tak rozzlobený. Byl to její život a měla právo ho prožít, jak chce. Vždyť se znali jen krátce. Strávili spolu sotva několik měsíců a pak ji musel nechat na hradě a jít hledat Temnou věž. Po tak dlouhé době odloučení a s tolika důvody, proč byl považován za mrtvého, se dalo předpokládat, že se Julie přimkne k někomu jinému. A Harald byl vždycky šarmantní parchant. Jejich svatba byla logickým důsledkem.
Tak ať, pomyslel si Rupert pochmurně. Ale za nic na světě jim nepůjdu za svědka!
Obrátil se zády k otevřeným dveřím stáje a nervózně se pokusil upravit si kroužkové brnění. Košile byla zjevně vyrobena na někoho o několik palců vyššího a o pěkný kus širšího. Na těch málo místech, kde mu seděla, ho zase nelítostně řezala do kůže. Rukávce byly příliš dlouhé, nohavice příliš široké a v pase to byl hotový vtip. A aby to nebylo málo, kapuce mu neustále padala do očí. Rupert podupával sem a tam uličkou mezi stáními a snažil se uvyknout novému brnění, ale brzy to znechuceně vzdal. Nejspíš by trvalo celé týdny, než by se mu podařilo sehnat novou kroužkovou zbroj, která by mu seděla. Tolik času neměl. Tohle muselo stačit.
„Typické," řekl nakonec.
„A co?" otázal se jednorožec.
„Jen se na mě podívej - mám na sobě zbrusu novou zbroj, chystám se vyrazit do tmy bojovat se zlem, a jediné, na co dokážu myslet je, že si nutně potřebuju odskočit na záchod!"
Jednorožec si necitelně odfrkl. „To jsou jen nervy, příteli. Zkus myslet na něco jiného."
„Copak ty, ty to máš dobré. Můžeš si ulevit kdykoliv se ti zlíbí. Jenomže já si napřed musím odepnout půlku toho svého zatraceného brnění."
„Neboj se," opáčil jednorožec. „Jen co vyjedeme z hradní brány a uvidíš tu záplavu démonů, strachy se počůráš a bude to."
„To ti tedy pěkně děkuji."
„Nemáš zač."
„K čertu s tím," řekl najednou Rupert a před jednorožcovým udiveným pohledem si začal odepínat kroužkové brnění.
„Ruperte, co si k čertu myslíš, že děláš?"
„Nejdřív se zbavím tohohle příšerného brnění a pak si vyprázdním močový měchýř. Nějaké další otázky?"
„Jen jediná: jak dlouho si myslíš, že venku přežiješ bez brnění? Rozpárají tě na kousky."
„Ten most spálím, až k němu dojdu."
„Pokud si vzpomínám," řekl jednorožec a se zájmem sledoval jak kousek po kousku padá kroužkové brnění na zem stáje, „když jsi ze sebe naposledy shodil brnění, hned na to nás napadl houf skřetů a ty jsi je všechny vyděsil k smrti. Kdo ví, možná, že budeš mít zase štěstí."
„Stejně se mi lépe bojuje bez brnění," zabručel Rupert a nepřítomně zíral do prázdna, zatímco si vyprazdňoval močový měchýř proti příhodnému kusu zdiva. „Kroužkové brnění není sice tak zlé jako plátové, ale tenhle exemplář na mně visí jako pytel a jenom mi překáží. Nechám si košili, tak hloupý zase nejsem. Říkal jsi snad něco, jednorožče?"
„To bych si nedovolil."
Rupert si odfrkl, upravil si opasek s mečem a vrátil se k jednorožci.
„Cítíš se líp?" zeptal se jednorožec.
„Mnohem," opáčil Rupert.
„Tak to bys mi mohl říct, jakou podle tebe máme šanci vyváznout z téhle šlamastiky se zdravou kůží."
Rupert odvrátil pohled od jednorožce a unaveně pokrčil rameny. „To nevím, Vánku. Máme na své straně velemága, jestli se mu podaří včas vystřízlivět. A také Pekelné nástroje by nám mohly pomoct, jestli je ovšem udržíme pod kontrolou. Pokud jde o nás dva... není to žádná sláva, ale už jsme si poradili s lecjakou přesilou, nemyslíš?"
„Jinými slovy," řekl jednorožec tiše, „jdeme na smrt."
„Vypadá to tak," přiznal Rupert nakonec. „Už jsme pokoušeli štěstí příliš dlouho, kamaráde. Teď už by nás mohl zachránit jenom zázrak. No, alespoň s sebou vezmeme pár démonů."
„To nám bude muset stačit," povzdechl si jednorožec. „Ruperte..." Juliin hlas byl tichý a váhavý. „Potřebuju si s tebou promluvit."
Rupert se ohlédl. Juliina silueta se napůl rýsovala ve dveřích stáje. Princezna pomalu vešla dovnitř do světla lucerny a Rupert nevěděl, jestli se má usmát, uklonit se, nebo se obrátit na patě a utéct. Ve svých starých šatech vypadala jako kdysi a on si nechtěl ty časy připomínat.
„Mám teď práci, Julie. Nemohlo by to počkat?"
„Ne," odsekla Julie. „Nemohlo."
Mlčky si Ruperta prohlížela a přitom si všimla tmavých kruhů, které měl pod očima, i jeho ostražitého postoje. Vypadal tak smutně a poraženě, jak ho ještě nezažila. Na okamžik se jí zdálo, že se dívá na docela cizí osobu. Pak ji ten pocit přešel a Julie se náhle pousmála. Když jsi na pochybách, jdi rovnou k jádru věci.
„Miluji tě, Ruperte."
Rupert sebou trhl, jako by ho udeřila. „Ovšem, že mě miluješ. Proto si přece bereš Haralda."

„Ne, Ruperte. Mohou mi hrozit a prosit, mohou mě k oltáři přivléct, i když budu křičet a kopat, ale nemohou mě přimět, abych si ho vzala.“
„Jistě.“ Rupert nedokázal sebrat dost síly ani na to, aby cítil vztek. Byl tak vyčerpaný, že už mu zůstala jenom hořkost. Julie se natáhla a položila mu ruku na rameno, a jemu připadala těžká i přes všechnu něhu toho gesta.
„Ruperte, nechci, abys šel do bitvy a věřil něčemu, co je lež. Čerta starého mi záleží na Haraldovi nebo na tom, jestli jsem princezna. Všechno, co chci, je být s tebou.“
„Viděl jsem tě u dvora,“ trval na svém Rupert. „Viděl jsem tě s Haraldem...“
„Měla jsem vztek,“ řekla Julie. „Chtěla jsem tě ranit, chtěla jsem, abys žárlil, protože... ach, Ruperte...“
Přistoupila k němu a objala ho. On si ji k sobě přitiskl se zoufalstvím člověka, který se topí, a zabořil jí tvář do krku. Julie se k němu přivinula ještě těsněji a ani se nepohnula, i když ji Rupert tiskl tak, až ji to bolelo.
„Neopouštěj mě,“ zašeptal Rupert chraptivě s ústy na jejím hrdle. „Jsi všechno, co mi zbylo.“
„Nikdy tě neopustím,“ slíbila tiše Julie. „Už nikdy, má lásko.“
„Já taky ne,“ přidal se jednorožec a strčil do nich něžně hlavou. Aniž by se ohlédl, Rupert naslepo natáhl ruku a objal jednorožce kolem krku.
Po chvíli se Rupert trochu vzpamatoval a narovnal se. Julie ho okamžitě pustila, setřela mu z ramene imaginární smítko a narovnala mu kroužkovou košili, takže se mu nedívala do obličeje, zatímco se dával dohromady. Rupert byl v těchhle věcech poněkud legrační.
„Za jak dlouho otevřou brány?“ zeptala se Julie a snažila se přitom o klidný a vyrovnaný tón.
„Už brzy,“ řekl Rupert. Usmál se na Julii, která měla oči jen pro něj, ale najednou se zamračil, když uviděl kůží omotaný jílec meče, který jí vyčníval zpoza levého ramene. „Julie, odkud máš ten meč?“
„Král chtěl, abych si ho vzala. Řekl, že jsi ho odmítl.“
„To je pravda, odmítl jsem ho. A přál bych si, abys ho odmítla i ty.“
„Je to jen meč, Ruperte.“
„Ne, to tedy není! Ta věc, co máš na zádech, je Pekelný nástroj, zlo tak velké, že ho moji předkové drželi pod zámkem ve zbrojnici po více než pět set let a neodvážili se ho použít.“
„Jak může nějaký meč obsahovat takové zlo?“
Rupert se na ni upřeně zadíval. „Podle pověsti jsou ty meče živé a ničí duše těch, kdo je nosí.“
Julie podrážděně zavrtěla hlavou. „Meč je meč. No dobrá, mám z něho takový... divný pocit. Ale pokud bude zabíjet démony, budu s ním bojovat. Mimochodem, ty sám nosíš magický meč.“ Julie se náhle zarazila a zamyšleně na Ruperta pohlédla. „Duhový meč. Na něj jsem zapomněla. Proč ho nemůžeme použít proti temnotě? Předtím nám přece pomohl, pamatuješ?“
Rupert zavrtěl hlavou. „Zkoušel jsem to, Julie. Už nefunguje.“
Julie protáhla obličej a chvíli oba jen tak mlčky stáli. Julie pohlédla ven ze dveří stáje. „Ruperte, už musím jít. Ženy na mě čekají.“
„Ano. Díval jsem se, jak je cvičíš. Vypadají... nadějně.“ Rupert se najednou usmál. „Já nevím, děvče, nezdá se mi správné posílat tě ven do temnoty s Pekelným nástrojem a v čele oddílu bojovnic. Chceme ty démony přece jen zabít, ne je vyděsit k smrti.“
Julie se zasmála. „Za tohle mi zaplatíš, až bude po bitvě.“
„Slibuješ?“
„Slibuji.“
Upřeně se na sebe dívali. Rupert napřáhl ruku a vzal Juliiny ruce do svých.
„Julie, ať se stane cokoliv... Miluji tě, děvče. Na to nikdy nezapomeň.“
„A já miluji tebe, Ruperte. Až budeme venku, dávej na sebe pozor.“
„Budu. A až vyhrajeme...“
„Ano,“ řekla Julie. „Až vyhrajeme, budeme mít spoustu času na spoustu věcí.“
Jedinkrát se letmo políbili. Pak se Julie obrátila a odešla ze stáje zpátky k ženám, které na ni už čekaly. Rupert ji doprovázel pohledem a poprvé za dlouhou dobu cítil v duši klid a mír. Sáhl si pod kroužkovou košili a zpoza kabátce vytáhl pomačkaný, potrhaný kapesníček s vybledlými skvrnami od krve. „Zástava mé dámy,“ řekl tiše. Přitiskl si ten kousek látky ke rtům a pak jej vrátil zpět tam, kam patřil - k srdci.
„Kopitníci, na koně! Stráže u brány, připravte se!“
Protektorův řev se ozýval přes celé nádvoří. Křik davu na okamžik utichl, aby pak znovu zesílil do řevu příkazů a ržání koní. Rupert se zhluboka nadechl, narovnal záda a vyvedl jednorožce ze stáje na nádvoří.
Protektor seděl obkročmo na statném oři s ďábelským pohledem v oku, jeho brnění se rudě lesklo ve světle pochodní. Impozantní a nezlomný, čněl nad hemžícím se davem jako hrdina z pověsti. Netrpělivě pokynul svou válečnou sekerou a stovka kopiníků popohnala své koně a zařadila se za něj. Kopí založená k útoku se hrdě tyčila proti bezhvězdné obloze a jejich lesklá ratiště byla ozdobená stuhami zářivých odstínů a zástavami dam jako barevné korouhve. Za kopiníky postávali gardisté a zbrojnoši, kteří se smáli a vtipkovali a kolovaly mezi nimi lahve vína.
Přešlapovali na místě, aby jim nebylo zima, hleděli na zavřené brány s dychtivým očekáváním a byli rádi, že chvíle čekání už brzy skončí. A za nimi docela vzadu následovali dvořané, rolníci a obchodníci, nepohodlně navlečení do špatně padnoucích zbrojí, ale s tichým odhodláním nechybět na svém místě, až přijde rozhodující chvíle. Muži i ženy stáli bok po boku s meči, kopími a sekerami a nikomu to nepřipadalo divné. Ženy bojovaly ze stejného důvodu jako muži: zem je potřebovala a nikdo jiný nebyl k dispozici.
Rupert nasedl na jednorožce a pomalu projížděl davem, aby zaujal místo v čele armády. Najednou se odkudsi vynořila hrstka gardistů a vytvořili kolem něj čestnou stráž. Rupert se jim uklonil a deset mužů, které vyvedl z Temného lesa, mu

na oplátku zasalutovala svými meči.
„Co tady, k čertu, děláte? Měli byste odpočívat v kasárnách. Jste chodící sbírky zranění.“
„Pokud můžeme chodit, nejsme ranění,“ opáčil Rob Hawke. „Tak zní rozkaz. Kromě toho, proč byste právě vy měl slíznout všechnu smetanu? Když jste nás dotáhl na hrad, zrovna jsme zabíjení démonů přicházeli na chuť.“
„Musíte přece vědět, že naše vyhlídky jsou mizerné,“ začal Rupert a pak se zarazil, když viděl, že se gardisté smějí.
„A kdy naše vyhlídky nebyly mizerné?“ zašklebil se Hawke. „Už si na to pomalu zvykáme.“
„Je s náma ámen!“ zasténal jiný gardista. „Už je s náma se všema ámen!“
Několik dalších gardistů si začalo broukat smuteční pochod, ale rychle je to znudilo a přešli do poněkud rytmičtějšího tempa. Lidé okolo chvíli civěli na gardisty a pak kvapně odvraceli zrak. Rupert nemohl smíchem ani promluvit. Než jeho skrovná družina došla k branám, vedl své muže za doprovodu obscénní písně, kde se slovo ámen opakovalo v pravidelných intervalech.

Král Jan klečel vedle svého koně ve stínu vnitřní severní hradby a zápasil se vzpurným podbřišním popruhem. Rozcuchané šedivé vlasy měl sepnuté prostým koženým řemínkem a jeho kroužkové brnění bylo vyspravované a na mnoha místech poškrábané ze stovky válečných tažení. Horolam mu visel na zádech, jako by byl jeho součástí, ale měl s sebou také svůj starý meč, na který byl zvyklý, v pochvě na levém boku. Vedle něj stál astrolog a trpělivě ho sledoval. Nakonec se natáhl a zručně upevnil popruh na své místo.
„Díky,“ řekl král rozmrzele a postavil se na nohy. „Nikdy jsem to s koňmi moc neuměl.“
„Rádo se stalo, Jane.“
„Jsem rád, že jsi tady, Thomasi. Zdá se, že kromě tebe na celém hradě není nikdo, komu záleží na tom, jestli žiju, nebo jsem mrtev.“
„Vždycky máš svou rodinu.“
„Rodinu,“ zopakoval král ponuře. „Nemám rodinu od chvíle, kdy zemřela Eleanor. Moji synové a já... si nejsme zrovna blízcí. Nemáme důvod být. Harald je statečný bojovník a mnohem lepší státník než já, ale jeho srdce je prázdné jako žebrákův měšec. Myslím, že by nepoznal upřímný cit, ani kdyby ho kousl do nosu.“
„A Rupert?“
Thomasi Greyovi se chvíli zdálo, že jej král odkáže do patřičných mezí a poradí mu, aby se staral o své, ale tomu jen poklesla ramena, takže najednou vypadal jaksi starší.
„Rupert. Ani jedinkrát v životě ten chlapec neudělal, co jsem od něj čekal. Správně by tu teď ani neměl být. Když jsem ho vyslal na první tažení, nečekal jsem, že ho ještě někdy uvidím. Pochopitelně, že nikdy neměl draka najít a bojovat s ním. Měl mít rozum a jednoduše se stáhnout do vyhnanství, to byl můj plán. Jenomže to by nebyl on. Musel splnit svou povinnost. Ach jo. Svým způsobem to není špatný hoch.“
„Tak proč tu není s tebou?“
„Není důvod, proč by měl být. Ode dne, kdy se narodil, nepoznal nic, než osamělost a zoufalství. To všechno kvůli mně. Druhého syna jsem nechtěl, ani nepotřeboval a dvůr takové věci velice rychle vycítí. Udělali mu ze života peklo a já jim v tom nebránil. Mohl jsem ho toho ušetřit, poradit mu... mít ho rád. Jenomže jsem to nikdy neudělal, protože jsem věděl, že jednoho dne ho možná budu muset odsoudit k smrti, abych zajistil trůn pro Haralda. Musel jsem tak jednat. Země by nepřežila občanskou válku, zvláště ne krátce po skončení pohraniční války s Hillsdownem. A teď, po všech těch letech... nemůžu se ubránit pocitu, že by země byla bezpečnější v Rupertových rukou než v rukou Haralda. Rupert má alespoň srdce.“
Jan se obrátil zpět ke svému koni, silně zatáhl za třmen, aby se ujistil, že je pevně na místě, a pak se vyšvihl do sedla. Kůň netrpělivě pohodil hlavou, dychtivý vyrazit. Jan se pohodlně, beze spěchu usadil a usmál se na Thomase Greye.
„Brzy vyrazíme. Popřej mi štěstí.“
„Hodně štěstí, Jane. A dávej na sebe pozor.“
Král Jan pobídl koně a pomalu se vydal skrz husté hloučky čekající armády, aby se před hradními branami přidal ke svým synům.

Rupert pevně sevřel jednorožcovu uzdu a nespouštěl oči ze svého otce, který se k němu pomalu blížil. Bolestivě se mu napnuly zádové svaly, jak se usilovně snažil zachovat klid. Co zase chceš? pomyslel si hořce. Už mi nemůžeš nijak ublížit, už není, co bys mi mohl vzít. Stráže kolem něj postupně ztichly a král pečlivě navedl koně na své místo, doprostřed mezi Ruperta a Haralda. Oba princové se králi krátce poklonili.
„Dorazil jsi právě včas, otče,“ řekl Harald sametovým hlasem. „Už jsme si o tebe začali dělat starosti.“
„Děkuji ti, Haralde,“ opáčil král. „A teď, prosím, kdybys mě omluvil, chtěl bych si promluvit s Rupertem mezi čtyřma očima.“
Harald lehce ztuhl a střelil pohledem po Rupertovi. Pak se chladně uklonil a odvedl koně o několik kroků stranou. Tam zůstal toporně sedět v sedle s pohledem upřeným na masivní dubové dveře před sebou a jeho výraz neříkal nic, vůbec nic. Král Jan si ho už nevšímal a významně se podíval na Rupertovu čestnou stráž. Gardisté jeho pohled chladně opětovali. Několik z nich si okázale zakleslo ruce za pás s mečem. Král se nepříjemně usmál.
„Odvolej ty svoje psy, Ruperte. Než jim dám nasadit náhubky.“
Gardisté se podívali na Ruperta, který neochotně přikývl. Pak se mu poklonili, chladně pohlédli na krále a stáhli se do davu, ne však daleko. Rupert si krále zamyšleně prohlížel.
„Ať už chceš cokoliv, otče, moje odpověď je ne.“
„Vždycky jsi byl pan opatrný, Ruperte.“
„Měl jsem k tomu dost důvodů.“

Král odvrátil zrak, neschopný nadále snášet Rupertův upřený pohled. Jeho kůň neklidně přešlápl, jak si král bezcílně pohrával s uzdou.
„Ruperte...“
„Otče.“
„Kolik máme času, než vyrazíme?“
„Nanejvýš pár minut.“
„Nenávidíš mě, synu?“
Tahle otázka zastihla Ruperta nepřipraveného. „Občas, řekl bych,“ zakoktal. „Dal jsi mi zatraceně málo důvodů, proč bych tě měl milovat, ale... jsi král a dobro země je přednější. Tohle jsem si vždycky uvědomoval.“
„Politika,“ povzdechl si král. „Všechno se teď zdá tak malicherné, ve srovnání s dlouhou nocí, která na nás čeká za zdmi. Vždycky jsem pro zemi dělal, co jsem mohl, co jsem považoval za správné, i když mě to stálo věci, kterých jsem si cenil nejvíce. Žádná z těch věcí, za něž jsem bojoval, mi už nepřipadá důležitá. Ruperte, jsi můj syn, má krev a chci, abys věděl, že jsem na tebe hrdý. Navzdory... mnohému jsi vždy byl oddaný zemi a své povinnosti.“
„Proč mi to říkáš až teď?“ zeptal se Rupert. „Proč jsi mi to neřekl, když jsem to nejvíc potřeboval. Jen jedinkrát, před dvorem!“
„Abych z tebe udělal ještě snazší terč pro dvorní intriky?“ opáčil král tiše. „Izoloval jsem tě od trůnu a baronů, aby v tobě Haraldovi zastánci neviděli možnou hrozbu. Bylo ode mne skutečně tak špatné, že jsem tě chtěl vidět živého a ne pověšeného jako uzurpátora trůnu?“
„Proto jsi to nedělal,“ namítl Rupert bez obalu. „Dělal jsi to kvůli Haraldovi, ne kvůli mně.“
Král Jan mlčky přikývl. „Udělal jsem pro tebe, co jsem mohl,“
řekl nakonec. „Co se stalo s tvým kroužkovým brněním? Proč ho nemáš na sobě?“
„Překáželo mi. Bez něj se cítím líp.“
Krále to zjevně nepřesvědčilo, ale nijak to nekomentoval, aby nepřetrhl to křehké pouto, které mezi nimi bylo. „Dávej tam venku na sebe pozor, synu. Rád bych, aby ses vrátil v pořádku zpátky.“
„Udělám, co bude v mých silách, abych tě poslechl,“ odpověděl Rupert vážně a oba se krátce zasmáli.
Následovala chvíle ticha, kdy oba přemýšleli co říct, a zjistili, že už řekli vše. Nikdy neměli mnoho společného a Rupert cítil, že se s otcem už zase navzájem vzdalují.
„Nechápu, proč se všichni tak strachují,“ řekl Rupert nakonec. „Jak můžeme prohrát, když nás vede protektor?“ Mávl rukou směrem k protektorovi, který nezúčastněně seděl na obrněném válečném oři jako oživlá socha starověkého hrdiny.
Král Jan letmo pohlédl na protektora a zamračil se. „Protektor není prubířským kamenem úspěchu, Ruperte. Nebyl poražen v bitvě, co je mým protektorem, což je více než dvacet let, a z toho plyne nebezpečí. Pro nás i pro něj samotného.“
„Nebezpečí? Jaké?“
„Je příliš sebejistý. Než si stačí uvědomit, že zdaleka není nezranitelný, může být už příliš pozdě jak pro něj, tak i pro toho, kdo bude bojovat po jeho boku.“
Rupert chápavě přikývl. „Dohlédnu na něj.“
„To by bylo moudré.“ Král Jan pozvedl uzdu a obrátil koně zády k Rupertovi. „A teď bych si měl promluvit s tvým bratrem, dokud je ještě čas.“
„Otče,“ řekl Rupert náhle. „Kdybys to pokládal za nezbytné, nechal bys mě zabít, že?“
Král se ohlédl přes rameno. „O tom ani na chvíli nepochybuj,“ řekl klidným hlasem a pobídl koně směrem do hustého davu, kde na něj čekal Harald na svém oři. Rupert pomalu potřásl hlavou a odvrátil se.
„Tak jsme v tom zase, Vánku. Už zase jdeme vstříc temnotě.“
„Dobře,“ opáčil jednorožec. „Už mě všechno to čekání rozčilovalo. Není nic horšího než takhle čekat. No, skoro nic.“
„Ano. Mám strach, Vánku.“
„Já také, Ruperte.“
„Vnitřnosti se mi svírají tak, že bys tomu nevěřil.“
„Jen klid. Brány se otevřou každou minutu a až začne boj, nebudeš mít na strach čas.“
„Ano. Jistě. Ale, k čertu, už si zase potřebuju odskočit.“
„Ne, nepotřebuješ.“
„Hele, čí je to měchýř?“
„Stráže u bran, připravte se!“ zvolal protektor a nádvoří náhle ztichlo, když si každý uvědomil, že se brána každou chvíli otevře. Půl tuctu zbrojnošů zaujalo své místo před veřejemi, připraveni na králův rozkaz odsunout mohutné ocelové závory. Rupert prostrčil levou ruku skrz popruhy štítu a pevně je utáhl. Tíha štítu mu poskytovala pocit hlubokého uspokojení.
Jeho gardisté si razili cestu davem a opět se rozestavili kolem něj. Neposedně přešlapovali z nohy na nohu a netrpělivě potěžkávali meče s očima upřenýma na veliké dubové veřeje. Ruperta polil zvláštní pocit klidu z toho, že konečně nadchází ta chvíle. Ať tak či tak, tohle je nejspíš naposledy, co bude muset čelit temnotě. Julie na něj zavolala a když se ohlédl, uviděl, jak si k němu koňmo razí cestu skrz zástupy. Její oddíl bojovnic kolem ní zformoval čestnou stráž. Působily tvrdě, zkušeně a připraveně. Ruperta napadlo, jestli jim on sám připadal takhle nebezpečný. Zdvořile se ženám poklonil a vyměnil si úšklebek s Julií, která zastavila vedle něj.
„Vypadá to, že konečně vyrážíme,“ řekla.
„Vypadá to tak,“ odvětil Rupert.
„Připraven k boji?“

„Stejně jako vždycky. Jak je na tom mág?“
„Dělá, co může, aby působil sebejistě, ale moc mu to nejde. Astrolog sehnal půl stovky nižších čarodějů a čarodějnic, ale nikdo z nich za mnoho nestojí. Mág je nechá spolupracovat, aby posílili jeho zaklínadla, ale těžko říct, jaký to bude mít úspěch.“
„Julie, myslíš si, že můj plán vyjde?“
Julie se zasmála. „Ani náhodou. Něco ale udělat musíme, ne?“
Rupert si povzdechl. „Bylo by pěkné, kdyby alespoň někdo věřil mému plánu.“
„Chtěl bys raději, abychom ti lhali?“
„Po pravdě řečeno, ano.“
„Vojsko, připravit!“ zařval protektor a na nádvoří náhle zavládlo ticho, přerušované jen podupáváním a frkáním nervózních koní. Rupert uvolnil svůj štít do pohodlnější pozice a pevně uchopil meč. Současné dýchání více než pěti set mužů a žen se všude kolem něj rozléhalo do ticha až nepřirozeně hlasitě a vzdáleně, sílilo a utichalo jako nekonečný příboj. Meče, palcáty a kopí se rudě leskly v blikotavém světle pochodní. Strach a napětí, jež naplňovaly nádvoří, byly teď pryč a nahradilo je nelítostné odhodlání, které prolínalo celou armádou a sjednotilo ji v jediný tlukot srdce. V prosté odhodlání nechat démony zaplatit za to, co provedli Lesnímu království. Král Jan pozvedl meč.
„Otevřete bránu!“
Těžké ocelové závory se zasunuly zpět do objímek, obrovské dubové veřeje se rozlétly dokořán a poslední armáda Lesního království vyrazila vstříc svému osudu.

Dusot koňských kopyt se jako hromobití odrážel od zdí mostní věže a pak bojovníci projeli přes spuštěný padací most. Světlo pochodní jim za zády sláblo a armáda se nořila do nekonečné noci. Modrý a zlovolný, jakoby leprou postižený měsíc v úplňku jim plul nad hlavou. Ze skrytu šera Temného lesa vyrazily tisíce démonů, hrbatých, znetvořených a zuřivých. Ani jedna z těch monstrózních siluet nepřipomínala druhou, ale v očích jim všem planul stejný hlad a všechny kráčely poslušny jedinému temnému účelu. Ze všech byla cítit zkaženost, ze všech byla cítit přítomnost Knížete démonů. Nezdravě modrá měsíční záře se matně odrážela od tesáků a drápů, když se příšery noci plazily, kráčely a vylézaly z prasklin v zemi. A vtom armáda udeřila na číhající démony a rozpoutala se jatka.
Meče se zdvíhaly a sekaly proti vířící temnotě a démoni krev prýštila zatuchlým vzduchem, ale první útok byl rychle pohlcen nesmírnou přesilou démoního stáda. Kopiníci tvrdě postupovali vpřed, následováni gardisty, avšak valná většina armády se brzy ocitla v pasti sotva několik stovek yardů od zamrzlého hradního příkopu. Koně ržáli a vřískali, obklopeni démony, a brzy je od ochromení nebo ještě horšího zranění chránila jen tlačenice těl. Armáda se zmateně potácela na pokraji Temného lesa, rozehnaná do tuctu menších skupin, zoufale bojujících ve snaze ubránit své pozice proti nekonečnému přílivu démonů, který se na ně valil z temnoty. Odevšad bylo slyšet ječeni, řev, válečné pokřiky a drsný zvuk oceli zatínající se do masa. Démoni však bojovali mlčky, naprosto bezhlesně, dokonce i když umírali. V nepřirozeném světle Modrého měsíce působili jako nestvůrní duchové nebo zhmotnělé noční můry. Ať armáda bojovala sebestatečněji, více než polovina mužů padla roztrhána na kusy už během prvních minut a jejich výkřiky byly milosrdně krátké. Démonů bylo prostě příliš mnoho.
Náhle do noci vyšlehlo světlo, praskající bílý plamen, který hořel ve vzduchu vysoko nad bojištěm, živený sám sebou. Klikaté blesky z něj vystřelovaly do Temného lesa a zkrápěly démony. Celé tucty netvorů slepě klopýtaly po bojišti a bezhlesně sténaly, když hořely jako louče. Jiní se chytali za hrdlo a udušení padali k zemi, jak jim vzduch zmizel z plic. Kouzelný oheň stříbřitě zářil do noci a Vysoká magie byla všude. Démoni se vrhali jeden na druhého a vzájemně se trhali na kusy a těch pár, co přežilo, v záchvatu šílenství pobíhalo mezi tlupami svých druhů, dokud nebyli straženi k zemi. Pak se dali na ústup a armáda konečně začala postupovat kupředu. Muži i ženy zběsile pronásledovali prchající démony a přitom blahořečili velemágovi. Náhle však magický oheň pohasl a Vysoká magie byla ta tam. Les opět zaplavila temnota a jediným světlem zůstávala záře Modrého měsíce.
Rupert se vyklonil ze sedla a sťal skákajícího démona. Vzápětí se hbitě přikrčil, jak po něm zpoza převislé větve vyšlehlo ostnaté chapadlo. Než ho stačil useknout, jednorožec už jej odnesl z jeho dosahu. Bitva se zvrhla v příšerný chaos. V útoku démonů nebyl žádný řád ani systém. Přicházeli ze všech stran najednou a každého padlého netvora vystřídala stovka dalších. Armáda i démoni se vrhali vpřed a vzad v krvavém víru mečů a seker, tesáků a drápů a země byla stále hustěji pokryta nehybnými těly. Rupert se rozhlédl kolem sebe, hledaje někoho, kdo by ho kryl. Gardisté byli pryč, nejspíše se mu ztratili ve chvíli, kdy se armáda rozpadla. Jadrně zaklel a energicky sekal po démonech, kteří se hemžili kolem jednorožce. Bez kouzel velemága pozbyla armáda i tu nepatrnou výhodu, kterou předtím měla. Některé z menších skupin už začaly ustupovat pod útokem démonů, kteří teď bojovali s novou vlnou zuřivosti.
Rupert ťal po démonovi, který mu křečovitě visel na botě, i když už byl rozseknutý na dva kusy. Rozhlédl se. Lesní armáda byla stále na nohou a bojovala, útok už se však zase změnil v ústup. Ani na jedné straně nebylo raněných - démoni byli hladoví. Rupert znechuceně polkl, když si uvědomil, jaká část jeho armády byla už po smrti. A to bitva sotva začala.
Neměli jsme žádnou šanci, pomyslel si Rupert. Slíbil jsem jim šanci zachránit Lesní království a jen jsem je vehnal do chřtánu smrti. K čertu s tím vším! Musí tu přece být něco, co démony zastaví! Musí.
Sekal kolem sebe mečem, aby si vytvořil trochu prostoru, ale ať se obrátil kamkoliv, všude bylo stále více démonů, dotírajících na jednorožce ze všech stran. Pomalu, krok za krokem, tlačili démoni armádu zpět a bitva teď nebyla ničím víc, než pomalým, zarputilým ústupem k Lesnímu hradu. Po rozdupané zemi stékaly potůčky temné a husté krve. Někteří z démonů se obrátili a jali se ji pít, bořice své rypáky hluboko do tekutého bahna. Armáda ustupovala a démoni ji pronásledovali. Vyskakovali z přítmí, vynořovali se z noci, natahovali se z prasklin v zemi. Noc byla stále temnější a stíny byly plné nestvůrného života.

Harald probodl démona jedinou, dobře mířenou ranou a pak se pevně chopil otěží svého koně, který udupal svíjejícího se netvora kopyty. Blýskavé brnění měl poškrábané, rozbité a nasáklé krví, částečně svou vlastní. Neúnavně máchal mečem, ale neustále přicházeli další a další démoni. Střetával se s nimi chladně, s klidem a byl stejně tvrdý a nelítostný jako jeho meč, ale démonů neubývalo. Pokaždé když měl příležitost, rychle se ohlédl za sebe, aby se ujistil, jak daleko to má k hradnímu příkopu. Král dosud nevydal rozkaz k ústupu, ale bitva byla prohraná a všichni to věděli. Harald nepociťoval sebemenší vinu ani lítost, proti takové přesile by nevyhrál nikdo. Lesní armáda byla poražena, dřív než stačila přejít padací most. Příkop už nebyl daleko a Harald se pokusil obrátit koně, ale silný tlak namačkaných těl to znemožňoval. Mohl jen couvat před démony a krok za krokem následovat zbytek armády směrem k příkopu. Náhle se ho zmocnil pocit, že je chycený do pasti. Zachvátila ho panika. Rychle ji však přemohl. Věděl, že kdyby ztratil hlavu teď, třeba jen na chvíli, nezůstal by naživu ani tak dlouho, aby toho stačil litovat. Podíval se napravo a zahlédl Ruperta, jak pomalu couvá na svém jednorožci. Rupertův meč stříbrně zářil do noci a přetínal démony jako kosa pšenici. Harald se odvrátil. Věděl, že jeho bratr to s mečem umí. Pořád mu to připomínalo několik nezahojených jizev.
Mohl bys být lepším šermířem než on, zašeptal mu v hlavě tichý hlas. Stačí, když vytasíš Ohnivák.
Harald pokrčil rameny a energicky sekl po nejbližším démonovi. Ohnivák tasí, až to bude nutné, dříve ne.
Král Jan se tak tak udržel v sedle, když jeho kůň prudce vyrazil, napůl šílený strachem a bolestí. Sekal kolem sebe mečem, přičemž minul stejně často jako trefil, přesto si dokázal udržet démony od těla. S každým máchnutím mu meč připadal těžší a těžkopádnější. Krátil se mu dech a srdce mu bolestivě bušilo o hrudní kost. Do očí mu stékal pot a on neměl ani čas, ani sílu ho utřít. Už jsi starý, pomyslel si Jan trpce. Zatraceně starý.
Horolam se mu na zádech posouval s každým pohybem, jako by mu připomínal, že je stále tam. Král Jan si toho nevšímal. Ještě nebyl připraven vytasit Pekelný nástroj. Ještě ne.
Princezna Julie si omotala otěže kolem předloktí a sekala mečem obouruč, udržujíc démony v odstupu svou zuřivostí. Její bojovnice byly roztroušeny po celé armádě, Julie však viděla většinu z nich padnout. Bojovaly dobře a umíraly statečně, proti tolika démonům však neměly šanci. Kdybych tak měla víc času, pomyslela si Julie. Mohla jsem z vás udělat skvělou armádu. Její kůň se pod ní náhle vzepjal a pronikavě zaržál. Julie se kopnutím vyprostila ze třmenů a odskočila stranou dřív, než se kůň svalil na zem. Chvilku kolem sebe kopal, když mu démoni roztrhli krk, a pak zůstal nehybně ležet. Jiní démoni se už krmili z hluboké rány, kterou protrhli koni na břiše. Julie rychle vstala a bojovala dál, ale smrt jejího koně jí otřásla. Všechno se dělo tak rychle.
Rychle se stáhla, když zjistila, že se ji démoni snaží obklíčit a odříznout od zbytku armády. Postavila se zády ke kmeni tlejícího stromu a zoufale se rozhlédla. Armáda byla každým okamžikem tlačena dál a dál a nebyl způsob, jak by se k nim mohla přidat. Démoni se k ní pomalu blížili, přitom si dávali načas a vychutnávali si její strach. Julie se nepřestávala ohánět mečem. Dech se jí zkracoval a zrychloval. Samotné a bez koně jí všechno šermířské umění nemohlo stačit, aby se zachránila, to dobře věděla. Jadrně zaklela, zasunula svůj meč do pochvy a tasila Vlkomor.
Meč jako by jí přímo skočil do ruky a lehce se vysunul z dlouhé stříbrné pochvy. Jeho široká ocelová čepel se před ní matně leskla a pak začal náhle tepat bledě žlutým světlem. Démoni strnuli na místě a zírali na zářící meč jako hypnotizovaní. Jílec Julii nepříjemně hřál do rukou a do noci vyšlehl závan čehosi nového, něčeho, co spalo celá staletí a teď bylo vzhůru a v plné bdělosti...
Jeden z démonů skočil Julii po krku a ona ho přeťala vpůli jediným lehkým švihem zápěstí. Připadalo jí, že ten obrovský meč vůbec nic neváží a jeho břit jako by ani nezaskřípal, když přetínal démonovy kosti. Julie se při pohledu padajícího démona zašklebila, ale smích jí zmrzl na rtech když uviděla, jak obě půlky netvora během jediného okamžiku zpráchnivěly, rozložily se a rozpadly. Další a další démoni se vrhali proti ní, jen aby se pod dotekem meče proměnili v páchnoucí shnilotinu. Pekelný nástroj zářil mdlým, žlutým světlem jako hořící mrtvola na hranici.
Vlkomor, pomyslela si Julie. Ten, který přináší smrt, zkázu, rozklad a zhoubu.
Oháněla se mečem v širokých, energických obloucích a kosila všechno, co bylo v dosahu. Démoni neumírali lehkou smrtí, ale Julie s nimi neměla slitování. Netvorové noci padali pod jejím mečem po celých tuctech a Julii se tvář trvale zkřivila do drsného, barbarského šklebu. V jejím úsměvu nebylo ani za mák veselí a v očích měla jakýsi vzdálený chlad. Byl to dobrý pocit, zabíjet démony, ubližovat jim tak, jak to oni dělají druhým, ničit je tak, jako oni zničili Lesní království. Sekala mečem nahoru a dolů a démoni umírali příšernou smrtí. V hlasitém smíchu, který se jí dral z hrdla, by nikdo nepoznal její hlas.
Harald v bitevní vřavě zřetelně zaslechl praskot lámaných kostí, když se pod ním náhle zhroutil kůň. Lehce se vyšvihl ze sedla a měkce dopadl na krví prosáklou zem, pak se rychle otočil a sťal šklebícího se démona, který zlomil jeho koni nohu. Kůň sténal a žalostně koulel očima, když se kolem něj a Haralda začali stahovat démoni. Harald náhle zasunul svůj meč do pochvy a vytasil Ohnivák. Démoni zaváhali a Harald vbodl Pekelný nástroj koni rovnou do hrudi, čímž ho namístě zabil. Okamžik počkal a pak meč vytáhl. Dlouhá ocelová čepel zářila jasně rudým nádechem. Démoni couvli.
Harald se krátce a lítostivě poklonil svému mrtvému oři. Vždy měl to zvíře velmi rád, nemohl ho však nechat trpět. A kromě toho, potřeboval krev, která by oživila Ohnivák. Kruh démonů kolem něho se začal opět stahovat a Harald se jim s mečem v ruce rozběhl vstříc. A kde se Ohnivák zaťal do démoního masa, netvor se okamžitě vzňal žhnoucími rudými plameny a nezbylo z něj nic než hromádka popela. Meč vysával démonům krev a živil jí svůj oheň. Haraldovi se zdálo, jako by tohle už dávno věděl, a nemohl pochopit, proč měl najednou pocit, že by neměl meč používat.
Sebejistě se prosekával skrz démony, rozsévaje kolem smrt a zkázu. Nepřinášelo mu to však žádnou radost. Snad poprvé v životě měl pocit, že se mu situace vymyká z rukou. Neustále potřásal hlavou, jako by se z toho chtěl probrat. Najednou si uvědomil, že už ani neví, jestli on ovládá meč, nebo meč ovládá jeho. Plameny Ohniváka byly stále silnější, jak se Pekelný nástroj sytil démoni krví, až Harald sotva dokázal snést žár, sálající z jeho čepele. Držel meč na délku paže od těla, ale krvavé plameny stále stoupaly výš a výš. Ohnivák hořel do tmy, nebyl to však přirozený plamen ani zdravé světlo. A přitom Harald v hloubi duše věděl, že meč se sotva probudil, že dosud používá jen zlomek své moci.

Démoni kolem něj hořeli jako tucty křivých svíček a pot, který Haraldovi stékal po tváři, nebyl jen následkem žáru plamenů meče.
Meč krále Jana se zlomil o démonovy šupiny a on mrštil neužitečným zbytkem démonovi do obličeje. Ten o krok couvl, a než se stačil opět přiblížit, král tasil Horolam a přeťal netvora vpůli. Dlouhý meč mu připadal nepřirozeně lehký a mohutná ocelová čepel měla zvláštní zlatavý nádech. Král Jan nelítostně sekal po démonech, kteří dotírali na jeho koně ve snaze povalit ho na zem, a čepel lehce pronikala jejich masem bez sebemenšího zadrhnutí. Král se zamračil. Síla meče jej fascinovala, ale dobře věděl, že Pekelný nástroj musí mít i jiné vlastnosti, než jen ostrý břit. Cítil, jak se starobylá moc meče netrpělivě chvěje v jeho čepeli a čeká, až ji král použije. Zamyšleně se zamračil a pak, aniž by věděl proč, seskočil ze sedla a postavil se vedle svého koně. Zvíře náhle zaržálo, vytrhlo mu otěže z rukou a obrátilo se na útěk zpátky do bezpečí hradu. Démoni ho srazili k zemi dřív, než stačil urazit prvních dvacet stop. Král Jan se odvrátil od umírajícího koně, pozvedl Horolam vysoko nad hlavu a vší silou ho zabořil hluboko do půdy Lesa.
Země se s hlasitým skřípěním rozlomila a na obě strany od meče se rozeběhly stovky yardů dlouhé, klikaté praskliny. S hlasitým duněním se půda pod jeho nohama zvedala a klesala jako mohutná, těžkopádná vlna. Démoni zmizeli v hlubokých průrvách a byli rozmačkáni stěnami propasti, která se ihned zase uzavřela. Hluboko v nitru země se něco obrovského a nepřátelského neklidně pohnulo ve spánku a pak to příšerně zařvalo, když se země kolem toho pohnula a drtila to tíhou Lesa. Král se vítězoslavně rozhlédl, uspokojený zkázou, kterou způsobil, ale lehký úsměv mu zmizel z tváře, když uviděl muže a ženy ze své armády, kteří se usilovně snažili vyprostit ze zejících trhlin dřív, než se jejich stěny opět sevřou. Okamžitě vyrval Horolam ze země a popraskaná země znehybněla.
V tom meči je moc, pomyslel si král. Moc lámat a přeměňovat samotnou zemi. Moc, která dokáže srovnat hory se zemí a vytvořit nové. Horolam.
Teprve později si uvědomil, kolik jeho vlastních lidí moc meče zahubila.
Démoni umírali pod třemi Pekelnými nástroji po stovkách, ale ze tmy se vynořovali další a další. Vojsko dorazilo k okraji příkopu, kde se pokusilo zaujmout jakés takés obranné postavení. Padací most byl zdvižený a nikdo ho znovu nespustí, dokud král nevydá rozkaz k ústupu. Z těch pěti set padesáti mužů a žen, kteří následovali krále z hradu, teď zbývala méně než stovka.
Kopiníci byli pryč, sraženi a zmasakrováni během několika prvních minut. Většina rolníků, obchodníků a měšťanů byla po smrti, stejně jako polovina gardistů a zbrojnošů. Ti, kteří přežili, se teď srotili do jediné obranné skupiny na okraji zamrzlého příkopu a oháněli se svými zakrvácenými zbraněmi se zuřivým zoufalstvím. Démoni byli všude kolem a ty, kteří byli zabiti, nahradili okamžitě jiní.
Rupert si unaveně poposedl v sedle a málem přitom upadl. Na poslední chvíli se zachytil a pevně sevřel otěže. Bolel ho každičký sval a hlava se mu točila vyčerpáním, ale bojoval dál. Nejprve myslel na svou povinnost, pak na přežití, ale nakonec pokračoval v boji prostě jen proto, že by se raději na místě propadl, než by se temnotě jen tak vzdal. Už byl poražen mnohokrát, nikdy se však nevzdal a teď s tím začínat nehodlal. Vlevo viděl protektora, který stál v čele armády a oháněl se svou válečnou sekerou jako by to byla hračka. Po jeho válečném oři nebylo ani stopy a brnění měl proděravělé a zakrvácené, ale démoni se od něj odráželi jako příboj od skalnatého pobřeží a marně se ho snažili udolat. Rupert předpokládal, že by ho takový pohled měl inspirovat, byl však tak unavený, že mu to bylo úplně jedno.
Led, pokrývající hradní příkop, se náhle roztříštil a netvor z příkopu s burácením vyrazil z mrazivé vody. Od tlamy k ocasu čtyřicet stop dlouhá obluda popadla nejbližšího démona, který dorážel na Ruperta, a roztrhala ho na kusy. Pak zaklonila šerednou hlavu a s široce rozevřenou tlamou zařvala svou výzvu temnotě. Její dlouhé, šupinaté tělo se vydouvalo silnými provazci svalů a zdálo se, že hlína na břehu příkopu se propadá pod nesmírnou tíhou jejího těla. Obluda se zběžně ohlédla po Rupertovi, jestli je v pořádku, a pak se vrhla přímo mezi démony. Svými stopu dlouhými drápy a ostrými tesáky je měnila ve změť krve a masa.
Tak takhle tedy vypadá netvor z příkopu, pomyslel si Rupert. Často jsem si říkal, jak asi vypadá. Rozhodně je... impozantní.
Z temnoty náhle vyrazil démon a Rupert ho rozpáral dřív, než dopadl na zem. Ještě když netvor padal, chytil se štítu a Rupert z něj musel část odseknout, aby ho démon svou váhou nestrhl ze sedla. Pak ze šera vylétlo něco s kouřícíma, krvavě rudýma očima.
Přistálo to Rupertovi na hrudi a málem ho to srazilo na zem. Nestvůra se mu přichytla tuctem nohou ke kroužkovému brnění a chňapala po jeho nechráněném krku. Rupert pozvedl levou ruku, aby si ochránil hrdlo. Démon se mu do ní zahryzl tak silně, že mu překousl kost. Rupert vykřikl a snažil se zasáhnout netvora mečem, ten se mu však držel příliš těsně na hrudi a čelistmi svíral jeho paži. Další démoni si rychle všimli Rupertovy zranitelnosti a odevšad se k němu hnali jako o závod. Rupert se znovu pokusil pozvednout meč, ale jediné, na co mohl myslet, byla příšerná bolest v levici.
A vtom se odněkud vynořila protektorova sekera a čistou ranou rozťala démonovi břicho. Umírající stvůra povolila sevření čelistí a Rupert si konečně mohl ruku osvobodit. Pak se obrátil, aby protektorovi poděkoval, ale toho už odnesla bitevní vřava.
Rupert se na okamžik ocitl v klidnější části bojiště, a tak využil volné chvíle a prohlédl si poraněnou paži. Z rány vykukovaly bílé úlomky roztříštěné kosti, stále však mohl hýbat prsty. Sevřel zuby, aby vydržel tu bolest, zasunul si levou ruku pod opasek na meč a pevně jej utáhl, aby paži znehybnil na místě. Nebyl to právě nejšikovnější závěs, ale musel stačit. Na tuhle ruku nemám štěstí, pomyslel si unaveně. Velemág bude mít další práci. Přitom si vzpomněl, jak čarodějovo ochranné kouzlo náhle přestalo účinkovat a obrátil se v sedle, aby se podíval na Lesní hrad. Cimburí byla jasně osvětlená tucty plápolajících pochodní, ale po čarodějích tam nebylo ani stopy. Rupert jadrně zaklel a zase se rychle obrátil zpět, protože už se k němu blížili další démoni.
Krok za krokem ho tlačili k ústupu stejně jako zbytek armády a ačkoliv démonů neubývalo, tlak bitvy se pomalu

uvolňoval, neboť vršící se halda těl mrtvých a umírajících teď tvořila vysokou barikádu mezi Lesní armádou a nepřátelskými útočníky. Rupert se zběžně rozhlédl kolem ve snaze zahlédnout mezi živými nějakou známou tvář a zamračil se, když nikde nenašel Julii. Postavil se na třmenech a pak strnul, když ji uviděl, jak stojí docela sama zády ke stromu, obklopena démony dobrý tucet yardů od barikády.
Rupert pevně sevřel meč a pobídl jednorožce kupředu, ale zvíře ušlo sotva několik kroků, než zavrávoralo a téměř upadlo. Rupert se na něj podíval a ztěžka polkl při pohledu na krev, která jednorožci v proudech stékala po vzdouvajících se bocích. Rychle z něj seskočil na zem a prohlédl ho, jestli nemá další zranění. Přes barikádu se k nim pokoušel dostat další démon, ale Rupert ho zabil dřív, než doskočil na zem. Pak se obrátil zpátky k jednorožci.
„Co si, k čertu, myslíš, že děláš?“ vyštěkl na něj jednorožec zadýchaně. „Okamžitě se vrať do sedla, než tě démoni dostanou.“
„Proč jsi mi neřekl, že jsi zraněný?“
„Všichni jsme zranění, Ruperte.“
„Nejsi ve stavu, abys mě mohl dál nosit. Vrať se k okraji příkopu a přeběhni padací most, hned jak ho spustí. Už by to nemělo dlouho trvat.“
„Na to zapomeň. Beze mě bys nepřežil ani pět minut.“
„Vánku...“
„Ne. Nenechám tě tu.“
„Je to rozkaz!“
„Strč si ho někam. Dal jsi mi svobodu, vzpomínáš?“
„Vánku, mohl bys, prosím tě, alespoň jednou v životě udělat, o co tě žádám? Já musím jít na pomoc Julii. Potřebuje mě. Pak se k tobě oba přidáme, hned jak otec vydá rozkaz k ústupu, slibuji. A teď jdi, dokud máš ještě sílu.“
„Nesnáším, když máš pravdu,“ zabručel jednorožec a se svěšenou hlavou zamířil na konec sešikované armády. Rupert ho sledoval jen tak dlouho, aby se ujistil, že se tam v pořádku dostal, a pak se obrátil a vyrazil k barikádě. Musel se dostat k Julii...
Harald s králem Janem bojovali zády k sobě a pomocí Pekelných nástrojů si udržovali démony od těla. Z rozbitého brnění se jim řinula krev a nebyla všechna jen démoni. Rupert chvíli počkal, aby se ujistil, že mají dost práce s démony, a pak se vytáhl na barikádu. Nemyslel si sice, že by se ho otec pokoušel zadržet, ale nemínil to riskovat. Navršená těla klouzala a uhýbala mu pod nohama. Rupert strnul na místě, skrčený v jejich stínu. Zdálo se, že většina démonů se soustředila na prolomení bariéry a příliš si nevšímala lidí, kteří přes ní přelézají. Rupert se brzy dostal do další klidné zóny, pak si vyčíhal vhodný okamžik a spustil se na druhé straně barikády dolů. Každý otřes nebo prudký pohyb mu způsoboval ostrou bolest v poraněné paži a Rupert téměř nepřetržitě klel. Konečně se ocitl na zemi a s mečem v ruce se rozběhl k Julii.
Julie se zády opírala o tlející strom a šermovala před sebou Vlkomorem, který opisoval široké vražedné oblouky. Kolem ní ležela hromada rozkládajících se těl, ale přicházeli další a další démoni, kteří se na ni vrhali a ohrožovali ji svými drápy. Julie se energicky oháněla po šklebících se netvorech a přitom si byla dobře vědoma toho, že je jen otázkou času, kdy se unaví natolik, že ji démoni strhnou k zemi. Doufala, že ji čeká rychlá smrt, ale obávala se opaku. Meč se jí zachvěl v ruce, jak na okamžik ztratila koncentraci a jeden z démonů se pod ním přikrčil a zaútočil Julii na hrdlo. Julie ho mocným úderem přeťala vpůli, avšak zároveň tím otevřela svou obranu a démoni se na ni okamžitě vrhli.
Ve stejném okamžiku na ně ale Rupert zaútočil zezadu. Řady démonů brzy znatelně prořídly, jak si mezi nimi prosekával cestu, aby zaujal místo Julii po boku. Vzduchem se míhala ocel a stříkala krev, náhle se však všichni démoni stáhli do tmy a zanechali Ruperta s Julií samotné před tlejícím stromem. Zvolna spustili meče a ostražitě se rozhlédli. Temnota stále vířila pokřivenými tvary, ale zdálo se, že démoni ustupují zpátky do Temného lesa. Vojáci Lesní armády to vše nevěřícně pozorovali zpoza barikády a nijak se je nesnažili pronásledovat.
„Takhle snadno se vzdát, to není démonům podobné,“ zasípal Rupert, který ztěžka lapal po dechu, opřený o meč.
„Něco chystají. Určitě.“
„Vypadá to tak,“ souhlasila Julie. Vtom jí nohy vypověděly službu a ona klesla na zem. Rupert se k ní brzy nato přidal. Nejistě se podíval na Vlkomor.
„Je ta věc k něčemu, myslím jako meč?“
„Už jsem zažila horší.“
Rupert zasmušile obhlédl hromadu rozkládajících se mrtvých těl, která je obklopovala. Pak se úkosem podíval na Julii a ironicky pozvedl obočí. „Víš, děvče, určitě existuje snadnější způsob, jak si vydělat na živobytí.“
Vzájemně se na sebe zašklebili, oba příliš unaveni, než aby se alespoň pokusili zasmát. Rupert si pečlivě prohlédl Juliino zranění a zamračil se.
„Ty jsi zraněná,“ zachroptěl.
„Ty taky,“ opáčila. „A přesto jsi mi dokázal zachránit život.“
„Ty bys pro mě udělala totéž.“
„Jak zle jsi na tom s tou paží?“
„Dost zle, děvče. Jak se cítíš ty?“
„Už mi bylo líp.“
Rupert ji objal zdravou rukou okolo ramen a ona se mu opřela o prsa. Chvíli tak mlčky seděli a pomáhali si od bolesti tím, že ji sdíleli. Rupert věděl, že by měl Julii vzít zpět ke zbytku armády, dokud jsou démoni ještě v klidu, ale neměl k tomu sílu.
„Když už nic jiného,“ ozvala se Julie, „mám alespoň pár dalších zajímavých jizev do své sbírky.“
„To já také,“ přisvědčil Rupert.

Julie se mu pohodlné zavrtěla v náručí. „Ruperte, tahle bitva se asi nevyvíjí moc dobře, že?“
„Je to úplné fiasko, děvče. Většina našich je už po smrti nebo právě umírá. Bez zaklínadel velemága jsme jenom snadné terče. Je zázrak, že vůbec někdo přežil.“
„Ruperte... slyšel jsi to?“
„Co?“
„Tam venku něco je, Ruperte, něco velkého. A blíží se to k nám.“
Rupert se ohlédl do noci, pak se vrávoravě postavil a pozvedl meč. Po něm se pomalu zvedla i Julie a postavila se mu po boku, Vlkomor jako oporu. V hloubi noci postupně začali rozeznávat světlo stejného chorobně modrého odstínu jako měl Modrý měsíc nad jejich hlavami. Modrá záře se k nim pomalu blížila z nitra Temného lesa, sílila a zase slábla a neustále měnila tvar z jedné neurčité podoby v jinou. Démoni se v šeru nejistě zachvěli a ustoupili hlouběji do temnoty. Co to tam, k čertu, je? pomyslel si Rupert. Co může být tak zlé, že se toho bojí i démoni ? Vzpomněl si na červa z dolu v Měděnici a postoupil o krok kupředu, aby se postavil mezi Julii a to, co přicházelo z temnoty, ať už to bylo cokoliv. Vojáci všechno nehybně pozorovali zpoza své děsivé barikády.
Do noci zaburácel hluboký řev, táhlý, ohlušující výkřik slepé, zuřivé nenávisti. Rupertovi ten zvuk rezonoval v kostech i potom, co řev zvolna přešel v tiché, hrozivé vrčení a pak docela utichl. Ohlédl se k barikádě a rychle se rozhodl, že k ní nepoběží. Ať už se blížilo cokoliv, rozhodně se to nezastaví před pouhou barikádou. Pak se ozval pomalý tlumený dusot, který zněl jako tlukot nějakého obřího srdce. Rupert cítil, jak se mu zježily chloupky na šíji. Takový zvuk už slyšel tenkrát, když přivedl velemága na hrad. Země se mu pod nohama otřásala a Rupert znovu pocítil, jak ho zaplavuje chlad, když konečně pochopil, co ten zvuk znamená. Byly to pravidelné, těžkopádné kroky něčeho obrovského, co kráčelo nocí směrem k nim, stále blíž a blíž. Všudypřítomný zápach hniloby a rozkladu sílil, jak se beztvará modrá záře přibližovala a země se pod mohutným dusotem kroků otřásala jako pod údery nějakého obrovského kladiva. Pak se modré světlo zastavilo asi dvacet yardů od armády a kroky utichly. Ještě jednou zapulzovalo a jeho záře ostře vyrýsovala siluety tlejících stromů. Pak pohaslo a odhalilo tak hrůzu, která se za ním skrývala.
Zjevně to bylo nějaký čas mrtvé, ale hýbalo se to a bylo to při vědomí. Matně bílé maso to mělo vyschlé a jakoby mumifikované, tu a tam tomu prožranou tkání prosvítaly vybledlé kosti. Bylo to téměř padesát stop vysoké a hlavu ve tvaru klínu to napůl skrývalo v šeru. Rozšklebenou tlamu to mělo plnou velkých ostrých zubů a tam, kde měly být oči, žhnuly ohnivé koule. Mělo to dvě paže a dvě nohy a stálo to vzpřímeně, ale nebylo v tom vůbec nic lidského. Vzadu se tomu komíhal ostnatý ocas a kudy netvor prošel, drtil ohonem zetlelé stromy. Bylo to mrtvé a přesto si to uvědomovalo své okolí. Leželo to pod zemí bezpočet let, avšak nyní to bylo přivoláno zpět a posláno zabíjet. Země se třásla pod jeho kroky a zatuchlý vzduch rozechvívala jeho nenávist.
„Meče!“ vykřikl král Jan. „Pekelné nástroje! Ty jsou naší jedinou nadějí!“
Přelezl přes barikádu s Haraldem v těsném závěsu. Vojáci se chystali je následovat, ale král je mávnutím ruky zastavil. Pak vykročil obludě naproti a Harald s Rupertem a Julií ho napodobili. Stvůra po nich otočila hlavu a ohnivé koule v jejích očních důlcích tím náhlým pohybem zaplápolaly. Vtom se král náhle zastavil, pohlédl na obludu a pak zarazil Horolam hluboko do země před sebou. Hlína se vzedmula a vybuchla, sténajíc jako poraněné zvíře, avšak obluda zůstala stát bezpečně podepřena obrovskýma nohama a ocasem. Král Jan Horolam zase vytáhl, ale to už se k obludě dostal Harald a pozvedl Ohnivák vysoko nad hlavu. Dlouhou čepel meče zahalily šarlatové plameny a pak z něj vyšlehl krvavý plamen a zasáhl obludu do hrudi. Ta vztekle zařvala, oheň však jen nepatrně ožehl mrtvé maso obludy. Julie přeběhla nalevo od netvora, Vlkomor ve střehu. Obluda obrátila hlavu, aby se na ni podívala, a Rupert využil příležitosti, aby zaujal místo po netvorově pravici. Nebyl si jistý, co zmůže proti něčemu, co je už mrtvé, zvláště když i Pekelné nástroje toho netvora dokázaly jen rozzuřit. Něco však udělat musel. Plameny Ohniváka náhle pohasly a sotva Harald spustil meč, obluda se vrhla kupředu. Pařátem sekla po Julii, vtom se ale vzduchem zableskla čepel Vlkomora a čistě projela mumifikovanou tkání. Obluda stáhla pracku zpět. Rupert i v okolním šeru zahlédl, jak Vlkomor čistě přeťal kost. Z rány sice netekla krev, ale už začala hnisat a zahrávat. Obluda jednou zařvala a znovu se ohnala po Julii. Harald pozvedl Ohniváka a jeho jasně rudý oheň donutil netvora, aby se zastavil. Nato král Jan zabořil Horolam do země a nechal ho tam. Meč stál kolmo k zemi a divoce zářil do tmy, zatímco se v půdě otevíraly klikaté praskliny, které mířily od meče směrem k obludě. Hluboké propasti se brzy otevíraly všude kolem stvůry, ale nezdálo se, že by jí nějak ublížily. Julie znovu vyrazila kupředu a sekla obludě po nohách. Ta zařvala zuřivostí a kdyby se Julie včas nevrhla na zem, její pařát by jí nejspíš urval hlavu. Obluda se znovu rozmáchla, ale to už k ní zezadu přiskočil Rupert a čistou ranou jí přeťal kotník. Odhalená šlacha praskla jako přetažená struna, nestvůra vztekle zařvala a zraněná noha se pod ní podlomila. Zavrávorala a pozpátku se zřítila do jedné z hlubokých puklin. Kyprá hlína začala ujíždět Rupertovi pod nohama jako sypký písek a princ si uvědomil, že se sesouvá do propasti za obludou. Odhodil meč, vrhl se k okraji a jen tak tak se stačil chytit svou zdravou rukou, zatímco nohy už se mu volně houpaly nad propastí. Hlína se mu pod rukou drolila, ale to už ho Julie popadla za zápěstí a držela ho, dokud se nevyškrábal na pevnou zem.
Král Jan vytáhl Horolam ze země a ta se zase uklidnila. Rupert zvedl svůj meč a pak si s Julií vzájemně pomohli na nohy. Opírali se přitom jeden o druhého kvůli stabilitě i kvůli vzájemné útěše. A pak z hloubi země zaburácel zlostný řev, z průrvy se vynořila obrovská, mrtvolně bílá ruka a zasekla se drápy hluboko do hlíny. Nato se objevila i mohutná, klínovitá hlava obludy s ohnivýma očima, které jasně zářily, jak se snažila vyprostit ze sevření země. Harald se vrhl kupředu a vrazil Ohniváka netvorovi hluboko do krku. Ten zaječel bolestí, jak mu krvavě rudé plameny ihned počaly stravovat maso. V agonii se vzepjal a vytrhl meč Haraldovi z rukou. Oheň vířil kolem netvorovy hlavy, ten se však stále pevně držel okraje propasti. Pak na něho zaútočila Julie a zasekla mu do krku Vlkomor. Mrtvolně bílé maso netvora se jí před očima začalo rozkládat a plameny Ohniváka vyšlehly ještě výš. Obluda konečně povolila sevření a padla pozpátku do propasti i s Ohnivákem a Vlkomorem. Jakmile jim zmizela z očí, okraje rokle se opět přirazily k sobě a noc byla zase

tichá a klidná.
Rupert stál vedle Julie, která mlčky zírala na místo, kde ještě před chvílí zela propast. „Vzdala ses meče," řekl tiše.
„Proč?"
„Nelíbilo se mi, co se mnou dělal," odpověděla Julie a obrátila se zády k zacelené trhlině.
Král Jan se zadíval na zbytek své armády, která se seskupila u okraje hradního příkopu za barikádou z mrtvých těl. Z temnoty už se ozývaly první slabé zvuky vracejících se démonů. Zahleděl se do nekonečné noci a kdesi hluboko v nitru temnoty se objevilo matně modré světýlko a po něm další a další a další. Král Jan pozvedl Horolam a náhle se ho zmocnilo pokušení uvolnit veškerou sílu meče v jediném gestu, které by zničilo Les a všechno, co bylo v něm. Nutkání však rychle pominulo a on jen unaveně potřásl hlavou. Možná přijde chvíle, kdy mu nezbude, než pomstít zničení Lesa, zatím však ještě ne. Počká, až mu nezůstane ani ta poslední naděje a hrad padne, teprve potom... učiní rozhodnutí.
Démoni už byli blízko. Král Jan se obrátil ke svým vyčkávajícím vojákům.
„Ústup!" zvolal silným hlasem. „Tady už nic nezmůžeme. Připravte se, tam u brány! Spusťte padací most!"
Ze strážnice se ozvalo vzdálené řinčení řetězů a skřípění protizávaží, a padací most se začal pomalu spouštět přes hradní příkop. Zbylí bojovníci poslední armády Lesního království se vyčerpaní, zlomení a poražení přesunuli přes padací most tak rychle, jak jim to zranění a únava dovolovaly. Jejich prapory zůstaly ležet zakrvácené a potrhané pod těly mrtvých jako připomínka ztracených nadějí. Harald s králem Janem stáli u padacího mostu a snažili se bojovníkům, kteří se kolem nich belhali, poskytnout alespoň nějakou podporu a útěchu. Do bitvy vyrazili v čele armády a budou také posledními, kteří ustoupí. Tak se to od nich čekalo. Stranou od nich stáli Rupert s Julií a navzájem se drželi kolem ramen, polomrtví vyčerpáním, v očích prázdné pohledy. Protektor stál sám kousek od padacího mostu a zíral ven do tmy. Jeho tvář byla chladná a vyrovnaná a přestože měl brnění celé od krve, stál vzpřímeně a s hlavou vztyčenou.
Z temnoty se náhle ozval řev a ze stínů se vynořil netvor z příkopu, obklopený démony, kteří se na něj sápali svými drápy. Navzdory četným zraněním netvor divoce bojoval, démonů však bylo i na něj příliš mnoho. S vypětím všech sil se doplazil k příkopu a vrhl se do něj. Led pod jeho vahou praskl a sotva netvor zmizel ve vodě, příkop hned zase zamrzl. Stačil s sebou však vzít pod vodu na tucet démonů, z nichž už se žádný na povrch nevynořil.
Z temnoty se hrnuli další a další démoni. Mezi hrstkou mužů a žen na padacím mostě náhle propukla panika a všichni se bezhlavě rozběhli k bráně. Harald s králem je následovali a přitom si dávali dobrý pozor, aby se nedali do běhu; za nimi šli Rupert s Julií. Protektor stál sám na okraji padacího mostu s válečnou sekerou v rukou. Z noční temnoty se v proudech vyrojili démoni, modrá měsíční záře se jim odrážela od tesáků a drápů. Protektor se jen lehce pousmál a čekal, až k němu dorazí.
Démoni se na něj vrhali jeden po druhém a on je bez námahy odrážel válečnou sekerou, kterou máchal v širokých, vražedných obloucích. Sekal maso démonů i jejich kosti. Útočníci se ho pokusili obejít, ale padali do příkopu a bezmocně klouzali na ledě. Padací most byl jedinou cestou na Lesní hrad, avšak aby se k němu dostali, museli nejdřív projít kolem protektora. Démoni se hrnuli v nekonečných proudech, protektor však stále hájil svou pozici, odhodlán neustoupit.
Rupert se u vnitřní brány zastavil a ohlédl se. U okraje příkopu se to démony jen hemžilo a stále další a další stvůry dotíraly na obleženého protektora. Ten sice bojoval dobře a statečně, očividně však bylo jen otázkou času, kdy ho démoni strhnou k zemi. Rupert se vydal za ním, když se po jeho boku náhle objevil Harald.
„Co se to tam venku děje?"
Rupert beze slova ukázal na protektora a Harald se rychle obrátil, aby vykřikl rozkazy k bráně. Rupert vykročil ke strážnici.
„Sire protektore!" zvolal zoufale. „Všichni už jsou uvnitř! Vraťte se, zatraceně. Padací most se zvedá!"
Protektor ho neslyšel. Démoni znovu a znovu padali pod jeho sekerou a další stále přibývali. Byl to dobrý pocit bojovat, ukázat se jako protektor, zabíjet ty, kdo ohrožovali říši. Příval démonů neměl konce a on je vítal s chladnou ocelí a ještě chladnějším úsměvem. Věděl, že zemře, a nedbal toho. Hrad ho potřeboval a na ničem jiném mu nezáleželo. Obrovská sekera, kterou svíral v rukou, jako by nic nevážila a démoni před ní padali jako přezrálá pšenice. Vzduchem stříkala démoni krev a zkrápěla padací most, pokrytý rozsekanými vnitřnostmi. Protektor bojoval dál, jediný muž proti celé armádě, kterou zpomalil a nakonec ji zastavil úplně.
Byl však jen jeden a nikdo nedokáže dlouho vzdorovat celé armádě. Démoni se na něj vrhali stále znova a trhali jeho brnění na kusy. On ale necítil ani zranění, ani krev, která mu stékala po bocích a nohou. Hrad byl pod jeho ochranou a on se neobrátí a neuteče.
On neuteče.
Démoni ho obklopili a strhli ho na zem. Protektor ani necítil spáry, které mu roztrhly krk. Zemřel, svíraje sekeru pevně v rukou. Démoni se přelili přes jeho mrtvolu a vyrazili k bráně.
Není čas spustit padací mříž, pomyslel si náhle Rupert, démoni tu budou dříve, než stačíme zavřít brány a zastrčit závory... pokud je někdo nezastaví...
Vyrazil za strážnice s mečem v ruce. Jediné, co musel udělat, bylo udržet démony několik minut, než budou brány bezpečně zavřené. Doběhl na začátek padacího mostu, když na něj zaútočili první démoni. Srazil je k zemi několika rychlými, energickými údery. Proč já? říkal si trpce. Proč to vždy musím být já? A pak už stál tváří v tvář hlavnímu houfu démonů, který náhle strnul při pohledu na prince, jenž jim stál v cestě a oháněl se mečem.
„Zavřete bránu!" zvolal chraptivým hlasem. „Zavřete ty zatracené brány!"
Démoni na něj doráželi a drásali ho pařáty, až hlasitě sténal bolestí, ale kolem něj neprošli. Ještě chvíli, jen je udržet ještě několik minut. Julie, má lásko, kdybychom tak pro sebe měli víc času... A pak ho démoni strhli a on jim padl k nohám, meč stále v ruce.
Na nádvoří zatím stáli Harald a hrstka zbrojnošů, připraveni zasunout těžké ocelové závory, jakmile hlavním rumpálem

zavře brána. Julie se opřela o vnitřní jižní zeď a se slzami v očích se rozhlížela kolem sebe.
„Ruperte? Kde jsi, Ruperte?“
Když si uvědomila, že Rupert není s ní, vymrštila se a rozhlédla se přes přeplněné nádvoří. Nikde ho neviděla. Zmocnila se jí panika. U brány zahlédla Haralda - ten bude vědět, kde je Rupert. Náhle však strnula na místě, když její pohled zabloudil mezi zavírající se veřeje brány a uviděla tam Ruperta, povaleného démony. Rozběhla se k Haraldovi a popadla ho za paži.
„Zastavte bránu! Ještě je tam Rupert!“
„Už je mrtvý,“ zachroptěl Harald. „Zemřel, aby pro nás získal čas potřebný k zavření brány. Takže nám buď pomoz se závorami, nebo ustup z cesty.“
„Ty jsi chtěl, aby tam zemřel!“ vykřikla Julie, vytrhla z pochvy svůj starý meč a rozběhla se mezi přivírajícími se veřejemi do strážnice. Za sebou zaslechla dusot běžících nohou a když se ohlédla, uviděla krále Jana, který utíkal těsně za ní s Horolamem v rukou. Sotva si stačili vyměnit krátký úsměv a už byli uprostřed démonů. Několik prvních padlo rychle a snadno díky Juliině zuřivosti a ti, které minula, nebo kterých si nevšimla, byli snadnou kořistí pro Horolam. Julie sekla mečem obouruč a démon se zlomil v pase, ještě než dopadl na zem, ve snaze nacpat si zpátky do břicha vyhřezlé vnitřnosti. Julie odkopla jeho svíjející se tělo z cesty a dál se probojovávala úzkým kamenným tunelem k místu, kde padl Rupert. Král jí byl po boku a Horolamem prosekával širokou stezku skrz houf démonů, Julie však jasně viděla, že byl na pokraji svých sil. Společně, krok za krokem, vytlačili netvory zpátky na padací most a pak zaútočili na malou skupinku bojujících démonů. Jejich protivníci začali postupně odpadávat a náhle se v jejich středu postavila vysoká, zkrvavená postava, která odhodila zbylé démony do všech stran. Trochu nejistě se zapotácel a navzdory levici, která mu bezvládně visela podél těla, nepustil princ Rupert ani na okamžik meč z ruky. Otřel si krev, která mu stékala do obličeje, a ušklíbl se na Julii.
„Co tě tak zdrželo?“ zeptal se a mečem srazil démona, který se snažil dostat mezi ně.
Julie se zasmála a rozběhla se k němu, meč jí v rukou jen tančil. Démoni se k nim hrnuli ze všech stran a Rupert s Julií a králem krok za krokem ustupovali zpátky k bráně. Krev zkrápěla kamenné zdivo a stékala po zemi. Julie se ani jednou neohlédla -nepředpokládala, že by zavřeli brány před vlastním králem, ale kdyby to náhodou udělali, nechtěla o tom vědět. Dokud měla naději, mohla pořád bojovat. Jsou i horší způsoby jak zemřít, než při zachraňování života tomu, koho milujeme, pomyslela si náhle a uvědomila si, že se bláznivě usmívá, přestože se jí slzy řinou po tvářích. Ruperte, můj Ruperte, už jsme toho spolu zažili příliš mnoho, než abych tě teď ztratila.
Démoni zaútočili a Rupert s Julií a králem je přivítali svými meči.
Vtom temnotou prolétla ohnivá koule, explodovala mezi démony a odhodila je na všechny strany. Celou strážnicí se klikatily a praskaly blesky a srážely démony, kteří jim přišli do cesty. Rupert se ohlédl na brány a v úzké škvíře mezi dvěma nehybnými křídly dveří zahlédl jasně zářící postavu. Světlo, které z ní sálalo, bylo natolik oslepující, že se Rupert musel odvrátit - hned však poznal, o koho se jedná. Všude kolem sebe cítil přítomnost Vysoké magie, která mocně pulzovala do noci. Julie ho popadla za zdravou ruku a táhla ho směrem k bráně.
„Protektor,“ zamumlal bezvýrazně.
„Je mrtvý, chlapče,“ odpověděl král a přiběhl k Rupertovi z druhé strany. „Démoni z něj nenechali ani tolik, abychom ho mohli pohřbít.“
Julie s králem společně napůl vedli, napůl nesli Ruperta zpátky k otevřené bráně, zatímco zářivá postava svým magickým ohněm znovu a znovu odrážela houfy démonů. Z vršící se hromady mrtvých netvorů před vchodem do strážnice počal stoupat špinavý dým. Julie s králem prostrčili Ruperta skrz veřeje na nádvoří. Zářící postava je pozpátku následovala a mohutná dubová brána se konečně zavřela. Harald s gardisty zasunuli ocelové závory a pak začali před bránou stavět barikádu.
Rupert se zhroutil u vnitřní východní zdi, Julie už neměla ani sílu ho udržet. Na kamenné dlažbě se natáhl na záda jak dlouhý tak široký a zpod těla mu proudem vytékala krev. Julie si k němu sedla, položila si jeho hlavu do klína a pak nechala vytrysknout tu trochu slz, které jí ještě zbyly. Král Jan se vsedě zády opíral o zeď s hlavou vyčerpaně svěšenou. Horolam bez povšimnutí ležel vedle něj. Zářící postava od brány se k nim připojila a když její světlo pohaslo, poznali v ní velemága. Z obličeje mu čišelo vyčerpání a vlasy měl docela šedivé.
Venku zatím démoni bušili na zavřenou bránu, až to znělo jako víření nějakého obrovského bubnu.

9
V TEMNÉM LESE
Rupert ležel na zádech na nádvoří a uvažoval, kdo to pláče. Připadalo mu, že ten vzlykající hlas, který vyslovoval jeho jméno, mu je nějak povědomý, ale nedokázal ho nikam zařadit. Chtěl toho člověka utěšit, ať už to byl kdokoliv, ale nevěděl jak na to, a po chvíli pláč ustal. Rupert věděl, že leží na nádvoří, cítil, jak ho do zad tlačí nerovná kamenná dlažba, všechno ostatní se však zdálo rozmazané a vzdálené. Nepociťoval už žádnou silnou bolest, a to ho na okamžik znepokojilo. Byl to však jen okamžik. Na tváři a v očích měl krev a když se ji pokusil otřít, ruce mu odepřely službu. Někdo ho tahal za kroužkové brnění a ten hlas znovu volal jeho jméno, ale Rupert neodpověděl. Nepřipadalo mu to důležité a byl unavený, tak strašně unavený. Julie se snažila odepnout Rupertovi kroužkovou košili, aby se mohla dostat k jeho zraněním, přezky však byly od krve a klouzaly jí v prstech a Julie byla tak unavená, že se jí obraz před očima rozmazával. Tvrdohlavě zápolila s přezkami a přitom se proklínala za vlastní nešikovnost. Rupert se nepohnul od chvíle, kdy se zhroutil. Čím déle ho Julie prohlížela, tím víc ji jeho stav děsil. Byl tak zakrvácený, že se nedalo odhadnout, kde jedno zranění končí a jiné začíná. Navíc ho nemohla probudit. Kusem látky mu začala otírat krev z tváře. Najednou se zarazila, protože zjistila, že mu schází pravé oko. Prázdný oční důlek na ni zezdola slepě zíral a nebýt toho, že už jí nezbyly žádné slzy, asi by znovu propukla v pláč. Chtěla zavolat o pomoc, ale když se rozhlédla kolem

sebe, slova jí uvízla v hrdle.
Nádvoří se proměnilo v hotová jatka. Bok po boku tu leželi mrtví, umírající i ranění. Někteří z těch, kteří přežili, zůstali ležet na místě, kde padli, natolik vyčerpaní a v šoku z toho, čím prošli, že neměli sílu se najíst, napít, nebo si ošetřit rány. Mezi zraněnými pobíhalo několik sloužících, kteří pomáhali, jak se dalo. Hradní cimbuří střežily ženy a děti s improvizovanými zbraněmi.
Vysoko nad nádvořím nelítostně shlížel z bezhvězdné oblohy Modrý měsíc a venku démoni neúnavně tloukli na otřásající se dubovou bránu.
Král Jan se pomalu postavil na nohy, zvedl Horolam a zasunul ho do pochvy, aniž by mu věnoval jediný pohled. Přes všechnu svou legendární moc nemohly Pekelné nástroje vzdorovat síle Temného lesa. Dva z mečů teď byly navíc ztraceny a žádnou jinou zbraň proti nekonečné noci už neměl. Je konec, říkal si zkroušeně. Prohráli jsme. Zkusil jsem všechno a přesto jsme prohráli. Na chvíli se mu chtělo utéct pryč, zabarikádovat se ve svých komnatách a pak jen čekat, až si pro něj démoni přijdou. Věděl však, že to nejde. Byl král a musel jít příkladem. I když už to nemělo žádný význam. Příkře pokývl Haraldovi, který se k němu blížil, a pak se oba obrátili k Rupertovi s Julií.
„Jak je mu?“ zeptal se král a silou vůle se musel přinutit, aby se neodvrátil, když uviděl rozsah Rupertových zranění.
„Vypadá to zle,“ řekl Harald a Julie se na něj divoce obořila.
„Nechal jsi ho venku, aby tam zemřel, ty parchante!“
Harald čelil jejímu běsnění s klidnou tváří. „Kdyby přes něj démoni prošli, nedokázali bychom včas zavřít bránu. Tím, že je Rupert zastavil, byť i jen na několik okamžiků, zachránil život všem lidem na tomto hradě. Šel proti nim s vědomím, že nemá šanci přežít, ale věděl, co je jeho povinnost. Mou povinností zase bylo zavřít bránu, aby jeho oběť nebyla zbytečná. Zachoval jsem se správně, Julie. Udělal jsem, co bylo třeba.“
„To ty vždycky, Haralde,“ zamumlal král. Bolestivě poklekl vedle Julie a objal ji okolo ramen.
„Přece musí být něco, co se dá dělat,“ naříkala Julie. „Musíme něco udělat! On umírá!“
„Ano,“ přisvědčil král tiše. „Myslím, že umírá. Byl to však od něj statečný čin. Nejstatečnější, jaký jsem kdy viděl.“
„Nemůžeš zemřít!“ zvolala náhle Julie, vzala Ruperta za ramena a zoufale s ním zacloumala. „Probuď se, sakra, já tě zemřít nenechám!“
Harald s králem Janem se ji snažili jemně od něj odtáhnout, ale ona je odstrčila.
„Pusťte mě k němu,“ ozval se unavený hlas. Julie se přestala vzpírat a rychle se ohlédla, když poznala hlas velemága.
„Pomozte mu! Jste přece čaroděj, tak mu pomozte!“
„Pokud to ještě půjde, děvče.“ Pomalu přikročil k Rupertovi opatrným a rozvážným krokem starého muže s bolavými kluby. A v tu chvíli si Julie poněkud otřeseně uvědomila, že Nejvyšší mág je stařec. Jeho vlasy, dříve černé jako smola, byly teď špinavě šedivé s bílými pramínky, tváře měl propadlé až na kost a pleť vrásčitou. Ruce měl pokroucené a neustále se mu chvěly, když je držel Rupertovi nad zkrvavenou hrudí. Náhle mu z konečků prstů vyšlehlo jasné světlo a pak se Rupertovy rány začaly postupně zacelovat. Krvácení se zpomalilo a zastavilo se úplně. Rupertovi se lehce uvolnila tvář, stále se však neprobouzel. Velemág smutně kývl hlavou a obrátil se k Julii. Princezna ucítila, jak jí tělem proběhla vlna tepla, která hned zase pominula a odplavila s sebou i veškerou bolest. Jen únava jí zůstala, únava a hluboké zoufalství, které jí drásalo srdce pokaždé, když si vzpomněla, jak málo stačilo, aby o Ruperta přišla.
„To je všechno?“ zeptala se mága úzkostlivě. „Bude v pořádku?“
„To nevím, Julie. Už mi nezbylo mnoho magie, ale udělal jsem pro něj, co jsem mohl.“
„Co se stalo s tvými kouzly během bitvy?“ zavrčel král.
„Někdo nás zradil,“ odvětil mág prostě. „Těsně před tím, než se otevřely brány, objevil se sluha se džbány vína a vnutil nám je s tvými pozdravy. Všechny nás to gesto dojalo a tak jsme vtipkovali, smáli se a připili jsme ti na zdraví. Vlastně připíjeli. V tom víně bylo tolik jedu, že by otrávilo celou armádu. Moje magie byla nakonec dost silná, aby jeho účinky postupně přemohla, ale ostatní neměli nejmenší šanci. Začali padat k zemi hned poté, co se otevřely brány, dusili se a rukama si drásali hrdla. Držel jsem se jak to jen šlo, ale pak i mě přemohl jed. Když jsem potom znovu nabyl vědomí, byl jsem obklopen lidmi a bylo už po bitvě. Dělal jsem pro vás, co jsem mohl, Jane, tak dlouho, dokud mi síly stačily. Kéž bych toho byl mohl udělat víc.“
„Thomas Grey!“ řekl král náhle. „On byl s tebou!“
„Měl štěstí,“ odpověděl mág. „Nezdál se mu ten ročník, takže se napil jen docela maličko. On a já jsme byli jediní, kdo přežili. Jen my dva z více než padesáti.“
„Kdo to udělal?“ řekl Harald. „Kdo nás mohl tak zákeřně zradit? Myslel jsem, že všichni zrádci jsou už po smrti.“
Mág jen pokrčil rameny. „Sluha, který nám přinesl víno, je mrtev. Někdo ho zneužil a pak ho zabil, aby se vyhnul prozrazení.“
Zmlkl, když uviděl, že se Rupert pohnul a pokouší se posadit.
„Julie?“
„Jsem tady, Ruperte.“ Podepřela ho rukou kolem ramen a Rupert pomalu potřásl hlavou, aby se probral.
„Jak je ti, synu?“ zeptal se král.
„Příšerně,“ opáčil Rupert. „Ale přežil jsem.“
„No ovšem,“ řekl Harald. „To ty vždycky.“
„Bolí mě oko,“ řekl Rupert a pak strnul, když si nahmatal prázdný oční důlek. „Moje oko! Co je s mým okem?“
„Jen klid, chlapče,“ tišil ho král a Julie vzala rychle Ruperta za ruku, aby mu zabránila drásat si tvář.
„Je mi to líto, Ruperte,“ řekl velemág tiše. „Víc pro tebe udělat nemůžu.“
Rupert ztěžka polkl a snažil se ovládnout paniku. Připadalo mu, že je takhle víc zmrzačený, než kdyby přišel o ruku nebo o nohu. Svět vypadal divně a jinak, když ho viděl jen jedním okem. Připadal mu plochý a jakoby neskutečný. Rupert najednou zjistil, že nedokáže odhadnout vzdálenosti. Vzpomněl si na jednoho starého jednookého gardistu, který mu

kdysi vysvětloval cosi o vnímání hloubky a jak kvůli ztrátě oka přišel o své šermířské mistrovství, a panika ho znovu ovládla.
„Jak mám, k čertu, bojovat s mečem, když mám jenom jedno oko?“
„S tím bych si starosti nedělal,“ poradil mu Harald. „Démonů je tolik, že stačí, když budeš sekat kolem sebe, a dříve nebo později musíš nějakého zasáhnout.“
Na okamžik si Julie myslela, že musí Haralda za tu bezcitnost zabít, ale pak uslyšela, že se Rupert směje a zase sundala ruku z jílce svého meče.
„Haralde, ty parchante.“ Rupert se zašklebil. „Ty ale dokážeš věci podat.“
„Jedna z mých užitečných dovedností,“ opáčil Harald. „A teď, když mě omluvíte, rád bych se ujistil, že je opevnění v pořádku.“
Zdvořile se uklonil a zamířil doprostřed nádvoří. Julie ho doprovázela pohledem a přitom vrtěla hlavou.
„Jsou chvíle,“ řekla zvolna, „kdy tomu člověku ani za mák nerozumím.“
„To nejsi sama,“ poznamenal král suše a unaveně si protřel oči. Julie si ho pátrávě prohlédla.
„Vypadáte vyčerpaně, Jane. Jak se vám vedlo v bitvě? Nejste zraněný?“
„Jsou to jen škrábance a modřiny, má drahá. A o bitvě se toho mnoho říct nedá. Vyvedl jsem své muže do boje a některé z nich jsem přivedl zpět. Na chvíli jsem se opět cítil jako král.“ Chladně pohlédl na těla, ležící na hromadě na zakrvácené dlažbě, a potřásl hlavou. „Za tuhle cenu to nestálo.“
„Vrátil jste se tam se mnou, abyste zachránil svého syna. Nikdy jsem neviděla nic statečnějšího.“
„Statečnost už nestačí,“ řekl král. „Podívej se kolem sebe, Julie. Má armáda je poražena, hrad je v obležení a já nemám ani dost mužů na obranu hradeb. Dvanáct generací mé rodiny budovalo Lesní království a udržovalo je silné. A stačila jediná generace a vše je zničeno; kvůli neschopnosti jediného krále.“
„Nebyla to vaše vina...“
„Že ne? Král je zem a zem je král. Selhal jsem jako král a země za to teď platí cenu.“
„Hloupost,“ odsekla Julie. „Jste jenom člověk, stejně jako všichni ostatní, a v téhle nemožné situaci jste udělal, co jste mohl. Nesmíte se obviňovat, Jane. Temnému lesu nezáleží na tom, jak jste statečný nebo silný, je součástí přírody jako zemětřesení nebo bouřka. Nemůžete ho porazit meči, sekerami a armádou.“
„Tak co mám dělat? Vzdát se?“
„Ne,“ odsekla Julie ostře. „Budeme bojovat dál, ale jinak. Zkusili jsme už vojsko a zkusili jsme i magii a obojí selhalo. Teď už nám zbývá jen jediné. Přemýšlejte, Jane, co je skutečným srdcem Temného lesa, co mu dává život a smysl? Kníže démonů! Zničte ho a zničíte celý Temný les!“
„Já snad nevěřím svým uším,“ ozval se Rupert. „Stěží držíme hrad proti démonům a ty navrhuješ, abychom se vydali do Temného lesa a vyhledali samotného Knížete démonů? Tam venku nepřežijeme ani pět minut!“
„Musíme se o to pokusit!“ trvala na svém Julie. „Teď už je to naše poslední naděje.“
„Počkat,“ řekl Rupert. „Nenavrhuju to zrovna rád, ale co takhle zase použít teleportační zaklínadlo? Kdyby ho velemág správně zaměřil, přenese nás rovnou ke Knížeti démonů.“
„Ne,“ namítl mág tiše. „Na takové zaklínadlo už nemám dost magické moci.“
„Drak!“ zvolal Rupert. „Ten nás může přenést přes Temný les!“
Velemág se na něj překvapeně podíval. „Vy máte draka? Tady?“
„Samozřejmě,“ řekla Julie. „Spí v konírně.“
Čaroděj zvolna potřásl hlavou. „Mně se tady nic neřekne.“
„Když jsem ho naposledy zkoušel probudit, neuspěl jsem,“ řekl Rupert. „Vám se to možná povede, sire mágu.“
„Za pokus to stojí. Ale nejdřív si musím trochu odpočinout.“
„Dobrá,“ řekl král Jan. „Navrhuji, abychom si teď všichni chvíli odpočali. Setkáme se zase za hodinu. Samozřejmě, pokud se sem démoni do té doby nedostanou.“
„Ty jsi byl vždycky zatracený pesimista, Jane,“ řekl velemág.

Mág seděl na nejnižším stupni hlavního vstupního schodiště a zachmuřeně hleděl na prázdnou láhev od vína, kterou třímal v ruce. Ještě před několika hodinami si mohl vyčarovat další láhev jen tím, že na ni pomyslel, ale teď... Mrzutě si povzdechl a pečlivě postavil láhev tak, aby ji neměl na očích. Vzpomněl si na otrávené víno, které mu přinesl sluha, a ironicky se usmál. Možná bylo načase, aby s vínem přestal. V tuto chvíli by se spokojil s dobrým koňakem. Chvíli si pohrával s myšlenkou vyplenit královy vinné sklepy, ale pak si to rozmyslel. Démoni se mohou každou chvíli převalit přes hradby a on na ně musí být připravený. Ještě jednou si povzdechl a pak vzhlédl, když se před ním objevil král Jan.
„Vypadáš hrozně.“
„Děkuju pěkně, Jane.“
„Zešedly ti vlasy.“
„To z člověka udělá střízlivost.“
Král Jan se proti své vůli pousmál. „Ztrácíš svou magickou moc, že je to tak?“
„Zdá se, že ano. Je to přirozené - za posledních čtyřiadvacet hodin jsem udělal víc zaklínadel než jindy za celý rok. A potlačení účinku jedu mě stálo poslední zbytek sil. Teď s každým dalším zaklínadlem o něco zestárnu. Cítím chlad v kostech a začínám už i zapomínat. Nesnáším, když si na něco nemohu vzpomenout.“
„Já vím,“ řekl král. „Někdy se cítím zrovna tak. V jistém smyslu je to ale požehnání. Koneckonců, oba máme vzpomínky, na které bychom nejraději zapomněli.“

Julie si odepnula dlouhou stříbrnou pochvu ze zad a zamyšleně si ji prohlížela. Vypadala jinak teď, když v ní scházel

Pekelný nástroj. Samo její stříbro zešedlo a ztratilo lesk a starobylé runy, vyleptané hluboko do kovu, už nedávaly žádný smysl. Julie pochvu pozvedla a pak ji odhodila stranou. Dopadla na hromadu vyřazených zbraní, které tu nechali vojáci po svém návratu. Z dálky vypadala jako ostatní pochvy kolem ní. Julie se zády opřela o východní zeď a zavřela oči. Odpočívat jí připadalo skoro jako hřích, když všichni ostatní pobíhali po nádvoří jako kuřata, kterým se někdo právě chystá useknout hlavu. Dokud však Velemág neusoudí, že je připraven, Julie neměla co dělat. Posadila se, opřela se zády o zeď, natáhla před sebe nohy a rozhodla se, že si trochu odpočine. Ruku si položila na jílec meče, který jí ležel po boku, a lehce se pousmála. Rupert jí dal ten meč už dávno, nebo jí to tak alespoň připadalo, a zbraň jí vždycky dobře sloužila. A to bylo víc, než co mohla říct o Vlkomoru. S tím mečem v ruce nebyla nikdy spokojená. Mohla se ho pokusit udržet a nenechat ho zmizet v zemi i s obludou, kterou zabil. Sama se však rozhodla se ho vzdát a ještě teď z toho měla dobrý pocit. Vlkomor byl víc než jen meč; mnohem víc. Byl živý a chtěl získat její mysl i její duši. A Julie věděla, že kdyby s ním bojovala dost dlouho, vzal by jí obojí. Nakonec se ho vzdala právě proto, že příliš toužila si ho nechat.
Zaslechla blížící se kroky. Otevřela oči jen na malý okamžik, aby v osobě rozpoznala Haralda, a pak je zase zavřela.
„Vidím, že jsi zahodila pochvu," začal Harald. „Asi jsi udělala dobře. Některé legendy tvrdí, že Pekelné nástroje jsou nezničitelné, a že když se ztratí, nebo když je někdo zahodí, nakonec si najdou cestu zpět do své pochvy."
„Ty těm povídačkám věříš?" zeptala se Julie, aniž by se obtěžovala otevřít oči.
„V poslední době jsem viděl hodně věcí, kterým bych dříve nikdy nevěřil," odpověděl Harald klidným hlasem. „A proto jsem i já zahodil svou pochvu."
Julie otevřela oči a pohlédla na něj. Pochva, kterou míval na zádech, byla pryč a Julii se zdálo, že Harald teď bez ní vypadal trochu vyšší. Na okamžik se jejich pohledy střetly a Julie s Haraldem sdíleli pocit, který by nikomu jinému nedali najevo - vědomí toho, jak málo stačilo a nechali by se ovládnout meči, které nosili. Po chvíli odvrátili zrak, možná proto, že si to nechtěli připomínat, Všechno, po čem toužili, bylo zapomenout.
„Myslíš, že se mágovi podaří probudit draka?" zeptal se Harald.
„Nevím. Spí už celé měsíce. Rupert si myslí, že možná umírá."
„No, o Rupertovi je známo, že se občas taky mýlí."
Julie se na Haralda upřeně zadívala. „Ty bys před ním ty brány zavřel, že?"
„Kolikrát to ještě budeme probírat, Julie? Bylo to nutné. Někdo musel hájit most, abychom mohli zavřít bránu."
„A proč jsi to nebyl ty?"
Harald se usmál. „Já jsem nikdy nebyl typ hrdiny."
„To jsem si všimla," opáčila Julie. Pak vstala a šla se poohlédnout po Rupertovi.

Rupert stál zády opřený o zamčené dveře konírny a trpělivě čekal na ostatní. Na nádvoří bylo stále velice chladno a Rupert si začínal říkat, že by měl zajít na hrad a najít si tam nějaký teplý plášť. Tloukl pěstmi o sebe a dýchal si na ně a pak si zkřížil ruce těsně k hrudi. Zima. V poslední době je stále zima. S nadějí pohlédl přes rušné nádvoří, po žádném z jeho přátel tam však nebylo ani stopy. Proč se vůbec snažím být dochvilný? pomyslel si Rupert hořce. Všichni ostatní chodí zásadně pozdě. Tasil meč a pustil se do série několika jednoduchých cviků. Avšak jak měl prokřehlé ruce, jeho pohyby byly neobratné, a jelikož nevnímal hloubku prostoru, neustále máchal do prázdna. Nakonec to znechuceně vzdal a zprudka zasunul meč zpátky do pochvy. Ať se mu to líbilo nebo ne, jeho šermířské dny byly nenávratně pryč. Možná by to měl raději zkusit se sekerou, s tou bylo mnohem obtížnější minout.
Jemně si přejel prsty přes zavřená víčka a tiše zaklel. Oko bylo pryč, ale přesto ho bolelo. Zacvičil s levou rukou a ramenem a zarputile si odfrkl. Nejspíš by měl být rád, že mu alespoň něco opět funguje.
Zamračil se, když si vzpomněl na zuboženého jednorožce, který spal vleže ve stájích. Podomek mu podal uspávací lektvar a ujistil Ruperta, že se z toho jednorožec časem dostane, v jeho hlase však byla spíš naděje než přesvědčení. Rupert si unaveně povzdechl. Než se jednorožec probudí, bude už dávno po bitvě -ať už dopadne jakkoliv.
Vyhlédl ven přes zaplněné nádvoří a náhle se usmál, když spatřil známého skřeta, uhánějícího kolem s vědrem kouřící smůly, skoro stejně velkým jako byl on sám. Rupert na něj zahalekal a skřet se polekaně zastavil. Když uviděl Ruperta, zeširoka se usmál a zamířil k němu. Postavil vědro na zem a peprně zaklel, když to na chvíli vypadalo, že se mu smůla rozlije. Pak napřáhl k Rupertovi ruku, aby si jí s ním potřásl, ale na poslední chvíli si všiml, jak vypadá, a rozhodl se, že místo toho raději elegantně zasalutuje.
„Zdravím vás, princi," pozdravil nejmenší skřet vesele. „Jak se daří?"
„Mohlo by to být horší," opáčil Rupert. „Nevíš náhodou, jak v bitvě dopadli tví přátelé? Démoni mě brzy oddělili od hlavní skupiny a pak jsem poněkud ztratil přehled."
„Všichni zemřeli," odpověděl skřet věcně. „Úplně všichni. Dělali, co mohli, ale my skřeti nejsme stvořeni k boji nebo hrdinství."
„To je mi líto," řekl Rupert. „To jsem nevěděl."
„Náš náčelník zemřel s nimi," pokračoval nejmenší skřet. „Trval na tom, že povede své muže do boje. Nikdy nebyl kdovíjaký vojevůdce, ale lepšího jsme nikdy neměli. Opravdu se snažil. Chudák, nikdy se nevyrovnal se smrtí své rodiny po prvním nájezdu démonů."
„A kdo je nyní vůdcem?" zeptal se Rupert.
„Nejmenší skřet se zašklebil od ucha k uchu. „No přece já, kdo jiný? Možná toho o boji a o hrdinství moc nevím, ale jsem expert na podlé triky a zákeřné pasti. Kdybyste mě teď omluvil, raději bych měl donést tohle vědro nahoru na cimbuří, než mi zchladne smůla. Jen počkejte, až se démoni pokusí dostat přes hradby. Nebudou ani vědět, co se jim to stalo!"
Uličnicky se zachechtal, zvedl vědro a zase zmizel v davu. Rupert ho doprovázel pohledem, ale v duchu před sebou znovu viděl největšího skřeta navlečeného v špatně padnoucím bronzovém brnění, jak sarkasticky vrčel své poznámky

přes páchnoucí doutník mezi zuby. Toho skřeta, který ho kdysi požádal, aby skřetům poradil jak zapomínat, protože oni se to nikdy nenaučili a bylo hodně toho, na co by chtěli zapomenout...
Vtom uslyšel, jak někdo volá jeho jméno a když se otočil, spatřil Julii s velemágem, kteří k němu mířili z davu.
„Něco pro tebe mám," řekla Julie vesele a podala Rupertovi dlouhý kus černého hedvábí. Ten si ho rozpačitě prohlédl.
„Je to moc pěkné, Julie. Co je to?"
„Přece páska přes oko, hlupáčku. Zkus si ji."
Rupert ji rozmotal a po několika neúspěšných pokusech si ji ovinul kolem hlavy a umístil ji na správné místo. Pak se tázavě podíval na Julii. „No? Jak to vypadá?"
„Vypadáš jako švihák," odvětila Julie a naklonila hlavu na stranu, aby mohla lépe zhodnotit dojem. „Přesně jako piráti z mé pohádkové knížky, když jsem byla malá."
„Tak ti teda děkuji," zavrčel Rupert. Podíval se čaroděje, jestli si také nepřisadí, ale velemág se rychle otočil a jal se zkoumat konírnu. Skepticky si prohlížel polorozpadlé stavem a z jeho tváře čišela nelibost.
„Víte určitě, že tam uvnitř máte draka?"
„Sám si tu stáj vybral," vysvětlila Julie. „A například já jsem se s ním o tom nemínila přít."
„Pochopitelně," přikývl mág. „Jak jste ho vůbec přemluvili, aby sem přišel?"
„Zachránil jsem ho před princeznou," odpověděl Rupert a Julie vážně přikývla. Velemág si je oba prohlédl a rozhodl se, že další otázky nemá. Vlastně si ani nemyslel, že by toužil po podrobnostech.
Rupert odemkl dveře a přitlačil na ně, aby se otevřely. Starou roubenou budovu naplňovala tma, i když zabedněnými okny tu a tam pronikaly tenké pramínky světla. Rupert vzal z kruhu u dveří pochodeň a zapálil ji pomocí křesacího kamene a ocílky. Když konečně vyšlehly plameny, které zahnaly tmu, objevila se před nimi celá stáj. Prázdná stání byla plná stínů a v šeru se matně rýsoval nízký doškový strop. Rupert pomalu vešel do nitra stájí, následován Julií a velemágem.
Jejich kroky se tlumeně odrážely do ticha a i když nikdo z nich necítil žádný závan větru, světlo pochodně neustále blikalo a plápolalo. Draka našli na konci stájí, stočeného do klubíčka ve špinavé slámě. Velká složená křídla se mu zvedala a klesala v rytmu dechu. Rupert mlčky zíral na spícího draka a cítil, jak ho zalévá horká vlna lítosti. Drak byl v Temném lese zraněn jeho vinou. Tak zraněn, že se z toho zotavoval spánkem už celé měsíce. Je raněný a možná umírá. A on, Rupert, už je tu zase s očekáváním, že se drak probudí, aby ho mohl požádat, zdali by znovu neriskoval svůj život v Temném lese. Rupert se cítil unaveně, provinile a styděl se za sebe, přesto však to hodlal udělat. Drak byl poslední nadějí pro Lesní království.
Velemág při pohledu na velikost zvířete tiše hvízdl a zamyšleně pokýval hlavou. „Jak dlouho už takhle spí?"
„Dva tři měsíce," odpověděla Julie. „Nikdy se doopravdy nezotavil z boje na naší první výpravě Temným lesem. Když jsme sem došli, skoro pořád spal, až jsme ho nakonec už nemohli probudit."
Mág se zamyšleně zamračil. „Zvláštní. Draci se většinou hojí velice rychle. Zranění je buď zabije, nebo přežijí."
Popošel blíž k drakovi a přejel mu rukou nad hlavou. Okolo spícího draka se krátce vytvořila bledá sršící záře, která hned zase zmizela. Drak spal nerušené dál. Velemág ustoupil o krok vzad a sám pro sebe pochmurně přikývl.
„Přesně, jak jsem předpokládal. Drak je už celé měsíce zakletý."
„Zakletý? Chcete říct, že nespí přirozeným spánkem?" vybuchl Rupert. „Někdo ho úmyslně udržuje v tomto stavu?"
„Obávám se, že je to tak," přisvědčil velemág. „Ať už ho zaklel kdokoliv, musí být pořád někde nablízku, jinak by zaklínadlo dávno pominulo."
„Já tomu nemůžu uvěřit," řekla Julie. „Prostě tomu nemůžu uvěřit. Další prašivý zrádce? To není možné! Jediným, kdo nenáviděl krále, byl Darius a jeho spoluspiklenci. Ti jsou všichni mrtví nebo ve vyhnanství. Kdo jiný by tu mohl být zrádcem?"
„Mě se neptejte," opáčil mág. „S politikou Lesního království jsem poněkud ztratil kontakt."
„Ať je to kdokoliv, zřejmě usiluje o korunu," uvažoval Rupert. „Nic jiného by nestálo za takové riziko. Takže hledáme někoho, kdo by se chtěl stát králem... nebo kdo se nemůže dočkat, aby se jím stal."
„Ne," odvětila Julie. „To nemůže být pravda."
„A proč ne?"
„Protože... tohle on by neudělal, proto. Postavil se přece proti spiklencům, kteří by ho jinak udělali králem!"
„Jestli jsem to správně pochopil, kdyby se k nim přidal, skončil by jako pouhá figurka v rukou baronů."
„Možná mi to myslí pomalu," ozval se mág nedůtklivě, „ale o kom to, sakra, mluvíte?"
„O Haraldovi," řekl Rupert nevesele. „O mém bratrovi, princi Haraldovi. Byl vždycky... ambiciózní."
„Harald," řekl mág zamyšleně. „Pamatuji si ho ještě jako malého chlapce. Byl to velký, zdravý jinoch, celý blázen do lovectví.
Byl jsem chvíli jeho učitelem, ale nevzpomínám si, že by měl nějaké zvláštní nadání pro magii."
„To je ono," řekla Julie rychle. „Náš zrádce musí být zatraceně mocný čaroděj."
„Ne nezbytně," namítl Rupert. „Nikdy se přece nenašla Kurtana."
„Meč útlaku!" zvolala Julie. „No ovšem, především ten chtěl král použít proti démonům."
„Přesně tak," pokračoval Rupert. „Jenže se ztratil někdy během spiknutí. Lankrabata přísahala, že se ho nikdy nezmocnila, a já jim docela věřím. Viděl jsem bezpečnostní opatření, chránící Pekelné prostředky, a odstranit je mohl jen někdo z královské pokrevní linie. Kdyby se ty meče pokusil sebrat kdokoliv jiný, zaklínadlo by ho na místě zabilo. Z logiky věci se dá předpokládat, že Kurtana byla chráněna stejným způsobem."
„Takže osoba, která ukradla ten meč, musela být členem královské rodiny," řekl velemág pomalu.
„Ano," přikývl Rupert. „Můj otec, Harald nebo já. Já jsem byl pryč, když meč zmizel, a kdyby ho vzal král, nedávalo by to smysl, takže nám zůstává... Harald."

„To také nedává žádný smysl," trvala na svém Julie. „Kdyby měl Kurtami, už by ji použil. Určitě by bez ní nevyrazil do boje proti démonům."
Rupert pokrčil rameny. „Možná mu něco brání ten meč zatím použít. Podívej, musí to být Harald, nikdo jiný to být nemůže."
„Ne," protestovala Julie. „Tomu já nevěřím."
„Chceš říct, že tomu nechceš věřit," opravil ji Rupert. „Podle toho, co jsem slyšel, jste se s Haraldem docela sblížili, když jsem byl pryč."
„Co tím chceš naznačit?"
„Ty víš zatraceně dobře, co chci naznačit!"
„Nekřič na mě!"
„Já nekřičím!"
„TICHO!" zařval velemág a podíval se na ně tak, že oba okamžitě zmlkli. „Jste horší než děti, vy dva. Snad toho nechci tolik, když vás teď požádám, abychom se nyní společně soustředili na aktuální problém. Konkrétně na toho zatraceného spícího draka!"
„Omlouvám se," špitla Julie a Rupert také zamumlal něco v podobném duchu. Když se mág otočil, aby prohlédl spícího draka, vyměnili si omluvné pohledy a úsměvy. Mág chvíli jen tak stál a mračil se a pak před sebe natáhl ruce. Z dlaní mu začala vycházet slabá záře, která se ztrácela těsně než dopadla na drakovy šupiny. Mág se zamračil a zkusil to znovu. Záře byla tentokrát mnohem jasnější, stále se však nemohla dostat až k drakovi. Velemág si pro sebe polohlasem zamumlal něco velice vulgárního a pozvedl paže nad hlavu v mocném vzývajícím gestu. Okolo rukou mu krátce zasvitla rudá záře a byla ta tam, vystřídána jasným, plápolajícím plamenem, který teď blikotal před ním rovnou ve vzduchu. Oheň se pomalu snesl ke spícímu drakovi, plápolal a prskal a zmítal se ve vzduchu sem a tam, jako by se tlačil proti nějaké neviditelné bariéře. Mág pronesl několik slov v jakémsi cizím, podivném jazyce, slov, která se ozvěnou odrážela od stěn. Tvář mu zvlhla potem a ruce se mu třásly, plamen se však i nadále jen vznášel ve vzduchu, aniž by se přiblížil ke spícímu drakovi. Velemág zmobilizoval všechny své síly a nahlas pronesl jediné Slovo moci. Ústa se mu v transu široce otevřela a na okamžik ho obklopilo zářivě jasné světlo. Pak náhle zmizelo, rudý plamen se pomalu snesl níž a pronikl do drakových lesklých šupin. Vzduch ve stájích jako by se náhle změnil, jako by jím proniklo sotva postřehnutelné napětí, které se hned zase rozplynulo. Drak se mrzutě pohnul, pak otevřel veliké zlaté oči a pozvedl mohutnou hlavu ze špinavé slámy. Julie se mu vrhla kolem krku a vřele ho objala.
„Ach, draku... draku!"
„Julie? Děje se něco, Julie?"
„Nic. Nic se neděje teď, když jsi zase s námi."
Drak pohlédl na Ruperta a jeho oči se ještě rozšířily.
„Ruperte," řekl pomalu. „Ty ses vrátil. Jak dlouho jsem spal?"
„Dva nebo tři měsíce," odvětil Rupert s úsměvem. „Vítej zpátky, draku. Rád tě zase vidím."
„Já zase rád vidím tebe, Ruperte. Už jsme si o tebe s Julií začali dělat starosti. Říkal jsi měsíce?"
„Přesně tak," řekla Julie a pustila ho. „Temný les už pohltil i hrad, smečka démonů nám tluče na brány a každou chvíli se mohou dostat přes hradby a všechny nás tu pozabíjet."
„Nic nového pod sluncem," poznamenal drak a dlouze zívl. Velemág sledoval stovky jeho blýskavých zubů s očividným obdivem. „Předpokládám, že jste mi ani nedonesli nic k jídlu, že?" otázal se drak.
„Draku..." řekla Julie.
„Já vím," odvětil drak mírně. „Všichni jsme v bezprostředním nebezpečí smrti. Jenomže já jsem spal celé měsíce a i když jsem na zimní spánek zvyklý, právě teď mám zkrátka hlad. Velký hlad. Dal bych si pár pečených kuřátek jako předkrm a pak možná jednu nebo dvě krávy. Řekněme tři."
„Draku," ozval se Rupert. „Potřebovali bychom, abys s námi přeletěl přes Temný les. Musíme najít Knížete démonů. Udělal bys to pro nás?"
„Ale ovšem," přikývl drak. „Hned po večeři."
Mág pohlédl na Rupert s Julií. „Věděl jsem, že musí být nějaký důvod, proč se draci neujali jako domácí mazlíčci."

Vnitřní stěny hradeb a kamenná dlažba byly kluzké a zrádné. Na nádvoří hořelo na tucet železných pánví s uhlím, ale ani ty nijak zvlášť nepřispěly k zahnání ostrého chladu, který halil hrad jako mrazivý rubáš. Všichni zranění byli přemístěni dovnitř, kde ještě zbývalo trochu tepla a uprostřed nádvoří seděl o samotě drak a vytrvale se krmil z hromady různých druhů masa. Hrstka gardistů a zbrojnošů pilně zesilovala barikády u hlavní brány. V tlustých kabátech a rukavicích vypadali jako pomalí, neohrabaní medvědi. Venku za hradbami vládla tichá a klidná nekonečná noc.
Rupert s Julií stáli pod hlavním schodištěm, zabalení do tlustých kožešinových kabátů, a tiše si povídali. Náhle umlkli a bezděčně přistoupili blíž k sobě, když se v hlavním vchodu náhle objevil král Jan a zamířil dolů k nim. Rupert s Julií se mu formálně poklonili a král jim krátce pokývl v odpověď.
„Pěkná páska, Ruperte," prohodil. „Velmi praktická."
„Ještě ty začínej," opáčil Rupert. „Jestli mě některý z gardistů požádá, abych mu zazpíval nějakou námořnickou písničku, přetrhnu ho jako hada."
„Nic si z toho nedělej, drahý," konejšila ho Julie. „Až bude po všem, koupím ti skleněné oko."
„Už se nemůžu dočkat," opáčil Rupert chladně.
Král Jan se rozhodl, že teď by mohla být ta pravá chvíle na změnu tématu. „Za jak dlouho bude drak schopen létat?" zeptal se rychle.

„Doufám, že brzy," odpověděl Rupert. „Už sežral skoro všechny naše zásoby masa."
„Kníže démonů," řekla Julie zamyšleně. „A jak vlastně vypadá?"
„To nikdo neví," odvětil král. „Nikdo z těch, kdo ho viděli, nepřežil, aby o tom mohl vyprávět."
„Skvělé," opáčila Julie. „Prostě skvělé. Jak ho tedy máme najít, když ani nevíme, jak vypadá?"
„Thomas Grey vás k němu dovede," řekl král. „A nyní mě, prosím, omluvte..." Hbitě se uklonil a odkráčel k nedaleké pánvi na uhlí, kde si astrolog s Velemágem nahřívali ruce a tiše si vyměňovali různá profesní tajemství. Když astrolog zaslechl blížícího se krále, vzhlédl a zamumlal něco k velemágovi, který se zdvořile uklonil a beze spěchu odešel promluvit si s drakem. Král pozdravil astrologa krátkým kývnutím a postavil se vedle něj, aby si ohřál ruce u žhnoucích uhlíků.
„Thomasi, musíme si promluvit."
„Ale ovšem, Jane."
„Drak už je skoro připraven. Nebude to trvat dlouho."
„Dobře. Každou hodinu si říkám, že větší zima už mi být nemůže, ale každou další hodinu se to ještě zhorší."
„Thomasi..." Král upíral oči do pánve, jako by v praskajících plamenech hledal inspiraci. „Nikdy jsem nemyslel, že k tomu dojde. Země je v troskách, hrad v obležení, tolik lidí mrtvých a to všechno kvůli nám."
„Neobviňuj se, Jane. Nemohli jsme přece tušit, že to tak dopadne."
„Ale měli jsme."
„Udělali jsme, co jsme považovali za správné."
„A můj statečný protektor je mrtev. Kdyby nezůstal, aby hájil padací most, hrad by už padl. Všechny nás zachránil. Zemřel tam venku, sám v temnotě, a ani se nedozvěděl, jestli nás jeho oběť zachránila. Schází mi, Thomasi. Je to zvláštní pocit, nemít ho po boku. Měl svoje chyby, ale byl statečný a oddaný a dokonce i čestný, svým způsobem. V celém království to byl možná jediný muž, kterému jsem opravdu věřil."
Astrolog pozvedl obočí. „Opravdu jediný, Jane?"
Král se náhle zasmál a poplácal astrologa po zádech. „Kromě tebe, samozřejmě, Thomasi. Na tebe bych vsadil život."
„Viděl jsem, že hovoříš s Rupertem," změnil astrolog téma. „Řekl jsi mu, že s ním půjdeme do Temného lesa?"
„Ještě ne," odpověděl král. „Vyžádá si to hodně přemlouvám. O tom jsem s tebou chtěl také mluvit. Myslím, že bychom mu měli říct pravdu. Celou pravdu."
Astrolog se zarazil a ostře se na něj podíval. „Myslíš, že je to moudré, Jane?"
„To nevím, Thomasi. Co však vím jistě je, že to udělat musíme."
Rupert zvědavě pozoroval krále, který se oddělil od astrologa a mířil zpátky k nim. Viděl, jak astrolog natáhl ruku, jako by chtěl krále zadržet, ale pak si to rozmyslel a zase ji spustil. A v tom krátkém okamžiku si Rupert všiml, že astrolog má u boku meč, pečlivě schovaný pod pláštěm. Rupert se ušklíbl. Nejspíš si není tak jistý svým čarodějnickým uměním, když potřebuje nosit meč jako pojistku. Pak k nim přistoupil král a Rupert se rychle přestal usmívat. Cítil, jak se Julie dotkla jeho ruky, a lehce si ji přitiskl k sobě. Trocha morální podpory by mu přišla docela vhod. Král se před ním zastavil, pak zaváhal, jako by si nebyl jist jak začít.
„Nemusíš se vracet do Temného lesa, Ruperte. Už jsi jím prošel tolikrát, že..."
„A to je právě důvod, proč to musím udělat znovu. Nikdo jiný nemá tolik zkušeností jako já."
„A já půjdu s ním," prohlásila Julie. „Potřebuje někoho, kdo by mu kryl záda. Někoho, komu může věřit."
Král se zamračil. „Kolik lidí drak unese?"
„Nanejvýš čtyři," řekl Rupert. „Zatím jsme to my dva a velemág."
„Ne," namítl velemág, který k nim přišel po rozhovoru s drakem. Rupert si letmo všiml, že jeho vlasy jsou čistě bílé.
„Co to má znamenat?" zeptala se ho Julie. „Potřebujeme vás!"
„Je mi to líto, Julie," odpověděl mág tiše, „ale probuzení draka mě stálo skoro veškerou sílu. Teď, když je kolem tolik Divoké magie, jsem v tuto chvíli prakticky bezmocný Vezměte si místo mě astrologa. Tomu ještě nějaká magická moc zbyla. Já zůstanu tady a poskytnu hradu tu trochu ochrany, kterou ještě poskytnout můžu. Síla se mi časem vrátí. Pokud démoni počkají ještě čtyřiadvacet hodin, postarám se, aby toho litovali."
„Astrologa?" zopakovala Julie nevěřícně. „To snad žertujete! My potřebujeme skutečného čaroděje. Podívejte se, hrad proti démonům neubráníte, ať budete dělat co chcete, zato jste jediný z nás, kdo něco zmůže proti Knížeti démonů!"
„Ne, Julie," trval na svém mág. „Už pro vás nemůžu nic udělat."
„Thomas Grey je dobrý čaroděj," řekl král. „A zná cestu, která nás dovede přímo ke Knížeti démonů."
Rupert se na něj překvapeně podíval. „Nás? Jak to myslíš, nás?"
„Myslím to tak, že jdu také," odpověděl mu král klidně. „To nemůžeš," namítl Rupert. „Potřebují tě tady."
„Jak právě řekla Julie, pokud nezastavíme Knížete démonů, hrad padne tak jako tak," odpověděl král klidně. „Musím jít s vámi, Ruperte, beze mě totiž nemáte nejmenší šanci zničit Knížete démonů."
„Proč? Protože máš Horolam?" zeptal se Rupert a podíval se na dlouhý jílec, který králi vyčníval nad ramenem.
„Částečně," přisvědčil král, „Je tu však ještě jeden důvod."
„Dovol, abych jim to vysvětlil já, Jane," ozval se astrolog, který se rychle blížil ke skupince, aby zaujal místo po králově boku. Tvář měl staženou a napjatou a ruce se mu mimovolně svíraly v pěst. Rychle se kolem sebe rozhlédl, skoro vystrašeně, a když promluvil, zněl jeho hlas věcně a drsně. „Jan a já jít musíme. Byli jsme totiž na počátku všeho toho zla a ať chceme nebo ne, musíme být i u jeho konce."
„Tomu nerozumím," řekl Rupert a díval se střídavě na astrologa a na krále. V jejich tvářích viděl něco, co nedokázal pojmenovat.
„Je to všechno naše vina," řekl král tiše. „Všechna ta smrt, všechna zkáza. To je naše vina."
„Jak to?" podivil se velemág. „Jak to myslíš, že je to vaše vina?"

„To my jsme znovu přivolali Knížete démonů do světa lidí," přiznal král Jan.
Po dlouhý okamžik nikdo nepromluvil. Astrolog působil skoro pateticky vzdorovitým dojmem, jak těkal očima z jednoho na druhého, s pohledem zvířete zahnaného do kouta. Král vypadal unaveně a poraženecky, stále si však zachovával dojem důstojnosti a upřeně se díval do Rupertových zděšených očí.
„Proč?" zeptal se nakonec Rupert.
„Baroni se nám vymkli z rukou," odpověděl astrolog. „Svými neustálými intrikami a vzájemným soupeřením hnali království do zkázy. Museli jsme je nějak zkrotit. Připadalo nám, že dostatečně velká hrozba by mohla barony sjednotit a přimět je, aby se opět podřídili autoritě koruny."
„Tak jsme si to naplánovali," přisvědčil král. „Říkali jsme si, že kdyby to nevyšlo, stačí jednoduše obrátit zaklínadlo a poslat Knížete démonů zpátky do temnoty, ze které přišel."
„Vy blázni," řekl velemág. „Vy zatracení blázni."
„Ano," souhlasil král. „Staří, vystrašení blázni. Tenkrát jsme však byli mladší a mysleli jsme, že víme, co děláme. Jenomže od samého začátku se nám nic nedařilo. Nakreslili jsme pentagram a Thomas jej zabezpečil ochrannými kouzly. Já jsem pak zapálil svíčky na hrotech hvězdy a pokropil ji svěcenou vodou. Pamatuji si to velmi živě i po všech těch letech. Pronesli jsme patřičná slova a zavolali ho jeho jménem. Pak na nás padla temnota jako vzteklá šelma. Nic jsem neviděl, nemohl jsem dýchat, ale cítil jsem, jak se někde blízko něco hýbe. Něco strašného. A pak jsem zaslechl Thomasův výkřik a pokusil jsem se k němu dostat, ale v té tmě jsem ho nemohl najít. Nakonec jsem ztratil vědomí a když jsem se znovu probudil, temnota byla pryč a ubohý Thomas ležel v bezvědomí vedle mne.
Uběhla léta a po Knížeti temnot nebylo ani stopy. Mysleli jsme, že jsme se ho zbavili, že se jednoduše vrátil do temnoty, ze které jsme ho přivolali. A pak, docela nedávno se v Neprostupném lese objevili démoni a Temný les se začal rozrůstat."
„Okamžik," skočil mu do řeči Rupert. „Kdy přesně jste přivolali Knížete démonů?"
„Před dvaatřiceti lety."
„Ale tehdy přece..."
„Ano, Ruperte," řekl král. „Tehdy jsme ztratili jižní křídlo."
„To léto jsem byl mimo dvůr," ozval se velemág. „Vždycky jsem se divil, proč ses tolik zdráhal mluvit o tom, co jsi dělal v jižní věži. Proč jsi mi to neřekl dřív? Varoval bych tě..."
„Vymluvil bys mi to," namítl král. „A já jsem nechtěl, abys mi to vymluvil."
„Jistě," přikývl čaroděj. „Kde jste ale ty a astrolog vzali tak velkou moc, která je třeba k vyvolání Knížete démonů?"
„Použili jsme Kurtami," odvětil astrolog. „Teleportoval jsem se s Janem do zbrojnice, Jan vzal ten meč a pak jsem nás oba teleportoval zase zpátky. Nikdo se nikdy nedozvěděl, že jsme tam byli."
„Nevěděl jsem, že ovládáte teleportaci," řekl Rupert.
Astrolog se chladně usmál. „Ještě o mně nevíte spoustu věcí."
„Takže jste vzali Kurtami," ozvala se Julie. „Není divu, že ji majordomus nemohl najít. Naše výprava byla od začátku marná!"
„Ne," opáčil král Jan. „To byl právě ten problém. Než jsme před dvaatřiceti lety opustili jižní křídlo, vrátili jsme s Thomasem ten meč do zbrojnice. Měl tam pořád být."
Rupert s Julií na sebe rychle pohlédli. „Kdo ho tedy má teď?" zeptal se Rupert opatrně.
Král pokrčil rameny. „Od chvíle, kdy jsem zrušil ochranné zaklínadlo, mohl ten meč vzít kdokoliv. Určitě se tam tenkrát těmi svými chodbami dostal Darius. Nejspíš si vzal Kurtanu jako pojistku pro případ, že se jeho plány nezdaří, a pak ve své bláhovosti zapomněl, kam ji schoval. Teď, když je Darius mrtev, Kurtanu už asi nikdy nenajdeme. Může být v kterékoliv z tajných chodeb. Vlastně kdekoliv."
„Možná je to dobře," řekl Rupert zamyšleně. „Kurtana nikdy nikomu nepřinesla nic než zármutek."
„Poněkud jsme se odchýlili od původního tématu," poznamenal astrolog. „Jde o to, že král a já s tebou musíme jít. Jelikož jsme přivolali Knížete démonů, nikdo ho nemůže zažehnat ani ho zničit bez naší pomoci."
Rupert pohlédl na velemága. „Je to pravda, sire mágu?"
„Obávám se, že ano, Ruperte. Pověsti to tvrdí."
„Pověsti," zabručel Rupert znechuceně. „Nakonec vždycky dojde na ty prokleté pověsti."
„Mám právo znovu se střetnout s Knížetem démonů," prohlásil král Jan. „Navzdory všemu, co jsem snad provedl, jsem pořád ještě králem Lesního království a postarám se, aby ten, kdo tolik uškodil zemi, za to také zaplatil."
„Jane," řekl velemág. „Jestli půjdeš znovu do Temného lesa, nejspíš se odtamtud už nevrátíš."
„To vím," odpověděl král. „Všichni ale občas toužíme vykonat něco ušlechtilého. Nakonec je to to nejlepší, v co můžeme doufat."
„Tak pojďme," ozval se Rupert. „Čím déle tu stojíme a povídáme si, tím je pravděpodobnější, že se démoni dostanou přes naše hradby. Draku! Jsi už připraven?"
„Samozřejmě, Ruperte," opáčil drak klidně hlasem. „Nasedněte si a vyrazíme."
Rupert s Julií zamířili k drakovi a za nimi šel astrolog. Král zaváhal, když uviděl Haralda, který se objevil u hlavního vchodu. Trpělivě počkal, až k němu nejstarší syn dojde, a potom oba chvíli mlčky stáli, jako by žádný nevěděl co říct.
„Jestli se nevrátíme," řekl král Jan náhle, „budeš králem, Haralde. Nedopusť, aby země zemřela, a použij k tomu všechny prostředky. Noc nemůže trvat věčně. Pokud démoni zdolají hradby nebo vyrazí brány, stáhněte se do nitra hradu a zataraste vstupní chodby. Pořád ustupujte. Ať démoni bojují o každou komnatu a galerii. Tento hrad byl postaven tak, aby odolal každému obležení. Díky tajným průchodům se démoni mohou celá léta točit v kruzích. Neztrácej hlavu a můžeš se z toho dostat. A nezklam zemi, Haralde. Hlavně nezklam zemi."
„Nezklamu, otče," slíbil Harald. „Měl bys už jít. Ostatní na tebe čekají. Hodně štěstí."

Rupert s Julií sledovali z drakových zad, jak se Harald s králem objali. Julie krátce pohlédla na astrologa, který trpělivě čekal vedle draka, pak objala Ruperta kolem pasu a naklonila se, aby se ústy přiblížila k jeho uchu.
„Nemyslíš, že bychom měli něco říct?“ zeptala se tiše. „Jestli je Harald zrádce...“
„A co bychom řekli?“ zamumlal Rupert. „Nemáme proti němu žádné důkazy. Slyšela jsi krále: ochranné kouzlo bylo zrušeno, takže Kurtanu mohl vzít kdokoliv...“
„Ale když ho necháme vládnout hradu...“
„Nemůžeme nic dělat, Julie. Prozatím.“
Potom král přistoupil k drakovi a oba zmlkli. Neobratně se mu vyšplhal na záda a astrolog jej následoval. Když se všichni víceméně pohodlně usadili, drak roztáhl křídla a pokusně je ohnul.
„Jde to ztuha,“ zabručel. „Velice ztuha.“
„Víš jistě, že to zvládneš, draku?“ zeptal se Rupert. „Jsme tu přece jen čtyři a možná to bude dlouhý výlet...“
„Radím ti snad já, jak máš bojovat s mečem?“ opáčil drak. „Ovšemže to zvládnu. Jen se pevně držte a já vás tam zanesu. Jenom doufám, že někdo z vás ví, kam vlastně letíme. Jo, a Ruperte...“
„Ano?“
„Příště mě raději probuď ještě než bude situace takhle zoufalá.“
Rupert přemýšlel nad nějakou dostatečně jedovatou odpovědí, když tu se drak znenadání zvedl. Rupert se ho sotva stačil chytit kolem krku a drakova mohutná blanitá křídla začala bít do vzduchu. Pak se drak s mocným trhnutím odlepil od země. Nádvoří se jim začalo ztrácet pod nohama právě v okamžiku, kdy se na hradbách objevili první démoni. Rupert s hrůzou sledoval, jak rychle se dostali přes obránce na cimbuří a vyrojili se na nádvoří. Tam stál velemág, z rukou mu tryskal magický oheň a démoni se k němu hrnuli ze všech stran. Hlavní brány se rozletěly, mohutné dubové veřeje se rozpadly na třísky a nádvoří bylo najednou plné útočících démonů.
A potom drak nechal hrad daleko za sebou a ponořil se do temnoty. Pod nimi nebylo nic než Temný les, děsivě pableskující ve světle úplňku Modrého měsíce.

„A je po všem,“ řekl Rupert zvolna. „Démoni zvítězili.“
„Musíme letět zpátky!“ zvolala Julie. „Draku...“
„Ne,“ řekl král. „Poletíme dál. Nic jiného se nedá dělat.“
Drak tedy pokračoval dál do tmy a dlouhou chvíli nikdo nepromluvil. Okolo ostře foukal studený vítr a štípal je do tváří a holých rukou. Rupert cítil, jak se k němu zezadu Julie přitiskla, a pokusil se uchránit ji vlastním tělem před větrem. Noc byla bezhvězdná, jen Modrý měsíc naplňoval temnotu starobylou mocí. Divoká magie pulzovala nocí jako nějaké obrovité srdce, podivné, nevyzpytatelné a naprosto nelidské. Rupert cítil, jak se hluboko pod ním probouzejí a hýbají bytosti, které nepatří do světa lidí. Samotný svět jako by se pozvolna měnil, zatímco drak nesl své pasažéry hlouběji do noci. Stále více měl Rupert pocit, že to byli právě oni, kdo je zde cizí, že svět je teď jiný a on a ostatní lidé už do něj nepatří.
Moc Modrého měsíce, moc přeměnit samotnou realitu.
Rupert rychle potřásl hlavou, aby si ji vyčistil. Doposud se zemi nepřihodilo nic, co by se nedalo napravit smrtí Knížete démonů. Alespoň takhle mu to řekli. Zamračil se. Už si nebyl tak jist, že věří tomu, co mu ostatní říkají.
„Jak jsi na tom, draku?“ zeptal se Rupert, spíš aby slyšel vlastní hlas.
„Cítím se skvěle,“ opáčil drak a jeho křídla se hladce pohybovala v pravidelném rytmu. „Cítím se... zase mladý. Kosti už mě nebolí, dobře se mi dýchá a vidím jako ostříž. Už jsem zapomněl, jak skvělý je to pocit, být mladý. To ta Divoká magie, Ruperte, cítím, jak mi tančí v krvi. Divoká magie opět vládne světem jako za mých mladých let. Předtím, než přišel člověk.“
„Bylo to tenkrát pro tebe lepší?“ zeptal se Rupert pomalu.
„Lepší?“ Drak se na chvíli odmlčel a jeho velké čelo se zbrázdilo vráskami, jak letěl dál do noci. „Bylo to... jiné.“
Pod nimi se rozprostíral Temný les jako nekonečná změť navzájem propletených větví. Pokřivené a zkroucené, ovinuté jedna kolem druhé, tvořily složitou spleť tlejícího dřeva. Z horního patra Temného lesa divoce čněly trnité výhonky, některé zabarvené čerstvou krví. Na rozkládajících se větvích se třpytilo modré měsíční světlo a všude byl cítit nasládlý pach rozkladu.
„Možná je to hloupá otázka,“ ozvala se Julie, „ale jak v téhle spleti najdeme Knížete démonů? Bude nám trvat celé hodiny, než si v tom prosekáme cestu a to ani nebudeme vědět, jestli jsme na správném místě.“
„Já Knížete démonů najdu,“ odpověděl astrolog ponuře. „Moje magie nás dovede rovnou k němu.“
„A co budeme dělat, až ho najdeme?“ zeptala se Julie.
„Zničíme ho,“ prohlásil král. „Země volá po pomstě.“
„Jistě,“ řekla Julie. „Zničíme ho. Jak jinak. Ale nemáte ani nejmenší tušení, jak to provedete, že?“
„Uděláme, co bude v našich silách,“ opáčil Rupert. „Nejprve zkusíme chladnou ocel. Pokud to nepomůže, použijeme magii. Pokud ani ta nebude fungovat, drak na něj bude chrlit oheň.“
„A pokud ani to nezabere?“
„Pak budeme v pořádném průšvihu.“
„Skvělé,“ povzdechla si Julie. „Prostě skvělé.“
Nekonečný baldachýn navzájem propletených větví pod nimi dál ubíhal jako jednolitý nehybný oceán. Skličující hrůza dlouhé noci byla nad Temným lesem trochu snesitelnější, kolem draka se však stále kupila tma. Ztěžka mu visela na křídlech a čím hlouběji letěl do Temného lesa, tím byla hustší, skoro jako by se ho snažila zahnat zpět. Jak letěli dál, Rupert cítil narůstající protitlak a drak musel napínat síly, aby udržel tempo. Tlukot jeho křídel nabyl důraznějšího rytmu a také jeho dech se zrychlil a byl namáhavější. Z temnoty se ozývaly hlasy, mumlání, smích a výkřiky, a Rupert náhle

pocítil znepokojivý dotyk něčeho měkkého na rukou a na tváři. Nevěděl, jestli to ostatní také cítí, a ani se jich neptal. Vlastně to ani nechtěl vědět. Neustále musel bojovat s nutkáním pustit se drakova krku a zaútočit na okolní tmu, aby zahnal to, co se v ní pohybovalo, ať už to bylo cokoliv, ale neudělal to. Teď si nemohl dovolit ztratit nad sebou kontrolu ani na okamžik. Klid, hochu, klid, říkal si odhodlaně. Jen se tě pokoušejí zastrašit, to je vše. Nedávej najevo, jak se jim to daří.
„Tam dole," ozval se najednou astrolog a ukázal kamsi doleva. „Je tam mýtina. Tam najdeme Knížete démonů."
„Víš to jistě?" zeptal se král.
„Ale ovšem, Jane," řekl astrolog. „Vím to jistě."
Drak krátce pohlédl naznačeným směrem, pak se obrátil a začal se snášet ke korunám stromů. Uvítaly ho ostré trny. Drak na poslední chvíli zeširoka otevřel tlamu a vychrlil jasné burácející plameny. Ty sežehly trny i větve, strávily je jako kyselina. Plameny na tlejícím dřevě dlouho nehořely, dokázaly však v baldachýnu větví utvořit otvor dost velký, aby jím mohl drak proletět s křídly těsně přitisknutými k tělu. Měsíční záře byla najednou ta tam a drak se řítil do tmy. Roztáhl křídla, aby zbrzdil dopad a pak přistál na zemi tak prudce, až málem shodil své pasažéry. Dlouhou chvíli se žádný z nich nepohnul. Kolem nich nebylo nic než noc, nehybná, tichá a zlověstná.
„Nenapadlo náhodou někoho vzít s sebou lucernu?" zašeptala Julie.
Drak si zdvořile odkašlal a z tlamy mu krátce vyšlehl plamen ohně. Ten dopadl na malý kousek lišejníků a olejnatých mechů, jež pokrývaly zemi, a paseku náhle zaplavilo plápolavé světlo. Rupert seskočil drakovi se zad, opatrně se vyhýbaje ohni. Zdálo se, že hoří vydatně a že jen tak nezhasne, avšak vůbec se nešířil. Rupert zvolna přikývl pak tasil meč a zatímco ostatní slézali z drakových zad, pomalu vykročil do tmy.
Paseka nebyla nijak velká, nanejvýš čtyřicet stop v průměru. Vybíhalo z ní alespoň půl tuctu cest. Přímo v jejím středu stál o samotě jediný tlející pařez, nahrubo opracovaný do tvaru trůnu. Jeho trouchnivějící dřevo bylo potřísněno čerstvou krví. Rupert vzhlédl k otvoru v baldachýnu větví, ale nezahlédl ani Modrý měsíc, ani jeho světlo, jen tmu táhnoucí se až do nekonečna. Julie došla k Rupertovi a s mečem v ruce se postavila po jeho boku. Vyměnili si krátký úsměv a Julie vyrazila prozkoumat okolní tmu, jestli se tam něco nehýbe. Král s astrologem společně stáli u tlejícího trůnu.
„Bylo rozumné zapalovat ten oheň?" zeptal se král tiše. „To světlo přece démony upozorní, kde jsme?"
Astrolog se chladně usmál. „Brzy se dozvědí, že jsme tady, Jane."
„Odporné místo," poznamenala Julie a opatrně překračovala hromadu zakrvácených kostí, z nichž na některých ještě lpěly cáry masa. Když kráčela po mechem porostlé zemi, pod nohama jí čvachtala krev.
„Dobře, sire astrologu," ozval se Rupert. „Tak jste nás sem dovedl. Kde je Kníže démonů?"
„Chcete ho?" zeptal se astrolog. „Pak vám ho zavolám. Pane! Už jsou tady! Přivedl jsem vám je!"
Rupert s Julií na něj s hrůzou vytřeštili oči, pak vyrazili s meči v rukou kupředu. Než se však mohli dostat k astrologovi, mocná síla je srazila k zemi a přibila je tam. Rupert se snažil ze všech sil vzdorovat drtivému tlaku, ale to jediné, co se mu podařilo, bylo zvednout hlavu z krví prosáklého mechu. Meč mu vypadl z ruky a on se nedokázal ani podívat, kde skončil. Koutkem oka zahlédl krále, který bezmocně ležel kousek od něj, zatímco drak se svíjel na okraji paseky a ztěžka lapal po dechu. Astrolog se tiše zasmál. Kousek po kousku Rupert zvedal hlavu, aby se mu podíval do očí. Thomas Grey se pohodlně rozvaloval na tlejícím trůně a v rukou držel zářící meč s matně černým drahokamem na jílci.
„Co se děje?" zasténala Julie. „Proč se nemůžu pohnout?"
„To ten jeho meč," zachroptěl král. „Je to Kurtana. Musel ji mít po celou dobu."
„Samozřejmě," opáčil astrolog. „Musel jsem se ujistit, že budete náležitě připraveni přivítat mého pána."
„Vítejte," ozval se tichý syčivý hlas odkudsi ze stínů. „Vítejte, moji drazí přátelé. Už jsem na vás čekal."
Rupert se ze všech sil snažil udržet hlavu zvednutou a díval se, jak se na okraji mýtiny tma zhustila ve vysokou hubenou postavu. Postava pomalu nabývala na hloubce, váze a skutečnosti jako noční můra, která se proměňuje v bytost z masa a kostí. Kníže démonů byl dobrých osm stop vysoký, s tělem vyhublým až na pokraj smrti hladem. Mrtvolně bílou, lesklou kůži měl zahalenou do černých cárů a otrhaných šatů a zpod širokého okraje velkého odraného klobouku mu svítil pár rudých, nehybných očí. To málo, co bylo vidět z tváře Knížete démonů, působilo dojmem čehosi rozmazaného a nedokončeného. Širokými ústy, plnými špičatých zubů se zvolna usmál na své nepřátele, bezmocně ležící na zemi na pasece. Pak k nim vykročil s hbitou elegancí pavouka. Vytáhl Horolam z pochvy, kterou měl král na zádech. Meč jako by se v jeho dlouhé kostnaté ruce zachvěl.
„Zajímavá hračka," poznamenal Kníže démonů. „Bývaly časy, kdy mohla ohrozit dokonce i mne."
Jediným plavným pohybem přelomil meč přes koleno a oba jeho konce odhodil stranou. Rupert měl pocit, že kdesi v dálce cosi zařvalo bolestí a pak to zase ztichlo. Kníže démonů se otočil k astrologovi a napřáhl k němu svou velitelskou ruku. Thomas Grey okamžitě vyskočil a pospíchal podat svému pánovi Kurtanu. Temný princ pozvedl meč v ruce a zářící ocelová čepel se vzňala v plamenech. Během několika vteřin nezbylo z Meče útlaku nic, než kouřící kaluž roztaveného kovu na zemi, ve které plavalo několik matných drahokamů. Rupert rychle zkusil sílu nátlaku, která ho držela na zemi. Zdálo se, že poněkud polevil, moc meče však vlivem Divoké magie dál přetrvávala.
„Vedl sis dobře, můj otroku," řekl Kníže démonů klanějícímu se astrologovi. „Všichni moji nepřátelé jsou teď pohromadě a zbývající meče, které mi mohly ublížit, byly zničeny."
Náhle se odmlčel a pohlédl na Julii. Snažila se dosáhnout na svůj meč, který předtím upustila. Konečky prstů zachytila jeho jílec, když Kníže démonů prudce dupl nohou. Tichem se hlasitě rozlehl zvuk jejích praskajících kostí. Kníže démonů drtil Juliiny prsty patou, ona však nevykřikla. Tiše se zasmál, pobaven agonií v její tváři, pak nohu zvedl a obrátil se zpátky k astrologovi. I v tom sporém světle Rupert viděl, že z Juliiny ruky nezbylo nic než tratoliště krve a roztříštěných kostí. I přesto se pokusila zdvihnout meč, ten jí však ze zraněné ruky vypadl. Kníže démonů se ani neohlédl. Elegantně se usadil na trůně z trouchnivějícího dřeva s astrologem po své pravici a chladně si prohlížel ležící

nepřátele.
„Nuže?“ řekl Kníže démonů a tichý zvuk jeho hlasu lehce skřípal v uších. „To mi nemáte co říct? Čekali jste přece tak dlouho, až se setkáme... co ty na to, draku? Jsme stejné rasy, ty a já. Stále si pamatujeme na dobu, když svět byl ještě mladý a my jsme měli moc na zemi. Časy se od té doby změnily, tím že do světa vstoupil člověk. Jsi už starý, draku, starý a slabý. Magie se vytrácí ze světa a ty se vytrácíš s ní. Teď je však Modrý měsíc v úplňku a Divoká magie se vrátila. Zapomeň na lidi, staň se mým sluhou a uvidíš, jak se dračí druh zase rozroste.“
Drak pomalu pozvedl svou mohutnou hlavu, tiše zápasil se silami, které ho tlačily proti zemi a věznily jej.
„Odpověz,“ vyzval ho Kníže démonů.
„Shnij v pekle,“ zasípal drak. „Julie a Rupert jsou moji přátelé a já je nezradím kvůli Knížeti tlejících stromů.“
Z tlamy mu vyšlehl oheň a plameny neškodně dopadly na zem, ke Knížeti démonů se ani nepřiblížily. Na olejnatém mechu krátce zablikotaly a pohasly.
„Hloupé zvíře,“ řekl Kníže démonů. „Spi.“
Drakovi se zavřely oči a hlava mu těžce klesla na zem. Kníže démonů přišel k němu a kopl ho do tlamy. Drakovi začala z nozder vytékat zlatá krev. Kníže démonů ho kopl znovu.
Rupertovi se postupně podařilo dostat jednu nohu pod sebe, přičemž musel bojovat o každý palec. Viděl svůj meč, který ležel na zemi mezi ním a králem, ale nemohl na něj dosáhnout. Stačil by jediný pořádný skok, ale tlak byl příliš mocný. Rupert zvolna přitáhl i druhou nohu a s chladným, trpělivým vztekem čekal, až síla, která ho věznila, pomine.
„Všechno jsi to naplánoval, Thomasi,“ ozval se král bezvýrazným hlasem. Veškeré světlo z očí se mu vytratilo a jeho tvář byla jen prázdnou maskou, vybledlou bolestí a šokem. „Otrávil jsi ostatní čaroděje.“
Astrolog se šťastně uchechtl.
„Proč?“ zasténal král. „Proč ses obrátil proti Lesu? Proti mně?“
„Odpověz mu, otroku,“ poručil Kníže démonů. „Jeho zoufalství mě baví.“
„Ty, Jane,“ začal Thomas Grey a křivě se usmíval. „Ty a ten tvůj zatracený trůn. Více než třicet let jsem ti byl oporou a dělal jsem za tebe všechna důležitá rozhodnutí. A co jsem z toho měl? Celou tu dobu jsem žil ve tvém stínu a dělal za tebe špinavou práci, zatímco ty jsi měl všechno bohatství a moc. Mohl jsem to dotáhnout vysoko, Jane! Mohl jsem se stát nadmágem! Toho všeho jsem se vzdal a zůstal jsem s tebou, protože jsi mě potřeboval. Sám bych byl mnohem lepším králem než ty. Říkala to spousta lidí, ale já jsem ti zůstal oddaný. Byl jsi můj přítel. A pak, po letech jsem si konečně uvědomil, že nemám o nic více moci, o nic vyšší postavení nebo větší majetek, než když jsem za tebou přišel na dvůr, abych se stal tvým astrologem!“
Jan na něj hleděl a slzy se mu koulely po propadlých tvářích. „Thomasi... my dva jsme přece přáteli už od doby, kdy jsme byli dětmi...“
„Děti vyrostou, Jane.“
„To mě opravdu tolik nenávidíš?“
„Víc, než si umíš představit, Jane. Na tuto chvíli se těším už léta. Už mnoho let.“
„Ty jsi...“ řekl Jan pomalu. „Byl jsi to ty, kdo navrhl, abychom přivolali Knížete démonů!“
„Samozřejmě,“ přisvědčil astrolog klidně. „S jeho mocí jsem se mohl sám učinit králem.“
Náhle se zarazil, když mu Kníže démonů položil ruku na rameno a lehce je stiskl. Dlouhé drápy se zaťaly do astrologova masa a po rameni začala stékat krev, on se však nepohnul ani nevykřikl.
„Jsi to ale pošetilý smrtelník, když se domníváš, že bys mě mohl ovládat,“ zamumlal Kníže démonů. „Byl jsi můj, tělem i duší, už od chvíle, kdy ses rozhodl vyvolat mě z temnoty. Od toho okamžiku jsi mým špehem, mým otrokem, mým...“
„Zrádcem,“ zašeptal král.
„Zrádci mi vždy dobře sloužili,“ přisvědčil Kníže démonů.
Jan sklonil hlavu a odvrátil zrak. Za jediný den přišel o království, o hrad i o svého nejlepšího přítele. Nebylo možné, aby člověk tolik trpěl a nezemřel.
Rupert se opatrně podepřel lokty. Magická síla už skoro pominula, meč byl však příliš daleko. Kníže démonů by ho zastavil dřív, než by se k němu stačil přiblížit. Zato král, ten k němu měl docela blízko... Rupert svraštil obočí. Aby měl vůbec nějakou šanci, potřeboval by král nějakou návnadu, někoho, kdo by upoutal pozornost Knížete démonů a astrologa... Rupert se kysele usmál, když našel řešení. Možná, že sám na meč nedosáhne, Kníže démonů však v jeho dosahu rozhodně byl. Sakra, pomyslel si Rupert, tohle bude bolet. Rychle si vyměnil pohled se svým otcem a lehce kývl hlavou směrem k meči, který ležel mezi nimi. A teď, kdyby Kníže démonů popošel jen o pár kroků blíž... Náhle se astrolog zasmál a král zvolna otočil hlavu a pohlédl na něj.
„Nu, Jane,“ zašklebil se astrolog, „nic víc mi říct nechceš? Nebudeš apelovat na moje lepší stránky nebo na naše dřívější přátelství?“
Jan se na něj jen mlčky díval.
„Budu králem,“ pronesl Thomas Grey prostě a z jeho hlasu čišelo nesmírné sebeuspokojení. „Konečně budu králem. Můj pán mi přislíbil tvůj trůn jako odměnu za tohle všechno. Nestrachuj se, Jane, dám království zase dohromady a povládnu mu, jak se vládnout má. A za podpory démonů nebude v zemi barona, který by se odvážil postavit se mi na odpor.“
„Jste blázen,“ osopila se na něj Julie. „Budete králem? Králem čeho? Už tu není nic než Temný les.“
„Tohle nebude trvat věčně,“ namítl astrolog klidné. „Budu vládnout Lesnímu království. To mi bylo přislíbeno.“
„Takové ubohé ambice,“ zasmál se Kníže démonů. „Nabídl jsem ti všechna království světa.“
„Lesní země mi postačí,“ odpověděl Thomas Grey. „Je to všechno, co jsem kdy chtěl. A teď budu králem, konečně.“
„Myslím, že nebudeš,“ opáčil Kníže démonů.
Astrolog se rychle otočil a vytřeštil oči na nelidskou stvůru, která se nedbale rozvalovala na trouchnivém trůně.

„Já žádné krále nepotřebuji," řekl Kníže démonů. „Pouze otroky. Pojď sem, otroku."
Thomas Grey pomalu zavrtěl hlavou. „Já budu králem. Ty jsi mi to slíbil!"
Kníže démonů se usmál a přitom obnažil zuby. „Lhal jsem."
Jediným bleskurychlým pohybem se postavil a vyrazil k astrologovi. Thomas Grey začal couvat, pak se obrátil a dal se na útěk. Uběhl sotva pár kroků a tma ho zahalila jako živý kabát. Grey padl na zem, kde sebou mlátil spoutaný temnotou, a příšerně zařval, když pocítil, jak se jeho kosti a svaly ohýbají, mění, křiví...
Výkřiky nakonec utichly a král Jan v hrůze sledoval, jak tvor, který kdysi býval jeho přítelem, pomalu vstal ze země jako démon. Hlava s nízkým čelem mu seděla na širokých svalnatých ramenou a příliš dlouhé ruce mu spadaly až pod kolena. Dírami v roztrhaných šatech čaroději trčely špinavé mastné chlupy. Z planoucích krvavě rudých očí mu čišela prostá, úskočná inteligence, ale když pohlédl na krále, nepoznal ho. Několika skoky doběhl ke Knížeti démonů a skrčil se u jeho nohou jako pes.
„Nu?" oslovil Kníže démonů krále. „Jak se ti tvůj přítel líbí teď?"
Rupert vyrazil kupředu a vrhl se na Knížete démonů. Ten couvl a málem upadl, ale na poslední chvíli opět nabyl rovnováhy.
Rupert uchopil netvora okolo těla a vztekle se na něj zavěsil, hlavou se mu přitiskl k jeho kostnaté hrudi.
„Otče!" zařval celý bez sebe. „Zvedni ten meč! Zvedni ten zatracený meč!"
Kníže démonů prudce pohodil hlavou a krk se mu nepřirozeně protáhl. Rupert koutkem oka zahlédl, jak se mu zubatá tlama blíží ke krku, vší silou svého protivníka odstrčil a uskočil dozadu. Netvorovy čelisti sklaply jen kousek od jeho obličeje a vzápětí se mu do boku zabořilo jeho kostnaté koleno. Rupert zasténal bolestí, jak mu prasklo několik čerstvě zahojených žeber, a pak dopadl na zem. Pomalu se převalil obličejem dolů a podepřel se loktem právě ve chvíli, kdy zahlédl Julii, jak se znovu pokouší dosáhnout na svůj meč. Démon, který býval astrologem, ji udeřil pěstí do břicha a ona se zkroutila do klubíčka, lapajíc po dechu. Démon se zachechtal. Kníže démonů pomalu vyrazil k ní a tiše se přitom smál. Rupert sebral síly a krátce pohlédl na otce. Král se vůbec nehýbal a meč stále ležel tam, kde ho sám upustil.
„Otče!"
Kníže démonů se před králem zastavil a usmál se na něj. „Řekl bych, že tě neslyší, chlapče. Zlomil jsem ho, je už jen jedním z mých otroků. Že je to tak, Jane?" Sklonil se, uchopil krále za krk a bez nejmenší námahy ho zvedl ze země. Přidržel si ho na délku paže od sebe, pobaveně s ním zatřepal a vesele se šklebil při pohledu na královy nohy, které se komíhaly víc než yard nad zemí.
„Že je to tak, Jane?"
Král sebou slabě zaškubal a cosi zachroptěl.
„Budeš posledním z mých otroků, ty ubohý zbabělče," řekl Kníže démonů tiše. Přitáhl si královu tvář těsně ke své a uštěpačně se zasmál. Král Jan mu plivl do tváře. Kníže démonů vztekle zařval a silněji sevřel králův krk. Druhou rukou mu prorazil kroužkové brnění a zabořil drápy králi hluboko do hrudi, hledaje jeho srdce.
Rupert se vrávoravě postavil na nohy a vrhl se k němu, ale do cesty mu vběhl démon-astrolog. Julie vyrazila kupředu, popadla Rupertův meč ze země a hodila mu ho. Rupert jej chytil přímo ze vzduchu a hbitě se obrátil zpátky k démonovi. Ten zavrčel a pomalu od něj couvl. Kníže démonů odhodil krále stranou a se zběsilým šklebem vykročil k Rupertovi. Ten se nehnul z místa a pozvedl meč. Viděl Julii i svého otce, jak se oba snaží vyškrábat na nohy a krví zkrápějí odporně mazlavý mech. Dokonce i drak se neklidně pohnul ve spánku. Rupert nasucho polkl. Věděl, že pouhou chladnou ocelí Temného prince nezastaví, musel se o to však alespoň pokusit. Jeho přátelé ho potřebovali. Pozvedl meč nad hlavu k poslednímu zoufalému útoku, když vtom se všechen jeho vztek, naděje a touha přelily do meče a z něj ven, ven do dlouhé noci a ještě dál a Kníže démonů zoufale vykřikl. Na mýtinu se s hukotem mohutného vodopádu snesla duha.
Zářivé barvy rozehnaly tmu, nekonečným pulzováním prosvětlily noc. Rupert pozvedl tvář k zářícím kaskádám a hlasitě se zasmál, když ucítil, jak do něj proudí síla. Noc prozařovaly živé a jasné odstíny a barvy, a zaháněly Temný les na ústup. Rupert se ohlédl po Knížeti démonů - právě včas, aby zahlédl vysokou protáhlou postavu, chabě se zmítající v záplavě barev jako hmyz, chycený do tuhnoucího jantaru. Potom se přímo před jeho očima postava rozplynula v nic. Duha naposledy jasně a vítězoslavně zazářila do noci a byla ta tam.
Rupert zvolna spustil meč a vzhlédl k noční obloze. Na chvíli se mu zdálo, že se nic nezměnilo, ale pak se jedna po druhé objevily hvězdy a měsíc nad hlavou zářil stříbřitým svitem. Pochmurná sklíčenost Temného lesa byla pryč, jako by tady ani nikdy nebyla, a temnotu už začaly prosvěcovat první rudé paprsky úsvitu. Dlouhá noc byla konečně zažehnána.
Rupert zasunul duhový meč do pochvy a rozhlédl se. Mechy a houby, které předtím pokrývaly zem paseky, teď zmizely a nahradil je hustý koberec trávy lehce zářící svým vlastním vnitřním světlem. Kníže démonů byl pryč a s ním i obluda, která kdysi bývala astrologem. Drak se posadil a potřásl hlavou, aby se zbavil posledních zbytků malátnosti. Smaragdové šupiny se mu jasně leskly na místech, kde se jich dotkla duha. Julie stála vedle draka, radostně si procvičovala čerstvě zahojenou ruku a rozhlížela se kolem sebe s neskrývaným údivem. Rupert došel k ní a objal ji a vycházející slunce je zalilo jako požehnání.
Král Jan seděl u tlejícího trůnu s hlavou v dlaních a plakal pro svého přítele.

10
KONCE A ZAČÁTKY

Venku v Lese zpívali ptáci. Na některých stromech kolem paseky se počalo objevovat nové listí a vzduch byl prosycen čistými a známými vůněmi Lesa. Zvolna se rozšiřujícími otvory v baldachýnu větví proudila sluneční záře a ranní obloha svítila tak jasnou modří, že z pohledu na ni Ruperta skoro bolely oči. Vysoko nad Lesem se bez námahy vznášel

drak v něžném ranním vánku a šupiny se mu blýskaly ve zlatavé záři slunce. Rupert cítil, jak se mu zimní chlad pomalu vytrácí z kostí a jak ho slunce hřeje do tváří. Všude kolem slyšel tiché a kradmé zvuky zvířat, vycházejících ze svých skrýší, aby si prohlédla navracející se Les. Avšak na každý strom ověnčený zelení či bronzem připadal jeden mrtvý, se dřevem prohnilým zevnitř. Pro některé, vlastně pro příliš mnoho stromů přišla duha už pozdě.
„Polovina Lesa je pořád mrtvá," poznamenala Julie. „Myslela jsem, že jakmile bude Kníže démonů zničen, všechno bude zase jako dříve."
Rupert pomalu zavrtěl hlavou. „Ani duha nedokáže probudit mrtvé k životu a některé stromy už stály v temnotě příliš dlouho. Temný les je možná pryč, ale Lesu to bude trvat ještě celá staletí, než se zotaví z ran, které utrpěl. Ne, děvče, zbavili jsme se sice Knížete démonů, ale ještě se musíme vypořádat s odkazem, který nám tu zanechal."
Julie najednou klopýtla o něco, co leželo skryté ve vysoké trávě, a shýbla se pro to.
„Co to tam máš?" zeptal se Rupert.
„Nevím," řekla. „Vypadá to jako kus nějaké kosti nebo rohu či co."
„Roh? Ukaž mi to." Rupert natáhl ruku a když mu Julie svůj nález podávala, málem jí vypadl z rukou, jak ji čerstvě zahojené prsty zradily. Rupert zachytil roh právě včas a soucitně se na Julii usmál. „Co tvoje ruka, děvče? Pořád ochromená?"
„Jo," opáčila Julie suše a zdravou rukou si masírovala tu zraněnou. „Duha moje zranění dobře zahojila, ruka je jako dřív, ale budu muset ještě zatraceně hodně cvičit, než budu s mečem stejně dobrá jako dřív."
„Já vím, jak ti je," přikývl Rupert a lehce sebou trhl, jak mu při prudkém pohybu vystřelila varovná bolest z čerstvě zahojených žeber.
„Přála bych si, aby duha dokázala udělat něco s tvým okem," posteskla si Julie.
Rupert pokrčil rameny. „Já taky, děvče. Na druhé straně můžu být rád, že jsem vůbec naživu." Prohlížel si roh, který držel v ruce. Byl téměř dvě stopy dlouhý, bohatě šroubovitě vroubkovaný a jeho smetanově bílý povrch byl popraskaný a skvrnitý. Rupert pochmurně přikývl. „Myslel jsem si to."
„Co je to?"
„To je jednorožcův roh. Ulomili mu ho démoni tenkrát v Temném lese, pamatuješ? Kníže démonů ho používal k rozšíření morové nákazy."
Julie bojácně pohlédla na roh. „Není pořád ještě nebezpečný? Možná bychom ho měli zničit."
„Velemág už bude vědět, co s ním," odvětil Rupert a zasunul si roh do holínky boty. „Dám mu ho, až se vrátíme zpátky na hrad. Možná že bude vědět, jak by se dal připevnit jednorožci na pahýl."
„Ruperte," řekla Julie opatrně. „Nevíme jistě, jestli někdo z nich přežil poslední útok démonů."
„Zatraceně," zaklel Rupert. „Zatraceně. Je mi to líto, Julie, neuvědomil jsem si... zkrátka se mi zdá nemožné, aby tolik lidí umřelo během tak krátké chvilky."
Julie dala Rupertovi ruku kolem ramen a on ji k sobě přivinul. Chvíli spolu jen tak stáli, dívali se kolem sebe, užívali si slunce a z plných plic dýchali čerstvý, čistý vzduch. Pohroužili se do toho rána, aby tak zapomněli na hrůzy noci.
„Těžko věřit tomu, že už je po všem," poznamenal Rupert.
„Ještě není po všem," ozval se tichý hlas a Rupert s Julií se rychle obrátili ke králi Janovi, který seděl na okraji paseky a prázdným pohledem zíral do země. „Kníže démonů není mrtev. Duha ho pouze zahnala zpět do kdovíjaké díry, odkud přišel. Jelikož jsme ho z temnoty přivolali já s astrologem, jsme jediní, kdo ho opravdu dokáže zničit. Jednoho dne se Kníže démonů vrátí. I kdyby to mělo trvat stovky let, on se vrátí."
Rupert s Julií trpělivě čekali, ale král už neměl co dodat. Za celou dobu kdy mluvil, ani jednou nezvýšil hlas, ani k nim nevzhlédl.
„No," ozval se Rupert nakonec. „I kdybys měl pravdu, otče, i kdyby to trvalo celá staletí, než se vrátí, nevidím v tom pro nás žádný problém. Pokud si dáme pozor, abychom nepřišli o duhový meč..."
„Správně," souhlasila Julie. „Zachránili jsme Les a na tom teď záleží nejvíc." Náhle se zarazila a úkosem pohlédla na Ruperta. „Ruperte..."
„Ano?"
„Mohla bych se tě na něco zeptat?"
„No ovšem."
„Proč jsi mi tvrdil, že duhový meč už nefunguje?"
Rupert se rozpačitě usmál. „Předtím, než jsem podnikl Honbu za duhou," začal opatrně, „mi drak řekl, že pokud dosáhnu konce duhy, naleznu tam to, po čem mé srdce nejvíc touží, ale že to možná nebude to, co očekávám. Když jsem pak doběhl na konec duhy, jediné, co jsem chtěl, bylo něco, co by mi pomohlo zachránit tebe a mé přátele před temnotou. A přesně to jsem dostal. Když jsem se pak v šachtě v Měděnici znovu pokoušel meč použít, šlo mi jen o vlastní záchranu a meč proto neúčinkoval. Tentokrát mi o sebe vůbec nešlo, chtěl jsem jen zachránit tebe a ostatní před Knížetem démonů. Takže meč zase fungoval. Prosté, vskutku prosté, když se nad tím člověk zamyslí."
„Když je to tak prosté, proč tě to nenapadlo už dřív?"
„Poslední dobou toho na mě bylo příliš."
Vyměnili si úsměv a pak se náhle obrátili, když se ranním vzduchem rozlehlo táhlé hlasité dunění, který umlčelo zpěv ptactva. Vzduch se zachvěl, pak se prolomil a z nekonečného stříbrného tunelu vyletěl velemág. Důstojně se snesl k zemi a trhlina v prostoru se za ním zase zavřela. Rupert s Julií se vydali k němu, ústa od ucha k uchu a střídavě ho poplácávali po zádech. Rupert nakonec o krok poodstoupil a když si velemága pečlivě prohlédl, úsměv mu poněkud povadl. Vlasy i knír měl mág sněhově bílé a vypadal ještě starší a sešlejší, než když ho Rupert viděl poprvé.
„Hmm, sire čaroději," začal Rupert nejistě. „Vypadáte poněkud... ehm..."
„Ano," přikývl mág. „Já vím. Tak to dopadá, když člověk žije střízlivě a spořádaně."

Rupert se proti své vůli zasmál. „No dobrá, co se stalo s hradem, když jsme odletěli? Když jsem ho viděl naposledy, hemžilo se nádvoří démony.“
Mág jen nonšalantně pokrčil rameny. „Nebyli tam dost dlouho, aby stačili něco vážného provést. My jsme se všichni stáhli do hlavní budovy hradu a tam jsme se zabarikádovali. Pak už jsme viděli jen to, jak se démoni vraždí navzájem. Bez Knížete démonů, který držel to stádo pohromadě, se z démonů brzy stala jen tupá zvířata. Většina jich zemřela pod rukama svých druhů a zbytek snadno pobili gardisté. Pochybuji, že ti co zůstali, v Lese přežijí teď, když se nemohou schovat v temnotě.“ Náhle se zarazil a tázavě se podíval na Ruperta. „Poslyšte, jak jste vlastně zabili Knížete démonů?“
„Tímhle,“ řekl Rupert prostě a ukázal mágovi svůj meč. „Našel jsem ho na konci duhy, dokáže vyvolat duhu.“
Mág se na něj přísně podíval. „Proč jste mi neřekl, že máte duhový meč?“
„Vlastně nevíme jistě, jestli je Kníže démonů mrtvý,“ ozvala se rychle Julie. „Král Jan tvrdí, že jsme ho jen zahnali.“
Velemág se zamyšleně zamračil. „U stvůry, jakou je Temný princ, si člověk nemůže být jist ničím. Jelikož se nikdy nenarodil, nemůže ani doopravdy zemřít. Raději se na to podívám důkladněji.“
Chvíli tam mlčky stáli a rozhlíželi se. Les opět celý zářil barvami a odevšad se ozýval zpěv ptáků a zvuky zvířat a hmyzu.
„Jsem rád, že se vám vrátila moc, sire mágu,“ řekl Rupert nakonec.
„Ano,“ přisvědčil mág s trpkou ironií. „Byla to docela vydařená teleportace, co říkáte? Teď, když byla Divoká magie zažehnána, mám zbytky své magie opět pod kontrolou.“
„Co se dělo na hradě, když jste odlétal?“ zeptala se Julie. „Byly tam velké ztráty?“
„Nějaké ano,“ povzdechl si velemág. „Hlavně na hradbách. Většina z nás však vyvázla víceméně bez úhony. Když jsem hrad opouštěl, právě uklízeli tu spoušť na nádvoří.“
„To ještě nějaký čas zabere,“ poznamenal Rupert.
„No já nevím,“ opáčila Julie. „Harald určitě všechny pořádně zapřáhne.“
Rupert se musel usmát, protože dobře znal bratrův zápal pro organizování a udávání rozkazů. Klidně a nehnutě mágovi neuniklo, jak se k sobě Rupert a Julie tulili a usmál se.
„Hádám, že Haraldova svatba se ruší, co Ruperte?“
„Definitivně,“ opáčil Rupert. „Julie a já jsme...“
„To vidím,“ řekl mág. „Doufám, že spolu budete hodně šťastní.“
„Tak počkat,“ ozvala se Julie. „Nemám k tomu náhodou co říct taky já?“
„Ne,“ odsekl Rupert a rychle ji políbil, než stačila namítnout něco dalšího. Když se po chvíli zase pustili, Julie se na něj sladce usmála.
„Tohle ti nedaruju,“ řekla klidně a pak ho znovu políbila. Velemág ještě chvíli počkal, až bylo naprosto jasné, že Rupert s Julií už se nezajímají o nikoho než o sebe navzájem, a pak přistoupil ke králi Janovi, aby spolu s ním zíral kamsi do Lesa.
„Jane...“
„Já vím. Zase odcházíš, že je to tak?“
„Ano,“ přisvědčil velemág. „Teleportuji vás zpátky na hrad a půjdu si po svých. Magie se vytrácí ze světa a mě už také léta dohánějí.“
„Lituješ se?“ otázal se Jan.
Mág se unaveně usmál. „Jenom trošičku. Neměl bych si vlastně naříkat, takhle si alespoň můžu říct, že jsem završil život posledním velikým dobrodružstvím.“
„Poslední veliké dobrodružství,“ řekl král. „Ano, to je dobrý způsob, jak završit život. Ani já už se na hrad nevrátím. Víš, že Thomas Grey je po smrti?“
„Ano,“ odvětil mág. „Vím.“
„Postavil se proti mně, zradil zemi a nakonec ještě tvrdil, že je to moje vina. Čím déle nad tím přemýšlím, tím více si říkám, že měl asi pravdu. To, že jsem Thomasovi tak věřil, bylo jen jedním z mnoha mých omylů. Nevrátím se zpátky na hrad.
Stejně jsem nikdy nechtěl být králem. Všechna ta práce, problémy, ta nekonečná zodpovědnost... Dělal jsem, co jsem mohl, ale nikdy to nebylo dost. A nyní bude Lesní království víc než kdy předtím potřebovat silného krále. Musí se toho hodně udělat: postarat se o výpomoc městům a vesnicím, zachránit co se dá ze zničené úrody, znovunastolit královský dohled nad barony... krátce řečeno dát zemi zase dohromady. A já se na to necítím. Ať si to zkusí někdo jiný, Rupert nebo Harald. Oba by odvedli dobrou práci.
Jediné co chci, je být sám. Možná tady v Lese najdu klid. Možná se naučím, jak žít se svými vzpomínkami na to, co jsem udělal a co ne.“
„Jane...“
„Sbohem, mágu. S Rupertem a Julií se loučit nebudu. Kdybych to zkusil, možná bych nedokázal odejít. Najdi nějaký způsob, jak to udělat za mě. Já už se s nimi nikdy nesetkám.“
Krátce se zasmál a zamířil do Lesa. Mág tiše sledoval, jak král mizí v tmavě zelených stínech mezi stromy. Rupert s Julií si náhle všimli, že král je pryč, a přispěchali k mágovi.
„Kde je otec?“ zeptal se Rupert.
Velemág se obrátil a zdvořile se mu uklonil. „Tvůj otec je mrtev, Ruperte. Král je mrtev. Ať žije Rupert, král Lesního království.“

Byly tři hodiny po půlnoci a hrad tvrdě spal. Na noční obloze jasně svítily hvězdy a úplněk měsíce osvětloval nádvoří tak, že bylo vidět jako za bílého dne. Několik unavených gardistů postávalo na hradbách a hlídalo bránu, na nádvoří se však pohybovaly jen stíny. Rupert pokradmu sešel po schodech k hlavnímu vchodu a pak tiše přeběhl měsícem

osvětlený kus nádvoří a skryl se ve stínu vnitřní západní zdi. Těsně se přitiskl k jejímu kamennému zdivu a trpělivě čekal, až se mu zklidní dech a jeho zrak se přizpůsobí náhlé změně světla. Gardisté zvolna přecházeli z místa na místo a příležitostně kontrolovali pohledem Les okolo. Žádný z nich nevěnoval nádvoří víc než občasný letmý pohled. Rupert si tiše oddechl a přehodil si těžký pytel na zádech do pohodlnější polohy. Pak se rychle vydal podél vnitřní zdi, skrytý ve stínu, až konečně doběhl ke stájím. Jedinkrát zaklepal na jejich dveře, chvíli počkal a pak zaklepal ještě jednou. Dveře se otevřely právě tolik, aby jimi mohl proklouznout, a pak se za ním zase zavřely.
Julie odklopila víko lucerny a konírnu zaplavilo matně nažloutlé světlo. Ve stáních trpělivě postávali dva osedlaní koně, zatímco jednorožec se nervózně rozhlížel v uličce. Rupert se rychle ohlédl po okenicích, jestli jsou bezpečně zajištěné, a pak se opřel zády o zavřené dveře stáje a trochu si oddechl.
„Jdeš pozdě!“ plísnila ho Julie. „Kde jsi byl?“
„Musel jsem ještě zařídit pár věcí.“
„Například?“
„Nechal jsem duhový meč ve zbrojnici. Jen pro případ, že by se otec nemýlil a Kníže démonů se opravdu jednoho dne vrátil.“
Juliiny rysy trochu změkly. „Ano, jim se ten meč bude nejspíš hodit víc než nám. Ale opatřil sis, doufám, jiný meč?“
„Samozřejmě.“
„A zkontroloval jsi stráže u brány?“
„Ano, Julie. Všichni jsou oddaní mně. A drak na nás čeká v Lese. Takže se uklidni, nic se nemůže pokazit. Jsi už připravená?“
„Skoro ano. Už ses rozhodl, kam půjdeme?“
„Vlastně ne. Hlavně se musíme dostat z tohohle blázince. Král ještě není mrtev ani čtyřiadvacet hodin a supi se už slétají. Na dvoře je frakcí víc než blech v kožichu. Čím dříve odsud vypadneme, tím lépe.“
„Vždycky je tu riziko, že nás budou pronásledovat.“
„Pochybuji,“ opáčil Rupert lehkomyslně. „Harald bude rád, že jsem vyklidil pole. Kdybych neodešel, nejspíš by mě vykázal do vyhnanství. Nebo by mě nechal zabít.“
„Jestli si teď nepospíšíme,“ poznamenal jednorožec přísně, „někdo nás tu najde a Harald vás dá nejspíš oba pověsit jako zloděje koní.“
„Harald by přece nedělal povyk kvůli dvěma koním,“ odsekl Rupert. „No, vlastně bude, ale už mu to nebude k ničemu.“
„Stejně, k čemu vlastně potřebuješ dva koně?“ zeptal se jednorožec uraženě. „Mág mě ještě před svým odchodem dal do pořádku. Není důvod, proč bych tě nemohl nést já.“
„Ehm,“ řekl Rupert. „Vlastně tady důvod je...“
„Ale? A co by to mělo být?“
„Já nemůžu jezdit na jednorožci,“ přiznal Rupert a polil ho lehký ruměnec. „Teď už ne. Už nejsem... způsobilý. Víš, Julie a já...“
„Už chápu,“ opáčil jednorožec. „V noci jste oslavovali, že?“
„Přesto ale chceme, abys šel s námi,“ řekl Rupert rychle. „Slíbil jsem, že ti pomůžu najít tvé staré stádo, pamatuješ?“
„Ano,“ odpověděl jednorožec mrzutě. „Pamatuji. Ale kam bys potom beze mě šel?“
„Nevím,“ opáčil Rupert. „Proč?“
Jednorožec si odfrkl a pohodil hlavou. „Jestli si myslíš, že tě nechám jen tak se toulat samotného, pak jsi na omylu. Beze mě by ani jeden z vás nevydržel ani pět minut a vy to dobře víte. Někdo na vás dohlídnout musí.“
Rupert s Julií se rozesmáli a pak střídavě objímali jednorožce okolo krku. Světlo lampy se mu zlatavě odráželo od rohu.
„Hej, Ruperte,“ ozvala se pak Julie. „Co je v tom vaku?“
Rupert se zašklebil. „Další důvod, proč jsem přišel malinko později.“ Shodil si vak se zad, položil ho na blízkou stoličku a otevřel ho. Julie zalapala po dechu a pak jadrně zaklela. Ve starém umaštěném vaku se skrývaly stovky zářících klenotů. Julie váhavě sáhla dovnitř, vytáhla celou hrst drahokamů a nechala si je propadnout mezi prsty v barevném vodopádu.
„Kde jsi to, k čertu, sebral, Ruperte? To musí mít ohromnou cenu.“
Rupert se zasmál. „Je to část pokladu, který jste našli s majordomem ve Staré pokladnici. Při všem tom zmatku ho ani pořádně nezamkli. Jednoduše to nanosili do skladu, ten zajistili visacím zámkem a jednoduchým ochranným zaklínadlem, vázaným na královskou linii. A jelikož máme v současné době málo stráží, zůstalo jen při tom. Takže jsem jen pečlivě vybral ten správný okamžik, pak jsem urazil zámek a nabral jsem si podle libosti. Než Harald přijde na to, co se stalo, budeme už dávno pryč.“
Vak opět zavřel, zajistil přezkou a přehodil si ho přes rameno. Lehce zasténal pod jeho váhou. „Teď, když je můj otec... mrtvý, myslím, že mám právo na dědictví po něm. Tak jsem si ho vzal.“
Julie mu něžně položila ruku na rameno. „Nevíme jistě, že je mrtvý, Ruperte. Ještě nenašli jeho tělo a mág navíc zmizel.“
„Nemohu uvěřit tomu, že je pryč,“ řekl Rupert. „Co moje paměť sahá, byl otec vždycky tady. Patřil k mému životu jako jídlo, spánek nebo povinnosti. Nikdy jsme si nebyli... blízcí, ale o to jsme dříve ani neusilovali. A teď, právě když jsem ho začal poznávat, když jsem ho začínal mít rád...“ Rupert se zarazil, odvrátil tvář a ztěžka polkl. „On je mrtvý, Julie. To vím jistě. Nenechal by zemi jen tak svému osudu. To by udělat nemohl.“
„Ale ty můžeš,“ odvětila Julie. „Nic už tě tu přece nedrží.“
„Správně,“ opáčil Rupert a hbitě se otočil k Julii. „A je čas vyrazit na cestu. Tak pojďme.“
„Počkej chvíli,“ zadržela ho Julie. „Za předpokladu, že za námi Harald nevyšle půlku armády, aby mu přinesla ztracené drahokamy, pomyslel jsi na to, co budeme dělat, až se odsud dostaneme?“
„Vlastně ani ne,“ odpověděl Rupert. „Nikdy dřív jsem se nemusel starat o živobytí. Ty drahokamy nám pomohou.“

„Jasně," přikývla Julie. „Mohli bychom si koupit hospodu."
Rupert zavrtěl hlavou. „Tam je moc dlouhá pracovní doba."
„A co takhle hospodářství?"
„Příliš tvrdá práce."
„Tak co chceš dělat?"
Rupert pokrčil rameny. „To nevím, děvče. Ale pokud možno něco, k čemu nepotřebuju meč. Toho už jsem si užil dost."
„Správně," souhlasila Julie. „S tím jsem s tebou zajedno. Alespoň dokud se mi úplně nezahojí ruka."
„Tak pojďme," řekl Rupert. „Nebudu se cítit v bezpečí, dokud mě od hradu nebude dělit pár dlouhých mil."
„Ruperte," řekla Julie zvolna. „Nemusíme přece odejít. Mohl bys tu zůstat a stát se králem. Po tom, co jsi pro zemi vykonal, snadno najdeš podporu."
„Já ale nechci být králem," odvětil Rupert prostě. „Nehodím se na to. A kromě toho postavit království na nohy a zabránit přitom vzniku občanské války bude proklatě těžká práce. Nenasadil jsem život pro záchranu země, jen abych ji opět viděl v ruinách. Ne, Julie, pro Les bude nejlépe, když odejdu. To je má poslední povinnost. A pak budu konečně volný."
„A nevadí ti, že necháváš trůn Haraldovi?"
„Ne. Přes všechny jeho chyby, a že jich není málo, bude dobrým králem. Rozhodně lepším, než bych byl já."
„S tím nemohu než souhlasit," řekl Harald.
Rupert s Julií se bleskově obrátili a uviděli Haralda, jak se nenucené opírá o zavřené dveře stájí. „Měli jste za sebou zamknout," poznamenal Harald klidným hlasem. „Začínáš být nedbalý, Ruperte."
„Nepokoušej se nás zastavit, Haralde," řekl Rupert.
„To by mě ani ve snu nenapadlo, milý hochu," odvětil Harald. „Jak jsi právě řekl, pro Les bude nejlepší, když odejdeš. Princezny Julie se to ovšem netýká."
„Ano?" podivila se Julie.
„Ty nikam nepůjdeš, Julie," řekl Harald. „Zůstaneš tady se mnou jako moje královna."
„S tím nepočítej," odsekla Julie. „Naše svatba byla dohodnutá, smluvená a sepsaná bez mého souhlasu. Pokud jde o mě, považuji ji za zrušenou. Mého otce se obávat nemusíš. V Hillsdownu na tom nejsou o nic lépe než tady. Otec bude mít dost vlastních starostí, než aby zamýšlel zaútočit na Lesní království. A pokud ti jde jen o příbuzenské spojení, mám několik jiných sester..."
„Já je nechci," opáčil Harald. „Chci jen, co mi patří. Chci tebe."
„Haralde," řekla Julie pevně. „Se svatby sešlo. Nevzala bych si tě, ani kdyby jedinou alternativou byl klášter. Pochopil jsi?"
„Jak můžeš něco takového říct po tom, co jsme jeden pro druhého znamenali?" odvětil Harald klidným hlasem. „Řekla jsi snad o nás Rupertovi všechno. Nebo ne?"
„To ani nemusela," odpověděl Rupert. „Nebyl jsem zpátky na hradě ještě ani hodinu, když mi tví lidé se srdečným politováním oznámili, že jste za mé nepřítomnosti spolu sdíleli lože. A něco ti řeknu, Haralde. Je mi to úplně jedno. Julie si myslela, že jsem mrtvý a ty jsi vždycky byl okouzlující parchant. Ne, Haralde, na čem mi opravdu záleží je, že si teď vybrala mě, protože mě miluje a já miluji ji."
„Správně," přisvědčila Julie a postavila se vedle Ruperta. „S tebou bych to nikdy neriskovala, Haralde."
„Teď odcházíme," prohlásil Rupert. „Uhni nám z cesty."
„To vás raději uvidím na šibenici," opáčil Harald.
Sáhl po meči a Rupert mu dal ránu pěstí do zubů. Harald pozpátku narazil do vrat konírny a Rupert ho praštil do břicha. Harald se zlomil v pase a Juliina pěst jej zasáhla do brady. Korunní princ se svalil na zem a zůstal ležet. Rupert k němu poklekl, zkontroloval mu puls a pak s úšklebkem ve tváři opět vstal.
„Ráno ho to bude pěkně bolet," řekl vesele. „Víš, na tuhle chvíli jsem čekal zatraceně dlouho."
„To já taky," řekla Julie. „To já taky."
Mlčky si vzájemně potřásli rukama.
„Nerad kazím zábavu," ozval se jednorožec suše, „ale připadá mi velice nepravděpodobné, že by sem Harald přišel sám. Neměli byste se raději přesvědčit, jestli s sebou nepřivedl nějaké stráže?"
Rupert s Julií na sebe pohlédli a pak se Rupert opatrně odkradl k zavřeným dveřím stáje a naslouchal, zatímco Julie přiklopila víko lucerny, takže se stáj ponořila do tmy. Chvíli bylo všude ticho až na neklidné pohyby koní ve stáních a tichého vrzání oceli o kůži, když Rupert s Julií tasili meče.
„Slyšíš něco?" zašeptala Julie.
„Vůbec nic." opáčil Rupert.
„Mě už teď nikdo nezastaví, Ruperte."
„Mě taky ne. Jsi připravená?"
„Připravená."
Rupert otevřel dveře stájí a s Julií po boku vyběhl na nádvoří osvětlené měsíční září. Před ním se tucet skřetů pilně věnovalo olupování půl tuctu bezvědomých stráží. Nejmenší skřet překvapeně vzhlédl a pak se na Ruperta usmál od ucha k uchu.
„Ahoj, princi, jak se vede?"
„Teď, když vás tu vidím, tak mnohem líp," odvětil Rupert a zasunul meč zpátky do pochvy. „Neměli bychom odtáhnout ty stráže někam to tmy? Tady jsou přece jenom trochu nápadní."
„Pěkně popořádku," zabručel nejmenší skřet, zatímco se usilovně snažil stáhnout jednomu gardistovi z prstu pečetní prsten, který ne a ne povolit. „Vyhmátnout nás tu můžou jen stráže na hradbách, ale poslal jsem pár hochů, aby je

zaměstnali, jen tak pro všechny případy.“
„A co tady venku děláte v tuhle noční dobu?“ zeptala se Julie, pořád ještě s mečem v ruce. Podezíravě se kolem sebe rozhlížela a zpražila pohledem skřeta, který se k ní přiblížil. Skřet spěšně couvl.
Nejmenší skřet vítězoslavně pohlédl na pečetní prsten, který teď zdobil jeho palec, a pak se poněkud ostýchavě obrátil k Rupertovi. „No, abych byl upřímný, nejste jediní, kdo se snaží nepozorovaně zmizet. Na to nemusí být jeden zrovna génius, aby se domyslel, že jakmile skončí boje, budou tady skřeti vítaní asi jako epidemie vztekliny. Takže jsme se rozhodli shromáždit své rodiny sebrat co uneseme a vzít nohy na ramena. Nemáme už důvod tu zůstávat. Vy jste od dvora jediný, kdo si na nás kdy našel čas. A když teď bude na trůnu váš bratr... No, ať tak nebo tak, všimli jsme si, že jste kapánek v maléru, tak jsme si řekli, že pomůžeme. Jen ze starého přátelství.“
„Díky,“ odvětil Rupert. „Kam máte namířeno?“
„Zpátky do Lesa. Nikdy jsme si moc nepotrpěli na velká města ani vesnice. Příliš mnoho zdí nás znervózňuje. Kromě toho jsem přišel na pár skvělých způsobů, jak ze zálohy zaútočit na bezbranné cestovatele. Jeden by se měl držet toho, co mu jde nejlépe, že.“
„Hodně štěstí,“ řekl Rupert suše a podal nejmenšímu skřetovi ruku. Ten se k ní natáhl a pevně mu s ní potřásl.
„Hodně štěstí i vám, princátko. Jste docela fajn. Na člověka.“
Pronikavě hvízdl na ostatní skřety, kteří hbitě odtáhli bezvědomé stráže od stájí do stínu vnitřní zdi. Zakrátko nezbylo ani stopy po tom, že tu kdy byly. Nejmenší skřet Rupertovi elegantně zasalutoval, poslal Julii vzdušný polibek a zmizel ve stínech.
„Pojďme odsud,“ řekla Julie. „Na tomhle nádvoří začíná být rušno jako na tržnici.“
Rupert s ironickým úsměvem přikývl a oba se vrátili do stájí. Julie vyvedla koně na nádvoří, zatímco Rupert svázal Haralda a dal mu roubík do úst, vše velice opatrně. Nakonec Haralda položil do nenápadného rohu, který byl jen čirou náhodou obzvláště špinavý. Pak s jednorožcem vyšli ze stájí za Julií a koňmi. Pytlovina, omotaná okolo koňských kopyt, tlumila hluk na minimum, ale i tak se Rupert cítil v jasném měsíčním světle velice zranitelný. Rychle se kolem sebe rozhlédl, uchopil uzdu svého koně a pomalu vyrazil přes nádvoří ke strážnici. Julie s druhým koněm ho těsně následovala a poslední šel jednorožec. I ten nejnepatrnější zvuk jim v tom tichu připadal nepřirozeně hlasitý a Rupert upínal všechny naděje k tomu, že stráže na hradbách mají co dělat se skřety. Julie jej rychle doběhla a společně se blížili ke strážnici. Před zavřenými branami stáli čtyři gardisté se zdviženými kopími.
„Jsou tohle tvoji gardisté, Ruperte?“ zeptala se Julie tiše.
„To jsou oni.“
„Víš jistě, že jim můžeme věřit?“
„Ovšemže to vím jistě. Vrátili se se mnou z Temného lesa. Na ně můžeme vsadit život.“
„To taky děláme,“ opáčil jednorožec stroze.
Gardisté se Rupertovi uctivě uklonili a spustili kopí.
„Už jsme si říkali, jestli vůbec přijdete, Výsosti,“ řekl Rob Hawke.
„Měl jsem ještě nějakou práci,“ vysvětloval Rupert. „Nějaké problémy na vaší straně?“
„Zatím nic. Máte všechno, co potřebujete?“
„V podstatě ano.“
„Tak to bychom vás měli pustit, než se velitel vydá na obchůzku.“
Čtyři gardisté odtáhli těžké ocelové závory a pak otevřeli mohutnou dubovou bránu. Její starobylé dřevo bylo poškrábané a popraskané, celé kusy z něj byly odštípnuté, ale veřeje stále držely pohromadě. Gardisté se vrátili a Rupert si s každým z nich potřásl rukou.
„Mnoho štěstí, Výsosti,“ řekl Hawke.
„Díky,“ odvětil Rupert. „Můj bratr si trochu zdříml ve staré stáji. Možná byste za chvíli mohli jít a jakoby náhodou ho tam objevit.“
„Ale jistě,“ opáčil Rob Hawke. „Žádný spěch, že?“
„Nebudete mít problémy, že jste nás nechali projít?“ zeptala se Julie.
„Pochybuji,“ řekl Hawke a zašklebil se. „Tady je všechno v takovém zmatku, že nikdo neví, kde vlastně má být. A pro stráže to platí dvojnásob.“
„Poslyšte,“ řekl Rupert náhle, „pokud chcete jít s námi, jste vítáni.“
„Díky za nabídku,“ opáčil Hawke zdvořile. „Ale ne. Nový král bude potřebovat všechny stráže, které najde, aby dal zemi zase dohromady. To mimo jiné znamená víc peněz a nějaké to povýšení pro staré vojny jako jsme my. Mimoto teď máme vlastní půdu, o kterou se musíme starat, že? Přislíbil jste nám ji a starý král to osobně potvrdil ještě před bitvou. Kdo ví, naši potomci můžou možná jednou skončit jako lordi nebo baroni.“
„To by trochu pročistilo ovzduší,“ poznamenal Rupert a všichni gardisté se zasmáli.
Rupert s Julií se vyhoupli do sedel, vjeli pod mostní věž a jednorožec je následoval. Sotva projeli pod zvednutými mřížemi, brány se za nimi zase zavřely a oni se ocitli venku na padacím mostě. Led pokrývající příkop už roztál, Rupert však neviděl ani stopu po obludě z příkopu. Popohnal koně a brzy byli oba s Julií a jednorožcem v bezpečí mezi prvními stromy na okraji paseky. Za nimi se tiše zvedl padací most. Dobře, že jsem nechal ta soukolí promazat, pomyslel si Rupert. Obyčejně skřípají tak hlasitě, že by to vzbudilo celý hrad. Napadlo ho, že to byl možná poslední rozkaz, který kdy vydal. Nejistě se zamračil. Nebyl si tak docela jistý, jaký z toho má pocit, ale kdyby nic jiného, rozhodně cítil úlevu. Vedl ostatní do Lesa, dokud neměl jistotu, že jsou z dohledu hradu, a pak zastavil koně. Julie s jednorožcem se postavili vedle něj.
„Draku?“ zvolal Rupert tiše. „Kde jsi?“
„Tady,“ odpověděl drak a překvapivě se vynořil zpoza stromů po Rupertově levici. Koním stačil jediný pohled na draka

a začali se plašit. Rupert s Julií je udrželi na místě a šeptali jim do uší uklidňující slova, zatímco přísně hleděli na draka.
„Promiňte," omluvil se drak a opatrně se k nim přidal.
„Dělej si, co chceš, jen se na ně neusmívej," zabručel Rupert, když se jeho kůň konečně uklidnil. „Myslím, že na to si ještě musí chvíli zvykat. Jsi připravený na cestu?"
„Ovšem, Ruperte. Mimochodem, myslíš, že bychom se mohli zastavit u hory Dračí sluje, abych si tam vyzvedl svou sbírku motýlů? Tady v Lese jsem viděl některé úžasné druhy, které bych do ní rád přidal."
„No jasně," opáčila Julie. „Proč ne?"
„To je dobře," řekl drak. „Víte co, myslím, že se mi tahle cesta bude líbit, ať už jdeme kamkoliv. Vy dva jste ti nejzajímavější lidé, jaké jsem poznal za celá staletí. Vždycky v centru dění. Ať skončíme kdekoliv, pochybuju, že se tam budeme nudit."
Rupert pohlédl okem znalce na oblohu. „Brzy už vyjde slunce, raději bychom sebou měli hodit. Tam někde za hranicemi Lesa jsou země, kde o Lesním království nikdy neslyšeli. Co abychom je navštívili?"
„Dobře," řekla Julie.
Vyrazili po prašné cestě, která vedla do Lesa, a po ní přešli z historie do legend. A kamkoliv šli a cokoliv tam našli, Rupert, Julie, drak a jednorožec tomu čelili společně. Všichni hrdinové.